

Giới thiệu Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta

Người con có hiếu nhưng không thể chống chọi nổi vì hấn quá to lớn so với mình. Chỉ biết đứng lòng nhìn lão ta xâm phạm mẹ mình. Đó là tình tiết trong truyện Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta.

Đêm hôm đó trời tối rất khác mọi ngày, thiên tài bảo bối dùng thanh sắt nhẹ mở ra cánh cửa đã bị đại tổng tài khóa trái, chống nạnh rống giận: “Đại thúc thúc tà ác! Có gan thì ra đây đấu với ta. Mỗi của mẹ ta để cho chú hôn sao?”

Câu chuyện chưa dừng lại ở đó: Quần áo của mẹ ta để chú cời sao? Ngực của mẹ ta để chú chạm vào sao? Mau buông phụ nữ nhà ta ra mau, nếu không ta sẽ đánh chú đấy!” Có lẽ đây là tình huống khiến biết bao quý độc giả phải tò mò!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lạnh lùng ra lệnh, phòng tắm khách sạn.

Tiết Từ

Cô trả lời người đàn ông tà mị: “Cút!”

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Người đàn ông tuấn mĩ tà mị mạnh mẽ ôm chầm lấy eo cô. Tư thế dán chặt mà lại ngang ngược, cô hóng vừa động giọng trầm thấp dễ nghe trở nên có chút khàn khàn: “...mỗi em thật thơm và ngọt, cơ thể rất mềm mại nhưng kỹ thuật hôn lại như cũ quá non hót. Chắc chắn, mấy năm nay một chút tiến bộ cũng không có. Để tôi tới dạy em!”

Rõ ràng những lời nói khiến người ta đỏ mặt tím đập nhưng hắn lại nói rất nhẹ nhàng, ánh mắt sâu cười như không cười, thâm thúy khó hiểu nhưng lại khiến người khác đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra.

Biết kỹ thuật hôn của cô còn non nớt, điều này lại khiến tâm trạng hắn trở nên rất vui vẻ.

Diệp Vị Ương đỏ mặt, muốn nhìn rõ đôi mắt của Thanh Phong Tuấn, trong đó thoáng hiện lên một điểm tinh quang giống như đám lửa đang cháy lan ra đồng cỏ, đủ để chiếu sáng mọi ngõ ngách nơi trái tim của cô, cô nghĩ tới việc tìm hiểu nhưng hắn lại không cho cô cơ hội.

Hắn chạm vào nơi nắn cảm của cô, dọc theo vành tai khéo léo cảm giác thật mờ ám. Mơ hồ đem lưỡi ngậm nó lại, trêu chọc, khẽ liếm liếm, thổi một làn hơi nóng khiến cô không nổi run lên.

Hắn.....còn yêu cô không? Dù chỉ là một chút, dù không bằng tình yêu cô dành cho hắn cũng được. Nếu không hắn cũng không thích hôn cô, chiếm đoạt thân thể cô như thế. Khuôn mặt Diệp Vị Ương ửng hồng lên vì ngại ngùng, đầu óc trở nên hỗn loạn, nghĩ đến chuyện đó và hi vọng là như thế

Giống như biết trong lòng cô đang hi vọng điều gì, ánh mắt của Thanh Phong Tuấn trong phút chốc trở nên phức tạp, mi mắt khẽ chớp một cái, rồi như với tình nhân nói ra lời khó khăn nhất “Đến đây đi, đến cầu xin tôi muốn em, cho tôi thấy cơ thể cùng linh hồn em có thể ti tiện tới mức nào.”

Lời nói này khiến Diệp Vị Ương giận đến run người, rồi lại cười, cười run lên, không kiêu ngạo cũng không tự ti, ánh mắt cô lộ ra vẻ quật cường, không biết bởi vì quá mức kích động hay quá mức thất vọng mà khóc thút thít, cô cắn lấy môi anh đào, gằn từng chữ:

“Cút! Tôi đã sớm không còn thuần khiết như tờ giấy trắng năm đó, không ràng buộc đời, như bình hoa ngu ngốc để anh tùy ý lừa gạt! Anh không có tim, không biết xấu hổ, tôi còn có tự ái của tôi”

Thanh Phong Tuấn nghe xong ngẩn người ra, a, con mèo nhỏ nhu thuận của hắn rốt cục cũng đã giờ vuốt ra rồi hả?

Trông mặt đã nhòa lệ nhưng vẫn quật cường nhìn hắn, không một chút cúi đầu khuất phục hay chấp nhận! Chắc chắn, không thể không nói... đáng về này của cô quả thực rất mê người!

Hai mắt hắn híp lại vẻ nguy hiểm, không biến sắc, ánh mắt không chút kiêng kỵ dừng lại ở cổ trắng muốt như ngọc cùng bầu ngực trắng mịn mê người của Diệp Vị Ương, bởi vì cũng vừa tức giận nên sắc mặt cô cũng ửng hồng, kiêu diễm ướt át, nhìn vào càng khiến cơ thể hắn thêm căng thẳng, dụng vọng đột nhiên trở dậy, môi lưỡi nóng như lửa.

Hắn cúi người hôn cô, giống như thú vương đói khát đã lâu muốn nuốt cô vào bụng.

Chương 1: Lạnh lùng ra lệnh, phòng tắm khách sạn.

Một đêm đam mê.

Trong quán bar, nhánh đèn rực rỡ lóe lên, chung quanh âm nhạc JD vang lên đinh tai nhức óc

Trong không khí tràn đầy mùi vị mập mờ mị loạn, trên sàn nhảy nam nữ điên cuồng lắc eo và mông, điên cuồng dán chặt vào nhau, hết sức điêu luyện.

Các cô gái ăn mặc mát mẻ có phần mị hoặc xen lẫn phóng túng lay động lòng người khiến cho đàn ông không thể kiềm chế được, dùng động tác lá loi gọi tình khiêu khích, lập tức làm đám đàn ông thờ gấp gấp cùng ánh mắt săn mồi nhìn.

Đây là tòa thành đêm xa hoa, với bất cứ kẻ phóng đảng nào thì nơi này cũng là nơi tốt nhất.

Ngay lúc này Dạ Phi Phàm vô cùng anh tuấn xuất hiện, khuôn mặt hấn lạnh lùng cương nghị nhưng anh tuấn đến người khác phải tự giác nín thở.

Hắn mặc Âu phục nhãn hiệu thủ công tư nhân hàng đầu thế giới - Anderson-Sheppard, giống như khuôn mẫu người đàn ông thanh tú trên sân khấu, cộng thêm trên người hấn tỏa ra thứ khí phách lạnh lùng vốn có, dĩ nhiên khiến những người đang điên cuồng trên sàn nhảy cũng phải tự động nhường đường.

Không thèm liếc những người này một cái, Dạ Phi Phàm như vương tử đi vào thang máy tư nhân, trực tiếp tiến vào phòng VIP sang trọng dành cho khách quý của khách sạn.

Đi vào phòng, mở TV tinh thể lỏng mới nhất lên, tiện tay đem điều khiển TV vứt đi, hấn tùy ý thả mình ngồi trên ghế salon mềm mại, đáng vẻ đó thiếu đi một phần lạnh lùng nhưng lại tăng thêm một phần hấp dẫn.

Đột nhiên, tầm mắt hấn dừng lại trên màn hình TV.

Ở đó đang truyền hình tiếp cuộc thi người mẫu nữ trang phục mùa xuân duyên dáng nhất toàn cầu, trên màn hình TV không biết đã xảy ra chuyện gì, những tiếng hét chói tai không ngừng vang lên.

Nhưng cho dù có là như thế thì Dạ Phi Phàm cũng nhận ra được bóng hình xinh đẹp duyên dáng quen thuộc trong đám người huyền ảo ————— liên tục trong hai năm đạt được danh hiệu Người mẫu Thế giới trong các cuộc thi chung kết——— Diệp Vị Ương!

Đáng chết! Áo khoác trên người cô chính là đồ phương tây! Chuyện gì đã xảy ra khiến cho vẻ mặt cô giống như muốn khóc vậy? Vẻ mặt này.....rất khó coi!

Dạ Phi Phàm nhíu mày, không để ý rằng cuộc thi người mẫu còn chưa kết thúc, liền gọi điện cho người đại diện của Diệp Vị Ương, yêu cầu Diệp Vị Ương nghe máy.

Người đại diện của Diệp Vị Ương dường như cũng sợ đại tổng tài lạnh lùng này, không dám chậm trễ run rẩy đưa điện thoại cho Diệp Vị Ương.

Hắn nghe thấy giọng ghen ngào pha chút hoảng hốt của cô ở đầu dây bên kia, Dạ Phi Phàm càng thêm tức giận, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô trên TV, không còn đủ kiên nhẫn, lãnh đạm đến cùng cực ra lệnh “Trong vòng nửa giờ phải lập tức đến phòng VIP lầu 44 khách sạn Mỹ Ảnh!”

Nói xong, hấn không đợi cô nói thêm gì cúp máy, để lại một mình Diệp Vị Ương ở đầu dây bên kia hoàn toàn ngây ngốc! A, người trong lòng cô len lén thăm mền nhiều năm học trường kiêm đại tổng tài vẫn chưa từng dụ dỗ qua với cô đây!

Bỏ đi, lời nói của hấn không ai có thể phản bác được, mấy năm nay cô cũng dần dần học được thói quen này.

Vừa đúng lúc Diệp Vị Ương cũng không muốn tiếp tục cuộc thi người mẫu quái quỷ này nữa, đi thi đi thôi, chẳng nào cũng là tổng tài gọi đi, sau này cục diện có rối rắm thế nào thì cũng chỉ cần ném cho hấn bảo mọi người xử lý là được rồi.

Nghĩ như vậy, Diệp Vị Ương hít một hơi, cười khổ liếc nhìn cái chân bị trẹo, khắp khiêng xoay người lạng lẽ rời đi từ cửa sau.

Hắn chỉ cho cô ba mươi phút để tới nơi, vậy thì cô cũng không dám chậm trễ một phút, bắt đầu từ thời đại học đã nhiều năm rồi nhưng cô vẫn không muốn làm hấn thất vọng, vẫn luôn cố gắng hoàn thành những công việc hấn giao, mặc dù.....giờ phút này chân cô rất đau!

Cùng lúc đó, TV trong khách sạn cũng đã tắt nhưng trong đầu Dạ Phi Phàm vẫn còn luẩn quẩn gương mặt tái nhợt của Diệp Vị Ương, điều này khiến cho hấn không khỏi phiền não, tháo cà vạt ra, hấn sải bước đi tới phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chọc giận cô gái khiêu vũ nhiệt tình

Dạ Phi Phàm tắm xong tùy ý mặc chiếc áo choàng trắng tinh, đai lưng thắt lỏng buông thõng xuống để lộ ra một phần lồng ngực màu tiểu mạch cường tráng, màu da khỏe mạnh đến mê người.

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã quá 15 phút mà Diệp Vị Ương vẫn chưa tới.

Lấy hòm thuốc trong phòng ra đặt ở góc phòng khách. Lúc trước nhìn trên TV thấy sắc mặt cô tái nhợt như vậy, nghe điện thoại giọng nói cũng yếu ớt. Dạ Phi Phàm hoài nghi không biết có phải cô bị thương hay không?

Tiếp đó hần đem cửa phòng khách mở ra, để khi Diệp Vị Ương đến không cần phải nhấn chuông cửa mà trực tiếp đi vào.

Làm xong những việc được coi là dịu dàng đó nhưng gương mặt lãnh khốc đó vẫn không biến sắc, thật là hành động cùng biểu cảm bất đồng mà. Dạ Phi Phàm lại quay trở lại ngồi trên ghế salon, đem laptop ra giải quyết công việc.

Hiện tại trên sân nhảy quán bar Mị Ảnh vẫn có một cô gái không ngừng đung đưa cơ thể theo điệu nhạc đình tai, thân thể trắng nõn lồ lộ ra không khiến người ta chú ý!

Trong đó, một cô gái rất tức giận, cô mặc một bộ đồ hoa hồng, làn váy ngắn chỉ đủ che chắn phần mông, tóc thẳng uốn cong dài tới thắt lưng, vẻ mặt yêu mị, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều chính là rất phong tình giống như hoa hồng có gai nở rộ.

Mái tóc dài theo điệu nhảy nóng bỏng đong đưa lên xuống, trong phút chốc cô bung tỏa không khí mờ ám khắp quán rượu.

Có vài tên đàn ông lỗ mãng cố gắng tiếp cận cô, kỹ thuật nhảy của cô rất linh động, trơn tuột như rắn, lạnh lùng liếc xéo mấy gã đàn ông tục tằng một cái rồi nhanh chóng chạy về phía thang máy.

Mục tiêu tối nay của Hàn Thiên Tuyết cô là.....Dạ Phi Phàm!

Bọn đàn ông lỗ mãng kia sớm bị Hàn Thiên Tuyết trêu chọc cho cảm thấy khó chịu, thấy cô đi lập tức đuổi theo, lại thấy bốn phía không biết từ lúc nào lại có rất nhiều vệ sĩ, vừa nhìn đã biết là tới bảo vệ Hàn Thiên Tuyết. Chắc chắn, chỉ sợ thân phận của cô không đơn giản.

Chỉ thấy trong thang máy Hàn Thiên Tuyết nhấn tầng 44, trong thang máy cô không biết làm gì liền gọi một cuộc điện thoại, đơn giản nói "Tối nay các người cho dù là ai cũng không được tới quấy rầy tôi, nếu không.....đừng nghĩ tới chuyện tìm thêm công việc!"

Điện thoại bên kia cung kính trả lời "Dạ, Hàn tiểu thư, chúc tiểu thư đi chơi vui vẻ!"

Đứng ở cửa phòng Dạ Phi Phàm, Hàn Thiên Tuyết nở một nụ cười phức tạp, không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Chắc chắn, phải nói là Dạ Phi Phàm đúng là bức tượng điêu khắc hoàn mỹ như một thiên thần, trong khoảnh khắc khiến cô không thể rời tầm mắt, tìm đập rộn lên.

Người đàn ông này so với mấy năm trước còn đẹp trai hơn! Trầm ổn bên trong lại nhiều hơn một phần khí phách mà mị.

Lúc này Hàn Thiên Tuyết quyết định sẽ khiến cho Dạ Phi Phàm phải quỳ gối dưới tà váy màu thạch lựu của cô.

Cô cố ý đưa bàn tay đã được sơn lại đầy, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, cũng không có hoàn toàn đóng, chỉ để lại một khe hở nhỏ không bị phát hiện.

Dạ Phi Phàm đang phê duyệt tài liệu, tư thế thong dong ưu nhã không hề thay đổi, vẫn như cũ chăm chú nhìn vào máy tính trên bàn gỗ như bay, nhưng khóe miệng hần lại hơi nhếch lên, tạo thành một độ cong mê người mà cũng không đường hoàng. Hần cho rằng.....Diệp Vị Ương đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tối nay.....Tôi cùng anh thế nào?

A.....Dạ thiếu gia, đã lâu không gặp, tối nay.....tôi và anh thế nào?" Giọng nói quyết rũ đến tận xương theo sau là Hàn Thiên Tuyết nhẹ nhàng bước vào, cảm giác thật mị hoặc. Giọng nói này không giống của Diệp Vị Ương, mùi nước hoa khiến Dạ Phi Phàm phải nhú mày, không phải là Diệp Vị Ương. Mà giọng nói này sao quen tai thế?

Dạ Phi Phàm đang muốn quay đầu lại nhìn, nhưng không để hần kịp phản ứng, tầm mắt hần đã bị che lại bởi đôi bàn tay bạch ngọc, giọng nói lại ní non bên

tai hần “Đoán xem.tôi là ai? Năm đó yêu tôi như vậy,sẽ không quên tôi nhanh vậy chứ?” Hàn Thiên Tuyết vừa nói vừa dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng thò một hơi mập mờ bên tai hần trên chọc.....

Nghe giọng nói của cô thêm một lần nữa, Dạ Phi Phàm ngẩn người ra! Trong lòng của hần thủy chung đấu tranh đuổi mãi mà không được, hình bóng của người con gái đó lại hiện lên trong đầu. Mỗi tình đầu của hần – Hàn Thiên Tuyết đã trở lại? Không phải năm đó cô đã bỏ hần kiên quyết đi nước Pháp hay sao?

Bởi vì Hàn thiên Tuyết vẫn còn tồn tại nên tim hần mới không thể toàn tâm toàn ý tiếp nhận tình yêu của Diệp Vị Ương

Nhưng năm gần đây,Dạ Phi Phàm biết Diệp Vị Ương có tình cảm với mình,nhưng hần vẫn không thể xác định được,mỗi tình cũ có thật sự đã lắng xuống hay vẫn chưa, mùi quang chấp nhận một tình cảm khác điều này đối với Diệp Vị Ương là không công bằng.

Vừa nghĩ tới hần đã thăm mền nha đầu ngọc ngày, a, trên khuôn mặt lãnh khốc của Dạ Phi Phàm chợt có một nụ cười dịu dàng. Ngoài mặt hần đối với Diệp Vị Ương lạnh lùng, trên thực tế rất thương yêu thậm chí trong công việc hần cũng âm thầm giúp đỡ, bằng không lúc cô vừa mới xuất hiện thì cuộc sống người mẫu cũng không có thuận lợi được như vậy. Mặc dù hần cũng không muốn cô bước chân vào nghề này.

Dạ Phi Phàm nghĩ chuyện này đến ngây người, Hàn thiên Tuyết thấy hần không có phản ứng gì, lần thứ hai gặp mặt không biểu hiện một chút vui mừng trong lòng mơ hồ có chút tức giận, cô vẫn chưa từ bỏ ý định đem cả cơ thể mềm mại áp sát vào, khuôn ngực mềm mại áp chặt vào phía lưng Dạ Phi Phàm

Cô run rẩy “Úm” một tiếng nhưng động tác trên chọc vẫn không ngừng.”Phi Phàm, mấy năm nay tuy em ở Pháp nhưngvẫn rất nhớ anh.....”

Dạ Phi Phàm không có đẩy cô ra, hần không muốn bỏ qua cơ hội kiểm chứng tình cảm lần này.

Hần nghĩ nên thử một chút, hần muốn quay về đôi đôi tốt với Hàn thiên Tuyết một chút để xem hần có còn động lòng với cô không? Hay vẫn còn dư lại một chút.....yêu?

Không tới thời khắc cuối cùng thì ai có thể biết? Tôi nay hần nhất định phải kiểm chứng chuyện này.

Nếu như vẫn còn yêu, như vậy hần sẽ yêu thật sâu đậm, thử tha thứ rồi tiếp tục một dạ yêu.

Nếu như không còn yêu nữa,vậy năm đó Hàn Thiên Tuyết mãi mê hư vinh mà phản bội hần,mấy năm nay cô không có quan tâm tới hần, không chút lưu luyến,hần có nên khiến cô hối hận rồi cắt đứt quan hệ không.

.....Đúng vậy, đối với người yêu Dạ Phi Phàm có thể cung chiều hết mực, nhưng đối với người khác hần có thể tàn nhẫn máu lạnh đến cực điểm! Bỏ qua, quá khứ đã khiến cho hần đau khổ, bây giờ nhất định hần phải đổi lại.

Hàn Thiên Tuyết từ phía sau ghé vòng lại, đứng trước mặt hần, kiêu căng gờ ngón tay lên nhẹ nhàng lướt qua đai an toàn của váy ngắn hoa hồng, trong phút chốc sắc xuân hiện ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Mạnh mẽ yêu em đi!

Hàn Thiên Tuyết từ phía sau ghé vòng lại, đứng trước mặt hần, kiêu căng gờ ngón tay lên nhẹ nhàng lướt qua đai an toàn váy màu hoa hồng, trong phút chốc sắc xuân hiện ra!

Váy tuột đến tận thắt lưng, lộ ra nú hoa nhỏ nhắn cùng với vòng eo thon nhỏ, chỉ một thoáng sau nội y màu đen viền tơ lụa cũng nửa ẩn nửa hiện.....

Vốn chỉ là bộ váy hoa hồng miễn cưỡng che đi phần hông, mà hiện tại đã bị Hàn Thiên Tuyết to gan còi ra, khiến cho váy vừa vịn dừng lại ở eo nhỏ, giống như còn ngại chưa đủ để nhả hóa, ngay sau đó cô xoay người quần hai chân lên thắt lưng của Dạ Phi Phàm đang ngồi trên sofa, vì vậy phía dưới của cô hoàn toàn lộ ra ngoài.

Ánh mắt Dạ Phi Phàm trở nên u ám.....

Hàn Thiên Tuyết thấy cảnh này thì vô cùng cao hứng giống như được khích lệ, càng rúc vào lòng hần, ngo nguẩy rồi khẽ ngậm lên nhiệt tình.

Nhưng lúc Dạ Phi Phàm nói chuyện giọng của hần vẫn tỉnh táo như ngày thường “Biết làm vậy sẽ có hậu quả thế nào không?” Hần nâng chiếc cằm tuyết

đẹp của cô lên, lạnh lùng cười như chuyện này không liên quan tới mình.

Người con gái trong lồng ngực đã bắt đầu cởi áo choàng tắm rộng thùng thình, dùng đầu lưỡi liếm lên lồng ngực trần trụi của hắn, nghe vậy, cô lại chui vào ngực hắn đôi mắt tràn đầy tình ý dừng lại một chút giống như có chút đau khổ, nhưng một giây sau cô lại cười quyến rũ, chủ động ngẩng đầu hôn lên cằm hắn, giọng nói mập mờ tràn đầy phong tình trả lời hắn ” Em giúp anh cởi áo nói đây lưng rồi! Chẳng lẽ còn chưa rõ ràng hay sao? Anh không thể giúp em cởi bỏ thứ cuối cùng trên người sao? Đêm nay,em là của anh!”

Dạ Phi Phàm nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, liếc mắt nhìn chiếc váy ngắn ở hông của cô, ánh mắt rất cục cựa cũng có chút kỳ dị.

“Roẹt!”

Cái váy ngắn cũn của cô bị xé nát, vật che chắn cuối cùng cũng không còn.

“Thiên Tuyết! Cô nhất định phải trả giá vì hành động này!” Dạ Phi Phàm cúi đầu hôn đồn thời cũng vô tình cảnh cáo.

Mà Hàn Thiên Tuyết chỉ nghe thấy hắn gọi tên mình đã vui sướng vô cùng, trong mắt lại ngấn chút lệ, ôm hắn chặt hơn, khiến hai thân thể thân mật dán chặt lại, cô run rẩy thì thầm ” Yêu em! Tối nay hãy yêu em thật nhiều! Năm đó em ra đi là không đúng, em rất hối hận, bắt luận phải trả bằng giá nào em cũng đồng ý, cho nên,mạnh mẽ yêu em đi!”

Ngay lúc ấy, có tiếng mở cửa phòng, Diệp Vị Ương khập khiễng, sắc mặt tái nhợt ngay ngốc đứng ở cửa ra vào.

Diệp Vị Ương cứ ngỡ ngác như vậy đứng ở ngưỡng cửa, cửa phòng vẫn như cũ khép hờ, thân hình yếu đuối không chút nào che đậy lộ ra truyền thẳng tới khe cửa.

Xuyên qua khe cửa, cô có thể thấy được một nam nam nữ cởi hết quần áo.

Bóng lưng Dạ Phi Phàm hoàn mỹ động lòng người, ngồi trên đùi hắn là một cô gái phong tình vạn chủng, hai chân thon dài quấn lấy hông hắn.

_____ Đối với Diệp Vị Ương mà nói, màn này thật quá tàn nhẫn!

Cho tới khi cô run rẩy lên tiếng chất vấn “Các.....các người.....đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Không phải là cường hôn mà là nộ hôn nóng bỏng!

Bóng lưng Dạ Phi Phàm hoàn mỹ động lòng người, ngồi trên đùi hắn là một cô gái phong tình vạn chủng, hai chân thon dài quấn lấy hông hắn.

_____ Đối với Diệp Vị Ương mà nói, màn này thật quá tàn nhẫn!

Cho tới khi cô run rẩy lên tiếng chất vấn “Các.....các người.....đang làm gì?”

Ánh mắt của cô khổ sở đau đớn, nhìn Dạ Phi Phàm xoay người lại ánh mắt đó khiến cho hắn cảm giác mình vừa gây nên tội ác tày trời, đáng bị dày xéo địa ngục.

Đáng chết! Hắn sao lại có thể quên Diệp Vị Ương sẽ đến? Đáy lòng thoáng có một tia rồi rầm hốt hoảng đau thương. Hắn biết, cho dù muốn Hàn Thiên Tuyết phải chịu lấy nhục nhã nhưng cũng không thể khiến Diệp Vị Ương bị tổn thương.

Diệp Vị Ương đơn thuần như thế, thật không may hết lần này đến lần khác để cô bắt gặp cảnh này?

Dạ Phi Phàm muốn đẩy Hàn thiên Tuyết ra, muốn đến an ủi Diệp Vị Ương, nhưng Hàn Thiên Tuyết lại ôm hắn chặt hơn, lạnh lùng khiêu khích Diệp Vị Ương:

“Cô gái, cô còn có thể hỏi chúng tôi đang làm gì sao? Ha ha, lớn như vậy rồi mà đôi mắt còn nhìn không rõ sao? Tôi cùng mối tình đầu của tôi,Làm Tình,! Cho nên, mời cô lập tức rời đi cho! A! Đúng rồi, khi đi nhớ đóng cửa nhé, tôi không nghĩ đêm nay lại có khách không mời tới quấy rầy! Đi thong thả! Không tiễn!”

Lời này vừa nói ra, thân thể Diệp Vị Ương càng thêm bất ổn, cả người dựa vào khung cửa như muốn ngã, mối tình đầu?

Cô vẫn biết trong lòng Dạ Phi Phàm vẫn luôn hướng tới một người, nghe nói người đó đã đi Pháp, bây giờ đã trở về rồi sao? Là cô gái xinh đẹp gây sự

này sao?

Mắt thấy nước mắt Diệp Vị Ương chảy xuống. Dạ Phi Phàm lãnh khốc cau mày, trong mắt hiện lên sự hung ác, trợn mắt nhìn Hàn Thiên Tuyết một cái, ý bảo cô tốt nhất nên rời khỏi người hắn, hơn nữa phải cầm miệng lại! Nếu Hàn Thiên Tuyết nói thêm một lời nào nữa, hắn không dám chắc rằng chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Nhưng.....

Hàn Thiên Tuyết vẫn ngang ngược, cô dùng cách ngược lại, không sợ chết mà hôn lên môi Dạ Phi Phàm, khiến hắn không thể mở miệng giải thích.

Mà ở góc độ của Diệp Vị Ương nhìn qua, tư thế của họ không giống như cưỡng hôn, mà giống như hai bên cùng hưởng thụ nụ hôn nóng bỏng!

Bi thương trong lòng đè nén khiến cô không thể nào hô hấp, cổ nuốt nước mắt chảy ngược vào trong, cô rung rung chỉ trích:

“Dạ Phi Phàm! Dạ đại tổng tài! Anh điên rồi! Tôi hôm nay là anh cố ý gọi điện thoại để tôi tới thưởng thức màn này đúng không? Mấy năm nay nhất định anh rất chán ghét việc tôi cứ quấn lấy anh có phải không? Coi như muốn tôi đau lòng thì có thể nói thẳng ra, tại sao nhất định phải dùng cách nhẫn tâm này? Có tình cùng người yêu cũ ân ái trước mặt tôi? À không, trên giường đùa giỡn, anh cảm thấy rất thú vị sao? Anh không cảm thấy anh rất quá đáng sao? Thế nhưng.....hahahahahahaha, hiện tại tôi tuyên bố cho anh biết.....Anh đã thành công! Tôi đối với anh.....không còn thương yêu nữa! Về sau anh là tổng tài cao cao tại thượng, tôi là người mẫu nhỏ bé, trừ công việc ra chúng ta là người xa lạ, hẹn gặp lại! Các người.....tiếp tục đi!”

Nhìn Diệp Vị Ương lập tức rời đi, Dạ Phi Phàm càng thêm tức giận, không thương tiếc đẩy Hàn Thiên Tuyết sang một bên, thoát khỏi nụ hôn của cô ta, lạnh lùng nói: “Đội đã.....Diệp Vị Ương! Cô biết vừa rồi cô nói gì không? Cô xác định không hối hận chứ?”

_____ -Hắn rõ ràng muốn giữ cô lại, nhưng vụng về thế nào lại thành chất vấn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cuồng nộ hôn

Nhìn Diệp Vị Ương xoay người muốn rời đi, Dạ Phi Phàm càng thêm tức giận, hắn không chút thương tiếc thoát khỏi nụ hôn gò bó đẩy Hàn Thiên Tuyết sang một bên, lạnh giọng nói: “Chờ một chút...! Diệp Vị Ương, cô biết mới vừa rồi mình nói gì không? Cô xác định cô không hối hận?”

_____ -Hắn rõ ràng muốn giữ người lại vụng về biến thành chất vấn.

Bước chân lao đảo của Diệp Vị Ương dừng lại, tư thế có chút cứng ngắc, hít sâu một hơi, lau qua loa nước mắt trên mặt, cũng lạnh giọng đáp trả: “Dạ tổng tài, tôi tin mắt mình thấy được gì. Cho nên..... Tôi không hối hận.”

“Tốt, rất tốt! Không sai, tôi đúng muốn chơi phụ nữ trước mặt cô, như cô thấy! Cô..... Cút đi!” Nói xong hắn tràn ngập thất vọng cùng tức giận không thể phát tiết, hắn lần nữa kéo lấy Hàn Thiên Tuyết ngã trên ghế salon lên, tàn bạo hôn như muốn xé rách cô.

Hắn không hiểu, tại sao ngay cả Diệp Vị Ương khôn ngoan hiền thực cũng không nghe lời hắn, hoài nghi hắn, không tin hắn, thậm chí muốn rời khỏi hắn? Tại sao trong cuộc đời hắn xuất hiện một người đặc biệt hắn muốn quý trọng lại không giữ được?

Hắn thật sai rồi sao? Nhưng khi nhìn thấy trên người Diệp Vị Ương khoác áo vest của người đàn ông khác, hắn vô cùng giận, đồ kị sắp phát điên! Căn bản không thể tỉnh táo như bình thường.

Diệp Vị Ương biết rõ hắn không thích cô đến gần bất kỳ người đàn ông khác, biết rõ hắn hi vọng cô làm thư ký riêng của mình, biết rõ hắn vô cùng ghét cô đi làm người mẫu, nhưng vì nguyện vọng mẹ cô, cô vẫn cố chấp dùng thân phận người mẫu xuất hiện trước mặt công chúng!

Cô thật yêu hắn sao? Không thấy được tình yêu của hắn? Hoặc chỉ lợi dụng hắn thôi, lợi dụng quyền thế cùng địa vị của, lợi dụng hắn thỉnh thoảng thỏa hiệp, bỏ lên đứng vị trí đầu trong giới người mẫu hiện nay!

Đúng vậy, nhất định là vậy, trên thế giới này không có tình yêu vĩnh hằng thuần khiết, tất cả đều xây dựng trên lợi dụng và tổn thương? Tất cả phụ nữ đều là dạng thay lòng đổi dạ, bỏ rơi chồng cùng con trai, những người đều không thể tin!

Dạ Phi Phàm điên cuồng hôn Hàn Thiên Tuyết, mà Diệp Vị Ương không để ý vết thương ở chân khô sở rồi khỏi.....

Sau khi Diệp Vị Ương khóc rời đi, Hàn Thiên Tuyết bị Dạ Phi Phàm hoàn toàn mất khống chế hôn thiếu chút nữa ngắt đi, hắn ôm cô thật chặt như muốn bẻ gãy xương cốt của cô. Đây chính là trừng phạt cùng phát tiết? Không mang theo chút dịu dàng.

Nhưng bất luận hấn tàn bạo hơn nữa, cô vẫn hiểu mục đích tối nay của mình, cô tuyệt đối không lùi bước, cô phải quyết tâm vẫn hồi tình yêu của mình!

Bởi vì cảm thấy Dạ Phi Phàm đặc biệt quan tâm Diệp Vị Ương, quen biết nhiều năm có nhiều chuyện đã từ từ thay đổi, cô Hàn Thiên tuyết không còn là duy nhất của hấn, hấn cũng không bao giờ nuông chiều cô, mãi mãi đợi cô, cho nên cô muốn vẫn hồi tất cả, muốn giao ra thân thể của mình.

“Cô cũng mặc quần áo tử tế rồi chứ cho tôi!” Dạ Phi Phàm đột nhiên dừng lại tất cả động tác, lạnh lùng đuổi cô đi.

Không, cô không đi.

Đến nước Pháp mấy năm nay cô vô cùng hối hận, nếu như không phải giúp đỡ người bạn thân bí cô đã sớm trở lại, cô. rất nhớ hấn.

“ Phi Phàm, anh sao vậy?” Cô gượng cười nhìn gương mặt hấn đột nhiên tối sầm.

Dạ Phi Phàm mím chặt môi mông, ánh mắt càng ngày càng lãnh khốc. Hàn Thiên Tuyết quen biết hấn nhiều năm, vẫn không cách nào đối mặt khí thế mạnh mẽ của hấn làm bộ như không có gì xảy ra. Khi nhìn kỹ hấn cô không tự chủ cảm thấy khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cẩn cô, anh nhẹ một chút.

Dạ Phi Phàm mím chặt môi mông, ánh mắt càng ngày càng lãnh khốc. Hàn Thiên Tuyết quen biết hấn nhiều năm, vẫn không cách nào đối mặt khí thế mạnh mẽ của hấn làm bộ như không có gì xảy ra. Khi nhìn kỹ hấn cô không tự chủ cảm thấy khản trương.

Cô thấp thỏm bất an, ánh mắt thận trọng ngược lại rất giống giống Diệp Vị Ương. Thời điểm Diệp Vị Ương ở trước mặt Dạ Phi Phàm luôn cố gắng làm việc tốt nhất, chỉ sợ hấn không vui không hài lòng không để ý tới cô, cho nên nhìn ánh mắt này Dạ Phi Phàm cảm thấy quen thuộc.

Rõ ràng cô gái xinh đẹp trước mắt là Hàn Thiên Tuyết nhưng trong mắt Dạ Phi Phàm lại biến ảo thành bóng hình xinh đẹp Diệp Vị Ương, sự thật ra sao chính hấn là người rõ nhất..

Thấy ánh mắt phức tạp của Dạ Phi Phàm vẫn đang nhìn mình, ánh mắt thâm thúy đó khiến Hàn Thiên Tuyết lén mắt, dứt khoát một lần nữa giạng chân trên người hấn, khẽ lắc mông cọ sát hấn, nhưng lần này cô không dám nói nữa lời, chỉ cắn môi hừ nhẹ mong đợi nhìn hấn.

“A, câu dẫn tôi sao? Được, cô đã buông thả không đợi nổi đến lên giường của tôi, sẽ theo mong muốn của cô!” Hấn cười lạnh lẽo, nắm chặt cầm cô, không chút thương tiếc nói.

Bị hấn đánh giá phóng túng, Hàn Thiên Tuyết trong lòng đau nhói nhưng quật cường dán chặt vào hấn, kiên định nói: “Đến đây đi, em muốn anh tiến vào em! Em muốn anh. mạnh mẽ xé rách em!”

Ánh mắt của Dạ Phi Phàm trong lúc cô không ngừng lặp lời nói con người trong trẻo lạnh lùng mà đen bóng chuyển thành giông bão, hấn không có khúc dạo đầu trực tiếp hướng phía trước đâm vào người cô! Thật sâu. Tiến vào cô!

“A.” Hàn Thiên Tuyết đau hét lên một tiếng, không ngờ hấn trực tiếp vọt vào! Bàn tay giữ eo cô bóp một cái, bấm vào người, để cô dựa lên mặt ghế sofa, một tay khác để sau ót của cô, dễ dàng giữ chặt cả người cô, sau đó nghiêng đầu cắn một cái lên đầu vai trắng nõn, cô chỉ kịp hừ một tiếng, mặc hấn xò xuyên. Thật tàn nhẫn.

“Lần đầu tiên? Lần đầu tiên của em?” Dạ Phi Phàm kinh ngạc dùng giọng khàn khàn hỏi, tâm trạng không biết vui hay buồn, hấn cho rằng cô đã sớm.

Hàn Thiên Tuyết rốt cuộc không cố kiên cường nữa, nước mắt của cô rốt cuộc không thể ức chế chảy xuống, cô nói tiếp lời hấn: “A, Đúng vậy, lần đầu tiên của em! Cũng khó trách anh. kinh ngạc, kể từ em rời khỏi anh, anh cho rằng em rất bẩn, rất truy lạc, nhưng. em giữ thân trong sạch này về tìm anh, sạch sẽ như lúc ban đầu, không có phản bội anh. Phi Phàm. Phi Phàm.”

Lời gọi tình xúc động của cô làm Dạ Phi Phàm ngẩn ngai lạc mất phương hướng, dù sao cũng là cô gái hấn từng yêu tận xương tủy, sâu trong lòng luôn có một phần hình ảnh của cô.

Hàn Thiên Tuyết đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội này, cô đau nhưng vẫn dùng hết tất cả lực rên rỉ, uyển chuyển yêu mị, triền miên tận xương.

“A! Ủ. dừng! A, Phi Phàm anh nhẹ một chút. A. Đêm vẫn còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: ục niệm chi hỏa

“A! Ủ. đừng! A,Phi Phàm anh nhẹ một chút. A. Đêm vẫn còn rất dài đây.”

Cô thở gấp khước từ người đàn ông lãnh khốc tuần mỹ như thiên thần trước mặt,tham muốn ập đến đôi tay ôm thật chặt thân thể hần không muốn rời đi nửa phần.

Cô to gan đem mặt dán chặt lên ngực đối phương,vừa khê liếm trêu chọc vừa rên rĩ thành tiếng như muốn thiêu đốt chính cô! Như muốn dùng cả người cô thiêu đốt dục hỏa trong người hần!

Màn đêm phủ xuống,cuối cùng Hàn Thiên Tuyết mồ hôi đầm dề nằm trong ngực Dạ Phi Phàm một môi ngủ thiếp đi.

Hần không nghĩ đến Hàn Thiên Tuyết nhiệt tình tính khí bốc đồng vậy mà giữ thân thể trong sạch mấy năm qua giành cho hần,nói không chút cảm động là tuyệt đối gat người.

Chuyện đi tới tình trạng hôm nay,tồn thương Diệp Vị Ương rồi lại không biết sau này đối mặt Hàn Thiên Tuyết thế nào,nếu như người phụ nữ trong ngực không phải loại không chịu nổi như hần nghĩ,vẫn sạch sẽ,hần có thể trêu đùa xong rồi vứt bỏ sao? Hành động này khác gì cảm thú?

Nếu như Hàn Thiên Tuyết tồi tệ,hần so với cô càng tệ hơn,nhưng nếu như cô vẫn tốt đẹp,hần ngược lại không biết nên làm thế nào.

Dạ Phi Phàm phiền muộn nhìn hộp thuốc đặt trong góc phòng khách,đó là chuẩn bị xử lý vết thương cho Diệp Vị Ương,nhưng cô lại bị hần chọc tức roi nước mắt chạy đi.Cô không tin hần,còn hần cũng vì vậy hoài nghi tình yêu cô dành cho hần là sâu hay cạn là thật hay giả?

Tự giễu nhìn Hàn Thiên Tuyết một môi ngủ say bên cạnh,Dạ Phi Phàm ý thức được hần quả thật tồn thương Diệp Vị Ương,cho nên nghĩ lại hần có tư cách gì chất vấn cô đây?

Cô khóc rồi đi,sắc mặt rất tái nhợt rõ ràng yêu hần bao nhiêu,điểm này hần vừa rồi quá tức giận mới không thấy.

Đau lòng. Rối rắm.Mâu thuẫn.Phiền muộn.

Đêm khuya,Dạ Phi Phàm lòng tĩnh lặng như đêm tối,không có một tia ánh sáng.

Diệp Vị Ương không để ý vết thương ở chân,bằng tốc độ nhanh nhất lao ra quán bar Mị Ảnh,trong đêm tối lạnh lẽo cô ôm chặt áo vest của người đàn ông xa lạ nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Giờ phút này đáng vẻ cô có chút chật vật.Mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi có chút xóc xếch,mắt khóc đến có hơi sưng hồng,sắc mặt có chút tái nhợt,bước chân có chút không ổn định.

Không muốn nén lại đây dù chỉ một giây,cô chui vào xe thể thao,dùng cái chân không bị thương nhấn mạnh chân ga tốc hành vọt đi.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn đi đâu,với lại hôm nay đi làm người mẫu thời trang thất bại,cô tuyệt không muốn về nhà đối mặt gương mặt thất vọng của mẹ.

Nhưc đầu,chân lại đau,lòng đau hơn.Dạ Phi Phàm tại sao có thể thân thiết với người phụ nữ khác trước mặt cô!

Được rồi,bất luận đi nơi nào cũng được tốt nhất lái xe đến một nơi thật xa,tìm một nơi không có người để xoa dịu vết thương.

Diệp Vị Ương mạnh mẽ đâm tới,dùng tốc độ đua xe chạy hồi lâu cho đến xe hư mới thôi.

Xe cũng không mở được nữa.Diệp Vị Ương chán nản xuống xe,lúc này mới phát hiện cô lái xe đến một địa phương vô cùng vắng vẻ!

Ack,không phải gặp trúng người xấu chứ?

Người đang gặp xui xẻo tùy tiện nói một câu xui xẻo cũng sẽ linh nghiệm,Diệp Vị Ương sâu sắc cảm nhận được điểm này.

Mới mấy phút mà thôi,đường phố vốn âm u vắng vẻ đột nhiên xuất hiện một đám lưu manh cầm dao,cười nhạo bí ỏ đi về phía cô.

Chương 9: Siêu cấp đẹp trai

Diệp Vị Ương lao đảo lui về phía sau vài bước, cho đến cô không thể lui được nữa, lưng bị buộc tựa vào vách tường phía sau.

Làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ ông trời thấy cô sống quá cực khổ, nên để hôm nay cô chết? Nhưng tại sao không để cô chết bình thường một chút, khiếm tốn một chút, có tôn nghiêm một chút?

Nhìn sắc mặt đám lưu manh cũng biết bọn họ tiếp theo muốn làm gì! Chỉ sợ không phải đơn thuần cho bọn ít tiền là có thể đuổi?

Đêm khuya yên tĩnh, ai sẽ tới cứu cô? Bất luận là người nào, cô thề, cô nhất định khắc ghi trong tim, cảm kích cả đời!

Cô dù gì cũng là nhân vật công chúng người mẫu cấp thế giới, nếu như tối nay xảy ra chuyện, ngày mai báo chí sẽ đưa cô lên tít trang đầu?

“Số báo đặc biệt, tin tức mới nhất toàn cầu! Diệp Vị Ương tiểu thư liên tục đoạt được hai giải người mẫu siêu cấp vô địch tối hôm qua XX lúc XX tại XX chết ly kỳ tại con hẻm tối. Chết vô cùng thảm, phán đoán sơ bộ trước đám sau giết, cuối cùng kết quả còn chờ chuyên gia y học giải phẫu thi thể xác nhận.”

—— Trời ạ, chỉ nghĩ thôi Diệp Vị Ương đã cảm thấy toát mồ hôi lạnh, cô chưa từng nghĩ tới mình lại bị lãng nhục đến chết.

Mất thấy bọn lưu manh càng ngày càng gần, Diệp Vị Ương siết áo vest trên người chặt hơn, không bao lâu cô run rẩy chỉ vào xe thể thao của mình, yếu đuối nói: “Tiền toàn bộ ở trên xe tôi, các người. Các người có thể vào xe lấy.”

“Ồ, mỹ nữ, cũng rất thức thời! Biết chủ động đưa tiền cho chúng ta! Tiền chúng ta dĩ nhiên phải lấy, chỉ là Hắc hắc, mấy anh tối nay quá cô đơn, xem đáng đáp em rất giống một đại minh tinh, không bằng theo các anh vui đùa chút rồi hãy nói, anh đây sẽ rất dịu dàng.”

Không! Đám cầm thú này! Ai tới cứu cô đi?

Đang lúc Diệp Vị Ương tuyệt vọng, một chiếc xe thể thao Ferrari Ferrari hạng nhất như vọt tới như tia sáng chói mắt nhất trong đêm tối!

Chiếc xe kia không chút do dự vọt tới đám lưu manh!

Rất nhiều tên lưu manh tránh né không kịp, bị đụng phải ngã trái ngã phải phân ra bốn phía.

Nhưng vẫn có một số phần tử ngoan cố bị biến cố bất thành linh kích đồ mất, chuyện tốt bị phá hỏng, đám người này nhìn đối phương chỉ có một chiếc xe, có thể thấy được mơ hồ trên xe chỉ có một người, cho nên lớn gan giống như nổi điên bắt đầu phản công!

Một trường ác đấu bởi vậy bắt đầu.

Xe đụng vào vách tường trước đột nhiên thay đổi, chủ nhân trong xe dường như muốn lái xe lướt qua đám lưu manh đến bên cạnh Diệp Vị Ương lôi cô lên xe, nhưng mấy tên liều mạng đó có chút thông minh đoán được ý đồ của hắn, rồi rít cảm đao chạy về phía Diệp Vị Ương đang sợ hãi đâm tới!

A! !

Tiếng gào thét như giết heo vang dội cả đường con phố lạnh lẽo làm người ta rợn cả tóc gáy.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, chủ nhân trong xe không kịp tắt máy mở cửa xe xông ra, thân thủ thoăn thoắt linh hoạt và lại hung ác tuyệt tình liên tiếp đá mấy cái, đá bay những tên bất cộc cùng dao của họ! Thân thủ kia, tư thế kia, quá đẹp! Quá thật đẹp trai ngây người!

Diệp Vị Ương kinh ngạc nhìn hắn: “Là anh?” Chính là người khách quý xa lạ xuất hiện tại hiện trường thời trang, là người đàn ông trong lúc hỗn loạn cởi ra áo vest khoác lên người cô!

Hắn nhìn qua chừng 27 tuổi, lại làm cho người ta cảm giác hắn thông minh cơ trí giống như yêu nghiệt. Cao chừng 1m87, dưới ánh trăng lạnh lùng rọi xuống giống như mạ lên một tầng vàng kim, cả người tỏa ra khí chất cao quý!

Chương 10: Người đàn ông yêu nghiệt

Những thứ dân liễu mạng kia cuối cùng cũng biết điều, thấy đột nhiên xuất hiện một người xen vào chuyện của người khác hơn nữa ăn mặc không tầm thường, và lại thân thủ rất cao biết không dễ đối phó bọn họ lập tức lần một vòng vừa chửi vừa trốn.

Diệp Vị Ương nhìn người đàn ông trước mắt, cô cho tới bây giờ không phải loại mê dãi, làm liên tục hai giới người mẫu bên người cô không thiếu công tử tuấn mỹ cùng người theo đuổi, nhưng cô chưa bao giờ nhìn lâu một chút. Ít nhất những người đó không cho cô cảm giác hoảng sợ.

Trừ Dạ Phi Phàm, đây là người thứ hai khiến cô kinh ngạc quên thở, quên phải dời đi tầm mắt.

Giống như năm tháng lặng lẽ, thời gian vào giờ khắc này dường như ngừng lại, rõ ràng có thể nghe được tiếng tim đập của mình lại quên mất nguy hiểm chung quanh. Người đàn ông này khí thế mạnh mẽ bức người.

Cơ hồ có thể so sánh với gương mặt anh tuấn trên mặt báo hoa kỳ, mi mục như họa, sóng mắt thâm thúy, vóc người cao gầy đúng tỷ lệ hoàng kim, làn da trắng nõn, vô luận nhìn thế nào cũng như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ nhất.

Nếu như Dạ Phi Phàm làm cho người ta cảm giác lạnh, thì. hẳn chính là tà!

Chưa từng có người chỉ mặc áo sơ mi trắng lại đẹp mắt như vậy, có ý vị như vậy, tà mị như vậy!

Bởi vì trước đó khoác áo vest cho cô nên hiện tại trên người hắn tạm thời chỉ mặc một cái áo sơ mi đơn giản, hai nút trên áo sơ mi không được cài để lộ lồng ngực, ống tay áo được xoắn lên lộ ra cổ tay trắng mịn có lực.

Gió nhẹ thổi lên vài sợi tóc trên trán hắn, vừa lúc che khuất ánh mắt động lòng người, thiếu một phần áp bách nhưng nhiều thêm một phần gian tà dao động đối phương.

Hắn trầm ổn như một gốc cây đứng thẳng, cách cô không đến hai bước, khoe miệng khẽ nhếch cười nhìn thẳng vào mắt cô.

Một khắc đó Diệp Vị Ương thật cảm thấy hẳn chính là yêu nghiệt, không có vẻ mặt đứng đắn như hôm nay đến xem buổi tranh tài của các người mẫu, mặt không đổi sắc nhưng lại phát ra cảm giác mị hoặc!

Theo trực giác của cô người này rất nguy hiểm không chọc nổi, phải luôn nhắc nhở bản thân không được rơi vào cái bẫy giăng sẵn.

Hắn và Dạ Phi Phàm tuyệt đối đều là vương giả trong giới thương nghiệp hoặc trong các lĩnh vực khác.

Không biết sau này khi hai người đứng chung một chỗ ai sẽ ưu tú hơn, là bạn bè thì tốt, nếu như thành kẻ địch thì sẽ thế nào đây?

Diệp Vị Ương đang suy nghĩ lung tung, lại thấy hắn nháy mắt một cái, hỏi: “Cô không sao chứ?”

—— giọng của hắn không lạnh lùng giống Dạ Phi Phàm lại giống nhau rất dễ nghe. Rất trầm thấp, rất có từ tính.

Thu hồi tinh thần và tỉnh táo, Diệp Vị Ương lễ phép gật đầu: “Vị tiên sinh này, ngài khỏe chứ, tôi không sao, mới vừa rồi cảm ơn ngài đã ra tay cứu tôi. A, Còn nữa. . . ban ngày cũng cảm ơn ngài cho tôi mượn áo vest, hiện tại nhân cơ hội này trả lại cho ngài.”

“Tôi tên Thanh Phong Tuấn. Diệp tiểu thư không cần phải khách khí, đêm khuya rất dễ bị cảm, chiếc áo ấy cô cứ tiếp tục giữ lại dùng.” Hắn tự tay nhận lấy áo khoác, lại lần nữa đem áo khoác khoác lên trên vai mỏng manh của Diệp Vị Ương, nhân tiện quần luôn chiếc váy ngắn mát mẻ cô mặc lúc trình diễn thời trang.

Đang kinh ngạc hắn làm sao biết tên cô, rồi lại chột cười mình thật ngốc, ban ngày hắn đã xem cô trình diễn thời trang, hơn nữa cô là nhân vật công chúng, hẳn biết cũng không có gì kỳ lạ.

Vừa định cảm ơn lần nữa, đột nhiên phát hiện Thanh Phong Tuấn vì khoác áo cho cô mà khoảng cách cả hai thật gần! !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nụ cười gian tà,hắn ôm cô. . .

Vừa định cảm ơn lần nữa đột nhiên phát hiện Thanh Phong Tuấn vì khoác áo cho cô mà khoảng cách cả hai thật gần! !

Gió đêm có chút lạnh, không biết có phải gặp ảo giác không cô ngược lại cảm thấy hơi thở Thanh Phong Tuấn có chút nóng.

Hơi thở của hắn lướt qua nơi cổ tròn bóng như ngọc, có chút nóng, cũng có chút lạnh, Diệp Vị Ương không nhịn được co rúm lại một chỗ.

“Cô gái, cô sợ tôi?” Thanh Phong Tuấn cố ý tiếp cận vành tai của cô, khoe môi khẽ nhếch mang theo nụ cười, nói thật mờ ám.

“Không. Không phải, tôi đang lạnh đấy? Tôi vậy tôi lạnh cũng bình thường mà.” Diệp Vị Ương mở miệng nói dối.

“Còn lạnh sao? Đi, đi lên xe tôi, tôi đưa cô về nhà.” Hắn tiếp tục nói chuyện bên tai cô giống như rút ngắn khoảng cách giữa cô và hắn, còn làm động tác mập mờ như là chuyện đương nhiên, giống như bọn họ không phải hôm nay mới biết mà đã rất nhiều rất nhiều năm, quen thuộc như người yêu.

Điều này khiến Diệp Vị Ương có chút lúng túng xấu hổ, tại sao giống như hai người đang yêu nhau nha? Cô quen hắn lắm sao? Lại nói mùi vị khoan khoái nhẹ nhàng trên người hắn cực kỳ dễ người, chắc chắn là người rất thích sạch sẽ!

Diệp Vị Ương trong lòng thầm mắng bản thân cũng bắt đầu mê dâm rồi, đang định giữ tinh táo cách xa hắn một chút nhưng Thanh Phong Tuấn căn bản không cho cô cơ hội từ chối, cũng không để cho cô một mình xấu hổ, hắn đã tự tiện nắm tay cô đi về phía trước.

Nhiệt độ trong tay hắn truyền sang tay cô, Diệp Vị Ương lập tức cảm thấy một loại yên ổn, khỏe mạnh mà có lực!

Bàn tay của hắn dày rộng, ngón tay thon dài trắng nõn nắm cổ tay mảnh khảnh của cô như một cái vòng tay không gì phá nổi, bị hắn nắm tay kéo đi, cô có một cảm giác giống đã tìm được người chồng một đời một kiếp cũng không buồn tay mình.

Nhưng mới được hai bước, Thanh Phong Tuấn lại đột nhiên dừng bước! Thế nên Diệp Vị Ương không kịp phản ứng trực tiếp đụng vào lưng hắn.

“. A.” Bị đụng có chút đau, Diệp Vị Ương vừa định đưa tay xoa lên, lại bị Thanh Phong Tuấn ôm ngang người! Trời ạ, trong nháy mắt bay lên trời người mất đi thăng bằng khiến Diệp Vị Ương hoảng sợ không thôi, bàn tay vươn ra chuẩn bị xoa trán thoáng cái hốt hoảng ôm cô Thanh Phong Tuấn.

Ack, tư thế này làm hai người càng thân mật mập mờ.

Diệp Vị Ương chưa bao giờ xích đến gần ai, ngay cả Dạ Phi Phàm luôn thầm mến cũng chưa ôm qua cô. Trong khoảng thời gian ngắn hai má cô đỏ bừng, ngược ngược không thôi, một đôi mắt to như nai con thấp thỏm nhìn hắn, rất nhẹ rất nhẹ hỏi: “Anh. Tại sao muốn.” Ôm tôi? Hai chữ này thật sự hỏi không được.

Thanh Phong Tuấn giống như đoán được cô đang nghĩ gì, nhìn đôi má đỏ hồng của cô tâm tình thật tốt cảm thấy rất thú vị cho nên cười một cái! Nụ cười này ngay cả ánh trăng ừ ề phai nhạt, ai nói chỉ có phụ nữ cười mới khuynh thành? Người đàn ông trước mắt này chỉ có hơn không kém!

Hắn cười Diệp Vị Ương mới nhìn thấy trên gương mặt anh tuấn bức người xuất hiện một đôi má lúm đồng tiền, chắc chắn, tôn lên khuôn mặt tinh xảo không có chút nào tỳ vết đúng là rất yêu nghiệt.

“Chân Diệp tiểu thư bị thương, tôi ôm cô lên xe là chuyện phải làm” Diệp Vị Ương sững sờ nhìn mặt hắn, trong hoảng hốt nghe ra tâm trạng của hắn rất tốt khi nói câu này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tối nay cô nhất định phải ở cùng với tôi

Thanh Phong Tuấn ôm Diệp Vị Ương mặt đỏ rực lên xe.

Một phút, hai phút, ba phút.

Mấy phút đồng hồ trôi qua, Thanh Phong Tuấn thùy chung không phát động chiếc xe thể thao Ferrari Ferrari !

“Ruột xe bị nổ. Nhất định do đám lưu manh vừa rồi động tay động chân.” Thanh Phong Tuấn thờ ơ nói giống như không đau lòng chiếc xe iu của mình, sau đó quay đầu lại nhìn Diệp Vị Ương nói, “Đi thôi, xuống xe, xem ra chúng ta chỉ có thể đón xe.”

Diệp Vị Ương có chút lúng túng: “Tất cả tiền của tôi đều bị đám lưu manh kia lấy hết, tôi không có tiền. Hơn nữa chỗ này rất khó đón xe?”

Về mặt đáng yêu của cô khiến Thanh Phong Tuấn buồn cười.

Hắn đưa ngón tay thon dài trắng nõn cố ý vò mái tóc dài của cô, nhíu mày nói: “Yên tâm đi, nếu không đón được tôi sẽ cõng cô trở về.”

Diệp Vị Ương không nén được tròn to hai mắt, trong lòng buồn bực hôm nay cô mới biết hắn thôi? Tại sao nói giống như cả hai rất quen, rất tự nhiên, rất thân mật.

Hơn nữa theo trực giác cô cảm giác Thanh Phong Tuấn mặc dù không phải người xấu nhưng tuyệt đối không đơn giản tiếp xúc như mặt ngoài. Trong tiềm thức Diệp Vị Ương cảm thấy hắn là một nhân vật lớn.

Tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng cô, Thanh Phong Tuấn lúc xuống mở cửa xe giả bộ lơ đãng nói một câu: “Sẽ rất nhanh quen thôi. Sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt. Mong đợi không, Diệp tiểu thư! Cô nên cảm thấy may mắn ít nhất hiện tại tôi sẽ không lừa bán cô.”

“Cái gì? Anh nói gì gì?” gió ngoài cửa xe thổi tan lời hắn nói, Diệp Vị Ương không nghe rõ được.

Thanh Phong Tuấn cười cười lần nữa, một đôi mắt sáng như sao, bên trong gọn sóng giấu giếm ưu tư nhưng rất dễ chịu khom người xuống, lịch sự phong độ nói: “Không có gì. Tôi nói chân cô bị thương, hay để tôi tiếp tục ôm cô”

Cứ như thế, hắn ngồi xổm xuống trước mặt cô, giống như người yêu hoàn mỹ nhất.

Mà đúng lúc này, đầu đường bên kia truyền đến tiếng xôn xao của một đám người, dường như. Còn có tiếng súng!

“Hồngбет! Diệp mỹ nữ, xem ra tối nay cô phải ở chung một chỗ với tôi, nhất định phải cùng tôi vong mệnh thiên nhai rồi, trước có người đuổi giết cô, hiện tại tôi đoán chừng đám người này đến tìm tôi. Tiếp theo có thể rất nguy hiểm, bất luận xảy ra chuyện gì cô đều phải theo sát tôi, bất luận tôi làm cái gì cô đều phải phối hợp theo, không được phản kháng, không được làm tôi phân tâm, biết không?”

Nghe tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần, Diệp Vị Ương trừ gật đầu còn có thể làm gì?

Nhưng nghe nói thế, không lẽ người đàn ông tuấn mỹ trước mắt là người trong xã hội đen? Được rồi, hắn xem ra quả thật đủ tư cách làm thiếu chủ hắc đạo thần bí trong truyền thuyết! Thượng đế phù hộ, cô Diệp Vị Ương cả đời sống vô vị nhạt nhẽo, cô không muốn đánh bậy đánh bạ chọc phải nhân vật lớn đâu a!

Thanh Phong Tuấn nhanh chóng ôm Diệp Vị Ương đi vào trong ngõ hẻm tối đen đối diện.

Ánh sáng mờ mờ che khuất mặt bọn họ, chỉ cần không gây ra tiếng động là tương đối an toàn.

Không nhìn thấy mặt Thanh Phong Tuấn nhưng cả hai rất gần nhau, Diệp Vị Ương cảm thấy rất ngọt ngào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Âm dạ chi hôn, um. . .

Thanh Phong Tuấn nhanh chóng ôm Diệp Vị Ương đi vào trong ngõ hẻm tối đen đối diện.

Ánh sáng mờ mờ che khuất mặt bọn họ, chỉ cần không gây ra tiếng động thì tương đối an toàn.

Nhưng ông trời không chiều theo ý nguyện bọn họ, lúc này lại có một con mèo đen chạy ra! Diệp Vị Ương sợ tới mức theo bản năng muốn thét chói tai!

“Um——” Cô vừa muốn lên tiếng, môi đã bị Thanh Phong Tuấn dùng tay che lại.

Ngay sau đó vì để tránh cô bị kinh sợ phát ra tiếng động gì, Thanh Phong Tuấn dứt khoát ôm cả người cô ép lên trên tường không thể động đậy.

Trong bóng tối Diệp Vị Ương chỉ nhìn thấy con người sẫm màu phiếm ánh sáng lạnh, lúc này Thanh Phong Tuấn quay đầu chuyên tâm chú ý động tĩnh bên ngoài ngõ hẻm, sâu trong ánh mắt tỏa ra nghiêm túc cùng sát khí làm người ta không rét mà run.

Hắn giờ phút này không còn là người đàn ông khôi hài dịu dàng vừa rồi, cho dù ẩn nấp trong bóng tối nhưng vẫn có một lực lượng mạnh mẽ! Miệng và mũi Diệp Vị Ương bị che khiến cô hít thở có chút khó khăn, không nói được lời nào chỉ có thể dùng mắt nhìn hắn.

Dường như cảm thấy được ánh mắt của cô, thấy phía trước tạm thời không có động tĩnh Thanh Phong Tuấn mới quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, như một loại xâm lăng không chút kiêng kỵ, nhìn thẳng vào đáy.

Haizz, không ai biết hần từ nhỏ trải qua huấn luyện tàn khốc, ở trong bóng tối năng lực phân biệt cực kỳ mạnh, cho dù đen như mực hần vẫn có thể giống như bình thường nhìn thấy mọi thứ.

Hần nheo lại hai tròng mắt sâu và đen quan sát cô gái trước mắt, trên người cô không có bất kỳ sơn phấn cùng mùi vị nước hoa.

Ánh mắt hần quan sát kỹ một đường từ mắt cô xuống phía dưới, áo vest đã rơi trên mặt đất, cổ áo rộng bởi vì hần vừa rồi ôm cô chạy nhanh mà hơi tách, mở rộng lộ ra làn da trắng nõn.

Thanh Phong Tuấn giống như bị mê hoặc, cúi đầu tựa vào trên vai cô.

Hần ngửi thấy được mùi thơm thoang thoang, người cô rất mềm mại, thật thoải mái, nếu như đổi lại thời gian, đổi lại địa điểm, có lẽ hần sẽ. Thôi, hiện tại thời cơ chưa thích hợp, mà hần là thợ săn hắc đạo cực kỳ có kiên nhẫn!

Vừa lúc đó, phía trước truyền đến tiếng bước chân, rất dễ nhận thấy đám người kia đã bắt đầu tìm tòi con hẻm bên này!

Nghe được có người nói: “Ai ya, kỳ quái, theo tình báo nói Thiếu chủ Âm Dạ tối nay xuất hiện ở nơi này, chúng ta vừa mới nghe tiếng động, tại sao hiện tại ngay cả bóng quỷ cũng không có? Trở về làm sao giao phó với Ông cụ đây? Tìm! Tiếp tục tìm!”

Diệp Vị Ương không biết Thanh Phong Tuấn rốt cuộc có nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô không, nhưng đối mặt tiếng bước chân đám người đó càng ngày càng gần, cô rất sợ, đối phương nhất định có rất nhiều người! Trời lại rất tối, trên đường phố vắng vẻ chết một hai người là chuyện thường xảy ra?

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi lo lắng của cô, Thanh Phong Tuấn lại cười, ngay sau đó đôi môi lạnh như băng của hần đột nhiên đặt lên môi cô —— hần. Hôn cô!

Diệp Vị Ương hoàn toàn không ngờ Thanh Phong Tuấn có thể như vậy!

Có làm hay không? Phía trước có người đuổi tới, phía sau không biết có đường lui hay không hơn nữa cô không quen hần, hần lại hôn cô vào lúc này?

Diệp Vị Ương kinh ngạc tròn tròn cặp mắt, thật sự không tin cô bị một người đàn ông xa lạ cưỡng hôn.

Môi của hần thật nóng không ngờ cũng rất mềm mại, khiến đầu cô ngừng vận chuyển, sợ hãi không biết tay chân mình nên để ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khiến hần nghiện

Diệp Vị Ương kinh ngạc tròn tròn cặp mắt, thật sự không tin cô bị một người đàn ông xa lạ cưỡng hôn.

Môi của hần thật nóng, không ngờ cũng rất mềm mại, khiến đầu cô ngừng vận chuyển, sợ hãi không biết tay chân mình nên để ở đâu.

Ngay sau đó cô nghe được tiếng bước chân hỗn loạn dừng lại sau lưng bọn họ, sau đó truyền đến câu hỏi thô lỗ: “Ê! Người nào ở bên trong?”

Thanh Phong Tuấn rất cao lớn, hần lợi dụng vóc người ưu thế che chắn cô chặt chẽ, chỉ nghe tiếng động cọ sát quần áo hần cố ý tạo ra, nụ hôn nóng bỏng kéo dài như cũ, ở trong bóng tối lại hết sức ái muội.

“Ừm——” Cô phát ra luồng cuồng ừm ừm, làm trong mắt đen sẫm của Thanh Phong Tuấn càng thêm ám trầm tĩnh mịch.

“Nói ! Rốt cuộc người nào bên trong? Nếu không nói ông đây tới đó, ông đây sẽ nổ súng!” Những người đó vẫn lớn tiếng chất vấn, chứ không dám tùy tiện đi vào chứng thực, chỉ sợ chút sơ suất sẽ mất mạng trong đêm tối.

“Hắc hắc, đừng gọi, rõ ràng đang đánh đã chiến, đi nhanh đi, đến trước mặt xem một chút! Thiếu chủ Âm Dạ tuyệt đối sẽ không chơi trò kích thích trong hoàn cảnh như vậy, phẩm vị hần cũng không kém thế!” Một người khác ngăn cản người bên cạnh.

“Hà?”

“Ngươi không nghe thấytiếng rên rỉ của phụ nữ hay sao?”

“A, ha ha ha.”

Tiếng cười càn rỡ của nhóm người truyền vào trong tay Diệp Vị Ương,cô cảm thấy thật xấu hổ,giận đến mắt muốn trợn trắng! Sau đó cô nghe tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng xa.

Trái tim kéo căng cuối cùng yên tĩnh lại,! Không có nguy hiểm! Đêm nay thật đúng kinh tâm động phách!

Ack,nhưng Diệp Vị Ương vừa mới thả lỏng lập tức phát hiện một cảnh khác làm mặt cô đỏ lên,muốn thét chói tai!

Trời ạ,cô phát hiện bàn tay to của Thanh Phong Tuấn cách lớp áo tùy ý vò nắm mềm mại trước ngực cô.

Ừm,Thanh Phong Tuấn cảm thấy môi cô rất mềm,thân thể nhỏ nhắn mềm mại không xương nằm gọn trong ngực hần, khiến hần hôn đến ngiên!

Hần vốn chỉ muốn dùng nụ hôn đánh lừa đám người đuổi theo,không ngờ phát hiện hần rất thích nụ hôn này.

Nếu không phải cảm thấy Diệp Vị Ương trừng lớn đôi mắt đẹp vô tội,nếu không phải cảm thấy cô sắp không thở nổi,hần thật sự không muốn dễ dàng buông tha cô .

Môi của hần lưu luyến cánh hoa không rời rời khỏi,Diệp Vị Ương lấy lại tự do chuyện đầu tiên là dùng sức hít thở,thậm chí bởi vì trước đó hít thở không thuận mà khê ho khan.

Điều này khiến tâm trạng Thanh Phong Tuấn thật tốt,hần tà mị mỉm cười nói: “Sau này hôn nhau cô phải nhắm đôi mắt to lại,thật phá hỏng không khí,may bây giờ là buổi tối,nếu không ban ngày thấy cô nhìn chằm chằm tôi,tôi sẽ cảm thấy mình đại hời lang bắt nạt cô.”

“Anh vốn là thế!” Diệp Vị Ương tức giận trừng mắt liếc hần.Không nghĩ tới cô bị người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt cưỡng hôn!

Không biết có phải hai người nói chuyện với nhau quá lớn tiếng,hoặc giả đám người đã đi hết rồi cuộc phát hiện có cái gì không đúng,lần nữa trở lại tra xét,nghe được bên này truyền ra tiếng cãi và lập tức có người thầm nói:”Các người nghe thử,ta vừa rồi dường như nghe được giọng Thiếu chủ Âm Dạ! Đi! Nhìn lại một chút,nếu không trở về làm sao giao phó! Ban này chúng ta nhất định bị lừa.”

Tiếp theo nghe tiếng gầm thét: “Hai người trong hẻm lẫn ra đây cho đại gia xem!”

Thanh Phong Tuấn cau mày,liếc mắt nhìn Diệp Vị Ương khẩn trương đến ngây dại,nhỏ giọng trấn an:”Đám người này thật đúng là âm hồn bất tán.Đừng sợ,có tôi ở đây.”

Nói xong trong đêm tối hần giương môi cười có mùi vị côn đồ.

Trong đêm tối hàm răng của hần trắng nõn như tuyết,khẽ cong như trăng chiếu sáng cả con đường.

Sau đó thừa dịp Diệp Vị Ương ngẩn ra,Thanh Phong Tuấn lần nữa bế ngang cô lên! Bất cứ lúc nào,bất cứ nguy hiểm ra sao,hần cũng không quên cô gái trước mặt chân đang bị thương.

Hắc hắc,lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mặt đỏ ửng,biến hóa tế nhị

Anh mau buông tôi xuống,anh ôm tôi cần bản không cách nào tránh thoát đám người lưu manh sau lưng!Bọn họ sẽ nổ súng,đây rõ ràng là liều mạng!”
Diệp Vị Ương ôm cô Thanh Phong Tuấn,vừa thuận theo vui trong ngực hần không muốn khiến hần thêm phiền toái,lo lắng mở miệng hi vọng hần có thể buông cô xuống.Cô nghĩ bản thân cỡi giày cao gót trên chân cô còn có thể kiên trì chạy một đoạn đường ngắn. “Cô yên tâm,không phải đến đường cùng bọn họ tuyệt đối không dám nổ súng với tôi.” Thanh Phong Tuấn bước đi như bay,gọng nói bình tĩnh lãnh đạm,rất có khí phách vương giả.

Diệp Vị Ương chỉ có thể mặc Thanh Phong Tuấn ôm cô chạy trốn đám xã hội đen đuổi theo phía sau!

“Này,anh rốt cuộc làm gì chọc đến đám người này? Tại sao bọn họ phải. đuổi theo anh? Nhưng lại không dám nổ súng với anh?” Thấy Thanh Phong Tuấn không nguy hiểm tánh mạng nên Diệp Vị Ương cũng không quá lo lắng,vì muốn đuổi đi không khí khẩn trương sợ bị người đuổi theo,cô thuận miệng hỏi.

Gió đêm thổi tới lướt qua mái tóc của cô,mùi thơm tao nhã thấm vào lòng người khiến tim Thanh Phong Tuấn rung động,lông mày giãn ra thoải mái.

“Chuyện này về sau sẽ nói cho cô biết.” Hấn hiện tại chỉ muốn bỏ rơi đám người đáng ghét trong bang. Hấn đoán không sai, đám người này quả nhiên có lái xe tới, hại hấn vừa rồi chạy trốn khổ cực, trực tiếp cướp một chiếc xe của bọn họ không phải được rồi sao?

Vì vậy chọn mục tiêu chính xác, hấn bay vọt một cái lên cao, trực tiếp ôm Diệp Vị Ương nhảy vào ghế lái một chiếc xe thể thao đa năng!

Bởi vì động tác nhảy cao, thời điểm ngồi xuống Diệp Vị Ương luôn ở trong ngực hấn không thể tránh khỏi đụng mạnh vào trong người hấn, mà trước mắt tư thế của cô và hấn vô cùng mập mờ. Trời ạ, không chút kê hờ cô dán chặt trên đùi hấn.

“ Ừ.” Thanh Phong Tuấn rên lên một tiếng, giống như bị thân thể mềm mại ma sát nổi lên phản ứng, giọng có chút khàn khàn, cau mày khê rên.

Diệp Vị Ương sắc mặt đỏ hồng, dọc theo đường đi vừa ôm vừa hôn đương nhiên cảm giác được thân thể hấn tinh tế biến hóa, vội vàng run giọng nói: “Tôi. Tôi. Tôi lập tức sang ngồi ghế kế bên, không quấy rầy anh lái xe!”

Nói xong cô muốn bò sang chỗ ngồi bên cạnh. Vì thế cô nghiêng người đưa tay chống lên ngực hấn.

Bị bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương chống đẩy lồng ngực, mà áo vest hấn đã khoác cho cô, giờ hấn chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng thật mỏng, dịu dàng như lông vũ chạm vào hấn đã đủ khiến Thanh Phong Tuấn khó chịu đến mức không chịu nổi, huống chi cô còn đang lộn xộn trên đùi hấn!

OH, MYGOD! Cô gái này muốn hành hạ hấn điên sao? Hại hấn nghĩ tới nụ hôn nóng bỏng vừa rồi.

“Cô gái! Ngoan ngoãn ngồi đằng hoàng cho tôi! Nếu không cừ động một cái nữa sẽ tự gánh lấy hậu quả!” Giọng hấn đã trầm thấp đến mức hoặc, con người cũng tối sầm, bên trong sóng nước mãnh liệt như biển rộng.

Diệp Vị Ương nghe hấn cảnh cáo làm sao còn dám lộn xộn!

Cô ngoan ngoãn vùi trong ngực hấn, trên cũng không phải, xuống cũng không phải, tay chân cũng không biết để nơi nào.

Trời ạ, tư thế này thật sự quá thân mật, quá mập mờ, sống lưng Diệp Vị Ương cứng ngắc ngay cả hít thở cũng cẩn thận. Lớn như vậy nhưng cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông nào hơn nữa còn suốt cả buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô gái, tay cô đang sờ nơi đâu?

Trời ạ, tư thế này thật sự quá thân mật, quá mập mờ, sống lưng Diệp Vị Ương cứng ngắc ngay cả hít thở cũng cẩn thận. Lớn như vậy nhưng cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông nào hơn nữa còn suốt cả buổi tối.

Đúng lúc này chỉ nghe có người nổi giận nói: “Người bắn chuẩn nhất nhanh nổ súng! Mau nổ súng vào cô gái kia! Không dễ gì tìm được Thiếu chủ Âm Dạ nên tuyệt đối không để hấn trốn thoát, không dám tổn thương hấn vậy thì tổn thương cô gái trong ngực hấn! Cô gái kia chết không sao.”

Lời còn chưa dứt tiếng súng đạn phá không khí bay đến, phá tan kính chắn gió thẳng đến ấn đường Diệp Vị Ương!

Lần này không phải dao, là đạn, không ai cứu được cô sao?

Thanh Phong Tuấn đang đạp chân ga, đôi tay vòng quanh eo Diệp Vị Ương kéo cô vào trong ngực nắm tay lái, mặc dù không có thấy đạn nhưng được huấn luyện tàn khốc lâu dài, để hấn học được cách nghe thấy vị trí, không kịp suy nghĩ hấn nhanh chóng đè thấp thân thể Diệp Vị Ương, sau đó bản thân phản công lại.

Xe rớt cuộc từ từ chuyển động, đạn vì vậy lệch vị trí bắn trúng lồng ngực Thanh Phong Tuấn!

Không vì đau mà thét thành tiếng, hấn nhấn mạnh chân ga tăng tốc không cho đối phương có cơ hội bắn phát thứ hai, nhưng Diệp Vị Ương không phải ngọc, cô ngửi thấy mùi tanh của máu.

Không thể hình dung bối rối và lo lắng trong lòng cô, người đàn ông này vì cứu cô mới bị thương! Bị đạn bắn trúng. có chết không?

“Anh. anh bị thương chỗ nào? Mau để tôi nhìn! Nơi này? Hay nơi này? Đau không? A, anh mới vừa rồi một người đánh với cả đám côn đồ, còn có thể đánh ngã cả đám bọn họ, điều này chứng tỏ thân thể của anh rất tốt, anh sẽ không dễ dàng chết phải không? Hu, tôi không muốn anh chết, anh. ngàn vạn đừng chết, anh đừng làm tôi sợ!”

Diệp Vị Ương không để ý tới tư thế hai người có mập mờ hay không,cô bắt đầu thao tác tìm kiếm vết thương trên người Thanh Phong Tuấn.

Thanh Phong Tuấn vừa khó khăn lái xe bỏ rơi người đuổi theo phía sau,nhìn về mặt cô trong lòng cảm thấy áy áy đau đớn trên người cũng giảm bớt không ít,cười mếu: “Cô gái ngốc,cô còn sờ loạn trên người tôi nữa cho dù vết thương không sao,cũng sẽ xảy ra tai nạn xe cộ .”

Lời của hắn luôn dễ dàng có thể làm Diệp Vị Ương kinh ngạc sợ hãi,không dám lộn xộn ngoan ngoãn nghe lời. Diệp Vị Ương mở to hai mắt,nhìn xuống xung động muốn xem xét vết thương của hắn,lo lắng nói: “Ừ,vậy tôi không động,anh lái xe đến bệnh viện,nếu không chảy máu nhiều anh sẽ chết đấy!”

“Không đi.” Bệnh viện là cấm địa của người trong xã hội đen,rất dễ dàng để lộ thân phận dẫn tới phiền toái không cần thiết. Thanh Phong Tuấn suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Cô gái,cô biết lái xe không?Tôi mệt mỏi muốn ngủ một lát.Nhớ đấy,không muốn tôi chết sớm thì đừng đưa tôi đến bệnh viện,đến một khách sạn đây mượn một phòng để tôi lấy đạn và băng bó vết thương.”

Mắt thấy Thanh Phong Tuấn gần ngất đi,mắt thấy xe sắp dừng vào cây cối hai bên đường,Diệp Vị Ương hoảng sợ vội vàng nhận tay lái trong tay hắn,nhanh quay ngược trở lại mới may mắn không xảy ra tai nạn xe cộ.

Tình huống bây giờ biến thành bộ dáng như vậy:Hai người đồng thời ngồi cùng vị trí lái xe,Diệp Vị Ương bị buộc ngồi trên đùi Thanh Phong Tuấn,mà Thanh Phong Tuấn vết thương bắt đầu chảy máu nên đặc biệt yếu ớt,cả người rơi vào trạng thái nửa hôn mê tựa trên sống lưng mỏng manh của Diệp Vị Ương!

Hai người chen cùng chỗ ngồi không gian trở nên rất hẹp,cộng thêm phải chăm chú nhìn đường,Diệp Vị Ương cả người nghiêng tới trước,điều này làm cho chân cô rất tự nhiên đưa về phía sau,dùng sức giữ vững thăng bằng cho thân thể,mà Thanh Phong Tuấn dựa trên người cô,ngay sau đó vết thương trên chân để trần của cô càng thêm đau đớn.

Nhưng cô vẫn lấy tinh thần nói chuyện với Thanh Phong Tuấn nằm sau lưng:

“Wey wey Wey,anh đừng ngủ! Chính xác mà nói anh có thể nhưng tuyệt đối đừng chết!Anh. anh. anh thật không đến bệnh viện sao? Hu hu,tôi không biết lấy đạn băng bó vết thương đâu,tôi nhiều lắm chỉ từng may quần áo thôi đấy.”

“Cô gái ngốc,cô ảm ỉ quá.” Thanh Phong Tuấn nói xong câu này hoàn toàn ngất đi .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạn trai tôi thích sạch sẽ

Diệp Vị Ương đã hoàn toàn phân không rõ rốt cuộc do quá khẩn trương hay quá nóng thân thể hai người dựa quá gần rí ra mồ hôi nóng,Thanh Phong Tuấn chảy máu quá nhiều làm cô cảm giác sau lưng ẩm ướt.Cô rất sợ,sợ người đàn ông bất chấp tất cả cứu cô hai lần đột nhiên chết đi.

Vì vậy cô dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến một khách sạn gần đây!

Hôngбет! Lúc xuống xe Diệp Vị Ương mới phát hiện điện thoại cùng ví tiền trong xe cô vừa bắt đầu đã bị đám lưu manh kia lấy sạch,cô hiện tại không có tiền!

Kinh ngạc ngồi trong suy nghĩ,mắt thấy nhân viên bảo vệ khách sạn ân cần chuẩn bị tới đây giúp cô đậu xe,những người này giúp đậu xe là muốn cho tiền boa đó.

Làm sao bây giờ? Không có biện pháp cô chỉ đành đưa mắt nhìn Thanh Phong Tuấn hôn mê.

Không thể chậm trễ nữa,Diệp Vị Ương nhẹ nhàng dò vào trong túi quần tây Thanh Phong Tuấn.

Cô tìm được một bóp da thật màu đen,trong bóp da có một tấm hình chụp chung của một thiếu niên mười mấy tuổi cùng một người phụ nữ mỹ trung niên.

Có thể nhìn ra đứa bé trai kia bây giờ là Thanh Phong Tuấn mà mặt hắn và mặt người phụ nữ mỹ có chút tương tự...Ack,chắc là mẹ hắn rồi.

Ngoại trừ tấm hình trong bóp da còn có rất nhiều tiền mặt cùng chi phiếu và danh thiếp.

Trong lúc người ta hôn mê thăm dò riêng tư là không tốt,Diệp Vị Ương nên không xem danh thiếp Thanh Phong Tuấn.

Thời điểm cô đang tìm tiền lẻ Diệp Vị Ương phát hiện một chiếc nhẫn khéo léo rất nhỏ rất tinh xảo.

Bảo thạch được găng trên chiếc nhẫn kim cương không phải đặc biệt lớn,hiện lên hình trái tim trong suốt,nhìn qua rất lộng lẫy nhất định giá trị rất đắt,Diệp Vị Ương rất thích chiếc nhẫn nhưng chỉ nhìn thêm một chút rồi trả lại chỗ cũ.

Cẩn thận suy nghĩ một chút cô lấy áo khoác trước đó Thanh Phong Tuấn khoác cho cô lần nữa trả lại trên người hắn,dùng ống tay áo cột thắt gút cổ định đồng thời che lại vết máu phía sau áo sơ mi trắng.

Sau đó bởi vì phải cống Thanh Phong Tuấn vào khách sạn,sợ trong quá trình cống đánh rớt ví tiền của hắn hoặc bị người nhân cơ hội cướp mất,nên Diệp Vị Ương tạm thời đem ví tiền của hắn bỏ vào túi của mình

Váy của cô mặc dù thuộc về phong cách mát mẻ rất ngắn nhưng miệng túi đặc biệt được thiết kế lớn,bỏ thứ đó vào rất chắc chắn cũng rất an toàn. Vì vậy cô không phát hiện khi bỏ ví tiền vào túi trong nháy mắt chiếc nhẫn lại từ trong túi tiền rớt ra ngoài,trực tiếp rơi vào trong túi cô.

Sau đó làm rối tóc che lại phần lớn mắt,cố gắng để cho người ta không nhận ra cô là người mẫu,sợ phá hư hình tượng,sợ mẹ thất vọng,cũng sợ làm tổn thất công ty Dạ Phi Phạm.

Sau đó cô cho nhân viên bảo vệ một chút tiền lẻ,đặc biệt dặn dò đối phương lái xe xa một chút,tốt nhất đậu ở bãi đậu xe khác,cô sợ bị đám người xấu đuổi giết.

Làm xong tất cả,cô khó khăn kéo Thanh Phong Tuấn nằm lên lưng đi vào cửa khách sạn.

Có người phục vụ muốn đi đến giúp một tay,Diệp Vị Ương vội vàng từ chối: “Bạn trai tôi thích sạch sẽ,ngoại trừ tôi ra ai cũng không được đụng hắn!”

Cô sợ chính là người khác phát hiện vết máu trên người hắn!

Thế nhưng lời này nghe vào trong tai người khác lại mang ý khác,chỉ nghe có người bĩu môi,nhỏ giọng nói thầm: “O,không nhìn ra cô gái này có tính độc chiếm mạnh như vậy!”

Nghe những lời nàyDiệp Vị Ương đỏ bừng cả mặt,chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tim đập rộn lên

Vô cùng khó khăn mới đỡ được Thanh Phong Tuấn đến phòng khách sạn,Diệp Vị Ương mệt mỏi đến sắp hư thoát.

Vừa đỡ Thanh Phong Tuấn nằm vào trên giường,Diệp Vị Ương mở to miệng thở gấp hai bàn tay rũ xuống bên giường đột nhiên bị Thanh Phong Tuấn bắt được!

Thanh Phong Tuấn chậm rãi mở mắt,sau đó trên gương mặt tái nhợt cùng con ngươi thâm thúy như biển tất cả đều là nét cười!

Đã lúc nào rồi hắn còn cười! Chẳng qua.hắn. Hắn. Hắn tỉnh lúc nào?

Người này tỉnh tại sao không nói sớm một tiếng? Hại cô nửa đỡ nửa cố gắng khổ mới vào được phòng này!

Thấy đáng vẻ thật đáng yêu của cô Thanh Phong Tuấn cười nhẹ thành tiếng,căn dặn : “Trước tiên phải khóa cửa phòng.”

Diệp Vị Ương mở to hai mắt.Đúng vậy,nếu không khóa trái cửa chút nữa phục vụ đi vào tặng đồ,ngộ nhờ không gõ cửa đã xông vào nhìn thấy nhiều vết máu thì phiền phức lắm.

Biết được tốt xấu trong truyện này,Diệp Vị Ương không dám ăm ỉ trẻ nãi,ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Ừ”

Thanh Phong Tuấn nhìn bóng lưng Diệp Vị Ương đi đóng cửa,nụ cười của hắn lập tức biến mất,lông mày hai bên nhíu lại,cô gái trước mắt rất hiền lành,rất ngây thơ,rất có tính thần trọng nghĩa,thuần trắng như tờ giấy,mà từ hôm nay trở đi cô không biết số mạng của mình đã gắn liền chắc chắn với hắn. . . .

“Này,anh rốt cuộc tỉnh lúc nào? Tại sao không mở miệng nói,anh có biết vừa rồi tôi rất sợ ,không dám cho bất luận kẻ nào đến gần anh,sợ để lộ vết thương trên người anh,nhưng cũng một người vốc dáng cao lớn như anh thiếu chút nữa một chết tôi đây!” Diệp Vị Ương khóa trái cửa trở lại,phe phẩy cánh tay nhưc mỗi nói.

“Ừ,tôi hiểu cũng biết rõ,cô cực khổ rồi,cám ơn cô.Tôi tuy đã tỉnh nhưng hiện tại vẫn rất yếu,cộng với chảy máu quá nhiều không cách nào tự mình lấy

đạn,tiếp theo phải làm phiền cô rồi.” Thanh Phong Tuấn bình tĩnh nhìn cô,tùy tiện đem tánh mạng của mình giao cho cô.

Diệp Vị Ương liên tiếp xua tay,hoảng sợ lắc đầu như trống bỏi: “Không được không được!Một người đang sống tốt,anh sẽ bị tôi giết chết mất! Tôi Tôi đi tìm bác sĩ cho anh có được không?”

“Không,không kịp rồi,chờ cô mời bác sĩ tới,tôi đã chết.Cô,tới đây.” Thanh Phong Tuấn nén đau đớn,gioi cánh tay yếu đuối ngoắc với Diệp Vị Ương.

Không biết tại sao,cảm giác bộ dáng này của hắn hợp với gương mặt tuấn mỹ vừa yêu nghiệt,thật sự làm cô không đành lòng cự tuyệt. Nếu đổi lại những cô gái khác chỉ sợ lên núi đao xuống biển lửa không chừng đã sớm nhào đi?

Diệp Vị Ương thật sự rất lo lắng vết thương trên người hắn chuyển biến xấu,cho nên khi hắn vẫy tay về phía cô,cô vội vàng chạy tới kiểm tra vết thương của hắn.

Không để ý hai người lại thật gần,cô run rẩy cởi áo sơ mi trắng của hắn.

Máu tươi đã sớm nhiễm đỏ khắp lồng ngực hắn.

Lần đầu tiên nhìn thấy vết thương,Diệp Vị Ương thiếu chút nữa khóc thành tiếng,trong mắt cô cố nén nước mắt,run rẩy ngăn đầu hỏi hắn: “Nhất định. . . . Rất đau phải không?”

Thân thể hắn hoàn mỹ vô khuyết nhưng sau này nơi gần tim sẽ vĩnh viễn lưu lại vết sẹo. Điều bởi cô liên lụy người giỏi như hắn bị thương. Diệp Vị Ương đau lòng không thôi.

Cô run lên một cái lông mi thật dài nhuộm nước mắt,gióng như cánh bướm bướm vẫy vẫy,khiêu khích trái tim của Thanh Phong Tuấn.

Trừ người mẹ đã chết,đây là lần đầu tiên có cô gái vì lo lắng cho hắn mà khóc.

Tay của hắn bắt giác duỗi tới gương mặt trắng mịn mềm nhẵn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cô nam quả nữ,tắm

ay của hắn bắt giác duỗi tới gương mặt trắng mịn mềm nhẵn của cô. Không khí vô cùng mập mờ thoáng cái ngưng lại.

Tay của hắn xoa lên gò má cô,dịu dàng vén sợi tóc đen nhánh áp sát sau tai.Động tác nhẹ nhàng tựa như lông vũ sợ làm cô đau.

Diệp Vị Ương sững sờ nhìn gương mặt xinh đẹp tái nhợt của hắn.

Chắc chắn,người đàn ông này đẹp không tương tượng nổi!

Một khắc cảm giác được tay hắn chạm vào cô,Diệp Vị Ương run rẩy không cẩn thận đụng vào vết thương của hắn.

“Hừ. cô gái,cô muốn giết tôi sao?” Thanh Phong Tuấn đau đến chất lưỡi hít hà.

“Ack,ai bảo anh bị thương còn lộn xộn.Được rồi,hiện tại cũng không tìm được người thứ hai,anh thật không sợ chết trong tay tôi thì không nên kéo dài nữa,tôi. tôi lấy đạn cho anh.” Diệp Vị Ương chỉ muốn nhanh xua tan không khí mập mờ khiến người đỏ mặt,bảo cô làm gì cũng được.

Thanh Phong Tuấn ép cô uống vài ngụm rượu mạnh lấy can đảm để tay cô thôi run rẩy.Diệp Vị Ương hít sâu vài hơi,một giây đồng hồ cũng không dám lơ phỉ,cô tìm thấy hộp cấp cứu trong phòng,dùng rượu cồn cùng lửa trừ độc lưỡi dao,mắt không nháy một cái giúp Thanh Phong Tuấn lấy đầu đạn trong người .

Qua khỏi một canh giờ,Diệp Vị Ương cảm giác cô cùng Thanh Phong Tuấn trải qua Cửu Tử Nhất Sinh,cũng may cuối cùng lấy được đạn,máu cũng dừng,nhìn vết thương xem ra cũng không chuyển biến xấu.

Thật tốt quá căng thẳng trong lòng rốt cuộc thả lỏng.

Diệp Vị Ương mỉm cười nhìn Thanh Phong Tuấn xụi lơ trên giường,đây là giải phẫu nguy hiểm nhất cả đời này cô làm.

Nhìn thấy dáng vẻ mệt lã của cô,Thanh Phong Tuấn cười cười nói:

“Trước đó cô uống rượu giờ lại đổ mồ hôi lạnh rất dễ bị cảm,cô đi tắm đi,chân của cô cũng bị trật rồi,tắm rửa một cái sẽ tốt cho cho thân thể của mình đây.”

“Hà? Tắm Tắm? Không cần đâu,còn mấy tiếng nữa trời sẽ sáng,tôi về nhà sẽ tắm” Diệp Vị Ương quýnh lên,cô không quen tắm bên ngoài.Hơn nữa còn là cô nam quả nữ ở trong khách sạn.

“Hiazzz,cô gái,không phải cô sợ tôi làm gì cô chứ?Cô yên tâm,tôi hiện tại bị thương nặng,vừa nhặt về một cái mạng nên cần phải nghỉ ngơi,cho dù muốn làm gì cũng tạm thời không làm được.Không phải cô muốn chứ?” Thanh Phong Tuấn trêu chọc cô đến ngiên,cổ ý nói thật tà ác.

“Người nào. muốn!Được rồi,tôi đi tắm trước,anh nhanh nghỉ ngơi đi.Sắc mặt tái nhợt,chảy nhiều máu còn dám nói nhiều!” Diệp Vị Ương tròn to hai mắt giả bộ hung dữ.

“Cô gái,cô quan tâm tôi như vậy,tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong tim,chờ tôi bình phục sẽ suy nghĩ có nên lấy thân báo đáp hay không.”

Nghe lời này Diệp Vị Ương hiểu được cô và Thanh Phong Tuấn người đàn ông phúc hắc này không cùng cấp bậc,không chiếm được lợi thế cô vội vàng khập khễnh chuồn vào phòng tắm.

Tắm! Tắm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bị thấy hết

Thanh Phong Tuấn nhìn Diệp Vị Ương khập khễnh đi vào phòng tắm,hắn thu lại nụ cười,trên khuôn mặt anh tuấn đảo qua vẻ bất cần đời,cả người trở nên trầm tĩnh hẳn đi.

Hắn cau mày như có điều suy nghĩ,có nên gọi điện báo phục vụ cầm một ít băng vải lên băng cho cô?

Đang suy tư phòng tắm truyền đến một tiếng *rầm*!

Ngay sau đó chính là một tiếng kêu đau!

Rõ ràng cho thấy tiếng động Diệp Vị Ương ngã trên mặt đất.

Thanh Phong Tuấn lắc đầu một cái,che vết thương dậy khỏi giường,lo lắng bước nhanh tới cửa phòng tắm,gõ gõ cửa phòng,trầm giọng hỏi: “Này,cô gái,cô ổn chứ?”

Một hồi lâu không nghe đáp lại,điều này khiến Thanh Phong Tuấn nhủ chặt lông mày.

“Diệp tiểu thư,cô không sao chứ? Có gì cũng nên nói một tiếng chứ.” Hắn thật sự không tin có người tắm thôi cũng bị té,ít nhất trong từ điển hắn chưa từng xuất hiện qua.

Diệp Vị Ương ở trong phòng tắm cắn răng nghiền lợi,trượt chân té lại không bò dậy nổi,chuyện xấu hổ như vậy bảo cô làm sao mở miệng nói?

“Diệp Vị Ương!Cô không phải tắm cũng ngất chứ? Chắc chắn nhìn đáng dấp hơn phân nửa vậy rồi,tôi đập cửa vào đây.” Thanh Phong Tuấn căn bản quên mất vết thương của mình,chuẩn bị phá cửa.

“Ồ! Anh không được vào! Tôi. Không sao.hừ Ai u,thật,tôi. Thật không có sao.Ai u.”

Diệp Vị Ương đau đến lông mày thanh tú nhíu cùng một chỗ,khóc không ra nước mắt lần nữa nhìn thân thể lóa lờ của mình,bộ dạng cô vậy làm sao gặp người? Thối,cô tình nguyện nằm trên mặt đất tự mình nghĩ biện pháp.

Nhưng đáng tiếc Thanh Phong Tuấn không cho cô cơ hội này! Nghe cô nói giọng đau thương buồn bã,đương nhiên đoán ra bên trong xảy ra chuyện,Thanh Phong Tuấn không hỏi cô mà trực tiếp đá một cước đập tung cửa phòng.

“A! A a a! !” Diệp Vị Ương thét chói tai,đôi tay không biết nên bảo vệ phía trên hay phía dưới,cuối cùng dứt khoát nhắm mắt làm bộ như không nhìn thấy Thanh Phong Tuấn xông tới.Trời ạ, quá mất mặt,bị thấy hết rồi cô không muốn sống nữa a.

“Cô gái ngốc!Cô đừng thét nữa,toàn bộ quản lý nhân viên khách sạn sẽ chạy tới xem đấy,đến lúc đó tôi không chịu trách nhiệm.” Thanh Phong Tuấn một

tay che vết thương lần nữa rướm máu,một tay móc móc lỗ tai,cô gái này hết rằm lên thanh âm thật ghê gớm,ngược lại. vóc người thật không tệ.

“Hu hu. sắc lang,nhanh ra ngoài ngay!” Diệp Vị Ương cuối cùng lựa chọn đưa tay che ngực,tiếp tục nhắm nghiền hai mắt,tuy nói nhắm mắt làm ngơ nhưng nghĩ đến bị người đàn ông trưởng thành nhìn chăm chăm như thế vẫn cảm thấy xấu hổ,lúc nói chuyện giọng có chút run rẩy.

“Đừng che,nên nhìn không nên nhìn tôi đều thấy hết còn gì để che nữa. Muốn tôi ra ngoài sao? Nhưng cô có thể tự mình bò dậy không?” Gương mặt tuấn tú trắng bệch lại không giảm được. Tựa hồ kể từ khi gặp cô gái này cuộc sống của hắn lập tức trở nên thú vị nhiều.

Thanh Phong Tuấn ôm cô ngồi lên bệ tắm,từ trong túi lấy ra một khăn lông lớn cùng một áo ngủ mới tinh,ngồi chồm hồm xuống bên người Diệp Vị Ương,tính lau khô người cô trước sau đó mới ôm cô về giường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dưng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đôi môi nóng bỏng,hắn thừa dịp người gặp nguy

Thanh Phong Tuấn lấy ra một cái khăn bông khô cùng một cái áo mới tinh từ trên kệ phòng tắm, ngồi chồm hồm bên cạnh Diệp Vị Ương, tính giúp cô lau khô người sau đó ôm cô lên giường.

Diệp Vị Ương thấy hắn đến gần vội kéo khăn lông trên tay hắn xuống,lúng túng che lấy cơ thể,giục “Anh đi ra đi, tôi không cần anh giúp!”

Cho rằng cô đang làm quá lên Thanh Phong Tuấn không để ý tới cô,tiếp tục đưa tay ra giúp,trước hết lau khô tóc để tránh chút nữa làm ướt áo choàng tắm

Diệp Vị Ương vội vàng chặn lại bàn tay đang làm loạn trên đầu mình “Ồ.....Không cần.....Anh! Đi ra ngoài, tôi có thể tự làm!”

Cô kháng cự bàn tay đang làm loạn trên đầu mình,nhưng sức lực của hai người chênh lệch quá lớn,nắm đấm của cô đánh lên người hắn giống như gãi ngứa vậy.

“Cô,lấy tay ra mau!”

“Không !” Mặt cô đỏ lựng lên.

Thanh Phong Tuấn cũng không muốn nói nhảm với cô nữa, chỉ dùng một tay đã bắt được hai cánh tay mảnh khảnh của cô,giữ trên đỉnh đầu sau đó dùng cánh tay khác bắt đầu lau người cho cô.

Lúc này ánh mắt của Diệp Vị Ương lại bị che khuất bởi tấm khăn lông, không nhìn rõ động tác mà Phong Tuấn làm, chỉ cảm thấy tay hắn đang nhẹ nhàng chạm vào da cô, cô cố gắng thoát ra khỏi sự kiểm chế của hắn nhưng thực sự vô ích.

Vết thương của Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa nứt ra,sắc mặt nghiêm túc nhẹ nhàng nói “Ngoan, nghe lời!”

Bất quá chỉ vài từ đơn giản nhưng hắn dùng giọng trầm thấp mà hơi khàn khàn có vẻ rất nuông chiều.Nếu như giờ phút này Diệp Vị Ương có thể nhìn vào mắt hắn nhất định sẽ cảm thấy rất thâm thúy mê người.

“Lạnh...” Diệp Vị Ương sau khi được hắn trấn an cũng không giãy dụa nữa,nằm ở trên sàn nhà lạnh băng một lát, hai hàm răng cô đã bắt đầu đánh vào nhau,cô thật lạnh.

Thanh Phong Tuấn vừa nghe vậy nhanh vừa đỡ vừa ôm cô,dùng áo choàng tùy tiện bao lấy, sau đó.....

Sau đó tay hắn dừng lại trên không trung trong chốc lát.

Hắn nhìn vật mềm mại bị tấm áo choàng bao trùm đang run lên nhẹ nhẹ, không chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng. về mặt lại một lần nữa trở nên tỉnh mạch.

Trong phòng tắm lập tức trở nên rất yên tĩnh, điều này khiến cho Diệp Vị Ương có chút không tự nhiên.

Cô hướng ánh mắt cao hơn tấm khăn choàng một chút, không khí lạnh lẽo khiến cô hung hăng hất xì một cái “Hất xì!”

“Xem ra cô nhất định phải tắm nước nóng!” Giọng nói Thanh Phong Tuấn trầm xuống.

Nói xong hắn đỡ cô nửa tựa vào vách tường cách một chiếc khăn lông để cô không cảm thấy lạnh và cứng, sau đó bắt đầu xả nước tắm cho cô.

Nước nóng vừa được pha xong,hắn không cho Diệp Vị Ương kháng cự,tùy tiện cởi ra áo trên người cô.....

Bị hành hạ cả buổi tối không biết có phải vì lạnh quá hay không mà khả năng chống cự của cô tự nhiên bay biến đâu hết,cả thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy mệt mỏi, Diệp Vị Ương gầy gầy cũng yếu ớt hơn trước, ít nhất cũng không thể ngăn cản ánh mắt xâm phạm của thanh Phong Tuấn.

Đôi mắt đen sâu của hắn trắng trợn nhìn toàn bộ thân thể trắng mịn trước mặt, rốt cuộc hắn cũng không thấy không thể thỏa mãn,chạm rãi vuron tay,đầu ngón tay như mong đợi đã chạm được vào làn da trần trụi trắng mịn.

Ôm cô vào bồn tắm nước nóng, làn da trắng như tuyết của cô trong mắt hắn tạo thành một thứ mê hoặc vô hình khiến hắn không thể rời tầm mắt.

Diệp Vị Ương ngâm dưới nước nóng,đôi mắt khép hờ,tựa hồ như cảm thấy ánh mắt hắn không bình thường,hơi tỉnh táo lại, hốt hoảng cựa quậy,phỏng đoán,hắn không phải thừa dịp người khác gặp nguy thì làm càn chứ?

Đầu ngón tay của hắn tự do trước ngực cô,để cho Diệp Vị Ương cảm giác bị ngứa ngáy hành hạ.

Được nước ấm bao quanh cơ thể rất nhanh trở nên ấm áp, trong không khí tản ra mùi sữa tắm thơm ngát.

Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên nắm lấy bờ vai mỏng manh của cô, đôi môi nóng bỏng hôn lên xương quai xanh mê người.

Diệp Vị Ương tròn mắt, đầu óc trong thoáng chốc trở nên trống rỗng,không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.....hắn.hắn đang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Dạ đại tổng tài ghen

Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên nắm lấy bờ vai mỏng manh của cô, đôi môi nóng bỏng hôn lên xương quai xanh mê người.

Diệp Vị Ương tròn mắt,đầu óc trong thoáng chốc trở nên trống rỗng,không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.....hắn.hắn đang.

“Tích tắc tích tắc.....” Có âm thanh truyền đến nó xuất phát từ cổ tay của Thanh Phong Tuấn.

Cổ tay hắn đeo một cái đồng hồ đeo tay lớn rất tinh xảo tựa hồ như ngâm nước cũng không việc gì.

Giờ phút này chiếc đồng hồ đeo tay lại phát ra thứ tín hiệu có ánh sáng màu đỏ,ở trong phòng tắm yên tĩnh quả thật có chút khoa trương, xua tan đi thứ không khí mập mờ vừa rồi, cũng khiến cho lý trí của Thanh Phong Tuấn nhất thời tỉnh táo lại.

Hắn cau mày buông Diệp Vị Ương ra, để cho cả người cô ngâm trong nước nóng, sau đó hắn đề nén dục vọng trong lòng xuống, đứng lên, quay lưng hướng về phía đồng hồ đặc chế bắt đầu nói điện thoại.

“Chuyện gì?” Hắn hỏi với giọng nghiêm túc.

Ước chừng khoảng mười phút im lặng nghe đối phương nói, hắn trả lời: “Biết rồi! Tôi sẽ trở về ngay lập tức!”

Cắt đứt liên lạc trên mặt Thanh Phong Tuấn không biết hiện chút cảm xúc gì.

Hắn dừng yên mấy giây,vẫn quay lưng về phía Diệp Vị Ương,giọng lạnh băng nói “Tôi phải đi cô phải chú ý giữ an toàn, lát nữa Dạ Phi Phàm – Dạ đại tổng tài sẽ tới đón cô, nhân lúc hắn chưa tới cô phải mặc quần áo cho tử tế, tốt nhất là đừng để cho hắn đụng vào cô, nếu không.....Thôi sau này hắn nói! Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại thôi.

Nói xong,hắn nhanh chóng thay quần áo, không để ý tới vết thương trước ngực đã nhuộm máu tung người từ cửa sổ nhảy xuống giống như kỹ năng đặc biệt của diễn viên, thứ ánh sáng yếu ớt quý dị biến mất không thấy nữa!

Diệp Vị Ương hoàn toàn ngờ ngẩn,người này đã chiếm tiện nghi của cô rồi cứ như vậy đi mà không xin lỗi?! Cô muốn hắn phải xin lỗi!

Đợi đã...! Vừa nãy hắn vừa nói gì? Anh Dạ sẽ đến đón cô?

Sau khi Thanh Phong Tuấn rời đi, thật lâu sau Diệp Vị Ương vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Người đàn ông tỏa ra thứ hào quang rực rỡ đột nhiên xông vào cuộc đời cô, cứu cô trong lúc nguy nan, hiện tại lại biến mất không một tiếng động.

Hắn tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh tựa như một đám mây khiến người ta khó nắm bắt, hành tung lại có chút quỷ dị. Không phải cô đã gặp được thiếu gia hắc đạo trong truyền thuyết đó chứ?

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, Diệp Vị Ương vẫn ngây ngô đầu óc có chút mơ hồ. Cô nghĩ càng ngày cô càng gặp phải chuyện không bình thường, lau chùi cơ thể một chút.

Chân trái của cô bị trật khớp rồi, lại vấp ngã, rồi nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, hiện tại đang ở tổng phòng tắm yên tĩnh không sợ bị sắc lang quấy rầy điều này quả thật rất tốt, rất thoải mái.

Hừ, cô không tin lời Thanh Phong Tuấn nói trước khi đi! Giờ phút này Dạ Phi Phàm đang ân ái với người yêu cũ làm sao có thể lo lắng cho cô, ra ngoài tìm cô được? Cô không tin!

Vừa nghĩ đến, trong lòng có chút đau xót, Dạ đại tổng tài ung dung tự tại không thêm coi trọng tình yêu thầm lặng bao nhiêu năm của cô, tại sao cô lại khổ sở ghen tuông, thậm chí còn rơi nước mắt chứ?

Cho nên! Cô cũng phải làm bộ không thêm quan tâm! Cô lớn tiếng cười, cô muốn sống một cuộc sống bình thường buông thả một chút!

——Vì vậy, Diệp Vị Ương vô thức ngủ thiếp đi trong phòng tắm!

Lúc Dạ Phi Phàm xông vào đã thấy cả cơ thể Diệp Vị Ương tuột xuống hồ tắm, mê man ngủ không biết mình sắp chết chìm, chìm chìm nổi nổi hai tay theo bản năng vùng vẫy trong không khí.

Ngắm mình trong nước nóng quá lâu, thời gian bị hơi nước hun đúc quá dài sẽ xuất hiện tình huống như thế này, hoặc có thể đột nhiên tỉnh lại, hoặc là có thể chết chìm, mà chết chìm rất nguy hiểm!

Dạ Phi Phàm cau mày, nét lạnh lùng trên mặt đã không còn nữa, rõ ràng chỉ có vẻ mặt lo lắng, không chút chậm trễ bế cả người Diệp Vị Ương ra khỏi bồn tắm, tùy tiện xé một tấm thảm bọc kín người cô lại, nhìn qua rất giống con tằm chỉ lộ khuôn mặt đáng yêu ra ngoài.

Bị hấn lăn qua lăn lại, Diệp Vị Ương rốt cục cũng tỉnh táo lại, bắt đầu hít thở khó khăn.

Cô tròn tròn mắt, chớp chớp, bắt đầu nghĩ mình đang mơ, rong mơ rất không có khí thế, tự nhiên lại mơ đến Dạ Phi Phàm!

Hừ, người trước mặt cô cùng người con gái khác thân thiết, điều đó hoàn toàn khiến cho cô khó chịu, hoàn toàn không quan tâm đến tình cảm nhiều năm nay của cô, khôn kiếp như vậy tại sao cô lại mơ tới cơ chứ?

Vì vậy, một cái tát lập tức giáng lên mặt Dạ Phi Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mặt khác của Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương cho rằng mình đang nằm mơ lập tức giáng lên mặt Dạ Phi Phàm một cái tát “Dạ Phi Phàm, anh là cái đồ siêu cấp bại hoại! Ai cho anh chạy vào trong mộng của tôi? Tôi đây rất chán ghét anh, vô cùng chán ghét, hiện tại tôi ra lệnh cho anh biến khỏi giấc mộng của tôi ngay lập tức! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Bị tát một cái sắc mặt lãnh khốc trên mặt Dạ Phi Phàm thay đổi liên tục, nhẫn nhịn để không đem cô nằm trong lòng ngực ném ra ngoài, nói “Em, đừng tùy hứng! Bắc gái rất lo cho em! Bà gọi cho tôi ít nhất mười cuộc điện thoại hỏi thăm! Nói tại sao cả buổi tối không trở về nhà? Em có biết thân phận của chính em hay không? Đại minh tinh tới khách sạn? Em nghĩ ngày mai truyền này sẽ không đăng lên trang nhất sao?”

Hắn thật muốn giận điên lên vì Diệp Vị Ương, nhất là khi nghe nói muộn rồi mà cô vẫn chưa về, hắn sợ cô gặp chuyện không hay! Bỏ mặc Hàn Thiên Tuyết bắt đầu tìm cô khắp nơi!

Giờ phút này hắn giận giữ nhìn chăm chăm vào đôi môi đã bị người ta hôn tới sưng đỏ cả lên quả lạt là muốn vọng động bóp chết cô.

Dạ Phi Phàm thề rằng tính tình hắn luôn luôn lãnh đạm, đối với ai cũng có thái độ lạnh lùng rất biết kìm nén cảm xúc, cả đời hắn chưa có lần nào nói ra những câu như vậy! Hắn biết trước đó Diệp Vị Ương bị kích động, rất uất ức, tính thần cũng có thể không tốt, hắn không muốn đánh cô! Thế nhưng hắn chịu không nổi! Hắn tức giận rồi! Ghen!

Dạ Phi Phàm giận giữ nhìn chăm chăm vào đôi môi đã bị người ta hôn tới sưng đỏ cả lên quả lạt là muốn bóp chết sự vọng động của cô.

Bị hấn quờ mắg, Diệp Vị Ương có chút sững sốt ở trong lòng hắn không kịp phản ứng.

Chắc! Thì ra không phải mơ! Như vậy càng không thể tha thứ.

Người này đã ân ái với với bạn gái cũ thì dựa vào cái gì mà lại xuất hiện trước mặt cô? Tại sao không xin lỗi cô mà còn làm bộ mặt đó nói với cô, hô to gọi nhỏ? Hắn cho rằng hắn là ai chứ?

Diệp Vị Ương giằng giằng muốn thoát khỏi vòng tay hắn, giọng nói dịu dàng so với thường ngày cũng lớn gấp đôi, không sợ chết mất “Dạ Phi Phàm, tôi nhìn anh đủ rồi, thả tôi xuống, đừng đụng vào tôi! Tôi cảm thấy anh rất bẩn thỉu! Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi ngay lập tức cho tôi, chuyện của tôi không cần anh lo, bây giờ không phải giờ làm việc!”

Nét mặt cứng cỏi chỉ đó hoàn toàn không phải của một Diệp Vị Ương bình thường luôn dịu dàng, ít nhất Dạ Phi Phàm cũng chưa từng gặp qua chuyện Diệp Vị Ương mất kiểm soát như thế.

Hắn không thích bộ dạng hiện tại này của cô, sẽ làm hắn cảm giác mất đi khống chế. Hắn thích cô biết điều nghe lời như bình thường.

Cho nên bây giờ Diệp Vị Ương giống như đã thay đổi, trở thành một con người quật cường cứ la lối om sòm. Dạ Phi Phàm đã tức giận lại càng thêm phát cáu. Haizzz, hắn không ngờ rằng dạng chim nhon nép vào người khác như Diệp Vị Ương cũng có mặt kiên cường thế này!

Rất muốn đem cô ném xuống đất nhưng lại sợ cô đau.

Từ khi biết nhau thời đại học, cũng biết thể chất cô rất đặc biệt vừa sợ lạnh vừa sợ đau, lại cao gầy thanh tú xinh đẹp, mặc dù rất thích hợp làm người mẫu nhưng khiến người ta nhìn vào lại cảm thấy thương tiếc.

Dạ Phi Phàm thấy cô thực sự muốn giằng giằng thoát khỏi, tự biết mình đuối lý, vì vậy không nói một lời đặt cô xuống giường.

Động tác này lập tức khiến cho Diệp Vị Ương có chút hoảng hốt, cô che kín người bằng tấm thảm, nhìn hắn về mặt hết sức đề phòng, không còn tin tưởng giống như trước đây!

Loại ánh mắt này của cô khiến cho hắn có chút bị thương, nhưng hắn nhẫn nhịn không có biểu hiện ra. Mà lấy cái máy sấy giúp cô làm khô tóc, sau đó đôi mắt lạnh lùng thăm thẳm chậm chậm lướt qua như muốn lăng trì cô nhìn cô từ đầu tới cuối, ngay cả đầu ngón chân trắng nõn cũng không bỏ sót.

Ồ.....Cái tên đại tổng tài lãnh khốc xấu xa đáng bị sét đánh sao còn chưa đi? Còn nhìn chằm chằm cô làm gì?

Diệp Vị Ương bị hắn nhìn chằm chằm tới tay chân luống cuống, trời ạ, ánh mắt hắn nhìn cô thật giống như dã thú muốn ăn, giống như đang tìm nơi nào trên người cô để cắn xuống miếng thứ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Anh điên rồi! Anh tránh ra!

Dạ Phi Phàm nhìn chằm chằm Diệp Vị Ương, tay chân thì luống cuống. Trời ạ! Ánh mắt của hắn nhìn nàng giống như dã thú muốn tìm một chỗ trên người cô để cắn xuống miếng thứ nhất.

Đắp trên người cô là một tấm thảm hơi ngắn để lộ ra chiếc cổ trắng thon dài thật hấp dẫn người khác

Ánh mắt nóng rực của hắn một lần nữa trở lên mặt cô, nhìn khuôn mặt mềm mại xinh đẹp làn da trắng nõn trong suốt, tóc đen nhánh làm nổi bật đôi môi anh đào đỏ thắm, hơn nữa đôi mắt to trong suốt xinh đẹp mị hoặc chứng sinh.

Thời gian trôi qua giống như một thế kỷ, ánh mắt Dạ Phi Phàm mới trở lại bình thường, lạnh nhạt nói một câu : “ Cũng may em tự hiểu lấy mình, trừ đôi môi ở chỗ khác đều không bị xâm phạm, nếu không uống công mẹ em đã lo lắng cho em cả buổi tối. Thật sự là một đứa con ngoan”

Lời nói này vô cùng châm chọc, thật ra là ghen tỵ với ghen tỵ.

Hắn cảm thấy may mắn vì Diệp Vị Ương chỉ bị người ta hôn môi, còn những nơi khác trên thân thể xinh đẹp cũng không có dấu vết bị xâm phạm, nhưng hắn tức là tại sao mình không bảo vệ tốt cho người con gái này để cho những người đàn ông khác dòm ngó đến cô.

“ Anh đến là để vũ nhục tôi sao ? Dạ đại tổng tài, khiến ngài lao tâm rồi! Hiện tại mời ngài ra ngoài! Tôi muốn thay quần áo! “

Diệp Vị Ương cong môi lên tức giận. Nhưng cô cũng biết nếu như không phải mẹ lo lắng cho mình mà gọi quá nhiều cuộc điện thoại cho Dạ Phi Phàm, quấy rầy hắn, thì với một người lạnh nhạt như hắn sẽ không ra ngoài tìm cô!

Nghe được Diệp Vị ương Dùng kính ngữ “ ngài “ đối vởi mình, Dạ Phi Phàm thấy rõ ràng trong lòng mình đang nổi giận, các ngón tay nắm lại thành quyền,nổi lên lên gân xanh, đè nén lửa giận.

Người con gái thâm thương hần nhiều năm nhưng hiện tại cô đã học được cách giữ khoảng cách với hần rồi sao ? Xưng hô tôn kính gọi hần là “ ngài “.

Đáng chết. Đáng lẽ hần nên vui mới đúng nhưng tại sao hần cảm thấy buồn bực trong lòng ?

Dạ Phi Phàm nhìn Diệp Vị Ương thật sâu lạnh đến thấu xương từng bước từng bước tiến đến gần Diệp Vị Ương.

“ Anh, anh muốn làm gì ? “ Diệp Vị Ương bị hần làm cho không thoải mái,còn ánh mắt kia khiến lòng cô hoảng sợ.

Trước mắt cô không còn là người đàn ông mà nàng quen – Dạ Phi Phàm. Lúc này cô thật sự muốn mình có thuật ẩn thân để né tránh ánh mắt nóng rực của Dạ Phi Phàm đang nhìn mình.

Nhưng mà cô không có đường để chạy

“ Vị Ương, em không phải giận tôi đụng những người phụ nữ khác sao ? Có muốn cùng tôi kiểm nghiệm một lần ? “ Hần ghé vào tai cô nhẹ nhàng thì thào .

“ Cái cái gì “ Diệp Vị Ương dựa vào vách tường lạnh như băng sau lưng mình, cô đột nhiên phát hiện bọn họ lúc này đang trong tư thế rất thân mật.

“Chưa hết, lúc trước em đã thấy ở khách sạn,để cho em ghen tức rồi trốn chạy đi, không tiếc hạ thấp mình để cho người khác hôn. Em đã so đo như vậy thì để tôi dạy em một lần,vậy em sẽ bình tĩnh hơn?

Dạ Phi Phàm dùng thanh âm trầm thấp lạnh như băng để rằng dạy khiến cho cô thiếu chút nữa không thể hô hấp nổi.

“Anh điên rồi, anh tránh ra! “ cánh tay nhỏ bé của cô đẩy hần ra nhưng không thể nào cản hần tiếp tục tới gần mình.

“ Đây không phải điều mà mấy năm nay em mong muốn sao ? Hi vọng được tôi đối xử với em như vậy sao ? Đừng giả bộ nữa, nào có gì không được thoải mái? Tôi sẽ thỏa mãn mong ước của em ? Để tránh em lên lút tìm người khác ! “

Diệp Phi Phàm kéo mạnh tấm chăn mỏng mà cô cố giữ chặt trên người, hần điên cuồng hôn lên bờ vai nàng giống như đang cắn cô. Rõ ràng có thể thấy toàn thân Diệp Vị Ương đang run rẩy.

“ Không, anh thật sự điên rồi, chẳng lẽ mối tình đầu không thỏa mãn anh sao? Tôi ... lặp lại lần nữa, đây không là điều tôi muốn, anh tránh ra! “

Diệp Vị Ương vô cùng thất vọng,bất đầu nói không giữ miệng nhưng cô không biết rằng Dạ Phi Phàm thấy cô bị người khác hôn mà trở nên ghen điên cuồng.

Thế mà trước mắt hần giờ cô lại lùi bước và kháng cự, Dạ Phi Phàm càng thêm tức giận. Tại sao người khác có thể hôn cô mà hần lại không thể ?

Dạ Phi Phàm nhất thời mất lí trí của mình, dùng sức kéo Diệp Vị Ương ra khỏi vách tường xoay người đè cô xuống giường sau đó dùng hai tay siết chặt cô trên giường không cho cô vùng vẫy.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bạo ngược

Dạ Phi Phàm nhất thời mất lí trí dùng sức kéo Diệp Vị Ương ra khỏi vách tường xoay người đè cô xuống giường sau đó dùng hai tay siết chặt cô trên giường không cho cô vùng vẫy.....

Khoảng cách giữa hần và cô bây giờ thật sự rất gần,gần đến nỗi có thể thấy được lửa giận cuộn cuộn và nổi hoang mang sờ hãi trong mắt hần.

Diệp Phi Phàm giống như ánh sáng bình minh đột nhiên trở thành Ác Ma Đế Vương hần không buông tha cho cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô sau đó khẽ động khóe miệng, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ ngọt ngào.

“ Muốn em “

Nói xong hắn không để cho cô có thời gian chống cự tiếp tục hôn lên, Diệp Vị Ương sớm đã sợ tới mức cánh môi nhột nhột. Còn hắn thì ra sức hôn tới tấp .

Hơi thở mãnh liệt phả vào mặt khiến Diệp Vị Ương rùng mình. Đây rõ ràng bạo ngược hoàn toàn với cảm giác mà Thanh Phong Tuấn đối với cô.

Dạ Phi Phàm hiện tại không giống như những gì cô thấy thường ngày là một người đàn ông lạnh lùng luôn tự giữ mình. Hắn bây giờ như bị cái gì đó kích thích, trở nên vô cùng nguy hiểm.

Một cánh tay của hắn vòng ra phía sau lưng ôm chặt cái eo nhỏ nhắn rồi kéo về mình, điều này làm mọi cố gắng giãy giụa của Diệp Vị Ương trở nên vô dụng.

Một tay khác thuận thế đưa vào bên trong chân mềm mại như ngọc qua lại xoa nắn có chút thô bạo.

“Nói! Đây chính là điều mà em muốn? Em khóc rồi rồi đi cố ý làm cho tôi lo lắng? Sau khi tôi tìm được lại để tôi thấy cảnh em và người khác hôn nhau, nhất định là em cũng muốn tôi như vậy với em?” Mỗi hắn đè lên môi cô một cách thô bạo hỏi.

Thấy gương mặt anh tuấn của hắn vận vẹo cùng với lời nhục nhã hắn nói khiến Diệp vị Ương cảm thấy xa lạ quá. Cô không kiềm lòng được khóc nức nở.

“..... Anh tránh ra! Đừng để tôi hận anh! “ Giọng của cô nghẹn ngào.

“Muốn tôi, em hãy nói muốn tôi “ Dạ Phi Phàm cũng không bỏ qua. Ác ma trong cơ thể của hắn đã hoàn toàn thức tỉnh kêu gào hắn phải chiếm được, không muốn có người con trai nào khác chiếm tiện nghi của cô.

Hắn xuất khẩu cuồng ngôn rồi không đợi cô trả lời nắm lấy bả vai của cô kéo lên trên sau đó lật ngược lại lần nữa nhân cơ hội hắn áp bụng dưới xuống chen vào giữa hai chân Diệp Vị Ương. Dục vọng trong người hắn nóng rực chống đỡ nơi mềm mại yếu ớt của cô, vận sức chờ phát động.

Ngon lửa trong tròng mắt Dạ Phi phàm cơ hồ có thể để cho bất kỳ vật gì nhanh chóng bốc cháy !

Hắn bất chấp sự phản ứng kịch liệt của Diệp Vị Ương điên cuồng hôn, không dè dặt không thương tiếc.....

Trước sự tấn công thô bạo và mãnh liệt Diệp Vị Ương không cách nào thừa nhận sự thật này cô run rẩy khóc lên.

Không phải cô mềm yếu mà vì cô cảm thấy rất thất vọng.

“Nếu như hôm nay anh cứ như vậy mà muốn có được tôi, anh nhất định sẽ hối hận. nhất định sẽ như vậy! “ Cô không hề kháng cự nữa, chỉ yếu ớt nói lên một câu.

Những lời nói này khiến Dạ Phi phàm toàn thân chấn động, dục vọng chỉ chờ phát động. Nhưng hắn không cam tâm dùng sức mạnh để có điều mà mình cần, do đó hắn bắt đầu hôn sâu hơn cố gắng dẫn dụ cô gái đã thăm mền mình từ lâu.

Hắn cảm thấy mọi chuyện đều như hắn dự liệu nhất định phải như trong dự liệu của hắn mà tiến hành, hắn ghét nhất là đang nắm trong tay lại có tình huống ngoài ý muốn.

Trước kia vì biết Diệp Vị Ương vẫn còn thương hắn nên hắn có thể thân nhiên lãnh đạm . Hiện tại thấy cô thương tâm khóc rồi đi, cả đêm không về, trên đôi môi lại có vết hôn, hắn mới biết mình thật sự lo sợ. Vô tình nhận ra hắn đã quan tâm yêu cô không thể mất đi cô!

Hắn hôn cô, dùng hết sự kiên nhẫn mà mình có được, chỉ là.....

Hồi lâu sau hắn phát hiện cô không có chút phản ứng nào như một bức tượng gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh muốn hủy hoại em

Dạ Phi Phàm đánh mạnh một đấm vào bên gối mới kết thúc nụ hôn, môi của hắn đặt trên môi cô, hơi thở rối loạn cả người giãn dãn không thôi.

“Tại sao? Có phải tất cả phụ nữ đều dễ dàng thay đổi? Không phải em yêu tôi sao? Đây là biểu hiện em yêu tôi sao? Không những không cho tôi chạm vào, khi chạm vào thì người em cứng ngắc như cương thi, đây chính là tình yêu của em sao?”

Diệp Vị Ương cố gắng đẩy hẳn ra một chút,nghiêm túc lau đôi môi anh đào đã sưng vù,yếu ớt nói:

“Trước kia tôi chỉ cho rằng anh là người lạnh lùng,nhưng bây giờ phát hiện anh căn bản không hiểu tình yêu.Tôi hiện tại có chút hiểu mỗi tình đầu của anh năm đó vì sao muốn rời khỏi anh”

——— Cặp mắt to trong suốt cả gan nghênh đón ánh mắt lạnh như băng đủ giết người của Dạ Phi phạm .

“Tại sao...? !” Hẳn từng câu từng chữ cắn răng hỏi,trong lòng bắt đầu quặn đau,không hiểu tại sao người phụ nữ nào cũng nhấn tâm,thật vất vả đi vào trong lòng hẳn rồi lại đối xử hẳn như thế,đùa bốn tình cảm của hẳn! Đáng chết!

“Bởi vì. Anh chỉ có thú tính không có yêu! Bởi vì anh rất bản thiêu! Đừng có dùng bàn tay bản đã đụng vào người phụ nữ khác chạm vào tôi!” Diệp Vị Ương nhắm mắt lại lớn tiếng nói ra những lời này,dùng dùng khí bản thân cố gắng đánh thức ác ma đã mất lý trí trước mắt,cô cần chính là một tình yêu sạch sẽ,một mối một kiếp ở bên nhau. . . yêu chân thành tha thiết,đem mình hoàn toàn giao phó cho đối phương,hoàn toàn là duy nhất của đối phương!

“A,Diệp Vị Ương,em thành công chọc giận tôi!Tôi muốn hủy hoại em! Tôi muốn để cho em biết cái gì chỉ có thú tính không có yêu!”

Dạ Phi Phạm cảm thấy lòng thật đau,nếu như không có yêu,hắn cần gì đợi đến bây giờ? Chỉ là hẳn không biết mình đã dùng phương thức quá mức tàn bạo và gấp gáp rồi.

Nụ hôn của hẳn lần nữa ùn ùn kéo đến,động tác tay cũng không dừng lại,thô bạo cởi bỏ vật che đậy cuối cùng trên người Diệp Vị Ương,lấy thăm mông tiện tay ném xuống đất.

Điều này làm Diệp Vị Ương cảm thấy vô cùng nhục nhã,cô lại bắt đầu run rẩy giữa lưng tung không ngừng phản kích,cắn nát môi hẳn.

Trong khoảnh khắc mùi máu tanh tràn ngập giữa răng và môi hai người,nhưng không làm Dạ Phi Phạm dừng,ngược lại càng thêm kích thích giác quan của hẳn, để hẳn càng thêm điên cuồng,trở thành quân vương bạo ngược cắn nuốt chiếm đoạt.

Chỉ có thể như vậy sao? Diệp Vị Ương xót xa nghĩ.

Phải mất đi thứ quý giá nhất sao? Nước mắt chảy xuống,không yêu thương chỉ có hung bạo và nuông chiều tuyệt đối không phải là yêu! Người cô yêu sẽ không làm vậy với cô. Cô không muốn!

Nhưng. Nhưng còn cách gì đây?

Diệp Vị Ương chưa từng cảm hận chính mình bất lực như lúc này,cô hy vọng có một sức mạnh để cô có thể dựa vào để cô chống đỡ, giúp cô thoát khỏi quần cảnh khuất nhục trước mắt !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người đàn ông kỳ quái,hai lần bị quấy rầy

Đang lúc Diệp Vị Ương tuyệt vọng,chuông cửa khách sạn đột nhiên vang lên như bệnh tâm thần ! !

Tiếng chuông cửa vang không ngừng hết sức chói tai,mơ hồ nghe thấy giọng nói mang theo lo lắng lẫn tiếng gõ cửa vọng vào.

Xảy ra chuyện gì? Là trùng hợp tới hay nghe được tiếng lòng của cô tới cứu cô ?

Tư thế hai người vẫn ái muội như cũ,Dạ Phi Phạm hôn từ từ đi xuống dừng lại trên bụng bằng phẳng trắng mịn,tay đem hai chân cô mạnh mẽ tách ra,chỉ thiếu một chút xiú,một bước nhỏ hẳn sẽ được

Đáng chết! Tiếng ồn ào chói tai ngoài cửa khiến Dạ Phi Phạm không cách nào tiếp tục,hắn nặng nề đứng dậy,sửa sang lại cái áo một chút,nhặt thăm mông trên đất lần nữa ném lên người Diệp Vị Ương,sau đó sai bước đi ra cửa.

Cửa phòng mở ra,là một nam nhân viên trong khách sạn,ăn mặc đồng phục,mang mũ công việc cùng mắt kiếng,viên nón kéo rất thấp,vóc dáng rất cao nhìn qua rất thanh tú cũng rất nhất gan,cúi đầu khúm núm cung kính nói với Dạ Phi phạm:

“Khách quý,ngài khỏe chứ,có người thông báo nhận được tin tức đe dọa,nói có người đặt bom tại khách sạn chúng ta,mọi người ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng,cho nên. Cho nên,quấy rầy!”

Nam nhân viên phục vụ giọng trầm thấp mang theo từ tính,rất dễ nghe.

Đáng tiếc vành nón hắt kéo tương đôi đối thấp,cộng thêm đầu cúi thấp khúm núm,Dạ Phi Phàm căn bản không nhìn được vẻ mặt đối phương,chi cảm thấy người đàn ông trước mặt vô cùng nhát gan,lãng phí được một vóc người cao gầy hoàn hảo.

Chẳng qua giờ phút này hấn căn bản không tâm trạng so đo những thứ đó,chỉ muốn nhanh chóng đuổi đi người phục vụ không biết điều.

Vì vậy hấn lạnh lùng nói: “Chỉ là chuyện giặt gân thôi chứ ai dám gài bom tại khách sạn Hoàng Gia?Dù có đặt bom thật,hậu quả tự ta gánh chịu,hiện tại cậu lập tức rời đi!”

Nhưng mãi cho đến hấn nói xong một lúc lâu,nam phục vụ viên trước mặt cũng không rời đi,chỉ là yên lặng giống như đang suy tư chuyện gì.

Dạ Phi Phàm không nhìn được,trực tiếp đẩy ngã nam phục vụ viên xuống đất! Hấn hôm nay gặp rất nhiều chuyện phiền não mâu thuẫn,thật sự không có kiên nhẫn nói chuyện quá nhiều với người phục vụ.

Sau khi đóng cửa hấn lần nữa bước nhanh trở về phòng,phát hiện Diệp Vị Ương đã nhanh chóng thay quần áo của mình.Chiếc váy ngắn ngắn mát mẻ,phía trên vết máu loang lổ là máu trước đó của Thanh Phong Tuấn,nhưng khi nhìn vào trong mắt Dạ Phi Phàm lại hiểu lầm thành chuyện khác,hấn hoảng sợ tròn to hai mắt,nói giận nói:

“Em bị thương? Tại sao không nói sớm!”

———— Trong lòng hấn lo âu cùng lo lắng là chân thật cũng mơ hồ có tự trách.

Hấn nghĩ nếu như Diệp Vị Ương sớm nói với hấn,cô bị thương rất nghiêm trọng,hấn vừa rồi sẽ không đối xử cô như thế? Hấn chỉ nghĩ chứ không hết sức xác định,bởi vì khi mất đi lý trí hấn cũng không thể khống chế chính mình.

Diệp Vị Ương nghe được hấn nói,trên gương mặt tái nhợt chứa nước mắt chưa khô có chút buồn cười.

Mặc dù vết máu trên váy không phải của cô,nhưng cô hiện tại đột nhiên không muốn nói ra chân tướng,cứ để mặt hấn đau lòng đi,nếu như hấn còn có chút lương tri tại sao trước đó còn nhục nhã cô! Thiếu chút xíu nữa đã.

Hai nánh mắt phức tạp nhìn nhau,ai cũng không chịu giải thích.

Diệp Vị Ương nhìn Dạ Phi Phàm trong hai tròng mắt kia vốn có lo lắng lại nhanh chóng biến mất,nó lóe lên rồi mất nhanh đến cô không biết giờ hấn đang suy nghĩ gì,thay vào đó vẻ mặt lạnh như băng vô cùng quen thuộc.

Lại là vẻ mặt này!Cô chịu đủ hấn tàn nhẫn lạnh lùng! Cánh môi như hoa cũng nhịn không được nói ra lời trách móc:

“Dạ tổng tài!Là tôi trước kia nhìn lầm anh,thật xin lỗi,tôi không phải loại phụ nữ tùy tiện! Nếu như nhìn tôi không vừa mắt,anh cứ sa thải tôi đi,có thể yêu cầu tôi từ hôm nay trở đi không cần đến công ty làm!”

Nghe được cô nói không muốn trở về làm nữa,một chút liên hệ lẫn nhau cũng bị cắt đứt,ngay cả ước mơ đứng đầu giới người mẫu cũng vứt đi chỉ vì muốn cách xa hấn,điều này làm cho lửa giận Dạ Phi Phàm vừa rồi miễn cưỡng áp chế xuống giờ lại lần nữa bùng nổ!

Hấn nguy hiểm nheo cặp mắt, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt cô,tức giận hỏi: “Em nói gì? Lặp lại lần nữa!”

Đang lúc ấy,tiếng chuông cửa chói tay lần nữa điên cuồng vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hấn không phải người đàn ông của tôi

Tiếng chuông cửa chói tay lại một lần nữa vang lên,Dạ Phi Phàm sắc mặt đã một mảnh khối mù.

Chưa từng có người khiêu chiến qua quyền uy cùng kiên nhẫn của hấn!

Dạ Phi Phàm bước nhanh tới cửa,tức giận mở mạnh cửa ra!

Hấn mở cửa động tác cực kỳ nhanh chóng và lại đột nhiên nhưng nam phục vụ ngoài cửa dự liệu như thần,cơ hồ cùng lúc Dạ Phi Phàm mở cửa hấn cũng ngưng nhấn chuông cửa,tay của hấn không có hệt,thân thể hấn cũng hoàn toàn giữ vững thăng bằng.

Dạ Phi Phàm bản thân cũng là cao thủ Taekwondo cùng Judo, nếu như bình thường hẳn nhất định có thể phát hiện chi tiết không dễ phát giác, đoán ra nam phục vụ trước mắt không đơn giản, rất có thể là người luyện võ thu phóng tự nhiên.

Nhưng bây giờ hoàn toàn khác Dạ Phi Phàm nóng lòng xử lý chuyện Diệp Vị Ương, tình cảm rối loạn làm hẳn phân tâm, hơn nữa tiếp theo hẳn phải chạy về công ty, không có thời gian để lãng phí, cho nên hẳn không phát hiện người trước mắt có chút khác thường.

“Đáng chết! Người nghe không hiểu tiếng người sao? Ta bảo người đừng nhấn chuông cửa, rồi cút! Cho dù nơi này có đặt bom cũng không cần người tới thông báo!” Dạ Phi Phàm nổi lên gân xanh, mắt đi tinh táo bình thường.

“Khách quý, xin ngài đừng nóng giận, là như vậy, bọn phần tử đặt bom phát tới điện khẩn, nói nói.” Đối mặt Dạ Phi Phàm rống giận, nam phục vụ không để ý không giận ngược lại cười, cố ý làm ra vẻ huyền bí, tiến một bước khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

“Đối phương nói gì!” Dạ Phi Phàm xoa xoa ấn đường, mặt một mủi, muốn nhanh đuổi đi người đàn ông trước mắt.

“Ack, đối phương nói chỉ cần ngài lập tức rời khỏi khách sạn chúng tôi, phần tử ngoài vòng luật pháp mới đồng ý không cho nổ bom, cho nên vì sự an toàn của những vị khách quý khác, ngài có thể Có thể” Nam phục vụ viên cố ý nói chuyện chỉ nói một nửa, giả bộ như mình rất sợ.

“Người nói xong rồi? Nói xong ập tức cút cho ta! Phòng này tôi trả tiền rồi, tạm thời không rời đi!”

“Nhưng theo ghi chép người trả tiền là một cô gái xinh đẹp, không phải ngài.” Nam phục vụ cả gan tiếp tục nói.

Vừa nghe hẳn dùng chữ xinh đẹp Dạ Phi Phàm nhin xung động không dám một quyền qua, cắn răng nói: “Ta có thể đi vào căn phòng này, đương nhiên đại biểu ta là người đàn ông của cô ấy! Cô ấy trả đương nhiên cũng là ta trả!”

Ban đêm ra ngoài tìm Diệp Vị Ương quá mức vội vàng ngoại trừ xe cùng điện thoại di động, hẳn một xu một tấm thẻ cũng không mang theo.

“Hắn không phải! Hắn không phải là người đàn ông của tôi, tôi không biết hắn, xin giúp tôi đuổi hắn đi, hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng tôi nghỉ ngơi.” Diệp Vị Ương vào lúc này đi ra đáng vẻ có vài phần nhếch nhác yếu ớt.

Đờ vách tường phòng khách, sắc mặt tái nhợt, thần sắc yếu ớt không chịu nổi giống như tinh thần chịu đả kích cùng với va chạm thân thể mang đến đau đớn.

Bị trặc chân có thể phục hồi như cũ, nhưng tim. thì sao?

Tim đã có vết thương làm sao vá lại?

Nam phục vụ cao ráo đeo mũ cùng mắt kiếng nghe được giọng nói vô lực của Diệp Vị Ương rốt cuộc chịu ngẩng đầu lên.

Hắn mang mắt kiếng gọng đen, cộng thêm một phần khí chất nho nhã lịch sự, cái mũ ép tóc trên trán hẳn chút thấp, không thể nhìn thấy tròng mắt thâm thúy cùng gương mặt hoàn chỉnh, nhưng Diệp Vị Ương chỉ nhìn thoáng qua, dám khẳng định hẳn nhất định là siêu cấp đại soái ca. Hơn nữa. có chút ít cảm giác quen thuộc!

Là ai đây? Nếu như lấy mũ cùng mắt kiếng xuống, hẳn sẽ anh tuấn cỡ nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người phúc hắc

Mất thấy Diệp Vị Ương cùng nam phục vụ cách phòng khách nhìn lẫn nhau, Dạ Phi Phàm càng tức giận nhìn người phục vụ nói:

“Người bây giờ có hai cái lựa chọn, thứ nhất, bây giờ lập tức biết điều rời khỏi đừng đến đây quấy rầy ta, miễn cưỡng còn có thể giữ được công việc của người; thứ hai, mặc dù ta hôm nay chỉ cầm theo điện thoại di động ra cửa, không có mang tiền bạc nhưng nếu người nấn lại đây hơn nửa giây, thì ngày mai ta sẽ khiến người vĩnh viễn không tìm được việc làm trong thành phố này!”

—— Đây là một câu nói dài hơi, Diệp Vị Ương luôn có thể khiến Dạ Phi Phàm lạnh lùng ít nói phá lệ.

Người phục vụ viên nghe vậy chỉ nhún mày cười, nhún vai một cái giả bộ đáng vẻ sợ sệt trả lời:

“Làm sao bây giờ? Khách quý, tôi thật sợ mất đi công việc!”

“Vậy thì mau cắt!” Dạ Phi Phàm sắp hết kiên nhẫn nắm chặt quả đấm, không biết lúc nào sẽ hươ ra .

“Nhưng Chắc chắc, nếu như mà tôi hiện tại không đi ngay mai có thể sẽ mất đi công việc, còn tôi hiện tại đi sẽ lập tức mất đi công việc! Không được, ông chủ chúng tôi nói rồi, không mời nổi anh rời đi, bảo tôi lập tức cắt!” Nói tới chỗ này người phục vụ dừng lại một chút giống như đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng, tiếp tục nói:

“A, đúng rồi! Thiếu chút nữa đã quên nói cho ngài biết, phần tử phạm pháp đặt bom có thù với tổ tiên ngài, còn bảo ngài mau gọi điện cho thư ký, cổ phiếu của công ty các người có phải tụt rất nhiều. Ngài về muộn một phút có thể tổn thất mấy vạn hoặc vài tỷ. Ngài quá, đáng lý ta nên nói sớm với ngài chuyện này, nhưng bộ dạng ngài quá hung dữ ta bị dọa sợ quên mất, không biết công ty ngài hiện tại tổn thất bao nhiêu. Thật không tốt.”

Lời nam phục vụ nói khiến Dạ Phi Phàm ngẩn ra, sau đó hoàn toàn không tin.

Hừ, người có năng lực dao động cổ phần công ty hẳn, thu mua rồi bán hẳn còn chưa ra đời? Ít nhất sẽ không ở trong nước.

Mà các nhà làm ăn bên nước ngoài có thể đối địch hẳn thì không thể, bọn họ phát triển lĩnh vực khác nhau, mặc dù chưa phải bạn bè nhưng càng không phải kẻ địch.

Đang suy nghĩ điện thoại Dạ Phi Phàm lại vang lên!

Là thư ký riêng công ty hẳn tiểu Ngân đánh tới, hôm nay rõ ràng đã thông báo tiểu Ngân, vô luận công việc quan trọng thế nào cũng gạt qua một bên, không được làm phiền hẳn.

Trong lòng nổi lên một tia dự cảm xấu, nếu không phải bắt đắ dĩ tiểu Ngân sẽ không làm trái ý hẳn. Hẳn hôm nay dám gọi đến, chẳng lẽ. thật đã xảy ra chuyện?

Tập đoàn Dạ Mị là kết tinh Dạ Phi Phàm hao hết tâm sức, phát triển tới hôm nay cá nhân hẳn bỏ ra rất nhiều, rất không dễ dàng, cho nên hẳn không dám chậm trễ đón điện thoại.

Thời điểm hẳn nghe điện thoại người phục vụ tựa hồ đã sớm đoán được, bình tĩnh nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cô gái, cô không sao đấy chứ?

Cả quá trình Dạ Phi Phàm nghe điện thoại, người phục vụ rất có kiên nhẫn thường thức sắc mặt hẳn biến xanh mét, cũng không có bất kỳ tính toán muốn rời khỏi.

“Cậu nói cái gì? Công ty trước mắt tổn thất đã đến gần ngàn vạn? Chỉ mới một ngày? Tiểu Ngân, cậu rốt cuộc đang làm gì? Lành tiền lương rồi làm kẻ nhàn rồi sao?” Dạ Phi Phàm chất vấn nói.

“Tổng. Tổng tài, trước đó không dám quấy rầy ngài, thật ra vừa bắt đầu có phương pháp hóa giải, tôi nghĩ mình có thể làm được, kết quả.” Thư ký tiểu Ngân ở bên kia điện thoại chán nản cực kỳ, haizzz, xem ra lần này mất chén cơm rồi.

“Kết quả tự cho mình đúng là thất bại, hại công ty tổn thất nặng nề? !” Dạ Phi Phàm lạnh giọng hỏi ngược lại.

“Phải Đúng vậy, tôi cuối cùng cảm giác kẻ địch thật lợi hại, dường như hoàn toàn nắm rõ suy nghĩ của chúng ta, bước kế tiếp chúng ta muốn làm gì đối phương cũng biết, tổng tài, tôi dám khẳng định đối phương nhất định là cao thủ giới tài chính! Hơn nữa có thể trong khoản thời gian ngắn nắm rõ tình trạng hoạt động công ty chúng ta! Thật là đáng sợ, ngài mau trở lại đi, tôi thật sự gánh không được rồi, ngài trở lại muộn một giây công ty tổn thất lớn hơn, có một số hồ sơ cơ mật nhất định phải tự mình ngài trở lại xem qua sau mới quyết định.”

Nghe đến đó Dạ Phi Phàm hoài nghi liếc mắt nhìn người phục vụ, bởi vì tiểu Ngân cuối cùng để lại một câu hoàn toàn hợp với người trước mắt.

Không có thời gian lãng phí, Dạ Phi Phàm tính xoay người kéo Diệp Vị Ương cùng nhau về công ty, nhưng Diệp Vị Ương không ngừng lui về phía sau, kháng cự nói: “Tôi không về! Tôi không trở về với anh!”

“Tốt! Rất tốt! Diệp Vị Ương, cô một mình ở nhà suy nghĩ tĩnh táo, không muốn thì không cần đến đi làm!” Đây coi như gián tiếp đuổi việc cô, Dạ Phi Phàm cắn răng nói xong một câu, gấp giữ sải bước rời đi.

Sau khi hẳn đi, phòng khách sạn đột nhiên yên tĩnh, nam phục vụ viên đi tới, giọng nói trầm thấp ân cần hỏi:

“Cô gái,cô không sao đấy chứ?”

“Anh anh là ai?” Diệp Vị Ương hôm nay chịu nhiều hoảng sợ,cô không muốn gặp chuyện rắc rối,cô cần yên lặng một chút.

“Chắc chắc,cô gái này thật không có lương tâm,nhanh vậy đã quên tôi,uổng công tôi quay lại cứu cô.”

Nói xong người nam phục vụ chậm rãi đưa tay lấy xuống chiếc mũ cùng gọng mắt kiếng.

Theo tay người phục vụ càng ngày càng đến gần viên nón cùng mắt kiếng,Diệp Vị Ương lòng bắt đầu cuồng loạn tựa như có điềm báo trước.

Loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt kéo đến!

Hắn rốt cuộc là ai? Có thể đúng lúc xuất hiện cứu cô?

Chiếc nón màu đen trên đầu hắn từ từ được lấy xuống.

Một mái tóc màu dây đay hiện ra trước mặt Diệp Vị Ương,sáng bóng,sạch sẽ,hơn nữa cá tính mườì phần!

Có mấy sợi hơi rũ xuống trước trán che dấu một chút khí chất bức người của hắn,ngược lại lộ rõ tà mị cùng tuấn mĩ.

Ngay sau đó gọng kiếng giả bộ lịch sự dưới lông mày cũng bị lấy xuống.

Ánh mắt sâu thẳm như đêm tối lóe lên tia sáng chói mắt,sâu trong trông mắt cười như không cười mang theo khí thế tự tin cùng thoải mái,như quân vương thiên hạ!

Hắn khẽ nhếch môi mỏng,tỏa ra mùi vị ôn tình mập mờ,không nhanh không chậm đi tới phía Diệp Vị Ương.

Cho dù trên người hắn hiện tại chỉ mặt đồng phục bình thường nhất,áo sơ mi trắng,khoác ngoài là com lê màu đen,cộng thêm chiếc nơ bị hắn kéo ra một nửa,trang phục vô cùng đơn giản lại anh tuấn đến không thể tưởng tượng nổi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hôn

rời ạ,người này lại là. lại là. Đi mà quay lại Thanh Phong Tuấn! ! Còn có gì làm cho người ta kích động hơn đây?

Trước mắt có một người bị thương nặng rõ ràng có chuyện vô cùng khẩn cấp đã rời đi,rồi lại ở thời điểm cô nguy nan nhất lần nữa xuất hiện!

Phản tình cảm này,phản cảm kích này,Diệp Vị Ương lần đầu tiên cả lăm nói không ra lời đầy đủ:

“Anh anh tại sao lại.” Thật ra cô muốn hỏi tại sao thần thông quảng đại,mỗi lần đúng vào lúc cô gặp nguy hiểm hắn điều biết,sau đó còn xuất hiện ở thời khắc mấu chốt !

Đôi mắt to trong suốt sáng ngời của Diệp Vị Ương chớp cũng không chớp theo dõi hắn,chỉ muốn nhìn rõ Thanh Phong Tuấn,cô sợ mình nhận lầm ân nhân.

Nhưng dáng vẻ của cô thật sự khiến người phạm tội!

Thanh Phong Tuấn không nói một câu đi tới trước người cô,ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn thẳng vào mắt cô,dẫn dắt cô,không để cô phân thần dời đi tầm mắt.

Sau đó cho đến hai thân thể đã dán sát chung một chỗ,thân mật kháng khí không có bất kỳ khe hở,hắn nhẹ nâng lên cằm cô,dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ sát,an ủi, nhìn môi anh đào sưng đỏ của cô,mê sáng giống như đang nói cùng người yêu:

“Đừng sợ,có tôi ở đây,tôi sẽ giúp em hôn sạch sẽ tất cả,để em thuần khiết như ban đầu,em nhất định chỉ có thể là của tôi.”

Nói xong,nụ hôn dịu dàng cũng theo rơi xuống.

Diệp Vị Ương thoáng cái hoảng hốt,lông mi thật dài như lông vũ nhẹ nhàng chớp chớp,giờ khắc không gian yên tĩnh,nụ hôn này không mang theo bất kỳ xâm phạm,mà cô cũng không muốn kháng cự.

Chẳng qua cô đột nhiên nhớ vết thương sau lưng hấn,người này qua lại bôn ba mệt nhọc,bộ không muốn sống nữa sao?

Vết thương của hấn có nứt ra hay không?

Một loạt lo lắng khiến Diệp Vị Ương hơi đầy ra Thanh Phong Tuấn.

Cô nghiêm túc cẩn thận nhìn hấn,quả nhiên sắc mặt tái nhợt như cũ.

Sự phát hiện này khiến lông mi thanh tú của Diệp Vị Ương nhú chung một chỗ,hỏi: “Vết thương của anh thế nào? Không phải lại bị nứt nữa chứ? Cho dù không đi bệnh viện anh cũng phải tìm bác sĩ riêng xem một chút,ngộ nhớ vết thương nhiễm trùng sẽ không tốt.” Cô thật sự không tin kỹ thuật lấy đạn của mình.

“Em đang quan tâm tôi sao?” Thanh Phong Tuấn cười,nửa ôm nửa dịu đỡ cô ngồi xuống ghế sôpha,cả người hoàn toàn một bộ vô hại rất dễ thân cận. (thật ra là một tên rất phúc hắc.)

Diệp Vị Ương bị hấn hỏi có chút ngượng ngùng,cúi đầu không trả lời.

Thanh Phong Tuấn cũng không thúc giục,trực tiếp đứng lên lấy một cái khăn lông sạch sẽ,thân thể cao ráo ngồi chồm xuống,tư thế có chút giống đang cầu hôn,dịu dàng lau làn da lóa lỏ bên ngoài,rồi đến gương mặt,cổ,cánh tay,móng tay,toàn bộ không bỏ qua.

Diệp Vị Ương không dám lộn xộn,sợ đụng phải vết thương của hấn,chỉ có thể mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người không có nói chuyện giống như quen biết đã lâu,còn có một chút ă ý rất khó nói,ai cũng không muốn mở miệng phá hư không khí hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cô gái ngốc!Nắm tay. . .

ho đến Thanh Phong Tuấn dùng khăn lông ướt bọc lại bàn chân để trần bị trật,từ từ nhẹ nhàng xoa nhẹ một lúc lâu,xác định không có sưng,hấn mới đứng lên nói: “Đi,tôi đưa em về nhà. Còn không trở về mẹ em sẽ lo lắng.”

“Anh. thường giúp người khác làm chuyện vậy sao?” Diệp Vị Ương vẫn không kiềm được lên tiếng,Thanh Phong Tuấn khí chất cao quý thời điểm chăm sóc người động tác lại thuần thực,cô có chút tò mò chứ tuyệt đối không phải đang ghen.

“Đồ ngốc,em còn có thể ngốc hơn nữa không!Em là người phụ nữ đầu tiên được tự mình cảm nhận bốn thiếu gia hầu hạ đấy!” Thanh Phong Tuấn trừng phạt nhẹ gõ lên đầu cô,ánh mắt tràn đầy cưng chiều xen thêm phức tạp nói.

Hấn xử lý vết thương cùng chăm sóc người rất thuần thực là vì hấn từng được huấn luyện cực khổ trong giới xã hội đen,nhiều khi bị thương buộc phải tự chữa thương cho mình,sống mới được ông cụ đó coi trọng,hấn cũng đã quen cuộc sống như thế.

Trước khi đưa Diệp Vị Ương trở về Thanh Phong Tuấn nhận được một cú điện thoại.

“Tiểu Ngân,chuyện gì?” Hấn đứng trước mặt Diệp Vị Ương không e dè hỏi.

“Thiếu gia,nhớ kỹ em lần này mạo hiểm nội ứng giúp cậu,nếu không phải chị Hàn bảo em giúp cậu,em sẽ không làm chuyện thất đức này đấy.Sau này cậu thừa kế vị trí ông cụ nhớ phải báo đáp em đấy.” Bên kia tiểu Ngân đoán chừng mới vừa tan việc,vừa phát động xe,vừa gọi điện thoại cho Thanh Phong Tuấn.

Thanh Phong Tuấn nhú mày,mặc dù căn bản không tính thừa kế vị trí ông cụ nhưng vẫn trả lời có chừng mực,tuyệt không nói ầu tả:

“Được.Tôi sẽ nhớ cậu giúp tôi một lần.Hàn Thiên Tuyết có liên lạc với cậu không,cô ta còn tốt đó chứ?” Thanh Phong Tuấn nói tới chỗ này,giữa lông mày mang theo chút lo lắng.

“A,em chỉ nói mấy câu với chị Hàn,đoán không ra tâm trạng chị ấy có tốt hay không,ba hồi khóc,ba hồi cười,anh có thời gian phải đi xem cô ấy,chăm sóc cô ấy, dù sao cô ấy chỉ chịu nói với anh.Hơn nữa lần này anh có thể thuận trôn từ Pháp về,chị Hàn cũng giúp một chuyện lớn,tiếp theo anh không phải còn cùng chị Hàn tiến một bước hợp tác mật thiết sao? Cho nên anh nhất định phải chăm sóc tốt cho chị ấy! Chị ấy từ nhỏ đã rất đáng thương.” Tiểu Ngân ở bên kia điện thoại thao thao bất tuyệt,hấn rất lo lắng an nguy của Hàn Thiên Tuyết.

“Ừ,tôi biết rồi. Tôi còn có việc,sau này nói.” Nói xong Thanh Phong Tuấn cúp điện thoại.

Từ đầu đến cuối Diệp Vị Ương ở bên cạnh im lặng nghe,không hề nói một câu.

Mặc dù làm việc ở công ty Dạ Phi phạm rất quen thuộc với Tiểu Ngân,nhưng cô biết có một số chuyện không dễ nói ra chân tướng,mỗi người đều có bí mật,nếu như đối phương không chủ động nói cô tuyệt đối không mở miệng hỏi.

Thanh Phong Tuấn đối với thái độ thông minh của cô cực kỳ hài lòng,không có giải thích nhiều,chi nói một câu: “Dạ Phi Phạm dám động cô,nhất định phải bắt công ty hấn trả giá.Dĩ nhiên,tôi đối phó công ty hấn cũng không hoàn toàn bởi vì cô,cô đừng nghĩ quá nhiều,sau này sẽ biết.”

Sau này?

Sau này hấn và cô còn có thể thường xuyên gặp mặt sao? Diệp Vị Ương không phát giác bản thân có chút mừng rỡ.

“Đi thôi,đã nói tiễn cô về nhà .” Thanh Phong Tuấn nhét lại di động vào túi,nắm tay cô ra khỏi phòng.

Hắn nắm tay cô tự nhiên.như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sợ tôi bán em sao?

Thanh Phong Tuấn ngồi chỗ tài xế,ngiêng người qua nịt dây an toàn cho Diệp Vị Ương.

Nhìn động tác hấn nghiêng người sẽ ảnh hưởng đến vết thương của mình!

Ngiêng mắt nhìn phần lưng áo khoác màu đen,thật sự không nhìn ra bất kỳ đầu mối,Diệp Vị Ương không khỏi lo lắng hỏi:

“Anh thật không sao chứ? Vết thương bị đạn bắn ...!”

Cô hỏi xong lại cảm thấy không phải mình lo lắng quá chứ? Có vẻ quá ân cần rồi?

Chỉ là nghĩ lại Diệp Vị Ương lại an ủi mình,đây là chuyện bình thường,người đàn ông trước mắt ba lần bốn lượt cứu cô,là đại ân nhân của cô,quan tâm đại ân nhân là đúng?

—— Vừa nghĩ như thế trong lòng cũng thoải mái hơn,cả người dễ chịu hơn,dám nhìn thẳng mắt Thanh Phong Tuấn.

Thanh Phong Tuấn nhìn cô một lát,lại duỗi thân tay sang vuốt vuốt mái tóc của cô,cảm thấy mái tóc cô rất mềm rất trơn,thật không nỡ buông ra.

Thời điểm hấn phát động xe nói một câu: “Yên tâm đi,đã cho người băng bó lần nữa,không phải vết thương nặng tôi không chết được.”

Chút ít thương tích đối với hấn mà nói thật sự không coi vào đâu.

Xe vững vàng chạy trên đường lớn,bên ngoài không biết từ lúc nào đổ mưa,Diệp Vị Ương căn bản cả đêm không ngủ một mõi vô cùng.

Cô mệt mõi dựa vào cửa sổ xe,trên cửa thủy tinh phản chiếu đường nét nổi bật tuyệt đẹp trên gương mặt Thanh Phong Tuấn.

Lông mày dày đậm khề nhứ,con ngươi sâu không thấy đáy nhìn thẳng đường phía trước,còn mím chặt môi mỏng.

Hắn thật sự là một người đàn ông vô cùng dễ nhìn.

Diệp Vị Ương đột nhiên nhớ tới cảm giác vừa rồi môi hấn dịu dàng thương tiếc rơi xuống môi cô,khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng ửng hồng.

Cô lặng lẽ xoay đầu lại lên nhìn sang má Thanh Phong Tuấn.Thời điểm hấn không nói giống như người đàn ông tinh táo vô cùng ưu tú,tán ra mị lực dao động lòng người,nhưng lại mang theo chút mùi vị đùa cợt,thật sự làm cho người ta suy nghĩ không ra.

A? Hiện tại đang lái xe tốt hấn tại sao cau mày? Hấn rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hay đang lo lắng.gì phải không?

“Em,em đang nhìn gì vậy?” Thanh Phong Tuấn dường như cũ nhìn chằm chằm đường phía trước,tùy ý hỏi. Thật ra hấn biết cô đang nhìn lên hấn.

Ây ya! Tròi ạ,nhìn lên lại bị người ta bắt tại trận,làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ ? Diệp Vị Ương ngượng ngùng quỳnh lên.

Thanh Phong Tuấn tay cầm tay lái,một tay khác tùy ý ấn lấy huyết Thái Dương,nghe đầu nhìn Diệp Vị Ương,vừa chò đèn đỏ như có điều suy nghĩ.

“Ack” Nhìn lên bị tóm Diệp Vị Ương lúng túng rút cổ,tùy tiện tìm đề tài khác, “Anh không phải nói muốn đưa tôi về nhà sao? Đây không phải đường về nhà tôi!”

Không nhìn đường không biết,vừa nhìn giạt mình căn bản không phải đường về nhà cô!

Diệp Vị Ương cùng mẹ thích thanh tịnh,cộng thêm cô lại trở thành đại minh tinh,sợ ký giả theo dõi cuộc sống riêng cho nên cô sống ở vùng ngoại ô,là một ngôi nhà theo phong cách xưa rất trang nhã do Diệp Vị Ương tự mình tìm người tu sửa.

Nhưng bọn họ hiện tại hình như đang đi đến trung tâm thành phố.

“Không.” Thanh Phong Tuấn dường như cũng có chút mệt mỏi,trả lời cô hai chữ ngắn gọn.

“Không trở về nhà? Vậy anh muốn đưa tôi đi nơi nào?” Diệp Vị Ương kinh ngạc.Là kinh ngạc chứ không phải sợ.

“Thế nào,sợ tôi bán em?” Hấn vẫn tà mị như cũ nhủu mày cười hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bị đánh một bạt tai!

Thế nào,sợ tôi bán em?” Hấn vẫn nhủu mày tà mị cười hỏi cô. “Không,tôi không sợ,muốn bán anh đã sớm bán,tôi mặc dù cảm thấy. . . . có lúc anh thật khó ưa,nhưng tuyệt đối không phải người xấu,nếu không anh cũng sẽ không nhiều lần cứu tôi,tôi tin tưởng trực giác của mình.”

Thanh Phong Tuấn có thâm ý khác nhìn sang cô,ánh mắt thâm thúy khó hiểu nói: “Tốt.Em phải nhớ lời hôm nay đã nói.”

Cô nói,tôi không phải người xấu.

Cô nói,cô tin tưởng trực giác của mình.

Đợi đến một ngày chân tướng rõ ràng,cô có còn cho rằng như vậy? Cô chắc chắn sẽ hận tôi! Thanh Phong Tuấn cau mày không kiềm được nghĩ như vậy.

Vừa lúc chuyển đèn đường,Thanh Phong Tuấn không cho phép mình suy nghĩ nhiều, nói một câu:”Nếu không sợ tôi bán em,vậy trước khi về nhà phải đi với tôi đến một chỗ!”

Nói xong giống như đang phát tiết cảm xúc nặng nề,hấn dùng tốc độ nhanh như chớp lái xe đi!

Chỉ chớp lát sau đã đến một phòng khám bệnh tư nhân,Diệp Vị Ương không biết hấn tại sao muốn đưa cô đến đây,đợi cô mới vừa còi ra nịt an toàn trên người mình,Thanh Phong Tuấn đã ôm ngang lấy cô!

“A.” Thân thể đột nhiên bay lên không,Diệp Vị Ương theo bản năng ôm cổ Thanh Phong Tuấn,”Anh làm gì đấy?”

“Nếu như em không muốn vết thương tôi lần nữa nứt ra,tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp,không nên lộn xộn.” Thanh Phong Tuấn thần sắc như thường,bước chân vững vàng,nói bình tĩnh lãnh đạm.

Chắc chắn Diệp Vị Ương chớp chớp mắt không khỏi cảm thán,người này quả nhiên không giống người bình thường,bị thương còn bước đi như bay,thân thủ cùng định lực phải luyện phải luyện bao nhiêu năm mới có được a.

Diệp Vị Ương bắt giác nhớ lại cô dầu gì cũng coi như đại minh tinh,vội vàng hốt hoảng vuốt lại mái tóc xốc xếch không chịu nổi,che bớt khuôn mặt xinh đẹp nhưng vô cùng tái nhợt.

“Không cần che,che cũng vô dụng,không thể so sánh tin tức nổi bật hôm nay,sau khi về nhà em có thể mở ti vi xem một chút.Chúc mừng em ha ha.” Thanh Phong Tuấn không quên nhạo báng cô.

Diệp Vị Ương sợ không nhận: “Ack Anh nói tin tức giải trí gì? Có liên quan đến tôi? Không phải là.” Trong lòng cô nổi lên dự cảm không tốt.Hồng bet, sau khi trở về làm sao nói với mẹ đây.

Cho nên tiếp theo Thanh Phong Tuấn ôm cô vào phòng cứu thương,bảo người bạn bó chân lại cô trọn cả quá trình cô đều không yên lòng thường xuyên mất hồn.

Tựa như nhìn ra cô muốn nanh về nhà,Thanh Phong Tuấn tiếp theo không trêu chọc cô,lời nói cũng ít đi,rất nhanh đưa cô an toàn về nhà.

Người này ngay chữ “gặp lại” cũng không nói,chẳng lẽ chắc chắn cô và hắn sẽ gặp lại nữa?

Còn nữa. Người này dọc theo đường đi dường như không hề hỏi thăm địa chỉ nhà cô,chẳng lẽ hắn đã biết trước? Hay hắn điều tra qua cô?

Diệp Vị Ương mang theo nghi ngờ khắp khênh đi vào cửa nhà ——

“Bốp!” Chân trước mới vừa bước vào cô bị mẹ cho một bạt tai vào mặt

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ví tiền của Thanh Phong Tuấn

Một bạt tai của mẹ khiến Diệp Vị Ương choáng váng,thiếu chút nữa đứng không vững.

Trên khuôn mặt tái nhợt nổi bật năm dấu ngón tay của mẹ.

Giống như kinh ngạc nhiều hơn đau đớn,Diệp Vị Ương không để ý trên mặt đau rát,môi run rẩy hỏi: “Mẹ. mẹ. Tại sao đánh con?”

“Con còn có mặt mũi hỏi mẹ sao?Mẹ bình thường dạy con thế nào? Con có phải xem lời mẹ nói như gió thoảng bên tai rồi hả? Cả đêm không về còn chưa tính,con xem tin mình trên báo giải trí đi!Trang đầu đấy!” Mẹ Diệp giận đến xoay người lấy một xấp báo trên bàn trà,gật giữ đập vào Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương tránh né không kịp,tất cả báo nện trên đầu trên người cô,một số rơi xuống mặt đất,chật vật không chịu nổi.

Như vậy cũng làm cho mẹ Diệp thấy được cô mặc gì,mặt mày không khỏi nhăn sâu hơn,lớn tiếng quát lớn: “Con xem bản thân là người mẫu mặc vậy còn gì đức hạnh? Những thứ đen như mực trên váy là gì? Bẩn thỉu!Mẹ không biết tại sao sinh ra đứa như con? Quả thật không bằng ta một phần mười năm đó,chỉ bằng con thật có thể giúp ta thực hiện ước mơ năm đó sao? Con làm cho ta quá thất vọng!”

Mẹ Diệp vừa nói vừa thờ hờn hờn ngồi xuống trên ghế sofa,vỗ ngực tiếc rên sất không thành thép.Dù sao tuổi tác đã cao,tâm trạng quá kích động cơ thể yếu ớt có chút không chịu nổi.

Nhìn thấy sức khỏe mẹ gần đây không tốt,Diệp Vị Ương không dám cãi chày cãi cối,nhìn sang tờ báo trên đất,lập tức biết được có liên quan đến chuyện ngày hôm qua,vậy thì không phải lỗi của cô mà có người hãm hại cô!

Đang muốn yên chuyện giải thích nhưng mẹ đã khoát tay,thở dài nói: “Đừng làm mất mặt nữa,nhanh đi thay chiếc váy bẩn trên người cho ta! Lập tức! Lập tức! đi nhanh cho ta! Chớ mè nheo!”

“Được được được,con sẽ đi,mẹ,mẹ đừng nóng giận.” Diệp Vị Ương không để ý vết thương ở chân,vội vàng đi về phía phòng mình.

Tại sao từ nhỏ đến lớn vô luận cô làm chuyện gì,mẹ cho đến bây giờ vẫn bắt nạt với cô? Cô đã bỏ đi sở thích cùng lý tưởng của mình,theo ý mẹ bước vào giới người mẫu,giờ mẹ còn muốn cô làm gì nữa đây?

Cô thật đã dùng hết toàn lực!Từ khi hiểu chuyện mẹ tựa hồ luôn giận dữ,thất vọng,cô mỗi ngày đều cẩn thận,cố gắng làm mỗi việc để mẹ có thể vui vẻ,chỉ xin tình thương của mẹ dù một chút quan tâm cũng được,nhưng. Không có.Cô không được chút tình thương của mẹ.

Chắc do bố mất sớm,một người mẹ không tái giá lại mang theo cô sống thật không dễ dàng? Không nên oán giận .

Nghĩ như vậy Diệp Vị Ương chớp chớp đôi mắt ngăn nước,còi ra chiếc váy bẩn.Cũng may vết máu trên váy đã khô,cùng với màu sắc trên váy hỗn hợp chung một chỗ giống như màu đen bản thỉu,cô không thể để vết máu hù mẹ.

Ủ,vội vàng bỏ váy vào trong máy giặt.Diệp Vị Ương cầm quần áo lên chuẩn bị đi đến máy giặt? Vết trong váy là gì?

Cô nghi ngờ mở ra nhìn,hoàn toàn giặt mình! Hồng bet! Ví tiền Thanh Phong Tuấn quên trả lại cho hắn rồi !

Hắn sẽ không cho rằng cô ăn trộm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cô thực sự đã chọc phải một nhân vật lớn rồi!

Diệp Vị Ương cầm ví của Thanh Phong Tuấn mà ngẩn cả người, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng rồi, trong ví của hân hình như có danh thiếp!

Diệp Vị Ương vội vàng lấy tấm danh thiếp ra khỏi ví Thanh Phong Tuấn, là một tấm danh thiếp có viền vàng, được chế tác rất tinh xảo lại có khí chất mạnh mẽ, bên trên có in một loạt các chức vụ khiến người khác hoảng hốt:

Chủ tịch tập đoàn Nghịch Quang, tổng cố vấn quỹ đầu tư Aiur Lam Thiên Sứ, Tổng giám đốc Thanh Phong Tuấn thuộc tập đoàn Giải trí Bắc Mỹ CEO.

=====Trời ạ! Diệp Vị Ương sau khi xem xong liền có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Người này.....Người này có thể lợi hại như thế sao?

Danh thiếp này không phải là giả chứ?

Ở thành phố này, người ta có thể không biết đến mười công ty lớn nổi tiếng nhất nhưng không thể không biết tới Dạ Phi Phàm với tập đoàn Dạ Mị cùng với tập đoàn Nghịch Quang, đó chính là hai tập đoàn lớn nhất cả nước!

Ở thành phố này, người ta có thể chưa từng làm việc thiện nhưng người ta không thể kém hiểu biết tới mức chưa nghe qua cô nhi viện lớn nhất là do quỹ hỗ trợ không lồ Aiur Lam Thiên Sứ tài trợ.

Ở thành phố này người ta có thể không biết tới người mẫu nổi tiếng Diệp Vị Ương là ai nhưng người ta không thể không biết tới công ty giải trí Bắc Mỹ.

Nhưng....trong truyền thuyết chưa có ai từng nói qua cơ cấu sau lưng ba Công Ty lớn này lại cùng một người?

Hơn nữa! Nghe nói chủ tịch tập đoàn Nghịch Quang không phải là người Pháp hay sao? Tất cả mọi người đều cho rằng là con lai Pháp!

Cũng có người nói Tổng cố vấn quỹ đầu tư Lam Thiên Sứ là nữ!

Lại có người nói Tổng giám đốc công ty giải trí Bắc Mỹ CEO là một ông cụ đã trên năm mươi tuổi.

Rốt cục ai thật ai giả? Rốt cục đâu mới là tin đồn?

Diệp Vị Ương mê mẩn nhìn chứng cứ rõ ràng trước mắt, cô run rẩy lấy điện thoại liên lạc với số điện thoại kia.

Là một cô gái nổi máy, giọng nói rất chuyên nghiệp “Chào quý khách, đây là trụ sở chính của tập đoàn Nghịch Quang, xin hỏi quý khách tìm ai ạ?”

Trụ sở chính?

Diệp Vị Ương hít một hơi thật sâu, nói “Chào cô, tôi là Diệp Vị Ương, tôi tìm Thanh Phong Tuấn.”

Đầu dây bên kia nghe thấy Diệp Vị Ương gọi thẳng tên tuổi của Thanh Phong Tuấn dường như có chút kinh ngạc, ngay sau đó rất nhanh trở lại bình thường, khách sao nói “Xin lỗi quý khách, chủ tịch Thanh đang bận họp, xin hỏi quý khách có hẹn trước hay không ạ? Nếu có tôi sẽ giúp quý khách kiểm tra một chút, còn nếu không thì rất xin lỗi, quý khách có thể để lại lời nhắn, sau khi chủ tịch họp xong, tôi sẽ giúp quý khách nhắn lại!”

Vì vậy Diệp Vị Ương ngây ngốc ngắt điện thoại. Xem ra.....Cô thật sự đã chọc phải một nhân vật lớn rồi!

Gọi điện thoại cho Thanh Phong Tuấn lại còn phải đặt hẹn trước, căn bản không thể gặp được hân. Thôi, con người không bao giờ thiếu tiền như hân thì bao giờ gặp trả lại cũng được.

Vừa nghĩ như thế, Diệp Vị Ương lại có chút sững sờ, chắc...chẳng lẽ trong lòng cô đang mong gặp lại hân sao?

Lắc đầu một cái, loại bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, cô cầm lấy quần áo dơ chuẩn bị đi tắm.

Lại nhìn lên những vết máu khô khốc trên váy, cô không nhìn được nhũ mào một cái, có thể giặt sạch không? Ngộ nhờ trong lúc giặt bị mẹ phát hiện là

vết máu thì phải làm sao bây giờ?

Hiazz,chỉ còn cách mang bộ váy này vứt đi, dù sao thì bộ máy này cũng quá ngắn, cô không thích nó!

Quyết định xong Diệp Vị Ương tìm một cái túi nilon màu đen, đem váy bỏ vào đó, tạm thời ném vào một góc khuất trong tủ quần áo, dự định ngày mai sẽ mang đi vứt.

———Cũng vớ vì thế, Diệp Vị Ương cũng không phát hiện ra trong đồng quần áo dơ còn có một chiếc nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dưng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Con phải thu phục trái tim của đại tổng tài!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Thay đồ sạch sẽ Diệp Vị Ương xoa xoa đôi chân trần của mình, từ từ đi ra ngoài, phát hiện.....Mẹ ngồi trên ghế sofa vừa giận vừa khóc!

“Mẹ!.....Sao mẹ lại khóc?” Diệp Vị Ương không để ý tới vết thương ở chân vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi “Chuyện gì vậy? Mẹ, mẹ nói cho con nghe, sao mẹ lại khóc? Xin lỗi, đều cho con không tốt, là con làm cho mẹ thất vọng, thật xin lỗi, mẹ.....mẹ đừng khóc nữa có được không?”

“Con nói! Bản lĩnh của con là do mẹ dạy! Đã nhiều năm nhưng chưa từng xảy ra chuyện không may nào, bình thường luôn biểu hiện một cách hoàn mỹ nhất, thế mà hôm qua lúc biểu diễn lại suýt nữa xấu mặt ngã trên sân khấu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Có phải không tập trung không? Mẹ biết con vẫn không tình nguyện việc mẹ ép con từ bỏ thiết kế đi làm người mẫu, nhưng cũng đã mấy năm rồi, chẳng lẽ trong lòng con vẫn chưa nguôi sao, con cố ý khiến mẹ khó xử sao?”

Mẹ của Diệp Vị Ương tức giận không thôi, vừa nói vừa khóc, vừa nói vừa khóc chỉ vào Diệp Vị Ương giận đến nổi muốn giáng cho cô một cái bạt tai.

Diệp Vị Ương thương tâm nắm lấy tay mẹ, nửa ngồi nửa quỳ ở mép ghế sofa, cố gắng vỗ vỗ sau lưng bà, muốn bà thờ ơ dễ dàng hơn, luống cuống giải thích.

“Mẹ, mẹ hiểu nhầm rồi, hôm qua lúc biểu diễn không phải con không tập trung mà có người giẫm lên giày con, không chừng là người trong giới người mẫu ganh tỵ con đường quá thuận lợi của con, muốn khiến con thất bại một lần, muốn con mất mặt trước giới truyền thông.”

Nghe Diệp Vị Ương nói vậy, mẹ cô càng nghiêng răng nghiêng lợi, nhú chặt lông mày, mặt mũi nhăn nhó nói.

“Mẹ từng là siêu người mẫu thế giới, ai dám hãm hại con gái của mẹ chứ?”

Nghe lời nói đầy tức giận của mẹ, nhìn mặt mũi mẹ nhăn nhó Diệp Vị Ương lại cảm thấy có chút mệt mỏi.

Chẳng lẽ mẹ lớn tuổi mà vẫn không rõ, thế giới này lòng người hiểm ác nhất, ai biết ai là ai? Bao nhiêu người vì bản thân mà làm việc vụn vẹn, cả việc tội tệ nhất cũng làm, cả việc mất hết lương tâm cũng có.....Huống chi.....

Cái thời của mẹ cũng đã qua lâu rồi, nó đã vĩnh viễn là quá khứ.

Ngày hôm nay sắc đẹp của mẹ cũng đã xuống, còn nữa, hư danh cũng theo gió bay đi, không có quyền, không có bối cảnh, thậm chí nếu không phải cô là bạn học thời đại học với Dạ Phi Phàm, có tình bạn có thể gọi sâu sắc đi, được chiếu cố nhiều mới miễn cưỡng có một chỗ đứng, những điều này tại sao mẹ lại không nhìn rõ chứ?

Làng Giải Trí chính là nơi tốt xấu lẫn lộn.

“Mẹ, nếu như, nếu như con bị Dạ Phi Phàm đuổi ra khỏi công ty, Ack, ý con là lần biểu diễn này không thành công sẽ chịu rất nhiều những lời gièm pha không tốt, nếu công ty sa thải con, con không còn năng lực bước vào giới người mẫu nữa, mẹ có buồn không?” Diệp Vị Ương cẩn thận hỏi, cô nhớ rõ rạng sáng hôm nay Dạ Phi Phàm trước khi rời khỏi khách sạn đã nói những gì, điều đó so với sa thải không khác là bao.

Huống chi xảy ra nhiều chuyện không vui thế, cô thực sự chẳng muốn đi làm nữa. Không thể đối mặt với Dạ Phi Phàm như trước đây nữa.

“Nếu con dám rời khỏi giới người mẫu, mẹ liền chết cho con xem! Dạ Phi Phàm làm sao có thể sa thải con? Mỗi lần đưa con trở về đều rất lễ phép với mẹ, nhìn một cái cũng biết rõ trong lòng hắn có con. Hừ, sự việc lần này chắc hẳn cũng giúp con xử lý sạch sẽ thôi, lần sau nếu hắn quay lại đây, mẹ

cũng sẽ không để cho hấn nhìn thấy vẻ mặt họa nhấ. Dĩ nhiên, mẹ là trưởng bối, mẹ làm gì cũng là đúng, con cũng phải đối xử với hấn tốt hơn một chút,tốt nhất nên thu phục trái tim của hấn đi,con theo hấn tuyệt đối sẽ không phải chịu khổ!”

Diệp Vị Ương khổ sở mờ lớn hai mắt,a,đây chẳng phải mẹ vì mơ ước của bản thân mà bán con gái sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Xin con,đi tìm Dạ Phi Phàm!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương khổ sở mờ lớn hai mắt, a,đây chẳng phải mẹ vì mơ ước của mình mà bán con gái sao?

“Mẹ,toàn thế giới năm năm mới tổ chức giải người mẫu toàn thế giới, đối với mẹ mà nói,nó quan trọng vậy sao? Mẹ trước kia đã là siêu người mẫu rồi,có hay không chiếc cúp vàng quan hệ gì ở đây?”

“Đương nhiên có quan hệ! Cái cúp đó vốn thuộc về mẹ!Không thấy thì chết mẹ cũng không nhắm mắt! Tóm lại, mẹ đã nói rồi! Con nhất định phải chiến thắng trở về cho mẹ!”

Diệp Vị ương cười cúi đầu xuống thấp,nước mắt bắt đầu rơi xuống đầu gối,cô nghẹn ngào nói.

“Được, mẹ, con hiểu mẹ nghĩ gì, con cũng biết con nên làm thế nào rồi! Mẹ nhất định bắt con lấy được giải đó sao? Nếu con không mang nó trở về mẹ sẽ chết không nhắm mắt?Được! Con hiểu rồi! Con sẽ làm theo lời mẹ!”

Mặc dù rất thất vọng về mẹ, cũng biết năm đó để bồi dưỡng cô trở thành một người mẫu ưu tú mẹ đã rất vất vả, hao tốn rất nhiều tiền để dành,coi như đây là việc cuối cùng cô làm để báo đáp mẹ!

Không phải chỉ gọi điện cầu xin Dạ Phi Phàm là được sao?

Không phải chỉ cầu xin Dạ Phi Phàm cho cô trở lại công ty đi làm sao?

Không phải chỉ bỏ đi tự ái xin hấn một lần thôi sao?

Cô.....Có thể làm được.. nhất định phải làm được!

Diệp Vị Ương cầm điện thoại di động, trong lòng bàn tay đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng

Mẹ khóc cũng đã mệt,mắng mỏ giáo huấn cũng đã mệt,đã đi ngủ rồi.

Trong nhà rất yên tĩnh cũng rất vắng vẻ, sau khi trời mưa khiến cho người ta không tìm được một tia ấm áp.

Rốt cuộc là muốn hay không gọi điện cho Dạ Phi Phàm cầu xin đây?

Hiện tại hấn nhất định rất bận? Thanh Phong Tuấn đang đối phó công ty của hấn,hấn nhất định loay hoay bề đầu sứt trán.

Đúng rồi,Thanh Phong Tuấn cũng là đại tổng tài của công ty lớn,nếu có thể tới công ty Bắc Mỹ của hấn phát triển sự nghiệp,tiền đồ cũng có thể sáng lạn hơn một chút?

Nhưng.....mình có lý do gì để làm phiền Thanh Phong Tuấn đây? Dù gì cũng chỉ mới biết hấn có một ngày thôi. Có thể hấn là một người tốt thích làm việc thiện,đối với ai cũng hăng hái làm việc tốt,hoặc giả như hấn nhất thời có một chút hứng thú với cô nhưng bây giờ lại quên mất cô,nếu như vậy lúc này đi tìm hấn không phải quá đường đột hay sao?

Không, không thể tìm người lạ giúp được!

Trừ trả lại ví tiền cô không thể đem lại phiền toái cho hấn được!

Hấn là đại ân nhân của cô,cô không báo đáp,thế nào lại có thể đi đòi hỏi người ta?

Thời,gọi điện cho Dạ Phi Phàm đi,mặc dù bây giờ rất giận Dạ Phi Phàm,căn bản không muốn gặp lại hần nhưng nếu muốn mẹ an tâm,cô nhất định phải đi làm trở lại.

Lại nói tới Dạ Phi Phàm,sau khi tinh tảo lại đã cảm thấy hối hận.

Cho nên khi Diệp Vị Ương chịu nhún nhường vứt bỏ tự tôn gọi điện tới,mặc dù hần đang rất bận nhưng vẫn rất nhanh nghe điện thoại, chỉ sợ cô chủ động nói ra chuyện lần trước, hần lập tức lớn tiếng chất vấn cô trước để không chế cô.

“Diệp Vị Ương, nghe nói em bị trặc chân,tôi cho em nghỉ tới trưa rồi,còn chưa đủ sao? Bây giờ còn chưa đến công ty đi làm?”

Nghe hần nói như vậy Diệp Vị Ương có một chút sừng sốt,người này còn hung dữ như thế,lãnh đạm như thế,thật đáng ghét! Mặc dù rất uất ức, rất đau khô, nhưng thấy được mình không cần cầu xin cũng nhận được kết quả như mong muốn, cô lập tức lãnh đạm trả lời

“Được, tôi lập tức đi làm!”

Mặc dù Dạ Phi Phàm không đáng được tha thứ,nhưng cô chỉ trở về làm thôi,sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì chứ? Sẽ nước sông không phạm nước giếng,chỉ tiếp xúc với hần qua công việc là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thanh Phong Tuấn tỏ rõ lập trường

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Thật ra mà nói Diệp Vị Ương không hề thích làm người mẫu,cô thích thiết kế cùng trồng các loại hoa thơm cỏ lạ, những loài có độc hay những thứ cây rất khó sống dưới sự chăm sóc của cô trở nên tươi tốt.

Cô đem những hoa kỳ dị thảo trong nhà cắt tỉa một chút,rồi gọi điện đến công ty.

Giờ phút này,Thanh Phong Tuấn đang ở trong phòng làm việc nghe thư ký báo cáo về lịch làm việc mới, mà Hàn Thiên Tuyết lúc này cũng đẩy cửa vào,nói thẳng vào vấn đề

“Tiểu Thanh,tại sao anh muốn đổi đầu công ty của Dạ Phi Phàm? Anh biết rõ anh ấy rất quan trọng với tôi! Tôi chờ anh ấy bao nhiêu năm! Năm năm nay tôi bị cha nhốt ở Pháp cùng với anh chịu đựng khóa huấn luyện tàn khốc nhất,lần này lên quay về một là để giúp anh một là tự giúp bản thân! Tôi thực sự không thể để mất anh ấy ! Hôm qua tôi vất vả nói dối gạt cha cho tôi và anh thời hạn một năm, cha sẽ không bắt anh về, để anh ở đây hưởng mọi quyền lợi, anh vừa có địa vị cùng tiền bạc mạnh một chút liền đổi đầu với người tôi thích nhất?Anh không thấy.....làm vậy khiến tôi thất vọng sao?”

Thanh Phong Tuấn sắc mặt vẫn như cũ trầm ổn,phất tay bảo thư ký lui ra,lúc cửa phòng vừa đóng, hần không nhàn không chậm ngồi trên ghế tổng giám đốc nói “Nói cho tôi biết trước làm thế nào cô có thể gạt được lão gia?Ông là người khôn khéo khó lừa gạt, phải nhiều người như vậy bắt tôi và cô về, như thế nào lại có thể dễ dàng đáp ứng cô, đồng ý cho chúng ta thời hạn một năm?”

Khuôn mặt sắc xảo của Hàn Thiên Tuyết thoáng xuất hiện nôn nóng, vì quá lo lắng cho tình hình công ty của Dạ Phi Phàm nên rất nhanh trả lời câu hỏi của Thanh Phong Tuấn “Tôi gạt cha tôi nói anh muốn qua lại với tôi,muốn biết lúc nhỏ tôi sống ở Trung Quốc thế nào, cho nên muốn ở lại Trung Quốc sống một năm!”

Nói đến đây cô thấy vẻ mặt Thanh Phong Tuấn có chút không vui, vội vàng nói tiếp “Tôi còn nói, tôi là con gái, có một người đàn ông chịu vượt qua bao nhiêu nước để tới Trung Quốc tìm hiểu cuộc sống cực khổ ở trung Quốc mấy chục năm qua, tôi cảm thấy rất lãng mạn, tôi đồng ý nếu cha cho tôi thời hạn một năm, sau khi hết thời hạn tôi và anh sẽ về Pháp kết hôn! Anh biết mà, cha tôi mặc dù tàn nhẫn nhưng cũng rất thích anh, ông hi vọng trong tương lai anh sẽ kế thừa sự nghiệp của ông, trừ công ty cùng sản nghiệp trên Thế Giới, đương nhiên cũng bao gồm cả Mafia vùng Đông Nam á cùng với vị trí Thấu Gia giới hắc đạo.”

“Một năm sau nhất định tôi phải lấy cô sao? Thứ nhất, tôi sẽ không lấy cô. Thứ hai, tôi nhất định sẽ không nhận bất cứ thứ gì từ cha cô, sau đó chỉ cần tiến một bước cũng bị ông ấy tàn khốc khống chế!” Thanh Phong Tuấn lạnh lùng tỏ rõ lập trường của mình.

“Tôi biết, anh sống là để báo thù! Anh yên tâm đi,cho tôi một năm, tôi sẽ khiến Dạ Phi Phàm yêu tôi một lần nữa, đến lúc đó khi kỳ hạn vừa hết, tôi sẽ cùng Dạ Phi Phàm bỏ trốn, sẽ không ép anh kết hôn với tôi, mặc dù.....anh rất ưu tú, nhưng mà tôi cũng không yêu anh. Người cùng tôi vượt qua tuổi thơ khó khăn là Dạ Phi Phàm, tôi không thể không có anh ấy!”

Nói xong trông mặt hàn Thiên Tuyết ngân ngấn nước mắt, giọng nói mang chút chỉ trích, tiến thêm một bước, nói “Nhưng! Tại sao anh lại muốn đối đầu với công ty của Dạ Phi Phàm? Anh ấy khổ cực gây dựng công ty, tại sao anh nhất định phải gây khó dễ cho anh ấy?”

Thanh Phong Tuân nhú mồm, khinh thương nói “Hắn không được dạy dỗ đàng hoàng, không được tôi cho phép mà dám đụng chạm tới con mồi của tôi! Còn nữa.....cô vừa về nước đã đi tìm hắn, hắn không biết quý trọng, nghe em trai Tiểu Ngân nói hắn làm cô khóc. Nhìn lại mấy năm nay cô cũng giúp tôi không ít, tôi cũng nên thay cô dạy dỗ hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Con mồi của hắn!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Thanh Phong Tuân nhú mồm, khinh thương nói “Hắn không được dạy dỗ đàng hoàng, không được tôi cho phép mà dám đụng tới con mồi của tôi! Còn nữa.....cô vừa về nước đã đi tìm hắn, hắn không biết quý trọng, nghe niên đệ Tiểu Ngân nói hắn làm cô khóc. Nhìn lại mấy năm nay cô cũng giúp tôi không ít, tôi cũng nên thay cô dạy dỗ hắn!”

“.....Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng về sau chuyện của tôi với anh ấy anh đừng nhúng tay vào, anh nên nghĩ cách để công ty anh ấy trở lại hoạt động bình thường đi, ngộ nhờ anh ấy biết người đứng sau chuyện này là anh mà nguyên nhân khiến anh đối phó với anh ấy là vì giúp tôi dạy dỗ anh ấy, anh ấy sẽ càng ghét tôi hơn nữa! Dù sao.....năm năm bị nhốt ở Pháp tôi cũng không liên lạc được với anh ấy, anh ấy đã hiểu nhầm tôi rất nhiều rồi!”

Hàn Thiên Tuyết cúi thấp đầu, bộ dạng lớn mặt yêu mị đem đó quán bar hoàn toàn không bóng, ngược lại có một phần lạnh lùng, khí chất quật cường khiến cho người khác không dám lại gần.

“Dù sao thì tôi cũng không hoàn toàn vì cô. Cô cũng biết lần này tôi trở lại là vì ân oán của đời trước, cô yên tâm mục tiêu của tôi không phải Dạ Phi Phàm, công ty của hắn tuyệt đối sẽ không đóng cửa. Tôi làm vậy chỉ muốn hắn tự lo bản thân mình cũng không xong, sẽ không còn thời gian đụng tới con mồi của tôi. Dĩ nhiên đối phó với hắn, công ty của hắn xảy ra chút chuyện, con mồi của tôi sẽ chủ động tìm nơi nương tựa bên tôi thôi, đây mới là mục đích thực sự của tôi!” Thanh Phong Tuân cười, nụ cười tà mị không thôi, hắn đang chờ con cá tự sa lưới.

Tính toán thời gian, Diệp Vị Ương cũng nên trả ví lại cho hắn rồi?

Hiện tại Dạ Phi Phàm đang bận giải quyết chuyện công ty, công thêm trước đó có hai người trở mặt, Diệp Vị Ương sẽ phải mượn có trả ví tiền để cầu xin hắn tới công ty giải trí của hắn phát triển?

“Tiểu Thanh, mục tiêu chân chính của anh không phải Dạ Phi Phàm, chuyện công ty của anh ấy xảy ra chuyện cũng chỉ trong thời gian ngắn phải không?” Hàn Thiên Tuyết còn chưa yên tâm.

Thanh Phong Tuân cúi đầu nhìn cổ tay một chút, cau mày, một ngày trôi qua thật nhanh, thế nào mà chuyện hắn chờ lại không có chút động tĩnh? Chẳng lẽ mọi chuyện không như hắn tính toán?

Ngay sau đó ngẩng mặt lên lại thấy hàn Thiên Tuyết đang chờ câu trả lời của hắn, vì thế hắn gật đầu “Thiên Tuyết, tôi nhờ cô kiểm tra tập tài liệu, có gì mới không?”

“Ừ, anh yên tâm, lần đầu tiên anh nhờ tôi giúp một tay, chẳng lẽ tôi lại không giúp anh? Mặc dù vẫn chưa tìm được phụ tá bên cạnh mẹ anh năm đó, nhưng cho tôi thêm vài ngày, nhất định tôi sẽ không làm anh thất vọng!” Hàn Thiên Tuyết cam đoan nói.

“Tốt lắm, tôi thấy cô cũng đã mệt mỏi, cô về nghỉ ngơi trước đi. Tôi còn có chuyện cần tìm thư ký xử lý.”

“Còn có chuyện gì sao? Được rồi, tiểu Thanh, chẳng lẽ anh muốn tiến hành theo kế hoạch B, anh không thấy kế hoạch A nhanh gọn dứt khoát, giết người trả máu đơn giản hơn sao? Việc gì phải lãng phí nhiều thời gian vậy chứ? Chỉ bằng nhân cơ hội này tự tìm hạnh phúc cho mình luôn đi!” Cô nghiêm chỉnh nói xong, chỉ có nhanh chóng báo thù, trút bỏ oán hận, mới có thể nhanh chóng tìm được người duy nhất mà mình yêu thương ở bên nhau cả đời, mới có thể có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trong con mắt tà mị nở rộ màu sắc hài hòa

Edit+Beta:Tieumanulk

Hàn Thiên Tuyết nói rất nghiêm túc, cô cho rằng chỉ có nhanh báo thù, bỏ xuống oán hận mới tìm được người mình yêu duy nhất, ở bên cạnh người ấy cả đời mới có thể hạnh phúc.

Trong con mắt tà mị của Thanh Phong Tuấn lại lộ ra tia sắc lạnh, môi mím chặt, khắc chế cảm xúc một hồi mới lên tiếng: “Chẳng lẽ em chưa nghe qua chuyện gia đình anh, người quan tâm anh nhất trên đời chết thảm thế nào? Anh sao có thể dễ dàng tha cho kẻ địch? Chết đối với một số người không đáng sợ nhưng anh không muốn dễ dàng tha bọn họ? Những người thân của anh chịu khổ sở và lắng nhục thế nào anh đều phải đòi lại, gấp mười lần, gấp trăm lần, thậm chí nghìn lần để bọn họ hiểu được.”

“Nhưng nghe nói anh đang gần gũi người mẫu Diệp Vị Ương? Chuyện này có thể giúp ít cho kế hoạch của anh sao? Cô ấy chỉ là một cô gái đơn thuần vô tội yếu đuối.”

Hàn Thiên Tuyết còn nhớ rõ thời điểm ở khách sạn nhìn thấy dáng vẻ Diệp Vị Ương, cô gái kia có một đôi mắt trong suốt tinh khiết, khiến cô cô không muốn kiềm cũi ba năm thiêu trong một giờ, vội vã muốn chiếm lấy lòng Dạ Phi Phàm, nói chuyện tàn nhẫn cô cũng rất đau lòng. Nếu như có thể cô không muốn tổn thương bất luận kẻ nào bao gồm cả Diệp Vị Ương vô tội.

“Chuyện này anh tự có tính toán, em chỉ cần đứng bên này trợ giúp anh là đủ. Trong lòng anh đã có dự tính, em trở về đi.”

Thanh Phong Tuấn trực tiếp ra lệnh tiễn khách, bởi vì con cá hắc bội còn chưa có tới, hắc nhất định phải tìm thư ký tra xét động tĩnh.

“Thanh Thiếu, tốt, anh đã quyết định thực hiện kế hoạch B vậy em sẽ toàn lực ủng hộ anh. Em biết anh nhiều năm sống trong khổ sở, thường xuyên bị cơn ác mộng làm thức tỉnh, nếu không phải cố chấp báo thù chống đỡ anh, anh căn bản không cách nào sống sót thông qua khảo nghiệm tàn khốc của cha em. Em đi, mấy ngày nữa báo tin tức cho anh nhưng anh phải bảo trọng.”

Hàn Thiên Tuyết giống như anh em tốt vỗ vỗ bờ vai của hắc, nhanh nhẹn rời đi.

Trong phòng làm việc rộng lớn lại khôi phục yên tĩnh.

Thanh Phong Tuấn ấn điện thoại nội bộ báo thư ký riêng nha đầu Tâm đi vào.

Nha đầu Tâm cùng tiểu Ngân thư ký Dạ Phi Phàm là quan hệ niên đệ học muội, tiếc rằng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Nha đầu Tâm thổ lộ sau đó bị Tiểu Ngân cự tuyệt, trong cơn tức giận hóa đau thương thành sức mạnh liều mạng làm việc, vốn là một nhóc con thật đáng yêu hiện tại biến thành mỹ nhân lạnh lùng, giọng hoàn toàn nghề nghiệp, đối với người nào cũng cố ý lạnh băng xa cách.

“Chủ tịch, ngài có gì cần dặn?” Giờ phút này nha đầu Tâm ôm văn kiện đứng trước bàn xử lý công việc của Thanh Phong Tuấn, thân thể hơi nghiêng, thái độ mặc dù cung kính nhưng trên mặt cô gái thất tình như củ không đủ nhiệt tình.

“Cô vẫn còn trách tôi ban đầu không giữ tiểu Ngân ở lại công ty sao? Đàn ông chỉ tại bốn phương, hắc không muốn đi cửa sau được học trường tôi đây chăm sóc, muốn ra ngoài xông xáo đây là chuyện tốt.” Thanh Phong Tuấn trước tiên nói chuyện ngoài lề.

“Không có. Tôi không có trách chủ tịch, tên kia căn bản không yêu tôi, tôi đã sớm nhìn thấy rõ. Không có duyên phận tôi cũng sẽ không miễn cưỡng. Bây giờ là giờ làm việc, xin hỏi chủ tịch tìm tôi có việc gì? Nếu như không có vậy ta ra ngoài làm việc.” Nha đầu Tâm tay nắm văn kiện thật chặt, trong lòng đau nói không thôi, cố ý nói ra lời trái lương tâm.

“Đợi chút, cô giúp tôi điều tra hành động gần đây của người mẫu Diệp Vị Ương.” Thanh Phong Tuấn thấy cô không muốn nói về chuyện tiểu Ngân, vì vậy nói ra mục đích của mình.

Diệp Vị Ương? Nha đầu Tâm cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như nghe qua ở đâu!

Cô chỉ là thư ký, phụ trách in văn kiện cùng xử lý sắp xếp lịch trình hằng ngày của Thanh Phong Tuấn, không bao giờ chú ý tạp chí Fashion, đương nhiên không biết Diệp Vị Ương là người mẫu, nhưng trí nhớ của cô rất tốt.

“A! Tôi nhớ, ngày hôm qua dường như có một cô gái nói mình là Diệp Vị Ương gọi điện thoại tới tìm chủ tịch, nhưng lúc đó ngài đang họp, cô ấy dường như cũng không có hẹn trước, tôi nói hai câu cô ta đã đập máy. Tôi cũng rất tò mò, tại sao giọng điệu cô ta lớn lối thế, dám trực tiếp gọi đây đủ tên chủ tịch.”

Chương 42: Thanh đại học đẹp trai đâm lên bàn!

Edit+Beta:Tieumanulk

Nghe nha đầu Tâm nói Diệp Vị Ương đã từng gọi điện thoại tới, Thanh Phong Tuấn nhủ lòng mảy: “Tại sao lúc đó cô không bảo tôi nghe điện thoại? Đám trực tiếp gọi tên đầy đủ của tôi dĩ nhiên là người quen.”

Thanh Phong Tuấn mặc dù tà mị vô tình nhưng rất chăm sóc niên đệ học muội, ít nhất nha đầu Tâm chưa bao giờ bị mắng qua, không khỏi có chút uất ức: “Ngài đang họp hội nghị quan trọng hơn nữa cô ấy không có hẹn trước, giọng nói lại rất ngọt, tôi còn nghe cô ấy gọi thẳng tên chủ tịch thật là người chẳng hiểu lễ phép tôi còn tưởng rằng thiên kim phách lối nhà nào thấy chủ tịch đẹp trai liền đến dây dưa! Cho nên tôi trực tiếp đuổi đi không nói với ngài Tôi không phải cố ý.”

Nha đầu Tâm bĩu môi, đáng dè trong sáng lạnh lùng hoàn toàn không còn không tồn tại trước mặt Thanh Phong Tuấn, câu nói cuối cùng cô nói thật nhỏ.

Haizz, xem ra cô gái tên Diệp Vị Ương rất quan trọng với chủ tịch, cô lại gây họa rồi, cô Tô Tâm Tâm gần đây tại sao luôn gặp phải vận xui, thất tình không nói còn đâm lên”nìn”!

“Sau này nếu cô ấy có gọi đến bất luận ta đang làm gì, thì trực tiếp chuyển thẳng đến phòng riêng.” Thanh Phong Tuấn ra lệnh.

“A, biết rồi. Vậy làm sao bây giờ? Chủ tịch, có cần tôi gọi điện xin lỗi chuyện lần trước không?” Tô Tâm Tâm đáng thương hỏi.

“Không cần, lập tức tra xem cô ta hôm nay có đi làm tập đoàn Dạ Mị của Dạ Phi Phàm không.” Hắn có một loại dự cảm xấu, chuyện thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

“Được, tôi lập tức đi tra! Cho tôi ba phút!” Nha đầu Tâm động tác lưu loát điều tra.

Ba phút sau ——

“Ai nha, chủ tịch! Ngài đoán thật sự như thần! Diệp Vị Ương chiều hôm qua đã trở về đi làm cho công ty Dạ Phi Phàm!” Nha đầu Tâm đã làm sai chuyện, hôm nay lại biến trở về đáng về đáng yêu nịnh nọt.

“Cô gái ngốc này! Gọi thêm nhiều lần điện thoại thì thế nào? Đến làm công ty tôi có gì không tốt?!” Thanh Phong Tuấn đập bàn một cái nhưng nghĩ lại hần vội cười, “Tốt! Nàng không đến, tôi cũng giống như trước. Cùng lắm thì hợp tác cùng Dạ Phi Phàm, trở thành Đại Cổ Đông trong tập đoàn Dạ Mị, mỗi ngày không chỉ có thể nhìn con mồi muốn gặp, còn có thể nhân cơ hội giúp tình yêu cay đắng của Hàn Thiên Tuyết.”

Buổi chiều ngày kế tiếp, Diệp Vị Ương chạy về công ty Dạ Phi Phàm đi làm thì ngược lại kinh ngạc.

Hoạt động bên trong công ty thật có vấn đề, lời đồn đãi bên ngoài không phải đều xạo, tình cảnh này quả nhiên là người ngã ngựa đổ.

Tất cả mọi người đều làm thêm giờ.

Thời điểm cô nhìn thấy Dạ Phi Phàm, hắn đang buông lỏng cả vạt nghiêm chỉnh bình thường, nút cài cũng được mở ra, bên trong áo sơ mi trắng, chỉ là thêm chút mùi vị chán chường xen lẫn cuồng dã .

Hừ, không nhìn không nhìn! Hành động người này quả là ghê tởm! Cô tại sao muốn nhìn hắn! Nhắm mắt làm ngo! Đi làm biệc như thường thôi!

Đang muốn xoay người rời khỏi phòng thư áo, Dạ Phi Phàm lại gọi cô, nói:

“Cô trở lại thật vừa lúc, hiện tại theo tôi đến quán bar Mỹ Ảnh gặp một khách hàng quan trọng. Đối phương chỉ định muốn gặp cô.” Ngày hôm qua người đàn ông mắt không chế hình như không còn tồn tại chỉ là ảo giác. Dạ Phi Phàm trước mắt vẫn là người điên cuồng vì công việc, đặt công việc ở vị trí thứ nhất.

Dạ Phi Phàm nói ra lời này thật ra có ý, chuyện ngày hôm qua đối với cô hắn nên chính thức nói xin lỗi, nhưng hiện tại quá nhiều người, trường hợp không thuận tiện, ở chỗ này nói xin lỗi ngược lại làm Diệp Vị Ương thêm khó xử.

Nhưng hắn lại không thể không chủ động nói trước, để tránh Diệp Vị Ương nhìn thấy hắn lúng túng.

Chương 43: Quầy bar Mị Ảnh

Edit+Beta:Tieumanulk

Dạ Phi Phàm chủ ý vô cùng tốt,cố gắng giả bộ như không xảy ra chuyện gì để Diệp Vị Ương trở lại đi làm như trước.

Hắn đáng lý không nên trực tiếp nói với Diệp Vị Ương khách hàng lớn điểm danh muốn gặp cô,giờ hắn thẳng thắn lại một lần nữa đâm Diệp Vị Ương bị thương.

Thì rahắn để cô đi làm trở lại chỉ vì công việc hắn ngẫu nhiên xuất hiện vấn đề,cần người bên ngoài nhanh chóng hợp tác đầu tư xúc tiến tài chính? Mà khách hàng lớn đó vừa lúc điểm danh muốn gặp cô?

Hắn cho cô trở lại làm vì cô còn chút giá trị lợi dụng?

Dạ Phi Phàm đầu gì cũng là nhân vật phong vân,loáng cái bắt được tình hình thay đổi,cũng giỏi nhất nhìn thấu tâm trạng đoán được cô đang nghĩ đến điều gì.

Hắn cau mày suy nghĩ một chút làm bộ đi thoáng qua qua,lại kè gần tai cô chịu khó giải thích:

“Chuyện ngày hôm qua tôi rất xin lỗi nhưng đừng hoài nghi động cơ tôi cho cô làm việc lại.Tôi có thể không cần nói khách lớn điểm danh cô,giấu giếm đưa cô đến quầy bar,cho nên. Vị Ương,đừng mất đi tin tưởng thường ngày dành cho tôi,đây là kết quả tôi không muốn thấy nhất.”

Hắn nói chuyện tốc độ rất nhanh,không cần hao tốn công sức giải thích mọi chuyện,giọng nói để lộ lo âu cùng quan tâm không dễ dàng phát giác.

Diệp Vị Ương mặc dù rất tức giận chuyện lúc trước nhưng bản tính hiền lành,cũng không phải loại người không hiểu thái độ nhân tình,biết công ty Dạ Phi Phàm đang rơi vào sinh tử tồn vong,bất kỳ một hành động cũng hết sức quan trọng không thể trễ nãi,vì vậy không tranh cãi,gián tiếp đón nhận lời xin lỗi của hắn,lãnh đạm nói:

“Tôi có thể đi theo ngài nhưng tôi không xác định mình có thể giúp ngài việc gì,tôi không uống rượu cũng không phải gái tiếp rượu!”

Nghe được cô lãnh đạm quật cường và lại giọng nói mang theo gai,Dạ Phi Phàm rất không quen,nhịu mày.

Lúc này,thư ký tiểu Ngần lại lấy ra một xấp tài liệu tựa hồ rất quan trọng chờ Dạ Phi Phàm phê duyệt.

Dạ Phi Phàm không thể phân thân,bỏ đi cũng không được,chỉ có thể nhìn Diệp Vị Ương nói:

“Tôi hiện tại tạm thời không đi được,cô có thể tự mình đến quầy bar mị ảnh không? Cô yên tâm,tôi đã nói trước địa điểm gặp mặt,là một phòng độc lập sẽ không ai dám làm gì cô,cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào,tôi sẽ đến sau.”

Diệp Vị Ương biết chuyện này cấp bách,chỉ có thể gật đầu một mình rồi đi.

—

Quán bar Mị Ảnh.

Thời điểm Diệp Vị Ương lần nữa bước vào nơi này,không khí hoàn toàn khác với lần trước.Hắn là Dạ Phi Phàm đã căn dặn.Nhưng những nam nam nữ nữ vẫn rất cao hứng.

Tiến ồn ã lần này không còn là DJ mạnh mẽ mà là khúc dương cầm theo phong cách Âu Á.

Trên sân khấu có người đàn ông trẻ tuổi hào hứng đang ca.

Hát chính ngân nga giọng hát thán nhiên hơi khàn khàn,trang phục xinh đẹp,còn cô gái quyến rũ cười.

Diệp Vị Ương đi tới trước quầy rượu hỏi thăm người pha rượu,cô như cũ rất không thích hoàn cảnh nơi đây,muốn vào phòng riêng mà Dạ Phi Phàm nói.

Nhưng người đó lại lắc đầu,rất xin lỗi nói: “Diệp tiểu thư,thật xin lỗi,cô đã tới muộn,nhân vật lớn Dạ tiên sinh nói tựa hồ tới trước,cảm thấy ở trong căn phòng kín mít rất buồn tẻ,hon các người lại đến chậm,cảm thấy các người không hề có thành ý,đã trả phòng nói rồi đi trước. Hiện tại căn phòng đó đã bị người khác dùng.”

Diệp Vị Ương nghe xong áo não xoa trán,vội vã ném lại Dạ Phi Phàm tới trước,mà vẫn chậm?

Đối phương tốt cuộc là người nào? Quan niệm về thời gian đến thế?

Vậy bây giờ cô nên làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hấn tôn quý cười gian

Edit+Beta:Tieumanulk

Gọi điện thoại trực tiếp nói cho Dạ Phi Phàm biết? Thôi đi, đoán chừng hấn bây giờ đang trên đường chạy tới.

Hơn nữa Diệp Vị Ương thật sự không muốn chủ động gọi điện cho Dạ Phi Phàm, cũng không muốn nói với hấn nhiều hơn một chữ. Về cách xử lý chuyện tình cảm hấn thật sự làm cô quá thất vọng.

Trước tìm một chỗ ngồi xuống chờ hấn tới rồi hãy nói, chuyện này trắng tay không liên quan đến cô.

Dáng người mảnh mai thon thả ngồi trong góc tối, ánh đèn xẹt qua chiếu đến phía cô. Diệp Vị Ương làm cho người ta cảm giác khuynh thành tuyệt sắc, đôi mi nhỏ thanh tú, một đôi con ngươi nhàn nhạt bi thương, sống mũi thẳng xinh đẹp, phía dưới là môi anh đào ướt át.

Trước quầy bar, một người đàn ông mang kính mắt cười gian, hấn mặc quần áo model, vóc người hoàn mỹ lóe ra tia sáng vạn trường.

Giờ phút này, hấn đang cầm ly rượu nhưng ánh mắt lại dừng trên cô gái động lòng người ngồi trong góc, tôn quý chậm rãi nói với người pha rượu: “Mới vừa rồi nói theo lời ta dặn chưa?”

Người pha rượu tựa hồ rất kiêng kỵ thân phận của hấn, gật đầu liên tục: “Đồng Phuong điện hạ, ta đã nói rồi, toàn bộ nói theo ngài dặn, nói ngài trả lại phòng đó.”

Người đó nói xong không ngừng lau mồ hôi, không có cách chi sơ ý một chút sẽ không bảo vệ được công việc nhỏ của hấn.

“È hèm, người làm không sai. Kế tiếp xem ta!” Thấp giọng quăng lại một câu, hấn bung rượu đỏ lạnh lùng sai bước đi về phía Diệp Vị Ương.

Hấn mặc âu phục màu bạc, trên bàn tay cầm ly rượu đỏ đeo đồng hồ giá trị không nhỏ, tỏ rõ hấn xuất thân tôn quý bất phàm.

Hơn nữa gương mặt hấn vốn anh tuấn giờ phút này lại có thêm nụ cười động lòng người, làm tất cả phụ nữ đỏ xỏ chạy theo!

Nhưng Trong truyền thuyết Đồng Phuong Thước điện hạ là một người bất cần đời, không làm nghề chính, lưu luyến bụi hoa, là tay ăn chơi thay phụ nữ như thay áo.

Cái gọi không làm nghề chính chính là bỏ gia nghiệp khổng lồ của gia đình lại đi làm siêu sao quốc tế bán rẽ tiếng cười!

Khuôn mặt với giọng hát trời sanh hoàn mỹ làm hấn không cần tốn nhiều sức trong làng giải trí, không ai không biết, không người không hiểu phong cách vị Thiên vương siêu sao này.

“Hi, tiểu thư xinh đẹp, không ngại ta ngồi xuống chứ?”

—— Xin chú ý! Giờ phút này hấn dùng không phải thăm hỏi! Mà là hỏi ngược lại!

Chắc chắn, hấn cố ý để thấp tiếng nói để nghe có từ tính cười lịch sự, hấn một tay khoác lên chỗ tựa lưng của sofa, một tay giữ rượu đỏ trong ly, nghiêng thân thể để lồng ngực luyện tập cường tráng hơi mở rộng, dưới áo sơ ni màu trắng vóc người hoàn mỹ đủ để mê hoặc các cô gái ở đây!

Chuyện này. mỹ nam tử khuynh quốc khuynh thành cười một tiếng mắt phượng tựa như nhuộm tia ma mị, nụ cười so với phái nữ càng mê người hơn!

Trong quán bar các cô gái thấy cũng thốn thức không thôi, phía sau tiếp phía trước muốn tới gần. Nhưng đáng tiếc, ánh mắt của Đồng Phuong Thước điện hạ trong nháy mắt nghiêng nhìn sang bên cạnh, nhẹ nhàng nháy mắt, Ồ? Ánh mắt say mê không thấy, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng rét mướt ngăn cản bước chân!

Sóng mắt ở chỗ sau hàm nghĩa rất rõ ràng: Người lạ chó quấy rầy, đến quấy rối thì chết!

Sợ hấn tức giận,nên Diệp Vị Ương đứng bên cạnh muốn xem hấn không tồn tại cũng khó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hấn yêu cầu bồi thường đặc biệt

Edit+Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương chậm rãi giương mắt,quan sát khoảng cách gần khuôn mặt của Đông Phương Thước,ừ,người này tuổi còn nhỏ nhưng dáng dấp ngược lại rất đẹp mắt,cũng có chút quen mắt,nhưng nhất thời không nhớ nổi gặp qua ở nơi nào.

Đông Phương Thước từ trước đến giờ rất tự tin,cho rằng phụ nữ khắp thế giới không ai không biết hấn,vì vậy cũng rất thích thú Diệp Vị Ương tỉ mỉ quan sát.

Vậy mà cuối cùng Diệp Vị Ương nói ra một câu thiếu chút khiến hấn sặc chết:

“Cậu em này nhà ở đâu? Còn chưa tốt nghiệp Đại học lại chạy đến quán bar học người khác lêu lổng?”

Cậu em? Chưa tốt nghiệp đại học? Ngất!Hấn vốn có danh xưng người đẹp trai nhất thế giới,dẫu gì cũng 26 tuổi,nhóc con này nhìn qua cũng chỉ chừng 20 tuổi,lại dám gọi hấn là cậu em?

Quả thật vô cùng nhục nhã Đông Phương Thước này !

Tốt! Hấn sẽ để cô xem hấn rốt cuộc có phải cậu em không!

Đông Phương Thước nhẹ lại ánh mắt như chìm ung sau cặp kính mát,khóe môi hấn lóe lên tia gian xảo!

Hấn uống một hớp rượu đỏ,ngay sau đó dùng một tay không cầm ly rượu trở tay giữ lấy vòng cổ mảnh khảnh của Diệp Vị Ương,rất dễ lúi cô vào trong ngực của hấn.

Quầy ba âm ỉ phức tạp,rất nhiều người mập mờ huyết gió.

Diệp Vị Ương hoảng sợ tròn tròn mắt phát sáng,cậu nhóc đẹp trai này muốn làm gì đây?

Bởi vì kinh ngạc,môi của cô khẽ mở ra,ánh mắt Đông Phương Thước càng thêm ám trầm,nguy hiểm nhìn.

Người này làm thật sao? Diệp Vị Ương tay chân luống cuống,tay vừa vỗ vừa dấm trên lưng hấn,nhưng theo động tác của hấn cô cũng thân bất do kỷ kéo hấn theo.

Đông Phương Thước xem quả dấm của cô như gãi ngứa,khủy tay của hấn cọ lên vật mềm mại không thể bỏ qua trước ngực Diệp Vị Ương ,mới vừa rồi uống rượu đỏ làm hấn sớm nắng chiều mưa,quên mất trong tay còn cầm ly rượu đỏ.

Diệp Vị Ương không nghĩ tới người này giam cầm người sức lực lớn như vậy,gậy gựa thuận tiện đưa tay lên,chắc chắc,một ly rượu đỏ chưa uống hết toàn bộ đổ vào trên người Đông Phương Thước.

Đông Phương Thước có bệnh thích sạch sẽ. vô cùng nghiêm trọng.

Tạm thời dừng lại hôn môi,hấn cau mày nhìn rượu đỏ trên áo,đang suy nghĩ có nên lập tức đi đổi một bộ khác hay không.

Trán hai người chống đỡ lẫn nhau,mùi hương hô hấp hòa lẫn rượu đỏ nồng nóng quanh quần trên gò má Diệp Vị Ương,cô vốn là người có da mặt cực kỳ mỏng không thích tiếp xúc thân mật cùng người khác,cho nên lúc này hai gò má bắt đầu đỏ hồng,cả người trắng trắng mềm mềm,vừa mịn vừa bóng,ai ya, đáng vẻ tuyệt đối cực kỳ ngon miệng!

Đông Phương Thước chợt có tính trẻ con cười lên: “Cô là người đầu tiên dấm đổ rượu lên người ta đấy!”

Giọng nói hấn xào xạt trầm thấp mà thiết tha tiếp tục đầu độc cô: “Chỉ là tôi không giận ngược lại cảm thấy cô thật thú vị.Cô đổ rượu lên người tôi ,tôi cũng phải đòi lại chút bồi thường chứ,đúng không?”

Nói xong,hấn cúi đầu lần nữa nhanh chóng mà chính xác hôn lên môi cô.

Người này rốt cuộc là ai? Tại sao nhân viên làm việc trong quán bar đều biết Dạ Phi Phàm lại không đến ngăn cản hành động cảm thú của hắn?

Hắn đang trêu chọc dữ dội giữa môi và lưỡi của cô, động tác mát giống như muốn nuốt cả người cô vào.

Nụ hôn này quá mức nóng bỏng, không hổ là cao thủ tình trường, không hổ là Đông Phương Thước điện hạ.

Đáng sợ hơn là bị hắn ôm trong ngực, không biết hắn dùng cách gì giam cầm cô, Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy thật khổ, tránh trái tránh phải, kết quả cô vẫn ở trong ngực hắn, chịu đựng nụ hôn bá đạo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bá đạo hôn, mặt khác của Thanh Tuấn

Edit+Beta: Tieumanulk

Bởi vì cơ thể Diệp Vị Ương kháng cự càng ngày càng ngửa ra sau Đông Phương Thước càng ngày càng không thể thỏa mãn.

Vốn chỉ tính hôn trêu cô, hắn thế nhưng dễ dàng sa vào nụ hôn này!

Ném đôi môi anh đào mềm mại trơn mịn của cô gái nhỏ trong ngực, cảm giác hắn chỉ dùng thêm chút lực cô gái này sẽ tan chảy.

Chắc chắn, duyệt qua vô số phụ nữ nhưng chưa có cô gái nào có thể khiến cả người hắn khát khao đòi hỏi, hi vọng trong nháy mắt có thể có được nhiều hơn.

Ly rượu đỏ không biết lúc nào đã rơi xuống mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh, Đông Phương Thước hôn đến quên tất cả.

Bàn tay giữ chặt eo đôi sang đèn sau ót, dùng sức đem nửa người ngã về phía sau lần nữa trở về trong ngực, ôm chặt muốn cô tan vào trong thân thể mình.
.....

Mới vừa rồi đã niếm hương vị ngọt ngào của rượu đỏ cùng với quá trình triền miên hôn môi, vị ngọt kia có sức hấp dẫn làm cho người ta cảm thấy một giây tiếp theo nùi vị thơm ngát hơn, vì vậy càng thêm khó chia lìa.

—— Cho tới rất nhiều năm sau, Đông Phương Thước vĩnh viễn chỉ uống mỗi rượu đỏ nhãn hiệu nổi tiếng này.

Diệp Vị Ương thật không say sưa trong đó, cô bị cường hôn tức giận không thôi, cũng buồn phiền mình gần đây gặp phải vận xui, làm sao đụng phải một tên thích động tay động chân hôn người thế này a?

Mặc dù trong lòng rất oán hận Dạ Phi Phàm, thế nhưng lúc này thật lòng hi vọng hắn nhanh xuất hiện, ngăn cái người ở trên ghế sa lon phòng ngoài quầy bar muốn làm gì thì làm, người đàn ông phách lối không sợ người ta nhìn thấy!

“Hơ! Buồng cô ấy ra! Có nghe không hả! Đông Phương Thước tiểu tử, cậu lập tức buồng cô ấy ra cho tôi!”

Đông Phương Thước đang tập trung hôn, đột nhiên nghe một giọng nói lạnh thấu xương mang theo nồng đậm ghen tức truyền tới!

Giọng nói này đối với Diệp Vị Ương cùng Đông Phương Thước mà nói quá mức quen thuộc, bởi vì hai người đều gần gũi.

Diệp Vị Ương cũng không phải ngu ngốc, Đông Phương Thước ngờ ngẩn, chỉ một giây đã đủ tránh thoáng lồng ngực mập mờ.

Lần này Đông Phương Thước ngược lại không có ngăn cản, không có kéo cô trở về tiếp tục hôn.

Diệp Vị Ương nhân cơ hội đỏ mặt sửa sang lại quần áo, ngồi ở rìa mép sofa, cách một khoảng an toàn với Đông Phương Thước.

Động tác giống như phòng sói lang của cô khiến Đông Phương Thước có chút không vui, nhưng ngại vì người quen đến, hắn đành nén sâu xuống.

Hai người gần đầu nhìn về phía người phát ra âm thanh khiển trách, chắc chắn, người tới không phải Dạ Phi Phàm, mà là. Thanh Phong Tuấn!

Hoặc giả thời điểm Thanh Phong Tuấn vào quán bar trên mặt còn mang theo nụ cười, nhưng giờ phút này nụ cười của hắn đã rút hết toàn bộ, khuôn mặt vẫn anh tuấn như cũ nhưng trong mắt tựa hồ phóng ra sát ý không phải tầm thường, tràn đầy u ám giống như sứ giả từ địa ngục.

Đông Phương Thước nhìn vẻ mặt khác lạ của hắn, vô tội sờ sờ lỗ mũi, ngượng ngùng nói: “Thế nào? Thanh Phong học trưởng, anh biết cô gái này sao? Tôi

vừa rồi chẳng qua hôn cô ấy một cái,anh xem sắc mặt mình kìa,chắc chắc giống như một ông chồng đang ghen.”

“Người cậu lại ngứa sao? Tôi cũng đã rất lâu không có luyện quyền,nếu không. Chúng ta thử một chút?” Thanh Phong Tuấn giọng mang theo giễu cợt,thái độ lạnh lùng như cũ,gióng như bảo bối nhà hắn bị người khác vấy bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hôn một cái,đánh một cái

Edit+Beta:Tieumanulk

“Khụ khụ,Thanh Phong học trưởng không cần đâu? Ở học viện thiên tài ba năm,mỗi lần đụng phải anh đều là bản thiếu gia xui xẻo,không phải đều là thủ hạ bại tướng của anh sao?Anh không cần thiết thế. Ack,được chút rồi phách lối sao? Nói không chừng hiện tại phong thủy luân chuyển,anh đã không phải là đối thủ của tôi ha ha.” Đông Phương Thước lấy kính mắt xuống,mắt xéch loại yêu nghiệt sáng quắc như có thể ở nơi này gặp Thanh Phong Tuấn đại ca mà hắn sùng bái là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Hắn là thái tử điện hạ tôn quý nước Viễn Đông,từ nhỏ rất ít bạn bè,sau lưng luôn có bảo vệ đi theo,hắn cảm thấy rất cô đơn.Trong những năm tháng bắt đầu, chuyện khiến hắn vui vẻ chính là gặp được Thanh Phong Tuấn ở học viện thiên tài cả hai cùng nhau tham gia khóa cùng cô!

Thanh Phong Tuấn so với hắn lãnh khốc tà mị hơn,căn bản không đem thân phận tôn quý của hắn để ở trong mắt,hai người giao thủ mấy lần sau ngược lại thành bạn thân.

Nhưng Trước kia Thanh Phong Tuấn đại ca không phải không gần gũi sắc sao? Ngay cả đại mỹ nhân Hàn Thiên Tuyết cũng không thể để hắn nhìn lâu một chút,hôm nay lại xảy ra chuyện gì đây a?

Xem ra hắn lần này tới thành phố này là đúng rồi,thú vị, thú vị!

Lại nói Đông Phương Thước đang âm thầm cao hứng,Thanh Phong Tuấn đã giờ một cú đá,cách ly rượu có chân bay đến!

“Ai ya! Thanh Phong học trưởng,anh làm thật sao? Anh đánh lên tôi? Chắc chắc thật không tốt!”

Đông Phương Thước kêu gào khoa trương vô cùng,xoay người một cái đẹp mắt,thân thể cũng nghiêng 90 độ,giữ vững thân thể thăng bằng độ khó cao,chỉ thấy sau đó quét ngang đám ly có chân bay ra ngoài,vừa đúng đập trúng đám quần trủng xem náo nhiệt phía sau.

“Ha ha.” Bên này Đông Phương thước đang đắc ý cho rằng công phu mình tiến bộ,dễ dàng tránh thoát Thanh Phong Tuấn tập kích,bên kia Thanh Phong Tuấn đưa tay giữ Diệp Vị Ương ngồi trong góc ghế sa lon,sau đó phóng tới không chút lưu tình đâm một quyền vào bụng hắn !

“Úm.” Đông Phương Thước đau đến rên lên một tiếng,cau mày lên án”Học trưởng xuống tay thật quá nặng rồi!”

Nhưng đáng về Thanh Phong Tuấn như không có chuyện gì,bàn này luân phiên làm nhiều động tác,ngay cả thở gấp cũng không có,thoải mái vỗ vỗ lòng bàn tay, dịu giọng nói: “Không đánh vào mặt tiểu tử cậu xem như có lợi cho cậu.Cậu mới vừa nói gì? Chỉ mới hôn một cái sao? Ừ,rất tốt,vậy ta hiện tại cũng chỉ đánh cậu một cái,cảm giác thế nào?”

Đông Phương Thước nhìn Diệp Vị Ương bị hắn hôn,da trắng nõn nà, trên mặt hồng hồng tựa như cây đào mật,thấy hắn lại muốn hôn.Nhưng vừa nghĩ tới Thanh Phong Tuấn,Hiazzz.hay là thôi đi,Bồn Điện Hạ không chịu thiệt trước mặt.

“Cậu đang nhìn cái gì? Tiểu tử,thu lại tâm địa gian xảo của ngươi mau.” Thanh Phong Tuấn thấy hắn lại nhìn chằm chằm Diệp Vị Ương,không khỏi có chút khó chịu,xoa tay tính toán đánh lại một cuộc nữa.

Diệp Vị Ương nhìn Thanh Phong Tuấn trước mắt,chẳng biết tại sao một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân cô lan tràn ra,rất lạnh! Lạnh đến làm cho người ta rợn cả tóc gáy!Lạnh đến Dạ Phi Phàm cũng theo không kịp! Thì ra Thanh Phong Tuấn gian tà còn có một mặt như vậy?Cô thậm chí có loại cảm giác,nếu chọc giận người đàn ông vô cùng anh tuấn này,hắn có thể sẽ rất máu lạnh rất vô tình với cô.Hắn đúng là người vừa chính vừa tà a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chọn cô làm bạn gái

Edit+Beta:Tieumanulk

Không đợi cô tiếp tục loạn tưởng Đông Phương Thước đã giơ ngón tay cái về phía Thanh Phong Tuấn, nhận thua nói: “Một khoảng thời gian không thấy, không ngờ Thanh Phong đại ca công phu quyền cước lại có tiến triển lớn đến thế. Đừng âm ỉ nữa, mọi người cùng ngồi xuống uống rượu đi, ta nghĩ Dạ Phi Phàm cũng sắp đến.”

Đợi đến khi Thanh Phong Tuấn, Đông Phương Thước, Diệp Vị Ương ba người di giả đến phòng dành cho khách VIP, Đông Phương Thước thừa dịp Diệp Vị Ương không chú ý, tay của hắn khoác lên bả vai Thanh Phong Tuấn, đến gần lỗ tai hắn cười hi hi nói:

“Thanh Phong học trưởng, ta cuối cùng phải thắng anh một lần mới cam tâm. Mặc kệ thế nào, hôm nay thật hân hạnh gặp được anh”

Thấy hắn cười thật lòng ngay thẳng, vẻ mặt Thanh Phong Tuấn cũng khôi phục bình thường.

Cái gọi bình thường chính là vẫn mang theo chút gian tà mùi vị lưu manh, lơ đãng nói:

“Nếu như ta là cậu sẽ không đụng Diệp Vị Ương. Cậu nên nhớ, cô ấy là con mồi của tôi.”

Nói xong hắn là người đầu tiên đi vào phòng.

Đông Phương Thước cảm thấy khó khăn, rốt cuộc cô gái thế nào lại có thể khiến Thanh Phong Tuấn phân biệt đối xử như thế?

Vì vậy hai mắt hắn không khỏi lại hiếu kỳ nhìn sang Diệp Vị Ương. Ủ, ngoại trừ yên tĩnh hơn các cô gái khác thì không thấy có cái gì khác, đáng đáp mặc dù rất tốt nhưng sao mỹ nữ Trung Quốc rất nhiều. Trên người cô gái này rốt cuộc có cái gì đặc biệt đây? Tại sao những người bạn ưu tú bên cạnh lần lượt bị cô mê hoặc? Lòng hiếu kỳ của hắn càng ngày càng mạnh.

Đang nghĩ ngợi Dạ Phi Phàm mặt nghiêm nghị đẩy cửa đi vào.

“Chắc chắn, Dạ tổng tài thật bận rộn bây giờ mới tới được.” Đông Phương Thước ngồi đại một chỗ trên ghế sofa, giọng mang ý nhạo báng.

Dạ Phi Phàm đáng người cao lớn, lần này dự tiệc mặc một thân tây trang màu đen lộ vẻ trầm ổn. Nghe lời nói của Đông Phương Thước cũng không tức giận, nhìn sang Diệp Vị Ương một chút, thấy cô tất cả đều tốt, yên tĩnh ngồi không buồn không vui, lúc này mới yên lòng lại.

Ba nhân vật phong vân nói chuyện mấy câu, đều là người có quan niệm thời gian, cho nên không muốn lãng phí thời gian trực tiếp nêu thẳng chủ đề.

Diệp Vị Ương ở một bên lắng lắng nghe, vạn phần không hiểu bọn họ kéo cô tới đây gì? Chuyện hoàn toàn không liên quan đến cô a!

Vẫn đang buồn bực, một giây tiếp theo đã nghe được Đông Phương Thước nhắc tới tên cô: “Thanh Phong học trưởng muốn tạm thời nhập cổ phần vào công ty Dạ Mị tôi đương nhiên không có ý kiến, nhưng Dạ tổng tài, ta và ngài trước đó có ký hợp đồng, nếu làm trái hợp đồng phải bồi thường tiền, ai cũng gánh không nổi, không bằng ba chúng ta cùng nhau hợp tác đi, như vậy nhất định sẽ không ai địch nổi. Với lại ta cần một cô gái làm bạn diễn, phụ tá đưa cho tôi không ít hình minh tinh, lựa tới chọn lui, tôi cảm thấy Diệp Vị Ương tiểu thư thích hợp nhất, các người không phản đối chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nén giận, đau lòng

Edit+Beta:Tieumanulk

Đang lúc Đông Phương Thước nói muốn Diệp Vị Ương làm bạn gái hắn thì ánh mắt Thanh Phong Tuấn cùng Dạ Phi Phàm đều u ám, lạnh thấu xương, sóng ngầm cuộn trào.

Thanh Phong Tuấn hai tay đặt bên sofa nắm thành quyền, các đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Dạ Phi Phàm buông lỏng một chút cả vạt âu phục, vẫn trắng nghiêm nghị nổi lên gân xanh.

Có thể nhìn ra bởi vì một câu nói của Đông Phương Thước khiến hai người kia bắt đầu nổi giận.

Diệp Vị Ương vẫn cảm thấy Đông Phương Thước nhìn có chút quen mắt, bây giờ nghe hắn nói diễn xuất, lúc này mới chợt hiểu ra: “À, thì ra là siêu sao quốc tế Đông Phương Thước!” Không có cách, người này đi con đường điện ảnh và truyền hình, mà cô thì đi con đường người mẫu, huống chi cô thường chú ý tin tức giải trí cho nên mặc dù Đông Phương Thước rất nổi tiếng cô cũng không nhớ rõ.

“Diệp mỹ nữ, cô nhỏ nhỏ nói thăm chuyện gì? Thế nào, nghe nói tôi muốn tìm bạn nhảy, cô vui đến vậy sao?” Đông Phương Thước tiếp tục trêu ghẹo.

Diệp Vị Ương nhủ lại lòng mảy, không vui nói: “Tôi không biết khiêu vũ, anh đi tìm người khác đi.”

“Không sai, trên hiệp ước cũng không có yêu cầu này, tôi cũng phản đối.” Dạ Phi Phàm lạnh lùng mở miệng, hắn không hy vọng Diệp Vị Ương có bất kỳ liên quan đến hoa hoa công tử.

Đối mặt hai người trực tiếp từ chối, Thanh Phong Tuấn ngược lại thông minh giữ vững trầm mặc. Nếu như chuyện không cần hắn ra mặt mà có được kết quả hắn mong muốn, hắn tuyệt đối sẽ không đứng ra. Mới vừa rồi quá tức giận mới ra tay đánh Đông Phương Thước đã là cực hạn của hắn rồi. Ở trước mặt người ngoài, hắn biết điều giữ vững trầm mặc ẩn dấu thực lực cùng tài năng.

“Phản đối không có hiệu quả! Trước khi đến đây ta đã sai người thông báo với mọi người, hắc hắc, một chiêu liền trúng. tiền trăm hậu tấu! Hiện tại tin tức Diệp Vị Ương muốn quay quảng cáo với ta đã truyền đi khắp nơi, mọi người đều biết cô là nghệ sĩ tập đoàn Dạ Mị, tin tưởng rất nhanh có thể giúp Dạ tổng tài tiến cử thêm nhiều đầu tư bên ngoài. Dĩ nhiên, ngài cũng có thể yêu cầu ta lập tức giải thích đây là hiểu lầm nhưng như vậy công ty các người sẽ chịu ảnh hưởng mặt trái dư luận.”

——Thời điểm Đông Phương Thước nói đến đây còn nháy mắt với Diệp Vị Ương, ánh mắt làm gì có nửa điểm bất cần đời hoa hoa công tử? Tuyệt đối là thanh niên thiên tài biết tính kế.

Mà lời của hắn không thể nghi ngờ đang quảng xuống một quả bom vô hình, ngay cả Thanh Phong Tuấn cũng không ngờ đến hắn dùng chiêu này.

Diệp Vị Ương càng thêm tức giận phản bác: “Cái người này anh có thể đừng hèn hạ thế không? Tôi không phải nói không biết khiêu vũ sao, đến lúc đó đừng nói tôi làm mất mặt ngôi sao quốc tế như anh!”

“Không cần cô khiêu vũ, cô chỉ cần theo tôi chụp mấy quảng cáo là được. Dĩ nhiên, về sau sẽ có thù lao đóng phim, tôi đi đâu cô phải theo đó. Chỉ là Diệp Vị Ương, chẳng lẽ cô không cảm thấy tôi cùng người nào đáng đáp rất giống nhau sao? Nhất là mắt? Cô đừng nói cho tôi biết cô tuyệt không nhớ nha! Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, rất thương tâm đấy. Còn nữa. . . mới vừa rồi hôn cô chỉ là muốn chọc cô thôi, tôi chỉ muốn nghiệm chứng ánh mắt người kia mà thôi. Nhưng trước sau quan sát một hồi xem ra không phải cố ý giả ngốc, chẳng lẽ. cô thật không cảm thấy ta rất quen thuộc? Hiazzz, như thế nào mới tốt, tôi đặc biệt vì tìm cô mới trở về nước đó, tôi ở chỗ này. rất khổ sở. Thôi, chúng ta còn nhiều thời gian, nếu như cô thật sự quên mất tôi sẽ khiến cô trả giá thật lớn! Thật không nghĩ cô bản lãnh lớn như vậy, trừ người kia cô còn khiến Dạ đại tổng tài hoa cùng Thanh Phong học trường quan tâm cho cô!”

Đông Phương Thước nói xong, đưa tay vuốt ngực, cau mày tựa như bị người ta quên nên rất khổ sở, nhưng khoe miệng lại tiếp tục nụ cười không tìm không phổi. Diệp Vị Ương, nếu cô dám quên đi người kia, tôi sẽ bóp chết cô! Người kia vô cùng tốt, tại sao cô có thể quên hắn chứ!

Dạ Phi Phàm mới vừa đi tới quầy rượu đã nghe tên kia nói vừa rồi hôn Diệp Vị Ương, sắc mặt lập tức thay đổi, băng hàn lại xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ba người đàn ông đẹp trai cướp người!

Edit+Beta: Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn mất thấy một trận ác chiến sắp triển khai trước mắt, cộng thêm nghe nói Diệp Vị Ương không thể né vụ quay quảng cáo với Đông Phương Thước, tin tức này khiến hắn không sợ người khác làm phiền, hiện nay cần bản không muốn nhìn thấy chuyện đánh nhau, vì vậy nói: “Tất cả đều yên lặng một chút! Đừng làm rộn, đầu tiên nói đến Diệp Vị Ương chỉ phụ trách phối hợp quay quảng cáo nên không thể gây ra bất kỳ scandal, nếu không lập tức tôi lập tức chuyển cô ý về làm thư ký riêng. Đừng quên, tôi mới là Đại Cỗ Đông, tôi có quyền quyết định!”

——Cuối cùng hắn mới là người phúc hắc, đã sớm muốn điều Diệp Vị Ương đến bên cạnh mình.

Dạ Phi Phàm cũng không chịu thua thiệt, cau mày phản đối nói: “Lý tưởng của cô ấy là giành được giải thưởng tại cuộc so tài người mẫu mỗi năm tổ chức một lần, cô ấy cũng không có nhân rồi đến làm thư ký riêng cho Thanh tổng. Hơn nữa nghe nói Thanh tổng đã sớm có một nữ thư ký đặc lực tên là Tô Tâm Tâm?”

Thanh Phong Tuấn giận quá hóa cười: “Chắc chắn, xem ra trước khi chúng ta hợp tác Dạ tổng tài đã điều tra qua ta? Như vậy chuyện ta điều tra ngài ta

cảm thấy cũng không cần xin lỗi? Cũng vậy,huề nhau.Nhưng. Ta muốn nói với Dạ tổng tài,thư ký của ta Tô Tâm Tâm đã nghỉ việc,nguyên nhân ra sao.chắc ngài hiểu,thư ký tiểu Ngần của ngài có phải cũng đã nghỉ việc? Thật không may,hai người này có tư tình hóm qua đã bỏ trốn.”

Về phần lý do bỏ trốn Thanh Phong Tuấn đương nhiên sẽ không nói do hấn có ý dẫn dụ ,hấn cho hai địa điểm du lịch toàn thế giới,số lượng vé mặc hai bọn họ điền,cơ hội ngàn năm một thuở,người nào dám bỏ qua?

Tiểu Ngần vốn rất chuyên tâm làm việc nhưng bởi vì đồng chí đã bán đứng Dạ Phi Phàm,trong lòng rất bất an rất lo lắng sẽ bị tra được,không thể làm gì khác hơn đồng ý đi chuyển du lịch toàn quốc do Thanh Phong Tuấn tổ chức,tính đi thả lỏng quên đi khoảng thời gian mình làm những việc không hay,vì vậy thu dọn hành lý nhanh chóng bỏ trốn.

Mà Tô Tâm Tâm cho rằng Tiểu Ngần không muốn gặp cô cho nên chạy trốn,trong cơn tức giận quyết định đuổi theo khắp thế giới!

———— Khụ khụ,tóm lại,ở trong mắt Thanh Phong Tuấn hai người này chính là bỏ trốn.

Nếu hỏi hấn tại sao muốn đuổi đi hai trợ lý niên đệ học muội đắc lực ? Lý do rất đơn giản,hấn cần hai vị trí quan trọng đó không có người.

“Vị trí thư ký của ta cũng trống,nếu như Vị Ương cùng Đại Minh Tinh Đông Phương Thước gây ra scandal tổn hại danh dự công ty,theo lý nên dừng lại tất cả về làm thư ký của tôi.Công ty của tôi xuất hiện nhiều chỗ sơ hở,tôi hiện tại hết sức hoài nghi mình tin làm người,xem ra Thanh tổng rất quen với thư ký Tiểu Ngần của ta? Đã như vậy mượn thư ký mới phải thận trọng,Vị Ương là học muội bốn năm đại học của ta,chúng ta rất quen thuộc lẫn nhau,chọn cô ấy tôi tương đối tin tưởng.” Dạ Phi Phàm việc đáng làm thì phải làm,hấn rất thông minh một chút liền hiểu rõ chân tướng.

“Thanh mỗ thật sự rất kính nể sự nhạy bén can trọng của Dạ tổng tài,nhưng. chỉ cùng Diệp Vị Ương bốn năm đại học coi như quen thuộc sao? Tại sao ta không thấy? Ngài bây giờ quay đầu nhìn thử về mặt của Diệp tiểu thư,cô ấy dường như không muốn làm thư ký của ngài! Ta lại có một ứng cử viên tốt hơn tiến cử cho ngài,bảo đảm ngài yên tâm, bởi vì không có ai quen thuộc cô ta hơn ngài,năng lực của cô ấy cũng không cần hoài nghi,cô ấy chính là. Hàn Thiên Tuyết,có bằng MBA loại giỏi nước Pháp,cùng ngài từ nhỏ lớn lên,chung đụng gần hơn mười tám năm,ngài sẽ không cự tuyệt chứ? A,bởi vì không nghĩ tới ngài sẽ cự tuyệt,cho nên tôi cũng vậy học theo một chiêu của đại minh tinh Đông Phương Thước,ngài vừa hợp tác với ta công ty cũng vừa ký hợp đồng với cô ấy,bây giờ cô ấy đã là thư ký riêng của ngài.Ừm,ta cực kỳ hài lòng quyết định này,ngài không cần phải cảm ơn ta.”

Thanh Phong Tuấn nói xong cười gian ta,búng ngón tay một cái,cửa phòng được mở ra,Hàn Thiên Tuyết một thân màu đen quần dài đi vào,dáng vẻ rất mê người.

Mà Diệp Vị Ương sau khi nghe xong Thanh Phong Tuấn và Dạ Phi Phàm tranh luận không nhịn được làm rất vẻ mặt đáng yêu ——— mắt tròn trắng,hai người này có phải điên rồi không? Cô có nói muốn đổi nghề đi làm thư ký sao?

Nhìn lại Đại Suất Ca Đông Phương Thước,cả khuôn mặt cũng xanh biếc! Hai người này rõ ràng không đặt hấn ở trong mắt,hiện tại bắt đầu cướp người rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thanh Phong Tuấn buồn bực!

Edit+Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương thấy Hàn Thiên Tuyết lộng lẫy đi vào phòng,phút chốc có chút hoảng hốt, thời gian giống như quay trở lại buổi tối cô bắt gặp Dạ Phi Phàm cùng Hàn Thiên Tuyết kịch liệt dây dưa.

Điều này khiến cho cô có chút khó chịu cùng lúng túng, trong lòng còn có một tia chua xót cùng đau đớn.

Bất quá sự việc diễn ra ngoài suy đoán của cô, Hàn Thiên Tuyết sắc sảo của đêm hôm đó không còn thấy nữa,không hề gây sự,ngược lại còn cười hữu nghị với cô, nụ cười mang theo một chút áy náy,nhã nhặn gật đầu với cô,sau đó trực tiếp ngồi cạnh Dạ Phi Phàm với bộ mặt cứng ngắt.

“Cô đến làm gì?” Về mặt Dạ Phi Phàm trở lên lạnh lẽo,bộ dạng xa lánh. Hấn để ý những năm nay mặc dù Hàn Thiên Tuyết không liên lạc với hấn nhưng bên cạnh cô vẫn có một gã đàn ông Thanh Phong Tuấn rất có thực lực.

Trong lòng hấn hết sức mâu thuẫn,sau khi biết đêm đó là lần đầu tiên của Hàn Thiên Tuyết, mới hận mấy năm qua dường như đã giảm bớt nhưng thủy chung vẫn chưa thể tha thứ.

Một người cách biệt năm năm,nói đi là đi,nói về là về, hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của bạn trai,hấn không muốn lún sâu lần nữa.

Nhưng cho dù hấn có phủ nhận thế nào thì cảm giác quen thuộc mấy năm trước vẫn tồn tại, dáng vẻ thanh lệ của Hàn Thiên Tuyết vẫn chẳng thay đổi

bao nhiêu, đứng trong đám người vẫn toát ra vẻ hoa thơm cỏ lạ, là một loại sắc đẹp mỹ lệ không giống với Diệp Vị Ương thanh thuần, như một đóa hoa hồng có gai, muốn hái nó ắt hẳn sẽ bị thương!

“Tôi sẽ đi đến đây vì tôi cho rằng Thanh Thiếu vừa rồi đã nói rõ ràng, Dạ thiếu gia, về sau tôi là thư ký riêng của anh rồi, xin chỉ bảo thêm!”

Nói xong Hàn Thiên Tuyết dùng ánh mắt kiên định đưa tay ra, chờ đợi cái bắt tay của hắn.

Dạ Phi Phàm nhìn ngón tay như ngọc của cô lại nhớ tới một đêm kia, cô cũng dùng đôi tay này đánh bạc trút hết căng thẳng, ôm chặt hắn, run rẩy đem bảo thân giao cho hắn.

Lắc đầu không để mình tiếp tục nghĩ nữa. Dạ Phi Phàm lạnh lùng mĩa mai “Tôi làm sao biết được cô không phải là gián điệp Phong Thiếu phái tới nằm vùng? Lần này công ty tôi chuyển nguy thành an, như vậy tiếp theo sẽ là gì? Cạnh tranh giữa công ty với nhau đáng hận nhất là gián điệp hacker nằm vùng ah!”

Ý hắn là hắn không muốn bắt tay cô, Hàn Thiên Tuyết cười tự giễu rồi hạ tay xuống, chủ động nắm lấy bàn tay để trên đầu gối hắn thật chặt “Dạ thiếu gia anh dễ bị lừa vậy sao? Thông minh như anh, sai lầm giống nhau anh sẽ không để nó xảy ra nữa đúng không? Còn nữa.....anh sợ phải đón nhận thử thách tiếp theo sao, sợ hơn nữa.....là sẽ lại yêu tôi một lần nữa sao?”

Lời này vừa nói ra, Dạ Phi Phàm đã nặng nề bóp chặt cổ tay của Hàn Thiên Tuyết, ánh mắt nguy hiểm, lạnh lẽo, giận giữ nghiêm rắng nói “.....Cô đến đây là để khiêu khích tôi?”

“Nếu như anh dám tiếp nhận lời khiêu khích này, không sợ tôi ở bên cạnh anh cùng anh làm việc, nói là khiêu khích có gì là không thể?” Hàn Thiên Tuyết lớn mật ngang ngược nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, cố gắng nghĩ mọi cách để tranh thủ được ở bên hắn.

“Được, rất tốt! Tôi muốn xem xem có phải cô có ba đầu sáu tay hay không!” Dạ Phi Phàm không chút thương tiếc bỏ cánh tay cô ra, nhắc ly rượu đỏ trước mặt lên hưng hăng uống một hớp.

Đồng Phương Thước đứng một bên vẫn không có biểu hiện gì, vẫn quan sát những biểu hiện phong phú trên khuôn mặt Diệp Vị Ương, cảm thấy cô gái này rất dễ thương bắt đầu mong tới ngày mai để cùng cô quay quảng cáo.

Mà Thanh Phong Tuấn thấy Dạ Phi Phàm không chút thương hoa tiếc ngọc thô lỗ nắm lấy cổ tay Hàn Thiên Tuyết, có cái gì đó thúc giục khiến hắn muốn đứng lên. Hiện tại Dạ Phi Phàm bắt đầu uống rượu giải sầu rồi, lần đầu tiên hắn muốn giúp Hàn Thiên Tuyết, vì vậy hắn đứng lên đề nghị:

“Xem ra Dạ Thiếu gia cùng hàn tiểu thư đã nhiều năm không gặp, chắc có nhiều chuyện cũ cần ôn lại chi bằng chúng tôi nên đi trước!”

Đồng Phương Thước đã sớm cảm thấy nhàm chán, nghe nói như vậy tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn lên, hết sức tán đồng “Tốt, bản thiếu gia đây cũng sớm muốn đi rồi, Diệp Vị Ương, giữa chúng ta cũng có thể coi như có một món nợ, đi, tôi đưa cô về nhà!”

Lần này đến lượt Thanh Phong Tuấn buồn bực, hắn nhớ rõ là hắn đã cảnh cáo tên tiểu tử Đồng Phương Thước này rồi, thế nào mà hắn vẫn không chịu nhớ kỹ?

Mất thấy Đồng Phương Thước bước đến muốn kéo tay Diệp Vị Ương, cơ thể Thanh Phong Tuấn di chuyển trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Động tác cùng ánh mắt của Thanh thiếu

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Mất thấy Đồng Phương Thước bước đến muốn kéo tay Diệp Vị Ương, cơ thể Thanh Phong Tuấn di chuyển trong nháy mắt.

Ánh sáng mập mờ trong quán bar khiến Thanh Phong Tuấn trở nên quý mị, nhanh nhẹn lạ thường.

Hắn như con gió trong đêm tối, dường như không thấy rõ bước chân hắn, nhanh đến vô hình, không tiếng động lại mạnh mẽ khiến người ta không thể không chú ý.

Bất quá chỉ một giây Thanh Phong Tuấn đã đứng giữa Đồng Phương Thước và Diệp Vị Ương như mong muốn. Hắn căn bản không để ý tới Đồng Phương Thước điện hạ còn bên cạnh, chỉ ghé sát vào vành tai Diệp Vị Ương, nghiêng người cúi đầu thì thầm “Tôi cũng có món nợ muốn thanh toán với

cô,cô có phải có vật gì quên trả cho tôi phải không?”

Loại thì thầm như tình nhân thế này khiến tai Diệp Vị Ương đỏ hồng,rồi lại bởi vì lời nói của hân mà không thể không cố gắng nhớ lại,cuối cùng như đã nhớ ra điều gì,đôi mắt long lanh của cô mở lớn hơn,ngập ngừng nói “Ach...Tôi.....Hôm đó không phải tôi cố ý.”

Tình huống như đang nhẹ nhàng nói những lời lẽ mập mờ,kích thích mỗi người ở đây,Đông Phương Thước nhú mày,Dạ Phi Phàm bóp nát ly rượu trên tay,máu tươi chảy ròng ròng.

Chỉ có Hàn Thiên Tuyết không để ý tới bên kia,trong mắt cô chỉ có vết thương đang chảy máu của Dạ Phi Phàm. Chỉ có điều người đàn ông này chưa từng nhìn cô lấy một lần.Từ lúc nào,trong chuyện tình yêu cô đã trở nên bất lực thế này?

Mất thấy Dạ Phi Phàm muốn đứng lên kéo Diệp Vị Ương đi, Hàn Thiên Tuyết đã tiến lên trước đề hân xuống, kiên quyết nói “Hiện tại nếu không để tôi băng bó kỹ vết thương này cho anh, anh cũng đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi đây!”

Ánh mắt cô rất nghiêm túc, Dạ Phi Phàm lại thấy buồn cười “Hàn tiểu thư, trong tay cô có điểm gì để uy hiếp tôi, khiến tôi phải nghe lời cô?”

Hàn Thiên Tuyết cup mắt xuống giấu đi nước mắt, sau đó nhất mảnh vỡ của ly rượu trên tấm thảm lên,hướng động mạch chủ của mình hung hăng đâm xuống! Vừa có lực lại vừa ngang ngạnh,đối với mình hết sức tàn nhẫn,sau đó cắn răng nói “Tôi đã sớm hiểu,kể năm năm trước tôi rời đi,tôi đã không còn điểm gì khiến anh quan tâm nữa rồi,như vậy tôi sống chỉ là tự ngược đãi bản thân,tự mình hại mình,tự thương hại mình! Hiazzz! Nhất định là anh đang cảm thấy tôi hành động thật ngu ngốc phải không? Có lẽ tôi chết anh sẽ không cảm thấy một chút đau lòng phải không? Anh không để tôi băng bó cho anh? Anh cho rằng tôi không có tư cách để băng bó cho anh phải không? Tốt,vậy tôi và anh cùng chảy máu! Cơ thể này là của tôi,anh cũng không có tư cách quản tôi!”

Mất đi tình yêu cô trở nên tuyệt vọng cũng biến thành dửng dưng, ít nhất bây giờ cô cũng học được cách đối xử tàn nhẫn với chính mình.

Lời nói của cô,mỗi câu mỗi từ đều giống như lời nói của một kẻ mắc bệnh tâm thần,máu tươi hòa lẫn với nước mắt ghen nào nhìn thấy mà giết mình,Dạ Phi Phàm đột nhiên trở nên lú lẫn.....

Thanh Phong Tuấn nhin không được tiến lên đánh Dạ Phi Phàm một cái “Hai vết thương này đều cắt ở động mạch chủ, nếu không băng bó lại thì khoảng vài giờ sau sẽ chết vì mất máu thôi!”

Lời này nói xong có chút dọa người, Diệp Vị Ương cũng lo lắng run rẩy.

“Chết tiết! đúng là ngu xuẩn!” Dạ Phi Phàm cuối cùng cũng không chịu nổi,đáy lòng gào thét nỗi lo âu cùng dẫn vật, mặt nạ lạnh băng bị xé xuống, ôm ngang lấy Hàn thiên Tuyết lao ra ngoài.

Hàn Thiên Tuyết vui trong lồng ngực quen thuộc của Dạ Phi Phàm,grong mặt tái nhợt nhìn về phía Thanh Phong Tuấn mỉm cười, dùng khẩu hình miệng nói “Cảm ơn anh!”

Cơ thể rất đau,cô muốn khóc,tuy nhiên khóc không phải vì đau khổ,mà vì.....Dạ Phi Phàm vẫn còn có chút gì đó quan tâm tới cô.

Sau khi Dạ Phi Phàm ôm Hàn Thiên Tuyết rời đi, Thanh Phong Tuấn dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Vị Ương,nên nói chuyện của bọn họ. nhưng đại soái ca Đông Phương Thước khó chịu nghiêng người dựa vào ghế sa lon,không có ý rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hân từng bước hướng dẫn cô

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

“Đông Phương Thước,anh nên về đi thôi,không cần đưa tôi về, tôi.....Tôi và Thanh Phong Tuấn có chuyện cần nói” Diệp Vị Ương không thể không mời khách về.

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô!” Đông Phương Thước một lần nữa đeo kính lên,về mặt lạnh lùng.

“Nhưng.....Tôi với anh không có quen!”

Lời này nói ra Diệp Vị Ương cảm thấy Đông Phương Thước giận đến như muốn đánh cô,cô phải rụt cổ lại,gãi thích thêm lần nữa “Vốn là thế mà! Hôm

nay là lần đầu tôi gặp anh, trước đây tôi cũng không hề biết anh. Anh đừng làm loạn, có biết hành động của anh lúc này rất ấu trĩ hay không? Mau về đi, tôi thực sự có việc rất quan trọng cần nói với Thanh Phong Tuấn!”

Cô giải thích Đông Phương Thuộc càng không vừa lòng, lời này rõ ràng là để lấy lòng Thanh Phong Tuấn, vì vậy hắn đứng ở một bên xem kịch thì cũng không hay lắm nên mở miệng nói giúp một chút “Đông Phương tiểu tử, cậu không muốn ngày mai đóng quảng cáo cùng Diệp Vị Ương hay sao? Lúc đó sẽ tha hồ có thời gian giao lưu, mau về đi!”

Đông Phương Thuộc thấy Thanh Phong Tuấn đã lên tiếng, cũng không nên dây dưa nữa, chỉ là trước lúc đi còn không an phận vuốt cái cằm hoàn mỹ, ra vẻ dò xét chân tướng, đôi mắt tà tà híp lại, quan sát Diệp Vị Ương và Thanh Phong Tuấn lần lượt từ trên xuống dưới, lãnh đạm nói một câu “Chắc chắn, nhanh như vậy đã muốn đuổi tôi đi. Nói! Không phải hai người có gian tình chứ? Nếu thực sự là vậy! Diệp Vị Ương nhất định cô phải chết, lương tâm sẽ bị chó ăn hết, cô dám quên tôi thử xem! Hừ, hôm nay nể mặt Thanh Phong học trưởng, tạm thời tha cho cô một mạng, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ gặp mặt! Mong là ngày mai hợp tác thành công! Ai chà, vừa nghĩ tới cùng cô quay quảng cáo, nhất định rất thú vị.!”

Nói xong, hắn tiêu sái với áo khoác tây ra, khoác thành một đường vòng cung rất đẹp, sau đó chờ chiếc áo rơi trên vai hắn, khoát tay áo, làm bộ dáng con đồ rời đi.

Trong phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh, một mình Diệp Vị Ương đối diện với Thanh Phong Tuấn cảm thấy có chút khẩn trương. Không chú ý mà nói “Ack, nơi này nóng quá, chỉ bằng chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!” Hiazz, chỉ hi vọng người này đừng có nghĩ rằng cô ăn trộm tiền của hắn là được.

Thanh Phong Tuấn thấy sắc mặt cô hồng hồng, ngược lại không nói gì cả, thuận thực nắm lấy tay cô kéo ra ngoài cửa.

Hắn cố ý bước chậm một chút, để Diệp Vị Ương không đến nỗi phải hết sức đuổi theo, một trước một sau hai tay nắm lấy nhau cảm giác rất dễ chịu, cả hai phối hợp rất ăn ý, khí phách tôn quý như Thanh Phong Tuấn chưa từng làm động tác sần sộc nào dù chỉ là rất nhỏ.

Chỉ là.....Hắn không có quay đầu lại nhìn, nếu không hắn sẽ phát hiện Diệp Vị Ương nhìn chằm chằm vào cánh tay đang bị dắt đi, mặt lại càng đỏ hơn tựa như lòng đỏ trứng gà đã nấu chín.

Thanh Phong Tuấn kéo Diệp Vị Ương tới một con đường nhỏ rợp bóng cây cách xa quán bar.

Dưới ánh trăng, bóng cây loang lổ ngược lại nó lại trở thành nơi hẹn hò lý tưởng cho những cặp tình nhân.

“Tốt lắm, nơi này không có ai, bây giờ cô có thể nói!” Thanh Phong Tuấn buông tay Diệp Vị Ương ra, động tác này cũng là bộ dáng nhàn nhã nhất.

Ngược lại Diệp Vị Ương lại có chút khẩn trương “Ack, ví tiền của anh đang ở nhà tôi, tôi không biết hôm nay sẽ gặp lại anh nên quên mang đi rồi. Anh đã cùng Dạ Phi Phàm hợp tác, vậy ngày mai tôi nhất định sẽ mang tới công ty trả cho anh!”

“Đây không phải trọng điểm!” Mặc dù Thanh Phong Tuấn rất bận nhưng vẫn ung dung đưa hai tay của vén với ngực, khoe miệng khê nhếch lên, khoe miệng mỉm cười.

“Cái đó.....Không phải anh cho rằng tôi là tên trộm chứ? Anh cũng biết đến đó là vì tình huống quá đặc biệt, ban đầu tôi đã sớm bị tên côn đồ cướp mất tiền, sau đó anh bị thương, tôi phải lập tức đưa anh tới khách sạn, cho nên tôi mới tạm thời giữ ví tiền của anh!” Diệp Vị Ương cau mày, kiên nhẫn giải thích.

“Tôi muốn nghe không phải là những thứ này!” Thanh Phong Tuấn tiếp tục không nhanh không chậm mà hướng dẫn cô. Định không động, ta cũng không động. Định gặp, ta không vội. Dĩ nhiên, cô gái trước mặt không phải địch mà là cô gái thú vị đáng yêu, trêu chọc một chút cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Khí phách hiên ngang, hương vị nước hoa

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

“Tôi muốn nghe không phải là những thứ này!” Thanh Phong Tuấn tiếp tục không nhanh không chậm mà hướng dẫn cô. Định không động, ta cũng không động. Định gặp, ta không vội. Dĩ nhiên, cô gái trước mặt không phải địch mà là cô gái thú vị đáng yêu, trêu chọc một chút cũng không sao.

”Vậy rốt cuộc anh muốn nghe là việc gì? Tôi cũng không phải cố ý không mang ví tiền trả cho anh, chỉ là tôi không tìm gặp anh được thôi, tôi đã gọi điện cho anh.....”

“È hèm! Không sai! Thứ tôi muốn nói tới chính là nó! Nếu quả thật cô có thành ý muốn trả lại, tại sao chỉ gọi điện thoại một lần đã bỏ cuộc? Không phải.cô muốn muốt trọn ví tiền của tôi chứ?” Thanh Phong Tuấn cố ý vắn vẹo lời nói của cô.

Diệp Vị Ương vốn rất đơn thuần, hôm nay thấy hần hiểu nhầm ý định của mình khiến cô gấp gáp tới mức nước mắt cũng nhanh rơi ra, luống cuống nói “Nếu vậy tôi nay anh tới nhà tôi, tôi sẽ lập tức trả ví tiền cho anh!”

“Tốt, vậy thì đi thôi!” Thanh Phong Tuấn chỉ chiếc xe thể thao của mình.

Mục đích thực sự của hần tới nay đã đạt được, không để cho tên tiểu tử Đông Phương Thước một mình ở cùng với Diệp Vị Ương vào buổi tối, hơn nữa lại tìm được ý do khiến Diệp Vị Ương mở miệng mời mình về nhà.

Đã trễ thế này để cô về một mình chính hần cũng không yên tâm. Nhưng nếu chủ động nói đưa cô về, sẽ rất không vui nếu bị cô cự tuyệt.

Hiện tại rất tốt, nhất cử lưỡng tiện.

Cũng chỉ là một chuyện nhỏ nhưng cũng đủ để thấy trình độ phức tạp của Thanh Phong Tuấn thực sự rất cao, không phải là loại bình thường.

Lúc Thanh Phong Tuấn mở cửa cho Diệp Vị Ương lên xe, hần còn khéo léo bày ra động tác thân sĩ, Diệp Vị Ương mới chú ý cách ăn mặc tối nay của hần.

Vẫn anh tuấn xuất chúng, chỉ là hôm nay hần mặc một bộ Tây phục màu xám bạc thoải mái, tuy không phải chính thức nhưng nó lại tôn lên khí chất凛冽 trời sinh của hần. So với lần gặp mặt trước đó có cảm giác gần gũi gần gũi hơn rất nhiều, dù vậy, xung quanh người hần vẫn tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt giống như trước, so với đại minh tinh còn muốn tỏa sáng hơn.

Diệp Vị Ương thấy vậy nhất thời có chút mơ mộng, nếu như trễ thế này được một người đàn ông xa lạ đưa cô về nhà, chỉ sợ mẹ cô nhìn thấy nhất định sẽ nghiêm túc hỏi han một hồi mất. Mẹ của cô từ trước đến nay chỉ chấp nhận mỗi Dạ Phi Phàm có tiền có quyền.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi cười khỏ, theo trực giác lui ra một bước nhả nhận từ chối “Chỉ bằng sáng sớm ngày mai tôi mang ví tiền trả cho anh, bây giờ vẫn còn xe buýt, tôi đi xe buýt được rồi, không làm phiền anh!”

Thanh Phong Tuấn nhướng mày có chút không vui, nhưng không biểu hiện ra mặt, thậm chí khóe miệng còn cố ý nâng lên biểu lộ nụ cười hài hước, giống như không nghe thấy cô nói gì, động tác vẫn như cũ mở cửa xe, nói đùa “Cô nói là sẽ có trách nhiệm, nói được thì phải làm được, không thể nói mà không làm, cô nói tôi nay trả ví tiền cho tôi như vậy tối nay nhất định phải trả. Diệp tiểu thư, lên xe thôi!”

————— Hần rõ ràng dùng lời lẽ kính trọng thanh âm của hần rõ ràng vẫn nhẹ nhàng hài hước, nhưng ánh mắt vô cùng sáng kia lại biểu lộ ra khí phách mạnh mẽ, khiến cho Diệp Vị Ương muốn từ chối cũng không dám.

“Nhưng mà...” Diệp Vị Ương do dự, nhìn vào ánh mắt sắc bén của Thanh Phong Tuấn, lời nói sắp phát ra lại bị mắc lại ngay trong họng, thôi, đành để mẹ mắng thêm một trận nữa vậy, cô bắt đầu đi không thể làm gì hơn ngoài lên xe.

Thanh Phong Tuấn ở trong xe dùng dư quang nhìn Diệp Vị Ương ở bên cạnh, cơ thể cô như bị kéo căng ra, cả người thẳng tắp tựa như dây cung, gương mặt hiện lên vẻ khấn trương không tự nhiên.

Thứ cô mặc tối nay là một chiếc váy liền áo lộ ra cánh tay thuần trắng, giờ phút này xương quai xanh hoàn mỹ của cô theo hô hấp mà nhấp nhô lên xuống, dường như có mùi thơm nhàn nhạt lan tỏa trong xe, không giống mùi nước hoa nồng đậm của những người phụ nữ khác.

Phát hiện rất nhỏ này khiến tâm Thanh Phong Tuấn rung động, liền nghĩ tới nụ hôn nóng bỏng trong ngõ hẻm vào buổi tối đầu tiên gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không chọc nổi cũng biết không hiểu được đàn ông!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Bị Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chăm khiến Diệp Vị Ương có chút bất an, cho dù xe có lớn hơn nữa thì không gian cũng có hạn, hơn nữa cô lại ngồi bên cạnh hần, rất có thể động tay đến.

Vì vậy cô thấp thòm nói “Thanh Phong Tuấn, anh nhìn tôi như vậy làm gì? Có phải vừa rồi ra khỏi quán bar trên mặt tôi có dính gì không? Anh.anh

nghiêm túc lái xe đi, tôi không muốn xảy ra tai nạn xe cộ đâu!”

Thanh Phong Tuấn nghe xong, lại là lời xa cách khách khí khiến hắn khó chịu. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn trở nên sắc bén thâm trầm, suy nghĩ mập mờ ban nãy đã không còn, thần miến cường liếc sơ qua.rồi nghiêm túc lái xe.

Hắn cũng không trả lời cô... một lần nữa thay đổi trở lại nhiều màu màu sáng lấp lánh, cùng với vẻ mặt ôn hòa, anh tuần đến mê người, giống như vẻ mặt lạnh lùng vừa rồi chỉ là do ảo giác của Diệp Vị Ương mà thôi.

Hai người im lặng không nói. Xe rất nhanh đi vào vùng ngoại thành.

“Tôi đói!” Thanh Phong Tuấn rốt cục cũng mở miệng, chậm rãi dừng xe ở ven đường, tâm tình không tốt, không có ý định tiếp tục lái xe.

“Nhưng mà.....vùng này tương đối vắng vẻ, chắc không có tiệm cơm rồi, trễ như vậy mẹ tôi chắc chắn đã ngủ rồi, chỉ bằng anh về đi.....” Giọng nói trong trẻo của Diệp Vị Ương ngày càng nhỏ, bởi vì cô phát hiện ra sắc mặt của Thanh Phong Tuấn ngày càng khó coi.

Vẫn là bộ dạng xa cách, không phải hắn muốn đến nhà cô ăn cơm trễ thế này hắn chỉ gián tiếp dò xét mà thôi, chẳng lẽ cô gái này không thể tỏ ra có chút quan tâm hay sao? Dù gì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của cô mà! Đúng làCô gái không có lương tâm!

Mấy hôm trước trong lúc giải cứu hắn không phải nhịn không được hôn cô mấy lần sao? Chẳng lẽ lúc đó cô bị dọa cho sợ quá choáng váng quên mất phản kháng sao? Hiện tại đã bình tĩnh, tâm tình ổn định, hắn vất vả lắm với tạo được cảm giác quen thuộc lại trở thành không công sao? Được, rất tốt, rất là tốt, Thanh Phong Tuấn tức giận xụ mặt.

Lúc này, ngoài trời cũng không nẻ tình, bỗng nhiên mưa như trút nước.

Những hạt mưa lớn như hạt đậu tí tách rơi trên tấm kính chắn gió, bắn thành những vòng tròn nhỏ. Diệp Vị Ương không dám nhìn Thanh Phong Tuấn, nghiêm chỉnh ngồi nhìn trời mưa xối xả ngoài cửa xe, lối đi bộ đã bị ngập thành một đầm nước trắng xóa.

“Dừng xe ở trong ngõ hẻm này đi, phía trước rất hẹp nên xe của anh không thể qua được, không còn xa nữa đâu, để tôi chạy về lấy. Anh chờ ở đây, tôi về nhà mang ví tiền trả cho anh!” Diệp Vị Ương cau mày nhìn về phía trời mưa, đôi tay nắm thành quyền, thầm kêu khổ, số cô đúng là khổ mà, lúc nào không mưa ngay lúc này lại mưa.

“Trong xe của tôi không có ô” Thanh Phong Tuấn không mặn không nhạt nói. Thực ra ý hắn muốn Diệp Vị Ương chờ thêm một chút, ngồi trên xe thêm một lát, mưa xối xả thế này chắc sẽ mau tạnh thôi. Tối cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

“Không! Khuya lắm rồi, anh ở đây chờ 15 phút, tôi trở về lấy ví tiền.” Nói xong, Diệp Vị Ương xuống xe lao vọt trong mưa.

Mưa rơi rất nặng, vẩy trắng mỏng manh của cô nhanh chóng bị ướt, dáng người duyên dáng lồ lộ ra ngoài, làn da trắng tuyết cũng lộ ra. Nhưng cho dù bây giờ mưa hề thì cô cũng có cảm giác lạnh cóng, đôi môi trắng bệnh run rẩy.

Cô mới chạy được mấy bước, lại nghe thấy tiếng còi chói tai, Diệp Vị Ương theo bản năng quay lại nhìn, Thanh Phong Tuấn đã hạ cửa kính xe xuống, lạnh lùng thâm sâu nhìn cô một cái, lực đạo không mạnh cũng không nhẹ ném cho cô một thứ gì đó, rồi trầm mặc lái xe hiện ngang chạy đi.

Diệp Vị Ương sững sờ ôm áo khoác tây trong tay vẫn còn hơi ẩm, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của hắn vẫn nhẹ nhàng quanh quẩn nơi chóp mũi. Cô lắc đầu bật cười, đúng là người đàn ông vui buồn bất thường, âm tình bất định.

Ai nha! Đúng rồi, sao hắn có thể đi như vậy được? Tối nay hắn đưa cô về không phải vì muốn lấy lại ví tiền của mình sao? Lúc trước không phải rất vội vã muốn lấy àh? Sao bây giờ lại quay về, không muốn lấy nữa sao?

Chắc chắn, quả thật là một người đàn không chọc nỏi cũng không hiểu nỏi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Cả đêm mệt mỏi, quay quảng cáo

Edit+Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương mặc áo khoác Thanh Phong Tuấn đưa trở về nhà.

Trong quá trình chạy trong mưa áo khoác dính chút bùn, cô tính sáng mai cầm đi giặt sau mới trả lại cho Thanh Phong Tuấn.

Lúc này,mẹ Diệp Vị Ương mặc đồ ngủ không vui ngồi dậy,thuận tay choàng thêm một áo ngoài bằng lụa,mặc dù trải qua bao năm tháng lại như cũ không thể che dấu được một loại phong tình,hoàn toàn có thể dùng bốn chữ “vẻ đẹp kéo dài” để hình dung.

Không thể không nói Diệp Vị Ương xinh đẹp phần lớn thừa kế từ người mẹ này.Thế nhưng lúc này nghe được người mẹ xinh đẹp cau mày nói: “Một cô gái nhà lành tại sao trở vậy mới trở về hả?”

Nguy ám thâm chí trích Diệp Vị Ương trở lại quá muộn,quấy rầy giấc mộng của bà,một chút quan tâm cũng không có.

Bất quá nhìn đến trên tay con gái mình đang cầm áo khoác lại bừa bộn,về mặt biến đổi nờ nự cười khác thường tiếp tục nói: “Ồ, áo khoác này của Dạ Phi Phàm sao ? Chắc chắn,thì ra hẹn hò với nó,lần sau có về trễ thì nhớ gọi cho mẹ một cú điện thoại,dù sao các người đều là nam nữ trẻ tuổi,mẹ là người từng trải cũng không phải không hiểu.Được rồi được rồi,nhanh tắm rồi ngủ đi.”

Nói xong cũng không thêm nhìn Diệp Vị Ương ,ngáp dài tiếp tục trở về phòng ngủ.

Lúc ở quần bar trong bụng Diệp Vị Ương trống rỗng chỉ có rượu đỏ giờ cảm thấy rất đói,trong dạ dày rất khó chịu.Quả nhiên không nghe được mẹ ân cần hỏi một câu,con ăn cơm chưa,có đói bụng không.

Hiazzz,Diệp Vị Ương cảm thấy rất lạnh,cười tự giễu,ôm bụng bước chân nặng nề đi tới phòng tắm,cô đột nhiên không muốn ăn gì hết.Lòng không cảm thấy ấm áp, ăn nhiều hơn nữa có ích gì?

Cả một đêm Diệp Vị Ương mê man nhìn qua.

Sáng sớm ngày thứ hai,Diệp Vị Ương mặt đỏ mang theo sốt nhẹ,trước đem áo khoác Thanh Phong Tuấn đi giặt,sau đó cầm ví tiền Thanh Phong Tuấn đến công ty.

“Bên kia bố trí cao thêm một chút,ánh sáng cũng không được! Người điều chỉnh ánh sáng đâu,người điều chỉnh ánh sáng ở đâu?” Đạo diễn quay quảng cáo đứng ở giữa sân,chi huy đám nhân viên bận rộn làm việc.

Diệp Vị Ương ngây ngô cảm quyền sách,yên lặng nhớ lời kịch dùng để quay quảng cáo.Thật ra thì cô ấy chỉ một một vài câu,nhưng không biết xảy ra chuyện gì, sáng nay đầu rất đau nhớ không nổi bất kỳ chữ gì hết.

Bộ dáng của cô rất tĩnh lặng,mái tóc dài quá thắt lưng từng sợi giương nhẹ theo gió như một bức họa xinh đẹp.Mà ánh mắt trong suốt của cô giống như ngọc thạch thượng hạng,trong lúc ánh mắt lưu chuyển động tình muôn phần.Cộng thêm cô có một gương mặt mỹ lệ ngây thơ thanh thuần,nhìn thêm mấy lần thật sự làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt!

“Tới rồi tới rồi! Đông Phương thiếu gia cuối cùng đến rồi! A, hán đại thiếu gia đại siêu sao nếu hán không tới ta sẽ gặp trở ngại!” Phụ tá lau mồ hôi đi tới bên cạnh đạo diễn,vội nói.

Đúng vậy,Đông Phương Thước thông dong từ từ đi tới,hắn thân phận tôn quý hơn người,không ai dám thúc giục lộ trình của hắn.Chắc chắn,đúng là người lớn trong số những người lớn.

Diệp Vị Ương nghe vậy ngẩng đầu nhìn sang bên kia,cái gì? Nhìn thôi cũng đủ khiến cô ngây ngẩn cả người! Tại sao. đại tổng tài Dạ Phi Phàm cùng đại cô đồng Thanh Phong Tuấn hai người bận rộn này cũng theo Đông Phương thước tới đây ah?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thanh thiếu, trả lại ví tiền cho anh

Edit+Beta:Tieumanulk

Đông Phương Thước hàng năm luôn đứng đầu trong bảng xếp hạng siêu sao,đồng thời cũng là ảnh đế cùng ca sĩ trẻ tuổi nhất,nhân vật thần kỳ trong giới giải trí.

Từ bà lão tám mươi tuổi cho tới trẻ con tám tuổi đều không chống lại được sức hút của hắn,hắn cũng là tình nhân trong mộng trong lòng vô số phụ nữ. Nhưng

Nhưng Diệp Vị Ương không thích con người này.

Không nói đến cử chỉ không nghiêm chỉnh trước đó của hắn,ánh mắt hắn mỗi khi nhìn cứ như cô đang thiếu nợ hắn,gương mặt đẹp như yêu nghiệt lại dùng ánh mắt u oán nhìn cô,như cô quên mất chuyện lớn lại như cô phạm phải tội gì.Chắc chắn thật làm người ta không chịu nổi.Nhìn thấy hắn đã muốn

trốn.

Nhưng hôm nay còn phải cùng hắn quay quảng cáo.Hiazzz,oán hận thật oán hận mà.

“Này,Diệp đại mỹ nữ,sao tới sớm thế?” Trong nháy mắt Đông Phương thước đã xuất hiện trước mặt cô.

Hắn vóc dáng quá cao che ở trước mặt Diệp Vị Ương,sau đó ném tới ánh mắt sẫm màu,mái tóc màu sồi đen dưới ánh mặt trời lóe ra tia sáng rực rỡ chói mắt.

Không biết ánh sáng kia quá mức chói mắt hay Diệp Vị Ương bị cảm còn chưa khỏe,cô nheo mắt cảm giác có chút choáng váng.Vì vậy cô cười khô,không nhìn chăm chăm Đông Phương Thước mà ngoảnh về phía sau hắn,Dạ Phi Phàm và Thanh Phong Tuấn đứng ở ngoài nơi quay quảng cáo không có đi tới đây,hai người đứng ở nơi đó như hai phong cảnh xinh đẹp,dẫn đến những cô gái làm công tác hậu cần nhiều lần quan sát.

Có tiếng nghị luận nhỏ nhỏ của các cô gái truyền đến: “Ai u,hôm nay là ngọn gió nào thổi bọn họ đến,trước kia quay quảng cáo lớn hơn nữa cũng không thấy Dạ đại tổng tài chúng ta tự mình tới đây tra xét.Chi là người đứng bên cạnh Dạ tổng tài cũng thật đẹp trai,chắc là cổ đồng mới,không thể đắc tội ah.”

“Đừng vậy!Đừng vậy,không biết hôm nay nhân vật lớn xuất hiện là vì chuyện gì? Mặc dù Đông Phương diện hạ rất nổi tiếng,nhất định lúc nào cũng phải cẩn thận hầu hạ,nhưng dù sao hắn cũng là đàn ông,nào có đàn ông đặc biệt chạy tới nhìn đàn ông.Ai ya,Dạ tổng tài cùng người đàn ông anh tuấn bên cạnh đến đây sớm như vậy không phải vì.” Nói tới chỗ này những thứ cô gái hậu cần liền đem ánh mắt ghen tỵ nhìn về Diệp Vị Ương cứ như cô là yêu tinh,lấy thân phận người mẫu dụ dỗ cả đám đàn ông cực phẩm ưu tú.

Diệp Vị Ương không để ý tới những chuyện này,chỉ vòng qua đám người,chậm rãi đi tới trước mặt Thanh Phong Tuấn,mắt nhìn thẳng,nghiêm túc mở bốp,tra lại cho hắn: “Thanh tổng,vật trả về với chủ.Ngày đó ở khách sạn số tiền dùng lúc khẩn cấp tôi đã bỏ vào,anh hãy xem lại.”

Cô cố ý dùng giọng lễ phép khách khí mà xa cách,bởi vì tới hôm qua lúc Thanh Phong Tuấn đưa cô về nhà cô rõ ràng cảm thấy người đàn ông này giấu đi tâm trạng thay đổi bất thường,thật sự là người rất phức tạp,thật sự không dễ trêu vào.

Nghe cô nói vậy,Thanh Phong Tuấn cau mày nhận lấy ví tiền,khuôn mặt anh tuấn tối sầm,trong lòng thầm nói cô gái ngốc,ai bảo cô trả tiền lại hả ? Hắn lúc nào thiếu tiền nha? Còn nữa ngày đó cô bị buộc phải đến khách sạn không phải vì chăm sóc hắn sao? Thật là!Thoạt nhìn là một cô gái rất thông minh,hôm nay lại làm cho hắn muốn bán cô hoặc nuốt để giải tỏa mối hận!

Chỉ nghĩ như vậy thôi,thời điểm Thanh Phong Tuấn nhận lấy tiền cố ý hay vô tình đụng phải ngón tay Diệp Vị Ương,lập tức không kiềm được giận dữ nắn mó : “Cô! Cô chăm sóc bản thân thế nào? Ngón tay tại sao lạnh như vậy? Ngày hôm qua không phải đã dùng áo khoác che mưa cho cô sao? Sắc mặt tái nhợt giống như quỷ, cô đừng nói cho tôi biết cô bị cảm đấy!”

Diệp Vị Ương sùng sốt,sức quan sát của Thanh tổng thật tỉ mỉ,vì che giấu mình bị bệnh cô trang điểm đậm hơn thường ngày để gạt mọi người,thế mà hắn lại là người đầu tiên biết cô ngã bệnh,hơn nữa còn là người duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thanh tổng nói,cẩn thận không tôi hôn cô trước mặt mọi người đấy

Edit+Beta:Tieumanulk

Mất thấy Thanh Phong Tuấn lửa giận cuộn cuộn,tình cảm trong lòng không biết dùng từ nào để diễn tả,cũng quên Dạ Phi Phàm bên cạnh đang khó chịu!

Thứ nhất,Dạ đại tổng tài hết sức khó chịu người đầu tiên phát hiện Diệp Vị Ương bị cảm lại không phải là hắn.

Thứ hai,Dạ đại tổng tài hết sức bất mãn Thanh Phong Tuấn trở ngại tầm mắt của hắn,dùng thân thể chặn hành động muốn quan tâm của hắn,chiếm đoạt tất cả thời gian nói chuyện với Diệp Vị Ương.

Thứ ba,Dạ đại tổng tài cực kỳ tức giận Diệp Vị Ương từ lúc đến trường quay quảng cáo đến giờ,thậm chí nhìn cũng không nhìn hắn một cái,lòng tự ái trước sau như một có chút bị tổn thương,trong lòng cũng rất bối rối,chẳng lẽ hắn và Diệp Vị Ương thật không thể trở lại như lúc trước chung đụng thân thiết nữa sao? Tất cả tốt đẹp đều bị hắn làm hỏng sao?

Khó chịu! Vô cùng khó chịu!

Mà không thoải mái không chỉ có một mình Dạ Phi Phàm,còn có một người chủ động chào hỏi Diệp Vị Ương,nhưng Diệp Vị Ương căn bản không để ý

tới Đông Phương Thước.

Đông Phương thước tiểu tử siết chặt quả đấm vang lên kéo kẹt,cuối cùng lại sâu hít một hơi thay bằng nụ cười ảm áp đi tới bên này.

Nhưng

Không đợi hần đi tới, Thanh Phong Tuấn đã ở trước mặt mọi người ôm ngang Diệp Vị Ương!

Trời ạ,tiếng kinh ngạc liên tiếp vang lên,tiếng hít không khí trải qua hồi lâu không tắt,có người ghen tỵ,có người kinh ngạc,còn có người điên cuồng!

“Anh đang làm gì? Để cô ấy xuống!” Dạ Phi Phàm cùng Đông Phương Thước đồng thời gầm thét.

“Này,anh nhanh thả tôi xuống,rất nhiều người nhìn ah!” Diệp Vị Ương không ngờ tới Thanh Phong Tuấn ở ban ngày ban mặt công khai ôm cô, trên mặt tái nhợt vừa xấu hổ vừa thẹn thùng nổi lên đỏ ửng.

“Cô bị bệnh nhất định phải nhanh đến gặp bác sĩ,uống thuốc rồi chích.” Thanh Phong Tuấn cũng không để ý người chung quanh hít khí cùng quan sát,rất có khí chất vương giả bình tĩnh tự nhiên nói.Trong mắt của hần cũng chỉ thấy được một mình Diệp Vị Ương.

“Không nghiêm trọng đến thế đâu,chi bị cảm nhẹ chút nữa sẽ tốt.Anh mau buông tôi xuống,không sẽ biến thành trò cười mất,tất cả mọi người đang nhìn đây,tôi còn phải quay quảng cáo.Anh cũng biết,quảng cáo lần này rất quan trọng với công ty.” Diệp Vị Ương coi như hoàn toàn hiểu rõ con người Thanh Phong Tuấn,hần không sợ trời không sợ đất,mặc dù không đến mức trong mắt không có người nhưng nếu chuyện hần muốn làm,người khác nói vài ba lời cũng không thể thay đổi,vì vậy cô chỉ có thể dùng giọng mềm,tận lực kiên nhẫn nói chuyện với hần.

Dĩ nhiên trong lòng Diệp Vị Ương không phải không cảm động,loại Quý công tử như Thanh Phong Tuấn lại có thể bỏ lại tất cả công việc quan tâm sức khỏe của cô,trong lòng cô đột nhiên cảm thấy ảm áp.Ngay cả cảm giác thấy hần tới qua thay đổi thất thường cũng hoàn toàn biến mất.

Tới hôm nay Diệp Vị Ương vẫn không quên rung động ban đầu từ trong túi tiền hần lấy ra danh thiếp viên vàng, danh hiệu cao quý phía trên có thể hù chết người khiến cô xem một lần cảm thấy khó quên.

Cô không hiểu nếu Thanh Phong Tuấn là đại tổng tài thần bí Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia,cũng là ông chủ tổng hội quỹ Aiur Lam Thiên Sứ,lại là Ông Trùm giấu mặt công ty giải trí Bắc Mỹ, thân phận hiển hách như hần hôm nay hạ mình đến tập đoàn Dạ Mị chỉ xếp thứ hai trong giới giải trí là vì chuyện gì?

Âm mưu! Nhất định có âm mưu! Diệp Vị Ương nhảy cảm thấy được Thanh Phong Tuấn tới nơi này nhất định có chuyện bí mật!

“Không cần dùng ánh mắt vô tội mà mê hoặc đó nhìn tôi,cẩn thận không tôi sẽ hôn cô trước mặt mọi người.” Thanh Phong Tuấn giọng nói mập mờ ma mị truyền đến tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thế giới nội tâm phức tạp của Thanh tổng

Edit+Beta:Tieumanulk

“Không cần dùng ánh mắt vô tội mà mê hoặc đó nhìn tôi,cẩn thận tôi ở trước mặt nhiều người hôn cô đấy.” Thanh Phong Tuấn giọng nói mập mờ ma mị truyền đến tai cô.

Cô gái trước mặt tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt trong suốt như trước,hai cánh môi sáng bóng tinh thuần dưới ánh mặt trời thật sự cảm động không nhỏ.

Diệp Vị Ương nghe hần nói,gò má trắng như tuyết bị nhiễm rặng mây đỏ,sợ hần thật sự ở trước mặt mọi người làm chuyện khiến cô khó xử,thân thể tranh thủ ngửa ra sau,càng thêm vùng vẫy muốn thoát khỏi ngực hần nhảy xuống.

Thanh Phong Tuấn rất yêu thích dáng vẻ xấu hổ của cô.Hần thầm nghĩ cô gái này thật thú vị,hôm nay là thời đại nào rồi,hần rất ít nhìn thấy cô gái nào đỏ mặt vậy nga.

Ai ngờ động tác ngửa ra sau của cô lại khiến mềm mại trước ngực càng thêm tiến sát ngực Thanh Phong Tuấn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực,Thanh Phong Tuấn là một người đàn ông bình thường,trong khoảnh khắc ánh mắt của hần trở nên tinh mịch,bàn tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Diệp Vị Ương cũng dần dần nóng rực lên.

Diệp Vị Ương mặc dù có chút chậm hiểu, nhưng giờ phút này cảm này cô cũng cảm thấy ánh mắt và cơ thể Thanh Phong Tuấn nhanh chóng biến hóa, cô nhất thời khẩn trương, lắp bắp nói: “Đừng . . .”

Cô thật không muốn hôn nhau trước mặt nhiều người. Dĩ nhiên, ngay cả lúc không có tình yêu mà hôn cô, cô cũng sẽ không thích. Cô từ chối!

Cô sạch sẽ đơn thuần như một đóa hoa sen, tươi đẹp mà không lộng lẫy, quyến rũ mà không lăng lo, lại khiến người động lòng, đáng tiếc.

Đáng tiếc cô lần này lo lắng là dư thừa! Cô hoàn toàn đoán sai!

Một giây tiếp theo, Thanh Phong Tuấn đã khôi phục về mặt lạnh băng, không mạnh không nhẹ đặt cô lên trên mặt đất, giống như không có việc gì bình tĩnh nói: “Cô đã không thương tiếc thân thể mình, không chịu uống thuốc, vậy thì tùy cô thôi.”

Hắn trước sau khác nhau tưởng như hai người xa lạ khiến Diệp Vị Ương sửng sốt hồi lâu, cô không rõ rốt cuộc là mất mát hay thất vọng, hoặc chỉ mình cô tiểu nhân tưởng Thanh Phong Tuấn muốn cột nhả mình, cô có chút xấu hổ rũ xuống ánh mắt, không nhìn hắn nữa.

Mà Diệp Vị Ương không biết, Thanh Phong Tuấn bình tĩnh không sóng giờ phút này đang cuộn trào sóng lớn! Hắn mới vừa rồi quả thật muốn hôn cô, chẳng qua bình tĩnh và khôn khéo giúp hắn lập tức phản xạ có điều kiện ý thức được bản thân mất khống chế.

Hắn là ai? Thanh Phong Tuấn chuẩn bị kế hoạch lớn trở về nước, là thợ săn tất cả đều ở nắm trong lòng bàn tay, hắn không thể cho phép mình mất hôn vì một người phụ nữ?

Mặc dù Diệp Vị Ương rất tốt hơn nữa hấp dẫn hắn, hắn cũng không muốn sa vào trong cảm giác đó.

Hắn tự nói với mình, tất cả tất cả đều phải tiến hành theo kế hoạch.

Mà cô chỉ là một con cò trong tay hắn.

Cô phải yêu hắn trước, chứ không phải hắn thật sự yêu cô. Trong thế giới của hắn không cho phép giỡn mà thành thật, đó là hành vi ngu xuẩn của một người đàn ông thất bại.

Chẳng qua tuy nói như thế, thời điểm Dạ Phi Phàm đứng bên cạnh không thể nhìn được nữa nhắc nhở Diệp Vị Ương quảng cáo sắp sửa bắt đầu phải lập tức trở về studio, Đông Phương Thuộc tác phong nhanh nhẹn trên mặt mang theo nụ cười đi tới dứt khoát kéo Diệp Vị Ương đi về phía studio, Thanh Phong Tuấn thất thần nhìn quần dài bông bênh của cô.

Sau đó hắn thấy Diệp Vị Ương đuổi theo Đông Phương Thuộc, bước chân lảo đảo có chút suy yếu, hắn sai bước đi đến tiệm thuốc.

Hắn tính mua một chút thuốc cảm.

Hắn tự nhủ hắn chỉ vì không muốn con cò của mình yếu đuối chỉ bị chút xú đã ngã bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chiếc nhẫn, quảng cáo, mặt lạnh

Edit+Beta:Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn mua một túi thuốc cảm phong phú, thời điểm trả tiền mới phát hiện Diệp Vị Ương thật bỏ vào bóp hắn rất nhiều tiền lẻ, có thể nói trả lại tất cả tiêu phí ở khách sạn.

Hắn không kiểm được vừa bức mình vừa buồn cười, tức giận vì Diệp Vị Ương khách sáo với hắn. Cười vì cô ấy ngoài có vóc dáng cao ráo của một người mẫu, nhìn lại thì ra là một nhóc con non nớt, thật sự không ngờ cô còn có thể đánh nhau, có cốt khí còn có chút xú tính quật cường.

Nhưng một giây tiếp theo, ánh mắt của hắn lại tối sầm, thậm chí hoàn toàn có thể nói nghiêm túc. Bởi vì hắn phát hiện không thấy. chiếc nhẫn trong bóp tiền!

Vì tiền của hắn toàn thế giới không xuất bản thiết kế bằng da thật, để một chiếc nhẫn kim cương bên trong cũng không làm ảnh hưởng mặt ngoài của bóp da, cũng không thể dễ dàng rơi ra ngoài. Trừ phi.

Trừ phi người đựng vào bóp hắn lấy đi nó.

Diệp Vị Ương.

Chỉ có thể là Diệp Vị Ương.

Trừ cô ta ra không có bất kỳ người nào động qua bóp tiền của hắn.

Nói không ra cảm giác trong lòng, chỉ biết tổn rất nhiều lực mới miễn cưỡng kiểm chế xung động lập tức chạy đi chất vấn Diệp Vị Ương. Cô không biết chiếc nhẫn kim cương đó quan trọng với hắn đến cỡ nào.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy có thể là ý trời. Đã như vậy, chiếc nhẫn kim cương rơi vào trong tay Diệp Vị Ương, vậy sau này cô ta nhất định đây đưa với hắn, cô phải trả giá thật lớn, hơn nữa không còn có tư cách trách mắng và hối hận.

Thanh Phong Tuấn ánh mắt phức tạp xách theo một túi thuốc cảm lạnh lùng nghiêm mặt rời khỏi chủ tiệm bán thuốc thấy hắn ngây người, cho rằng hoa si rồi.

Vậy mà khi hắn đi tới studio, thấy Đông Phương Thuốc và Diệp Vị Ương đã bắt đầu quay quảng cáo chính thức, không được quấy rầy, vả lại bởi vì yêu cầu quảng cáo cử chỉ động tác có chút thân mật, thấy cảnh đó trong lòng hắn nổi lên cơn giận, mặt không chút thay đổi lạnh lùng ném thuốc cho một Dạ Phi Phàm ngồi bên cạnh, nói bốn chữ: “Lát đưa cô ấy!” Sau đó không quay đầu lại bỏ đi.

Trong hợp đồng hợp tác Thanh Phong Tuấn viết rất rõ ràng, hắn rất bận có rất nhiều chuyện hắn phải làm, thân là Đại Cỗ Đông mới của tập đoàn Dạ Mị, hắn chỉ phụ trách chia lợi nhuận, có tới báo cáo hay không là tự do của hắn. Dĩ nhiên phạm có chuyện lớn cần quyết định người khôn khéo thông minh như hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thấy Thanh Phong Tuấn ném thuốc cho hắn xong bỏ đi, thái độ lạnh lùng nào có thân thiện đôi bên cùng hợp tác? Trong lòng đương nhiên vô cùng không vui, nhưng bây giờ không thể lập tức phát tác, chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống trước.

Dạ Phi Phàm cảm gỏi thuốc trong lòng phiền muộn không thôi, cùng một dạng với Thanh Phong Tuấn, khi thấy Đông Phương Thuốc và Diệp Vị Ương quay quảng cáo dặt tay ôm eo, mặt cũng lập tức tối sầm!

“Ngừng quay quảng cáo cho ta!” Hắn nhìn lại nhìn, cuối cùng không có phong độ của một đại tướng như Thanh Phong Tuấn, không có ẩn nhẫn tự nhiên coi mờ phúc hắc thâm tàng bất lộ như Thanh Phong Tuấn, trực tiếp lạnh lùng cắt đứt quảng cáo đang quay chụp thuận lợi.

Biên tập phụ trách cất nổi quảng cáo và đạo diễn ngăn người, nổi giận vô cùng, rõ ràng đang quay rất tốt, hai diễn viên cũng đang nhập vai, là cái tên ngu ngốc nào bảo hắn ngưng quay hả?

Đạo diễn xoay người hung dữ, đứng thẳng vòng eo mập mạp, đang định mở miệng mắng to lại thấy người bảo dừng chính là đại tổng tài Dạ Phi Phàm, lời chất vấn nói đến khoe miệng chỉ có thể nhìn trở lại, đầu không khỏi rì rỏ hồi lạnh, ấp úng hỏi: “Tổng Tổng tài, vừa rồi quay ngài không hài lòng sao? Theo cách nhìn vô cùng chuẩn của ngài, có gì cần chỉ giáo thêm không?”

Dạ Phi Phàm về mặt lạnh lùng, không khách khí chỉ về phía Diệp Vị Ương: “Cô ấy trang điểm quá đậm rồi, bảo thợ trang điểm lại cho cô ta! Đừng vì chuyện đó ảnh hưởng hình ảnh đẹp mắt của quảng cáo!”

Đạo diễn trong lòng lập tức đỏ mặt hôi rùng rùng !©,®! Trời ạ, Diệp Vị Ương người ta trang điểm đậm chỗ nào? Rõ ràng vô cùng thanh thuần mà! Tổng tài rõ ràng cố tìm ra vụn nhỏ sai sót! Rốt cuộc ai đã chọc đến Dạ đại tổng tài rồi ah?

Vừa nghĩ như thế, đạo diễn liền đem ánh mắt nhìn về Diệp Vị Ương. Diệp Vị Ương về mặt vô tội, bày tỏ chuyện không liên quan đến cô.

Ack, xem qua hôm nay quay quảng cáo vụn phần khó khăn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Dạ thiếu không bình tĩnh, Thanh thiếu ngược lại rất bình tĩnh!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Lại nói tới thanh Phong Tuấn ném túi thuốc xuống dứt khoát rồi đi, mà Dạ đại tổng tài lại lạnh lùng cắt đứt tiến trình quảng cáo, mọi người rất bức nhưng không dám nói gì, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nếu Diệp Vị Ương bị nói trang điểm quá đậm thì người hóa trang dĩ nhiên là người đầu tiên gặp họa, cả người đầy mồ hôi lạnh sợ bị sa thải chạy tới giúp Diệp Vị Ương tháo trang sức.

Diệp Vị Ương trời sinh tính tình hiền lành, nhìn thấy thợ trang điểm sợ, đương nhiên biết Dạ Phi Phàm có ý gây khó dễ cho họ, nhưng cô không biết rốt cục hôm nay dạ đại tổng tài đang bức bối chuyện gì, người nào chọc vào hắn. Nhưng mà có thể dùng liên lụy tới người vô tội không?

Vì vậy cô nhủ mảy may thật sâu, tốt bụng nắm tay thợ trang điểm, nhẹ nói “Chuyện không liên quan đến chị, thật phải tháo trang sức thì tôi sẽ tự làm, tôi thấy chị không được khỏe, chị đi nghỉ ngơi trước một chút đi!”

Nói xong cũng không nhìn mọi người, trực tiếp cầm lấy hộp trang sức trên tay thợ trang điểm, chuẩn bị đi vào phòng rửa tay tháo trang sức.

Thợ trang điểm rất cảm kích cô chuyện này, vừa khúm núm vừa nhanh chóng vọt khỏi vòng lửa giận, cách xa khỏi Dạ đại tổng tài.

Nhưng Diệp Vị Ương lại không may mắn như thế. Lúc cô đi ngang qua Dạ Phi Phàm đột nhiên bị hắn tóm lấy cổ tay kéo lại.

Hắn hơi dùng sức cầm lấy cổ tay trắng nõn khiến cô đau đớn. Nhưng cô vẫn như cũ chỉ nhủ mảy may không một tiếng kêu đau, lạnh lùng hỏi “Dạ đại tổng tài, không phải ngài nói tôi trang điểm quá đậm sao, sẽ không tốt cho chất lượng quảng cáo sao? Bây giờ tôi đi tháo trang sức, vì sao ngài lại chặn đường không cho tôi đi?”

Giọng của cô đã vô cùng khách khí nhưng vẫn có vẻ xa cách như cũ, khiến cho Dạ Phi Phàm tức giận, nảy sinh ghen tuông.

Trong lòng Dạ Phi Phàm nghĩ, hắn và cô rõ ràng quen biết nhau bao nhiêu năm, trước đây cô rất nhu thuận giống như hắn là ông trời của cô, là tất cả của cô, vậy tại sao hôm nay lại khắt khe như vậy?

Tại sao trong mắt cô gái thuần khiết như tờ giấy trắng lại không nhìn ra nửa điểm tồn tại của Dạ Phi Phàm?

Tại sao bây giờ mỗi lúc nói chuyện lại không nhìn vào mắt hắn nữa? Thậm chí lại còn dùng tôn xưng ghe tòm một lần nữa, gọi hắn là “Ngài”?

Tại sao vừa rồi cô lại đỏ mặt đối với Thanh Phong Tuấn, ngữ khí nhẹ nhàng, đến mức không thềm ngoảnh mặt lại nhìn hắn đang đứng phía sau?

Thực sự không thể tha thứ chính là hôm nay cô mặc chiếc áo mát mẻ bằng lụa trắng hồ vai cùng quần dài, không chỉ quay quảng cáo thôi, lại cùng với tên tiểu tử Đông Phương Thước quay quảng cáo trông rất thân mật, như sớm đã quen biết nhau?

Tên tiểu tử thú vị Đông Phương Thước kia trừ bỏ gia thế có tốt một chút, cao ráo, vóc người đẹp, diện mạo anh tuấn thì so với Dạ Phi Phàm hắn có điểm gì tốt hơn cơ chứ? Cùng lắm.....So với hắn có trẻ tuổi hơn một chút thôi! Nhưng, cô gái này có đầu óc hay không vậy, có biết thương thức không vậy, tên tiểu tử kia rõ ràng chỉ là đại minh tinh hoa tâm đến cực điểm thôi.

Ghen tức chồng chất lên nhau rốt cục Dạ Phi Phàm cũng không bình tĩnh bằng Thanh Phong Tuấn. Hắn hất tay đem túi thuốc cầm ném vào khuỷu tay Diệp Vị Ương, trực tiếp cầm lấy bàn tay đang tháo trang sức, thế nhưng ầm đầu tự mình tháo giùm cô! Hoặc giả sau khi tẩy trang, cô sẽ không mê người như vậy nữa, còn tên tiểu tử thú vị Đông Phương Thước kia cũng sẽ không cách nào gần cô.

Ack, vì thế Diệp Vị Ương nghe được xung quanh có tiếng thút thít cùng âm thanh thán phục, hóa đá.....

Dạ đại tổng tài đang làm gì? Có thể nhẹ tay chút không, không thì mặt cô nhất định sẽ bị sưng đỏ ah! !

Chỉ một lúc sau, Diệp Vị Ương không thể nhịn được nữa, để phá vỡ bầu không khí quỷ dị này, cũng để ngăn lại hành động kì lạ của hắn, tùy tiện tìm đề tài khác “Thuốc này.....Ai mua thế?” Cô nhớ vừa rồi Dạ đại tổng tài không có rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nhớ kỹ lời hôm nay em nói ——Thanh Thiếu

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

“Thuốc này.....Ai mua thế?” Cô nhớ vừa rồi Dạ đại tổng tài cũng không có rời đi.

Một túi lớn đầy thuốc cảm,cho dù bệnh bình thường cũng khó mà uống hết?Chắc chắc, người giúp cô mua thuốc quả thật rất quan tâm tới cô nha! Khiến cô có một chút cảm động!

Dạ Phi Phàm giúp cô tháo trang sức,khoảng cách giữa cô và hấn vốn đã rất gần,hôm nay thấy trong mắt cô thoáng có chút dịu dàng trong sáng thuần khiết.

Cô hỏi hấn ai mua thuốc? Điều này khiến hấn vô cùng khó chịu.

“Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Bảo cô uống thuốc thì cô cứ uống,nhiều chuyện làm gì,bớt nói đi,với lại cũng không phải nín kéo làm quen.”Giọng điệu của hấn có chút gay gắt, cố ý nói sang chuyện khác.

Nhưng mà hấn càng như thế,Diệp Vị Ương càng cho rằng hấn chột dạ,cho rằng hấn ngại ngùng, cho rằng hấn giúp cô mua thuốc.Cho dù hấn không có rồi đi, nhưng hấn là đại tổng tài có thể sai cấp dưới đi mua không phải sao?

Dạ Phi Phàm quả thật là chột dạ, nhưng không giống bộ dạng ngượng ngùng thừa nhận làm chuyện tốt như Diệp Vị Ương nghĩ. Mà cũng không thể nói dối thuốc này chính hấn mua, lại không muốn Thanh Phong Tuấn có thêm công lao, khiến cho Diệp Vị Ương đối với Thanh thiếu có thêm mô chút thiện cảm. Hừ, không nói! Tuyệt đối không nói.

Hấn cố ý nói mơ hồ không rõ cho qua chuyện,chi cần hấn không vô si nói mình mua là được, đúng không?

Diệp Vị Ương thấy sắc mặt Dạ Phi Phàm thay đổi trong nháy mắt không khỏi nhíu mày, lại nhớ tới ở quán rượu lần đó hấn khiến cho cô thẹn thùng, tủi nhục cùng tổn thương, trong lòng lại mơ hồ có cảm giác đau đớn. Chắc chắn, chắc lẽ đàn ông đều thích cho ăn tát.....sau đó lấy hai thìa đường dỗ ngọt sao? Thật ngậy tho! Cô sẽ không để mình rơi vào vòng xoay đó đâu.

Vì vậy Diệp Vị Ương mang thuốc trong tay đẩy về phía Dạ Phi Phàm, thanh âm trong trẻo lạnh lùng “Cảm ơn Dạ đại tổng tài đã quan tâm, tôi nghĩ, tôi đã cảm thấy tốt hơn rồi, không cần những thứ thuốc này nữa, anh nên giữ lại để sau này dùng thì hơn.”

Lời nói có chút gấp gáp, cho đến câu cuối cùng lại mang một nghĩa khác, Dạ Phi Phàm nghe vào quả thật thấy rất chói tai,vô cùng không vui lại không chút suy nghĩ phản bác lại “Cô được lắm Diệp Vị Ương! Cô không cảm kích tôi còn chưa nói tới, lại còn rửa tôi bị cảm sao? Đúng là đồ đàn bà độc địa, cô thực sự cho là tôi có thời gian rảnh rỗi mua thuốc cho cô sao? Hừ, nói cho cô biết, cái này là do cái gã Thanh Phong Tuấn phúc hắc đó mua, ai biết hấn có âm mưu gì, cố ý lấy lòng nữ sinh thuần khiết,theo ý tôi,không phải có ý đồ xấu ấy chứ!Cô thích uống hay không uống thì tùy, tôi thấy ăn mua thuốc cũng không cần thiết phải uống, không không uống tôi sẽ mang nó đi vứt ngay lập tức, đồ phải nhìn, chứ đừng phải nhìn, chứ đừng phải nhìn!”

_____Kỳ tích kia, Dạ đại tổng tài kiêu ngạo một khi gặp Diệp Vị Ương liền giống như con sư tử mất kiểm soát,lời cũng nói nhiều hơn bình thường!

Bất quá vừa rồi hấn thất khống đã nói ra chân tướng sự thật.

Mất thấy Dạ Phi Phàm xoay người muốn đem túi thuốc lớn vứt vào thùng rác, Diệp Vị Ương nghe được thì sừng sốt, cuối cùng cũng tỉnh táo vội vàng kéo tay hấn lại, một lần nữa cầm lại túi thuốc, quyết định dùng giọng điệu ác liệt chọc giận Dạ Phi Phàm “Tôi đã nói rồi, bình thường Dạ đại tổng tài soi với với khối ăng còn lạnh hơn, làm sao có thể chủ động đi mua thuốc cho một người mẫu bẻ nhỏ như tôi được.haizz, thôi thật ngốc, đáng nhẽ ngay từ đầu đã phải nhận ra ngay từ đầu rằng thuốc này là do Thanh thiếu tí mĩ mua giúp mới phải. Trước đó anh ta cũng là người đầu tiên biết tôi bị cảm. Ừm,thuốc này là một phần tâm ý của anh ta, tôi nhận trước, sau này sẽ từ từ cảm ơn anh ta!”

“Nhớ lấy lời cô vừa nói đấy!” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ đằng sau truyền tới, mang theo nụ cười nhạt nhẽo tà mị. Thì ra là Thanh Phong Tuấn không biết đã trở lại từ khi nào!

Trời ạ! Người đàn ông này, ngay cả đi bộ cũng không phát ra tiếng động sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ghen không vui, phát hiện bí mật!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

“Nhớ kỹ lời cô vừa nói đấy!” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ đằng sau truyền tới, mang theo nụ cười tà mị. Thì ra là Thanh Phong Tuấn không biết trở lại từ khi nào!

Trời ạ! Người đàn ông này ngay cả đi bộ cũng không phát ra tiếng động sao?

Diệp Vị Ương quỳnh lên, những lời một nửa là thật một nửa là giả, là cô cố ý nói ra, sao lại trùng hợp bị chính chủ nghe được, phải làm sao đây? Thật là.....nắc cỡ! Thiên Lôi mau tới đánh cô một cái đi, da mặt cô quả thật rất mỏng.

Dạ Phi Phàm thấy Diệp Vị Ương e lệ, lại thấy trên khuôn mặt Thanh Phong Tuấn ẩn hiện nụ cười, cảm thấy trong lồng ngực như có lửa giận cuộn cuộn thiêu đốt, lạnh lùng nói “Trang sức đã tháo xong, vậy có vẻ đẹp hơn, với lại nhìn về mặt của cô cũng không tệ, vậy thì tiếp tục chụp cho xong buổi quảng cáo hôm nay thôi!”

Diệp Vị Ương cũng không tức giận, bĩu môi, đối mặt với Thanh Phong Tuấn vốn đã có chút lúng túng, hiện tại vừa hay mượn lời của Dạ Phi Phàm xoay người bước nhanh về hướng studio.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên chiếc áo trắng hở vai của cô, mỗi bước đi của cô lần vẩy lại tung bay theo gió, lướt qua cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, giống như một tinh linh lạc giữa trần gian. Điều này đều khiến cho Thanh Phong Tuấn cùng Dạ Phi Phàm nhìn đến mất hồn.

Thanh Phong Tuấn là người lấy lại thần trí trước, thấy Dạ Phi Phàm vẫn ngây người như cũ, sâu trong tròng mắt màu đen của hắn phát ra một tia tàn bạo không dễ dàng phát hiện, nguy hiểm mà thâm trầm giống như trận bão của mình bị người khác dòm ngó, rất không vui.

Có lẽ bởi khí trời có chút nóng bức, hắn không để ý tới nguyên nhân ánh mắt tàn ác cùng sự khó chịu trước ngực mà nửa châm biếm nửa giễu cợt nhìn bầu trời xanh thẳm bao la nói “Dạ Phi Phàm, anh nói xem mây trời trong xanh lại mờ ảo, thay vì đi xa nhưng vẫn không có thứ mình muốn, chỉ bằng quý trọng thật tốt thứ đang có trước mắt. Anh đã không xứng để có Diệp Vị Ương rồi, đừng quên anh và Thiên Tuyết đã có quan hệ. Cả cơ thể và tim cô ấy đã giao phó cho anh, lại vì anh mà cắt động mạnh tự sát, hiện tại anh lại mang cô ấy nhét vào bệnh viện, quả không hô là tổng tài máu lạnh. Một cô gái tốt như Hàn Thiên Tuyết, thật ra mà nói anh quá đủ ghê tởm, không xứng với cô ấy!”

____-Thanh Phong Tuấn dùng giọng nói thong dong lãnh đạm đã kích người, mặt không hề biến sắc, thậm chí còn mang theo vẻ mặt bình tĩnh thường thức cảnh trời xanh thẳm đẹp đẽ, thực sự khiến cho đối phương chết vì nội thương.

Dạ Phi Phàm bị nói xong có chút bối rối, vốn tâm tình đã không tốt nay giờ lại càng bức bối, giận giữ nghiêng răng nói “Thanh thiếu, tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác”

Nghe lời nói này, Thanh Phong Tuấn như có chút do dự, rốt cục có nên xen vào chuyện của người khác không? Hắn thu lại vẻ bất cần đời, nghiêm túc nói với Dạ Phi Phàm “Nếu anh để mất Hàn Thiên Tuyết thì cuộc đời này anh nhất định sẽ hối hận. Không có người nào yêu anh như cô ấy đâu!”

Dạ Phi Phàm chấn động, nhìn biểu tình của Thanh Phong Tuấn giống như hắn biết rất nhiều tin tức mà mình không biết, Hàn Thiên Tuyết kiên quyết chia tay với mình tới nước Pháp, năm năm chưa từng liên lạc với mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể nhìn ra cô ấy vẫn còn rất yêu mình. Đem đầu cũng giữ lại trở lại giao cho mình. Chẳng lẽ.....Thật sự mình đã hiểu lầm?

Rất không thích người khác nhắc nhở mình đặc biệt lại là Thanh Phong Tuấn, Dạ Phi Phàm lạnh lùng bỏ lại một câu “Chuyện giữa tôi và cô ấy tự tôi quyết định, không cần Thanh thiếu đại danh鼎鼎 bần tâm!” Nói xong cứng nhắc dời đi.

Trông Dạ Phi Phàm đi thật vất vả, Thanh Phong Tuấn lại chán nản nhìn Diệp Vị Ương đứng đó không xa, hắn lại một lần nữa nhìn tà váy tuyết trắng nhẹ nhàng bay bay của cô, cảm giác phong cách thiết kế cực kì quen mắt, ánh mắt hắn lóe một chút nghi ngờ, đột nhiên sau đó sáng bừng lên!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nguyên nhân hắn tiếp cận cô

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Trông Dạ Phi Phàm đi thật vất vả, Thanh Phong Tuấn lại chán nản nhìn Diệp Vị Ương đứng đó không xa, hắn lại một lần nữa nhìn tà váy tuyết trắng nhẹ nhàng bay bay của cô, cảm giác phong cách thiết kế cực kì quen mắt, ánh mắt hắn hiện lên một chút nghi ngờ, sau đó đột nhiên lóe sáng!

Hắn nhìn nhân viên an ninh bên cạnh căn dặn “Sau khi quay quảng cáo kết thúc, đưa tiểu thư Diệp Vị Ương tới phòng làm việc của tôi! Nói tôi có việc gấp muốn gặp cô ấy!”

“Được được, tôi nhất định sẽ truyền đạt ý của ngài tới cô ấy, ngài đi thông thả!” Nhân viên an ninh cúi người gật đầu nhìn bộ đại cổ đồng mới nhận chức.

Thanh Phong Tuấn dường như không ưa sự niềm nở này, hàng lông mày cong cong khẽ nhíu lại, không nói thêm một câu liền rời đi.

Hắn vừa trở về phòng làm việc đóng cửa lại, thì điện thoại của Hàn Thiên Tuyết đã gọi đến, giọng nói rõ ràng là rất yếu, điều này khiến cho Thanh Phong Tuấn nhú mày, hỏi “Dạ Phi Phàm không tới thăm cô sao? Không hiểu được nỗi đau trong lòng cô, đúng là không đáng để yêu, Cô không được gọi điện thoại cho hắn, cứ dưỡng bệnh thật tốt cho tôi, hồi phục sớm một chút. Nếu tìm tới cái chết một lần nữa thì thực không phải Hàn Thiên Tuyết tôi quen biết năm năm ở nước Pháp.”

Đầu dây bên kia, Hàn Thiên Tuyết cười khổ “Thanh thiếu, lần này bị thương tôi nhận ra một điều, có thể anh ấy vẫn còn quan tâm tới tôi, nhưng không yêu tôi giống như trước. Đây là số mệnh đã an bài, sao mà thật đáng buồn. Tôi chưa từng phản bội anh ấy, nhưng những lời thề non hẹn biển giữa tôi và anh ấy lại đang dần phai nhạt, dần dần biến mất.”

“Thiên Tuyết, cô đừng quá đau khổ, chờ thêm một chút hắn sẽ chạy đến thăm cô thôi.” Thanh Phong Tuấn vuốt vuốt mi tâm mệt mỏi, an ủi bạn tốt của mình. Dù sao thì vừa rồi Dạ Phi Phàm rồi đi cũng là đi tới bệnh viện mà.

“Không nên nói trước mọi việc, Thanh thiếu, tôi có thể hỏi anh một chuyện không? Tại sao trong kế hoạch, vừa về nước anh đột nhiên chọn trúng Diệp Vị Ương vậy? Tại sao không phải là người khác? Duy nhất mình cô ấy? Mà Dạ Phi Phàm đối với cô ấy cũng rất tốt, coi trọng cô ấy, yêu mến cô ấy, vì cô ấy mà ghen tuông. Cô ấy.....tốt lắm phải không? So với tôi.....tốt hơn rất nhiều, đúng không?”

Lúc Hàn Thiên Tuyết nói những lời này, cũng là lúc nắm lấy bộ đồ bệnh nhân nơi lồng ngực, gắng gượng không để mình rơi nước mắt. Cô cũng không ghen ghét với Diệp Vị Ương, cô biết đó là một cô gái thuần khiết, không một chút vết nhơ nào, chỉ là trong lòng ngực cô có một chút khổ sở mà thôi.

“Cô không cần nghĩ nhiều, tối nay tôi lại gọi điện thoại tới cho cô, cô nên nghỉ ngơi cho tốt.” Thanh Phong Tuấn không hề trả lời thẳng vấn đề của Hàn Thiên Tuyết mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại hắn lại càng thêm phiền muộn, đi tới trước cửa sổ sát đất, mở cửa sổ ra, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, suy nghĩ bắt đầu bay bổng.

Hắn nhớ tới khoảng thời gian năm năm theo ông cụ hắc đạo nắm trong tay quyền quyết định cả khối thị trường ở Trung Quốc, lấy được sự tín nhiệm, ngày đầu tiên về từ pháp thành phố A, vừa ra khỏi phi trường chật chội, hắn gặp ngay Diệp Vị Ương.

Giao thông bên ngoài phi trường cho chút hỗn loạn.

Có một cô gái gương mặt trắng thuần, cổ ý ăn mặc rất khiêm tốn, lại lau mặt cho một đứa bé ăn xin. Sau này Thanh Phong Tuấn mới biết được đó là người mẫu thế giới Diệp Vị Ương, và lại mẹ của cô chính là người phụ nữ mà hắn nhất định phải tìm.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy một người mẫu thế giới không kì thị mà lau mặt cho một đứa bé ăn xin, không lớn tiếng chất vấn gây chuyện với tài xế, đây không phải là vì cô ý gây ấn tượng tốt cho công chúng mà cô ý giả vờ, mà xuất phát từ tấm lòng, quả thật rất có tinh thần trọng nghĩa, rất hiền lành.

Lúc đó cặp mắt tinh khiết trong suốt không tha cho bất cứ hành động phạm pháp nào.

Sau đó Thanh Phong Tuấn đã nghĩ, một cô gái như vậy rất dễ tiếp cận, rất dễ lợi dụng, hắn không cần lo lắng tới việc sau này cô bao che mình cùng những người tội ác tày trời núp sâu trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Cô lùi một bước, hắn tiến hai bước!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Bên này Thanh Phong Tuấn một mình trầm tư, trên khuôn mặt tuấn lãng không hề lộ ra bất kỳ biểu tình, khiến cho người ta không thể đoán ra rốt cục hắn đang nghĩ cái gì.

Bên kia Diệp Vị Ương dụi dụi mắt thoải mái quay quảng cáo cùng Đông Phương Thước, đương nhiên cũng không quá nhẹ nhõm quá thuận lợi.

“Cát! Dừng lại một chút! Nghỉ ngơi mười phút tìm một chút cảm giác!” Đại diện không biết đã lần thứ N nóng nảy yêu cầu dừng lại rồi, trời đã nóng lại thêm nỗi giận chỉ thiếu điều đầu bốc khói nữa thôi, nhưng lại không dám lớn tiếng chỉ trích, chỉ có thể nhỏ giọng mắng:

“Làm cái sao thế? Thật vất vả mới không có hai đại nhân vật ở đây xem đại chiến, rõ ràng trước đó còn đùa giỡn rất tốt cơ mà, hiện tại Diệp tiểu thư để hồn ở đây vậy? Thật là tức chết người! Đứng đi đứng lại nhiều lần, thật là lãng phí nhân lực vật lực cùng với cuộn phim mà! Hơn nữa trời nóng như vậy,

chắc chắc.....”

Mặc dù nghe không rõ đạo diễn nói gì,nhưng Diệp Vị Ương tự biết đang nói mình,mặt ửng đỏ,trợn mắt nhìn tên đầu sỏ gây ra chuyện Đông Phương Thước!

Đều do hấn hại! Là do hấn luôn dùng ánh mắt nóng rực cùng mong chờ không thể giải thích được nhìn cô, nếu không phải hấn luôn lấy cớ quay quảng cáo để dính sát lại cô,ôm eo cô, dặt tay cô,khiến cô sợ đến mất hồn sao? Đúng là.....Đại Minh Tinh phong lưu!

Rất nhiều người nếu như đứng cạnh Đông Phương Thước, theo bản năng điều đầu tiên sẽ là chăm chú nhìn khuôn mặt yêu nghiệt hại nướchại dân của hấn.Nhưng điều đầu tiên Diệp Vị Ương chú ý lại là ánh mắt cùng nụ cười của hấn, như thế.....Ách,nóng rực,mong chờ,chịu đựng,dịu dàng và cảm giác mâu thuẫn hận không thể nghiêng răng nghiêng lợi.

Thật,người này nhìn thì có vẻ giống như muốn đòi xử dịu dàng với cô,nhưng lại rất muốn.....xé rách cô ra! Ánh mắt kia rõ ràng là muốn cô nói gì đó hoặc nhớ một thứ gì!

Làm ơn đi,cô cần bản không biết hấn có được chưa hả! Nhiều lần nhìn đôi mắt đào hoa màu đen của hấn có chút quen mắt! Hừ, chưa từng thấy qua chắc chắn chưa từng gặp,cho dù hấn trông mắt lớn hơn nữa thì cô cũng chưa từng gặp!

“Này, Đông Phương Thước đại thiếu gia, Đông Phương Thước Đại Minh Tinh, tôi nói anh có thể hay không đừng nhìn chăm chăm vào tôi nữa! Cứ nhìn xuống phía dưới như thế, không sợ đôi mắt đào hoa bị co giật sao?” Thật ra thì ý mà Diệp Vị Ương muốn nói, trời ơ, trời nóng như vậy sẽ không thể phối hợp được, chỉ bằng để cho cô nhanh chóng chụp xong bộ quảng cáo hoa lệ này rồi nghỉ ngơi một chút!

Đây là loại cảm giác thập phần áp bách giống như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển nhìn thẳng vào mắt. Diệp Vị Ương mặc dù là người mẫu,vóc dáng rất cao,nhưng Đông Phương Thước so với cô rõ ràng cao hơn nhiều! Nếu như nhìn thẳng cô chỉ có thể thấy yết hầu mê người của Đông Phương Thước mà thôi.

Nhưng bản năng trời sinh từ nhỏ Diệp Vị Ương đã là một đứa bé quật cường,cô chính là không muốn ngẩng đầu nhìn hấn,khiến cho hấn càng thêm đắc ý.

Nhưng dù không bị ảnh hưởng bởi cái nhìn của Đông Phương Thước,Diệp Vị Ương lại có vẻ mặt cực kì xinh đẹp! Tựa như giờ phút này,hấn mượn ưu thế chiều cao có thể nhìn rõ Diệp Vị Ương đang nhú chặt lông mày, cô gái này nhất định cố ý để cho hấn thấy vẻ ngượng ngùng xấu hổ sao? A, điều này khiến cho hấn cảm thấy rất thú vị!

Trước mắt Diệp Vị Ương giống như hấn lường trước,cùng người hấn tôn kính nhất hoàn toàn một dạng,khí chất thanh thuần đến có thể so với giấy trắng,làm cho người ta nhìn thêm mấy lần cũng không nỡ dời đi tầm mắt

Cô lùi một bước, hấn tiến thêm hai bước,sát lại ngày càng gần!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người này thật đáng ghét!

Edit + Beta:Tieumanulk

Cô lùi một bước,hấn tiến hai bước,dựa cô càng ngày càng gần.

“Nhóc con,em thật sự không nhớ anh?Em nhìn kỹ thêm một chút,giương mặt tuấn tú phóng khoáng như anh trên thế gian có mấy người? Em thật đáng chết gặp qua cũng không nên quên anh chứ!” Đông Phương Thước hát kiểu tóc rất đẹp,không bình tĩnh nói.

“Ack,anh không phải là làn gió thế hệ mới Thiên vương Đông Phương Thước sao? Trừ những những việc đó,tôi còn phải biết những thứ gì nữa? Hoặc tôi nên tăng thêm một câu ngưỡng mộ đại danh đã lâu anh mới vui?Mới bằng lòng bỏ qua tôi,sau đó cùng chụp tốt quảng cáo? Đáng tiếc,tôi trời sanh không phải là người thích xem tin đồn. Trước kia tôi thật sự chưa thấy qua anh mà.”

Diệp Vị Ương giọng nói bình tĩnh mà trầm ổn,khiến Đông Phương Thước càng thêm không bình tĩnh,gần như muốn nổ tung!

“Cô không phải nhớ tôi?” Hấn nhìn ánh mắt trong veo của cô,không phát hiện một chút gợn sóng, “Như vậy. Cô thật không nhớ tôi! Hay nói cô không nhớ người kia!Cô gái không có lương tâm,tại sao có thể quên người đó? !”

Đối mặt Đông Phương Thước chất vấn và “Gầm thét”,người chung quanh co rúm lại vai.Đặc biệt là đạo diễn đáng thương,hấn rất muốn nhắc nhở Đông Phương Thước điện hạ,đã nói chỉ nghỉ ngơi mười phút,mười phút sớm đã qua,mắt thấy sắp đến thời gian ăn cơm trưa,quảng cáo rồi cuộc chụp hay không

chụp a a a a?

Đáng tiếc, đạo diễn chỉ có tặc tâm, không có tặc đảm, chỉ dám điên cuồng gào thét trong lòng chứ không dám nói ra một chữ, vì vậy chỉ có thể tiếp tục kéo dài thời gian vô hạn. Ông trời ơi, im lặng rơi nước mắt, ông đầu gì cũng là đạo diễn lớn, khó khăn lắm mới có được như ngày hôm nay!

Diệp Vị Ương thận trọng và nhạy cảm hơn người bình thường, thật sự không thể xem nhẹ đường nhìn quá mức sắc bén cùng chất vấn của Đông Phương Thước, không khỏi tự hỏi, người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không thể không ngẩng đầu lần nữa nhìn kỹ gương mặt hắn.

Đó là một đôi mắt đào hoa yêu nghiệt trong đêm tối, tất nhiên khác với Thanh Phong Tuấn mắt xéch thâm thúy, cũng khác ánh mắt lạnh lùng của Dạ Phi Phàm. Còn đôi mắt trước mặt nếu bỏ đi lửa giận vô hình của Đông Phương Thước cơ hồ có thể nói dịu dàng đa tình.

Đang ở thời điểm Diệp Vị Ương nghỉ ngơi, Đông Phương Thước không biết là mất đi kiên nhẫn hay khôi phục tính táo, đem tâm tình dư thừa trên khuôn mặt anh tuấn thu lại hết, tay vung lên bầu trời, giọng nói không mặn không nhạt nói: “Thôi, bản thiếu gia không có thời gian lè mè, hôm nay còn những chuyện khác phải làm, sau này ta sẽ tìm thêm cơ hội gỡ đầu cô xem một chút, nhìn bên trong rốt cuộc chứa những gì. Đạo diễn, quay tiếp!”

Đạo diễn vừa nghe thấy thiên ân vạn tạ, chỉ thiếu không có quỳ xuống thờ dài tạ ơn.

Đông Phương Thước thay đổi nhiều nét mặt ngược lại làm Diệp Vị Ương xóa đi nghi ngờ, đứng rồi, tại sao cô quên người trẻ tuổi trước mắt là ảnh đế đây? Nói không chừng tất cả vừa rồi đều giả vờ? Diễn kịch chọc cô chơi!

Nghĩ như vậy, chắc chắn, người này thật đáng ghét!

Đông Phương Thước dẫn đầu xoay người đi đến nơi lấy cảnh, hắn siết chặt tay cầm vào túi áo, nắm thành quyền, nổi lên gân xanh. Trong đầu óc hắn vẫn còn lặp lại một chuyện rồi rồi rồi! Cô không nhớ hắn.

Trong nháy mắt, đôi mắt sáng lóng lánh nhiều ánh sao thoáng qua tia mắt mắ, ánh sáng âm đạm không người nào có thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Liên tưởng động tác thân mật

Edit + Beta: Tieumanulk

Từ tình khiết dùng trên người Diệp Vị Ương không chỉ hình dung bề ngoài của cô, ngay cả linh hồn cô cũng vô cùng tình khiết.

Mái tóc dài đen nhánh, vảy dài phiêu dật như tiên, hơn nữa ánh mắt cô nghiêm túc cổ chấp, cô đơn thuần đẹp như cảnh trong mơ.

Đông Phương Thước không nhận được nghĩ, cô chính như vậy mới có thể khiến người kia nhớ mãi đến chết cũng không quên được.

Thời gian quay quảng cáo tiếp theo, Đông Phương Thước tập trung lạ thường, không có lại làm khó Diệp Vị Ương, cho nên quay chụp tiến hành vô cùng thuận lợi.

“OK! Xong cảnh này!” Đạo diễn vui vẻ giơ tay búng ngón cái và ngón giữa, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Ai u, Đông Phương điện hạ sớm phối hợp không phải sớm xong việc sao. Cũng không cần để một đám người chịu giày vò đến bây giờ.

Nhân viên làm việc vội vàng tiếp tục thay đổi bối cảnh, kiểm tra hiệu quả ống kính dưới ánh mặt trời, vội vàng đưa ống kính chuẩn bị.

Diệp Vị Ương lẳng lặng đứng tại chỗ chờ đợi. Tiếp theo phải quay chụp cô và Đông Phương Thước Thân mật đùa giỡn.

Đây là đầu gọi quảng cáo quốc tế, cô sẽ say mê nhìn hoa tươi, mà Đông Phương Thước nhẹ nhàng từ phía sau đi đến cạnh cô, bị mái tóc đen nhánh sáng bóng dưới ánh mặt trời của cô hấp dẫn, cho nên to gan vén sợi tóc ngửi nhẹ mùi vị thơm ngát của đầu gọi.

——— Diệp Vị Ương chỉ cần vừa nghĩ tới có một người đàn ông đứng phía sau mình, cách gần mình như vậy, nấp mờ chạm vào tóc cô, cô đã cảm thấy nổi da gà, rất buồn nôn, cả người không được tự nhiên.

Còn chưa bắt đầu quay Diệp Vị Ương bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Trời ạ, sáng sớm hôm nay cô mới đọc kịch bản quảng cáo, nếu như sớm biết cô đã kiên quyết không đồng ý! Nhưng Đoán chừng dù cô phản đối thế nào cũng vô ích, toàn bộ những người này đều là quản lý cấp cao mới có thể quyết định, cô nói căn bản không xem ra gì.

Trên thân thể mỗi người đều có một nơi mẫn cảm,có người là ở vành tai,có người ở đôi môi,mà Diệp Vị Ương lại trùng hợp ở cổ,nơi cách xương quai xanh đều khu mẫn của cô.Cùng một dạng,không quen bị người khác đụng chạm.

Cô thật sự không biết chút nữa có thể không nhận được trực tiếp đá một cước lên người Đông Phương Thước.

Ha ha,cho dù có thể nhận được không làm như vậy,nhưng nghĩ đến ở tại nơi đây sẽ rất thú vị——

Diệp Vị Ương không nhận được nghĩ,ở một nơi mát mẻ xinh đẹp,hoa nở rực rỡ,mà nam chính quay quảng cáo bị cô một cước đạp bay,Woa,đó là cảnh chấn động lòng người khôi hài cỡ nào a.

Nhưng chỉ nghĩ chứ không dám làm,Haizzz.

“Cô gái,em đang ở đây nghĩ gì?Cùng tôi chụp quảng cáo mà không tập trung?” Đông Phương Thước vốn không vui giờ trong lòng càng mất hứng.

“A,không có,tôi chỉ đang suy nghĩ cảnh tiếp theo.” Diệp Vị Ương tùy tiện trả lời đại một câu.Cô sẽ không ngốc đến nói thật mọi chuyện.

“Hừ,tôi thấy ngẩn người là sở trường của cô mới đúng,sau đó đứng trước ống kính đột nhiên ngẩn người,tôi muốn nói không chừng bởi vì cô ngẩn người quá xuất thần nhập hóa,kết quả quảng cáo này vì vậy đạt giải thưởng lớn.” Đông Phương Thước keo kiệt kể khổ châm chọc.

Diệp Vị Ương bĩu môi,không như bình thường so đo với hắn. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ,tên nhóc hay giấu cọt kể khổ thật là tên đã trưởng thành sao? Thật 25 tuổi sao? Không phải chưa trưởng thành chứ? Thật ngây thơ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mệ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Bị hôn trộm,Thanh tổng tức giận

Edit + Beta:Tieumanulk

Chính thức quay cảnh thân mật trước ống kính.

Giữa nhiều loại hoa đua nở Diệp Vị Ương lẳng lặng đứng ngay ngắn,mái tóc thật dài tung bay theo gió như một bức phong cảnh xinh đẹp nhất.

Về mặt của cô nhìn như say mê trong đó,yên lòng mà hài hòa, thật ra thì. khản trương muốn chết!

Hai lỗ tai nghiêm túc lắng nghe động tĩnh sau lưng,không ngừng tự nói với mình chỉ là quay quảng cáo mà thôi,không phải sự thật. Sau đó ngàn vạn đừng để cô một cước đá ngã Đông Phương Thước.

Nhưng theo tiếng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng gần,Diệp Vị Ương đã tiến vào trăm phần trăm trạng thái đề phòng!

Ngược lại Đông Phương Thước nhìn bóng lưng mê người của cô,khóe môi khẽ cười.Cứ như vậy,ngón tay thon dài của hắn mơn trớn lọn tóc cô,dịu dàng quý trọng ,sau đó bằng tư thái thoải mái cúi người đầu chuẩn bị tiếp cận cần cổ mẫn cảm của cô.

Tựa hồ cảm thấy cô khản trương,Đông Phương Thước thích đùa dai mới vừa lẳng động xuống lại bị hoàn toàn khơi lên,như đứa bé lớn quyết định trêu đùa cô,căn bản không quan có ảnh hưởng đến tiến trình quay phim hay không.

Hắn đem thân hình cao lớn có ý nghiêng về trước một chút,khom lưng tựa vào vành tai từ từ đồ bưng của cô,dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm gò má cô, thương thức cô ngưng ngừng,thử thách trình độ nhẫn nại của cô.

Dĩ nhiên đây cũng là thử thách đối với Đông Phương Thước.Mới qua mấy giây,trong lòng hắn đang than thở thất bại của mình,quả nhiên sắc chi tính dã! Đây rõ ràng là một loại hành hạ hai bên,chính hắn cũng bị hấp dẫn!

Hít thở sâu một hơi,hít sâu mùi thơm ngát trên tóc Diệp Vị Ương,nụ hôn của hắn không hề báo trước rơi vào sau cổ cô.

Như bị kim châm,người Diệp Vị Ương đột nhiên chấn động tựa như hoảng sợ,nhanh chóng chạy ra,ước chừng cách Đông Phương Thước hai thước.

Động tác như tránh thủ dữ làm tổn thương tự ái phái nam Đông Phương Thước,chưa từng có phụ nữ không thích hắn,bình thường một nụ cười,một ánh mắt, đã khiến những cô gái kia thần hồn điên đảo chạy đến.Nhưng đụng phải Diệp Vị Ương, một lần lại một lần bị cô. đáng ghét.

Đông Phương Thước không nhận được âm thầm cắn răng.

Thân thể của hắn có chút cứng ngắc,từ từ phức tạp cười lên giống như đứa bé không chiếm được kẹo uất ức ai oán nhìn Diệp Vị Ương.

Tất cả mọi người hoảng sợ ! Đông Phương điện hạ vẻ mặt thật đáng yêu thật vô tội a!

Diệp Vị Ương thấy lại nổi da gà!

Máy chụp hình còn mở,cảnh tượng hai nhân vật chính đứng sừng sững,hai bên nhìn nhau,không phải giống như người yêu mà. Ack là kẻ địch.

Đúng vậy,một phút đồng hồ trước cô gái đẹp còn diễm tình dịu dàng giờ sắc mặt lạnh đi,một chàng trai anh tuấn tác phong nhanh nhẹn bây giờ cười như không cười!

Đông Phương Thước bộ dạng diễm nhiên như không có việc gì hoàn toàn chọc giận Diệp Vị Ương.Hừ, thiên vương siêu sao trong truyền thuyết chẳng qua như thế, bạch mã hoàng tử trong lòng vô số thiếu nữ lại là một sắc lang khoác da dê? !

Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy sau ót vừa rồi bị Đông Phương Thước hôn vẫn còn tê dại,hơi nóng. Thật đáng ghét,người đàn ông này ngày đó ở quán bar cưỡng hôn cô,cô còn chưa tìm hắn tính sổ!Vội lại trong kịch bản rõ ràng không có hôn đùa giỡn,thế nhưng hắn lại nhân cơ hội sàm sỡ cô!

“Quảng cáo còn chưa quay xong sao?” Thanh Phong Tuấn quay lại như gió,giọng sột ruột truyền đến.Đang làm việc chờ mãi không cô gái này đi tìm hắn,hắn cau mày một lần nữa đi đến hiện trường, bởi vì. sắp đến giờ cơm.

Nhìn mặt Diệp Vị Ương đỏ hồng,nhìn lại Đông Phương Thước mặt cười như mèo trộm thịt,thông minh như Thanh Phong Tuấn lập tức đoán được xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt anh tuấn của hắn tối sầm nổi lên giông bão,ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mệ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thanh tổng đánh Đông Phương điện hạ

Edit + Beta:Tieumanulk

“Cậu đã làm gì cô ấy?” Ngữ điệu trầm thấp từ tính của Thanh Phong Tuấn lộ ra áp lực vô hình,hắn nhìn Đông Phương Thước lấy giọng cực kỳ trầm ổn như bậc vua chúa chất vấn hắn.

Đông Phương Thước mặc dù hết sức kính trọng Thanh Phong Tuấn,nhưng y từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng bất cần đời,đương nhiên chưa từng sợ qua bất luận kẻ nào.Y lúc này cười càng thêm mê hoặc,đưa tay lên dùng ngón tay trở nhẹ nhàng mon trón cánh môi quyền rũ,ánh mắt rũ xuống lần nữa như sương mây,bộ dạng yêu nghiệt tuyệt thế nói:

“Thanh Phong học trưởng lúc nào biết quan tâm phụ nữ rồi ta? Lại nói. tôi chưa ăn cô ta.Ta chỉ Chắc chắn,tôi chỉ nghe một người rất quan trọng nói qua Diệp tiểu thư trời sanh ngưng ngưng,sạch sẽ thuần khiết,không thích bị người khác đụng chạm,mà tôi lần này trở về nước chính vì muốn tìm Diệp tiểu thư,mà thời gian đủ để thay đổi bất cứ ai,tôi vừa rồi. à,tôi chỉ mượn một số nơi nhỏ,dùng động tác để nghiệm chứng cô ấy có phải là người tôi muốn tìm hay không,có phải người đáng giá để người kia coi trọng,nhớ mãi không quên vậy không?”

—— Tiểu tử này đúng là mở mắt nói dối,mà còn nói dối mặt không đỏ sắc không chê vào đâu được,muốn nghiệm chứng thì nụ hôn nóng bỏng tại quầy bar đêm trước đã quá rõ ràng rồi.

Diệp Vị Ương nghe lời này,trực tiếp bỏ đi lời hắn nói”Người rất quan trọng kia”,hết sức tức giận Đông Phương Thước không chịu thừa nhận.Hừ,hắn rõ ràng là sắc lang!

Có Sắc lang nào động tay động chân người khác sau còn lãng phí thời gian tìm nhiều lý do hoang đường như vậy sao? Thật khác người!

“Như vậy kết quả nghiệm chứng của cậu thế nào rồi?”Giọng Thanh Phong Tuấn đã từ từ trong trẻo chuyển sang lạnh lùng,mặc dù vẫn dùng sức mạnh lớn khắc chế duy trì giọng nói bình tĩnh không sóng,nhưng ánh mắt đã lạnh đi khi Đông Phương thước không sợ chết nói ra bốn chữ”động tác tay chân”.

Đông Phương Thước tiếp tục khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của Thanh Phong Tuấn,lưu manh nói: “Đúng,kết quả nghiệm chứng không tệ,sự thật chứng minh mấy năm này Diệp tiểu thư không thay đổi,không có bị đàn ông khác ô nhiễm,cô ấy là người tôi muốn tìm. A, đúng rồi,tôi muốn thêm một câu,người cô ấy so tóc của tóc còn thơm hơn một phần”

Rất tốt! Lời to gan lớn mật của hắn còn chưa nói hết,Thanh Phong Tuấn cơ thể nháy mắt chuyển động,trong khoảnh khắc có một cú đấm mạnh mẽ quét qua,nhanh chuẩn đánh trúng đầu y!

Đông Phương Thước lập tức kêu rên một tiếng,mặc dù dự đoán được Thanh Phong Tuấn sẽ tức giận nhưng không nghĩ tới sẽ đánh y thật.Hơn nữa y

hoàn toàn không có thời gian tránh né một đám này. Bị đám một chú mạnh cảm giác thật TMD không tốt lắm, nhức đầu chết rồi.

“ Ahhh, Thanh Phong học trường, anh đùa thật sao! Xuống tay ác như vậy! Ngất, tôi xem như nhìn rõ anh. Không phải một người phụ nữ thôi sao, có cần thiết để các người thần hồn điên đảo xem như bảo vật không?” Đông Phương Thước uất ức xoa đầu mình, ai nha, kiểu tóc hoàn mỹ của hắn đã bị rồi.

“Nếu không phải thấy cậu còn phải quay quảng cáo không thể đánh vào mặt, một đám này sẽ trực tiếp đánh lên gương mặt tuấn tú vạn người mê của cậu, tự giải quyết cho tốt đi.” Thanh Phong Tuấn nói xong nhân lúc mọi người kinh ngạc thét lên kéo Diệp Vị Ương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thanh thiếu gia nói, gọi tôi là Tuấn, đi ăn cơm với tôi

Edit + Beta: Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn kéo Diệp Vị Ương rời đi, không để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đám người trong công ty.

Phía sau truyền đến một chút âm thanh, là tiếng động Đông Phương Thước giận đến đập máy chụp hình.

Đạo diễn nhìn giận mà không dám nói, Đông Phương điện hạ này không chỉ xấu tính thôi, tốt nhất không nên đắc tội hắn. Hôm nay tất cả công lao từ sáng đến trưa đều uổng phí. Thờ dài.

Thanh Phong Tuấn không quay đầu lại nhìn, khỏe môi hắn khẽ nhếch dường như tất cả đều trong dự liệu của hắn, cũng không kinh ngạc Đông Phương Thước sẽ đập đồ.

Hắn chỉ tiếp tục dăm tay Diệp Vị Ương, bước chậm chậm hơn, không biến sắc phối hợp cô mang giày cao gót không thể đi quá nhanh.

“Này, anh đưa tôi đi đâu?” Chờ đi ra khỏi đại sảnh công ty, mắt thấy sẽ bị kéo về phía bãi đậu xe, Diệp Vị Ương ngừng ngang mở miệng hỏi.

“Tôi có tên, cô có thể giống như người khác gọi tôi Thanh Thiếu, nhưng cũng có thể trực tiếp gọi tôi là Tuấn.” Thanh Phong Tuấn dừng bước lại, xoay người bình tĩnh nhìn cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo mê hoặc cũng không buông tay cô ra.

“Cái Cái gì?” Diệp Vị Ương né tránh ánh mắt nóng rực của hắn, hốt hoảng cúi đầu nói lảng sang chuyện khác, thật ra thì cô nghe được nhưng thật buồn cười, cô thật sự không thể nói ra khỏi miệng.

“Nghe lời gọi tôi là Tuấn thử xem.” Ánh mắt của hắn càng ngày càng thâm sâu khó hiểu tựa như mang theo mong đợi như muốn hút cô gái vào sâu trong mắt hắn.

Đúng vậy, hắn muốn nghe thử, cô thân mật gọi tên hắn sẽ có cảm giác thế nào. Ít nhất hiện tại đặc biệt muốn nghe.

Diệp Vị Ương mặt hơi phỉm hồng, cau mày, mặc dù Thanh Phong Tuấn nhiều lần cứu cô trong lúc nguy hiểm, nhưng cả hai còn chưa quen thuộc đến trình độ thân mật thế?

“Thanh thiếu, xin lỗi, tôi sẽ giống mọi người gọi anh là Thanh Thiếu.” Càng nói về sau giọng cô càng nhỏ, rõ ràng không đuối lý, rõ ràng cô chuyện mình nói lại đúng, nhưng khi nhìn ánh mắt phức tạp yếu ớt của Thanh Phong Tuấn cảm thấy có chút áy náy.

Ánh mắt người này như có lực khiến người ta nghe theo, để bạn cam tâm tình nguyện nghe lời hắn, nếu không, Nếu không vâng lời ý hắn, sẽ rất đau lòng rất đau lòng. Chắc chắn, đây là ánh mắt rất tà mị, rất phức tạp!

Chẳng qua Diệp Vị Ương không có chú ý tới, lúc Thanh Phong Tuấn nghe thấy cô uyển chuyển cự tuyệt ánh mắt chuyển sang tối sầm, chớp mắt một cái nhanh biến mất. Sau đó hắn lại rất nhanh khôi phục như trước, giống như không quan tâm nói: “Chỉ là cách gọi mà thôi, tùy cô vậy. Cô đứng ở đây chờ tôi, tôi sẽ lái xe đến đây.”

“Đội đã nào...! Thanh thiếu, anh còn muốn đưa tôi đi đâu?” Diệp Vị Ương bối vì bị cảm, hiện tại đầu có chút đau, vốn định không ăn uống thuốc nghỉ trưa một chút.

“Đi ăn cơm.” Thanh Phong Tuấn trả lời đơn giản.

“Hả? Tôi không đói bụng, thật đó, tôi không muốn ăn, nếu không anh đi ăn đi.”

“Ngã bệnh còn không ăn cơm lấy đâu ra năng lực chống cự? Cô muốn mình bệnh nặng hơn sao? Còn nữa... cô có thể xem lời tôi nói như lời mời cùng

tôi đi ăn cơm, cũng có thể xem như tôi ra lệnh, đừng quên tôi hiện tại là cấp trên của cô, vừa đúng lúc tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cô, lúc ăn cơm có thể hỏi rõ ràng.”

Diệp Vị Ương trừng to hai mắt, thứ nhất người nọ đang nghĩ cho sức khỏe của cô; thứ hai người nọ đúng là cấp trên của cô, dùng chức vị đè ép cô quả thật không thể cự tuyệt; thứ ba, hẳn có chuyện quan trọng muốn hỏi cô. Đã như vậy, cô còn có thể nói gì? Có thể nói không đi sao? Đáp án dĩ nhiên là. . . không được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Cùng Thanh Thiếu ái muội trong xe

Edit + Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương mở trừng hai mắt, cô còn có thể nói gì? Có thể nói không đi sao? Đáp án dĩ nhiên. không thể!

Chẳng qua Thanh Phong Tuấn rốt cuộc muốn hỏi cô chuyện gì? Chẳng lẽ vì chuyện áo khoác hôm qua hắt cho cô mượn che mưa mà chưa trả lại? Không đúng, đây đối với một nhân vật lớn như hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Tóm lại Diệp Vị Ương hoàn toàn không biết. Sững người nhìn bóng lưng Thanh Phong Tuấn đi tới bãi đậu xe.

Dáng vẻ cô ngăn người thật đáng yêu như một búp bê sống động. Làn da cô dưới bóng râm tỏa sáng một tầng ánh sáng.

Phút chốc Thanh Phong Tuấn đã lái xe tới bên người cô, không khỏi nhìn cô thêm một chút mới dời tầm mắt sang nơi khác, ho nhẹ một cái che giấu luồng cuồng, hắt thân sĩ mở cửa xe cho cô, nói: “Lên xe.”

Biết phản kháng không có hiệu quả, Diệp Vị Ương ngoan ngoãn lên xe.

Vừa lên xe, cô như mấy lần trước ngồi nghiêm chỉnh, đoan trang ngay thẳng.

Trên xe không khí có chút im lặng, ai cũng không chịu mở miệng nói trước.

Diệp Vị Ương cố gắng muốn tìm gì để nói nhưng không biết nói gì. Rất lúng túng.

Thanh Phong Tuấn nhủ chặt mày im lặng lái xe, nhìn mặt nghiêng hoàn mỹ cảm giác rất nghiêm túc, căn bản không có ý nói chuyện, cũng không biết hắn đang suy vấn đề nghiêm trọng gì.

Vậy mà thời điểm đèn đỏ đến thì có đáp án.

Ách, Diệp Vị Ương bị Thanh Phong Tuấn đột nhiên xuất hiện nghiêng người ôm eo, hôn lên!

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Diệp Vị Ương cũng không rõ, chỉ biết đèn đường chuyển sang màu đỏ, Thanh Phong Tuấn thuận thế dừng xe ở vị trí bên cạnh, sau đó hắn không chút hoang mang ngẩng đầu nhìn về cô, thời điểm bốn mắt nhìn nhau Diệp Vị Ương không rõ chân tướng, có chút mờ mịt, không biết hắn muốn làm gì, chỉ biết trong lòng cô có chút khẩn trương.

Sau đó nữa. Khụ khụ.

Bóng người Thanh Phong Tuấn cùng với ánh mắt nóng rực toàn bộ trong khoảng cách gần trong đôi mắt Diệp Vị Ương! Cô hình như thấy trong mắt có ẩn chứa lửa đang nhảy nhót, đó là. dục vọng.

Tóm lại chỉ trong nháy mắt, bên cạnh đường phố người đến người đi, ở trong xe thể thao cao cấp đóng kín, khóa môi Thanh Phong Tuấn bất ngờ nở một nụ cười mỉa hoặc chững chạc, Diệp Vị Ương bất thành linh bị nụ cười tà mị câu dẫn hồn phách, trước mắt cô tối sầm, trong lúc trời đất quay cuồng hắn đã ôm eo cô, hai người gần sát nhau, mà môi của hắn cứ ừ ừ kéo đến hôn trên môi cô.

OH, MYGOD! Hơi thở mạnh mẽ ngay lập tức vây quanh cô. Chắc chắn, thật là mắc cở. Không có bất kỳ báo trước, sắp diễn mất.

Bên ngoài tiếng ồn ào đông nghịt Diệp Vị Ương cái gì cũng nghe không được chỉ có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của cô và hắn, quên mất phải đẩy ra, cô hoàn toàn bị nụ hôn nóng bỏng này dọa sợ, hóa đá, ack, thế giới này thật khó hiểu?

Nhìn dáng vẻ cô ngây ngốc vụng về không biết hôn, biết kinh nghiệm của cô rất ít, cô vẫn sạch sẽ như cũ, điều này khiến ánh mắt của hắn càng thêm nóng bỏng, nhiệt độ cơ thể càng nóng, ngay cả giọng nói cũng biến thành khàn khàn trầm thấp lạ thường, rất vất vả chịu đựng nói: “Hôm nay. bỏ qua em

trước. Anh mặc kệ trước đó tên khốn Đông Phương Thước đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì, nhưng hiện tại em hãy quên đi hơi thở của hắn, chỉ cần nhớ giờ khắc này là tốt rồi.”

Nếu như không phải thời gian và địa điểm không đúng, Thanh Phong Tuấn nhất định sẽ tiếp tục nộ hôn sâu này, thậm chí rất muốn Muốn có cô.

Diệp Vị Ương cắn môi, đây là chuyện gì? Tại sao Thanh Phong Tuấn này có lúc nhìn qua rất nghiêm chỉnh rất nghiêm túc, có lúc lại tà ác như vậy?

Hắn nói Đông Phương Thước Đại Nghịch Bất Đạo? Tên kia nhiều lắm chỉ hôn lên lên cổ cô, người chân chính làm ra hành động Đại Nghịch Bất Đạo dường như là người trước mắt a?

Còn nữa, . . . mới vừa rồi lúc nhìn hắn lái xe đường như đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng, không phải nghĩ muốn hôn cô chứ? Đem nơi bị Đông Phương Thước cọt nhả hôn qua đòi trở lại? Hắn. có thể xem hắn đang ghen không? Không thể nào?

Diệp Vị Ương cảm giác lỗ tai dường như nóng quá, thật là nóng, ách. Cô dám khẳng định, lỗ tai của cô nhất định rất đỏ.

Thanh Phong Tuấn hôn bá đạo mà ngọt ngào, Diệp Vị Ương đến bây giờ cũng chưa phát hiện vừa rồi cô không đẩy hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thanh Thiếu tử mĩ cung chiều

Edit + Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương cảm giác lỗ tai nóng quá, thật là nóng, ách. cô dám khẳng định, lỗ tai của cô nhất định rất đỏ.

Thanh Phong Tuấn hôn bá đạo mà ngọt ngào, Diệp Vị Ương đến bây giờ cũng không phát hiện mới vừa rồi mình không có đẩy ra hắn.

Cũng may đèn đường màu đỏ chuyển thành đèn xanh, Thanh Phong Tuấn không có làm tiếp bất kỳ cử động ái muội, chỉ nhìn sâu vào đôi má ửng hồng của cô, tâm trạng trở nên thật tốt, sau đó lần nữa nghiêm túc lái xe.

Xe ngừng lại trước một nhà hàng tao nhã kiểu Trung Quốc .

Hắn không nói lời nào lấy ra một cặp mắt kính râm đeo lên mắt Diệp Vị Ương. Động tác dọa Diệp Vị Ương giật mình, cho rằng hắn lại muốn làm chuyện gì. Cũng may trừ cảm giác trên mình có thêm cặp mắt kính râm ra Thanh Phong Tuấn không có làm tiếp những chuyện khác, điều này làm cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mắt kính thật to lập tức che đi một nửa gương mặt xinh đẹp sinh động của Diệp Vị Ương. Đáng vẻ có chút tức cười nhưng da cô trắng như tuyết, môi đỏ mọng như anh đào như cũ không giảm vẻ đẹp của cô.

Thanh Phong Tuấn nhìn cô cười cười, nói: “Tốt lắm, như vậy sẽ không ai nhận ra cô là người mẫu.”

Diệp Vị Ương ngẩn người, nghĩ thầm A, hoá ra là vậy. Ừm, sớm nên đoán ra một người đàn ông ưu tú như hắn sẽ không bao giờ làm chuyện nhảm chán vô ý nghĩa, mặc dù chỉ một việc nhỏ nhất định cũng có lý do. Mà hắn đeo kính râm cho cô, vì biết thân phận người mẫu của cô không thể ra ngoài ánh sáng! Nghĩ cũng thật chu đáo! Vậy cũng tốt, nếu hắn đã nghĩ dùm cô, vậy chờ một chút ăn cơm tối cùng hắn.

Như cũ Thanh Phong Tuấn là người đầu tiên xuống xe, sau đó thân sĩ mở cửa xe cho Diệp Vị Ương.

Bộ dạng kia, động tác kia, giống như muốn mời một vị công chúa rất được nuông chiều.

Thanh Phong Tuấn dịu dàng chung đụng, cực kỳ tỉ mỉ có lễ phép. Giống như chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể nuông chiều cô đến Thiên đường, chờ chờ bội phần!

Diệp Vị Ương vẫn chưa phục hồi như cũ sau cú sốc nộ hôn bất ngờ ban nãy, không biết làm sao đối mặt Thanh Phong Tuấn, nhưng lại không thể quá kiêu cách, cho nên cô không nói gì, lựa chọn thuận theo động tác mở cửa của hắn lặng lẽ xuống xe.

Hai người như người yêu bình thường song song đi vào phòng ăn. Mỗi khi Diệp Vị Ương muốn bước chậm lại thật phía sau một chút giữ khoảng cách để người ta tránh hiu hắt, Thanh Phong Tuấn cũng không biến sắc thả chậm bước chân, tóm lại phía trước phía sau, hắn và cô vẫn bị xem như người yêu cùng đi vào.

Quản lý phòng ăn thể nhưng tự mình ra nghênh tiếp, cười nhẹ nhàng hỏi: “Thanh thiếu, hôm nay đại giá quang lâm, bên cạnh còn có một cô gái xinh

đẹp.Ack,ngài muốn bao cả phòng ăn,hay cần một phòng riêng?Tôi sẽ an bài cho ngài.”

Khi quản lý ân cần hỏi thăm,Thanh Phong Tuấn bớt thời gian xem xét về mặt Diệp Vị Ương,phát hiện cô hơi nhũn lông mày,có chút không vui và sợ hãi. Vì vậy hắn lập tức cắt đứt quản lý phòng ăn nhiệt tình đề cử,trực tiếp nói:

“Không,cho chúng tôi một bàn thôi.”

Hắn lựa chọn là vị trí trong góc phòng ăn.

Lời vừa mới dứt,Thanh Phong Tuấn đã nhạy cảm phát hiện lông mày Diệp Vị Ương giãn ra.

Đúng vậy,Diệp Vị Ương rất không thích phô trương,nếu như chỉ ăn một bữa mà bao cả phòng ăn,còn phải yêu cầu mấy vị khách khác nhanh rời khỏi cô sẽ cảm thấy xa xỉ,là khoe của. Vốn nên chọn một phòng ăn yên tĩnh ăn cơm là tốt nhất,nhưng bởi vì sự kiện bị hôn trong xe,Diệp Vị Ương hiện tại thật sự ngượng ngùng không biết làm sao một mình đối mặt Thanh Phong Tuấn,cuối cùng lựa chọn ở đại sảnh tương đối khá chút.

Diệp Vị Ương ngẩng đầu kỳ quái nhìn Thanh Phong Tuấn,người đàn ông ưu tú này chẳng lẽ biết “Độc tâm thuật”? Cưng nhiên chọn đúng như suy nghĩ trong lòng cô ăn cơm trong góc đại sảnh?

Thật khó hiểu. Thật không thể tin được. Thật sự là người tỉ mỉ nhất mà cô từng gặp.Người như vậy. quá nguy hiểm.Một khi yêu sẽ không trở lại được?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Thanh Thiếu đúng là không cùng thái độ với người phụ nữ khác

Edit + Beta:Tieumanulk

Quản lý theo hướng ngón tay Thanh Phong Tuấn nhìn sang,phát hiện đó vị trí trong góc sảnh lớn,có một bồn hoa thật to tại đó,chung quanh rất ít bàn ăn,ngược lại là một vị trí khá yên tĩnh.

Chỉ là. Quản lý đại sảnh vẫn cảm thấy vị trí đó không xứng với thân phận cao quý của Thanh Phong Tuấn.Hơn nữa Thanh Phong Tuấn trước đó cực kỳ yêu thích yên tĩnh,nổi lần tới đều bao xuống cả phòng ăn hoặc trực tiếp đi vào phòng riêng lớn,hôm nay tại sao nguyện ý ăn cơm ở đại sảnh ầm ỹ? Là vì cô gái xinh đẹp đeo kính đen bên cạnh sao?

Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn hơn nữa,quản lý đại sảnh đương nhiên sẽ không hỏi nhiều, ập tức theo căn dặn của Thanh Phong Tuấn bận rộn chuẩn bị.

Thanh Phong Tuấn kéo ghế để Diệp Vị Ương ngồi vào,mình thì ngồi đối diện với cô.

Nữ phục vụ phòng ăn nhận được chỉ thị quản lý rất hiệu suất chạy tới,hoàn toàn không để mắt đến Diệp Vị Ương ngồi bên cạnh,mà gần như nín hót ân cần hỏi thăm một mình Thanh Phong Tuấn: “Quý khách,ngài khỏe chứ.”

“Gọi tôi Thanh Thiếu được rồi.” Thanh Phong Tuấn cau mày,rất không thích một chuỗi dài các danh hiệu.

Nào biết nữ phục vụ viên là một cô gái mê trai,nghe xong lời này mừng rỡ,lập tức nhăn nhó giả bộ đáng vẻ xấu hổ nói: “Dạ. Thanh Thiếu,ngài muốn ăn gì, bốn điểm có Long tu quế ngư,còn có.”

“Cho tôi phần canh gà nhân sâm,những thứ khác giao cho cô ấy chọn.” Thanh Phong Tuấn chỉ chỉ Diệp Vị Ương,ý bảo cô chọn thức ăn.Không có nói thẳng họ hoặc tên cô,lại lần nữa bảo vệ thân phận người mẫu của cô,không để cô bị người khác suy đoán tùm lùm.

Diệp Vị Ương mặc dù không đói nhưng sợ Thanh Phong Tuấn đói bụng,dù sao người đó suy nghĩ mọi chuyện cho cô,trước đó còn mua cho cô nhiều thuốc cảm, theo hắn ăn một bữa cơm thật ngon là tối thiểu nhất rồi.Không muốn cố ý làm cô gái kiêu cách,vì vậy cũng không lãng phí thời gian từ chối,hào phóng nhận lấy thực đơn giấy mạ vàng giấy cộm,tùy tiện chọn một ít thức ăn ngon miệng kiểu Trung Quốc.

Sau khi cô chọn xong,Thanh Phong Tuấn lại chọn thêm một số món ăn dinh dưỡng kèm theo,sau đó phát tay bảo người phục vụ có thể đi.

Nhưng người nữ phục vụ làm việc ở đây lâu như vậy,vẫn là lần đầu tiên có cơ hội ở khoảng cách gần chiêm ngưỡng kim chủ thành phố A,hơn nữa đối phương là một người đẹp trai không chịu nổi,cô làm sao có thể bỏ đi cơ hội ngàn năm một thuở?

Nữ phục vụ ảo tưởng mình có thể biến thành cô bé lọ lem bay vào hào môn! Vì vậy cô tiếp tục nén lại không đi, tiếp tục nói: “Đạ. . . . Thanh Thiếu, ngài hình như vẫn chưa chọn đồ uống. Có cần tôi giới thiệu cho ngài mấy loại rượu đỏ được thích nhất nơi đây?”

Vậy mà Thanh Phong Tuấn ngoại trừ nhìn một mình Diệp Vị Ương những cô gái khác ngó cũng không thèm ngó, nói thêm một chữ cũng lười, thái độ quả thực khác biệt một trời một vực, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng khoát tay, ý bảo nữ phục vụ viên có bao xa thì cút bao xa.

Trái tim của nữ phục vụ bể thành từng mảnh, hâm mộ ghen ghét lui xuống.

Chỉ chốc lát, món canh gà nhân sâm Thanh Phong Tuấn chọn được quản lý tự mình bung lên, Thanh Phong Tuấn khẽ đẩy đến trước mặt Diệp Vị Ương, nói: “Uống cạn nó, nó rất tốt với người bị cảm.”

Diệp Vị Ương sừng sốt, người này chủ động chọn món ăn, là chọn cho cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hấn cách cô vô cùng gần

Edit + Beta: Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn nhẹ nhàng đẩy chén canh gà nhân sâm đến trước mặt Diệp Vị Ương, nói: “Uống cạn nó, nó rất tốt với người bị cảm.”

Diệp Vị Ương sừng sốt, người này chủ động chọn món ăn là chọn cho cô sao?

Thấy cô sừng sốt, Thanh Phong Tuấn chẳng tỏ rõ ý kiến nhủ mảy, đổi đề tài: “Không quen mùi vị ở quán ăn này sao? Tôi ở công ty đã xem qua căn kê tài liệu của cô, món ăn cô thích nhất là thức ăn do mẹ cô làm. Cho nên tôi nghĩ, cô đại khái thích dùng món nấu theo kiểu Trung Quốc. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi.”

Hắn nhìn cô ánh mắt chuyên chú tựa như đang nói một chuyện rất quan trọng, giống như cô thích ăn gì là rất đáng được nhắc tới. Nếu đổi thành phụ nữ khác khẳng định đã sớm vừa mừng vừa lo, mà Diệp Vị Ương thì không. Ngay từ lúc nghe Thanh Phong Tuấn nhắc tới mẹ của cô, ánh mắt của cô liền ảm đạm xuống.

Thật ra Diệp Vị Ương thích món ăn do mẹ cô nấu, không phải vì mẹ cô nấu rất ngon, mà bởi vì mẹ cô rất ít nấu cơm cho cô, nấu cũng không ngon như vậy, nhưng đó là một phần quan tâm của mẹ dành cho con, đều cô vẫn rất khát vọng.

Bây giờ nghe Thanh Phong Tuấn nhắc tới, cô mới chợt nhớ tới cô đã lâu không được ăn món do chính tay mẹ cô nấu. Mẹ cô xem bàn tay như bảo bối, bảo dưỡng rất tốt, cho nên mẹ cô thường mua đồ ăn bên ngoài.

Thấy sắc mặt cô ảm đạm, Thanh Phong Tuấn vốn không nói nhiều lại tăng thêm một câu: “Có một số tiệm ăn theo phong cách Nhật bản mùi vị cũng không tệ, hôm nào đưa cô đi thưởng thức khẩu vị mới.”

Trần an xong những lời này, hắn không nhiều lời nữa, bắt đầu yên tĩnh mà tao nhã dùng cơm.

Ngược lại Diệp Vị Ương không bình tĩnh nhìn hắn thông thả ăn cơm? Chẳng lẽ người này không có gì để nói? Cau mày, hít sâu một hơi, cô không thể không chủ động mở miệng hỏi, nói ra mục đích lần này cùng hắn ăn cơm: “Thanh thiếu, ngài không phải nói lúc ăn cơm có chuyện rất quan trọng muốn hỏi tôi sao?” Đây ý là ăn cơm chỉ thuận tiện, với lại nhìn dáng vẻ hắn xem ra không đói, có chuyện muốn hỏi tại sao không thừa dịp hiện tại đi? Hắn không phải là người có quan niệm thời gian trong truyền thuyết sao?

“Ăn cơm.” Thanh Phong Tuấn không ngần đầu lên ném ra hai chữ này.

Diệp Vị Ương khước miệng co quắp bị nghẹn rồi: “Có thể vừa ăn vừa nói chuyện mà.” Cô có ý tốt nhắc nhở. Chính xác chụp quảng cáo ban nãy bị tên Đồng Phương Thước làm hư rồi, cô ăn xong còn phải nhanh chạy về công ty.

“Chẳng lẽ cô chưa học lễ nghi sao? Ăn không nói, ngủ không nói.” Ý là có chuyện gì lớn hơn nữa cũng phải ăn thật ngon hết cơm rồi mới nói.

Vì vậy Diệp Vị Ương rút cuộc im lặng.

Vì vậy bữa cơm này ăn thời gian khá dài.

Vì vậy Diệp Vị Ương nhìn Thanh Phong Tuấn động tác tao nhã dùng cơm thì có một loại ảo giác, người này ban nãy nói có chuyện tìm cô, không phải

muốn gạt cô cùng nhau dùng com chứ?

Cũng may,sau khi uống canh tinh thần cô tốt rất nhiều,mà lòng mảy Thanh Phong Tuấn cũng hơi giãn ra.

Com nước xong,trên đường trở về công ty Thanh Phong Tuấn không hề báo động trước dừng xe ở một nơi vắng vẻ,sau đó xoay người cách Diệp Vị Ương vô cùng gần,gần đến Diệp Vị Ương có thể ngửi thấy mùi vị mặt trời tươi mát trên người hắn,trông mắt thâm thúy của hắn đang nhìn cô.Cảm giác môi mọng khẽ mở, nói: “Tốt lắm,bây giờ có thể nói chuyện rồi.”

Hả? Hắn tìm cô thật sự có chuyện? Nhưng coi như cần nói chuyện cũng không cần thiết dựa sát vào cô vậy chứ? Như vậy cô sẽ rất có áp lực !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kịch liệt hôn,kéo xuống váy dài

Edit + Beta:Tieumanulk

Ánh mắt thâm thúy của Thanh Phong Tuấn lưu chuyển đến người Diệp Vị Ương,thật lâu không rời,điều này khiến cô khẩn trương không biết tay chân đặt đâu cho phải,nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Trong xe thể thao không khí trở nên nóng bỏng nặng nề.

Giọng nói từ tĩnh sâu trong lòng bật ra,chỉ nghe hắn nói: “Váy của em.” Nói đến đây cố ý dừng lại không nói.

Diệp Vị Ương nghe vậy,hoảng sợ không nhẹ,cô cho rằng váy mình xảy ra vấn đề,rách sao? Hoặc khi đi mắc phải?

Cô bối rối nghiêng đầu chung quanh tra xét váy trắng mình đang bận xem chỗ nào không ổn.Cũng bởi vì thế,theo động tác xoay người,xương quai xanh mê người không thể nghĩ ngờ lộ ra trước mắt Thanh Phong Tuấn.

Hơn nữa hai người rất gần,Thanh Phong Tuấn có thể dễ dàng ngửi được mùi hoa thanh nhã trên người cô,không nồng đậm nhưng khiến người hết sức thoải mái làm trái tim hắn lay động.

Bụng dưới căng thẳng,hắn có thể cảm giác được nhiệt độ không theo hắn dự tính tăng lên cao.

Trên người áo sơ mi trắng tỉ mỉ kiên nghị,khi ánh đèn xuống có loại cảm xúc đặc biệt sạch sẽ,hắn kéo tay cô nhẹ nhàng ấn lên lồng ngực nóng bỏng của hắn,Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng từ lòng bàn tay truyền đến.

Ngón tay của hắn cuốn lấy cô,dẫn dắt cô dọc theo đường cong cơ bụng hấp dẫn hoàn mỹ cách lớp vải mỏng từ từ trượt đi,cô có thể cảm thấy thân thể hoàn mỹ của người đàn ông trước mắt đang kêu gọi âm ỉ.

“Hơ,Thanh Thiếu ngài.”

Thanh Phong Tuấn không cho cô cơ hội nói nhiều,hắn cười tà theo khao khát trong lòng dẫn dắt,hơi thể nóng rực,môi hắn nhẹ nhàng ấn lên cổ cô,a,rót cuộc ngửi được mùi hoa nhạt không thể nhạt hơn nữa trên người cô.

“Em dùng nước hoa gì?” Hắn khàn khàn hỏi.Còn có hai câu hắn không hỏi ra miệng:Có phải dùng nước hoa này để mê hoặc hắn? Tại sao có thể làm cho hắn thực sự muốn chạm vào cô,thậm chí muốn chiếm đoạt cô?

Cục diện trước mắt làm Diệp Vị Ương có chút hoảng sợ,nhưng căn cứ vào lý do nào đó cô cũng không biết,thế nhưng quên mất phải lập tức đẩy ra Thanh Phong Tuấn.

Cảm thấy dưới lỗ tai nhẩn nhai bị nụ hôn nóng bỏng nhẹ nhàng chạm đến,Diệp Vị Ương không khỏi giật mình,toàn thân như có dòng điện chảy qua,ý chí khôi phục tỉnh táo,thời điểm đang muốn đẩy hắn,Thanh Phong Tuấn tay đã mượn không gian eo hẹp trong xe trắng trơn ôm vòng eo cô,kéo cô vào trong ngực.

A,cô hôm nay mặc váy rất tốt,rất thích hợp ôm vuốt ve.

Môi và lưỡi của Thanh Phong Tuấn đã dịu dàng đến cực điểm dán lên phần gáy cô,thân thể chịu đựng lồng ngực hắn, loại xúc cảm và nhiệt độ này khiến Diệp Vị Ương khốn đốn mặt đỏ hồng.

Một giây tiếp theo,nụ hôn của hắn không chỉ di chuyển rơi vào xương quai xanh trần trọc triển miên,còn có khuynh hướng lưu luyến đi xuống.

Tay của hắn dừng lại nơi khóa kéo sau váy, chỉ cần nhẹ nhàng kéo, cơ thể mê người sẽ lơ lửng không bỏ sót. Diệp Vị Ương run rẩy không thôi, vừa khăn trương vừa lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ái muội không ngừng, ngưng ngưng đổ mắt!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Một giây sau Thanh Phong Tuấn không ngừng hôn xên xương quai xanh của Diệp Vị Ương, trần trọc triển miên có khuynh hướng đi xuống.

Tay hắn dừng lại nơi làn váy của cô, chỉ cần kéo nhẹ lên một chút đáng đắp mê người sẽ lộ ra không hề bỏ sót. Diệp Vị Ương run sợ không thôi, khăn trương sợ sệt lại không ngừng lo lắng.

Cũng bởi vì chiếc váy này được thiết kế đặc biệt, nên Thanh Phong Tuấn rốt cục cũng tìm lại lý trí nhớ lại việc chính. Không thể! Bây giờ không thể muốn cô, còn chưa đến thời điểm thích hợp. Nhưng,

Bên trong xe rất yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở hoặc nóng rực hoặc lẫn nhau của hai người. Gương mặt Diệp Vị Ương đỏ bừng, không hiểu sao lại muốn lui cơ thể lại phía sau, bởi vì cô cảm thấy hiện tại trong xe so với lúc trước nóng hơn rồi.

Cô không được tự nhiên đương nhiên trốn không qua ánh mắt mờ ám của Thanh Phong Tuấn. Hắn nhìn về mặt ngưng ngưng giống như mang theo một sức hút kì lạ, khiến cho hắn thật lòng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp này, có lẽ điều hắn muốn hơn nữa chính là hôn cô, hôn nhiều hơn một chút, hoặc tiến thêm một bước.....

Nhìn thấy Thanh Phong Tuấn tới gần một lần nữa, Diệp Vị Ương cả kinh, ánh mắt tròn tròn lóe sáng như nai con, ngẩng đầu mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt, mới phát hiện về mặt hắn sao giống như đang chịu đựng, cao sâu khó lường.

Loại ánh mắt sâu hiểm như vậy rốt cuộc có ý gì, Diệp Vị Ương còn chưa nắm hết vị đời, nhiều lần nhận một nụ hôn ép buộc cũng chưa hiểu hết ý nghĩa của nó, chỉ cảm thấy bị ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn, hơi nóng, có chút nguy hiểm.

Sau đó cũng không kịp né tránh, hắn nhanh như điện xẹt bắt được cổ tay cô, lôi cô về phía hắn, một tay khác bá đạo vòng qua eo cô.....

Thanh Phong Tuấn nhẹ nhàng tựa lên trán cô, thân thể hắn hoàn mỹ như trong Thần Thoại Hy Lạp mà cô lại ngoan ngoãn dính lại một chỗ với hắn, nhưng cuối cùng chỉ đem gò má vùi vào hõm cổ của cô, hô hấp đè nén phả lên làn da tuyết trắng ửng hồng.

Hắn cứ ôm cô như vậy, thật lâu sau mới hít một hơi, chậm rãi lùi ra một khoảng cách nhỏ, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong một thời gian ngắn không ai né tránh ánh mắt của đối phương.

“Cô còn chưa nói cho tôi biết, cô dùng nước hoa gì?” Thanh âm hắn bỗng nhiên khàn khàn như lúc trước hỏi cô vấn đề mập mờ đó.

“Hả?” Diệp Vị Ương đỏ mặt lên, giống như không ngờ tới ánh mắt thâm trầm nghiêm túc kia sẽ hỏi vấn đề này, chỉ có thể quần bách trả lời “..... Tôi không dùng loại nước hoa nào cả, tôi chỉ dùng sữa tắm của trẻ em để tắm thôi! Đồ dùng bình thường của trẻ con đối với tôi không có ảnh hưởng gì, rất nhẹ nhàng, thậm chí còn vô sắc vô vị.”

“Vậy tại sao lại thơm như vậy?” Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên ngắt lời cô, cố ý tiếp tục trêu chọc cô.

“..... Tôi nghĩ nguyên nhân chắc do mỗi ngày xử lý nhưng hoa cỏ lạ trong vườn” Diệp Vị Ương nghe đối phương nói trên người có mùi hương thanh nhả thơm ngát, mê hoặc lòng người, ngưng ngưng đổ mắt như máu sắp rỉ ra vậy.

“Cô có loại hoa lạ nào?” Hắn nhều mày không tỏ rõ ý kiến, về mặt ung dung hơn lời nói, càng khiến hắn thêm phần tuần mi tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 77: Đơn độc chung đưng

Edit:Dực

Beta: Tieumanulk

“Cô còn có loại hoa lạ sao?” Hấn nhủ mảy từ chối cho ý kiến, về mặt ung dung hơn lời nói, lại càng khiến hấn thêm phần tuần mĩ tà mị.

“Ừ,nói ra cũng lạ, tôi từ nhỏ thể chế kỉ hàn,rất thích hoa, những loại hoa cô khó trồng gồm cả hoa độc lẫn thảo dược tôi đều thể khiến chúng nó sống lại.”

Thanh Phong Tuấn muốn nói,nếu như thích hoa hấn có thể cho cô một biệt thự với vườn hoa độc nhất vô nhị, hậu viện sẽ có một mảnh đất trồng thật lớn,cô muốn gì sẽ có đó,nhưng lời này rốt cục lại không nói ra được.

Ngoài ra,thời gian tĩnh lặng, trên đường người đi thưa thớt, trong xe lại chỉ có hai người cô và hấn, không bị quấy rầy, cuộc sống an bình thế này từ lâu đã không xuất hiện trong cái thế giới bất an của hấn, cho nên tâm trạng Thanh Phong Tuấn thả lỏng không ít, không nhớ là lần nói chuyện này nói về cái gì, hấn cho rằng Diệp Vị Ương nói cô trồng cỏ độc cũng chỉ là nói giỡn chứ không trồng thật. Cho tới vài năm sau khi Diệp Vị Ương thay da đổi thịt cũng là lúc khiến hấn kinh ngạc không ngớt! Dĩ nhiên! Đó là chuyện sau này!

“Rốt cuộc mặt không còn đỏ,cũng không khăn trương như ban nãy!” Thanh Phong Tuấn nhìn cô một hồi lâu mới noi ra một câu nói trầm thấp dễ nghe.

Vậy mà hấn còn chưa nói xong Diệp Vị Ương đã nhớ lại cảnh vừa rồi,haizzz thật ái muội, thiếu chút nữa thôi hấn và cô xẹt ra tia lửa.

Ho nhẹ một cái,cảm thấy phản ứng Diệp Vị Ương quả thật rất thú vị, Thanh Phong Tuấn lại ném ra một câu hàm ý xa xôi “Xấu hổ như vậy, sau này làm sao lập được gia đình.Lần này bỏ qua cho cô.Chúng ta..... Vẫn còn nhiều thời gian.”

Vì vậy khuôn mặt Diệp Vị Ương lại một lần nữa ửng hồng, lấy hết dũng khí nghiêng răng nghiêng lợi xấu hổ tròn mắt nhìn Thanh Phong Tuấn.

Cái nhìn này không hề có sức sát thương cũng không hề có uy lực,ngược ại còn khiến Thanh Phong Tuấn cười một cách sáng khoái, càng thêm tuần lãng.

Nụ cười này của hấn làm không khí trở nên nhẹ nhõm hơn không còn áp lực, Diệp Vị Ương khẽ thở phào,cánh môi bất giác giương nhẹ lộ ra nụ cười yếu ớt.

Nhìn biểu tình của Thanh Phong Tuấn,ánh mắt Diệp Vị Ương chợt lóe lên,chắc chắn,chẳng lẽ người này nhìn thấy cô khăn trương không thể thả lỏng,cho nên vừa rồi mới cô ý hỏi.Ngoài ra còn tán gẫu một đồng chuyện,ngoài mặt trêu chọc nhưng thực ra đang giúp cô ổn định tâm lý?

Thờ dài,người này quả thật cao thâm,cơ trí như con cáo già,bí hiểm,quả thật không dễ chọc vào.

Diệp Vị Ương suy nghĩ một chút không khỏi đồ mồ hôi lạnh,một người như vậy nếu muốn lấy người nào chỉ sợ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích chứ? Ai sẽ là đối thủ của hấn đây?

“Đang suy nghĩ gì, sao lại thờ người ra thế kia? Đang nhìn tôi sao?” Ánh mắt nóng rực của Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chăm vào cô. Hấn rất ghét cảm giác như thế! Có chút nằm ngoài dự tính của hấn,mọi chuyện đã không thể khống chế,quả thật hấn có chút khinh địch mới bị cô gái trước mặt này hấp dẫn.Đây không phải hiện tượng tốt.

Chuyện hấn muốn không phải tự sa chân vào vũng bùn,mà khiến cho đối phương phải một lòng yêu mình.

“.....A, không có nhìn cái gì cả! Chỉ muốn nói trưa nay đi ra ngoài đã lãng phí nhiều thời gian rồi,có phải nên về công ty rồi hay không?”
Diệp Vị Ương mơ hồ cảm giác rằng vừa rồi Thanh Phong Tuấn vẫn còn muốn hỏi, lại ngại tâm lý cô chưa ổn định nên không có nói ra. Nếu hấn không nói, vậy cứ để cô chuyển đề tài đi,cứ tiếp tục thì cô khăn trương đến nghẹt thở mất.

Hôm nay cô chủ động nói ý tứ tương đối chính xác,hoặc hấn sẽ nói vào vấn đề chính hoặc lập tức đưa cô về công ty. Thật ra làm Thanh Phong Tuấn nhìn cô với con mắt khác, cô gái này cũng không đến nỗi ngốc nghếch,giỏi quan sát sắc mặt mà nói chuyện.

Tốt lắm, nếu như tinh thần cô đã ổn định trở lại rồi thì tiếp đó sẽ nói tới chuyện nghiêm túc cơ mật.

Có chút nghi ngờ,hấn nhất định phải hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thanh thiếu mất hứng

Edit:Dực

Beta: Tieumanulk

Có chút nghỉ ngơi Thanh Phong Tuấn nghĩ nhất định phải hỏi thẳng Diệp Vị Ương.

Vì vậy,sau khi suy nghĩ cặn kẽ hẳn mới cất giọng trầm thấp hỏi vấn đề đầu tiên “Vị Ương, ần đầu tiên cô thấy tôi là khi nào, trong trường hợp nào?”

Hắn đã nói vô cùng nghiêm túc cùng uy nghiêm, khiến cho người ta có muốn làm qua loa cũng không thể được,quả thực cái kiểu không nghiêm túc ban nãy so với hẳn bây giờ giống như hai người khác nhau.

Nhìn bộ dạng thật tình của hẳn, Diệp Vị Ương cũng bắt đầu thận trọng nhớ lại

“.....Dạ,lần đầu tiên tôi gặp anh là ở cuộc thi thời trang ở cuộc thi đó tôi lại thua chỉ dành được vị trí thứ ba.” Giọng nói của Diệp Vị Ương ảm đạm mang theo âm áp mềm mại.

“Không sai,đó là lần đầu cô thấy tôi. Vậy cô còn nhớ rõ ngày đó đã xảy ra chuyện gì không?” Một người thông minh như Thanh Phong Tuấn, hẳn chỉ nói đó là lần đầu Diệp Vị Ương gặp hẳn chứ không nói rõ đó cũng không phải lần đầu tiên hẳn gặp cô.

“A, hôm đó có xảy ra một chuyện không vui ngoài ý muốn, anh vẫn còn nhớ chứ, ngay lúc đó anh đã mang áo khoác cho tôi mượn nữa mà!” Diệp Vị Ương thật thà trả lời.

Thanh Phong Tuấn cười cười,rất thích thái độ dịu dàng đó của cô, vô tình giọng nói của hẳn cũng trở nên chậm hơn nhẹ nhàng hơn., tiếp tục hỏi “Ừ, nếu như tôi đoán không nhầm thì ngày đó dường như cô đã đắc tội với người nào đó nên trang phục và giày của cô mới xảy ra vấn đề, bị người khác động tay động chân đúng không?”

“Đúng vậy,một ngày rất xui xẻo. Anh biết mà, mỗi nghề đều có sự cạnh tranh tốt và xấu, người mẫu nghệ sĩ cũng không phải ngoại lệ, có lẽ sợ tôi dành giải nhất nên ai đó động tay động chân thôi.”

“A? Sau đó cô có nghĩ là ai đó đang hãm hại cô không, cho nên mới muốn bôi xấu cô ở trên đài T để cô thất bại ?” Thanh Phong Tuấn thử dò xét hỏi.

Diệp Vị Ương lắc đầu một cái, thờ dãi nói” Lúc đó bạn diễn của tôi rất nhiều, nhân viên phía sau hậu trường cũng rất lộn xộn, có thợ trang điểm, thợ tạo hình , người đại diện, người phụ trách công việc phối hợp, tóm lại là rất nhiều người, tôi chỉ thấy rất xấu hổ và tức giận vì hành động này, nhưng không có hứng thú tìm ra sẽ đứng sau vụ hãm hại. Người như vậy thì một ngày nào đó cũng sẽ bị bại lộ bí mật mà thôi, không cần một cô gái bình thường như tôi phải điều tra!”

Thanh Phong Tuấn nhìn cô gái lãnh đạm trước mặt, cô không tranh không đoạt rõ ràng chứng tỏ thích cuộc sống yên tĩnh an bình,thật không thể nghĩ ra vì sao cô lại đi trên con đường người mẫu phức tạp này. Con đường này, nhất định có rất nhiều quy tắc ngầm và sự tranh đấu gay gắt, không cẩn thận một chút sẽ bị vấy bẩn.

Xem ra mấy năm nay Dạ Phi Phàm bảo vệ Diệp Vị Ương rất tốt, nếu không bây giờ ánh mắt của cô đã không còn trong trẻo như vậy. Nghĩ đến điểm này lại nghĩ đến Diệp Vị Ương có thể giữ cho không bị vấy bẩn là nhờ có người đàn ông khác bảo vệ. Chẳng hiểu tại sao Thanh Phong Tuấn lại nửa vui nửa lo, lại có chút phiền não.

Thế nên thanh âm của hẳn dần dần trầm xuống lạnh lẽo “Vậy cô không đi điều tra, mà lần đó Dạ Phi Phàm cũng không quan tâm sao?”

.....Dạ Phi Phàm

Nghe tới cái tên này, Diệp Vị Ương có chút sợ sệt,ánh mắt ngây ngốc của cô rất nhanh chuyển thành loại ánh mắt chán nản tự giễu,nói “Tôi bắt quá chi là một nghệ sĩ trong công ty của anh ấy thôi, nhờ trước kia từng là đàn em của anh ấy mới được chiếu cố.Ngày tôi gặp chuyện không may trong cuộc thi người mẫu,anh ấy đã ở cùng bạn gái trong khách sạn cũng chính là chị Thiên Tuyết.Chuyện sau đó anh cũng biết công ty bị người xấu hãm hại,anh ấy đường đường là một đại tổng tài làm gì có thời gian quan tâm tôi.”

“Cô hình như rất thất vọng anh ta?”Thanh Phong Tuấn nhún mày,không quá thích cách nói của cô về người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thanh Phong Tuấn phong phạm đại thần

Eidt:Dực

Beta:Tieumanulk

“Cô thất vọng hần lắm sao?” Thanh Phong Tuấn cau mày, không quá thích cách nói của cô về người kia.

“Đừng nhắc đến hần, ngược lại anh hỏi tôi chuyện thi người mẫu làm gì?” Diệp Vị Ương nói sang chuyện khác, nếu như lần đó ở khách sạn Dạ Phi phạm không có đối đãi thô bạo với cô, làm ra chuyện tổn thương tự ái cô thì ấn tượng của cô với hần vẫn còn rất tốt, dù sao cô cũng đã thâm yêu hần nhiều năm. Một tình yêu sâu sắc không thể một sớm một chiều là có thể quên được. Cô tỏ ra không quan tâm đến hần thì cô chỉ có thể lừa được người khác nhưng cô lại không lừa được chính con tim của mình.

“Nếu như cô nói cho tôi biết, ngày đó trang phục của cô bị người ta phá hỏng nhưng cuối cùng chỉ cần mấy phút giúp cô sửa chữa bộ quần áo hỏng thành một chiếc váy hoàn chỉnh. Người thiết kế đó là ai, có phải người này có liên quan đến người thiết kế thần bí anh túc, vậy tôi có thể giúp cô tra ra lần đó ai hãm hại cô.” Thanh Phong Tuấn rút cuộc đã nói ra chuyện quan trọng của lần nói chuyện này.

Vừa nghe Thanh Phong Tuấn nói ra danh hiệu người thiết kế hoa anh túc, Diệp Vị Ương chợt kinh ngạc, sợ tới mức luống cuống cả lên.

“ Anh, làm sao anh biết người thiết kế hoa anh túc có thật? Hay nói Làm sao anh biết cô ấy là người thiết kế tác phẩm?” Diệp Vị Ương kinh ngạc không thôi. Mặc dù cũng có rất nhiều người biết danh hiệu này vì người thiết kế “hoa anh túc” này thật sự có thật, nhưng cô không cho một đại nhân vật như Thanh Phong Tuấn lại có thời gian chú ý đến những việc con con. Hơn nữa còn vô cùng chú ý!

Rất nhiều người trong giới truyền thông muốn tìm ra trang phục người này ở giới Tân Tú, nhưng một chút manh mối cũng không có, thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cũng có rất nhiều Đại Minh Tinh nghĩ thuê người thiết kế thần bí này để thiết kế trang phục riêng cho mình.

Còn có rất nhiều công ty sản xuất trang phục lớn thậm chí công ty giải trí muốn ra giá cao để có được những linh cảm của người thiết kế này. Đáng tiếc.

Đáng tiếc người thiết kế thần bí mang ngoại hiệu “hoa anh túc” kể từ một năm trước sau khi nổi danh với những tác phẩm độc đáo của mình thì lại mất tăm, chưa từng có người gặp qua nên không ai biết tên nhà thiết Kế đó là nam hay nữ.

Thanh Phong Tuấn nhìn thấy bộ dáng cô giật mình thì trong lòng đã có đáp án. Nhưng mặt anh ta vẫn bình thường như chẳng có chuyện gì, từng bước từng bước khiến cô phải nói chuyện thẳng thắn với mình.

Vì vậy hần nhướn cao lông mày, tiếp tục chậm rãi ném “bom” nói: “Tôi không chỉ nghe nói qua người thiết kế thần bí hoa anh túc, xem qua tất cả các tác phẩm mà cô ta tạo ra, phân tích cận kề từng nét đặc biệt có trong từng tác phẩm, thậm chí Tôi còn biết cô ta bí mật gia nhập một tổ chức, đặc biệt Diệp Vị Ương tiểu thư còn thiết kế trang phục cho hoàng thất nước Z. Cô nói đi, những lời tôi nói có đúng không?”

Diệp Vị Ương nghe thấy lời nói này, ngón tay run run nói: “Anh anh. anh.” Người này thật sự quá đáng sợ! Ngay cả cô cũng nói cả lăm không thành câu.

Lại nói, hiếm khi có thể nhìn đến Diệp Vị Ương giật mình đến mức này. Không có biện pháp, Phong Thanh Tuấn có thể một tay che trời, chuyện cơ mật đến như vậy mà cũng có thể nhanh chóng điều tra ra được quả thật không thể không phục. Nhất là anh ta dùng thái độ lãnh đạm cùng với giọng nói ung dung để nói ra, chẳng lẽ đây chính là tác phong của đại thần trong truyền thuyết? Phạm phu tục tử bình thường như tôm tép hoàn toàn không thể theo kịp. Khí chất kia thần vận kia bình tĩnh kia trình độ phức hắc so ra kém anh một ngón út a.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Vị Ương nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, cam chịu nói: “Ngay cả điều này anh cũng biết rồi, tự nhiên cũng có thể đoán được tôi chính là người lấy tên “anh túc” thiết kế trang phục cho nước Z? Đúng vậy, tôi cho tới bây giờ vẫn không thích thi người mẫu, tôi từ nhỏ đã thích thiết kế, nhưng mà. Mẹ tôi không cho phép! Chuyện này, trời biết anh biết tôi biết, anh cứ coi như đó là bí mật giữa tôi và anh, ngàn vạn đừng nói ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Em nợ anh càng ngày càng nhiều

Edi:Đực

Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương liền nói một câu: “ Thanh thiếu, chuyện này có trời biết anh biết tôi biết, coi như bí mật giữa anh và tôi, xin anh ngàn vạn đừng nói ra nha.” Cô thoáng cái chuyển sang lấy lòng Thanh Phong Tuấn.

Ừm, đây là chỉ là bí mật riêng giữa tôi và vô, cảm giác này rất được, rất thoải mái.

Nhưng mà Thanh Đại thiếu gia vẫn thâm tàng bất lộ như cũ, trong lòng rất vui nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như mặt hồ một chút gợn sóng cũng không có, đáng về như chẳng hề quan tâm đến chút nào, cau mày không vui lắm hỏi “Tôi giúp cô bảo vệ bí mật, vậy tôi có được lợi ích gì?”

“ Anh đâu thiếu thứ gì, còn cần lợi ích gì chứ? Rõ ràng muốn gây khó dễ cho người khác đây mà.” Diệp Vị Ương vừa lẩm bẩm nói vừa nhìn anh ta chăm chăm, rồi trừng hân, tiếp tục nhìn chăm chăm hân, haizzz, đáng tiếc.

Đáng tiếc đối phương vẫn giữ thái độ như cũ, im lặng như núi, lạnh lùng nhưng cũng rất đẹp một chút cũng không thể phá vỡ, thật sự quá ương ngạnh và mạnh mẽ a. Thế nào thì cũng thấy không ai có thể so sánh. Trái lại Diệp Vị Ương tiếp tục trừng đôi mắt vốn to như chuông đồng của mình để nhìn về phía anh ta.

Cô chán nản thở dài kiềm bĩu môi. Bí mật của cô thật sự không thể để cho mẹ biết được. Mẹ cô trước kia là người mẫu, bình sinh mà mẹ ghét nhất cũng chính là người thiết kế! Diệp Vị Ương không thể không đổi cả thái độ, dùng thái độ thỏa hiệp hỏi: “Được rồi, Thanh Đại thiếu gia, anh cần điều kiện gì mới chịu giữ bí mật cho tôi?”

Thanh Phong Tuấn ánh mắt nhú lại nghĩ thầm, chắc chắn, cô gái này chẳng lẽ không biết nét mặt của cô biến hóa vô cùng phong phú sao? Thật sự đáng yêu mà. Làm cho người ta nghĩ đến việc đưa tay lên xoa tóc của cô hoặc nheo lên mặt của cô.

Hắn ho nhẹ một chút để che giấu tâm tình của mình, thông thả không nhanh không chậm nói: “Tôi vừa từ Pháp về, trong nhà còn thiếu một nữ giúp việc.”

“A, Thanh thiếu gia thiếu một nữ giúp việc, vậy. . . . thì sao?” Diệp Vị Ương cảm giác có chuyện không ổn bèn hỏi tiếp, nửa sau đó. . . . cô ngẩng cao đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, run rẩy nói “Anh có nhiều tiền như vậy còn sợ không tìm được bảo mẫu hay nữ giúp việc ưng ý sao? Không phải ý của anh là . . . không phải là.”

“Không sai, đúng như cô suy nghĩ.” Thanh Phong Tuấn không ngần ngại chút nào mà gật đầu.

Diệp Vị Ương nhìn chiếc cằm tròn bóng như ngọc, nhìn anh ta khẳng định mà gật đầu, cô có cảm giác như mình đang lên thuyền của giặc, cố gắng thay đổi tình trạng bất lợi với mình hiện tại: “Cái đó. . . . Chuyện này. . . . Chuyện này thật sự không thể thương lượng sao? Tôi chân tay vụng về có làm được gì đâu? Không chừng khi tôi giúp việc nhà anh, không hủy nhà anh thì cũng đốt phòng ốc, vật dụng trong nhà thì bề tan tành, ngay cả tính mạng cũng không thể bảo đảm được.”

“Không sao, như lời cô nói tôi không thiếu tiền coi như cho cô luyện tập thôi. Cô cũng có thể học hỏi mà.” Thanh Phong Tuấn trêu chọc cô như nghiện, đã lâu rồi anh chưa từng nói chuyện nhẹ nhàng với người khác, chưa từng nghĩ lần nói chuyện này sẽ kết thúc như vậy.

Diệp Vị Ương đau đầu mà nhìn Thanh Phong Tuấn còn nhàn nhả , cho rằng mình đang bị ảo giác, vuốt trán nói: “Anh thật sự là Thanh thiếu gia sao? Là Thanh thiếu gia mà tôi quen biết trước đó sao?”

“Không thể giả được.” Thanh Đại thiếu gia vẫn nói ngắn gọn, tiếc chữ như vàng.

Giờ đây Diệp Vị Ương vẫn đang rất kích động, bị phẫn, nhưng không thể làm gì khác hơn cuối cùng phải tìm cái cớ để bảo vệ chính mình : “Trước kia lúc anh chưa quen tôi còn có thể cho tôi mượn Âu phục, sau lại giúp tôi đánh đuổi côn đồ, làm nhiều chuyện như vậy mà anh không cần báo đáp sao hiện tại lại tính toán chi li như thế này ?”

“Ừm, cô không nói thì tôi cũng quên, mặc dù mấy lần trước chỉ thuận tay mà giúp cô thôi, nhưng mà cô biết tính tình của tôi rồi đấy, từ trước đến giờ không làm ăn lỗ vốn, tôi tính toán một chút thì thấy cô ngày càng thiếu tôi nhiều nha.” Thanh Phong Tuấn một tay chống cằm, muốn tính sổ tất cả nợ nần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Anh có thể tà ác hơn nữa không?

“Đúng, cô không nói tôi thật đã quên, mặc dù mấy lần trước chỉ thuận tiện giúp cô, bắt quá cô nên biết tôi là người làm ăn, từ trước đến giờ không buôn bán lỗ vốn, để tôi tính, xem ra cô thiếu tôi càng ngày càng nhiều rồi đấy.” Thanh Phong Tuấn tay chống cằm, bắt đầu nhắm tính.

Diệp Vị Ương chớp chớp đôi mắt trong suốt, cảm giác rất vô lực. Người đàn ông anh tuấn trước mặt tại sao ba hồi biến thành ông ba phải ba hồi biến thành phần tử ác ma đây? Bộ dạng đẹp để có ích gì, chỉ biết khi dễ cô gái yếu đuối.

“Hả? Cô nói cái gì? Lặp lại lần nữa.” Thanh Phong Tuấn khẽ nhếch khóe môi, hết sức buồn cười nhìn cô. Cô mới vừa rồi vô ý nói ra hần đương nhiên nghe được toàn bộ.

Thời điểm hần hỏi Diệp Vị Ương đã xấu hổ bịt kín miệng mình, trời ơi, cô vừa rồi tại sao đem lời mình nghĩ trong lòng trực tiếp nói ra đây?

Cô mới vừa nói gì? Diệp Vị Ương nhớ lại ban nãy, A, đau khổ, cô không chỉ nói đối phương là ông ba phải còn nói đối phương là ác ma, hơn nữa còn nói hần. tuần tử, nói hần đẹp mắt?

Xong rồi xong rồi, đối phương trăm phần trăm sẽ xem cô thành hoa si rồi. Một đời anh minh bị hủy bởi miệng cô a.

“Cảm ơn lời khen của cô, dáng ngoài đẹp để không phải lỗi của tôi. Nhưng cô thiếu tôi một món nợ ân tình lớn không trả là lỗi của cô. Thế nào, chuyện đến nhà tôi làm nữ giúp việc không cần thảo luận nữa? Diệp đại tiểu thư hay Thiết Kế Sư thần bí tùy cô chọn?” Thanh Phong Tuấn tiếp tục trêu chọc, chỉ cảm thấy thời gian vô tận thật tốt kéo dài càng tốt, nhìn về mặt bối rối buồn rầu thật đáng yêu. Tiếp tục quán quýt thôi.

Lúc này trong lòng Thanh Phong Tuấn chỉ có một ý nghĩ: Nhóc con này chỉ có mình hần được khi dễ. Người khác muốn khi dễ Diệp Vị Ương phải qua cửa của hần trước. Người của hần chỉ có hần được động vào. Dĩ nhiên loại ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, tốc độ nhanh đến ngay cả hần cũng không phát hiện.

“Không được! Tôi tuyệt đối không đến nhà anh làm nữ hầu, với lại mỗi ngày trước mười giờ tôi phải về nhà!” Diệp Vị Ương nôn nóng, nói ra sự thật.

“Được, về chuyện thời gian cũng không xung đột. Mặc dù tôi rất muốn cô hầu hạ 24 giờ nhưng nhìn cô có hiếu thế, vậy thì mỗi ngày sau giờ tan việc đến nhà tôi làm bữa ăn tối kiêm quét dọn vệ sinh thôi. Trước mười giờ tối sẽ cho cô về nhà, như vậy mẹ cô cũng sẽ không biết.” Thanh Phong Tuấn đang “bình tới tướng đỡ” “nước tới lấy đất ngăn”, gấp chiêu phá chiêu, thừa sức đón lười đao phóng đến, cao hứng chết đi được!

Diệp Vị Ương nhìn tình thế đã hết cách xoay chuyển, tranh cãi nữa đoán chừng không thay đổi được kết quả, buồn bã chau miệng hơi thở mong manh nói: “Khi dễ người ta anh thấy rất vui đúng không? Rất thú vị chứ gì?”

Vậy mà Thanh Phong Tuấn trịnh trọng trả lời: “Đúng, chơi rất vui, rất thú vị.” Về mặt quả thật đang cảm thấy thú vị vô cùng, rất có cảm giác thành cô, so với hần đoạt được chuyện đơn đặt hàng làm ăn vài tỷ còn thú vị hơn.

Diệp Vị Ương giận đến thiếu chút nữa hộc máu!

“Đầu tiên nói trước, tôi nấu cơm rất khó ăn! Tôi quét sân cũng không sạch!” Nếu không bảo vệ được quyền lợi của mình, cô bắt đầu giọng không nể ai, chơi xấu.

Vậy mà Thanh Đại thiếu gia vào lúc này ngược lại hết sức dễ thương lượng, không thêm đề ý phát tay, nói: “Không sao, cô mỗi ngày đi siêu thị mua nhiều thêm chút nguyên liệu được rồi. Lần thứ nhất món ăn không được ngon, vậy thì làm thêm một lần. Cũng theo định lý đó, lần thứ nhất quét dọn không sạch nhưng tôi lại thích sạch sẽ, vậy cô sẽ quét dọn lần thứ hai. Mãi cho đến trước mười giờ tối mới thôi. A, đúng rồi, sau này mỗi ngày tan sở không cho phép cô ăn cơm trước. Để tránh cô có ý ngược đãi dạ dày tôi, cho nên theo ý định của tôi sau này cô phải cùng tôi dùng cơm tối, cùng tôi ăn món do chính cô làm.” Thanh Phong Tuấn phát huy đầy đủ quyền và khí thế bằng thủ đoạn hữu hiệu đoạt kết quả thắng lợi.

Diệp Vị Ương giận đến thiếu chút nữa hộc máu! Người này có thể tà ác hơn nữa không? Có thể sao? Trước kia lại cho hần là người tốt, chắc chắc, nhìn lầm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Trở thành nữ hầu riêng cho hần

Đang lúc Diệp Vị Ương vẫn còn buồn bã lo lắng cuộc sống sau này của mình, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng chết người của Thanh Phong Tuấn lần nữa bật ra:

“Ừ,một mình cô tự thiết kế quần áo cho mình lại còn biết lừa gạt Dạ Phi Phàm không để cho hắn phát hiện,đồng thời để hắn bí mật hợp tác với cô,không nhìn ra về điểm này cô có chút thông minh đấy.”

“Khụ,sao có thể so với Thanh Thiếu ngài.Chút xíu thông minh của tôi trước mặt ngài không phải “đại trí giả ngu” (người tài về ngoài đần độn) sao? Hoàn toàn không đáng nhắc tới,gặp sư phụ rồi,vẫn là ngài thông minh nhất,chuyện gì cũng không thoát khỏi pháp nhãn của ngài,quả thật Hỏa Nhân Kim Tinh trên đời,nhìn rõ mọi việc,bội phục bội phục!”

Diệp Vị Ương vô duyên vô cớ trở thành nữ giúp việc,sau này tan việc còn không có thời gian phải bán sức lao động trong lòng thật không thoải mái,không nhận được bắt đầu chăm chọc,dĩ nhiên thật ra cô cũng biết lời mình nói căn bản là sự thật,Thanh Phong Tuấn quả thật rất lợi hại.

“Quá khen quá khen.Có thời gian ở chỗ này múa mép khua môi với tôi,còn dám gọi tôi là ngài,không bằng chờ chút hơi sức từ buổi tối hôm nay lao động cho tôi. Đừng nói tôi khắc khe thể chất,tôi mặc dù không cho cô tiền lương nhưng nhất định sẽ bao cô ăn?Tính toán lại tôi xem như một người tốt cơ đấy.” Thanh Phong Tuấn tiếp tục trêu chọc cô, da mặt dày siêu cấp vô địch.

“Dạ dạ dạ,ngài là người tốt nhất!Tốt không tả nổi! Cũng đã ba giờ chiều rồi ! Người tốt như ngài có thể đưa tôi về công ty không? Chỉ sợ sau đó tôi không bị mắng chửi cũng bị người ta lột da cho vào nồi nấu.” Diệp Vị Ương ủ rũ cúi đầu,chỉ muốn nhanh chạy về công ty,cô không thể chịu tổn thất hai đầu,về công ty muộn bị chửi,sau tan việc bị bóc lột sức lao động?

“Không vội.Tôi còn có chuyện muốn hỏi.” Thanh Phong Tuấn nhìn một chút điện thoại di động,ban này luôn run là thư ký trước kia cũng chính là học muội của hắn nha đầu Tô Tâm đánh tới.Hừ,con nhóc kia không phải cùng thư ký tiểu Ngân của Dạ Phi phàm bỏ trốn sao? Tại sao còn rảnh rỗi gọi điện cho hắn? Được,không nhận.

Thanh Phong Tuấn quyết đoán tắt máy,hắn tự biện hộ cho hành động của mình là Không can thiệp lẫn nhau. Hắn không quấy rầy Tâm nha đầu bỏ trốn,Tâm nha đầu cũng không quấy rầy an bình khó được của hắn.

Đúng,căn bản ở cùng Diệp Vị Ương hắn chỉ nghĩ tới từ an bình.Rất thoải mái,rất dễ chịu.Vì vậy cố chấp không muốn lập tức kết thúc trở lại thế giới phức tạp khó phân.Hơn nữa hắn quả thật có chuyện cần hỏi.Chuyện như vậy hắn thích một lần thăm dò triệt để,không hy vọng lãng phí tinh lực và thời gian lần thứ hai.

....

Một nơi khác Tâm nha đầu nhìn chằm chằm số điện thoại lần nữa bị cắt đứt căn răng tức giận,không cam lòng gọi thêm lần nữa! ! Lão Đại lại tắt máy cô gọi đến? A, tức chết người! Cái gì! Thật vất vả được ở chung cùng tiểu Ngân,vui vẻ ra du lịch nước ngoài bởi đường tình cảm,ai ngờ bị cha nuôi lão đại bắt cóc rồi ! Điện thoại không gọi được,ông lão đáng sợ tàn nhẫn sẽ không giết cô và tiểu Ngân chứ?

Nghĩ như vậy,Tâm nha đầu yếu ớt xoay người,ngẩng đầu,run rẩy chỉ vào điện thoại di động,nhìn ông lão ngồi uy nghiêm ngồi trên ghế da nói: “Lão. lão gia, ngài cũng thấy đấy,không phải tôi không gọi điện cho đại ca,là học muội này căn bản không có phân lượng gì trong lòng hắn,hắn không nhận! Ngài. Ngài nghĩ lại xem,ngài là cha nuôi hắn,ngài điện hắn không dám không tiếp,còn tôi chỉ là tôm binh tiểu tướng. Tôi. Tôi nhiều lắm chỉ là thư ký trước kia của hắn mà thôi, ngài mở lòng từ bi hãy tha tôi và tiểu Ngân?”

Song,khuôn mặt ông lão ngồi vị trí chủ vị cực kỳ u ám,mặt mũi già nua vụn vụn kinh khủng !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bị Thanh Thiếu lừa đảo,dẫn dụ

Edit+Beta:Tieumanulk

Tâm nha đầu so tiểu Ngân may mắn hơn một chút,dù sao cũng là con gái chỉ chịu một ít vết thương ngoài da,mà trái lại tiểu Ngân một tay gãy xương,trán rướm máu,tay chân bị trời rơi vào hôn mê.Điều này làm Tâm nha đầu thấy lo lắng không thôi.Cô không muốn hắn xảy ra chuyện,tại sao Thanh Phong Tuấn đại ca không nhận điện thoại của cô,không đến cứu bọn họ.

Ông lão vô cùng tàn nhẫn thương thức về mặt khổ sở lo lắng của Tâm nha đầu chốc lát,sau đó phát tay nói với đám thuộc hạ: “Trước tiên giam hai người đó lại. Đừng để bọn họ chết.”

Thuộc hạ mặc dù nghi ngờ ông lão tại sao để bọn họ sống nhưng không dám hỏi nhiều,khom người trả lời: “Dạ”

Đợi tất cả mọi người lui xuống,ông lão nhấn chốt mở trên tay vịn ghế trái,một phòng mật thất quý dị cứ như vậy được mở ra.

Nhìn trong mật thất tiêu bản thân thể con người bày la liệt và thuốc độc thí nghiệm,ông lão biến thái cười.

Ông thì thầm: “Thanh Phong Tuấn ơi, tôi thu nhận cậu, cậu phải nghe theo lệnh sai khiến của tôi. Hừ, bị tôi hành hạ ròng rã năm năm, huấn luyện kiểu mà quý năm năm, tôi còn không biết tính cách của cậu sao? Bề ngoài lãnh khốc tàn nhẫn, trong lòng lại đặc biệt mềm lòng hơn bất cứ ai. Ha, hoặc giả tiểu tử nguoi bây giờ trở nên mạnh mẽ độc lập rồi, nhưng tôi dám khẳng định cậu không sẽ không bỏ mặc sự sống chết của hai người này, dù sao một nam một nữ này đã từng là niên đệ học muội của cậu, về mặt sự nghiệp cũng giúp qua cậu không ít?”

Hôm nay bắt hai người mặc dù không phải nhân vật lớn nhưng sau này cũng đủ bắt nguoi bó tay chịu trói? Đúng, coi như nguoi không cần hai cái mạng kia, tôi cũng có thể giữ lại để thí nghiệm siêu vi trùng ấy có sao mà không làm, với lại tôi chả chút tổn thất. Lấy được quyền sở hữu tại Trung Quốc còn dám cấu kết với con gái của tôi cùng nhau phản bội không trở về nước Pháp? Thậm chí không nhận điện thoại tôi? Rất tốt! Cậu đã không vâng lời tôi thì phải trả cái giá thật lớn!

Thanh Phong Tuấn ơi, mặc dù cậu là tôi thu nhận bồi dưỡng đến ưu tú nhất đặc lực nhất, nhưng cũng nhất định để nguoi ném dĩa đồ đau nhất! Ha ha, hiện tại tôi ngược lại muốn nhìn xem tên tiểu tử cậu có ý cùng con gái tôi phản bội trở lại Trung quốc nguyên nhân rốt cuộc là gì, nếu như tôi phá vỡ kế hoạch tại Trung quốc của cậu, nét mặt của cậu nhất định sẽ rất phong phú đặc sắc? Sau này sẽ cuối đầu nhận thua. Đúng, tất cả mọi người sợ tôi, cậu cũng không thoát khỏi. Tôi là cha nuôi của cậu, cậu nhất định phải làm theo lệnh tôi! Chắc chắn, đã rất lâu không có chuyện gì khiến tôi hứng thú, cứ tạm thời đầu một trận với cậu vậy!”

Nghĩ như vậy, ông lão lập tức gọi một cuộc điện thoại cho thuộc hạ: “Đặt vé máy bay hạng nhất hôm nay cho ta, ta muốn tự mình về Trung Quốc, “

..

Quay lại bên Thanh Phong Tuấn, ba giờ chiều đường phố tương đối vắng vẻ, hần như cũ không khởi động xe tiếp tục nói chuyện với Diệp Vị Ương.

“Hôm đó dự thi mặc dù quần áo cô bị người khác phá hư nhưng cô tạm thời sửa lại rất khá, khiến trang phục trở nên tinh tế hơn. Nếu không phải giày cô cũng bị người ta động tay vào, hại chân của cô bị trật, tôi dám khẳng định hôm đó cô sẽ hạng nhất chứ không phải hạng ba. Hôm nay cô quay quảng cáo mặc chiếc quần trắng này nhìn như đơn giản uyển chuyển lại tự nhiên cao quý không thôi, sự kết hợp giữa Trung và Tây tạo ra một nét đẹp riêng biệt, đó cũng không phải khuynh hướng thời trang lưu hành năm nay, cô liên tiếp hai ba lần mặc phong cách thiết kế đặc biệt không đưa ra thị trường, tôi liền đoán được cô và Thiết Kế Sư thần bí Anh Túc quan hệ mật thiết.” Hần hiếm khi chậm rãi nói chuyện, sẵn lòng nói với cô nhiều như vậy. Dĩ nhiên, hần có ý nói với cô, chỉ vì. cô lại thay đổi sắc mặt!

Quả nhiên Diệp Vị Ương vừa nghe hần chỉ bước đầu hoài nghi cô có liên quan đến Thiết Kế Sư thần bí, chứ không xác định cô chính là Thiết Kế Sư thần bí lập tức trợn to hai mắt! Cảm giác bản thân bị người ta dẫn dụ, bị gạt, không đánh đã khai rồi! A a a, không phải hần đang chơi cô chứ? Hại trước đó cô cho rằng hần chuyện gì cũng biết, cô thắng thắn quá nhiều rồi! Người đàn ông này có cần phúc hắc giáo hoạt vậy không a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cô gái, cô tốt nhất cần thận một chút

Edit+Beta:Tieumanulk

Quả nhiên, Diệp Vị Ương vừa nghe Thanh Phong Tuấn nói chỉ bước đầu hoài nghi cô có liên quan đến Thiết Kế Sư thần bí, chứ không xác định cô chính là Thiết Kế Sư thần bí, lập tức trợn to hai mắt!

“Anh đang cười cái gì?” Diệp Vị Ương nhìn hần.

Thanh Phong Tuấn nhíu mày, còn một bộ không muốn cho ý kiến. Quả thật. đáng đánh đòn.

“Anh cười cái gì?” Cô không nhịn được lại hỏi.

“Buồn cười thì cười. Về mặt của cô giống như tiểu miêu tiểu cầu chịu ủy khuất, thật đáng thương ah.” Hần thờ dãi nói, lần nữa không tiếc giễu cợt.

Cấn răng! Tức giận, đáng ghét, người này lại dám đem cô so với chó mèo?

“Hừ, nào có người nói chuyện với chó mèo nửa ngày, chỉ sợ người đó cũng không bình thường.” Diệp Vị Ương nhỏ giọng nói thầm.

“Hả? Cô nói gì.” Hần làm bộ như không nghe thấy.

“Không có, không có gì. Tôi nói. Nếu như ngài không đưa tôi về công ty, tôi sẽ tự mình trở về công ty.” Diệp Vị Ương nói xong cũng tính toán mở cửa xuống xe, cô nghĩ thầm hôm nay thật là một ngày chả ra sao cả, quay quảng cáo hồng bét, ăn một bữa cơm cũng không xong, nói lời nào cũng bị đối phương nghiền ép gắt gao, thật xui xẻo mà.

“Đợi chút.Tôi còn có chuyện cần nói rõ ràng.” Hấn nhanh chóng đưa tay ngăn lại bàn tay trắng mịn muốn mở cửa xe của Diệp Vị Ương .

Nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của hấn mạnh mẽ có lực phủ trên tay cô, nhiệt độ lòng bàn tay cực nóng, Diệp Vị Ương trong lòng run lên, lần nữa tranh thủ rút tay ra, hơi cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ nhẹ giọng hỏi, “Còn chuyện gì nữa?” Nếu thật sự không về công ty là đến giờ tan việc, sau đó cô phải chịu nắng đấy.

“Sau này nếu như hoàng thất nước Z cần cô cung cấp tác phẩm thiết kế, cô nhất định phải nói cho tôi biết đầu tiên, tôi giúp cô giữ bí mật, cô nhất định làm được. Còn nữa... cô gái, mấy ngày nay cô nên cẩn thận một chút, có chuyện gì không nên một mình ra ngoài.” Hấn thu lại vẻ mặt bất cần đời, cau mày bắt đầu nghiêm túc dặn dò. Nước Z là một nơi thần bí nằm ngoài phạm vi của hấn, thân thể không rõ của hấn, cái chết của cha mẹ hấn có thể liên quan đến quốc gia xa xôi ấy, hấn phải nghĩ mọi biện pháp đánh vào nội bộ hoàng thất nước Z .

“Tôi sẽ gặp chuyện gì?” Diệp Vị Ương chớp chớp đôi mắt khăn trương hỏi. Cô biết thực lực của người trước mắt. Nếu hấn nói như vậy đương nhiên có căn cứ.

“Tôi nói, tôi cũng không chắc chắn, chỉ theo trực giác cảm thấy cô có thể gặp chuyện không may. Hôm nay quay quảng cáo không thuận lợi, nếu như lần trước nhằm vào cô thì trước mắt là thời cơ tốt nhất. Một mình cô phải lưu ý đừng mắc bẫy của người khác.” Hấn nghĩ cho cô thuận tiện nói thêm một câu, “Tôi sẽ sớm giúp cô tra rõ chuyện này.”

Nói xong, Thanh Phong Tuấn lần nữa khởi động xe, xe thể thao truyền đến tiếng động cơ, nhẹ kích thích màng nhĩ Diệp Vị Ương, cô im lặng suy nghĩ lại lời Thanh Phong Tuấn nói. Đúng vậy, hôm nay lúc quay quảng cáo có rất nhiều người nhìn chăm chăm cô, ánh mắt đa phần đều không giống nhau, cô cũng không để ý nhiều, nhưng nếu như. Trong những người đó có người muốn hại cô... , hiện trường rất hỗn loạn, lần này là cơ hội tốt vô cùng!

Nhưng cô không đắc tội với ai, thật sẽ có người tới hại cô nữa sao?

Dọc theo đường đi hai người không ai nói chuyện, tự suy nghĩ chuyện của mình.

Sau khi xe tới công ty, mới đi vào đại sảnh đã nghe thấy đại tổng tài Dạ Phi Phàm đang tìm cô, Diệp Vị Ương trong lòng kinh ngạc, lập tức đi về hướng thang máy. Hiazzzzz, bị Dạ đại tổng tài bắt được đang giờ làm việc đi ra ngoài chơi, lần này chết chắc.

Cô sai bước đi, Thanh Phong Tuấn sau khi đậu xe vào bãi đậu xe riêng suy nghĩ một chút dường như không yên tâm cũng đi về hướng cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Người đàn ông anh tuấn như thần

Edit+Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương vào thang máy lên lầu, đứng lại trước cửa phòng làm việc của Dạ Phi Phàm, giờ tay lên gõ lên cửa hai cái, bên trong truyền đến tiếng nói nguội lạnh: “Đi vào.”

Giọng nói này khiến cô bỗng nhiên thần thờ, chau lại lông mi thanh tú như có cảm giác không tốt không chần chờ một chút đẩy ra cửa phòng làm việc.

Giấy tờ tung bay, trong không khí thâm thấu ngọn lửa tức giận, Dạ Phi Phàm thuận tay ném đi tập văn kiện, sắc mặt anh tuấn tối sầm kinh khủng, biểu cảm vô cùng lạnh lẽo không vui nói: “Biết trở lại sao? Ồ, còn nữa tiếng nữa mới đến giờ tan sở đấy.”

Nhìn tờ giấy bay xuống đất Diệp Vị Ương tự biết đuối lý, cô không nghĩ rằng Dạ Phi Phàm hôm nay sẽ phát hỏa lớn, trong lòng có chút ỳ khướt nhưng vẫn không nói một lời cúi người nhặt lên đóng giấy tờ, chần chờ một chút, sửa sang lại thật tốt mới đi tới, cũng không nhìn Dạ Phi Phàm một cái tầm mắt hướng xuống, yên lặng gặt đầu, đem giấy tờ trả lại trên bàn hấn.

Làm xong tất cả, Diệp Vị Ương muốn rút bàn tay khỏi đồng văn kiện, không ngờ Dạ Phi Phàm nhanh hơn cô một bước, bỗng nhiên đứng lên, bàn tay to thật nhanh phủ lên bàn tay nhỏ bé của cô, căn bản không cảm giác tư thế này có mập mờ hay không, tiếp tục gây sự nói: “Quảng cáo rồi tỉnh rồi mù, không ở công ty ăn bữa trưa lại biến mất hơn nửa ngày, nói! Đi đâu? Công ty bây giờ đang ở thời điểm mấu chốt, cô còn để cấp trên như tôi vào mất không?”

Diệp Vị Ương ngạc nhiên, gì đây? Chẳng lẽ nói cô không phải tự nguyện bị người ta gạt đi ăn cơm, bị lừa đến nơi vắng vẻ nói chuyện cả buổi chiều sao? Chuyện quay quảng cáo hôm nay cô quả thật rất xin lỗi, công ty lãng phí một ngày tiền cùng vật lực. Nhưng người sáng suốt cũng nên nhìn ra, quảng cáo hôm nay không quay xong, nguyên nhân chủ yếu nhất không thể trách cô nha? Đầu sỏ là tên Đông Phương Thước!

A, hấn Dạ Phi Phàm không cần tình yêu của cô.

Hắn cố ý bảo cô đến khách sạn quan sát hắn cùng với chị Hàn Thiên Tuyết kịch liệt yêu.

Hắn quê quá hóa giận thiếu chút nữa làm chuyện tàn nhẫn với cô.

Người này rõ ràng không yêu cô,tại sao luôn trêu chọc cô!Cô đã chịu đựng đủ hèn mọn giấu đi tình cảm của mình len lén giấu trong lòng,lừa mình đã không còn yêu hắn,cảnh cáo mình không được tiếp tục,nhất định phải rộng lượng không được hận hắn,cô đã làm đến thế còn chưa đủ sao?

Rõ ràng nói rõ lần này trở về vì công việc,cũng đã nói sau này hắn đi đường hắn cô đi đường cô nước sông không phạm nước giếng,thật vất vả điều chỉnh tốt tâm trạng của mình,gia bộ cái gì cũng không cưỡng cầu không ghen ghét,người ở trước mắt lại bởi vì cô ra ngoài một lát mà lớn tiếng chỉ trích,không phải không nghĩ tới hắn sẽ tức giận,nhưng hắn không cảm thấy thái độ của hắn quá tàn nhẫn sao? Hắn không thể mở một con mắt nhắm một con mắt buông tha cô một lần sao?

Tức giận xông lên ngực,lông mày hơi thấm ướt khề rừ xuống,tất cả kiên cường thoảng cái tan rã.Không được khóc,phải nhịn,không được khóc.

Vì vậy Diệp Vị Ương không rơi nước mắt,không nói lời nào,chỉ có chút run rẩy.

Lại nghe một giọng nói trầm thấp mang theo từ tính lần nữa theo tiếng mở cửa truyền đến:

“Dạ thiếu gia,hiện tại tôi xem như cũng là Đại Cổ Đông nơi này,cũng xem như tôi là cấp trên của cô ấy,cấp trên muốn đưa cô ấy ra ngoài làm việc có gì không ổn,có cần không ngừng chất vấn thế không? Vậy tôi có thể chất vấn người cùng hợp tác như anh không?”

Giải vây cho Diệp Vị Ương chính là Thanh Phong Tuấn!

Diệp Vị Ương mắt ngấn nước ngẩng đầu nhìn hắn đi tới,trong lòng đau nhói,người đàn ông anh tuấn như thần này từng nhạo báng cô trêu chọc cô nhưng chưa từng hung dữ với cô,hơn nữa. tại sao mỗi lần ở thời điểm yếu ớt cần người giúp,người đầu tiên xuất hiện. luôn là hắn ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Khế ước bán thân

Edit+Beta:Tieumanulk

“Tôi bây giờ không phải hỏi anh mà hỏi cô ta!” Dạ Phi Phàm cau mày,hắn vốn không muốn trách nặng Diệp Vị Ương,chỉ là bây giờ nhìn thấy Thanh Phong Tuấn đặc biệt giải vây cho cô,trong lòng hắn không vui lời nói không khỏi trực tiếp chỉ vào Thanh Phong Tuấn.

“Hả?Nếu như anh muốn hỏi Diệp tiểu thư,vậy thì càng không có lập trường rồi. Thứ nhất,thời điểm cô ấy ra ngoài anh không có ở công ty;thứ hai,thời điểm buổi trưa cô ấy ra ngoài là giờ nghỉ trưa,chỉ vừa đúng dịp bị tôi dùng vào công việc khác,tôi còn đang suy nghĩ có nên cho cô ấy thêm tiền thưởng làm thêm giờ hay không đây;thứ ba.” Thanh Phong Tuấn nói tới đây cười cười,nghĩ thầm tôi còn không nỡ trách cô gái này một câu chưa tới phiên người khác tới chỉ trích.Thế nhưng khi hắn nhìn thấy bàn tay Dạ Phi Phàm như cũ phũ lên tay Diệp Vị Ương về mặt lập tức trong trẻo lạnh lùng .

Thanh Phong Tuấn đứng ở sau lưng Diệp Vị Ương,cho nên Diệp Vị Ương không thấy được mặt hắn,chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn nghiêm nghị tựa như hết sức không vui.Mà bây giờ trong lòng cô cũng đang cuộn sóng,động cũng rất lớn,thật sự không muốn liên lụy Thanh Phong Tuấn và Dạ Phi Phàm xảy ra tranh chấp,đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Dạ Phi Phàm lạnh lùng giành trước một bước : “Hơ? Thanh Thiếu tại sao không nói hết lời,thứ ba của ngài là gì?”

“Thứ ba là được. Tôi hiện tại lần nữa đưa cô ấy rời đi!”

—— Thời điểm nói câu nói này,Thanh Phong Tuấn lời chưa tới,người đã tới trước,dính sát sau lưng Diệp Vị Ương,một tay nhanh chóng ôm eo Diệp Vị Ương , một cái tay khác cầm bàn tay phải bị Dạ Phi Phàm bao trùm,nhẹ nhàng kéo,mỹ nhân trong ngực động tác tuyệt đẹp như nhảy múa nhẹ nhàng xoay tròn dẫn tới cạnh cửa,trước khi đi cũng không quên lại nói mấy câu: “Đúng rồi,đây là đưa đi trước mặt anh,cũng coi như cô ấy đã chào hỏi với anh,không có gì thì đừng lấy cớ trẻ con này gây khó dễ người ta.Sắp tan sở rồi,Dạ thiếu gia xin cứ tự nhiên,chúng tôi còn có việc phải làm,đi trước một bước.”

Diệp Vị Ương cơ thể cứng đờ kinh ngạc bị Thanh Phong Tuấn lôi đi.

“Rầm~~!” Bên trong phòng làm việc lần nữa truyền đến tiếng động quăng văn kiện,tiếng động lần này so với lần trước còn lớn hơn.Đoán chừng người đó giận không nhẹ a.

Dạ Phi Phàm âm thầm hạ quyết tâm,nhất định phải nhân cơ hội này lần nữa củng cố quyền công ty,công ty của hắn không thể để người ngoài như Thanh Phong Tuấn nhúng tay vào.Mặc dù hắn biết Thanh Phong Tuấn lần này gia nhập không ác ý. Nhưng vừa nghĩ tới hắn rất có thể vì Diệp Vị Ương mà

đến, chỉ nghĩ như vậy hấn thật không cách đón nhận.

Nghĩ đến hôm nay đi bệnh viện thăm Hàn Thiên Tuyết, hỏi thăm bác sĩ mới biết được vết thương cô chưa lành đã cương quyết xuất viện rồi đi, dù sao có tình cảm nhiều năm, một tình yêu khắc cốt ghi tâm nói không lo lắng là giả, với lại hấn căn bản không biết cô sau khi từ Pháp trở về sống ở nơi nào, giận đến hấn không nhận được vung nắm đấm đánh mạnh xuống bàn làm việc, đốt ngón tay nhất thời bị thương, máu tươi chảy ra.

Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa đem Diệp Vị Ương nhét vào xe thể thao của hấn.

Mất thấy xe thể thao vội vã lái đến nơi xa lạ, Diệp Vị Ương hoảng hồn, vội hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu nữa?”

Thanh Phong Tuấn nhìn thời gian liếc cô một cái, bá đạo như rồng mây không cho chất vấn: “Xem ra Diệp tiểu thư là người hay quên, không nhớ rõ hôm nay là ngày đầu tiên cô làm nữ hầu của tôi à? Đúng, xem ra tôi cần phải ký một hợp đồng với cô!”

Không phải chứ? Hợp đồng gì! Nói khó nghe chút chính là hợp đồng bán thân và hợp đồng cu li cho hấn chứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Không chọc nổi

Edit+Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương kiên trì thuyết phục Thanh Phong Tuấn rút cuộc chịu tạm thời thỏa hiệp đồng ý điều chỉnh thời gian buổi tối cho cô về nhà, còn bảo cô nói với mẹ cô mỗi buổi tối cô sẽ không về nhà ăn cơm, cũng tuyên bố gần đây công việc rất bận nhưng sẽ tận lực về nhà trước mười giờ tối.

“Tôi sẽ cố gắng nói rõ với mẹ phối hợp thời gian mỗi ngày đến nhà anh làm việc, anh không được công khai ra bên ngoài. Anh đã đồng ý với tôi nhất định phải giúp tôi giữ bí mật, bằng không mẹ tôi biết tôi len lén dành một thời gian thiết kế tác phẩm, mẹ tôi sẽ thất vọng hơn về tôi.” Cô nói thật nhỏ.

Thanh Phong Tuấn gật đầu đối với việc cô kiêng kị mẹ mình có chút không vui. Càng không thiện cảm với mẹ Diệp Vị Ương.

Xe như cũ dừng đầu ngõ lần trước, Thanh Phong Tuấn không có ý vào thăm hỏi mẹ Diệp Vị Ương. Diệp Vị Ương trong lòng hỗn loạn nên không mở miệng nói ra lời mời.

Vốn rất yên lặng tạm biệt, nếu như không tính Phong Tuấn nhân lúc chồm qua hôn lên cô một cái.

Không biết có phải Thanh Phong Tuấn một lần lại một lần giúp đỡ cô, thời điểm hấn ôm chặt lấy cô Diệp Vị Ương thể nhưng không đành lòng từ chối, sợ hấn khó chịu, sợ may mắn tổn thương khí chất cao quý bẩm sinh của hấn.

Nhưng cô vẫn không nhận không được nhũ nhũ mảy, sắc trời còn sớm, ban đêm vẫn chưa tối đen, trên mặt cô hiện ra lờ mờ đỏ ửng, đó là trăm phần trăm ngượng ngùng.

Cô không biết giữa cô và Thanh Phong Tuấn rốt cuộc là quan hệ gì. Người này cô không ghét nhưng cũng không đến trình độ yêu?

Trong lòng cô hết sức cảm kích nhưng cảm kích không phải tình yêu. Tình yêu là gì? Chẳng lẽ giống như cô len lén yêu Dạ Phi Phàm nhiều năm vừa khổ sở vừa ngọt ngào sao? Đau khổ van xin mà không được cuối cùng bị thương tích đầy mình, chỉ có thể đem phần tình cảm này chôn thật sâu trong tim, tự nói với mình không nên bày tỏ, tự nói với mình không được hy vọng xa vời.

Thanh Phong Tuấn đi khi nào thì cô không biết, mơ hồ nghe hấn nói một câu: “Ngày mai cô nhớ tuân thủ lời hứa đi đến chỗ tôi đó.”

Trong lúc bưng tỉnh mới phát hiện cô và hấn dây dưa với nhau nhiều vậy. Tại sao Thanh Phong Tuấn muốn làm khó ép cô buổi chiều phải đến nhà hấn làm nữ giúp việc? Tại sao hấn điều tra Thiết Kế Sư Anh Túc thân bí? Tại sao hấn nghiêm túc yêu cầu cô lần sau nước Z tìm cô thiết kế quần áo phải báo với hấn? Giữa hấn và nước Z có thù oán gì sâu sa?

—— Tất cả cũng không có đáp án. Diệp Vị Ương lắc đầu một cái, cảm thấy Thanh Phong Tuấn là người không đơn giản, gắn liền nhiều việc lại với nhau trên người của hấn có thêm tia hào quang thần bí. Hấp dẫn người tò mò không nhận được muốn đến gần thăm dò. Thời, tốt nhất nên tận lực giữ vững khoảng cách an toàn, người như vậy cô chọc không nổi.

Về đến nhà tâm trạng mẹ cô dường như không tệ, còn kéo tay cô đến nói: “Vị Ương này, vẫn nói con ngốc, không nghĩ tới con còn có chút tâm cơ, không hổ là con gái của mẹ, còn biết đem áo khoác Dạ tổng tài cho con mượn về nhà giặt khô trả lại cho người ta. Đúng đấy, như vậy lại có thêm cơ hội bồi dưỡng tình cảm. Bảo hấn rảnh rỗi đến đây chơi.” Nói xong cũng không thèm hỏi cô có ăn cơm tối chưa, trực tiếp đi vào trong phòng của mình.

Diệp Vị Ương ngẩn người, chỉ thấy trên ghế sa lon đặt áo vest tiệm giặt ủi đưa đến, nhớ tới lời của mẹ cô cười khỏ, áo đó là của Thanh Phong Tuấn đó, làm đo đương nhiên phải giặt sạch trả lại cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sứ giả địa ngục

Edit+Beta: Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn lái xe nhanh chóng trở lại biệt thự của mình.

Căn phòng thật lớn, không nhiễm một hạt bụi nhưng đặt biệt lạnh lẽo trống vắng.

Cởi xuống xuống áo vest, buông lỏng một chút cà vạt trên áo sơ mi trắng, cởi ba viên nút phía trên, có thể thấy xương quai xanh và màu da cực kỳ khỏe mạnh có chút phong trần một mối.

Hắn có tính sạch sẽ đang chuẩn bị tắm, đột nhiên nhớ lại buổi chiều Tâm nha đầu nhiều lần gọi cho hắn, mà lúc đó hắn không có nhận, còn tắt điện thoại.

Đúng rồi, không biết Tâm nha đầu và Tiểu Ngán bên ngoài tốt không? Có chuyện gì tìm hắn?

Nghĩ ngợi một giây, cuối cùng vẫn không yên tâm niên đệ học muội ra ngoài du lịch, hắn lần nữa cầm lên áo khoác, lấy ra điện thoại di động, mở máy gọi lại.

Bên kia điện thoại đã có người nghe, bên này sắc mặt Thanh Phong Tuấn thoáng cái thay đổi!

Đối phương nói. Tiếng Pháp! Quan trọng nhất là. giọng đó hắn biết! Đó là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của cha nuôi_ Tà La! Đối phương nói không cho hắn bất kỳ phản bác trực tiếp cúp điện thoại.

Thanh Phong Tuấn sửng sờ nhìn cú điện thoại bị cắt đứt, trong đầu như cũ quanh quẩn lời nói của Tà La, hắn nói: “Thanh Thiếu, cậu không cần phải cố gắng thoát khỏi khống chế của ông cụ. Cậu biết đấy, đã nhiều năm qua không có bất kỳ người nào có thể chạy trốn khỏi sự giam cầm của ông ta, kết quả bình thường chỉ có một con đường chết. Ông ấy mặc dù coi trọng cậu, nhưng lần này ông ấy thật sự tức giận, những thứ của cậu ông ta sẽ hủy diệt từng thứ một. Niên đệ học muội của cậu đã bị bắt cóc, tùy thời có thể biến thành vật thí nghiệm nguy hiểm, mà ông cụ cũng đã tự mình đi đến Trung Quốc. Cậu tự giải quyết cho tốt.”

Giọng của Tà La trong đợt huấn luyện bị ông cụ tàn khốc dùng độc dược hư hại, trở nên khàn khàn lạ thường, có chút vỡ vụn nghe giống như sứ giả địa ngục.

Trong phòng rất yên tĩnh, ban đêm gió xuyên qua cửa sổ để mờ hiu hiu thổi vào, yếu ớt, lạnh lùng cực kỳ giống tâm trạng bây giờ của Thanh Phong Tuấn. Hắn có chút ảo não và hối hận, loại người có thân phận phức tạp như hắn tùy thời gắn liền với tử thần, cho nên bạn của hắn rất ít. Mà Tâm nha đầu và tiểu Ngán thật lòng giúp đỡ hắn, niên đệ học muội này rất đơn thuần.

Hai người đó từng làm việc qua công ty của hắn nhưng không biết lai lịch của hắn, chỉ là mù quảng tin tưởng hắn, ủng hộ hắn, nghe theo lệnh hắn làm việc. Thậm chí tiểu Ngán vì giúp hắn mà làm gián điệp tại công ty Dạ Phi Phàm, chỉ vì giúp hắn trực tiếp lấy được tài liệu tập đoàn Dạ Mị.

Vậy mà hôm nay, hai người vô tội bởi vì hắn mà bị bắt cóc sống chết không rõ.

Tự trách giống như triều thủy vọt tới, Thanh Phong Tuấn cầm hận lần nữa đem áo khoác đập mạnh vào ghế salon. Ai dám động vào người của hắn, dù phải mất đi tánh mạng hắn cũng tuyệt đối làm cho đối phương hối hận.

Nên tới cuối cùng cũng phải tới. Một cuộc chiến đáng sợ chính thức bắt đầu thôi.

Chiều nay, Thanh Phong Tuấn liên lạc Hàn Thiên Tuyết tự tiện xuất viện, hai người bắt đầu bày ra đối sách ứng phó ông cụ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Vị Ương cầm áo khoác đã giặt sạch đến công ty chuẩn bị trả lại cho Thanh Phong Tuấn, nhưng tìm chung quanh cũng không thấy được bóng dáng của hắn.

Đi vào studio, cô nhìn thấy đầu tiên đến xông tới là Đông Phương Thước, người này vẫn đẹp trai như bình thường. Chẳng qua siêu sao nổi tiếng như hắn hôm nay sao lại tới sớm như vậy?

Chương 89: Máu chảy thành sông

Edit+Beta: Tieumanulk

Cô đương nhiên không biết Đông Phương Thước tới sớm như thế là vì lo lắng ngày hôm qua chưa quay xong quảng cáo, sợ cô sáng sớm bị đạo diễn mắng.

Hôm nay gió so với hôm qua mạnh hơn một chút, mái tóc dài của Diệp Vị Ương tung bay trong gió. Váy của cô vẫn màu trắng nhưng kiểu dáng đã khác ngày hôm qua. Thiết kế đơn vai lộ ra tính cách của cô, cần cổ mảnh khảnh và cánh tay thon dài trắng nõn.

Phía trước còn thêm một con bướm màu đỏ sậm trông rất sống động, đường nét sắc sỡ buộc vòng quanh cánh, có điểm mùi vị của hoa anh túc.

Quanh eo cô buộc một đai lưng đính kim cương đơn giản như cây trúc tự nhiên nghiêng người rũ xuống, nhẹ nhàng tung bay theo lớp vải mỏng nhưng không có vẻ dày cộm nặng nề, nhìn qua vẫn như cũ đan xen vào nhau.

Cổ tay của cô đeo một chiếc vòng kim cương cùng màu với đai lưng, làm cô giống như tiên tử thuần khiết trong thần thoại cổ xưa đi ra.

“Trang phục của cô đều do đặt nhà thiết kế may sao? Ngược lại so với Thiết Kế Sư danh tiếng đặc biệt may riêng cho tôi, còn đẹp.... hơn.” Ánh mắt sáng chói như ánh sao của Đông Phương Thước nhìn thấy còn phải ngó ra, nhìn chăm chăm cô thật lâu cũng không thấy xấu hổ, trên khuôn mặt anh tuấn có làn mồ hôi ửng, mắt tự nhiên khen ngợi.

Hắn vốn vì phá vỡ lúng túng thuận miệng hỏi, tuy nhiên lại dọa Diệp Vị Ương giật mình, hít thở sâu một hơi ép mình bình tĩnh trở lại, cô mới nói dối trả lời hắn: “À, tôi bình thường chỉ phụ trách sản diễn thời trang, đây là lần đầu tiên quay quảng cáo, quần áo do ai thiết kế tôi chưa bao giờ hỏi tới, chỉ cần có mặc là được. Chuyện này nếu anh cảm thấy hứng thú sợ rằng phải đi hỏi Dạ tổng tài.”

Đúng, giọng nói đủ bình tĩnh, không lộ ra bất kỳ sơ hở, Diệp Vị Ương nghĩ thầm Thân phận Thiết Kế Sư ngoài ý muốn bị Thanh Phong Tuấn đoán được, giờ cô không muốn phức tạp hơn nữa.

Huống chi Đông Phương Thước mỗi lần nhìn thấy cô ánh mắt rất đặc biệt, mang theo một tia ưu thương và thăm dò không dễ dàng phát giác không giống đang nhìn người xa lạ, nhưng trước đó cô thật sự không biết hắn. Ánh mắt như vậy làm cô có chút khó chịu, có chút tự trách, cũng có chút nặng nề cùng áp lực. Luôn hoài nghi có phải có sơ ý quên đi một chuyện rất quan trọng làm người ta thất vọng.

Vì bị loại suy nghĩ phức tạp quá nhiều, khiến Diệp Vị Ương muốn tránh xa Đông Phương Thước.

Lúc này đạo diễn và nhân viên lần lượt đi tới studio, thấy Đông Phương Thước cũng tới thật sớm, quả nhiên bọn họ không dám nói Diệp Vị Ương một câu, chỉ bảo mọi người chuẩn bị, lập tức bắt đầu quay lại tất cả cảnh thất bại hôm qua.

Đầu tiên quay riêng một mình Diệp Vị Ương, quay mái tóc cô bồng bềnh trong gió, váy tay áo tung bay vây quanh bó hoa tựa như tiên cảnh!

Bộ phận quay phim phải lấy góc độ từ trên cao nhìn xuống, máy quay từ trên bầu trời chiếu xuống Diệp Vị Ương phía dưới, mà Đông Phương Thước sắp ra diễn đứng cách chỗ cô không xa.

Không biết bị kịch xảy ra thế nào, chỉ biết bốn phía vang lên vô số tiếng hét chói tai ở Diệp Vị Ương cảm thấy mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì, chỉ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Đông Phương Thước đứng phía sau không chút suy nghĩ nhanh chóng xông lại, ôm cô ngã nhào xuống đất, giữ cô thật chặt trong ngực.

Mùi tanh của máu nhanh lan tỏa khắp nơi, biển hoa biến thành hồ máu tươi.

Chương 90: Biến đổi, không cho kháng cự

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc Đông Phương Thước nhào ôm Diệp Vị Ương thật chặt bảo vệ cô trong ngực.

Mùi máu tanh nồng tràn ra, biến hoa biến thành một hồ máu.

Diệp Vị Ương ngã nhào trên bãi cỏ xanh biếc mềm mại, có thể cảm nhận được sức nặng của người kia, có thể ngửi thấy phần lớn mùi tanh của máu mà cô ngay cả một cọng tóc cũng không bị thương. Điều này làm cô bối rối hoảng loạn, rốt cuộc hai phút vừa rồi đã xảy ra chuyện đáng sợ gì? Còn nữa.

“Đông Phương Thước! Đông Phương Thước nói chuyện với tôi, anh. Thế nào rồi?” Cô run rẩy khẽ đẩy người hấn, chỉ đẩy. tay đã dính đầy máu còn hấn một chút phản ứng cũng không có! Hấn. đã chết rồi sao?

Tại sao chỉ nghĩ thôi ngực cô lại đau đến thở không nổi? Cô không muốn hấn chết.

Một giây trước đám người chung quanh studio vẫn còn sững sờ giờ vội vàng xông lại giúp một tay, có mấy người lấy xuống máy quay trên không, có mấy người kéo ra Đông Phương Thước rơi vào trạng thái hôn mê mà vẫn ôm Diệp Vị Ương không buông, gọi xe cứu thương.

Diệp Vị Ương như cũ ngơ ngác nửa nằm trên mặt đất, trong đôi mắt to của cô tràn đầy hoang mang, cô nhìn vụ tai nạn ngoài ý muốn, yên lặng nhìn về mặt mỗi người, nhìn lại Đông Phương Thước sau lưng toàn là máu, cô không dám tưởng tượng, nếu như Đông Phương Thước không nhào tới cứu cô. cô có thể chết tại chỗ hay không? Hoặc nếu như máy chụp hình không phải ngẫu nhiên đập trúng sau lưng Đông Phương Thước, nếu như đập trúng chính là đầu thì không đến ba giây đồng hồ sẽ không cứu vãn bị kịch?

Nhưng mặc dù hiện tại đập trúng không phải đầu Đông Phương Thước, tình hình của hấn vẫn rất không lạc quan.

Thấy mấy nhân viên làm việc bước chân lộn xộn di chuyển thân thể Đông Phương Thước, Diệp Vị Ương ý chí rồi ren rớt cuộc tình tảo lại, bây giờ không phải thời điểm cô hoang mang, cứu người quan trọng hơn, cô nhất định phải bình tĩnh!

Vì vậy giọng cô luôn luôn dịu dàng đột nhiên trở thành lớn tiếng thét: “Tất cả các người dừng tay cho tôi! Trước khi xe cứu thương tới, trong các người ai cũng không được di chuyển hấn!”

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ngừng lại, xoay đầu nhìn cô, vì trên người cô phát tán loại khí chất mãnh liệt chấn động. Cô gái này dường như trước nguy hiểm có điểm khác lạ, rốt cuộc khác lạ nơi nào mọi người nói không được, chỉ mơ hồ cảm thấy trong đôi mắt trong suốt của cô lóe lên kiên định, như nữ vương khiến mọi người tin tưởng, giống như cô nói, một là một, hai chính là hai, không cho kháng cự, nếu không mọi người đã sai.

Tại thời điểm tất cả mọi người luống cuống tay chân, cô có thể bình tĩnh lớn tiếng chỉ huy, làm mọi người không thể không ngưỡng mộ. Dù sao thiếu chút xíu nữa người chết chính là cô. Cho nên lời cô vừa ra khỏi miệng, mọi người đều nghe theo. . . , không lộn xộn di chuyển Đông Phương Thước bị thương nặng.

Cũng may Diệp Vị Ương mặc dù không hiểu y thuật nhưng đầu gì cũng từng ở khách sạn giúp Thanh Phong Tuấn lấy ra đầu đạn, băng bó vết thương lớn, và lại có xem một số biện pháp cấp cứu, nên biết tùy ý di chuyển chỉ khiến vết thương chuyển xấu, máu sẽ chảy ra nhiều hơn. Đám người kia mới vừa rồi muốn hại chết Đông Phương Thước sao?

Không được! Bất luận kẻ nào cũng không được làm Đông Phương Thước bị thương nặng hơn!

Diệp Vị Ương trong lòng vô cùng hài lòng nhưng cô không nói ra, trong đầu giống như có trăm ngàn con ong mật ồn ào, nhưng cô biết rất rõ cô không muốn Đông Phương Thước chết! Cô không muốn người đàn ông anh tuấn khi thì ngang ngực càn rỡ có khi thì trẻ con mười phần này chết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ánh mắt của cô trở nên lạnh lẽo

Diệp Vị Ương tự biết rất rõ cô không muốn Đông Phương Thước phải chết! Cô không muốn cái tên ương ngạnh lại có lúc giờ tính trẻ con này chết.

Trên thế giới này có rất nhiều người có thể gặp cô, thậm chí có thể yêu cô, đối tốt với cô, nhưng trong lúc nguy nan người không do dự nhào tới cứu cô thì có bao nhiêu đây? Có vượt quá hai hay ba người không? Ngay cả mẹ cô cũng không dám khẳng định sẽ bắt chấp nguy hiểm tới cứu cô.

Chẳng biết vì sao trong đầu Diệp Vị Ương hiện ra tên của hai người! Ngoại trừ lần này Đông Phương Thước cứu cô, còn ai nữa chứ? Còn có. Thanh Phong Tuấn.

Đúng vậy, Thanh Phong Tuấn. Cô đã từng gặp rất nhiều lưu manh, kẻ bắt cóc có dùng súng, người đàn ông này cũng không có bỏ cô mà tự mình chạy trốn,nửa đêm không ngại cô là gánh nặng mà kéo cô cùng chạy trốn, vì lúc đó cô bộ trật chân hấn phải ôm đi mà không may bị trúng một phát đạn.

Lúc này, khi thấy một người nữa vì mình mà bị thương,Diệp Vị Ương đột nhiên cảm thấy thay đổi rõ ràng. Trải qua lần này, cô đã hiểu ra một đạo lý. Người quan tâm đến cô,cô nhất định sẽ quan tâm lại họ,đó là điều hiển nhiên mà thôi,cô phải hết sức bảo đáp, thậm chí ngay cả người vì bảo vệ cô mà chết.

Cô nghĩ, sau này Đông Phương Thước sẽ là bạn đồng sinh cộng tử cùng Diệp Vị Ương cô, giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn! Không cùng chung huyết thống nhưng còn hơn cả tình ruột thịt. Nếu như sau này còn cơ hội trả nợ ân tình lần này ,Đông Phương Thước mà cần giúp đỡ thì cô cũng không ngại mạng tính mạng mình ra đổi,chỉ cần hấn bình an hạnh phúc là được.

Con người đàn ông Thanh Phong Tuấn kia, đó là một người đàn ông có thân phận phức tạp thân bí, trước đây cô luôn nghĩ phải tránh xa hấn, không dám liên quan tới hấn quá nhiều, nhưng bây giờ lại có chút buồn cười, vì sao lại muốn tránh nhĩ? Cho dù người đàn ông kia có thủ đoạn chẳng nữa cũng chưa từng làm cô bị tổn thương, luôn âm thầm bảo vệ cô.

Cho nên, sau này đối với Thanh Phong Tuấn cô cũng không còn cảm giác khó chịu nữa.

Người tốt đối với cô,cô luôn biết ơn,chân thành đối đãi tốt thật tốt.

Nghĩ thông suốt tất cả, trong lòng Diệp Vị Ương như đã thông suốt thêm một chút giống như cuộc đời cùng phẩm chất của cô đã nâng lên một giai đoạn hoàn toàn mới. Cô trở nên dũng cảm hơn, suy nghĩ cũng chín chắn hơn.

Hấn nói,có thể còn người muốn hại cô.

Hấn nói, cần chú ý tới lần chụp quảng cáo này.

Hấn nói, nếu có người muốn hại cô thì lần này là cơ hội tốt nhất.

Trong lòng không khỏi rung mình một cái, nếu như chuyện lần này không phải tình cờ mà có người cố ý sắp đặt, vậy lần này rốt cuộc ai là muốn hại cô?

Hại cô thì không sao nhưng cũng không thể làm liên lụy tới Đông Phương Thước vô tội được, hôm nay hấn thực không rõ sống chết ra sao nữa.

Trước đây nếu có người cố ý gây khó dễ cho cô,cô có thể chọn cách thỏa hiệp,cách này không thể gọi là hèn nhát mà chỉ nghĩ thêm nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện,mong đối phương từ bỏ ý đồ,nhưng đối phương lần này hết sức độc ác hại bạn cô bị thương,nên cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn để mình rơi vào thế bị động

Chuyện này,xem ra cô phải tự mình điều tra thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thì ra em trong mắt anh lại thấp kém hèn hạ như vậy

Edit+Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương không suy nghĩ nhiều nữa,cô xé rách phần váy không bị vấy máu,ngồi xổm xuống cẩn thận đến chỗ Đông Phương Thước đang nằm bất động, tranh thủ xử lí đơn giản vết thương của hấn trước khi xe cứu thương tới.

Tay cô đang run rẩy,ánh mắt cô cũng là ánh mắt đau lòng.

Cô thề,sau này cô phải mạnh mẽ,ít nhất cũng không để người có thân phận cao quý như Thanh Phong Tuấn hay Đông Phương Thước vì cô mà chịu bị thương. Sự tồn tại của bọn họ có ý nghĩa lớn hơn cô.

Vì những người này,chuyện của cô,cô phải học cách tự gách chịu cùng đối mặt với nó.

Lúc này, Dạ Phi Phàm lại từ phía xa khăn trương chạy tới thậm chí ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, hấn vừa chạy vừa hướng tới bên này hô lớn “Vị Ương! Vị Ương! Em không xảy ra chuyện gì chứ?”

Về mặt khăn trương,ánh mắt nôn nóng tìm người,không quan tâm tới địa vị của mình chạy tới, áo sơ mi trắng vì chạy nhanh trong gió mà kêu lên tiếng vù vù... giống như chỉ cần hấn chậm đi một giây thì sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.. So với đại tổng tài lãnh khốc cao cao tại thượng hằng ngày quả thật rất đối lập.

Nghe thấy thanh âm nóng, khiến trái tim Diệp Vị Ương một lần nữa chột run lên.

Người cô yêu sâu đậm, người cô yêu thâm nhiều năm, thế mà vừa rồi.....Cô lại không nghĩ tới hần!

Chạy phía sau Dạ Phi Phàm còn có một khuôn mặt tái nhợt của Hàn Thiên Tuyết.

Mấy ngày không thấy, dường như Hàn Thiên Tuyết gầy đi rất nhiều. Toàn bộ vẻ nguy trang kiên cường cao ngạo đã không còn thấy nữa, sâu trong đôi mắt còn có chút ngân ngấn nước khiến cho người khác đau lòng, bên trong ẩn hiện tia hoang mang, tựa hồ như đang sợ cái gì đó

Không đợi Dạ Phi Phàm tới kiểm tra xem Diệp Vị Ương có bị thương ở đâu không, Hàn Thiên Tuyết đã mở miệng nói “...Phi Phàm, em biết anh là người rất có bản lĩnh, nhưng hiện tại em đang lo lắng cho an nguy của bạn thân em, anh có thể đưa em đi đến một nơi được không? Cầu xin anh đưa em tới nơi đó ngay lập tức có được không?” Trước đây chỉ có hần đưa cô đi, cô mới yên tâm. Người trước mắt này chính là người cô muốn dựa dẫm cả đời.

Nhưng bất luận trước kia hay hiện tại, bất luận rời đi hay trở lại, Hàn Thiên Tuyết cũng chưa từng cầu xin người nào, đây là lần đầu tiên cô cầu xin Dạ Phi Phàm. Như vậy có thể thấy được, người mà cô muốn gặp là một người rất đáng sợ, nếu không.....cô đã không hoảng sợ như vậy.

Cô cầu xin hần, lại vì người khác mà mở miệng cầu xin hần! Sau khi nghe xong, nội tâm Dạ Phi Phàm cực kì kinh ngạc! Hần không nói thêm bất cứ lời nào, chỉ biết rằng trong lòng có chút tức giận.

Tại sao sau khi biến mất năm năm bây giờ lại vì người khác mà cầu xin hần? Xem Dạ Phi Phàm hần là cái gì? Cho nên hần hạ quyết tâm, hung hăng đáp trả cô ” Cô không thấy trên người Diệp Vị Ương có nhiều vết máu sao? Cô không thấy Đông Phương Thước bị thương nặng đến hôn mê sao? Cô không thấy quảng cáo của công ty tôi xây ra vấn đề lớn hay sao? Trong thời gian này, làm sao cô có thể nhẫn tâm để tôi đi cùng cô chứ? Cô có tư cách gì để tôi phải bỏ rơi Diệp Vị Ương để lập tức đi theo cô chứ? Cô cho là.....Đối với tôi cô còn quan trọng như vậy nữa sao? Ngày đó, chỉ là tình một đêm thôi không phải cô cho rằng đó là sự thật chứ? Đó chẳng qua chỉ là một phần mười món nợ mà cô phải trả cho tôi mà thôi, cô đáng phải chịu sự trừng phạt và sự nhục nhã đó thôi! Lời cô nói ra đối với tôi chỉ có tám chữ. Đó là...Nhẹ như chuyện vật! Không đáng một xu!”

Những lời nói này giống như một con dao sắc nhọn đâm vào Hàn Thiên Tuyết khiến sắc mặt cô càng trở nên trắng bệch, cả người cô run rẩy giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khụy xuống, tự nói với chính mình “Thì ra là...Em ở trước mắt anh, đến tư cách hi vọng cũng không có!, thì ra là...hôm đó anh đối đãi với em như thế cũng chỉ là một chút dây dưa, thì ra là, a, em trong mắt anh thấp kém, hèn hạ, tầm thường như vậy.

Như vậy có nghĩa cho dù em có thể sẽ chết khi đi ra khỏi đây, anh nhất định sẽ không có chút đau khổ. Ha ha, là em không biết tự lượng sức mình cho rằng trên thế giới này cho dù có một vết nhơ cũng không thể phá đi tình yêu được, là em sai rồi, em sẽ đi, em sẽ biến mất khỏi thế giới của anh! Những lời vừa rồi nói với anh, anh cứ coi như em chưa từng nói qua đi! Em sẽ tự nghĩ cách cứu bạn tốt của em, dù cho có đánh đổi bằng tính mạng của em! Gặp lại sau...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hần không muốn thể xác cô, cũng không muốn trái tim của cô!

Edit+Beta:Tieumanulk

Hàn Thiên Tuyết xoay người đau lòng như muốn chết đi, nước mắt không kìm nổi mà rơi xuống. Cho dù lần này có nguy hiểm thì cô cũng không sợ. Còn gì đau hơn giờ phút này?

Cô muốn tự mình đi cứu Thanh Phong Tuấn, cô muốn đi ngăn cản cha mình và Thanh Phong Tuấn gặp nhau, cô không muốn Thanh Phong Tuấn cùng người cha tàn nhẫn mặt đối mặt. Cô còn phải nghĩ cách khiến cha cô đồng ý thả Tô Tâm cùng Tiểu Ngân.

Chuyện sẽ khó khăn nhưng cô không thể trông chờ Dạ Phi Phàm sẽ đứng bên cạnh cô, cho cô dựa vào bờ vai, cùng cô đi hết đoạn đường còn lại.

Hần không còn cần cô nữa, cho dù cô và hần đã từng qua một đêm, hôm nay lại không nhìn cô lấy một lần.

Cô chỉ còn một mình, lần này cô nghĩ cách về nước, đối lại chính là cảnh còn người mất.

Hàn Thiên Tuyết yếu ớt vô lực đi vài bước về phía trước, phía sau cô lại vang lên thanh âm khàn khàn xa xôi của Dạ Phi Phàm.

“.....Thiên Tuyết cô biết không? Trong lúc cô rời khỏi tôi năm năm nay, khi mà năm năm cô bất vô âm tín, khi mà năm năm nay tôi đau đến không muốn sống nữa thì người luôn yên lặng làm bạn với tôi.....vẫn luôn là Diệp Vị Ương!”

Hàn Thiên Tuyết ngừng bước lại, Dạ Phi Phàm chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng mỏng manh của cô, nhưng không hề thấy lúc này lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt, ánh mắt trống rỗng tái nhợt, thanh âm của cô nhẹ đến mức không thể nghe được nữa, yếu ớt nói “Đúng vậy, em biết rõ, em biết rõ rằng em đã vĩnh viễn... mất đi anh. Cho dù sự thật năm đó có như thế nào, cho dù lý do em rời khỏi anh là như thế nào, cho dù em khổ tâm khi đã biến mất năm năm như thế nào thì thái độ lạnh băng tuyệt tình của anh cũng đủ để em hiểu rằng, chúng ta..... đã không trở về được..... sẽ..... không trở về được..... không trở về được như trước đây.....”

Con gió lớn thổi tan đi giọng nói của Hàn Thiên Tuyết, xe cứu thương đến cũng hoàn toàn cắt đứt đi đoạn ẩn chứa sự thật cùng với tình cảm sâu nặng khắc sâu trong lời nói kia, ngay cả một câu nói Dạ Phi Phàm cũng không nghe rõ, chỉ thấy bóng lưng của Hàn Thiên Tuyết tựa hồ như rất yếu ớt

Hắn nhìn cô từng bước từng bước khó khăn rời khỏi cổng công ty, nhìn cô từng chút từng chút rời xa thế giới của hắn, hai tay hắn nắm chặt, vì nắm quá chặt mà gân xanh nơi cánh tay nổi lên, thế nhưng hắn lại nén chịu không đuổi theo.

Hắn tự nhủ, hắn sợ, năm năm chờ đợi khiến hắn sợ, khiến cho hắn như một kẻ ngốc khổ sở tiếp tục theo đuổi thứ tình yêu không thể dài lâu.

Ngược lại Diệp Vị Ương lại cau mày, phản ứng đầu tiên của cô là trách móc “Dạ Phi Phàm! Làm sao anh có thể nhẫn tâm như vậy? Ai cũng thấy được là cô ấy yêu anh thế nào, cô ấy cần anh giúp đỡ thế nào, nhất định là cô ấy đang khóc, cơ thể cô ấy run rẩy như thế, tại sao anh lại không đuổi theo? Anh đi hay không đi! Cái tên khốn kiếp này, tôi cho anh biết, tôi căn bản không có bị thương, trên người tôi một vết thương nhỏ cũng không có, máu trên váy tôi đều là của Đông Phương Thước, tôi phải đưa Đông Phương Thước tới bệnh viện ngay lập tức, bây giờ anh có ở bên cạnh tôi cũng vô dụng! Anh đuổi theo cô ấy nhanh lên, đuổi theo đi, hiện tại cô ấy rất cần anh, nếu anh không đi, một ngày nào đó nhất định sẽ phải hối hận, anh nhất định sẽ vì vẻ mặt tuyệt tình hôm nay của anh khiến cho hối hận, sẽ..... Hối hận không kịp đây! Tôi và cô ấy đều là phái nữ, anh phải tin tưởng trực giác của tôi, trên thế giới này có thể sẽ không tìm ra người nào yêu anh hơn chính mình như vậy đâu....., trong đó..... có tôi. Đi đi, đuổi theo cô ấy đi!”

Vừa nghe Diệp Vị Ương nói một sợi tóc cũng không bị thương, máu trên người cô đều là của Đông Phương Thước, ánh mắt Dạ Phi Phàm lóe lên tia phức tạp giống như thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Diệp Vị Ương trách mắng khàn cả giọng, nhìn lại hướng mà Hàn Thiên Tuyết rời đi, nhớ lại bóng lưng tuyệt vọng của cô lúc rời đi, hắn nghiêng răng, thấp giọng nguyên rủa một tiếng “Chết tiệt!” Sau đó hướng về phía Hàn Thiên Tuyết rời đi chạy như bay.....

Lúc Diệp Vị Ương cùng Đông Phương Thước đang hôn mê bước lên xe cứu thương, cô cười. Cô không biết cô khiến cho Dạ Phi Phàm đuổi theo Hàn Thiên Tuyết có phải là hành động ngu ngốc hay không, có đúng hay không, cô cũng không thể xác định được sau này mình có hối hận hay không nhưng cô thực sự không ghét Hàn Thiên Tuyết.

Cô nghĩ, có một từ gọi là: thành toàn.

Mà điều cô không ngờ tới chính là sau khi cô leo lên xe cứu thương, một giây kế tiếp sau ngēnh đón cô là một tai nạn khiến cô thất thân! Trên xe có người!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Sự linh hoạt dũng cảm của cô

Edit+Beta: Tieumanulk

Dạ Phi Phàm đuổi theo Hàn Thiên Tuyết.

Thanh Phong Tuần cả ngày không rõ tung tích.

Diệp Vị Ương cùng Đông Phương Thước đang hôn mê lên xe cứu thương tới bệnh viện.

Buồng sau xe cứu thương có hai y tá mang mũ trắng mặc áo khoác, tất cả vốn rất bình thường, vậy mà bỗng nhiên không khí bỗng nhiên dồn dập lạ thường.....

Trong đó có một y tá hơi gầy nhỏ nhắn trông rất chuyên nghiệp, đi đến giúp Đông Phương Thước thực hành các biện pháp CPR (hồi phục tâm não phổi), chườm đồ dưỡng khí.

Một gã y tá to lớn khác rót một chén nước đi vòng qua người Diệp Vị Ương.

Lúc này Diệp Vị Ương nửa ngồi nửa quỳ, thấy hắn một tay bưng nước, một tay khác thông thả đút vào túi áo, hoàn toàn không có vẻ lo lắng, không khỏi sốt ruột nói “Bác sĩ, anh mau tới đây giúp tôi một tay, bạn của tôi không sao chứ? Anh ấy có sao không? Anh ấy sẽ không bị gì nguy hiểm tới tánh mạng đúng không?”

“Trước tiên hãy uống hết chén nước này đã!” Người cao cao mang khẩu trang cầm chén nước nói.

Nghe giọng nói của đối phương rõ ràng là một người đàn ông trung niên.

Trong lòng Diệp Vị Ương vốn lo lắng cho tình trạng của Đông Phương Thước, tinh thần khẩn trương cao độ, vừa nghe giọng nói thông thả lạnh lùng của người đàn ông lập tức giật mình.

Cô ngẩng đầu mờ to mắt nhìn người đàn ông đứng yên bất động lại khiến cho người ta có cảm giác áp bách trước mặt, giật giật khóe môi, cau mày nói “Xin lỗi, tôi không khát, không muốn uống nước. Làm phiền anh cứu bạn của tôi trước.”

Vậy mà,cô vừa nói dứt tên y tá cao lớn kia vẫn không có thái độ thoái nhượng, chỉ đơn giản nói lại một từ “Uống!”

Giọng hần nói thật bình tĩnh trầm thấp, Diệp Vị Ương nghe vào lại có ý tứ uy hiếp cùng bức bách. Cô cảm giác mình có thể gặp phiền phức, lòng bàn tay không tự chủ được nắm chặt lại, hít một hơi thật sâu, cổ già bộ bình tĩnh nói “Anh rốt cuộc là ai? Tôi nói tôi không khát! Cho nên ly nước này tôi sẽ không uống!”

Người đàn ông câu đôi lông mày đen rậm lại, môi phía dưới lớp khẩu trang cũng co giật, hay cũng có thể đang cười châm biếm, đột nhiên nói nhiều hơn so với lúc trước “Đừng nói nhảm,nói cô uống thì cô cứ uống! Không phải cô đang rất vội sao? Không phải cô lo lắng hần sẽ chết sao? Đây là trà an thần,rất có lợi cho cô đấy.”

Diệp Vị Ương cẩn thận nhìn đối phương không có mang găng tay giải phẫu, đôi tay kia được chăm sóc rất tốt, không có một vết chai nhò hay vết thương nào, thậm chí so với tay người đàn ông bình thường còn trơn nhẵn hơn.

A,đây tuyệt đối không phải là đôi tay cầm dao phẫu thuật!

Vì vậy, cô lạnh lùng cười, gật đầu nói “Cảm ơn, được,tôi uống...uồ...ng!”

Nói xong, cô không chút do dự cầm lấy ly trà thủy tinh trong tay người đàn ông kia,kề lên môi, môi trên đã dính một chút nước, lộ ra đáng vẻ đang uống nước,ánh mắt cô lại rũ xuống thấp hơn,len lên nhìn y tá hơi gầy đang lặng lẽ xử lý vết thương cho Đông Phương Thước.

Bên cạnh tên y tá trầm mặc có một cái khay, trên khay có để đầy đủ các loại dụng cụ phẫu thuật, trong đó có.....có dao!

Một giây tiếp theo,cô dùng sức ném ly thủy tinh trong tay thẳng vào người đàn ông cao to,sau đó cô nhanh lẹ sang người y tá bên cạnh, nắm lấy một con dao mổ, trực tiếp kề ngay cổ của tên y tá bên cạnh, lớn tiếng quát “Đừng tới đây, nếu không tôi sẽ giết bạn của anh!”

Bởi vì chuyện xảy ra quá sức bất ngờ và lại thời gian cấp bách, lúc Diệp Vị Ương chạy đến lại nắm phải lưỡi dao,lòng bàn tay cô bây giờ đầy máu tươi nhưng cô lại liều mạng nắm chặt lưỡi dao, không dám lơ là kẻ cổ đối phương.

Cô chưa từng giết người, tay nắm dao mặc dù không run rẩy nhưng nói trong lòng không sợ tuyệt đối là gạt người.

Trong lòng cô vô cùng đau đớn, tại sao gần đây lại xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ? Trong cuộc sống của cô tại sao lại xuất hiện nhiều người xa lạ lại nguy hiểm như vậy? Ai tới cứu cô? Cứu Đông Phương Thước?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mĩ nữ, thật biết nghe lời

Edit+Beta:Tieumanulk

Cô chưa từng giết người tay nắm dao mặc dù không run rẩy nhưng nói trong lòng không sợ tuyệt đối là gạt người.

Ly thủy tinh cùng với nước bị cô ném vỡ toái ra sàn,mà người đàn ông cao to vẫn như cũ không hề bị thương.

“Anh từng tới đây,nếu không tôi sẽ giết bạn của anh thật đấy!”Diệp Vị Ương tròn to hai mắt, chăm chú nhìn người đàn ông đối diện.

Nhưng người đàn ông kia căn bản không để ý điều cô nói,không thèm nhìn cô cũng không để ý tới sự sống chết của bạn hần, tháo ra khẩu trang ra để lộ ra khuôn mặt thật,dáng dấp người này vốn không khó nhìn, mặt mày cũng xem như nhìn được,chỉ tiếc trên má phải có một vết sẹo rất dài, vừa nhìn qua cảm thấy rất kinh khủng dữ tợn.

Giờ phút này,hắn ngồi xổm xuống,đặt tay lên bình đường khí bên cạnh Đông Phương Thước, chậm rãi nói “Muốn hấn chết,cô cứ việc giết người trên tay cô đi. Tôi thì không sao cả,hiện tại chỉ cần tay tôi động nhẹ tháo ra ống đường khí,bạn của cô sẽ chết ngay lập tức. Còn nữa...không thể không nói cho cô biết,người cô chỉ dao uy hiếp tôi căn bản không biết võ,chỉ là chuyên gia khoa xương khớp số một thế giới do tôi mời tới,cô giết cô ấy sẽ không tìm được người nào giỏi hơn cô ấy để đến cứu bạn của cô đâu!”

“Tại sao tôi phải tin lời anh nói?” Diệp Vị Ương cau mày hỏi ngược lại, trong lòng lo lắng không thôi, vết thương của Đông Phương Thước rất nặng, phải mau chóng tiến hành phẫu thuật nối xương.

“Tại sao? A,chỉ có thể nói rằng cô không có bất cứ cơ hội lựa chọn nào! Thứ nhất, vừa rồi tôi có thể ép cô uống ly nước đó mà không cần phải lịch sự đưa cho cô nhưng cô lại vứt đi! Như vậy có nghĩa cô không thích rồi. Thứ hai, lòng bàn tay cô bây giờ đang dần dần tê dại phải không, thân thể run rẩy sắp không khống chế được,hoàn toàn không khống có sức lực? Đó là bởi vì trên dao có loại thuốc gây tê tốt nhất cùng với bột thuốc nhuyễn cân (làm mềm cơ gân), có thể giúp bạn cô giảm bớt đau đớn, nhưng cũng có thể làm cho cô không có sức phản kháng. Ha ha,là do cô không ngoan ngoãn cô tình giành dao tôi uy hiếp tôi, chỉ sợ hiện tại tôi chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ để hạ gục cô rồi.” Người đàn ông trên mặt có vết sẹo tiếp tục không nhanh không chậm nói giống như rất vui giãy vò người khác.

Diệp vị Ương nghe được sắc mặt càng thêm trắng bệch! Đúng vậy, trên dao có thuốc, bàn tay cô cũng đã tê dại,toàn thân không có sức. Nên làm gì bây giờ?

“Rốt cuộc anh muốn tôi làm gì? Tôi phải làm sao để anh cứu bạn của tôi ngay lập tức? Anh nghe cho rõ, tôi muốn đảm bảo bạn của tôi sẽ không sao như vậy tôi mới phối hợp với anh!” Diệp Vị Ương cắn môi nói, nếu như không thể cứu mình thì ít nhất cũng phải cứu Đông Phương Thước.

Người đàn ông có vết sẹo lại một lần nữa lấy ra cái ly nhỏ, rót một cốc nước ấm từ bình đun nước bên trong xe,thả hai túi bột gì đó vào ly ngay trước mặt Diệp Vị Ương,sau đó mới đưa cho cô, dừ tợn cười nói ” Ngoan ngoan uống nó,vậy trò chơi mới mới hấp dẫn hơn,cô uống nó, tôi sẽ lập tức nói chuyên gia khoa xương khớp chữa trị cho bạn của cô.”

“Rốt cuộc anh đã cho gì vào ly hả?” Toàn thân Diệp Vị Ương căng thẳng,cảm giác có điều gì đó rất không ổn ở đây.

Người đàn ông có vết sẹo vừa nhú đôi mày rậm rịt không nhịn được quát “Nói cô uống thì cô ứ uống! Hỏi nhiều làm gì?Tôi nói lần nữa hiện tại cô không phải người quyết định, cô không có tư cách hỏi bất kì điều gì! Nếu muốn cứu bạn của cô thì cũng đừng thử sức kiên nhẫn của tôi!”

Thấy hấn nổi giận như muốn bóp cổ Đông Phương Thước,Diệp Vị Ương kinh hãi, vội vàng nói ‘Được, tôi uống, tôi lập tức uống...’

Nói xong, tay cô vô lực rơi xuống trên đất, đôi tay cô run rẩy nhận lấy ly nước người nọ đưa, ngửa cổ một hơi uống cạn.

“Ha ha,mĩ nữ, thật biết nghe lời!” Người đàn ông có vết sẹo cười đầy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Bị trúng xuân dược

Edit+Beta:Tieumanulk

“Ha ha,người đẹp,thật biết nghe lời.” Người đàn ông có sẹo cười thích thú.

“Thuốc đó tôi đã uống,hiện tại xin cứu bạn tôi.” Diệp Vị Ương cau mày nhìn người đàn ông cười quỷ dị,điều này khiến lòng cô càng thêm bất an giống như sắp xảy ra chuyện cô đoán không được rồi lại khiến cô đau đến không muốn sống.

“Ừ,tôi đương nhiên phải cứu hấn nhưng có chút trò chơi làm trước mặt hấn mới thú vị mới kích thích.Maillat,cô hãy đi giải phẫu nối xươ7ng cho hấn,trừ không để cho hấn chết ra còn phải nghĩ biện pháp để hấn trong vòng năm phút tỉnh táo.Không làm được,cô và cả nhà cô đều không cần sống!” Người đàn ông có vết sẹo tàn nhẫn ra lệnh giống như hấn chính là bậc vua chúa cao cao tại thượng.

Mà trước Diệp Vị Ương,vị y tá gầy yếu bị dùng dao kèm hai bên giống như hết sức sợ hãi quỳ gối trên đất,cúi đầu lễ phép nói: “Tuân lệnh,Đại Thái Tử điện hạ.”

Nghe giọng nói. Là của một cô gái nhất gan.

Diệp Vị Ương sững sốt,cô gọi người đàn ông mặt sẹo là Đại Thái Tử điện hạ? Người đàn ông trước mắt rốt cuộc có thân phận gì? Cùng với cô và Đông Phương Thước lại có vurusan mắt gì?

Không đợi cô suy nghĩ tiếp,đã cảm giác cả người bắt đầu nóng lên.

“Anh anh cho tôi xuống thuốc gì?” Thuốc tê trước đó cũng hoàn toàn phát huy tác dụng, Diệp Vị Ương toàn thân vô lực, sắc mặt đỏ hồng, vẻ mặt kiều diễm ướt át.

Người đàn ông có vết sẹo cười bí ối, không coi ai ra gì đi tới đứng ở bên cạnh Diệp Vị Ương, cười mờ ám nói: “Chắc chắc, có phải cảm thấy rất nóng? Có muốn Tôi giúp cô cởi quần áo?”

“Anh. Khốn kiếp! Anh tránh ra cho tôi!” Diệp Vị Ương cắn chặt đôi môi đỏ mọng của mình, đau đớn để cổ tỉnh táo đôi chút, suy yếu hát ra bàn tay của người đàn ông có vết sẹo nhẹ nắm cầm cô.

“Cầu xin tôi muốn cô đi. Thế nào? Tay của tôi vừa chạm vào cơ thể cô, cô cảm thấy vô cùng mát mẻ thoải mái phải không? Ngoan, hãy cầu xin tôi yêu cô, hãy lớn tiếng rên rỉ để cho em trai tốt của tôi biết một chút về sự nhiệt tình của cô!”

Nói xong, người đàn ông có sẹo bắt đầu thô lỗ xé rách quần áo của cô! Hoàn toàn không chú ý trong xe còn có sự tồn tại của người khác!

“Anh rút ngay! Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra! Anh. Đừng đụng tôi! Tên cầm thú này!” Diệp Vị Ương hoảng sợ quá độ không ngừng lui về phía sau, cho đến sau lưng chạm vào buồng xe, không thể lui được nữa. Cô muốn đá tên khốn đối diện nhưng cô muốn ra chút sức cũng không được. Cơ thể cô phản ứng rất rõ ràng, chỉ sợ bản thân đã trúng phải xuân dược.

Dường như đoán được cô đang suy nghĩ gì, người đàn ông có sẹo muốn dụ dỗ sủng vật khó được tốt bụng nói thêm một câu: “Cô trúng xuân dược rất mạnh, trừ triền miên hoan ái với đàn ông ra, tuyệt đối không có loại thuốc giải thứ hai! Hơn nữa kéo dài quá lâu mạch máu não của cô sẽ nứt mà chết! Ha ha, ngoan đi, cầu xin anh trai muốn cô!”

Diệp Vị Ương nghe lời buồn nôn của hắn chỉ muốn ới.

Lúc này, y tá kia vẫn không dám nhìn về phía nói chuyện: “Đại Thái Từ điện hạ, Tam hoàng tử đã tỉnh rồi.”

“Rất tốt, vậy hãy để cho nó thấy rõ tôi làm sao đùa bỡn cường chiêu cô gái mà hắn và nhị đệ coi trọng hơn sinh mạng của mình! Nhìn cô ấy làm sao ở dưới thân thể tôi rên rỉ ham muốn tình dục!”

Diệp Vị Ương giờ phút này quần dài đã bị xé rách, tầng lớn cảnh xuân trước ngực bị lộ ra ngoài. Làn da vô cùng mịn màng khiến ánh mắt người đàn ông mặt sẹo càng thêm bí ối, nửa bụng dưới cũng nóng lên, dục vọng càng không thể vãn hồi!

Hắn nuốt nước miếng, thờ dãi nói: “Quả nhiên là món đồ quý, không nghĩ tới trừ về ngoài thủy nị, ngay cả thân thể cũng có lực hấp dẫn, chắc chắc, để tôi tới yêu thương cô thật nhiều nào”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ô. cô nóng quá. Thật khó chịu.

Edit+Beta: Tieumanulk

“. Anh . . . ! Nếu anh dám đụng vào cô ấy, chỉ cần em còn. một hơi thở, em nhất định sẽ giết chết anh !” Thanh âm suy yếu đến không thể nghe thấy từ sau lưng người đàn ông mặt sẹo truyền đến.

Diệp Vị Ương mặt rơi đầy nước mắt xoay người sang hướng khác, chỉ thấy Đông Phương Thuốc quả nhiên đã tạm thời tỉnh táo, ánh mắt hắn đỏ lừ như muốn giết người nhìn chằm chằm người đàn ông mặt sẹo!

“Nếu tôi cố ý muốn động cô ấy, cậu có thể làm gì tôi? A, cậu bây giờ có thể đứng lên sao? Ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn! Cậu nên cảm thấy may mắn nhất lại được cái mạng của mình đi! Tôi hôm nay muốn thử một chút mùi vị cô gái có thể khiến em và nhị đệ chẳng thèm nghe lệnh của tôi ra gì! Cậu yên tâm, chờ tôi chơi xong đương nhiên sẽ trả lại cho cậu! Dĩ nhiên, đến lúc đó cha nhất định đã đem ngôi vị hoàng đế quyền thống trị nước Z giao cho tôi! Tôi sẽ không để cậu chết dễ dàng, tôi muốn cậu nhìn rõ tất cả! Tôi muốn cậu hối hận ban đầu lựa chọn giúp nhị đệ phản bội lại tôi!”

Nói xong người đàn ông mặt sẹo dường như không còn kiên nhẫn, hắn nhào tới đè Diệp Vị Ương xuống dưới người, bắt đầu điên cuồng hôn cắn bản không chú ý Diệp Vị Ương khóc rống đầm đìa loạn xạ.

Cô trúng thuốc giã giụa vịn vịn theo ý hắn, khiến dục vọng của hắn càng thêm mãnh liệt khó nhịn!

“Cầm thú! Anh rút ngay. Anh không thể đụng đến tôi, tôi là nhà thiết kế chính của hoàng thất nước Z các người, anh không thể. đối với tôi như thế, anh rút ngay! Buồng tôi ra.” Diệp Vị Ương kêu gào, cảm thấy tất cả cử động và hơi thở trên người đàn ông kia đều làm cô chán

ghét!

“Anh cả! Cái tên khốn kiếp này! Anh buông Vị Ương ra! Tôi muốn. giết anh! Anh. nghe cho rõ, tôi chưa bao giờ hối hận ban đầu giúp nhị ca chứ không giúp anh, bởi vì. anh hai hiền lành, mà anh là người điên tàn bạo bất nhân! Tôi. Chết cũng sẽ không bỏ qua cho anh! Anh dám động cô ấy em, nhị ca ở trên trời cũng sẽ. hận anh!” Đông Phương Thước vốn vô cùng suy yếu, chỉ dựa vào tác dụng của thuốc và đau đớn tức giận trong lòng để hấn duy trì tinh táo găm thét, giờ phút này hốc mắt hấn hoàn toàn đỏ, tròng mắt mờ lớn như muốn rách cổ găng đứng lên, nhưng chỉ hơi đứng lên đầu thiếu chút nữa làm hấn đau đến bất tỉnh.

“Chắc chắc, tam đệ, cậu tốt nhất nên tiếp nhận trị liệu nối xương đi, cậu bây giờ lộn xộn cần thận bán thân bất toại đấy! Anh không có nói cậu quá âm ỉ sao? Trọn to con mắt của cậu thương thức là được! Cảm miệng của cậu lại! Nói thêm một câu nữa có tin anh ngay cả mản đạo đầu cũng không làm trực tiếp thương cô ta! Nếu muốn xem trò chơi đặc sắc lâu một chút, cậu tốt nhất im lặng cho tôi!”

Người đàn ông mặt sẹo neho mắt nói. Chịu không nổi tên kia lắm nhãi, lại đột nhiên cảm thấy bụng sau xe chấn động mạnh một cái! Hấn tức giận tạm thời dừng lại động tác xâm phạm, nhấn nút phía sau bụng xe, ác độc găm thét lớn: “Con mẹ nó, rốt cuộc người lái xe thế nào? Ông đây dùng nhiều tiền để mướn người lái xe, vậy mà ngay cả lái xe cũng không tốt?!”

Phía trước lập tức có giọng run rẩy của người đàn ông truyền đến: “Đại. Đại Thái Tử điện hạ, không phải tôi không chuyên tâm lái xe, mà là có hai chiếc xe thể thao trước sau giáp công chiếc xe cứu thương của chúng ta, em không đối phó được.”

Người đàn ông phụ trách lái xe còn chưa nói hết, đột nhiên “Hì!” một tiếng ré dài, thanh âm vô ruột xe mà át nổ tung! Một giây tiếp theo, chiếc xe giả mạo xe cứu thương liền bị hai chiếc xe thể thao ép buộc dừng lại!

Không đợi người đàn ông rút ra súng, bên ngoài đã truyền đến giọng nói Diệp Vị Ương vô cùng quen thuộc: “Người bên trong xe nghe rõ cho tôi, không muốn chết hãy lập tức thả Diệp Vị Ương!”

Giờ khắc này, Diệp Vị Ương vui mừng khóc to. Nhưng bị luồng sóng chuyển động nhanh chóng khuếch tán nửa thân thể trần truồng như trẻ con co rúc .

Ô. cô nóng quá. Nóng quá.

Thật khó chịu. nóng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dung Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thân thể mê người

Edit+Beta:Tieumanulk

Ô. cô nóng quá. nóng quá.

Thật khó chịu. nóng. Ai tới giúp cô đi.

Diệp Vị Ương ý chí mơ hồ không kiểm được nghĩ, nếu quả như thật phải mất đi trong sạch, vậy đổi thành giọng nói quen thuộc của người đàn ông ngoài xe, cô sẽ không quá khó chịu ghê tởm

Thật. Thật khó chịu, nóng quá! Bất luận thế nào cô thật hy vọng người đàn ông bên ngoài có thể nhanh đưa cô rời khỏi nơi thị phi này, bất luận thế nào cũng được. Cô. đồng ý. Cô. không có lựa chọn nào khác.

Diệp Vị Ương trước khi rơi vào mơ hồ nghe được giọng yếu ớt lo lắng của Đông Phương Thước, cô nghĩ thầm, Đông Phương Thước, lần này thật thật xin lỗi liên lụy anh chịu vết thương nặng như vậy.

Sau đó cô cảm giác có người ném một cái áo lên người cô, tùy ý quần cô lại, mắng mấy tiếng, như có tiếng súng ... vật cứng chống đỡ trên đầu cô, cô bị người kia mạnh mẽ nửa kéo nửa ôm thô lỗ ra khỏi xe.

“Buông cô ấy ra!” Giọng nói quen thuộc Diệp Vị Ương ban nãy nghe lần nữa lạnh lùng truyền đến. Tiếp theo dường như nghe được bốn phía truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, dường như có người vây quanh bốn phía nơi đây.

Diệp Vị Ương cơ thể rất khó chịu, bất an giãy dụa, sắc mặt đỏ hồng, trán rất nóng, cô muốn mở mắt nhưng thuốc tê đã hoàn toàn phát huy tác dụng, cả người cô mềm nhũn căn bản mở mắt không nổi.

Thật muốn xem ai đến cứu cô, dù nhìn một lần cũng được.

Nhưng cô dùng hết hơi sức toàn thân mở mắt cũng chỉ thấy một bóng người mơ hồ.

Kế tiếp Diệp Vị Ương hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Người đàn ông mặt sẹo ôm cô nhưong mảy,về mặt ác độc nhìn người đàn ông mang mặt nạ thần bí trước mặt,chuyển động cây súng trên tay nói: “Biết điều nhanh rút cho tôi! Tôi mới vừa rồi dường như nghe được người bảo tôi thả cô gái này? A,nếu không muốn một súng bắt nát đầu cô ta,ngay lập tức mang theo người của người rồi đi!”

Vậy mà giữa ngã tư đường vắng vẻ,người đàn ông mang mặt nạ thần bí căn bản không sợ lời hăm,thậm chí còn cười như không cười xé ra đường cong tà mị lãnh khốc,một đôi mắt lạnh như đầm sâu khiến bất luận kẻ nào nhìn cũng sợ hãi,hắn nói: “Có nghe nói qua bang phái Âm Ảnh mới nổi dậy chưa? Ngay cả tổ chức Mafia Pha-ra-ông còn phải kiêng kỵ ba phần tổ chức ấy đây,anh hiện tại muốn đối địch Âm Ảnh Thiếu sao?”

Vừa nghe đến cái tên Âm Ảnh Thiếu,sắc mặt người đàn ông mặt sẹo lập tức đại biến,lăn lộn trên con đường này ai mà không biết bang phái Âm Ảnh gần đây đủ để chống đỡ tổ chức bóng tối...Âm Ảnh thiếu chủ?

Tin đồn Âm Ảnh thiếu chủ đúng là hậu sinh khả úy,làm việc mạnh mẽ vang dội,thủ đoạn hung ác tuyệt tình nhanh chóng,quả quyết tàn nhẫn,ngăn ngừa trong vòng bốn năm in lạng không tiếng động nổi lên,phạm vi thể lực nhanh chóng phát triển,phạm những ai chống lại tổ chức hoặc cá nhân đều chết vô cùng thảm.

Lại có tin đồn người đời chưa bao giờ có dịp gặp qua mặt thật của vị Âm Ảnh thiếu chủ này,bởi vì người gặp qua đều đã chết rồi.

Có vài người nghe qua giọng hăm,nghe nói rất từ tính dễ nghe,rõ ràng giọng nói của thiếu niên.

Chẳng lẽ nói. người đàn ông mang mặt nạ thần bí trước mắt này sao?

Trái tim người đàn ông mặt sẹo run lên,nếu quả như thật bị hắn đoán trúng, vậy thật đúng quá xui xẻo! Còn chưa an toàn trở lại nước Z ngộ nhờ đắc tội Âm Ảnh thiếu,roi vào trong tay tên này chỉ sợ sẽ bị hành hạ đến chết,muốn sống không được muốn chết cũng không.

“Tính thế nào rồi,Đồng Phương Dũ?” Người đàn ông mang mặt nạ thần bí đưa hai tay lên,không chút hoang mang đùa bỡn các đốt ngón tay của hắn,rõ ràng đang đàm luận sống chết của một người,thế nhưng hắn lại thông dong giống như đang bàn luận thời tiết.

Người đàn ông mặt sẹo vừa nghe đối phương gọi thẳng tên hắn,biết rõ đối phương tuyệt đối có lai lịch lớn,hơn nữa cũng biết đối phương điều tra lai lịch của hắn rõ ràng xem ra muốn sống rồi khỏi nơi này chỉ có thể lựa chọn phối hợp!

Đáng chết! Hắn khổ cực tìm cách bao lâu nay,mắt thấy từng bước một đến gần kế hoạch của mình,nửa đường lại nhảy ra một nhân vật thần bí lợi hại,kết quả lại làm hắn thất bại trong gang tấc,quả thực giúp người khác làm mai mối hơn nữa một chút lợi ích cũng không có!

Đồng Phương Dũ nhìn mấy người áo đen chung quanh vây lại hắn,trong tay mỗi người đều có khẩu súng lục,hắn thật sự không dám cứng cỏi với cứng,lại không muốn mất thể diện,cho nên tiếp tục giả vờ đáng vẻ ác độc lãnh khốc,hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ,ngươi muốn cô ấy? Ngươi thật sự là Âm Ảnh Thiếu? Còn phải nhiều người như vậy tới giành một người phụ nữ với tôi,xem ra cô gái này quả thật không đơn giản !”

Người đàn ông đẹp mặt nạ thần bí nhưong cao mảy,trông mắt dưới mặt nạ hiện ra ánh sáng lạnh,ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như thanh kiếm liếc sang hắn,gọng lạnh xuống mười phần,nhấp nhẹ môi mỏng như tà vương trên đồi,lạnh lùng nói: “Đồng Phương Dũ,ngươi nói nhầm quá nhiều rồi đấy!”

Hắn chỉ nói mấy chữ lại làm cho Đồng Phương Dũ cảm giác được sát khí trên người nọ,trong lòng sợ hãi muốn nhanh tự cứu mình,đem súng nhanh chóng đặt lên bên cạnh huyết thái dương Diệp Vị Ương còn đang hôn mê,giận dữ hét: “Bảo đảm em của người mở đường! Nếu không tôi thật sự bắt cô ta chôn cùng!”

Nào ngờ người đàn ông thần bí như cũ cười to,ánh mắt càng thêm lãnh khốc,bật ra giọng nói tự nhiên chấn động lòng người:”A,Đồng Phương Dũ,anh cho rằng hôm nay anh không thả cô ấy,anh còn mạng rồi khỏi nơi này sao?”

Nói xong người đàn ông mang mặt nạ thần bí vốn nhàn nhã chơi đốt ngón tay của mình đột nhiên thoáng cái,lập tức từ trong tay tên đàn em bên cạnh nhận lấy một cây súng bắn tia liên hoàn mới tinh!Choi súng là hắn thích nhất,bạn chỉ cần mấy giây nhắm trúng mục tiêu,bắn càn quét,nhất định bách phát bách trúng,có thể khiến kẻ địch chết trong nháy mắt!

Sắc mặt Đồng Phương Dũ lần nữa thay đổi,vũ khí bắn tia liên hoàn kiểu mới hắn đương nhiên biết uy lực của nó,bên trong có bốn mươi viên đạn,hôm nay khoảng cách gần như thế,chỉ cần đối phương ra tay hắn chết là điều không thể nghi ngờ.

“Nếu như ngươi dám nổ súng,tôi trước khi chết cũng phải giết cô ta!” Đồng Phương Dũ run rẩy nói.

“A,y của anh là muốn cùng ta tỷ thí xem súng ai nhanh hơn? Anh không biết tôi muốn cô gái này để làm gì,anh sao dám khẳng định tôi quan tâm mạng của cô ấy chứ?Được,anh ra tay đi,anh cứ giết cô ta,sau đó tôi giết chết anh.Tuyệt đối khiến anh hối hận đã đến thế giới này!” Dưới lớp mặt nạ người đàn ông cau mày,sâu trong con ngươi thoáng qua một tia lo âu và khản trương,nhưng nó chỉ lướt qua căn bản không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Đồng Phương Dũ đưa súng dí vào trên ót Diệp Vị Ương,Diệp Vị Ương bị trúng xuân dược rơi vào trạng thái hôn mê rất không thoải mái,cô khổ sở nỉ non,nơi huyết thái dương thậm chí xuất hiện dấu hồng hồng do bị súng ma sát.

Bởi vì hỗn loạn,nửa thân thể mê người như ẩn như hiện dưới lớp áo khoác,dễ làm người khác hiểu lầm!

Tiếp tục vậy nửa rất dễ cướp cò,Diệp Vị Ương sẽ rất nguy hiểm!

Người đàn ông đeo mặt nạ thần bí nheo cặp mắt nguy hiểm,cả người tản mát ra khí thế băng hàn thấu xương!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Điên cuồng tình dục

Edit+Beta:Tieumanulk

Người đàn ông đeo mặt nạ thần bí nheo cặp mắt nguy hiểm,cả người tản mát ra khí thế băng hàn thấu xương!

Tên đó đang đánh cược với y.

Giọng hần lạnh lẽo như địa ngục Tu La lấy mạng người: “Đồng Phương Dữ,ngươi phải biết,chỉ bằng một người phụ nữ ngươi tưởng có thể bàn giao dịch với ta,có thể uy hiếp ta,để ta thả ngươi đi sao?”

Hắn vẫn đang cười nhưng trong mắt không có nét cười.

Đồng Phương Dữ luống cuống: “Tác phong tàn nhẫn,cậu quả nhiên chính là Ảnh thiếu trong truyền thuyết!Chẳng lẽ Ảnh thiếu thật sự không có một chút lòng thương hoa tiếc ngọc?Cô gái này có thể khiến hai đứa em trai tôi chung tình không thôi,dung mạo cô tuyệt sắc,vóc người thì hạng nhất.”

“Ngươi động thủ đi,giết thử cô ta cho ta xem.” Ảnh thiếu lau súng bắn tia liên hoàn bản mới trong tay,nhìn như đang đùa thật ra từ từ nhắm ngay tiêu cự.

“Không bằng cùng Ảnh thiếu thuận nước giong thuyền thế nào? Không uy hiếp gì hết,thật khó khăn.” Đồng Phương Dữ cười khan hai tiếng,tiếp tục nói, “Trong thân thể cô gái này trũng xuân được mạnh,trừ hoan ái trên miền cùng đàn ông ra ở ngoài căn bản không có thuốc giải,nếu đợi lâu cô ấy sẽ đứt mạch máu mà chết.Tôi cho ngài hưởng dụng thế nào? Tôi bảo đảm tôi còn chưa đụng cô ta,còn rất sạch sẽ!”

“Xuân được?” Ánh mắt Ảnh thiếu chợt trở nên sắc bén như cuồng phong bạo vũ,nụ cười lần nữa tà mị đến tận cùng’Được,rất tốt! Ta hôm nay không có thời gian,ngươi có thể tạm thời không cần chết,nhưng sau hôm nay tốt nhất đừng để ta nhìn thấy ngươi,nếu không.”

Hắn còn chưa nói xong đã làm người ta không nhận được rừng mình.

“Được!Ảnh thiếu là nhân vật lớn,nói chuyện nhất định giữ lời!Đây,giao cho ngài!” Nói xong Đồng Phương Dữ nhanh chóng bỏ xuống Diệp Vị Ương cả người nóng bỏng,nhanh chóng rời đi,y chỉ muốn chạy trốn trở về nước Z,sau này nghĩ biện pháp báo thù si nhục hôm nay cũng không muộn! Hoàn toàn không quan tâm trên xe còn có em trai Đồng Phương Thuộc sống chết chưa biết,một mình y rời đi!

Đàn em Ảnh Thiếu tính nỏ súng nhưng bị Ảnh thiếu nháy mắt ngăn cản,vì vậy mọi người chỉ có thể thu lại súng.Nhưng Ảnh thiếu lại tự mình bắn một phát súng!

Phát súng trúng ngay giữa đầu gối đùi phải Đồng Phương Dữ.

“Ta nói rồi hôm nay không giết ngươi,nhưng không nói không trừng phạt ngươi.Đồng Phương Dữ,dám đụng bảo người ta muốn,để lại cho ngươi nửa mạng sống không bằng chết bỏ trở về đi,về sau tư thế đi bộ của ngươi nhất định rất đẹp mắt,rất xứng với vết sẹo trên mặt của ngươi.Chỉ là lần sau sẽ không còn đơn giản thế này, ta sẽ trực tiếp lấy mạng của ngươi!”

Ảnh thiếu nói đến đây đem ánh mắt nhìn về phía cô gái trong ngực thấy gò má cô đỏ bừng bên trên tất cả mồ hôi hột nóng bỏng,không phải biết cô trúng xuân dược không thể kéo dài nữa,vì vậy cau mày căn dặn đám thủ hạ: “Chuyện hôm nay ngươi nào dám tiết lộ ra ngoài một chữ,giết hết! Đi xem trong xe còn có người nào,nên cứu thì cứu.”

Nói xong Ảnh thiếu bỏ lại mười đàn em tinh anh,mình ôm lấy Diệp Vị Ương nhảy lên một chiếc xe thể thao,đi đến khách sạn gần nhất.

Không có thời gian trở về chỗ của hắn,chỉ có thể tìm khách sạn gần nhất.Đây là quyết định sau khi người đàn ông đeo mặt nạ lên xe nhìn thoáng qua nét mặt Diệp Vị Ương.

Bên trong phòng khách sạn 5 sao.

“. Ô,nóng quá.”

Diệp Vị Ương lẩm bẩm nói nhỏ, trong cơ thể cô như có một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt, khiến thân thể cô khó chịu dường như muốn hóa thành tro bụi.

Người đàn ông đeo mặt nạ ánh mắt phức tạp lại gần mặt cô, hân thờ ra hơi nóng nhẹ nhàng phất qua da thịt đỏ thắm, hai người cách vô cùng gần, gần đến hân có thể nhìn thấy lông mi dày rậm cong dài.

“Vị Ương?” Tròng mắt thâm thúy của người đàn ông mặt nạ lóe lên tia sáng tối tăm, giọng trầm thấp khàn khàn tựa như mang theo thương tiếc hân chưa từng cảm thấy.

Diệp Vị Ương hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh, hoàn toàn không biết ai đang thủ thi bên tai cô. Cô cắn cắn môi không biết làm sao để mình cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô chỉ biết cô khó chịu khóc lên, liều mạng xé rách quần áo mặc trên người, sau đó thì có hơi ấm quen thuộc hôn lên khoeo mắt giọt nước mắt rơi xuống, sau đó lại cảm thấy có một đôi tay thon dài mon trớn mặt cô, mon trớn cổ của cô, một đường đi xuống.

Ngón tay thon dài làm cho cô từ từ thấy mát mẻ.

Ừ.

Thật sự rất thoải mái, cô mơ màng ngâm nga.

Gương mặt mềm mại bị tác dụng của thuốc làm đỏ tươi nở ra nụ cười quyến rũ thẹn thùng.

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại bị cô cắn căng thêm tron bóng, ánh mắt lần nữa tối sầm, dục vọng muốn cô đòi nủ lấp biển mà đến, mãnh liệt trước nay chưa có!

Hân vươn cánh tay cơ hồ hôn cả người lơ lơ của Diệp Vị Ương, kéo cô vào trong ngực mình.

Đáng chết! Một khi chạm vào nước da bóng loáng trắng nõn của cô, hân điều không nhận được muốn thăm dò nhiều hơn, hiện tại bảo hân dừng là chuyện không thể nào!

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Vậy thì thế nào!

Hiện tại cô gái trong ngực có khuynh hướng tỉnh lại, cô nheo mắt to sưng mù, má phần đỏ hồng, toàn thân trắng nõn như sứ, mị nhãn như tơ nhìn hân, tựa như ý thức còn chưa tỉnh táo cũng không biết hân là ai, người nào ôm cô.

Nhưng ánh mắt nũng nịu thế, hân lại là người đàn ông bình thường, thật sự không cách nào cự tuyệt anh tức hấp dẫn trí mạng!

Diệp Vị Ương cảm thấy một đôi bàn tay thon dài dao động trên sống lưng trần của mình, dịu dàng an ủi như có điện, để cho cô không nhận được như con mèo nhỏ chuyển động cơ thể mê người, cơ thể nóng bỏng càng thêm chui vào trong ngực người kia.

“ em đây, chớ lộn xộn!” Người đàn ông mặt nạ bây giờ cũng giống như Diệp Vị Ương bị tình dục hành hạ không nhẹ, nhưng lại không muốn mãnh liệt, giọng hân hoàn toàn khô ráp, ôm cô gái vào ngực chặt hơn, dứt khoát để cô thuận thế ngồi lên chân mình, để đôi chân thon dài dịu dàng tron bóng kẹp chặt vòng eo hoàn mỹ của hân, dùng tư thế nóng bỏng cúi đầu hôn lên môi cô gái thẹn thùng, trần trọc triền miên, khẽ mút chậm rãi về, mang theo một vệt vàng dầy cô mở hàm răng, môi môi lưỡi cô cùng múa, thưởng thức ngọt thuần trong miệng cô, thậm chí còn hôn sâu hơn.

Hân không có tháo mặt nạ xuống, cảm giác đặc biệt mặt nạ che hơn nửa khuôn mặt lộ ra tuyệt đối thần bí tôn quý, cũng không có bất kỳ sắc bén, tuyệt đối không quệt bị thương cô gái cùng hân triền miên, thật ra Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy mát mẻ không tự chủ nhích đến gần mặt hân, để cho hân càng hôn càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hân muốn cô vĩnh viễn nhớ đêm hôm nay

Edit+Beta: Tieumanulk

Người đàn ông đeo mặt nạ thần bí càng hôn càng sâu, Diệp Vị Ương như người bị ngâm nước bị lôi lấy, đôi tay cô luống cuống dịu dàng ôm lấy sống lưng khỏe mạnh, nụ hôn của hân thừa dịp di động men theo lỗ tai mẫn cảm cô thì từng ngậm từng ngậm hít thở khó khăn, sắc mặt đỏ hồng như cánh hoa đào hun đỏ vừa mê ly vừa hấp dẫn.

Theo động tác cô thờ dốc,ngực tuyết trắng trong suốt ướt át cũng hơi rung động,chi sợ cảnh đẹp thế gian cũng không say lòng người bằng cô.

Ngoài cửa sổ có vài tia sáng vụn vặt xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên làn da thuần mỹ của Diệp Vị Ương như những đóa hoa rực rỡ nở rộ.

Người đàn ông đeo mặt nạ bắt đầu nhanh chóng cởi quần áo của chính mình.

Động tác của hắn rõ ràng có chút gấp gáp lại tao nhã như cũ!Không đầy một giây,hắn đã gần như trần trụi trọn cúi người trước mặt cô,cơ thể khỏe mạnh hoàn mỹ, không phải loại có cơ bắp cứng nhắc nhưng cũng không phải gầy yếu,rất khỏe khoắn,cứng cáp nhìn rất cân xứng,cả người hắn từ vừa bắt đầu đã làm người ta rung động kích thích!

Hắn ôm ngang cô lên,hai thân thể trần trụi dán chặt cùng nhau,hoàn toàn dính chung một chỗ,người đàn ông đeo mặt nạ rõ ràng cảm giác tại nơi đó của mình đang phản ứng mãnh liệt.

Trong khi Diệp Vị Ương biến đổi gò má nóng bỏng không ngừng lê nhẹ lên trên lồng ngực,ni non: “. Nóng”

“Ngoan,gọi tôi là Ảnh.” Thân thể hắn chấn động một cái,nhìn hai mắt to sưng mù của cô nhỏ ra thủy châu trong sáng thuần khiết,quả thật làm cho người ta phạm tội!Còn vô ý chọc vậy nữa,hắn không bảo đảm còn có thể giữ vững mềm mại mà điên cuồng làm cô bị thương.

Ôm Diệp Vị Ương đặt lên giường,Ảnh mất tối như đầm sâu của Ảnh thiếu di động giống như tùy thời có thể hút cô gái này vào hòa làm một.

Mặt nạ hé ra gương mặt tình mỹ tuần dật bỗng chốc lần nữa lại gần mặt cô,nhìn hai cánh môi kiều diễm như tươi non như cánh hoa hồng,hấp dẫn hẳn không thể chậm trễ phủ lên hấp thụ hưởng thụ hương thơm của cô.

Như vậy dường như còn chưa đủ,đầu lưỡi tà mị đưa ra khẽ liếm môi mềm,ở thời điểm cô bởi vì tác dụng của thuốc mà thờ hốc kinh ngạc nhân cơ hội trượt vào bên trong thăm dò ngọt ngào,thật sâu mút lấy chất ngọt như mật!

Hắn hôn nóng bỏng hoàn toàn đốt lên nhiệt tình trong cơ thể Diệp Vị Ương,tác động đến ý chí mơ màng của cô,để cả người cô trống rỗng mềm nhũn.

Cô khẽ rên rỉ,máu trong cơ thể cô giống như sôi trào,khiến cô cảm thấy thiếu nước như muốn nổ tung.

Thần bí Ảnh Thiếu hôn sâu từ môi cô dời đi,hôn đến thân thể trơn bóng mê người,liếm mút tỉ mỉ thường thức mỗi một tấc da trên người cô,một tay giữ lấy ót cô, ngón tay cắm vào mái tóc dài đen nhánh như tơ,một tay khác cũng không nhàn rỗi gia nhập hàng ngũ trên chọc,có chút nóng bỏng gấp gáp không an phận ôm chặt vòng eo tinh tế.

Diệp Vị Ương bị thuốc khống chế mơ hồ cảm nhận được một loạt động tác của hắn,cả người run rẩy không thôi.

“Ồ.” Cả cô run rẩy,trong miệng không tự chủ bật ra rên rỉ.

Không biết có phải quá khó chịu,một giọt lệ nóng bỏng rơi xuống tay hắn,nóng cả tim của hắn.

Thần bí Ảnh Thiếu không suy nghĩ nhiều,hắn tất nhiên biết giờ phút này được tính trong người Diệp Vị Ương đã hoàn toàn phát tác,đề nén khổ sở cỡ nào,hắn bắt đầu theo đuổi ý tưởng chân thật nhất trong lòng—— muốn cô! Hiện tại để cho cô trở thành người phụ nữ của mình!

Quyết định xong hắn không để cô chờ đợi,đầu hơi cúi xuống,ôm cô thể trần trụi mảnh khảnh không xương,bắt lấy môi cô,lần nữa hôn thật sâu.

Một dòng điện xuyên qua người Diệp Vị Ương,cô bị thuốc hành hạ không nhận được rên rỉ lắm bầm: “. Phi Phàm”

Thần bí Ảnh Thiếu bàn tay di chuyển trên người cô lập tức cứng nhắc,sâu trong ngói nguy hiểm thoáng cái nở rộ ánh sáng cuồng nộ phệ huyết!

“Diệp Vị Ương!Em nhìn rõ anh là ai? !” Hắn lãnh khốc tà khí cau mày,như muốn trừng phạt cố ý chậm lại động tác, mười ngón tay thông thả ung dung nhẹ nhàng dùng lướt qua trước ngực cô, không chút lưu luyến dời đi,tức giận nhìn chằm chằm về mặt thống khổ của cô gái dưới người.

“. Phi Phàm” Diệp Vị Ương lần nữa vô ý thức hô lên,gọi tên người đàn ông cô giấu trong lòng nhiều năm.Trong cơ thể cô hiện đang vô cùng nóng,xuân được và thuốc tê hoàn toàn ảnh hưởng ý thức của cô,để cô ngoại trừ thút thít,yếu ớt rên rỉ ra chuyện gì cũng không biết,chuyện gì cũng không làm được,cô cảm thấy bản thân bất lực vô cùng khó chịu.

Thần bí Ảnh Thiếu nguy hiểm nheo đôi mắt nổi giận,con mắt thâm thúy khó hiểu chăm chú khóa lại dung nhan tuyệt sắc khổ sở không chịu nổi,khuôn mặt tuần mỹ đột nhiên hiện lên tia mạnh mẽ muốn cưỡng bức cô,khoái cảm khi có được cô.

Tâm trạng của hắn hiện rất phức tạp,so lúc trước nụ hôn thô bạo đi theo rơi xuống che kín môi cô,không để cô gọi ra tên người khác.Hừ,thì ra cô sớm có người trong lòng! Thì ra cô yêu người kia!

Nhưng bất kể hiện tại cô yêu người nào,hắn sẽ nhất định phải xóa đi hình ảnh người đó trong lòng cô.

“Diệp Vị Ương,em tốt nhất nhớ kỹ,hiện tại người muốn em là ai! Là anh,Ảnh!” Thần bí Ảnh thiếu lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai má đỏ hồng và đỏ mỗ hôi lâm ly,rõ ràng trong lòng muốn tàn ác phá hủy tất cả rồi lại xuất hiện một tia không đành lòng xen lẫn đau lòng.

Được rồi,nếu muốn cô nhớ hắn,lần đầu tiên tạm thời nghiêm túc đối đãi cô thôi.

Vẫn một tiếng tiếp một tiếng ní non, không rõ lắm từ cánh môi gần nhau như tiếng kêu oanh tước tràn ra, Diệp Vị Ương rót cuộc giống như một người khát đã lâu tìm được nguồn nước, lẫn vào lệ nóng, thật chặt, thật chặt đem cơ thể tựa sát vào lồng ngực Ảnh Thiếu.

Ảnh Thiếu lúc này hiển nhiên không thể lạnh nhạt bình tĩnh như thường ngày, cảm nhận được cô gái phía dưới rõ ràng nồng nhiệt. Sau một hồi run rẩy tìm của hắn cũng từ từ bắt đầu trầm luân!

Cả người hắn bắt đầu nóng bỏng, hắn lưu luyến lặp lại mút thật sâu cánh môi kiều diễm ngọt ngào, đồng thời lộ ra một mặt cuồng dã bá đạo, chủ động cạy ra hàm răng cô, lưỡi khéo kéo múa trong miệng cô, cũng dây dưa đầu lưỡi thơm tho của cô để cùng nhau cảm thụ tình cảm rõ ràng không giống nhau!

“Ừm!”

Diệp Vị Ương chủ động ôm gáy của hắn, mười ngón tay cắm vào tóc hắn, đến từ sâu trong bản linh hồn của cô. Tiếng rên càng thêm kịch liệt Ảnh Thiếu, nhưng trong lòng còn sót một tia không đành lòng sợ làm đau cô, hắn không vội vào, mà khôi phục năng nium quý trọng trước đó. . . ánh mắt vô cùng kiên nhẫn, hắn muốn cô vĩnh viễn nhớ đêm hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Em, em là của anh! Em chỉ có thể là của anh!

Edit + Beta :Tieumanulk

Hắn ần ần đứng là tự làm khổ mình. Đột nhiên hắn từng bước hướng dẫn trước kiên nhẫn đưa tay vỗ về chơi đùa mềm mại trước ngực cô, tựa như lông vũ nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve sau lưng cô, sau đó. bắt đầu nhẹ nhàng linh hoạt vuốt ve xuống dưới.

Tựa như một loại cảm thụ kỳ diệu, Diệp Vị Ương chỉ biết mình run rẩy đến nỗi ngay cả ngón chân cũng cuộn rút lên, cảm giác tê dại lan tràn từng tế bào đến toàn thân cô, cả người tựa như nằm trên đám mây, nhưng. lại cảm thấy trống không, không biết đang mong đợi chuyện gì, cô khó chịu không tự chủ đứng người dậy nghiêng người về phía người đàn ông đeo mặt nạ.

Rốt cuộc cảm nhận được cô chuẩn bị xong, Ảnh Thiếu cũng không thể dè xuống nồng đậm ham muốn, hắn bỗng chốc tách ra hai chân ngọc thon dài của Diệp Vị Ương, gài nhẹ một tiếng động thân tiến vào cô!

“A.” Như có một loại tê liệt đau đớn truyền đến, Diệp Vị Ương nhắm mắt lại đau rên rĩ thành tiếng, giọt lệ trong suốt từ khóe mắt cô chảy xuống, chứng minh giờ khắc này cô đã biến thành phụ nữ.

Khóe mắt liếc thấy máu thuốc về xử nữ chảy tra trong lòng Ảnh Thiếu thần bí mừng như điên, cười trầm thấp một tiếng, càng thêm mãnh liệt vọt vào chỗ sâu mềm mại đáng yêu chờ đón hắn.

“. Vị Ương chịu thêm một chút, chút nữa sẽ không đau.” Hắn thân mật gọi tên cô, cúi đầu dịu dàng hôn lên nước mắt cô, cảm thụ thân thể cô đẹp đẽ và chặt chẽ, đôi tay lại lần nữa trở lại vật tròn trịa trước ngực, cực kỳ kiên nhẫn quán quanh, đánh chuyển, cố gắng dời đi lực chú ý đồng thời làm giảm cơn đau cho cô.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Diệp Vị Ương bị thuốc tác dụng chia phối rất nhanh quên mất đau đớn, tê dại lần nữa quán lấy cô, cô lại một lần nữa động tình chủ động ôm chặt gáy hắn: “.A.” Cô không biết mình muốn gì cũng không biết mình muốn nói gì, cảm giác còn chưa đủ tràn đầy, còn chưa đủ hạnh phúc, giống như mình đang hiển ra ngoài còn chưa đủ.

Vì vậy Ảnh Thiếu chậm chạp bắt đầu đánh thẳng vào, mang theo dịu dàng và thương tiếc ngay cả hắn cũng cảm thấy chưa đủ, dẫn dắt Diệp Vị Ương và hắn cùng nhau tiến vào một thế giới hoàn toàn mới.

“Vị Ương, em nhất định chỉ có thể là của anh, cả đời này em sẽ trốn không thoát!” Hắn đang thì thầm bên tai cô.

Hắn là người đàn ông đầu tiên của cô cũng nhất định là người đàn ông duy nhất của cô!

Hắn muốn cô đem cảm nhận đêm nay khắc sâu vào đầu!

Sau hồi lâu.

Có lẽ chính bởi vì đau nhói xông phá thân thể cùng với dục vọng từ từ khiến Diệp Vị Ương tỉnh táo! Ánh mắt cô không còn mơ hồ, cô có thể nhìn rõ người trước mắt là ai!

Bốn mắt nhìn nhau trông mắt mơ màng của Diệp Vị Ương không biết sao lại thấy rõ, trong cơ thể cô như cũ còn sót lại một lượng thuốc xuân dược lớn, vẫn cần tiếp tục làm giảm bớt, nhưng khi cô nhìn rõ người đàn ông lạ mặt đang hôn môi mình, mà trên mặt hắn còn mang theo một chiếc mặt nạ, cô cảm thấy mình và đối phương đều không mạnh mẽ che thân, thân thể dán sát vào nhau thiếu chút nữa bị dọa ngất!

So với xuân dược thuốc tê ngấm vào người cô trước, hiện tại thuốc tê đã dần dần yếu bớt, Diệp Vị Ương bắt đầu hoảng sợ vùng vẫy.

“Anh. Anh là ai? Anh. . . . tránh ra!” Diệp Vị Ương giọng nói vừa mới trải qua tình dục nhuộm đậm cảm giác quẫn rữ đến tận xương.

Ảnh thiếu không bỏ qua bất kỳ một tia biến hóa thật nhỏ của cô, đương nhiên đoán được cô khôi phục một phần lý trí.

Trên môi hắn nở một nụ cười, nụ cười này cực kỳ phức tạp. Hắn cũng không lập tức rời khỏi cơ thể cô, giữ vững tư thế thân mật ban nãy, giọng mang theo dò xét, hắn khàn khàn hỏi: “Cô cho rằng tôi là ai?”

Diệp Vị Ương nghe được giọng của hắn thì sững sờ, giọng nói này.

Giọng nói này hình như có chút quen thuộc! Nhưng bởi vì quá khàn khàn mà trở nên không giống người kia!

Diệp Vị Ương không dám xác định, cô không dám suy đoán lung tung, cô nói không ra tên người đàn ông dường như rất quen thuộc lại dường như không quá quen thuộc luôn một lần lại một lần giúp đỡ cô.

Môi cô run rẩy, cảm giác cơ thể đau nhói, cô đột nhiên khổ sở ý thức được mình đã mất đi cái gì. Đầu rất hỗn loạn, hai mắt mờ hồ đắm lẹ, đau xót nói: “Tôi không xảy ra chuyện gì, tôi biết rõ anh đã cứu tôi, nhưng anh tại sao không đưa tôi đến bệnh viện? Tôi không biết anh là ai, nhưng để hóa giải thuốc trong thân thể tôi chỉ có thể dùng. cách không chịu nổi này sao? Như vậy anh có khác gì cái tên khốn kiếp đã hạ độc tôi? Anh đã hủy hoại tôi!”

Diệp Vị Ương có chút cuồng loạn, hồi tưởng lại màn cô lạc mất phương hướng trở nên phóng túng, cô cảm thấy mình rất xấu hổ rất rất bẩn thỉu! Cơ thể này. có tắm cũng không sạch? Trong sạch cô muốn để lại cho người chồng tương lai đã vĩnh viễn không tồn tại nữa?

Tất cả không thể quay trở lại được.

Nghe cô nói như vậy, Ảnh thiếu nở nụ cười lạnh lẽo: “A, cô cảm thấy tôi hèn hạ? Cảm thấy tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Cảm thấy tôi không khác gì người đàn ông đã bỏ thuốc vào cô? Cô gái! Cô thật đúng là dám nói! Cô cho rằng tôi là sắc lang trong truyền thuyết bất chấp tất cả không đưa cô đến bệnh viện mà trực tiếp cưỡng đoạt cô?”

Ảnh thiếu không thể nói ra cảm nhận trong lòng mình lúc này, là thất vọng? hay tức giận? Hắn không nói được. Hắn lười phải nói cho cô biết, loại thuốc mãnh liệt trong người cô cần bản đến bệnh viện cũng không có tác dụng, nhất định phải nhanh chóng hoan ái cùng đàn ông ra thì không còn cách nào.

Chỉ cần cô dùng lòng để nghĩ, cô sẽ phát hiện hắn muốn không phải mỗi thân thể cô, hắn còn muốn. lòng của cô. Từ lúc biết được hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, hắn đã có loại suy nghĩ bá đạo này.

Diệp Vị Ương kinh ngạc nhìn nụ cười của người đàn ông thần bí, nửa gương mặt lộ ra ngoài mặt nạ, bờ môi của hắn, cằm của hắn, gò má của hắn đều hoàn mỹ và mịn, rất cuộc hân là ai?

Chẳng qua nụ cười hiện tại của hắn lại làm cô. Sợ? Vì vậy cô hét hoảng nói: “Không cần biết anh là ai, mặc kệ anh nghĩ thế nào, anh thả tôi. Ừm.” Chữ còn chưa kịp nói ra ngoài, câu nói kế tiếp đã bị nụ hôn đột nhiên của Ảnh thiếu ngăn lại!

Hắn hôn mạnh lên môi cô, nụ hôn này bởi đó trước quá đề nén tức giận mà có vẻ cuồng dã dường như muốn làm đau cô.

Diệp Vị Ương trong lòng trầm xuống, đôi tay nhanh chóng lấy đi mặt nạ trên mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tắm, cười gian tà

Edit + Beta :Tieu manulk

Người đàn ông thần bí hôn mạnh lên môi cô, nụ hôn vì trước đề nén tức giận quá độ mà có chút cuồng dã, gần như làm đau cô.

Diệp Vị Ương trong lòng chợt trầm xuống, đôi tay nhanh chóng lấy đi mặt nạ trên mặt hắn.

Nhưng thân thủ nhanh nhẹn như Ảnh Thiếu làm sao giống như người bình thường? Tay của hắn nhanh như tia chớp giữ lấy tay cô, giờ cao qua đỉnh

đầu, không để cho cô có cơ hội lần nữa.

Thật ra vừa bắt đầu hắn có ý nghĩ trực tiếp lấy mặt nạ xuống, sau lại không lấy mặt nạ xuống, hắn cũng không hiểu mình mong đợi những chuyện gì. Hoặc giả hắn muốn để cô đoán trước hắn là ai? Haizz, một ý tưởng thật buồn cười, sự thật chứng minh tất cả. Cô gái nằm dưới sau khi tỉnh táo chỉ có chống cự căn bản không nhận ra hắn là ai!

Nhất là vừa rồi sau khi nghe cô âm ỉ, thần bí Ảnh Thiếu đột nhiên muốn tiếp tục che dấu, ở trong lòng hắn, hắn cũng là người thích có được một thân thể sạch. Nên hắn muốn trừng phạt cô, để lần đầu tiên cô cảm thấy sợ hãi, sau này không dám kháng cự hắn mới thôi. Đương nhiên nếu dùng một thân phận khác được cô yêu, loại cảm giác đó nhất định vô cùng tốt!

Hai tay Diệp Vị Ương bị trói, cô giãy không ra, cảm thấy lồng ngực người đàn ông thần bí cứng rắn giống như sắt thép, bất luận cô ưỡn ẹo thân thể giãy giữa thế nào, sức của cô đều nhỏ bé không đáng kể trước mặt hắn, ngược lại cô lại giống như nhân cơ hội vuốt ve hắn, chiếm tiện nghi của hắn. Cô hận chết cảm giác yếu ớt không có năng lực của mình!

Hơn nữa quan trọng nhất theo động tác giãy giữa cô rõ ràng cảm thấy chút thuốc trong cơ thể mình lại bắt đầu phát huy tác dụng, ngay cả cơ thể người đàn ông trên người cô cũng đang nóng dần lên, nơi đó của hắn lần nữa trở nên cương cứng phình to

Nụ hôn của hắn rất bá đạo, rất sâu, không còn thương hoa tiếc ngọc như trước, Diệp Vị Ương muốn chạy trốn mà không trốn thoát.

Hắn kéo dài trên chộc nơi nấn bám của cô, chính xác giống như bọn họ là người yêu nhiều năm, khiến cô không kiểm soát được hơi run rẩy.

Không! Tại sao hắn giống như một cái lưới mà cô lại là con cá sa vào lưới, trốn cách nào cũng không thoát?

Cô khẽ run mặc dù không ghênh hợp nhưng không thể nghi ngờ đã lần nữa đốt một mối lửa trên người thần bí Ảnh thiếu, khiến cho bụng dưới của hắn dâng lên một luồng hơi nóng. Hắn bản năng cảm thấy máu trong người đang khát vọng cô. Nhiều năm qua theo thói quen tự kiềm chế giúp hắn miễn duy trì một chút lý trí mới không lần nữa muốn cô. Tâm tính của hắn trở nên có chút tà ác, trước bị cô ấy hiểu lầm nói hắn nhục nhã hãm hại, hắn chợt muốn dụ cô chủ động mở miệng cầu xin hắn muốn cô!

“Nụ hôn của tôi cô không thấy ghét, đúng không? Đó là bởi vì thân thể cô đã sớm so với lòng cô tiếp nhận tôi. Cô nhất định là của tôi.”

Lời nói thật bá đạo khiến Diệp Vị Ương thức tỉnh thoát khỏi nụ hôn của hắn. Cô đỏ mặt quay đầu đi, cảm thấy mình bây giờ rất thấp hèn! Xấu hổ đỏ mặt nói:

“Cũng chỉ là hôn mà thôi, tôi không cảm thấy thế nào, bất kỳ đàn ông nào cũng vậy thôi. Anh không phải cũng thừa dịp tôi trúng xuân dược sao! Ngay cả mặt thật cũng không dám cho người khác thấy. Công phu lên giường xác thực không được tốt lắm, chỉ có thể thừa dịp người trúng thuốc lợi dụng người ta gặp khó khăn thôi.” Tia than khóc sâu trong mắt Diệp Vị Ương toàn bộ đều biến mất, vì vậy mở miệng tiếp tục không sợ chết khiêu khích hắn.

Nghe những lời này, thần bí Ảnh thiếu thật sự tức giận. Bàn tay vốn vuốt ve gương mặt thon dài mềm mại đột nhiên bóp lấy cằm cổ tỉ mỉ của cô!

“Cô gái! Khuyến cô đừng cố gắng khiêu chiến tánh khí của tôi, tôi từ nhỏ đã sống trong xã hội đen đừng để tôi phải làm chuyện tổn thương đến cô! Còn nữa... cô có lẽ có chút ít thông minh, muốn dùng phép khích tướng để ta tự mình chủ động tháo mặt nạ xuống? O, muốn nhìn gương mặt của tôi? Không phải không thể được, nhưng mà... cô nhất định chủ động lấy lòng tôi! Như thế nào? Thuốc trong cơ thể cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nó cũng đang cần tôi tiếp tục phục vụ, không bằng... Chúng ta thuận theo nhu cầu? Xem thử người nào trầm luân trước!”

Ảnh Thiếu không phải đèn đã cạn dầu, nhân lúc Diệp Vị Ương còn chưa kịp phản ứng hắn đã dùng một dây cà vạt trói chặt hai tay cô, sau đó không nói thêm lời nào ôm ngang cô lên.

“O! Anh nhanh thả tôi xuống! Anh muốn làm gì?” Diệp Vị Ương căn bản không dám nhìn thân thể trần trụi của cả hai, chân không chạm đất, đôi tay bị trói, cô vùi trong ngực của hắn, xấu hổ không thôi. Người này muốn làm gì cô nữa đây? Ngay cả quần áo..... cũng không mặc!

Diệp Vị Ương nghi ngờ chưa được một phút, bởi vì rất nhanh cô sẽ hiểu, vì ảnh thiếu đưa cô đến phòng tắm.

Khách sạn cấp năm sao phục vụ quả nhiên đầy đủ mọi thứ, trong phòng tắm có hồ nước rất lớn.

Sau đó Ảnh thiếu buông Diệp Vị Ương rơi vào hồ nước ấm. Nói là ném, rồi lại không phải thế, tóm lại động tác đủ cẩn thận đủ dịu dàng rồi.

Nhưng ồm ồm một tiếng, bọt nước văng ra tứ phía còn tung tóe khắp mặt Diệp Vị Ương!

“Anh làm gì đấy?” Diệp Vị Ương thân thể vẫn còn suy yếu, cau mày hô to. Chẳng qua cô rất nhanh ý thức được đây là một nơi tốt, ngâm mình ở trong nước sẽ không thấy được thân thể lỏa lồ của cô, rất tốt.

“Sao, cô không phải nói tôi chiếm tiện nghi của cô sao? Tắm xong đi, thuốc bên trong cơ thể cô không còn nhiều, có lẽ dùng nước ấm có thể khắc chế. Tôi cũng không có hứng thú với phụ nữ không tỉnh táo, cô tốt nhất hoàn toàn khôi phục như cũ cho tôi!”

Ảnh thiếu lấy đại một khăn tắm quấn quanh người, thế nhưng..... đáng chết..... thật mê người. Còn nữa... Diệp Vị Ương không biết..... ngâm ở trong nước đương nhiên không nhìn thấy toàn thân cô, nhưng thân thể mềm mại như ẩn như hiện càng thêm hấp dẫn người, cô không biết ánh mắt Ảnh thiếu đã sớm thâm thúy thêm mấy phần! Mới vừa rồi chỉ muốn an ủi cô, bây giờ hắn muốn cô tỉnh táo cùng hắn trầm luân.

“Tôi tắm,anh đi ra ngoài mau.” Diệp Vị Ương đề phòng hấn như phòng sói lang.

“Muốn ta ra ngoài cũng có thể,cô gái,động tác cô tốt nhất nhanh chút cho tôi.” Nói xong Ảnh thiếu ngược lại vô cùng phối hợp đi ra ngoài.Chỉ là hấn cố ý không có đóng cửa chặt mà chỉ khép hờ.

Qua một lúc lâu,Diệp Vị Ương cảm thấy thân thể thoải mái hơn một chút,ngâm mình ở trong nước nhắm mắt dưỡng thần,kết quả.

“Còn chưa thoải mái sao?” Một giọng tà mị trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai!

Diệp Vị Ương cuống quýt mở mắt,phát hiện đã sớm đi vào,hon nữa giờ phút này đang đứng ở trước mặt cô,hai tay hoành ngực càn rỡ nhìn chăm chăm vào cô!

“Anh. Anh vào đây lúc nào?Anh không phải đã ra ngoài sao? Anh dám không đóng cửa! Biến thái!”Cô theo bản năng kéo khăn lông lớn bên cạnh che kín mình,căn bản không nghĩ hấn đột nhiên xuất hiện,cô tiện tay chỉ lấy được khăn lông rất nhỏ,nhỏ đến chỉ có thể che ngực nhưng không thể che nôi tư mật giữa hai chân, che ở phía dưới trên ngực lại lộ ra trọn vẹn.Bất đắc dĩ cô chỉ có thể dùng một cánh tay miễn cưỡng che ngực,một tay khác bắt được khăn lông che ở phía dưới.

Hấn đột nhiên xuất hiện khiến tâm trạng vừa buông lỏng của Diệp Vị Ương lần nữa trở nên khẩn trương,dưới tình huống này cô thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tôi cũng đói bụng, ăn cô.

Edit + Beta :Tieumanulk

Mang mặt nạ thần bí Ảnh thiếu thêm phần tà mị cười nói: “Bây giờ mới che không phải đã quá muộn sao? Nên nhìn thấy,không nên nhìn thấy tôi đều đã thấy.”

Đương nhiên cũng thấy cô sớm dùng miệng mở cà vạt bị hấn trói tại cổ tai,hiện tại cổ tay của cô đã tự do.

Chỉ thấy ánh mắt của hấn sâu thẳm như lửa,hai ba cái lấy ra khăn tắm trên người,lộ ra chân thon dài thẳng tắp,sải bước vào trong hồ tắm thật lớn!

“Anh không được vào!” Diệp Vị Ương vừa nói vừa lui về phía sau.

“Cô tắm xong đương nhiên giờ đến phiên tôi tắm.” Từ đầu tới đuôi tầm mắt của hấn luôn luôn trên người cô,cô lui từng bước cũng bị hấn chú ý.

Cảm giác tồn tại mãnh liệt của hấn khiến Diệp Vị Ương thấy khó thở: “Anh muốn tắm cũng phải đợi. đợi tôi ra ngoài. mới đi vào chứ”

Hấn chậm rãi tiến tới gần,ép cô không đường để lui đành phải rúc vào trong nước.

“Anh không được đến gần thêm nữa!” Cô khẩn trương tim cũng đập rộn lên,nước hồ bơi vì động tác của hai người nhấp nhô lên xuống cũng chấn động trái tim của cô.

“Xem ra tôi cần phải giúp cô nhận rõ sự thật.Cô đã sớm trở thành người phụ nữ của tôi,tôi nhìn thế nào cũng không sao.” Ảnh Thiếu nhúu mày.

Không để cho cô trốn tránh,hấn duỗi ra cánh tay dài,một phát bắt được cánh tay mảnh khảnh kéo cô vào trong lòng ngực mình!

Diệp Vị Ương vùng vẫy muốn hắt ra cánh tay của hấn rồi khỏi phòng tắm nhưng ngón tay của cô chỉ vừa chạm đến bên cạnh hồ tắm lại bị Ảnh thiếu bắt được.

Hấn xoay người cô lần nữa vòng vào trong ngực mình.

“Muốn đi đâu? Còn muốn tiếp tục trốn tránh tôi sao? Tôi đã cho cô thời gian tới thích ứng sự tồn tại của tôi rồi. Hiện tại,cô đã tỉnh táo,thời điểm trước đó mơ hồ bị cô ăn xong bôi sạch còn bị si nục,hiện tại tôi muốn cô trả lại tất cả.” Cô vẫn còn cố gắng giãy giụa,nụ hoa tràn trệ trước ngực bởi vì động tác của cô mấy lần cọ sát qua lồng ngực cứng rắn.

Chắc chắn,có cần nói cô ác như vậy không? Có sao? Người nào ăn anh xong rồi bôi sạch hả ? Người này thật đúng là nói chuyện không sợ ghen ghét người mà!

Tiếp theo đó Diệp Vị Ương nghe một tiếng hít không khí, vang lên bên tai là giọng nghiêng răng gầm nhẹ của hân: “Cô gái! Cô cứ động nữa tôi sẽ muốn cô ngay tại đây!”

Những lời của Ảnh thiếu thành công ngăn lại Diệp Vị Ương liều chết giãy dụa.

Cô đột nhiên phát hiện vật phía dưới nóng như lửa đang đẩy lấy cô.

——— Nhận thức được thoáng cái nung đỏ hai gò má của cô, cô dĩ nhiên biết đây là vậy gì. Hơn nữa biểu tình của người đàn ông này nói cho cô biết, hân dường như rất khó khăn kiềm chế.

Cô không dám có động tác đường đột, chỉ sợ chọc giận làm hân bất chấp tất cả lần nữa muốn cô!

Ảnh thiếu nhìn chằm chằm gò má đỏ hồng của cô, mây rậm khẽ nhú, người phụ nữ trong ngực quá mức dụ người. Hai mắt của cô mặc dù có lúc lộ ra nhân nhật ưu thương quật cường nhưng đa phần vô cùng trong suốt.

Mùi vị thuộc về cô khiến cho hân hưởng qua lần thứ nhất sau đó không muốn buông ra.

Tầm mắt của hân một đường xuống phía dưới, nhìn người phụ nữ lửa lò ngọt ngào trong bồn tắm, nhìn lỗ mũi khéo léo, môi của cô, xương quai xanh của cô, cô. Khăn lông màu trắng chặn lại tầm mắt của hân, hân bắt mắt vờn bàn tay, tà ác kéo khăn lông ném đi.

“Không!” Diệp Vị Ương hoảng sợ hét lên muốn đưa tay đoạt lại khăn lông lại bị khóa chặt giữa cạnh hồ và lồng ngực hân.

Được rồi! Anh bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa! Anh ném khăn lông của tôi nhìn thân thể lửa lò của tôi, tôi cũng muốn lấy đi mặt nạ của anh!

Nghĩ như vậy Diệp Vị Ương lại thừa dịp hân không để ý, nghiêng người về phía trước muốn lấy đi mặt nạ tôn quý trên mặt Ảnh thiếu!

Đáng tiếc Ảnh thiếu dù sao cũng là người lẩn lộn trong xã hội đen, nhiều lắm chỉ có ý thả lỏng trên cô mà thôi, làm sao để cô được như ý chứ.

Hai tay ảnh thiếu trong nháy mắt cứng như sắt thép kiềm chế eo thon của cô, để cô không thể động đậy. Diệp Vị Ương coi như chậm hiểu cũng biết hiện tại hai người cách biệt quá xa. Hân quá mạnh mẽ vô luận là thân hình hay sức mạnh. Cô lại quá mức mềm mại. Hân cứng rắn cô mềm mại dường như vừa đụng liền bẻ.

Cô căn bản cũng không phải đối thủ hân.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Tại sao làm cô cảm giác quen thuộc? Mặc dù giọng so với người kia khàn khàn một chút, nhưng ánh mắt có phần giống.

Nhưng người kia tuy có lúc quá đáng, có chút mập mờ nhưng trăm phần trăm là một Chính Nhân Quân Tử, tuyệt đối sẽ không làm chuyện quá đáng. Hơn nữa cũng không cần che dấu thân phận trước mặt cô.

“Anh. rốt cuộc là ai? Chúng ta trước đó có biết không?” Diệp Vị Ương đỏ mặt tận lực tỉnh táo không để ý không khí, cố gắng nghiêm túc hỏi.

“Đến thời gian thích hợp cô tự nhiên sẽ biết. Tôi nói rồi, cô có thể gọi tôi là Ảnh, hoặc là Ảnh Thiếu” Nói xong Ảnh thiếu tiếp tục càn rỡ quan sát thân thể của cô.

Một lát sau hân cũng không nói câu nào chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô ngượng ngùng tức giận đưa tay lên che ngực mình, khổ nỗi cánh tay mảnh khảnh căn bản không thể che hết cánh xuân. Cô chưa bao giờ ghét mình như nhược như giờ phút này. Nếu như đối phương thật tên là Ảnh, vậy thì không phải người cô hoài nghi trong lòng, một người cũng có thể có biệt danh, không phải hân có hai tên chứ?

Ngẩng đầu cô nhìn thấy đục vọng trắng trợn trần trụi trong mắt hân!

Ánh mắt của hân như lửa làm phỏng da thịt cô!

“Anh nhìn đủ chưa! Tôi rất đói! Tôi.” Diệp Vị Ương vốn định tìm đại một cơ duyên đi không khí ngọt ngào, bởi vì cô cảm giác mình hiện tại rất nguy hiểm. Nhưng một giây tiếp lời cô chưa nói xong đã bị Ảnh thiếu hôn vào trong miệng!

Hân kịch liệt hôn môi cô. Ông trời! Mùi vị này làm hân chết vẫn nhớ!

“. tôi cũng đói bụng. Ăn cô.” Hân ngậm vành tai trong suốt của cô, khàn khàn thì thầm.

Vừa chạm vào môi đỏ mọng mê người của cô, hân liền cảm thấy hân khát vọng cô! Loại khát vọng này trước kia chưa từng có với bất kỳ cô gái nào. Kể từ lần thưởng thức qua ngọt ngào của cô, hân đã không kiềm chế được. Hân khát vọng có cô, khát vọng đến phát đau.

. Ảnh thiếu bị ai phát hiện hân lần này có thể thua trong tay phụ nữ. Cô như anh tức có độc chỉ lần thử một lần sẽ trầm luân.

Hân dùng lồng ngực rộng rãi nóng rực của mình dán chặt thân thể mềm mại của cô. Dùng đầu gối ôm ái đẩy ra hai chân của cô, trong lúc hân đặt mình vào

trong, bàn tay to thủ sẵn ôm hông cô ép về phía lửa nóng, khiến cho kiên cố của hân dính vào lối xinh đẹp của cô, mập mờ mà dịu dàng cọt sạt.

Mạnh mẽ đâm vào khiến Diệp Vị Ương nóng lòng muốn khép lại hai chân, nào biết ngược lại càng thêm kẹp chặt hông cường tráng của hân về phía mình! Với một tia lý trí cuối cùng, cô nhất định phải tìm đường thoát cho mình, vì vậy, cô nhanh chóng nói: “Anh chờ một chút! Tôi muốn bàn một bản giao dịch với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Hân nói, cô gái, em rất không ngoan

Edit + Beta :Tieumanulk

“Hừ, cô gái, hiện tại trước đừng nói gì hết. Trước đó cô trúng xuân dược hành hạ tôi quá sức, ngay cả cơm cũng chưa ăn, hiện giờ đến phiên cô bồi thường tôi. Muốn bàn cái gì cũng phải đợi tôi ăn no mới có hứng thú nghe thử.” Ảnh thiếu nói cứ như lý do chính đáng, mặt cũng không hề đỏ.

Chưa bao giờ thấy qua một người phúc hắc vô sỉ đến thế! Diệp Vị Ương giận đến lên cơn rầy. Cô nhất định phải nhanh nghĩ biện pháp thoát thân, cô rất lo lắng an nguy của Đồng Phương Thước.

Ảnh thiếu không muốn nghe cô nói, Diệp Vị Ương giận đến đập tay xuống bệ tắm vài cái, bọt nước văng khắp nơi.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu tức giận kèm theo động tác ngây thơ, Ảnh thiếu đeo mặt nạ môi mỏng cong lên nụ cười vui hoàn mỹ. Đường như thế này cũng rất thú vị, vậy thì tiếp tục trêu cô ấy thôi.

“ Chắc chắn, cô gái, không nghĩ tới cô nóng lòng thế. Đập nước là chê tôi phân tâm hả ?Được, kế tiếp tôi chỉ chuyên tâm làm một chuyện. Đó chính là. cô hiểu.” Hân hài hước cười gian, giọng đã hoàn toàn khàn khàn.

“Cách xa tôi một chút!” Diệp Vị Ương chưa từng gặp qua người khó ứng phó đến thế, cô buông ra hai chân muốn mình cách xa hân ra! Nhưng

Nhưng Ảnh thiếu khéo léo lui về phía sau một bước, khiến cô mất đi chỗ dựa, thoáng cái nhanh rút xuống nước, theo bản năng cầu sinh khiến cô bám lấy cổ hân, hai chân lần nữa kẹp lấy hông hân, khôi phục tư thế ái muội lúc trước!

Thật, thật chỉ là phản ứng theo bản năng thôi.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Ảnh thiếu: “Xem ra em không muốn tôi rời đi. Cơ thể của em còn thành thật hơn cả lòng em đấy!”

Ngất! Hân nhất định có ý! Tuyệt đối có ý! Hân có ý trêu cô! Có ý đảo lộn trần an! Nói thật cứ như nói cô đang dụ hân!

“Anh.” Diệp Vị Ương còn muốn nói tiếp thêm, lời còn chưa ra chỉ cảm thấy eo đột nhiên bị kéo mạnh xuống, cứng rắn nóng bỏng liền chen vào bên trong chật kín, đột nhiên xuất hiện xâm lấn khiến cô thét lên: “A! Tên khốn kiếp! Anh là cầm thú! Vô Si! Anh ra ngoài cho tôi!”

Ảnh thiếu cắn răng nén xung động muốn tiếng quân thần tóc, khàn khàn quát: “ em, em rất không ngoan.” Trước tình huống hết sức căng thẳng cô còn có tinh lực mắng ra nhiều từ thế, thật khiến hân nhìn cô với cặp mắt khác.

Diệp Vị Ương nhũ lông mày thanh tú, không dám tùy tiện nói thêm cũng không dám có động tác tùy ý, mà ngón tay thon dài của hân đang nâng hông cô, khiến cô căn bản không cách nào lui về phía sau. Cô thờ hồn hên: “Anh, anh buông tôi ra! Anh anh sẽ phải hối hận! Tôi sau này nhất định sẽ giết anh!”

“Không Tôi sẽ khiến em trước khi giết yêu tôi.”

Nói xong, bàn tay to của hân phụ họa đặt lên mềm mại trước ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn. Làn da kích thích giác quan của hân, hân cảm giác mình chờ đợi ngày này có lẽ đã rất lâu rất lâu.

Cơ thể cô gái này trời sinh để dành cho hân, vô cùng phù hợp, vô cùng hoàn mỹ, hân và cô là trời sinh một đôi.

Hân cúi đầu hôn đỉnh mềm mại, mút lấy.

“Em thật ngọt ngào, Vị Ương của tôi.” Hân động tình lắm lắm.

Diệp Vị Ương chột tron to hai mắt, người này thật đúng là tự nhiên, người nào cho hân gọi thân mật thế! Cô và hân bộ thân lắm sao? Tên. Sắc lang này!

Giống như cảm thấy cô cứng ngắc,hắn cũng không gắng đầu lên,tiếp tục thưởng thức ngọt ngào của cô: “Ngaoan,gọi thử tên tôi nào” Hắn vừa hướng dẫn vừa dùng môi nóng rực đốt lên nhiều ngọn lửa trước ngực cô,cảm giác kỳ lạ khiến cơ thể cô run rẩy một hồi.

Hắn kéo dài trâu chọc không chính đáng.Khiến Diệp Vị Ương không thể nói ra suy nghĩ của mình.Cô muốn mở miệng đàm phán nhưng phát ra đều là rên rĩ khiến người khác xấu hổ.Người đàn ông này. Thật sự rất quá đáng!Hắn cứ thế làm sao cô nói chuyện!A,cô thật muốn giết hắn! Tại sao cô xui xẻo như thế? Gặp phải sắc lang thế này! Muốn lần đầu tiên của cô còn không đủ còn muốn lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư.

Nếu như lần đầu tiên vì tốt bụng giúp cô giải độc,vậy hiện tại giải thích thế nào đây? Cho nên,người này căn bản là tên khốn kiếp tên cận bã!

Rốt cuộc sau khi Diệp Vị Ương cố gắng chống cự một hồi,không biết Ảnh thiếu kỷ xảo quá mức cao minh,còn tiềm thức trong người cô lại hiện lên ký ức lần đầu tiên,hoặc xuân dược chưa tiêu tán hết,cô bắt đầu chống cự không nổi nữa,căn bản không vùng vẫy thoát được,từ từ trầm luân. Diệp Vị Ương cuối cùng chỉ có thể tự trách bản thân đúng là xấu hổ!

Muốn chạy trốn lại không trốn thoát. Tình yêu lý tưởng cách cô càng ngày càng xa,cô cảm thấy bản thân thật bẩn.

Một chút ý chí còn sót lại của cô nhanh chóng bị tình dục thay thế,người đàn ông đeo mặt nạ tôn quý trước mắt từ từ trở nên mơ hồ, trong trí nhớ chỉ còn đôi môi nóng bỏng và bàn tay sờ soạn khắp người cô.

Dạ Phi Phàm,cô đã không còn mặt mũi tiếp tục thăm mền hắn.Cũng được,vò đã mẻ lại sứt dù sao Dạ Phi Phàm cũng chưa từng yêu cô cho tới bây giờ chỉ biết tôn thương cô,nhục nhả cô.Hắn vĩnh viễn không hiểu thành thạo chút ít nghi ngờ đã mang đến những tổn thương thế nào.

Thấy cô phân tâm,đôi tay Ảnh thiếu nhanh chóng ôm mặt cô,không vui hôn cô sâu hơn.

Khi Ảnh thiếu chân chính xâm nhập tiến vào cô thì khóe mắt cô chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt.Nước mắt rơi xuống trong bồn tắm,đảo mắt liền hòa cùng nước không thấy đâu.

Ảnh thiếu đang thỏa thích rong đuổi trong cơ thể cô thân hình cao lớn của hắn đột nhiên cứng lại! Bởi vì. hắn hôn mà cô khổ sở đến rơi nước mắt.

Điều này khiến hắn tạm thời dừng lại tất cả động tác,hắn nén dục vọng nóng bỏng điên cuồng,trùng mắt nhìn cô gái trong ngực nhắm chặt hai mắt không ngừng rơi lệ,nhìn cô cắn cặp môi đỏ mọng không chịu phát ra một tiếng cầu xin hoặc một tiếng rên rĩ thoải mái,nhìn tất cả màn trước mắt hắn đột nhiên cảm thấy rất phiền não.

Cho dù bây giờ đã thân mật thế rồi,hắn cóchỉ là thân thể cô!

“Em Đáng chết! Tại sao khóc?” Hắn khẽ nguyên rủa.

Diệp Vị Ương có chút kinh ngạc vào thời điểm này”Cầm thú” còn có thể chú ý tới cảm nhận của mình,lại còn có thể khắc chế mình dừng lại?Cô từng nghe rất nhiều người nói qua,đàn ông là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới,một khi gặp được cơ thể quyến rũ của phái nữ lý trí đàn ông mạnh mẽ thế nào cũng trở nên hồ đồ!Nhưng người đàn ông trước mắt không phải,hắn lại chú ý cô rơi nước mắt?

A, hắn ngược lại là “Cầm thú” có tâm,chỉ tiếc cô không yêu hắn. Thậm chí có chút hận hắn đoạt lần đầu tiên của mình.

Cho nên cô cười đến hết sức thê mĩ,tóc dài trôi lơ lửng trên mặt nước như hải tảo,cô tựa như công chúa cá sắp hủy diệt,không sợ chết nói: “Ha ha,Ảnh thiếu,anh thật rất buồn cười!Tôi vì sao khóc? Chẳng lẽ anh không biết sao? Bởi vì. Tôi chê anh bẩn! Tôi không yêu anh! Tôi yêu người đàn ông khác!”

Hay cho một câu tôi chê anh bẩn! Tôi không yêu anh! Tôi yêu người đàn ông khác!

Trong khoảnh khắc,trong tròng mắt đen Ảnh thiếu dâng lên tức giận cực độ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Vết hôn,nhốt cô lại

Edit + Beta :Tieumanulk

Hay cho một câu tôi chê anh bẩn! Tôi không yêu anh! Tôi yêu người đàn ông khác!

Trong khoảnh khắc,trong tròng mắt đen Ảnh thiếu dâng lên tức giận cực độ!

Hắn dễ mặc cho nóng rực của mình điên cuồng luật động trong cơ thể cô, hắn cũng không còn thương hoa tiếc ngọc không cho Diệp Vị Ương bất kỳ cơ hội thờ đốc, hắn gần như thô bạo chiếm lấy cô!

Diệp Vị Ương không biết lấy quạt cường ở đâu không chịu lên tiếng cầu xin, cắn chặt môi dưới không để mình phát ra bất kỳ tiếng rên rỉ, cô kháng cự càng thêm khoi dậy thú chinh phục mạnh hơn trong người Ảnh thiếu.

Hắn mạnh mẽ có lực chạy nước rút, khiến cô không thể chịu nổi dường như bất tỉnh.

Một lần lại một lần. Hắn không nhớ rõ mình muốn cô bao nhiêu lần.

Cho đến tiêu hao hết thể lực bản thân, Ảnh thiếu rốt cuộc buông tha cô mà lúc này Diệp Vị Ương đã sớm ngủ.

Hắn tâm trạng phức tạp ôm lấy cô, dịu dàng phủ lên áo tắm sạch trên bề mặt, ôm cô trở về phòng.

Sau khi hắn tỉnh táo lại hối hận không thôi, hắn chỉ vì vô cùng ghen tỵ và tức giận che mắt lý trí. Đáng chết! Hắn hối hận mình làm đau cô.

Gương mặt anh tuấn của Ảnh thiếu lạnh đi đem cảm xúc chân thật giấu dưới mặt nạ tôn quý, trong lòng hắn ra một quyết định: Hắn sẽ không tặng cô cho bất kỳ người đàn ông nào. Tuyệt không!

—— Nếu như lúc này có người thấy được ánh mắt của hắn nhất định không cách nào bỏ qua phần mãnh liệt muốn chiếm hữu. Đó là ánh mắt từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện với các cô gái khác!

Đêm qua Ảnh thiếu không ngừng đòi lấy, Diệp Vị Ương không biết mình chịu được đến lần thứ mấy mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hắn khiến Diệp Vị Ương cảm nhận được cái gì là địa ngục cũng làm cho cô cảm nhận được cái gì là Thiên đường.

Ảnh thiếu tự nhận mình có khả năng khống chế mạnh mẽ nhưng hôm qua hắn mất khống chế, không biết muốn cô bao nhiêu lần, mỗi một lần đều cảm thấy không đủ.

Hắn rõ ràng biết cô gái phía dưới đã không còn hơn sức nhưng hắn thích nhìn vẻ mặt ngây ngô buồn bã bình tĩnh cường của cô. Cho tới sau đó hắn từ thương tiếc trở nên cuồng dã.

Hiện tại hắn đã dậy sớm, nhìn thấy cô giống như mèo con rúc vào trong ngực hắn, đáng yêu đáng yêu thế kia khiến hắn không khỏi cười thầm.

Hắn thích lúc cô quạt cường cũng thích lúc cô vâng lời nghe theo. Giống như hiện tại, hắn cảm giác mình đã nhặt được một bảo bối hiếm có.

Chờ Diệp Vị Ương tỉnh lại phát hiện cô đã không còn ở trong khách sạn năm sao mà đang ở trong một biệt thự hào hoa theo phong cách Châu Âu.

Là tên "Cầm thú" thừa dịp cô hôn mê đưa đến nơi này sao?

Cửa sổ lớn còn chưa đóng hoàn toàn, ánh sáng tinh mơ có thể chiếu vào, Diệp Vị Ương quá mệt mỏi đưa tay xoa xoa trán.

Cũng bởi vì cô lơ đãng che ánh mắt mặt trời từ ngoài chiếu vào cho nên chần trên tay cũng theo đó trượt xuống.

Trên đôi vai trắng nõn phải hiện đầy vết hôn bầm tím để cô ngăn người, sau đó cả khuôn mặt đỏ bừng.

Thật bẩn. Cô vẫn cảm thấy mình rất bẩn!

Cô miễn cưỡng rời khỏi giường, quần chân móng ngọc trượt xuống giường, chân ngọc thon dài mới vừa dẫm lên sàn nhà ai ngờ đùi mềm nhũn nên ngã ngồi trở về giường lớn mềm mại.

Đáng ghét!

Trong lòng cô mắng mình yếu ớt vô dụng. Lại một lần nữa quạt cường khổ sở đứng dậy.

Vì vậy, cô nhìn thấy trên tủ đầu giường có tờ giấy, phía trên là chữ viết mạnh mẽ có lực:

"Ngoan, ngủ thêm một lát, tôi sẽ nhanh trở về. Đừng cố gắng chạy trốn, không có lệnh của tôi em trốn không thoát đâu. —— Ảnh Thiếu"

Anh đang nói gì a, xem cô như sùng vật sao, còn ngoan gì đây hả? Ngoan cái đầu hắn! Nhất định phải nhanh nghĩ biện pháp rời khỏi nơi đây, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết bị hắn nhốt! Buồn cười, đối phương là ai cô cũng không biết làm sao có thể cam tâm ở lại? Hơn nữa cả đêm qua không về nhà đoán chừng khi về lại phải chịu đựng.

Cũng không biết tình trạng Đông Phương Thuốc thế nào, với lại lỡ một món tiền khổng lồ quay chụp quảng cáo không biết có gây ảnh hưởng xấu đến công ty Dạ Phi Phàm? Dạ Phi Phàm đuổi kịp chị Hàn Thiên Tuyết chưa? Còn nữa. ngày hôm qua cô không theo quy định đến làm người giúp việc cho Thanh Phong Tuấn, đột nhiên biến mất hắn sẽ nghĩ thế nào? Có lo lắng không? Hay cho rằng cô chạy trốn?

Chắc chắn, rất nhiều nghi vấn Diệp Vị Ương tìm không được đáp án, cô nóng lòng muốn nhanh rời khỏi nơi đây.

Cho nên sau khi cô nhìn xong tờ giấy tức giận dùng sức ném xuống đất đập hai chân lên,nhưng vì dùng lực quá mạnh ảnh hưởng đến hai chân bần rần,đau đến cô cắn chặt cánh môi.

Thôi,phải tắm rửa sạch trước đã!

Căn phòng này có một phòng tắm khổng lồ.Đây nhất định là dành riêng cho Ảnh thiếu,bởi vì tất cả thiết kế đều mang phong cách hiếm thấy.

Diệp Vị Ương khẽ cắn môi trong lòng cũng đang đấu tranh đứng đây hay đi vào.

Phòng tắm mang phong cách Châu Âu được thiết kế vô cùng xa hoa,ngay cả khâu nhỏ nhất cũng cực kỳ tinh xảo,nói rõ tên kia là một người có phẩm vị.

Chỉ là cô không lòng dạ nào thương thức,dùng tốc độ nhanh nhất ngấm mình trong nước ấm.

Diệp Vị Ương ngấm mình trong nước nóng từ từ khôi phục một chút thể lực.Cô đứng lên khỏi mặt nước,đi tới trước gương khổng lồ nhìn mình trong kính,cô khẽ sờ nhú mảy.

“A!” Giết chết cô đi,cô gái trong gương tóc dài xốc xếch,ánh mắt mê ly,đôi môi đỏ sưng vù,vừa nhìn qua liền biết trước đó cô bị người khác mạnh mẽ yêu qua. Điểm chết người chính là trừ cánh tay cô ra,cổ cô,xương quai xanh, đầu vai,trước ngực,bụng nhỏ, thậm chí. Thậm chí nơi riêng tư bên trong chân có rất nhiều vết hôn đậm nhạt lớn nhỏ!

Cô xoay người không dám nhìn chính mình! Điều này bảo cô làm sao mà chịu nổi? Xấu hổ cắn lưỡi chết đi,thật không mặt mũi gặp người mà!

Diệp Vị Ương như đưa đám từ từ ngồi xổm người xuống.

“Em đứng ở nơi đó làm gì? Anh ra ngoài mua bữa ăn sáng,có muốn ăn thử chút không?” Giọng trầm thấp từ đỉnh đầu cô truyền đến.

Không cần quay đầu lại nhìn chỉ nghe giọng nói cô cũng biết tên”Cầm thủ” trở về. Hừ,người này thật sợ cô chạy trốn khỏi tường đồng vách sắt này hay sao? Trở về đúng là quá nhanh!

Diệp Vị Ương áo nảo nhú mảy,thật là! Người đàn ông này đi luôn không có tiếng động!Cô cũng lười hỏi hắn tại sao cô đã khóa trái cửa phòng tắm hắn còn có thể công khai đi tới ,bởi vì. Người này không có đạo đức,cực kỳ phúc hắc,nơi này là địa bàn của hắn,hắn tất nhiên có chìa khóa dự phòng!

Cô nhanh chóng nhảy vào hồ tắm,đưa lưng về phía người đàn ông, tức giận nói: “Không có làm gì! Tắm!”

Cô liều mạng chà xát cơ thể,ngay cả rửa không sạch vết hôn cũng phải tẩy đi mùi của hắn trên người cô. Mặc dù. Mùi đó lại rất dễ ngửi.

Ảnh Thiếu nhìn động tác tự làm khổ mình của cô,nhìn cô liều mạng lau vết hôn hắn để lại trên người,chân mảy dưới mặt nạ lần nữa nhú lại thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Phúc hắc thiếu gia bao ăn bao uống.... bao cả ngủ!

Edit + Beta :Tieumanulk

Ảnh thiếu nhìn hành động gần như tự làm khổ bản thân của cô,nhìn cô liều mạng lau đi dấu hôn hắn lưu lại trên người,chân mảy dưới lớp mặt nạ một lần nữa nhú lại thật sâu.

Bộ dạng như hoa lê trắng xinh đẹp lộng lẫy, cô thực sự rất đẹp.

Ảnh thiếu đến gần mà không phát ra một tiếng động,vóc lên một ít nước ấm tưới lên làn da bóng loáng tí mĩ không chút che đậy của cô. Ngón tay còn có ý mà như vô ý chạm vào lưng cô,lần này không phải cợt nhả cô mà thực sự rất thương tiếc

Động tác của hắn khiến Diệp Vị Ương có chút khản trương nhưng cô lại không dám quay đầu lại, những dấu hôn trên người cũng sẽ khiến cô nhớ lại đêm qua hắn làm như thế nào để in chúng lên người mình.

“Tôi không phải đã.....làm em đau rồi chứ?” Hắn đột nhiên nói.

Nói xong dường như không nghĩ Diệp Vị Ương sẽ trả lời câu hỏi của hắn,hắn cầm bình sữa tắm đổ lên miếng bọt biển,xoa xoa khiến bọt nổi lên, sau đó một tay ôm ngang lấy cô,không sợ cô sẽ làm ướt bộ đồ đắt tiền của hắn,một tay khác cầm bọt biển nhẹ nhàng lau lưng cô.

Việc này đối với một thiếu gia hắc đạo mà nói đã rất dẫu dàng.

Thấy dấu hôn trên người cô, Ảnh thiếu liền nghĩ tới cảnh đêm hôm qua chiếm hữu cô, nghĩ đến sự ngọt ngào của cô, trong mắt hân hoan ánh lên ngọn lửa.

Có lúc yêu một người, thật sự mỗi thời khắc nào đều có thể dâng nên niềm nhiệt huyết cùng với sức mạnh. Hân dường như muốn tất cả của cô.

“Tôi, tôi có thể tự tắm!” Diệp Vị Ương không muốn bị hân nhìn, cũng không muốn ngồi trên đùi của hân, càng không muốn hân giúp cô chà lưng.

Ánh mắt hân vẫn nóng rực nhưng động tác của cánh tay vẫn rất êm ái tựa như sợ sợ một chút sẽ chọc phải da thịt trắng nõn như ngọc của cô. Nhìn dấu hôn trải rộng khắp người, Diệp Vị Ương thầm hỏi ông trời, không muốn nghĩ kiệt tác của kẻ nào.

“Đừng cử động”

Hân cầm bọt biển vòng qua bờ vai lảng bóng tron mền đi đến trước ngực cô tiếp tục lau bọt sữa tắm.

“Ngày hôm qua em không nên chọc giận tôi!” Hân chậm rãi nói.

“Cái gì?” Diệp Vị Ương nhìn chằm chằm bàn tay hân đang hoạt động qua lại trên người cô, khẩn trương đến không dám thở, căn bản không nghe rõ hân đang nói cái gì. Cô chỉ biết người đàn ông thần bí mang mặt nạ trước mắt trừ phi chính hân muốn tháo xuống, nếu không thì không có người nào có thể lên tháo xuống được, cô đã thử qua nhiều lần, người này trời sinh nhanh nhạy, quá mức nhạy bén.

“Ngày hôm qua không phải em nói muốn có một cuộc giao dịch cùng với tôi sao? Bây giờ có thể thử nói, tôi sẽ cố gắng nghe một chút.” Ảnh thiếu tâm tình khá tốt nói.

Diệp Vị Ương từ trước đến giờ là thực nữ, nghe được lời này thiếu chút nữa không nhịn được mà liếc mắt xem thường. Nhìn một chút, nhìn một chút người này đang nói gì ah! Cái gì mà cô có thể nói, hân cố gắng nghe một chút!? Chẳng lẽ hân thực cho rằng mình là thiên Vương cao cao tại thượng sao, mà cô là người thấp hèn sa cơ. Hay là đây tởm bé nhỏ, muốn nói với hân một câu cũng phải xem tâm tình của hân thế nào? Dù hân có là đại thiếu gia hắc đạo không phải đã quá phách lối đó chứ? Mặc dù..... Cô cũng thừa nhận... hân thực sự có khả năng này.

Thật ra thì nghĩ lại hôm đó đúng là cô có chuẩn bị giao dịch muốn bàn với hân?

A, cô nhớ ra rồi! Cái tên cầm thú này! Cô vốn nghĩ ngày hôm qua người này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, dù sao cũng bị người này chiếm trong sạch, cô tính nói cô có thể cho hân một lần nhưng sau khi xong hân phải để cô đi. Kết quả, kết quả là tên cầm thú này không thèm nghe cô nói liền trực tiếp ăn cô rồi lại ăn, đòi hỏi cô vô số lần. Điều kiện thương lượng căn bản không được nhắc tới, cô thua thiệt lớn rồi.

Cái tên..... Khốn kiếp! Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó trong lòng cảm thấy rất chỉ là buồn bực rồi rầu.

Haizzz, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Diệp Vị Ương lại giận mà không dám nói gì, lời nói này chỉ có thể nuốt ngược trở lại vào trong bụng, sau đó miễn cưỡng yếu ớt lầu bầu nói “Không có giao dịch gì cả, chỉ muốn hỏi anh một chút, lúc nào thì mới thả tôi đi? Nhà tôi còn có mẹ già 70 tuổi, còn thiếu nợ lãi suất cao phải trả, tôi còn muốn trở về dọn dẹp cục diện rồi rầu rầu trong công ty quảng cáo, bạn tốt của tôi đến nay sống chết vẫn chưa rõ, tôi lại bị anh bắt tôi đây bỏ rơi anh ấy như vậy, tôi thực sự không muốn trở thành kẻ bán bạn cầu vinh, tôi rất sợ tội này!”

- Đúng vậy, những lời nói này có 50% là do Diệp Vị Ương chán nản nói bậy.

Ảnh thiếu nghe xong thoáng mỉm cười, vuốt mái tóc dài của cô, môi mông khê nấp máy “A, Tôi thật không biết em lại có té bào hài hước như vậy. Mẹ em bây giờ mười tuổi mà lại có cô con gái trẻ như vậy sao, không phải em do mẹ em nhạt được chứ? Em thiếu nợ lãi suất cao không trả, em đi ra khỏi nơi này không phải sẽ bị đuổi giết sao? Em làm hỏng buổi diễn của công ty quảng cáo chẳng lẽ phải bồi thường thiệt hại sau đó sẽ rất đen đủi sao? Bạn của em sống chết chưa rõ, em chạy thì đã chạy rồi, cái tội không có nghĩa khí cũng đã có rồi. Hôm nay nếu hân chưa chết, em xuất hiện trước mặt hân, không phải khiến hân đang sống mà tức chết sao? Cho nên, tóm lại, em ở đây là an toàn nhất. Tôi bao ăn, bao uống, bao ở... rồi bao ngủ luôn.”

Này..... Là anh nói sao? Diệp Vị Ương nghe xong thiếu chút nữa không thở được tức hộc máu! Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào có tài ăn nói như vậy. Suy từ một ra ba, hơn nữa da mặt lại dày vô cùng không biết xấu hổ là gì. Cô đã tạo nghiệt gì mà lại gặp phải yêu nghiệt này đây?

Không đợi Diệp Vị Ương phản bác, Ảnh thiếu lần thứ hai mở miệng trầm ngâm nói “..... Ừm, lại nói tới, em muốn rời khỏi đây cũng không phải không thể. Chỉ cần.....”

Hân cố tình nói lấp lửng không có vẻ sau.

Diệp Vị Ương nghe được ánh mắt chột sáng lên, phối hợp tiếp lời hân tiếp tục hỏi “Chỉ cần cái gì? Há? Nói đi, tôi phải mà gì anh mới bằng lòng thả tôi ra?”

Thấy cô vội vã muốn rời khỏi đây, Ảnh thiếu dường như không vui, nhắm ngay đôi môi mềm mại của cô cắn một cái, nhưng không hôn sâu hơn, không phải hân không muốn mà sợ không thể không chế được tâm tình một lần nữa liều mạng muốn yêu cô. Suy nghĩ đến tình trạng cơ thể của cô, hân tốt bụng quyết định tạm thời tha cho cô một lần.

“Nói mau đi, phải làm thế nào anh mới chịu thả tôi đi?” Diệp Vị Ương hỏi thêm lần nữa, ánh mắt so với trước còn sáng hơn.

“Em biết làm cơm không?” Hấn chậm rãi hỏi, thuận tay thừa dịp cô không kịp phản ứng giúp cô lau người tiện thể chiếm chút tiện nghi.

“Ừm, tôi biết một chút. chỉ biết làm chút món ăn gia đình đơn giản thôi.” Diệp Vị Ương thành thật trả lời.

“Vậy được, nếu tôi bao ăn bao uống bao ở, thì em cũng phải cùng ăn cùng uống cùng ở, chờ tới khi nào tôi chán em, em sẽ được đi ngay lập tức thôi. Em yên tâm, bình thường tôi cảm thấy hứng thú với một người phụ nữ cũng không quá hai tuần đâu. Còn nữa.....trong khoảng thời gian này em bắt đầu phụ trách việc ăn uống thường ngày của tôi, chính thức trở thành nữ giúp việc của tôi. Đầu tiên phải nói trước, bởi vì nơi này phúc lợi rất tốt nên tiền lương coi như xóa bỏ, một phần tiền cũng không có. Đây là biệt thự nằm rất xa thành phố, chỉ có một tuyến xe bus chạy qua. Nếu như tâm tình tôi tốt tôi nhất định sẽ cho em tiền xe.”

Diệp Vị Ương nghe xong khóc không ra nước mắt, thế nào mà cô mới không đi làm người giúp việc cho Thanh Phong Tuấn có một ngày, chớp mắt một cái đã lưu lạc làm nữ giúp việc cho con người thần bí này rồi? Chẳng lẽ trời sinh cô là số người hầu? Không phải thảm vậy chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hung hăng hôn em, trừng phạt!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương nghe xong khóc không ra nước mắt, thế nào mà cô mới không đi làm người giúp việc cho Thanh Phong Tuấn có một ngày, chớp mắt một cái đã lưu lạc làm nữ giúp việc cho con người thần bí này rồi? Chẳng lẽ trời sinh cô là số người hầu? Không phải thảm vậy chứ ?

Còn nữa.....cái gì mà bao ăn bao uống bao cả ngủ? Khi nào cô lại biến thành người giúp việc rồi! Dù gì thì cô cũng là người mẫu thế giới nha!

Cái gì mà bình thường hấn hưng thú với một người phụ nữ không quá 2 tuần lễ? Nếu thích cô, cô mới quà thực bất an đấy.

Cái gì mà tiền lương coi như xóa bỏ, một phần tiền cũng không có, ngày rồi đi nếu tâm tình tốt thì sẽ cho tiền xe? Hấn còn có thể soi mói thêm được nữa không? Đúng là đồ tư bản lòng dạ nham hiểm trong xã hội chủ nghĩa.

Diệp Vị Ương phi báng trong lòng như vậy, trong lòng Ảnh thiếu cũng có một tính toán khác

Ừm, thứ nhất, hấn đã nói rồi, đây chỉ là tình huống bình thường cho nên hoàn toàn không có nghĩa là tương lai xảy ra một loại tình huống tương tự hấn sẽ thả cô về. Dù sao thì lời hấn nói cũng rất rõ ràng, nha đầu này có thể hiểu được điểm mấu chốt hay không thì không phải việc của hấn.

Thứ hai, để đảm bảo đạt được mục đích, sáng mai hấn muốn làm một bản hợp đồng thuê làm, về sau quyền sở hữu cô gái này thuộc về chủ nhân là hấn rồi.

Nghĩ như vậy, Ảnh thiếu gật đầu, rất hài lòng. Vì thế khoe môi hấn tà mị cong lên một đường cong hoàn mỹ tính toán thêm kế hoạch. Vị Ương đáng thương không biết đẳng cấp của con người phúc hắc này đã không phải để cho cô có thể đánh giá trình độ rồi.

Lại nói, trước đó Diệp Vị Ương không phải đang tắm sao, sau khi ngâm nước ấm cơ thể quả thực không còn chút khó chịu nào, sau đó Ảnh thiếu không để ý đến cô đang ngượng ngùng một lần nữa ôm cô đem về phòng.

Khăn trải giường không biết đã được thay đi từ khi nào rồi, sạch sẽ trắng nõn.

Sau khi đặt cô xuống, Ảnh thiếu cũng không có rời đi mà cũng ngã nằm xuống bên cạnh cô, vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng.

Diệp Vị Ương vừa mới thả lỏng cơ thể lập tức căng cứng lại giống như phòng bị không chút lơ là cảnh giác sợ hấn ‘tấn công’ lần nữa. Nhưng sau một hồi lâu, cô nghe thấy hấn thì thầm bên tai “Tối qua căn bản không có ngủ, nếu em không ngủ, chúng ta sẽ tiếp tục chuyện lúc trước”

Vừa dứt lời, Diệp Vị Ương đã phản xạ có điều kiện ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài chớp chớp trông thật đáng yêu.

Người đàn ông tà mị bên cạnh khoe miệng cười càng sâu hơn.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vị Ương tỉnh dậy rất sớm, tính lên tháo mặt nạ trên mặt người đàn ông này xuống, kết quả người kia so với cô còn dậy sớm

hon,đã sớm vào thư phòng!

Dường như canh thời gian chờ cô thức dậy, sau khi cô thức dậy không lâu Ảnh thiếu cũng ra khỏi thư phòng,phân phó như việc đương nhiên”Trước tiên pha một ly cà phê mang tới cho tôi, sau đó chuẩn bị bữa sáng, tôi đói!”

Nói xong cũng không thèm nhìn Diệp Vị Ương lấy một cái xoay người bước vào thư phòng.

Chắc chắn,đúng là đại thiếu gia! Chỉ biết sai bảo người khác!

Diệp Vị Ương tức thì tức,thế nhưng đang ở cùng hần dưới một mái hiên,hon nữa lại đang bị bắt cóc,có thể đi lại bình thường là tốt lắm rồi, không thể làm gì khác ngoài việc im lặng làm theo.

Lúc pha cà phê Diệp Vị Ương phải nhíu mày, sáng sớm đã uống cà phê,người này không sợ bị thủng dạ dày sao? Quên đi, không nên quan sự sống chết của hần, hần muốn uống cà phê thì để hần uống đi. Chỉ là.....hôm nay người này muốn uống cà phê loại nào nha, thêm mấy muỗng đường nhỉ?

Diệp Vị Ương nhìn tất cả các loại cà phê để trong phòng khách, tròn tròn mắt.

Vậy cô phải tới thư phòng hỏi hần sao? Thôi,cô không muốn đến nơi đó.

Vậy thì.....tùy tiện chọn một loại thôi. Dựa theo thói quen của cô là được rồi.

Vì vậy,Diệp Vị Ương rót một ly cà phê Blue Mountain,huong vị nồng nàn, mùi vị thuần túy chính cô cũng cảm thấy rất hài lòng.

Đâu biết rằng đại thiếu gia rất khó hầu hạ, vừa uống một ngụm đã cau mày nói “Quá đắng. Đổi ly khác.”

Chắc chắn, khẳng định vừa rồi là giọng điệu ra lệnh,không chút khách khí nào.

Cắn răng,nắm quyền,hít sâu,nén giận,giữ thái độ chừng mực hỏi “Vậy ngài muốn uống loại cà phê gì ạ?”

“Latte!” Hần lạnh lùng ném ra hai chữ,đơn giản đến không còn gì đơn giản hơn được nữa, vẫn như cũ không thèm nhìn cô lấy một cái.

Diệp Vị Ương bĩu môi, đi ra bắt đầu pha cà phê một lần nữa. Xong,lại quên hỏi thêm mấy muỗng đường rồi.

Ừm,nếu hần ghét cà phê Blue Mountain quá ngọt,hần thích vị đắng rồi phải không? Bản thân Latte đã đủ đắng rồi,nếu như không thêm đường mà trực tiếp đưa cho hần thì sao? Được, cứ quyết định như vậy đi! Cười trộm.

Lần này là Diệp Vị ương hí hửng bước vào, rất tò mò nhìn hần uống một chút, đôi mắt to chớp chớp chờ đợi từng biểu hiện rất nhỏ trên mặt hần. Haizz,đáng tiếc người này mang mặt nạ,không nhìn thấy vẻ mặt hần cau mày,chỉ biết ánh mắt của hần vẫn như thường, ngay cả đôi môi cũng không có chán ghét mà hạ xuống,chẳng lẽ đánh bậy pha đại cà phê không đường lại trúng ý hần? Ngược lại người này lại thích uống loại cà phê càng đắng càng tốt mà không cần bỏ đường sao?Ack,nếu quả thật như vậy thì quả thực là.....biến thái.

Nhưng cho dù Diệp Vị ương thấy thế nào thì vẻ mặt của Ảnh thiếu vốn dĩ đã như vậy,hoặc rất hưởng thụ uống một ngụm, thậm chí còn nhắm mắt lại thưởng thức hương vị một chút, sau đó chậm rãi đẩy ấn ý nói “Tốt, ly cà phê này của cô uống rất ngon, xem cô có biểu hiện tích cực như vậy, vậy thưởng cho cô uống!”

Không phải chứ? Diệp Vị Ương tròn tròn hai mắt, người này đang chơi xỏ cô? Thưởng cho cô uống? Đây không phải là để cô tự mang đá đập vào chân mình sao?

“Cái đó.....tôi có thể không uống được không?”

Ảnh thiếu được thương lượng đặt cà phê xuống, móc móc ngón tay ra hiệu cho cô đến gần, nói “Dĩ nhiên là có thể, một cái hôn nóng bỏng chính là cái giá em phải trả vì đã pha cà phê đắng cho tôi.”

Nói xong liền kéo cô vào lồng ngực,hung hăng hôn lên! Tối hôm qua hần cũng rất muốn hôn cô!

Đây là trừng phạt cô gái hư hỏng, tối qua lúc cô ngủ cứ nhích tới nhích lui,ngủ say như vậy lại khiến hần muốn cô. Lừa đốt trong người ngủ không yên,nếu không phải sợ cơ thể cô không chịu nổi thì tối qua hần đã đem cô ăn sạch như buổi chiều rồi! Hại hần thức cả đêm xem tài liệu, vừa rồi chỉ là cố ý gây khó dễ để trừng phạt cô thôi, nhưng cuối cùng lại thương cho dạ dày của cô không đành lòng để cô uống cà phê đắng như vậy!

Ừm,cũng may môi cô rất ngọt xem như khoản bồi thường vào sáng sớm đi.

Haizz,cũng không biết có thể giấu cô tới khi nào,những thế lực bên ngoài muốn tìm cô đã bay đầy trời, phụ nữ xinh đẹp quả là phiền toái, mới mất tích có hai ngày mà thế giới đã bị lật tung lên rồi.

Chương 108: Nụ hôn nóng bỏng trước bữa ăn,sau bữa ăn bắt cô rửa chén, nổi giận!

Edit: Dục

Beta:Tieumanulk

Vì lấy được khoản bồi thường tới qua cả đêm không ngủ, Ánh thiếu ôm cô vào lòng hôn môi cô,tùy ý trên môi cô,treu chọc giác quan của cô, dùng phương thức đặc biệt ép cô phải mở hàm răng trắng ngần cùng lưỡi hần dây dưa lẫn nhau.

Hồi sau,khi hô hấp của Ánh thiếu dần dần trở nên nặng nề dồn dập thì hần mới không cam lòng buông Diệp Vị Ương ra.

Đôi mắt cách một lớp mặt nạ của hần không dấu được tia nóng bỏng,hai tay thường xuyên cầm súng nên có vết chai,hần chậm rãi vô cùng cẩn thận chạm tới khuôn mặt cô,thở dài một tiếng,nói “Đi làm bữa sáng đi,chén cà phê kia đáng,không uống! Nhớ, sau này tôi muốn thêm nửa muỗng đường vào cà phê.”

Diệp Vị Ương bị hôn đến bây giờ vẫn chưa hồi phục được tỉnh táo,ngây ngốc gập đầu, ngoan ngoãn đi ra ngoài,nghe thấy cửa thư phòng nhẹ nhàng đóng lại sau lưng mới giật mình tỉnh lại, giận đến chút nữa hét lên chói tai: Aaaaaaaaaaaaaaa,Thiên lý ở chỗ nào? Rõ ràng mới sáng sớm tinh mơ đã bị kẻ thần bí kia cưỡng hôn rồi!

Mang theo bực dọc đi xuống bếp,một lần nữa cảm thán với ngôi nhà xa hoa của thiếu chủ hắc đạo,ngay cả phòng bếp cũng có thể so với khách sạn năm sao rồi.

Bắt đầu từ hôm qua Diệp Vị Ương đã không ăn gì dĩ nhiên rất đói bụng. ô làm hai phần trứng chiên,hai phần sandwich,một phần pizza thật to,trở mặt trên bánh còn rắc chút hành tươi cắt nhỏ,cộng thêm mấy cây xúc xích/jambong làm nguyên liệu,cuối thêm thêm mấy miếng rau cải,thế là xong xuôi.

Đại khái cô làm gì đó thơm quá,còn chưa kịp bê lên bàn thì người nào đó đã từ thư phòng đi ra,gióng như lưu manh nghiêng người tựa vào cửa phòng bếp không chút vết bẩn,ánh mắt giả bộ nhìn bữa ăn thật ra đang chăm chú nhìn cô.

Cảnh tượng như vậy khiến Ánh thiếu cảm thấy ảm áp,hần và cô tựa như đôi vợ chồng bình thường,một buổi sáng tinh mơ hần đọc báo làm việc,cô làm bữa sáng cho hần,gìờ khắc nà hần cảm thấy rất hạnh phúc,rất muốn khoảnh khắc này dài thêm vô hạn.

Bắt qua sau đó lại thấy Diệp Vị Ương bê điểm tâm đi đến bên cạnh hần,đem hai phần bữa sáng đặt lên bàn,một phần đặt đối diện,một phần thì há miệng lớn ăn căn bản không có để ý đến hần,hần rất khó chịu,nói thảm một câu “Xem chừng cũng không tệ,nhưng không biết mùi vị thế nào. Cô gái mà ngay cả ly cà phê cũng pha không được, đoán chừng đồ ăn làm cũng rất khó nuốt.”

Diệp Vị Ương còn đang ăn,nghe hần nói vậy thiếu chút nữa nghẹn,lập tức không hề khách khí trừng mắt lườm hần một cái, lạnh lùng bỏ lại một câu “Anh không thích thì không cần ăn đâu!” Tốt nhất là đối chết đi.Cuối cùng thì cũng có can đảm nói ra câu này.

Thấy cô ăn thật ngon lành cũng khiến cho Ánh thiếu có cảm giác muốn ăn,nhún vai một cái,không ngờ hần không phản bác cô nữa....cũng không có chỉ trích thái độ không tốt của cô, mà trực tiếp ngồi đối diện cô,bắt đầu động dao nĩa ăn.

Trong lúc ăn Diệp Vị Ương liếc nhìn hần một cái,trời ạ,người này ngay cả ăn cơm cũng thật tao nhã! Rõ ràng là tên xã hội đen,có lúc bá đạo vô lễ như tên thô phi tội ác tày trời,hôm nay hần ăn uống lại tôn quý như vương ưu nhã như thần.

Cứ thế ăn sáng với Ánh thiếu,Diệp Vị Ương có chút không tự nhiên,người này lễ nghi ăn uống dường như rất tốt, lúc ăn không thích nói chuyện,rất an tĩnh,khiến cho cô cảm thấy có chút đè nén.

Vì vậy,cô bữu môi cúi đầu xuống bắt đầu ăn điên cuồng.Thật ra thì trong giới người mẫu không thể lơ là với ngôi sao mới, Diệp Vị Ương đương nhiên cũng phải trải qua khóa lễ nghi cao cấp,lúc ăn cơm đương nhiên cũng rất thực nữ,nhưng.....

Nhưng vì để cho Ánh thiếu ăn cơm tao nhã trước mặt sớm chán ghét mình, cô bắt đầu cố ý ăn như hổ đói,không để ý đến hình tượng.

Nhưng mà cô lại một lần nữa tính toán sai lầm,cho dù cô liều mạng ăn điên cuồng không bận tâm đến hình tượng,vẫn không ảnh hưởng tới bữa ăn của người đối diện, ên kia vẫn như cũ thông thả ung dung ngồi ăn,bộ dạng thoải mái hưởng thụ. Nhiều lắm chỉ có Diệp Vị Ương ăn quá nhanh,không cần thị bị ghen,hần mới nhủ mảy một chút,không nói gì rút một chén sữa tươi đưa cho cô, từ đầu tới cuối không nói quá một câu,tâm tình vẫn như cũ rất tốt ăn bữa sáng trước mặt.

Kể từ đó, thật ra lúc đó Diệp Vị Ương có giả bộ đau đớn không chịu nổi nhưng không giả bộ được nữa.

Cũng may, Ánh thiếu đã ăn xong rồi, ưu nhã đem dao nĩa đặt xuống, một lần nữa dứt khoát đẩy bàn ăn, quả quyết phân phó nói “Hầu gái, rửa chén!”

Sau đó Diệp Vị Ương ngăn người nhìn hấn đứng dậy hướng thư phòng rồi đi.

Diệp Vị Ương cho rằng hấn sẽ không quay lại, cho nên hướng bóng lưng của hấn nhe răng trợn mắt làm điệu bộ đấm đá, sao đoán được tên kia đến cửa thư phòng đột nhiên dừng lại, nhanh như chớp quay đầu lại, vẫn như cũ không nhanh không chậm nói “Đúng rồi, tôi không thích những bữa ăn Tây lắm,sáng mai làm bữa ăn kiểu Trung Quốc cho tôi,. Còn nữa.....có ý làm bộ dạng ăn com thô lỗ như vậy,có mệt không? Nếu như sau mỗi lần ăn com đều chuẩn bị cho tôi một tiết mục tiêu khiển, về mặt giả bộ của em cũng được coi là muôn màu muôn vẻ, rất thú vị, tôi cũng rất vui lòng thưởng thức!”

Nói xong,đang lúc Diệp Vị Ương hóa đá đi vào phòng,thuận tay đóng cửa lại.

Diệp Vị Ương đáng thương tay vẫn đang giữ nguyên tư thế gơ cao nắm đấm,thực sự rất giận ah!

Người này nghĩ cô mở quán ăn đó hả?Đem cô ra chọn món ăn hả? Làm bữa sáng cho hấn đã là tốt lắm rồi lại còn kén cá chọn canh! Không thích ăn đồ tây?Vậy kẻ ăn say sưa ngon lành đem đồ ăn ăn hết đó là quý hả?

Còn nữa.....làm sao người này biết đáng về cô ăn com là cố ý giả vờ?Chẳng lẽ trước kia hấn đã thấy đáng về cô ăn com rồi sao?! Hừ, cho dù biết rõ cô giả bộ cũng không nên vờ dùng từ thô lỗ để nói thể chứ,lich sự một chút sẽ chết sao? Có mà em ngơoi thô lỗ ấy!

Đáng ghét nhất chính là.....Cô muốn khiến hấn chán ghét cô,.Đúng,để đòi lấy một câu cú của hấn,cô đã hi sinh thể diện ăn com thô lỗ như vậy, tên kia nói gì nhỉ? Nói cô cố ý chuẩn bị tiết mục trước bữa ăn cho hấn, nét mặt của cô là muôn màu muôn vẻ? Rất thú vị? Thú vị cái nhà anh!

Diệp Vị Ương cảm giác hai ngày nay mình sắp điên lên rồi cho nên muốn nhanh chóng rời đi,trong lòng cô lo lắng cho rất nhiều người,công việc bẽ bộn cô còn chưa giải quyết,bây giờ lại bị nhốt ở chỗ này, điều này khiến cô cảm giác mình như một kẻ vô dụng. Huống gì mỗi lần nghĩ tới cô sẽ mất đi thứ gì đó quý giá nhất, bị “một người xa lạ” đoạt mất,lòng cô mơ hồ nhói đau.

Chỉ là lúc này cô vẫn chưa ý thức được dường như chỉ có Ảnh thiếu trước mặt,cô mới không cần sống một mình như vậy, hông cần cẩn thận với người nào hết muốn chửi thì chửi,muốn cãi nhau thì cãi nhau,muốn khóc sẽ khóc,muốn cười liền cười,tâm tình chân thật ẩn sau bên trong nội tâm mới có thể bộc lộ ra.Đáng quý đến thế nhưng cô hiện tại chưa nhận ra.

Chẳng qua khi cô cho rằng ở ngôi biệt thự này ngủ một giấc thật sâu,tuyệt nhiên không nghĩ chuyện tốt đã tới.Một nhân vật quan trọng khác đã đến thăm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Giọng nói của hấn giống như đến từ địa ngục

Edit: Dục

Beta:Tieumanulk

Buổi trưa Diệp Vị Ương ngoan ngoãn làm đồ ăn trung quốc cho Ảnh thiếu

Cô nghĩ hệ thống theo dõi kì quái của cái phòng này là do một nhân tài làm ra,chắc chắn đến không gì có thể phá nổi,có thể mang ra so sánh với kĩ thuật hàng đầu thế giới,quan trọng nhất vẫn là bên ngoài nếu có người đến gần căn phòng này trong vòng 100m thì hệ thống kiểm tra phòng vệ có thể cảm ứng được, kịp thời thao tác những biện pháp phòng hộ,mở khóa một vài cơ quan âm khí đặc biệt.

Bình thường đem căn nhà của mình làm thành như thế này,Diệp Vị Ương nghĩ có 3 trường hợp.

Thứ nhất, người này là một kẻ lăm lăm nhiều của ở một nơi nào đó.

Thứ hai, người này không có cảm giác an toàn.

Thứ 3,người này có rất nhiều kẻ thù,không thể không đề phòng.

Diệp Vị Ương neho mắt suy nghĩ,nhìn Ảnh thiếu cả ngày mang mặt nạ thần bí, lại trong hắc đạo đoán chừng có rất nhiều kẻ thù.

Hấn thuộc về trường hợp ba sao?

Như hôm nay những món ăn muốn dùng cho buổi trưa đều do Ảnh thiếu trực tiếp gọi điện cho một dì giúp việc hiền lành mang tới đặt ở cửa, Ảnh thiếu

dùng thiết bị kiểm tra nhìn thấy đối phương rồi đi, hần mới ra ngoài cầm vào. Không thể không nói, con người tâm tư kín đáo này làm việc rất cẩn thận.

Diệp Vị Ương cũng không có giấc, mấy ngày nay lúc trời sáng Ảnh thiếu rất ít ra ngoài, buổi tối cố ý ôm cô ngủ cùng, nhưng cô luôn có cảm giác mỗi ngày người này đều ra ngoài làm việc? Đại khái chắc hẳn lúc cô đang ngủ. Mơ màng cảm thấy mấy đêm nay cô rất dễ ngủ, đặc biệt lúc ngủ mà tỉnh dậy thì Ảnh thiếu đã ở trong thư phòng rồi.

Ngoài mặt cũng không có biểu hiện gì cả.

Chỉ là nếu có người gõ cửa, Ảnh thiếu sẽ không để cô ra mở cửa, cho dù cô có đi mở thì cũng mở không ra.

Ảnh thiếu còn nói, nếu là bạn bè đáng tin thì căn bản không cần hần đi mở cửa, mật mã là chia quá tốt nhất để phân biệt đối phương, có thể tự mình đi qua hệ thống bảo vệ

Diệp Vị Ương nghe xong cái hiểu cái không, mơ hồ cảm thấy bên ngoài nhất định xảy ra chuyện lớn, chỉ là cô không biết mà thôi.

Cô thậm chí còn lên nghĩ, chờ một ngày nào đó cô tự lấy được mật mã mở cửa, như vậy cô có thể rời đi được rồi.

Cô đang âm thầm tính toán, không nghĩ rằng sau khi làm xong cơm trưa lại có một người an toàn bước vào.

“Anh..... Là ai?” Cô một tay bê bát ăn, một tay nắm tạp dề, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tôi tìm thiếu chủ!” Người đến thăm có giọng nói khàn khàn, âm lạnh như quỷ mỵ giống như tới từ địa ngục lại mặc một bộ đồ đen, có điểm giống như đệ nhất sát thủ trên TV, lời nói ngắn gọn không muốn nhiều lời dù chỉ một chữ.

Diệp Vị Ương không phải chưa từng gặp qua kiểu người dọa người này nhưng mà sau khi nghe được giọng nói của hần thì vẫn giật mình, tâm cảm trên tay suýt nữa rơi xuống, chẳng biết lúc nào đã tới được chỗ Ảnh thiếu, chỉ nghe hần nói “Em đây, bàn ăn tốt như thế, thiếu chút nữa bị em làm hỏng rồi.”

Vì vậy, Diệp Vị Ương lại ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Ảnh thiếu, nhìn ánh mắt thâm trầm bình tĩnh dưới lớp mặt nạ, không khỏi thờ dãi một tiếng, có phải người của giới hắc đạo đều đi lại xuất quỷ nhập thần không một tiếng động giống như hần vậy không? Một khắc trước đó rõ ràng còn trong thư phòng, ngay cả tiếng mở cửa thư phòng cũng không nghe được, bây giờ lại thấy hần nghiêng mình đi đến trước mặt cô.

Không đợi cô mở miệng, Ảnh thiếu hướng về người đàn ông lãnh khốc áo đen nói “Tà La, đã lâu không gặp, không nghĩ tới anh sẽ theo lão gia tới Trung Quốc. Cùng ăn bữa cơm chứ nhỉ.”

“Tôi ăn rồi. Anh cứ từ từ dùng bữa!” Người đàn ông tên là Tà La nói xong ngồi xuống bên cạnh bàn.

Diệp Vị Ương thấy hai người nói chuyện khách sáo, thăm nghĩ nếu hần có thể thuận lợi đi vào nơi này thì hần không phải là kẻ thù, cho nên cũng rất yên tâm về hần. Cô tự nhủ cũng không phải là cô lo lắng cho sự an toàn của Ảnh thiếu mà sợ liên lụy đến chính bản thân cô thôi. Ừm, đúng là như vậy, không sai.

Ảnh thiếu nói chung không có thói quen vừa ăn cơm vừa nói chuyện, khiến Diệp Vị Ương tự mình ăn trước, sau đó hần làm động tác mời, muốn Tà La cùng vào thư phòng nói chuyện với hần.

Nhưng Tà La lại phẩy tay trái, nói “Không cần, thật ra lần này tôi tới đây là bởi vì.....”

Một giây kế tiếp, chén đĩa trong tay Diệp Vị Ương toàn bộ rơi trên mặt đất vỡ thành từng mảnh vụn. Cô hòng cô bị một lưỡi dao sắc bén kề vào uy hiếp, sau đó bị Tà La quỷ mỵ lao tới bức bách lùi về phía sau, một mực lùi về phía tủ bát trong phòng cả phê!

Trong suốt quá trình lui về phía sau, Ảnh thiếu nhanh chóng phản ứng kịp thời nhảy lên, một tay chống bàn, nghiêng người dùng chân quét tới, hai chân một trước một sau liên hoàn tấn công về phía Tà La!

Tà La dường như đã trải qua một khóa huấn luyện nghiêm khắc, trong lúc cú đá liên hoàn của Ảnh thiếu cơ hồ không quét tới được, hần dùng cổ tay ghì chặt cổ Diệp Vị Ương lại hung hăng dùng sức, khiến cho cô cùng hần chủ động cúi dốc xuống thành chín mươi độ, ngay sau đó hần dùng thêm sức khiến hai chân phía trước trượt đi, mang theo Diệp Vị Ương nhanh chóng lui về khu vực an toàn, tránh những đòn tấn công của Ảnh thiếu. Một khắc sau, dao của Tà La một lần nữa xuất hiện ở cổ Diệp Vị Ương.

Mới vừa rồi Diệp Vị Ương bị siết cổ chặt như vậy, hô hấp rất khó khăn, trong lúc lui về phía sau lại bị xoay tròn tứ phía vì thế mà đầu bị đụng đau đến nỗi khiến cô phải nhíu mày.

Vừa rồi cách thức tấn công của Ảnh thiếu nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực ra là động tác có độ khó rất cao, khiến dây chằng eo của hần rất dễ bị tổn thương! Mục tiêu của hần là ngực trái của Tà La nhưng nếu Tà La bị đá trúng thì cơ thể hần sẽ bị ngã về phía sau, như vậy dao trong tay hần sẽ có phương lực ngược lại buông lỏng ra, sẽ không làm thương tổn đến Diệp Vị Ương.

Thế nhưng Diệp Vị Ương không biết chút võ nào nhìn vào lại không hiểu, cô chỉ biết lúc cô bị cưỡng ép Ảnh thiếu căn bản không để ý tới sự sống chết của cô ngay lập tức tấn công kẻ địch, trong lòng có chút khó chịu buồn bực, dường như đây là lần thứ hai người đàn ông thần bí này không quan tâm đến sự sống chết của cô thì phải? Nhớ lại ngày trúng phải xuân dược đó mặc dù đã hôn mê nhưng lúc đó cô vẫn nghe rõ Ảnh thiếu cùng Đông Phương Dũ đối thoại, Ảnh thiếu cũng không đem cô quay về, lúc Đông Phương Dũ dùng cô để uy hiếp, có nghe thấy Ảnh thiếu yêu cầu đối phương nỗ lực giết cô.

Haizzz,đồ đàn ông tàn nhẫn, thế mà cô lại phải sống cùng một nhà với hắn suốt mấy ngày, có lúc cô cũng cảm nhận được người đàn ông này ít nhất cũng không giết cô nên cũng không coi là người xấu.

Lòng người dễ đổi, giờ phút này Diệp Vị Ương có chút nản lòng thoái chí,cô không nói câu nào,lạnh lùng nhìn Ảnh thiếu phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Anh cút đi! Đừng để tôi thấy mặt anh!

Edit: Dực

Beta:Tieumanulk

Lòng người dễ đổi giờ phút này Diệp Vị Ương có chút nản lòng thoái chí,cô không nói câu nào chỉ lạnh lùng nhìn Ảnh thiếu phía đối diện.

Mà vừa rồi sự việc diễn ra quá nhanh cơ hồ xảy ra trong nháy mắt,rất dễ nhận ra Ảnh thiếu không nhờ Tả La phản bội mình,mà lúc đó Tả La ngồi rất gần với Diệp Vị Ương, giờ phút này ánh mắt hắn lạnh băng,động tác nhanh độc cho dù Ảnh thiếu có nghĩ muốn đoạt cô trở lại thì cũng không còn cách xoay chuyển.

Nhìn Diệp Vị Ương vì đau đớn mà nhúu mày lại,nhìn chăm chăm sắc mặt dần tái nhợt của cô, ại nhìn lưỡi dao của Tả La đã cứa đứt phần da nơi cổ cô.Máu tươi trên cổ theo lưỡi dao chảy xuống nhìn thấy mà đau lòng, ánh mắt dưới lớp mặt nạ của Ảnh thiếu thâm trầm thêm vài phần dường như chịu đựng lại như tức giận,toàn thân tỏa ra luồng khí tàn độc khiến cho người khác không dám tới gần, khí chất lạnh lùng giết người không lý do ! Ánh mắt thâm thúy như biển khóa trụ trên gương mặt không chút thay đổi của Tả La, môi mòng khê mở, nói “Xem ra tôi phải đánh giá lại về ý nghĩa tồn tại của anh một chút. Xem ra tôi nhìn lầm người rồi, Tả La, anh.Là địch, không phải bạn! Nói đi, hôm nay rốt cục anh muốn thế nào?”

“Mang cô ấy đi,hoặc là giết cô ấy!” Âm thanh đơn giản khàn khàn vỡ vụn của Tả La truyền đến.

Ánh mắt Ảnh thiếu sắc bén híp lại một cái, bên trong tỏa ra thứ ánh sáng ma mị “Nếu tôi không đồng ý để anh mang cô ấy đi thì sao?”

“Như vậy.....Cô ấy chỉ có thể chết!” Tả La nói xong con dao trong tay dùng sức thêm ba phần, trực tiếp cứa vào bắp thịt. Ở sâu trong da,lưỡi dao đã tiến vào một phần ba,máu tươi chảy xuống như vỡ òa cực kỳ khủng khiếp,đau đến nỗi khiến cho sắc mặt Diệp Vị Ương trở nên trắng bệch,mồ hôi túa ra.Nhưng cô cắn răng không rên rỉ lấy một lời,thở dài một cái. Nội tâm cô không nhịn được mà thở dài, gần đây cô gặp phải cái số không may nào vậy? Họa sát thân liên tiếp kéo đến.

Diệp Vị Ương rất dễ nhận thấy Tả La không giống Đông Phương Dũ, tên kia sợ chết nhưng bản thân Tả La tựa hồ như bước ra từ địa ngục, chấn cái gì cũng không sợ.

Ảnh thiếu rốt cục cũng không bình tĩnh được nữa, thanh âm như hàn băng ngàn năm, gần từng chữ một “Tả La, nếu anh làm cô ấy bị thương thêm một phần nào nữa,nếu như có bất kì sơ xuất nào với cô ấy, ưu lại bất kỳ vết sẹo nào, lần sau gặp lại anh nhất định sẽ là kẻ thù không đội trời chung với tôi, tôi sẽ không niệm bất kì thứ tình cảm gì trước kia , giết chết hết!”

Hắn vừa thốt ra lời này xong, toàn thân Diệp Vị Ương sững sốt, ngay cả đau đớn cũng quên mất. Cô.....cô không nghe lầm chứ? Người đàn ông này sao đột nhiên lại bảo vệ cô như vậy? Rốt cuộc lời nói của hắn câu nào là thật câu nào là giả, câu nào là che giấu, câu nào là hỏa mù, câu nào là gạt người? Chỉ là khi cô nhìn vào ánh mắt dưới lớp mặt nạ của hắn, trong lòng cô vẫn không nhịn được có một chút rung động,ánh mắt như vậy sẽ không lừa người chứ? Thâm thúy mà kiên định,chịu đựng mà lo lắng, mãnh liệt mà mạnh mẽ, hắn thật sự không muốn cô chết!

Chẳng biết tại sao,khi biết được điều này trong lòng cô cảm thấy ấm áp,những buồn bực trong lòng trước kia nhanh chóng tan thành mây khói.

“Được, thiếu chủ, tôi sẽ không giết cô ấy, anh để tôi mang cô ấy đi. Nếu không tôi chỉ có cách khiến cho ngọc nát đá tan!” Tả La trầm ngâm trong chốc lát, tay hơi buông lỏng, lưỡi dao rời khỏi cổ Diệp Vị Ương một chút nhưng hiện tại vẫn uy hiếp tính mạng của cô.

“Lý do?” Trong lòng Ảnh thiếu phìền muộn,hắn chính mình một thời tín nhiệm khinh địch.Hắn phải sớm nhận ra người bên cạnh lão gia không thể hoàn toàn tin tưởng,lợi dụng tất cả mọi thời cơ.

“Lão gia đã bắt một người mà sống chết người đó đều dựa vào cô ấy. Tôi muốn mang cô ấy đi trao đổi.” Khuôn mặt lãnh khốc không chút biểu thị sắc mặt khi nói tới người đó nét mặt lại trở nên khác hẳn,hắn nhớ lại từng thứ,lo lắng nhúu mày một chút dường như người bị lão gia bắt rất quan trọng với hắn.

Cũng chỉ tống một khắc sau đó,không...phải nói trong vòng hai giây sau đó,tay của Ảnh thiếu di chuyển trong nháy mắt!

Không biết từ lúc nào mà tay hắn đã cầm lấy nĩa trên bàn ăn,nhanh chóng chuẩn xác phóng về phía lồng ngực của Tà La!

Lần này không có đâm vào không khí,Tà La dùng tay còn lại không cầm dao che lấy lồng ngực.Có máu từ đầu ngón tay hắn chảy xuống, hắn là rất đau nhưng hắn không nhú mảy lấy một cái,chỉ cười nhìn về phía Ảnh thiếu, nói ” Cách trái tim không tới một tấc,xem ra lần này thiếu chủ giận thật rồi.Nhưng tôi vẫn muốn mang cô ấy đi. Cảm ơn anh vì vừa rồi đã hạ thủ lưu tình.”

“Anh thật cho rằng tôi đến bây giờ vẫn không nhận ra mặt nạ nguy trang của anh sao? Anh cho rằng trên thế giới này có bao nhiêu người có thể an toàn tiến vào căn biệt thự này? Lại mấy ai biết ăn biệt thự này là nơi tuyệt đối an toàn trừ nhược điểm là tù và phê bên cạnh chỗ anh đang đứng? Tôi nghĩ anh nên biết nơi đó có thể trực tiếp mở chốt ra ngoài chứ? Anh cut! Đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!Tôi chỉ không ngờ anh có thể nguy trang lâu được như vậy, lừa tôi năm năm! Cho dù anh mang cô ta tới trước mắt lão gia, chỉ cần tôi muốn cứu người của tôi thì tôi có thể cứu cô ấy ra bất cứ lúc nào!”

Thanh âm của Ảnh thiếu trầm trầm khàn khàn,vẫn như cũ tức giận khi biết mình bị phản bội nhưng hắn biết rõ lão gia sẽ dĩ muốn bắt Diệp Vị Ương nhất định đã nghe lời đồn đãi,muốn dùng cô để kiểm chế mình.Nếu muốn dùng để kiểm chết hắn,lần này Tà La vì cứu người mà mang Diệp Vị Ương đi trao đổi,vậy chắc Vị Ương cũng không có nguy hiểm gì.

“.....Thiếu chủ, thật xin lỗi! Chờ Tâm nha đầu không có việc gì, tôi sẽ để anh xử trí!” Tà La cười khổ nói,trong lòng hắn cũng rất khó chịu,dù sao thì Ảnh thiếu cũng là một trong số ít những người bạn của hắn,luôn là người hắn kính nể nhất.

“Tiểu Ngân,tôi thực sự thấy thất vọng về anh! Thực ra thì anh vẫn có thể tiếp tục nguy trang lấy được sự tín nhiệm của tôi giống như trước đây. Chỉ cần anh không phản bội tôi,không làm ra chuyện như ngày hôm nay, lựa chọn cùng tôi hợp tác,cho dù anh không đến tôi cũng sẽ nghĩ cách cứu Tâm nha đầu ra!” Ảnh thiếu nói ra sự thật.

“.....Tiểu Ngân? Anh.....anh là tiểu Ngân?” Lần này người mở miệng chính là Diệp Vị Ương, giọng cô lúc hỏi có chút run rẩy, nhưng vẫn như cũ không từ bỏ ý định hỏi “Phải.....Người lợi hại nhất tập đoàn Dạ Mị chuyên gia lập trình máy tính,đồng thời là thư ký trước đó của Dạ Phi Phàm...Tiểu Ngân sao? Anh là tiểu Ngân sao?”

Tà La chính là tiểu Ngân? Điều này làm sao có thể? Diệp Vị Ương vẫn không thể tin được! Trong ấn tượng của cô mặc dù tiểu Ngân cũng nói rất ít, có vóc dáng cao gầy, thoát nhìn có vẻ yếu đuối,bản lĩnh đó tại sao lại có bộ dạng này? Giọng nói và vóc dáng cũng không giống! Hơn nữa nếu quả thật là tiểu Ngân,làm sao có thể đối với cô như vậy? Hắn và cô đã từng là đồng nghiệp,quan hệ không tốt cũng không xấu, không thù không oán mà!

“Học trưởng,anh phát hiện ra từ lúc nào vậy?” Tà La không trực tiếp trả lời Diệp Vị Ương chỉ nghiêm túc nhìn Ảnh thiếu,mà lúc ngày giọng nói khàn khàn của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mệ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Phản bội và chân tướng! Trả lời tôi,tôi liền đi theo anh!

“Học trưởng,anh phát hiện lúc nào?” Tà La không trực tiếp trả lời câu hỏi của Diệp Vị Ương mà nghiêm túc nhìn Ảnh Thiếu,thời điểm hỏi giọng khàn khàn hoàn toàn thay đổi!

Hắn không gọi Ảnh Thiếu hay Thiếu chủ mà tôn kính thân thiết gọi hắn học trưởng.

Giọng nói của hắn mát lạnh như nước suối,trẻ trung mà dễ nghe! Giọng này. Diệp Vị Ương làm trong tập đoàn Dạ Mị nhiều năm,cô đương nhiên biết,Tà La trước mắt thật sự là tiểu Ngân thâm tàng bất lộ.

Ảnh thiếu ánh mắt như quân vương nhìn sâu vào hắn như tất cả bí mật trên đời đã sớm bị hắn đoán được,hắn không nhanh không chậm nói: “Nếu như cậu không phải lấy thân phận Tà La xuất hiện tại nơi này hoặc giả tôi sẽ không xem cậu và tiểu Ngân khiếm tốn hữu lễ liên quan đến nhau.Có thể đi tới nơi này chỉ có ba người,trong đó bao gồm tiểu Ngân mà quan trọng nhất chỗ người đứng có một cơ quan bí mật có thể thông ra bên ngoài điểm này chỉ có một mình tiểu Ngân biết! Tiểu Ngân là cao thủ Hacker,hệ thống theo dõi cả tòa biệt thự cùng với cơ quan ám khí đều do tôi và hắn cùng nhau thiết kế..”

“Nhưng học trưởng chỉ dựa vào điểm này làm sao anh có thể xác định tôi chính là tiểu Ngân? Dù sao tiểu Ngân và Tâm nha đầu đều rơi vào tay ông cụ chuyện này anh không phải không biết,cũng từng gọi điện thoại tới đây để cho anh xác nhận qua,không thể giả,tôi bây giờ dung mạo và giọng nói đều hoàn toàn khác xa tiểu Ngân,anh tại sao không nghi ngờ tiểu Ngân không chịu nổi hành hạ nói cho tôi biết bí mật trong phòng này,lại trực tiếp khẳng định tôi chính là tiểu Ngân?” Tà La hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Bởi vì cậu dễ lộ sơ hở.Cũng bởi vì ta hiểu rõ tiểu Ngân.Tôi tin hắn sắm vai trò Tà La.Thứ nhất,tiểu Ngân mặc dù là người im lặng ít nói nhưng hắn luôn

làm việc chung với tôi,tính tình rất hiền lành,mặt ngoài yếu đuối trên thực tế có thể chịu được bất kỳ hành hạ tàn khốc! Thanh âm và dũng mạo cũng có thể thông qua thuốc hoặc dịch dung thay đổi,nếu tiểu Ngân không thể trực tiếp nói cho cậu biết bí mật trong phòng này, vậy chỉ có thể bán thân cậu chính là tiểu Ngân.”

Nói tới chỗ này Ảnh Thiếu dừng lại một chút,cậu mày tiếp tục nói: “Thứ hai,trước kia bởi vì giữa cậu và Tà La cách quá xa cho nên không tôi không xem hai người là một,nhưng từ lúc bước vào tòa biệt thự này tôi đã hoài nghi.Cậu cầm đao là thuận tay trái,tiểu Ngân cũng thuận tay trái,trước kia có thể nói do trùng hợp nhưng bây giờ cảm thấy không đơn giản thế.Nếu như tôi không đoán sai,năm đó giọng cậu căn bản không bị ông cụ dùng thuốc làm hư,ông ta chỉ làm bộ để cho ta thấy mà thôi, cậu nhiều lắm chỉ uống thuốc thay đổi giọng.Về phần mặt của cậu đại khái có thể đeo mặt nạ da người.”

“Thứ ba,tôi mặc dù không tiếp xúc nhiều với Tà La,trong đợt huấn luyện tàn khốc thỉnh thoảng có giao thủ với hắn nhưng cảm giác ấn tượng hắn đối với tôi cũng không xấu,ít ra không giống những người trong đợt huấn luyện vì muốn tranh giành phần thắng dồn tôi vào chỗ chết.Tôi vẫn luôn nghi ngờ,không hiểu tôi chưa từng thân thiện với Tà La,hắn tại sao tôn kính tôi như thế.Thậm chí ngày đó Tâm nha đầu và tiểu Ngân bị bắt,ông cụ tới Trung Quốc sửa trị tôi,Tà La còn gọi điện thoại tôi bảo tôi biết,để tôi có đủ thời gian nghĩ biện pháp để phòng ông cụ.Hiện tại cuối cùng tôi đã hiểu,không có gì kỳ lạ bởi vì Tà La chính là tiểu Ngân,mà tôi và tiểu Ngân làm việc chung một khoảng thời gian ngắn,cho dù Tà La rất ít lộ diện nhưng hắn cũng giống tiểu Ngân rất tốt với tôi.”

Tà La nghe xong ánh mắt mờ mịt,gọng cũng trầm hơn,thần sắc có chút chật vật và chán nản,gật đầu nói: “Đúng vậy,anh nói rất đúng.Học trưởng, thật xin lỗi.”

“Nhiều năm qua lão gia chưa bao giờ chịu dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào,ông ấy mặc dù coi trọng tôi,nghe tôi tương lai sau khi ông ta trăm tuổi tôi phải thừa kế vị trí ấy,làm một con rối để ông ta khống chế,nhưng ông ta lại sợ tôi giống như bây giờ len lén tự mình thành lập bang phái,cho nên ông hèn hạ dùng một con cờ giám sát tôi,bắt cậu biến thành tiểu Ngân đến gần tôi cùng tôi đến học viện thiên tài tiếp nhận học bổng công nghệ cao,để cậu có thể tự nhiên tìm cái cớ được sự tin tưởng của tôi, cũng đồng thời dễ dàng báo cáo hành tung và kế hoạch bí mật của tôi với ông cụ.Bây giờ nghĩ lại mới nhớ khó trách mấy ngày cậu ở bên cạnh tôi,ông cụ nói phái Tà La đi làm nhiệm vụ.Cậu và Tà La chưa bao giờ từng xuất hiện chung.Tôi rất ngạc nhiên hôm nay cậu tại sao không trực tiếp lấy thân phận tiểu Ngân xuất hiện? Như vậy có lẽ tôi sẽ càng tin tưởng cậu,cậu cũng có thể dễ dàng đưa Diệp Vị Ương đi.”

Tà La nghe xong một đoạn phân tích dài của Ảnh thiếu sắc mặt tái nhợt hơn,không biết có phải trước ngực bị đâm một vết thương quá sâu chảy máu thật nhiều hay bởi vì chân tướng bại lộ mà cảm thấy những thứ hắn quý trọng cùng tin tưởng không tồn tại,hắn cười nhạt,gọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa: “. Không phải không muốn lấy thân phận tiểu Ngân xuất hiện trước mặt anh,mà tôi không dám.Sợ làm anh thất vọng,sợ anh giống như bây giờ không tin tưởng tôi nữa. Năm năm qua anh giống như anh trai đối xử tốt với tôi,anh vĩnh viễn không biết đối với một đứa cô nhi như tôi phần tình cảm này sâu đậm cỡ nào.”

Hắn nói rất nhỏ nhưng Diệp Vị Ương nghe được,Ảnh Thiếu cũng nghe thấy.

“Vậy cũng đừng để cho ta biết năm năm qua cậu là con cờ nằm vùng ở bên cạnh tôi,phản bội tôi! Cục diện hôm nay do cậu tự mình tạo ra!” Ảnh thiếu tức giận trách mắng.

“Học trưởng,xin anh tin tưởng tôi,mặc dù tôi có đem một phần tin tức của anh báo cho ông cụ,nhưng tin tức mấy năm qua tôi đưa ông ấy đều không quan trọng, đa phần là giả.Tôi chưa từng bán đứng anh.Thậm chí ông cụ đến bây giờ còn chưa biết người lãnh đạo tổ chức Âm Ảnh mới quật khởi có thể đối kháng ông ta,chính là Ảnh thiếu . . . là Anh đấy.” Ánh mắt Tà La rất cô đơn.

“Tiểu Ngân,anh làm những chuyện đó không sai,anh cũng thân bất do kỷ do sống trong cảnh như thế! Huống chi đúng như lời anh nói,anh chưa từng phản bội qua Ảnh thiếu,cho nên chưa phạm sai lầm lớn!Anh bắt tôi vì cứu người nào? Là cứu người trong lòng anh sao? Nếu như đúng,tôi đồng ý đi theo anh. Nhưng trước khi đi anh nhất định phải giải đáp thêm một nghi ngờ cho tôi.”

——— Diệp Vị Ương đột nhiên xen vào,thời điểm cô nói câu cuối còn cố ý nhìn Ảnh thiếu đeo mặt nạ thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Khí phách và ấn nhãn quan tâm của hắn

Edit + Beta : Tieumanulk

“Tiểu Ngân,anh bắt tôi vì cứu người nào? Là cứu người trong lòng anh sao? Nếu như thế,tôi đồng ý đi theo anh.Nhưng trước khi tôi đi với anh,anh nhất định phải giải đáp tôi một nghi ngờ.”

Diệp Vị Ương đột nhiên xen vào,thời điểm cô nói câu cuối còn cố ý nhìn Ảnh thiếu đeo mặt nạ thần bí.

“Tôi không biết tôi có thích Tâm nha đầu hay không nhưng tôi biết tôi không muốn cô ấy chết trong tay lão gia.Những năm qua Tâm nha đầu bỏ ra quá

nhieu cho tôi,tôi đi đâu cô ấy cũng đuổi theo,tôi tới bên này làm việc cô ấy cũng chạy tới,tôi ra nước ngoài tránh đầu ngón sóng cô ấy cũng đi theo.Nếu như không phải tại tôi có lẽ cô ấy sẽ không bị bắt cóc.Cô ấy rất ngốc mà ông cụ thủ đoạn quá tàn nhẫn,tôi sợ ông ấy làm chuyện quá đáng với người không có giá trị lợi dụng như Tâm nha đầu, không muốn cô ấy bị tổn thương,còn cô có ảnh hưởng lớn đến Ảnh thiếu,gia trị lợi dụng càng lớn ông cụ càng kiên đề,sẽ không dám dùng tư hình,cho nên đối với chuyện này,Diệp tiểu thư lần này tôi chỉ có thể lựa chọn cứu Tâm nha đầu mà hy sinh cô” Tả La vừa nói vừa nhớ lại khoảng thời gian hần nguy trang thành tiểu Ngân Tâm nha đầu đã khiến cho hần cảm thấy âm áp.

Thời điểm hần là tiểu Ngân vẫn không dám đón nhận tình yêu của Tô Tâm vì sợ mang đến tai họa cho cô.

Dạng người tay nhuộm đầy máu tanh như hần,cả ngày làm bạn với xã hội đen thật sự không có tư cách đạt được tình yêu nhất là loại người hồn nhiên thiện lương đáng yêu như Tâm nha đầu .

Máu trên cổ tay Diệp Vị Ương đã tạm thời dùng áo bao lấy,mặc dù như cũ bị quản chế với Tả La nhưng không giống như trước bị xiết chặt muốn chết.

Cô nghiêng đầu nhìn ánh mắt Tả La,người ngoài nhìn sáng suốt,cô khẳng định người đàn ông trước mắt rất yêu cô gái gọi là Tô Tâm,vì vậy cô chậm rãi đề nghị:

“Không cần làm tiếp Tả La tàn nhẫn,về sau cứ làm tiếp tiểu Ngân đi.Là Tiểu Ngân mà Tâm nha đầu yêu thích tồn tại trên thế giới này thôi.Không cần đặt nhiều gánh nặng và áp lực cũng không cần muốn yêu mà không dám yêu,cậu phải hiểu đời người rất ngắn,thiên tai nhân họa nếu tránh không khỏi có lẽ một giây tiếp theo sẽ chết, cho nên phải biết quý trọng,ngghiêm túc đối mặt phần cảm tình trước mắt.Tôi nghĩ cậu trước đó che giấu thân phận Tả La cố ý lạnh nhạt cự tuyệt tâm nha đầu,lại không thể buông tha cô ấy,vẫn liên lụy đến cô ấy,là phúc tkhông phải là họa là họa thì tránh không khỏi cứ thân nhiên tiếp nhận,dùng cảm thêm chút nữa,phải tin tưởng dù đến hoàn cảnh xấu nhất cậu vẫn bảo vệ cô ấy,như vậy ít nhất khi cậu còn sống đã có một tình yêu đậm”

Lời nói của cô khiến Tả La cảm động,thậm chí đẩy lên hy vọng trong lòng hần,ánh mắt trong trẻo lạnh lùng trước sau như một của hần bắt đầu thay đổi nóng rực lên.Đúng vậy,tại sao không đón nhận tình yêu của Tâm nha đầu chứ?Xấu nhất cũng như tình huống hiện tại? Nếu cô ấy cứ nhất định xong vào thể giới của hần,vậy lần này sau khi cứu cô ra hần sẽ không bao giờ buông tay!

“Diệp tiểu thư,cám ơn cô! Tôi đột nhiên cảm giác mình rất hèn hạ ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân,bây giờ cô khuyên giải tôi,tôi lại như cũ muốn đưa cô đến chỗ nguy hiểm Tôi cảm thấy rất áy náy.Ban này cô không phải có vấn đề muốn hỏi tôi sao? Cô hỏi đi,tôi nhất định rất trả lời thành thật với cô. Từ hôm nay trở đi tôi không còn là Tả La chỉ là tiểu Ngân mà thôi.”

Tiểu Ngân nói xong nhìn sang Ảnh Thiếu,phát hiện Ảnh Thiếu hiện tại rất bình tĩnh nhìn chăm chú vào Diệp Vị Ương,ánh mắt của hần rất phức tạp,rất sâu sắc, tiểu Ngân thầm nghĩ đại khái trong lòng Ảnh Thiếu cũng cảm động vì tuyên ngôn dám yêu dám hận của Diệp Vị Ương. Diệp Vị Ương là một cô gái rất tốt rất sạch sẽ, chỉ dựa lời cô ta vừa nói tiểu Ngân cảm thấy cô có tư cách đứng ở bên cạnh Ảnh Thiếu ưu tú,đủ xứng đôi trở thành người phụ nữ của Ảnh Thiếu!

Diệp Vị Ương đương nhiên không biết trong lòng bọn họ nghĩ gì,sắc mặt cô mặc dù tái nhợt nhưng vẫn khen ngợi và vui mừng tiểu Ngân vì tình yêu mà không để ý tất cả,vì cứu cô gái mình yêu mà đánh bạc tất cả,cho nên cô chỉ cười nói: “Không trách cậu đâu.Tôi chỉ hỏi cô một vấn đề sau đó cậu cứ đem tôi trao đổi con tin.”

“Được,cô hỏi đi.” Giờ phút này Tiểu Ngân rất tôn trọng Diệp Vị Ương,giống như tôn trọng Ảnh Thiếu,thậm chí trong lòng còn xem cô thành chị dâu.

“Tôi muốn hỏi cậu,nếu thiết bị trong tòa biệt thự này đều do cậu và Ảnh Thiếu cùng thiết kế,như vậy kỹ thuật hacker của cậu nhất định hạng nhất,lúc trước cậu lấy thân phận Tiểu Ngân làm ở tập đoàn Dạ Mị,cậu đảm nhiệm tổng giám lập trình,đồng thời cũng là thư ký riêng của Dạ Phi Phàn,lần cuối cùng công ty bị tiết lộ cơ mật nên cô phiếu rút giá,thời gian không tới một ngày công ty phải chịu tổn thất nặng nề,mà cậu lại đứng ngay đó nghỉ việc,chuyện này do cậu làm sao? Cậu biết Thanh Phong tuần sao?” Diệp Vị Ương hít sâu một hơi,hỏi nghi vấn của mình.

Tiểu Ngân ngớ ngẩn tựa hồ hoàn toàn không ngờ Diệp Vị Ương hỏi hần vấn đề này,hơn nữa cô nhắc đến cái tên Thanh Phong Tuấn,mà Ảnh Thiếu đang ở trước mặt,chẳng lẽ cô không biết Ảnh Thiếu chính là Thanh Phong Tuấn sao? Chuyện này tiểu Ngân trả lời cũng không phải,không trả lời cũng không phải,khó xử quá đi.

Ánh mắt phức tạp nhìn sang Ảnh Thiếu,phát hiện Ảnh Thiếu có nhiều thú vị nhìn hần,hần đành phải nhắm mắt nói: “Đúng vậy,chuyện đó là tôi làm.Tôi chỉ trả lời cô một vấn đề, bởi vì cô trước chỉ nói hỏi một vấn đề,vì vậy vấn đề thứ hai tôi không thể trả lời.”

Diệp Vị Ương suy nghĩ,hình như cô đã hỏi thêm một vấn đề,mặc dù rất muốn biết đáp án chính xác nhưng không muốn làm người khác khó chịu nên không ép.

Cô nghĩ thầm,tiểu Ngân vận dụng kỹ thuật hacker phá hỏng thống cơ mật nội bộ tập đoàn Dạ Mị,tiết lộ cổ phiếu công ty,hần làm như vậy người được lợi chen vào chỉ có Thanh Phong Tuấn và Đông Phương Thước.Mà Đông Phương thước vốn là siêu sao quốc tế,chỉ hợp đồng quảng cáo đã có triển vọng,tạm thời gia nhập coi như chỉ bắt bầu,chỉ có Thanh Phong Tuấn một nhân vật lớn như hần đột nhiên gia nhập tập đoàn Dạ Mị thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi,không biết tại sao.

Quan trọng nhất là. Tiểu Ngân rất quen thuộc Ảnh Thiếu.Ảnh Thiếu lại không chịu ở trước mặt cô tháo mặt nạ xuống,gọng của hần ngoại trừ hơi khàn khàn không giống Thanh Phong Tuấn,còn lại ánh mắt thì rất giống .

Giữa Ảnh Thiếu và Thanh Phong Tuấn rốt cuộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ

Diệp Vị Ương trong lòng thoáng qua một ý tưởng vô cùng lớn mật,cô bị suy nghĩ của chính mình hù sợ,ngây ngốc nhìn ánh mắt phức tạp của Ảnh thiếu,cô

đột nhiên nói không ra một câu!

“Em nhìn đủ chưa? Em thật muốn đi với hấn,đừng mình làm con tin cứu người sao? Em có biết sẽ rất nguy hiểm không hả? Còn nữa. . .lúc ra quyết định trọng đại,em có phải nên hỏi anh có đồng ý hay không,đừng quên em bây giờ làm người phụ nữ của anh!” Ảnh thiếu trầm giọng mờ miệng nói,vô cùng khí phách nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của hấn ngừng ở nơi cô bị thương,mơ hồ lộ ra một tia quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Tròng mắt thâm thúy như biển tràn đầy hung ác

Edit+Beta : Tieumanulk

Ảnh thiếu trầm giọng mờ miệng vô cùng khí phách nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của hấn ngừng ở nơi cô bị thương,mơ hồ lộ ra một tia quan tâm.

“Thay vì bị anh nhốt tại chỗ này làm công việc vặt,không bằng đi làm con tin cứu một mạng người,thuận tiện thành toàn hạnh phúc cho Tiểu Ngân,đây không phải kết quả tốt nhất sao?Tôi sẽ không hối hận.Tiểu Ngân,không cần để ý đến hấn,chốt mở ở nơi nào? Mở ra cửa ngăn tôi đi với cậu.” Diệp Vị Ương cau mày tự nhiên nói,căn bản không thèm nhìn Ảnh thiếu.

Không phải cô không biết lần này đi sẽ rất nguy hiểm cũng không phải cô không sợ chết,cô sợ ở riêng một mình với Ảnh thiếu.Không thể nói tại sao chắc sợ lòng bị luân hãm.Mà cô cũng ghét mình dễ dàng trở thành một người phụ nữ đứng núi này trông núi nọ.

Hơn nữa trên người Ảnh thiếu chứa quá nhiều nghi điểm,đối với người đàn ông có ý giấu giếm chân tướng với mình,vô luận đối phương tốt với cô thế nào cô cũng bài xích .

Diệp Vị Ương không chú ý tới vẻ mặt Ảnh thiếu nhưng tiểu Ngân chú ý tới.Vì vậy vẻ mặt hấn cứng ngắc,thấp giọng cam kết: “Thiếu chủ,cậu yên tâm,trên đường tôi sẽ băng bó vết thương cho cô ấy,cô ấy sẽ an toàn rồi khỏi khỏi.”

“Nếu cô ta có tinh thần hy sinh,nếu như bản thân có năng lực quyết định,vậy sống chết của cô ta chẳng quan hệ tới tôi! Cút!”Tròng mắt Ảnh thiếu thâm thúy như biển giờ phút này tràn đầy tàn ác,từ nhỏ đến lớn sau khi mẹ hấn chết hấn chẳng quan tâm đến sống chết của cô gái nào? Cô gái trước mắt lại không biết điều! Cũng được,cô muốn đi chịu chết hấn còn ép cô ở lại làm gì.

Tiểu Ngân dù sao cũng theo bên cạnh Ảnh Thiếu năm năm đương nhiên biết Ảnh Thiếu lúc này đang nổi giận,chỉ sợ anh ấy tạm thời thay đổi chủ ý không thả người,hấn không có thời gian nghĩ nhiều hít sâu một cái,cuối cùng nói một câu:“Học trưởng,lần này thật xin lỗi.”

Sau đó,tay trái của hấn nhấn tù cà phê trên vách tường,phút chốc ken két một tiếng,chuyện kỳ lạ xảy ra,tù cà phê di động về phía trước,sau lại xuất hiện một cánh cửa,tiểu Ngân mang theo Diệp Vị Ương lách mình đi vào trong.

Dường như cùng một lúc Tiểu Ngân và Diệp Vị Ương biến mất,tù cà phê xây trong tường lại lui về vị trí cũ.

Trong biệt thự lại khôi phục yên tĩnh chỉ còn lại lạnh lẽo không có sinh khí.

Ảnh Thiếu cười tự giễu,hắn cúi đầu nhìn qua bàn tay cầm cây nĩa từng đâm vào tiểu Ngân,cái tay này trước đó rất nỗ lực muốn giải cứu người con gái đó,hiện tại cái gì cũng giữ không được.Người con gái kia cả gan chủ động đi theo người khác.

Thức ăn trên bàn đã nguội,là cô theo căn dặn làm món ăn gia đình theo kiểu Trung Quốc cho hấn.Hấn cầm lên chiếc đũa từng miếng từng miếng từ từ ăn,sau khi mẹ hấn chết,không có người nghiêm túc nấu món ăn hấn.Năm năm sống trong huấn luyện tàn khốc không gián đoạn cơ hồ phá hủy vị giác hấn,hấn ăn ngoại trừ ăn ra còn có chút ám áp,càng ăn càng thêm cô đơn.

Cô gái đó có thể đứng hiên lành như vậy không!

Hấn càng nghĩ càng giận,quăng chiếc đũa,quét toàn bộ thức ăn trên bàn xuống đất cho đến cả người không còn tí sức lực nào! Sau đó hấn rút cuộc thỏa hiệp thuận theo ý nghĩ trong lòng,cẩn rằng gọi hai cú điện thoại.

Cú điện thoại đầu tiên hấn gọi cho Hàn Thiên tuyết:“Thiên Tuyết,nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn Diệp Vị Ương tối nay sẽ rơi vào tay cha cô,ông lão ấy thủ đoạn ra sao cô rõ ràng nhất,mà cô ấy là con cò quan trọng tôi năm đó đánh vào nước Z điều tra ra,cô âm thầm chăm sóc không để cô ta có chuyện.Còn nữa,tìm cơ hội tôi và cô sẽ trong ứng ngoài hợp mau cứu cô ấy ra.Nhưng cô cũng phải cẩn thận một chút.Lão gia đó. ác độc đến lục thân bất nhận.”

Cú thứ hai hấn gọi cho đám đàn em trong tổ chức Âm Ảnh:“Thông báo tất cả anh em sẵn sàng trong trạng thái chiến đấu,chuẩn bị tốt vũ khí chờ lệnh

của tôi!”

Gọi xong hai cú điện thoại,hắn chán chường ném mạnh điện thoại lên ghế salon.

Nhìn mặt đất một mảnh hỗn độn,hắn xoa xoa mi tâm, thôi,phải lập tức tìm người làm thêm giờ quét dọn,dù sao ông cụ tạm thời có con tin tay,sẽ không đuổi sít sao tới gây áp lực cho hắn.

Hắn phiền não buồn lòng một chút cả vật,đi vào căn phòng mà hắn và Diệp Vị Ương cùng ngủ,hắn ngường về sau,cả người ngã xuống giường,trên giường đơn sạch sẽ tựa hồ còn thoảng thoảng hương thơm của cô.

Giống như một khắc cũng không thể đợi,ngồi chờ chết không phải tính tình của hắn,chủ động xuất kích mới là tác phong của hắn,nếu không bỏ được vậy chỉ có thể quay lại chém giết! Mặc dù.hắn cũng cảm thấy tâm trạng mình có chút mất khống chế,thay đổi thất thường đôi khi có chút buồn cười.Lần nữa ngồi dậy trên giường,hắn đứng dậy đi tới trước tủ quần áo,tính đổi một bộ tây trang,kết quả.A,thật là sắp điên rồi! Trong tủ quần áo thật lớn treo đầy quần áo hắn bảo người mua cho Diệp Vị Ương!

Ảnh Thiếu tức giận đóng rầm cửa tủ lại,trực tiếp cầm điện thoại di động đi ra cửa!

Lại nói đến sau khi Tiểu Ngân đưa Diệp Vị Ương ra ngoài lập tức lên một chiếc xe thể thao đã chuẩn bị trước đó.

Xe nhanh như chớp chạy ra ngoại thành,hai người không nói chuyện,cũng không biết trải qua bao lâu rốt cuộc cảm giác đường không còn vắng vẻ,trở lại phố xá náo nhiệt.

Thời điểm đèn đỏ sáng lên,tiểu Ngân nhìn thời gian trong xe,suy nghĩ dù Ảnh Thiếu có đuổi theo cũng không cần nổi hắn,cho nên lập tức thờ phào nhẹ nhõm

Diệp Vị Ương nhìn về mặt hắn,không hiểu hỏi: “Cậu rất sợ Ảnh Thiếu đuổi theo sao?”

“Ừ.” Tiểu Ngân xoa xoa ấn đường một mồi lên tiếng,thuận tay lấy xuống mặt nạ da người trên mặt,lộ ra khuôn mặt tái nhợt trẻ tuổi.

Hắn trả lời khẳng định khiến Diệp Vị Ương ngẩn người,không tự chủ được nói:”Yên tâm đi,loại người chỉ tay năm ngón ấy căn bản chẳng thềm ngó tới tôi,nếu hắn nói mặc kệ tôi sống hay chết, hắn sẽ không làm trái lời mình đuổi theo đâu.”

“Người khác có thể sẽ không nhưng cô không giống bọn họ.Tôi đã ở bên cạnh anh ấy năm năm,biệt thự mà cô ở chưa từng có những cô gái khác đi vào. Ngay cả tiểu thư cũng chưa vào qua.Lúc tôi đưa cô đi thật ra anh ấy rất khẩn trương,bởi vì trong mắt anh ấy tôi thấy được tia quan tâm,tôi sợ anh ấy sẽ đổi ý như vậy tôi sẽ không còn cách đối Tâm nha đầu ra ngoài.Tôi dám khẳng định hiện tại anh ấy nhất định đã đuổi theo phía sau.”

Diệp Vị Ương không hỏi tiểu thư trong miệng tiểu Ngân là người nào,cô tuyệt đối không ngờ người đó lại là Hàn Thiên Tuyết.Giờ phút này cô không muốn nghĩ nhiều,trong đầu đều là lời nói của tiểu Ngân,cái tên vô cùng phức tạp luôn trêu cô làm sao quan tâm cô chứ? Vừa định cười xóa đi ý nghĩ này nhưng trong lòng cô cả kinh! Nếu như đối phương đúng là Thanh Phong Tuấn,đường như rất có thể.

“Thôi,không nói những thứ này,thừa dịp hiện tại còn thời gian tôi giúp cô cẩn thận xử lý vết thương,nếu không để lại sẹo tôi sợ này sẽ bị Thiếu chủ đuổi giết khắp nơi.” Tiểu Ngân nói nửa đùa nửa thật.Thật ra vết thương trước ngực hắn cũng rất nghiêm trọng,trên đường đi đã chảy rất nhiều máu,gấp rút lên đường nên không có thời gian xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Ép cô nhảy múa thoát y! Cười lạnh,dũng khí và yêu mị!

Edit+Beta : Tieumanulk

Khuôn mặt tiểu Ngân tái nhợt lấy ra hòm thuốc bên trong xe,muốn băng bó vết thương trên cổ Diệp Vị Ương nhưng lại bị cô từ chối.

Cô chỉ chỉ vào ngực của hắn,nói: “Cậu trước tự mình xử lý cái đã,nếu không sẽ mất mạng trước khi đưa tôi đi trao đổi chứ đừng nói giữ mạng đi gặp Tâm nha đầu.”

Tiểu Ngân ngẩn ngẩn ra,không sở thì thầm nói: “Chị dâu,chị là người hiền lành,hi vọng sau này đối xử tốt với Ảnh thiếu chủ,anh ấy.đã chịu rất nhiều khổ sở.”

Một tiếng chị dâu làm hai má Diệp Vị Ương đỏ ửng, hai người rất nhanh xử lý qua loa vết thương, một đường yên lặng vội vã cứu người như cứu hỏa, không tiếp tục nói nhiều.

Lại không biết xe chạy bao lâu rồi cuộc lái đến một cửa quán rượu lớn. Tiểu Ngân dùng ánh mắt ý bảo Diệp Vị Ương xuống xe.

“Nơi này? Người cậu muốn cứu bị giam ở nơi đây sao?” Diệp Vị Ương có chút kinh ngạc.

“Chỗ huyền ảo nhất chính là chỗ an toàn nhất, lão gia sau khi từ Pháp trở về tạm thời đem thể lực tập hợp ở đây, lão gia đa mưu túc trí đương nhiên không ai biết ông ta đã sớm biến quán rượu này trở thành luyện ngục nhân gian.” Tiểu Ngân cau mày nói, tựa hồ vô cùng sợ lão gia biến thành, người đó thủ đoạn thực sự quá tàn nhẫn.

“Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào? Cậu có nói trước với ông lão dùng tôi để đổi con tin không?” Diệp Vị Ương lo lắng hỏi, không có bỏ qua bất kỳ nét thay đổi nào của tiểu Ngân, biết hẳn đang sợ hãi.

“Thật ra. Tôi cũng không nắm chắc mười phần. Lão gia đã từng nói ông ta không cần người vô dụng, mà Tâm nha đầu ở trong mắt của ông chính là người vô dụng, cho nên nhiều lần muốn bắt Tâm nha đầu làm thí nghiệm tàn khốc trên thân thể con người, muốn giết cô ấy. Ông ấy biết Ảnh thiếu quan tâm cô nên ông muốn bắt cóc cô ép Ảnh Thiếu khuất phục, nhưng ông ta lại muốn biết lực ảnh hưởng của cô. Nếu như cô là cô gái bình thường ông sẽ cảm thấy không thú vị, trực tiếp tìm người giết cô, cũng sẽ cười nhạo mất Ảnh thiếu có vấn đề. Ông ấy nói.” Tiểu Ngân tựa hồ có chuyện khó xử, ngượng ngùng không nói.

“Lão biến thái đó nói gì?”

“Ông ta nói sau khi đưa cô đến, ông ta sẽ không chủ động hiện thân ra mặt hoặc trao đổi con tin, nơi này ngoài mặt chính là Dạ điểm, rất nhiều mua say đang ở chỗ này, ông ấy muốn. muốn cô dùng thực lực của mình đẩy không khí đến đỉnh điểm, ồn ào, náo nhiệt, khiến tất cả đàn ông điên cuồng lên, khi ông ấy nghe được động tĩnh thì sẽ xuất hiện, cảm thấy cô có giá trị mới chịu thả Tâm nha đầu. Nhưng nếu cô không đạt tới hiệu quả như ông ấy muốn, không thể khiến nơi đây náo nhiệt, ông ấy sẽ.”

“Ông sẽ ra lệnh cho người núp ở chỗ tối trực tiếp một phát súng giết chết tôi sao? A, quả nhiên người biến thái nghĩ ra phương thức gặp mặt cũng biến thái! Bao một cô gái kéo lên hứng thú của tất cả đàn ông nơi đây? Chuyện thế mà ông lão ấy cũng nghĩ ra được! Chỉ là nếu đã đồng ý đến đây với cậu, tôi làm sao có thể làm ông ta thất vọng! Cho tôi năm phút chuẩn bị quần áo, tôi muốn lên đài diễn xuất!” Diệp Vị Ương cắn răng nói giống như đang đánh bạc, giờ phút nhất của cô trong suốt mà kiên định, tất cả đều là ánh sáng chính nghĩa. Cô vốn là người mẫu, chỉ cần không lộ ra mặt mũi muốn hấp dẫn tầm mắt của mọi người, kéo không khí nơi đây có cái gì khó? Vì cứu người, ai sợ ai chứ?

Nếu tiểu Ngân dám đưa cô đến đây, chỉ cần cô làm tốt, cô cũng không lo lắng ông lão biến thái không tuân thủ lời hứa! Dù sao tiểu Ngân cũng là người thiên tài nghĩ sâu tính kỹ, không nắm chắc hẳn nhất định sẽ không đưa cô đến đây mạo hiểm.

Diệp Vị Ương theo căn dặn của tiểu Ngân tìm một nơi vắng vẻ bên cạnh Dạ điểm, sau khi đến cửa ngầm, nơi đó có hai người coi chừng, lập tức bị tiểu Ngân đánh ngất xỉu.

Đi vào Dạ Điểm liền có thể cảm nhận nhộn nhịp bên trong, còn có ánh đèn màu sắc sặc sỡ tạo ra cảm giác mập mờ. Chỉ là Diệp Vị Ương không liếc mắt nhìn thêm, cô không thích trường hợp thế này. Nếu không phải vì cứu người cô thật sự không ở đây, chứ đừng nói trở thành tiêu điểm!

Len lén đi tới phía sau đài, Diệp Vị Ương mặc dù tận lực khiêm tốn cúi đầu nhưng vẫn khiến mọi người chú ý.

Cô nhìn các cô gái phía sau đài, muôn hình muôn vẻ, ăn mặc rất trắng trợn, trang điểm đậm mà đẹp, nhưng cô chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết ai là đại tỷ quản lý.

Cô đi tới thấp giọng nói: “Tôi chỉ nhảy một điệu giúp cô tạo không khí, tiền cô cứ lấy tôi không lấy một đồng.”

Vị đại tỷ kia quan sát từ trên xuống dưới người cô, sau đó khinh bỉ nói: “Cô gái điên này chạy từ đâu đến? Cô cho rằng cô là ai? Đáng đáp ngược lại không tệ, vóc dáng cũng đủ cao nhưng mà tại nơi này các cô gái xinh đẹp rất nhiều! Tất cả mọi người đều tranh lên đài hấp dẫn khách chú ý kiếm tiền, cô có tư cách gì để tôi tin cô tới đây không phải vì tiền, hơn nữa có thể nhảy vũ điệu nào kéo không khí đây? ! Hừ, phải biết, ở chỗ này nếu làm hỏng việc là xảy ra án mạng đấy!”

Diệp Vị Ương giờ phút này rất tỉnh táo nhìn cô, không giận không buồn, khuôn mặt như cũ mỉm cười nói: “Đại tỷ không tin tôi là rất bình thường, nhưng nếu một đồng tôi cũng không cần, sao lại không để tôi thử một lần? Nếu như tôi thành công thì cô được lợi, còn tôi cũng như mong muốn được nổi bật. Nếu như tôi thất bại, cô có thể trực tiếp tìm người giết tôi, hoặc tìm một đồng người nhục nhã tôi, như thế nào? Tính thế nào cô cũng không lỗ!”

“Ồ, không nhìn ra cô thật biết tính toán, nói cũng hay đấy!” Đại tỷ nhìn cô gái sắc mặt bình tĩnh cười nhạt, cô gái tới nơi này còn cả gan nói thẳng với cô thật đúng là hiếm thấy. Vì vậy cô gật đầu một cái “Được rồi, ngàn vạn đừng để tôi thất vọng, thì cho cô cơ hội lần này, đại tỷ đây sẽ giải quyết ổn thỏa! Nếu phá quán tôi sẽ cho cô biết thế nào!”

Diệp Vị Ương cười nhạt, xoay người tính đi về phía đài.

Lúc này đại tỷ nhìn chằm chằm bóng lưng cô không biết tại sao lần nữa mở miệng hỏi: “Này, cô tên là gì?”

Diệp Vị Ương quay đầu lại cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Tôi tên là Minie honey, đến từ Pháp, dòng máu lai Trung Pháp, đến đây tìm kiếm cha của tôi cho nên hi vọng càng ngày càng nhiều người biết tôi.” Nói xong cô đi qua một bên, ngồi xuống nhắm mắt lại mặc cho thợ trang điểm bôi bôi trét trét trên

mặt.

Hiazzz,cô thuận miệng lấy một tên ngoại quốc Minie honey,cũng nói mình đến từ nước Pháp,tin rằng tin tức truyền đi ông lão nước Pháp biến thái không thể không nghe được,còn không biết cô tới sao?

Cuối cùng ở phía sau đài.

Trong ánh mắt các cô gái có hâm mộ có khinh bỉ,Diệp Vị Ương vẻ mặt lạnh nhạt thay váy khiêu vũ sau đài,sau đó hít sâu một hơi,đeo lên cái khăn che mặt,đi theo các vũ nữ khác tràn đầy tự tin dốc hết toàn lực lên đài.

Đi lên trên vũ đài tràn ngập ánh sáng lung linh,Diệp Vị Ương trong đầu tưởng tượng mình là một vũ nữ ngoại quốc phong tình vạn chủng,cô nhớ tới lúc còn học đại học đã từng xem qua video người nước ngoài nhảy,nhắm lại mắt ở trước mặt mọi người bắt đầu nhanh nhẹn nhảy múa,điên cuồng nóng bỏng giống như một tinh linh thuần khiết,vũ điệu của cô kiều ngạo,gợi tay nhắc chân,quay đầu lại nhất tiểu bách mị sinh,khỏe mắt nhẹ nhếch lên,mỗi một lần ngừng đầu sóng mắt lưu chuyển,phong tình vạn chủng,hấp dẫn tất cả phái nam!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Quyến rũ chết người, phái nam muốn có

Edit + Beta: Tieumanulk

Điệu múa của cô,gợi tay nhắc chân yêu mị linh động,khỏe mắt nhẹ nhếch lên,mỗi một lần ngừng đầu sóng mắt lưu chuyển,phong tình vạn chủng hấp dẫn tất cả phái nam!

Càng lui về phía sau Diệp Vị Ương ở trên sân khấu càng có thể tự do phát huy,cô tự do hóa thân thành một vũ nữ câu hồn,từ thanh thuần đến yêu mị cô từng bước từng bước biểu diễn tất cả vũ điệu mộng ảo giống như tinh linh bóng đêm chấp chôn bằng kỹ thuật nhảy điệu luyện khiến cả Dạ điểm điên cuồng.

Người người nhìn kỹ thuật nhảy cô thốt tha uyển chuyển,nhìn cô đong đưa phong tình,nhìn cô trong quyến rũ lộ ra thanh thuần,cơ hồ sôi trào.

Rõ ràng một vũ đạo không quá thu hút lại bị mị lực trên người cô đốt lên kích tình,người xem điên cuồng nhiệt tình,hồ to để cô tiếp tục nhảy,có người thậm chí thích thú huyêt gió.

Tới nơi này đa số là thương gia ông chủ có chút tiền,thậm chí công tử quý tộc.Mặc dù ngày thường bọn bị kích thích nhưng vẫn giả trang rất tốt,tôi nay dường như bị người đốt ngọt đốt trong lòng khác xa thường ngày!

Đối với chút việc này Diệp Vị Ương cũng không quá để ý,cô để ý chính là khúc nhạc tiếp theo,hoàn toàn thiếu đốt toàn trường !

Kèm theo nhạc rock kích động,Diệp Vị Ương lần nữa nhảy múa.

Nhất thời mọi người bắt đầu sôi trào.

Một người đàn ông trung niên thậm chí cầm một bó hoa hồng đỏ rực muốn xông lên đài tặng cho cô nhưng quản lý nhân viên nơi này đã nhìn thấu tiềm lực của Diệp Vị Ương,phái bọn cận vệ núp trong đám người ngăn lại người đàn ông không để cho ông ta quấy rầy biểu diễn.Người đàn ông không còn cách,không thể làm gì khác hơn nhảy lên nhìn Diệp Vị Ương điên cuồng hét : “ ! Mỹ nữ! Đại mỹ nữ! Tôi yêu cô! Tôi muốn cô! ”

Thanh âm như vậy không chỉ một cá nhân mà vô số đàn ông gia nhập không ngừng gào thét.

Ở một nơi bí mật mọi người không nhìn thấy,trong một căn phòng VIP,một đôi đôi mắt già nua sắc bén như ưng,một ông lão lớn tuổi mắt sáng như đuốc yên lặng xem video trực tiếp từ hiện trường,nhìn ánh mắt đặc biệt hấp dẫn người,chỉ cần nhìn qua một lần liền nhớ.

Chỉ thấy cô mang theo mạng che mặt có vài phần hấp dẫn người.Trong ánh trăng mờ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi môi đỏ tươi,hồng điểm ướt át,hon nữa cái lưỡi thỏm tho mập mờ vươn ra liếm liếm trên chọc đám đàn ông khiến bọn họ thần hồn điên đảo,chứ không cần nói đến cặp mắt của cô! Cô trang điểm đậm,trông mắt thâm thúy mê người giống như lóc xoáy lớn,hấp dẫn từng phái nam rơi vào.

Ông lão không thể không thừa nhận cô khác với các vũ nữ ông từng thấy,cô quả thật có cách làm đàn ông điên cuồng vì mình.Thậm chí ngay cả ông dường như cũng bị cặp mắt kia hấp dẫn vào vẫn chưa thoát khỏi.Hon nhiều năm qua thân thể của ông ngày càng già nua,chơi đùa vô số phụ nữ nơi đó gần như vô năng,thể nhưng lúc này cảm thấy cả người nóng rực.

Điệu nhảy thứ hai của cô hoàn toàn giống như một cô gái lãng lợ mê hoặc tất cả đàn ông,nhưng bên trong phong tình có chút to gan,rồi lại khác các cô

gái khác thuần thiết gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn,vì vậy hai thứ trí mạng này hết hợp lại,biến thành một loại anh tuc khác cốt,khiến người ta yêu muốn ngừng mà không được!

Nhìn lại chung quanh,những người đàn ông kia đều là sắc.Nheo mắt nhìn ngực trần nõn hơi lộ ra cùng càn cổ thon dài xương quai xanh trắng nõn,hon nữa sau lưng cô lộ một khoảng tuyết trắng,sắc mặt mọi người đều si mê.

Không biết vì sao,ông lão thậm chí không nhìn không rõ mặt cô lại sinh ra một loại biến thái tham muốn giữ lấy cô.

Mà Diệp Vị Ương tiếp tục biến mình thành một vũ nữ chân chính,tận tình lắc lư vòng eo,hoàn toàn không thấy ánh mắt mấy kẻ điên dưới đài,chỉ để ý bày ra thiên kiều bá mị,phong tình vạn chủng

Nơi này là Dạ điểm hỗn loạn ăn chơi nhất thành A,ánh đèn ban đêm kiều diễm,nhạc đỉnh tai nhức óc âm thanh quanh quẩn xung quanh.

Một thân váy cực ngắn nóng bỏng Diệp Vị Ương rốt cuộc nhảy xong khúc nhạc không chút để ý dưới đài vẫn đang điên cuồng kêu gào.Đẩy cửa,cô chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng cao gầy yêu mị trong treo lạnh lùng,tàng lún làn da tuyết trắng với hai chân thon dài cân xứng.Khiến bọn đàn ông nhớ thương muốn chết, cô chỉ cười lạnh kiên quyết lui ra phía sau sân khấu,đi vào phòng thay đồ riêng bắt đầu thay quần áo.

Ngón tay thon dài xẹt qua xương quai xanh trắng nõn của mình,đai lưng váy được mở ra,váy nhảy ngắn đến không thể ngắn hơn nhẹ nhàng rơi trên đất,lộ ra đường cong xinh đẹp.Thân thể đủ để khiến bất kỳ đàn ông nào nhìn thấy huyết mạch bành trướng,hồ hấp hỗn loạn! Đó là cơ thể hòa lẫn trẻ đẹp tinh khiết của thiếu nữ !

Đang lúc Diệp Vị Ương chuẩn bị cầm lên bộ quần áo trước đó của mình lên thì trong gian thay đồ vang lên nhiều giọng nam bí ôi:

“Ai ya,tôi vừa rồi rõ ràng nhìn thấy cô ta chạy đến chỗ này,tại sao thoáng cái không trông thấy bóng người rồi hả ?” Một người đàn ông mắt nhỏ lau nước miếng áo nào nói.

“Chắc chắc!Chỉ là tôi đã bỏ ra số tiền lớn mới mua được quản lý nhân viên phía sau đài cho phép chúng ta vào? Ai ui,tôi chỉ vừa nghĩ tới đáng về tiểu yêu nữ ở trên đài phong tình vạn chủng,trái tim tôi đã nhảy thành thịch! Làm sao bây giờ? Tôi hôm nay nhất định phải ăn được cô ta,bằng không tôi trở về sẽ ngủ không yên đây! Vóc người cao ráo,ta muốn đến chết a!” Một người côn đồ khác vỗ ngực liên tục phụ họa nói.

“Nghe nói đại tỷ nơi này nói không được đụng vào con gái nơi này,chỉ phụ trách nhảy chứ không bồi ngủ,không bằng. Chúng ta đừng trêu chọc người ta,đi tìm những cô gái khác đi?” Một người đàn ông sợ hãi nhưng rõ ràng cũng là đồ háo sắc khuyên nhủ.

“Mẹ nó! Muốn ăn thì đừng sợ cay! Bản thiếu gia thích thì phải có! Hôm nay không ăn được cô gái đó thì không được!”

“Không sai! Tôi cũng vậy muốn cô ấy đã lâu,hôm nay phải cho đã nghiện! Chúng ta nhiều người cho dù cô ta có chỗ dựa,chúng ta cũng không sợ đấu không lại?”

.

Không ngừng truyền ra tiếng nghị luận,đám người kia bắt đầu lục soát phòng thay áo khác,bước chân của bọn hắn càng ngày càng gần.

Diệp Vị Ương nhón chân,một tay bảo vệ ngực lồ lộ,một tay cầm quần áo của mình,lông mày thanh tú nhíu lại,tẩy đi son phấn đậm trên mặt,giờ phút này trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục xuất hiện lo lắng.

Tiểu Ngân sẽ núp ở chỗ tối bảo vệ an toàn của cô chứ?

Nhưng Diệp Vị Ương không biết,tiểu Ngân tạm thời bị người lão gia phái tới âm thầm đưa đi,giờ phút này không có ai tới cứu cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lưu manh, chạy.....

Edit : Dực

Beta :Tieumanulk

Tiểu Ngân tạm thời bị người của lão gia phái đi âm thầm trao đổi, giờ phút này không có ai tới cứu Diệp Vị Ương.

Giữa lúc đám lưu manh định mở cửa phòng thay đồ chỗ Diệp Vị Ương thì chỉ nghe “Phanh” một tiếng, cửa bị một cú đá từ bên ngoài bắn ngược vào

trong! Có người vọt vào! Là một.cô gái!

Tên cô đồ bị cánh cửa đập phải choáng váng đầu óc chảy cả máu.

Mấy tên lưu manh khác còn tưởng là người tới cứu Diệp Vị Ương, lập tức sợ hãi nhìn về phía cửa ,Chắc chắc.cô gái này thật nguy hiểm! Bọn lưu manh nhìn đến không chớp mắt!

Người tới chính là người nhận được điện thoại của Ảnh thiếu – Hàn Thiên Tuyết. Giờ này, toàn thân cô là trang phục màu đen, tóc dài buộc cao lên, khí chất lạnh lùng! Nhưng cũng.vô cùng hấp dẫn!

“Ha ha, ôi ôi, vốn đang nói một nữ không đủ cho nhiều người chơi,hiện tại lại có thêm một người đẹp tới, tốt tốt, thật tốt! Mẹ nó tốt quá! Các anh em, thật có điểm phúc! Bọn bây lên cho tao!”

Hàn Thiên Tuyết nghe xong mấy lời này nở một nụ cười lạnh, mái tóc dài vung lên như roi quất lên mặt đối phương, sau đó không chút khách khí tung thêm một quyền thẳng mặt.

Một quyền này của cô là dùng hết sức, đánh cho đối phương sưng mặt sưng mũi đồng thời cũng khiến tay cô bị rách da chảy máu nhưng cô lại không hề để ý,đường như một chút cũng không cảm thấy đau.

Cô vừa nhanh nhẹn né tránh bọn hảo sắc tấn công vừa trang thủ thời gian cho Diệp Vị Ương chạy trốn. Đây việc do Ảnh thiếu – bạn cô nhờ cô giúp, cô nghĩ cô phải hoàn thành việc này. Cho nên cô hướng về phía Diệp Vị Ương quát: Chạy.

“Diệp Vị Ương, cô đi nhanh một chút! Chạy ra khỏi nơi này! Tôi tin Ảnh thiếu sẽ tới nhanh thôi, cô đi tới nơi nào an toàn một chút chờ hân, nơi này cứ giao cho tôi giải quyết.”

Cô đã từng là một cô gái yếu đuối như Diệp Vị Ương, thậm chí vẫn cho mình là trẻ mồ côi nhưng sau khi cha tìm lại được cô đưa cô tới nước Pháp,đem cô nuôi như động vật. Năm năm sống trong những đợt huấn luyện tàn nhẫn, cô cứ kiên cường như vậy rèn luyện được một thân võ nghệ. Cô không còn là cô gái ngây thơ trong sáng không mang sự đời trong mắt Dạ Phi Phàm nữa.Người trước kia cô là đại tiểu thư của tổng hội hắc bang Pha – ra – ông cao cao tại thượng – Hàn Thiên Tuyết,người sau này cô cũng chỉ là cô gái không chiếm được tình thương của cha chịu rất nhiều sự hành hạ cùng lợi dụng.

Năm năm ròng rã bị nhốt,cô và Dạ Phi Phàm bị chia cắt năm năm không thể liên lạc, trải qua thống khổ như vậy, trong lòng cô bắt đầu thay đổi.

Lần này trở về, ngoài việc cô giúp Ảnh thiếu báo thù,nguyện vọng lớn nhất chính là tìm được người mình yêu trở về. Nhưng,nếu người bạn tốt nhất Ảnh thiếu có thể đứng ra báo thù, học được cách rời bỏ người yêu,vậy khi cần cô giúp thì cô không thể chối từ.

Yêu mà không được rõ ràng là đau nhất. Cuộc đời này, Hàn Thiên Tuyết cô không nhận được nhất chính là người yêu mà mà bị chia rẽ, mặc dù người chi phối tất cả chính là cha cô thì cô cũng dám không nghe theo.

Cô không nên tốn thời gian với bọn lưu manh này! Hiện tại chỉ có bốn chữ: Tốc chiến tốc thắng.

Thấy Hàn Thiên Tuyết,Diệp Vị Ương liền nghĩ Thanh Phong Tuấn cũng đến cùng,phỏng đoán nào đó trong lòng càng thêm khẳng định! Ảnh thiếu chính là Thanh Phong Tuấn!

Diệp Vị Ương không muốn khiến Hàn Thiên Tuyết chịu thêm bất cứ phiền phức gì nữa,nhanh chóng mặc quần áo, đại nảo bắt đầu suy nghĩ làm cách nào để đưa người tới trợ giúp cho Hàn Thiên Tuyết

Tuy năng lực của cô không bằng ai cũng không có võ, thể nhưng người khác vì cô mới gặp nguy hiểm,một cô gái đánh nhau với lũ vô lại khỏe mạnh kia,cô sợ thời gian kéo dài thì Hàn Thiên Tuyết cũng không chịu nổi.

Cô không trốn, trong từ điển của Diệp Vị Ương cô không có bốn chữ thất tín bội nghĩa này.

Cô nhìn về phía một cái cửa, rất tốt, cửa không khóa, có thể nghĩ cách đưa người tới giúp,phân tán lực lượng của đối phương.

Diệp Vị Ương nhanh chóng suy nghĩ, trong tình huống này cô bắt buộc phải tinh táo lại,nếu tiểu Ngân không có ở nơi này, vậy nhất định lão gia đã xuất hiện,có lẽ phải tiến hành đàm phán,nói cách khác là kéo dài thời gian hết sức có thể,rất nhanh thì người của lão gia sẽ dạy dỗ lại đám côn đồ này!

Được,hiện tại chỉ cần dẫn đám sắc lang này tới hành lang trống trải một chút là được, như vậy âm thanh sẽ dễ dàng khuếch tán, tiểu Ngân sẽ phát hiện ra cô ở nơi này.

Đã ra quyết định,Diệp Vị Ương vừa né tránh vừa xé đai lưng trên bộ váy bình thường đứng ra nghênh chiến.

Cô biết không thể kéo dài thời gian quá lâu,mắt thấy nhiều gã đàn ông vây kín lấy cô, Hàn Thiên Tuyết biết thân mình lo không xong, lo lắng khiến cô chạy nhanh hơn một chút, cô gạt đầu một cái, thất lưng một lần nữa quất tới,quất mấy gã đàn ông một roi,thừa dịp mấy người kia cần răng chịu đựng,vội vàng nghiêng mình hướng bên ngoài chạy đi.

Trong nháy mắt đám lưu manh còn chảy nước miếng nghĩ tới chút nữa phải làm thế nào để hưởng thụ khoái cảm mãnh liệt,thì Diệp Vị Ương không kịp mang giày đôi chân trần cũng cực kì tinh xảo, thật khiến cho người ta ngứa ngáy khó chịu, thật là muốn sờ một cái.

Nhưng, nháy mắt sau đó Diệp Vị Ương đã vọt ra khỏi tầm mắt của đám lưu manh, như một con gió nhẹ nhàng, mái tóc màu đen thật dài của cô vẫn tung bay trong không trung, cô đã nhanh một bước chạy ra ngoài.

Đám lưu manh ở cửa chỉ cảm thấy tóc Diệp Vị Ương thật dài có một mùi hương thoảng qua như hương hoa bách hợp, còn bóng người không trông thấy nữa rồi!

Đám côn đồ kịp phản ứng trước mắt một câu thô tục, ngay lập tức có phần lớn người đuổi theo Diệp Vị Ương.

Lực lượng của đối phương đã bị chia nhỏ, Hàn Thiên Tuyết giảm bớt được không ít gánh nặng, những vẫn lo cho Diệp Vị Ương bị đám lưu manh đuổi theo, cho nên cô cũng ra ngoài chặn lại, tiếp tục chiến đấu!

Diệp Vị Ương thấy nhiều “cầm thú” đuổi theo cô như vậy, hơn nữa sắp đuổi theo tới, trong lòng cô nghĩ hôm nay thật xui xẻo, lắc mình một cái, cô hướng tới cánh cửa dẫn lên lầu dành cho khách quý không bị đám lưu manh phá hỏng chạy đi!

Nhưng Diệp Vị Ương hoàn toàn không ngờ rằng trên lầu chuyên dành cho khách quý kia. nguy hiểm hơn!

Nơi đó ngay cả người trong quán bar cũng không dám vào, đó chính là cấm địa của lão gia.

Mất thấy Diệp Vị Ương chạy về hướng đó, Hàn Thiên Tuyết vô cùng hoảng sợ, la lên “Không! Không được tới chỗ đó!”

Nhưng, Diệp Vị Ương đã không còn đường lui, phía sau đã đuổi tới.

Cũng bởi vì Hàn Thiên Tuyết vừa phân tâm mà tên du côn còn lại lập tức kiểm chế cổ tay cô lại, thậm chí còn lớn mật vuron tay ra sờ ngực cô. Chộp tới, không sợ chết như vậy hèn nhảm không biết thân phận của cô là đại tiểu thư của giới hắc đạo! Hơn nữa, lần này Hàn Thiên Tuyết tới cứu Diệp Vị Ương cũng coi như là bắt người trước mặt cha cô, coi như đối đầu với cha cô, vì thế không thể nào đưa người của giới hắc đạo tới giúp một tay được, lúc này cô chỉ có một thân một mình, mất thấy sẽ bị người khác khi dễ....

“Buông cô ấy ra!” Một giọng nói lạnh băng tựa như Satan địa ngục đột nhiên truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ôm cô vào ngực, tuyệt vọng, trò chơi biến thái!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

“Buông cô ấy ra!” Một giọng nói lạnh băng tựa như Satan địa ngục đột nhiên truyền tới.

Bản thân Hàn Thiên Tuyết vẫn chưa bình phục đã ra khỏi viện, vừa rồi đánh nhau đã lâu, cổ tay đã chảy máu có chút bất lực, hiện tại nghe thấy có giọng nói giật mình quay đầu, cô có chút không tin vào những gì mình thấy, cả người ngây ngốc một lúc, cũng chính lúc này là thời khắc tạo cơ hội cho đối phương, một tên côn đồ giơ tay lên đánh một đòn nặng nề vào gáy cô, khiến cô mê man bất tỉnh.

Trong khi rơi xuống đất cô cảm giác có một đôi tay ấm áp ôm cô vào lòng.

Trước giờ chưa từng có cảm giác an toàn, dường như cái gì cũng khiến cho cô lo lắng sợ hãi.

Thật sự, căn bản không nghĩ tới hôm nay người đó bỏ công việc công ty tới giúp cô.

Thật sự, rất lâu rồi chưa có ai ôm cô khiến cho cô cảm giác như có được cả thế giới như thế này.

Hàn Thiên Tuyết rơi vào tình trạng hôn mê mà tâm trạng một nửa vui sướng một nửa đau thương.

Vui là bởi vì người đó đột nhiên xuất hiện, lo là bởi vì hiện tại cô không còn sức nói cho Dạ Phi Phàm đi cứu Diệp Vị Ương.

Dạ Phi Phàm sinh ra trong một gia đình quý tộc danh tiếng, vì để đề phòng bất cớ tổng tiền đương nhiên phải trải qua một khóa huấn luyện khiến cho mạnh thêm, thân thủ bất phạm. Hắn ôm chặt lấy Hàn Thiên Tuyết, không hề để cho người khác làm cô bị thương nữa, xoay người mấy cái đã đem đám lưu manh hạ đo ván nằm la liệt trên mặt đất hết, hơn nữa khắc cũng không bỏ dấy nổi.

Sau đó, hắn lo lắng ôm Hàn Thiên Tuyết rời đi.

Hôm nay hắn có thể kịp thời xuất hiện ở nơi này do hắn không yên lòng theo dõi Hàn Thiên Tuyết.

Mấy ngày trước Đông Phương Thuộc gặp sự cố, lúc công ty quảng cáo chuẩn bị phá sản, sắc mặt hàn Thiên Tuyết trắng bệch nói hần cùng với cô đi, ngay lập tức hần có dự cảm nơi đó có nguy hiểm, Hàn Thiên Tuyết dường như đang sợ nhưng trong lúc đi cô lại nhận được điện thoại, hình như là bạn tốt của cô gọi tới, ngay sau khi cúp điện thoại cô nhẹ nhõm đi không ít, yếu ớt cười với hần, nói không sao để hần đưa cô về bệnh viện tiếp tục dưỡng bệnh.

Một loạt những hành động khác thường của cô khiến Dạ Phi Phàm lo lắng, cho nên mấy ngày nay hần vẫn âm thầm chú ý đến hành động của Hàn Thiên Tuyết, hần cũng không biết hần làm thế là vì cái gì, tóm lại hần không yên tâm. Quả nhiên, không tới mấy ngày sau hần thấy Hàn Thiên Tuyết mặc một bộ đồ đen chuẩn êm khôi viện, hần liền cau mày đi theo tới đây.

Hần không dám tưởng tượng, nếu hôm nay hần không có mặt ở đây, cô sẽ như thế nào? Chết tiệt! Tròng lòng hần có chút tức giận cùng lo lắng khó tả, nơi này là quán bar đêm, hần thật không nghĩ ra một cô gái lại chạy tới đây làm gì!

Ôm cô rồi đi, cảm giác cô ở trong ngực gầy đi không ít, cô rất nhẹ rất nhẹ khiến hần hoài nghi mình chỉ cần dùng một tay cũng có thể ôm cô đi.

Dạ Phi Phàm vốn cho rằng năm năm trước cô rời nước sống rất tốt, bởi vì lúc đầu người đưa Hàn Thiên Tuyết đi thoát nhìn là một lão già vô cùng nhiều tiền, trực tiếp dùng máy bay tư nhân đưa hàn thiên Tuyết đi, khi đó hần cầu xin Hàn Thiên Tuyết đừng đi, hỏi đó là ai nhưng Hàn Thiên Tuyết một chữ cũng không chịu nói cứ thế rời đi, năm năm rồi đi một cú điện thoại cũng không có, điều này khiến lo hần đau lòng không thôi, có cảm giác như mình bị lừa gạt tình cảm, cho rằng hàn Thiên Tuyết ham hư vinh được lão già kia bao nuôi.

Hoàn cảnh lúc đó chỉ khiến hần nghĩ đến tình huống xấu, từ dạo đến đau khổ rồi tuyệt vọng, Dạ Phi Phàm không biết năm năm nay mình đã sống lại như thế nào.

Nhưng hần tin rằng Hàn Thiên Tuyết hần ôm hôm nay và trước kia khác nhau, hần bắt đầu dao động! Có phải... hần đã hiểu nhầm cô không? Rốt cuộc năm năm qua một cô gái yếu đuối như cô đã trải qua chuyện gì mới có thể mạnh mẽ lạnh lùng, thậm chí còn học được cách đánh nhau.

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt ngủ tron lòng hần, nghĩ đến hần đã lấy đi lần đầu tiên mà cô cố gắng gìn giữ trong năm năm, trong lòng hần có những nhiều tư vị khác nhau hỗn độn. Hần hỗn độn không hạ được quyết tâm lại đi hận, phải chăng thật sự có ân tình cùng nỗi khổ tâm nào đó? Có lẽ ngày nào đó hần cùng cô nói chuyện rõ ràng, cho cô thời gian để giải thích với mình? Dĩ nhiên, điều quyết định chính là cô có đồng ý hay không.

Cứ như vậy Dạ Phi Phàm ôm Hàn Thiên Tuyết vội vã rời đi, Diệp Vị Ương bị mấy người kia đẩy vào tình cảnh nguy hiểm tiến thoái lưỡng nan, không ai tới cứu.

Diệp Vị Ương nhìn đám đông đuổi theo phía sau, hiện tại lối thoát duy nhất của cô chính là trốn vào phòng cao cấp của khu vực VIP này.

Nhưng tầng này chỉ có một phòng, cô đẩy một cái, cửa đã khóa căn bản cô không thể vào được!

Lưng của cô chống đỡ tựa vào cánh cửa, mắt thấy đám côn đồ đã đuổi tới, phải làm sao bây giờ? Hôm nay sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Đột nhiên, cánh cửa sau lưng cô mở ra, cô bị một đôi tay lạnh như băng kéo vào! Sau đó chỉ nghe bang một tiếng, cửa sau lưng đã đóng lại, ngăn cách tất cả vương mắt bên ngoài!

“Xử lý tất cả người bên ngoài!” Có thanh âm già nua bức bối ra lệnh đám đàn em bên cạnh. Giọng như giết chết những người bên ngoài đó chỉ như bóp chết mấy con kiến thôi.

Bên trong phòng rất tối chỉ có vài ánh nến yếu ớt, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo quỷ dị.

Bây giờ là thời đại nào rồi, mà trong phòng VIP dành cho khách quý lại không có đèn mà chỉ thấp nến như vậy? Một lúc lâu sau Diệp vị Ương mới thích ứng được với ánh sáng trong nhà. Ngay sau đó cô hoảng sợ vì nhìn thấy một màn trên mặt đất.....

Máu.....

Có một cô gái trắng nõn nhắm chặt hai mắt yên lặng nằm trên nền đất dường như không còn sinh khí, dường như đã.....chết!

Mà bên cạnh cô gái, có rất nhiều hộ vệ ngăn chặn một người như dã thú bị thương.....Tiểu Ngân!

“Tiểu Ngân.....Anh làm sao vậy? Cô ấy.....Làm sao vậy?” Không cần đoán, Diệp Vị Ương cũng biết cô gái nằm trên đất rất có thể chính là cô gái mà tiểu Ngân quan tâm.

“Cô là Diệp Vị Ương? Có muốn cứu bạn của cô ra ngoài không? Chúng ta làm một trò chơi thôi!” Thanh âm già nua lạnh như băng của ông cụ truyền tới khiến cho người ta không nhận được rung mình một cái.

“Ông phải giữ cam kết với tôi chứ, tôi đã đồng ý cùng Tâm nha đầu trao đổi, tại sao ông không tuân thủ cam kết, tại sao còn muốn giết hại Tâm nha đầu, tại sao còn không buông tha cho tiểu Ngân? Cái người này, ông không biết giữ chữ tín sao!” Diệp Vị Ương giận đến phát run!

“A, uy tín à? Trên đời này còn có vài người muốn nói chuyện uy tín với ta sao? Chắc chắn, thật là buồn cười. Ta thay đổi chủ kiến rồi, cô gái trên mặt đất vẫn còn sống chỉ là đang hôn mê, ta hiện tại không chỉ muốn bắt cô làm con tin nữa rồi, mỗi lần ta đánh tiểu Ngân một roi, cô phải nhanh chóng cõng ra một lớp quần áo như thế nào? Nếu có thể lấy lòng ta, ta sẽ lập tức thả hai người bọn họ!”

Chương 118: Ác ma hình phạt làm nhục! Được! Tôi cời!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

“Mỗi lần ta đánh tiểu Ngân một roi, cô phải nhanh chóng cời ra một lớp quần áo như thế nào? Nếu có thể lấy lòng ta, ta sẽ lập tức thả hai người bọn họ!” Thanh âm già nua của ông cụ truyền tới, để lộ sự hưng phấn biến thái xen lẫn sự bạo ngược.

Thấy Diệp Vị Ương có vẻ do dự, mặt ông đen kịt bắt đầu cho tiến hành lăng trì bằng những trận roi.

Trong căn phòng VIP dành cho khách quý không ngừng vang lên những tiếng roi quất khiến lòng Diệp Vị Ương đau nhói, cô vốn cho rằng mình chỉ là một người không thể bình thường hơn, không có quá nhiều đồng cảm. Ông lão biến thái kia bảo cô cời quần áo trước mặt mọi người là đã vượt qua điểm mảy chót, cô tuyệt đối không thể nào làm theo!

Nhưng khi thấy bộ dạng tiểu Ngân bị mấy người giữ chặt chịu hành hạ bằng những lần roi, cô lo lắng không đành lòng nhìn. Cô biết lão biến thái đó đang đợi cô nổi lòng thương hại, đang đợi cô thỏa hiệp cùng ông ta, đang đợi cô ngoan ngoãn cời đồ làm thứ tiêu khiển để ông ta nhục nhã.

“.....Chị dâu tương lai, cô.....ngần vịn lần đừng cời, là tôi.....không đúng, tôi không nên.....đưa cô tới nơi này. Tôi sớm nên biết người này sẽ không giữ đúng.....giao ước! Là tôi hại cô!”

Bị quất khiến vết thương trên người nứt ra Tiểu Ngân đỏ mặt hồi lạnh, máu tươi thấm ra khắp áo nhìn thấy mà đau lòng, không biết có phải do quá đau quá dùng sức hay không mà bờ môi hẳn cũng bị chính hấn cắn khiến máu chảy xuống. Hấn vừa dứt quãng nói chuyện vừa ưu thương nhìn Tâm nha đầu mặt mũi tái nhợt không còn sinh khí nằm trên mặt đất.

Hấn lặng lẽ đau đớn nhìn người mình yêu, cái nhìn đó chính là loại yêu thương mà không thể nói ra với Tâm nha đầu, trong mắt hẳn toàn bộ đều là đau lòng, nhưng mặc dù phản bội thiếu chủ, mặc dù ép buộc Diệp Vị Ương tới, hẳn vẫn không thể thành công đưa cô gái nằm trên mặt đất kia ra ngoài. Chưa bao giờ Tiểu Ngân lại thấy bản thân thất bại như lúc này, cảm thấy khả năng của mình nhỏ bé vô cùng.

Hắn nhìn về phía ông cụ cao cao tại thượng, người kia là cha nuôi và cũng là thủ lĩnh sát thủ của bọn hắn, mặc dù biết người đàn ông này ngày thường lạnh lùng khiến người khác khó tiếp cận được, thậm chí còn lấy gậy vò biến thái người khác làm thú vui, nhưng hẳn vẫn cố thêm một lần dùng ánh mắt cầu khẩn xen lẫn hi vọng nhìn ông ta, ông có thể giết hắn nhưng hãy bỏ qua cho hai cô gái vô tội này.

Hắn biết bộ dáng hi vọng cùng hèn mọn của mình có thể làm ông cụ cảm thấy vui vẻ, trong thời khắc nguy hiểm này hẳn muốn tìm được nhược điểm ông ta chỉ có cách hạ thấp bản thân, nhưng hẳn lại phát hiện ra trái tim của ông ta được làm từ đá nghìn năm, cho dù hẳn cầu xin thế nào ông ta vẫn không có nửa phần động lòng, ánh mắt vẫn sáng quắc nhìn Diệp Vị Ương.

Tiểu Ngân hèn mọn nhìn ông ta, ông ta lại cười lạnh nhìn Diệp Vị Ương, Diệp Vị Ương đau lòng nhìn hẳn và Tâm nha đầu. Tạo thành một vòng luẩn quẩn áp lực nặng nề, Diệp Vị Ương hít thở cũng khó khăn để đưa ra quyết định cuối cùng.

Trong lòng Diệp Vị Ương vô cùng sốt ruột, cứ tiếp tục vậy nữa, Tâm nha đầu sẽ không kịp chữa trị mà vĩnh viễn không tỉnh, còn tiểu Ngân cũng bị đánh chết.

“Ông thật đúng là ác ma! Tiểu Ngân vì ông làm bao nhiêu chuyện, hôm nay ông cũng không niệm một chút tình cũ mà muốn đánh hẳn chết! Căn bản ông không có chút tính, chuyện trao đổi tôi đáp ứng với ông đã sớm làm xong, đáng ra ông nên để tiểu Ngân và Tâm nha đầu rời đi, nhưng ông.....Ông là đồ biến thái!” Diệp Vị Ương giận quá hóa cười, to gan chỉ thẳng vào mặt ông cụ mắng.

Cô biết, nếu như cô còn giá trị lợi dụng thì lão già đó tạm thời sẽ không giết cô. Nhưng trên người tiểu Ngân không có một nơi nào lành lặn, vết thương mới đề lên miệng vết thương cũ, đoán chừng sẽ không chịu đựng được bao lâu nữa. Cô phải tìm cách ngăn chặn nhục hình này thôi.

Sau khi cô nói xong, ông cụ liền đón nhận ánh mắt dừng cảm quát cường của cô, còn tỏ ý tán thưởng vỗ tay “A, cô gái, là gan của cô quả thật không nhỏ, cô dám tới ngồi trên đùi ta không? Nếu cô cam tâm tình nguyện ngồi vào trong lòng ta, ta sẽ thả đôi câu nam nữ này! Tiểu Ngân, đừng cho rằng ta không biết năm đó cậu lấy thân phận Tà La che dấu bao nhiêu chuyện của Thanh Phong Tuấn, cậu đã sớm đáng chết rồi! Đoán chừng bang phái Âm Ảnh mới nổi cùng với tên nghịch tử Thanh Phong Tuấn có quan hệ chứ?”

Diệp Vị Ương một lần nữa nghe được tên của Thanh Phong Tuấn, hơi ngẩn người. Phản ứng tự nhiên duy nhất là nhìn chăm chăm ông ta. Ông nghĩ thầm, hừ, quả nhiên cô gái ngày và Thanh Phong Tuấn có gian tình.

Tiểu Ngân bị trọng thương lạnh lùng nhìn tất cả,hắn thậm chí còn cười khò. Hắn làm sao mà không biết ông cụ này đan nghĩ gì? Đó là ánh mắt chứa sự hủy diệt cùng bạo ngược. Nếu như...nếu như ông cụ thực sự làm ra chuyện đáng sợ gì đó với Diệp Vị Ương chứ không phải giống như ban đầu nói chỉ đơn thuần muốn bắt cô làm con tin,vậy hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình,sợ rằng sau này ngay cả thiếu chủ cũng sẽ không tha thứ cho hắn.Tại sao bây giờ thiếu chủ còn chưa tới? Không tới.....sẽ muộn mất!

Nghĩ tới đây,trong lòng Tiểu Ngân ngày càng lạnh lẽo.

Thấy ánh mắt từ từ thỏa hiệp của Diệp Vị Ương, thấy tay cô hướng khuy áo trên quần áo cô cởi ra, tiểuNgân không còn hơi sức tuyệt vọng nhắm mắt lại, hắn hi vọng cây roi kia trực tiếp đánh hắn chết đi.

Nhưng khi roi tép theo chuẩn bị rơi xuống người tiểu Ngân vẫn đang chờ chết, Diệp Vị Ương lại như nữ vương bình tĩnh nói “Chờ một chút! Không phải ông nói muốn chơi trò chơi sao? Được! Tôi chơi với ông! Không phải ông muốn tôi cởi quần áo sao? Được! Tôi cởi là được! Nhưng nếu muốn trò chơi trở nên kích thích hơn,muốn tôi thực sự lấy lòng ông,vậy phiền ông bảo bọn người ở đây lập tức rút hết!”

Ở trong tình cảnh như vậy cô lại tỏa ra loại khí chất của nữ vương khiến ông cụ ngây người,ánh mắt u ám càng thêm nóng rực híp lại, hứng thú săn đuổi lại tăng thêm ba phần.

“Ha ha ha,rất có ý tứ,thả hai bọn họ ra.Nếu như tiểu tử này vẫn còn hơi sức ôm con bé trên đất đi thì hãy để hai người bọn họ đi. Về phần những người khác tất cả đều lui ra hết cho ta. Chắc chắn, Diệp tiểu thư, yêu cầu của cô tôi đã làm xong,cô đi theo tôi,không phải muốn lấy lòng tôi sao? Không phải muốn trò chơi kích thích hơn sao? Đến đây, đi theo ta!” Ông cụ giống như đang đọc loại thần chú âm hiểm,cười lạnh,không cho Diệp Vị Ương kháng cự dẫn đến một mất thất có hình đầu lâu.

Tiểu Ngân thấy hai người đi tới mất thất có hình đầu lâu lập tức trợn trừng hai mắt sắc mặt trắng bệnh “Không! Không được đi!” Bước qua cánh cửa đó chính là chấp nhận cuộc huấn luyện tàn khốc nhất mọi người đều biết đó là.....địa ngục! Một khi đã bước vào sẽ rất khó ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Ông ta hung hăng đánh cô một bạt tai,nhục nhĩ!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Tiểu Ngân dường như muốn chết ngất nhìn Diệp Vị Ương vì bọn họ mà dứt khoát đi theo ông cụ,hắn cảm thấy rất đau lòng. Cô gái này quá lương thiện đi,hắn có cảm giác hối hận xen lẫn mắc nợ cô.

Ở trong mất thất có khắc hình đầu lâu khô,hắn cùng với bạn của hắn,gồm có Thanh Phong Tuấn cùng Hàn Thiên Tuyết,ở đó bọn họ phải chịu đựng những kiểu hành hạ phi nhân tính mới may mắn vượt qua kì huấn luyện tàn khốc đó.Phải trải qua cuộc sống không bằng chết, bọn họ cả đời này sợ rằng không thể thoát khỏi bóng ma đó.Những ngày mới bắt đầu quả thật thiếu chút nữa chết. Đau đớn vô cùng,hiện tại một cô gái như Diệp Vị Ương đi vào,sao cô ấy chịu nổi chứ?

Tựa hồ cảm nhận được sự lo lắng của hắn,Diệp Vị Ương dừng cảm điềm tĩnh quay đầu lại,sắc mặt không thay đổi nói với hắn “Không cần quá thương hại tôi,dừng quên là anh dẫn tôi tới đây cũng không thể để tôi nghĩ rằng tôi đến đây hi sinh là vô ích, anh giữ hơi sức cuối cùng mang người con gái anh yêu đi cho tôi,tôi không muốn cuối cùng ba người chúng ta ở đây để ông ta đắc ý hành hạ. Nhưng nếu như tôi thực sự xảy ra chuyện,anh cũng phải giữ sức để sau này báo thù cho tôi,cho nên đi ra ngoài! Lập tức đưa Tâm nha đầu rời khỏi đây, tranh thủ trước khi ông ta thay đổi chủ ý!”

Ông cụ nghe nói những lời này cũng không tức giận,chỉ cười nham hiểm.

“.....Không được đi” Tiểu Ngân vẫn còn giãy giụa ,la ầm lên nhưng Diệp Vị Ương chỉ nhìn hắn cười buồn,sau đó không hề quay đầu lại nữa.

Lại có một trận đau đớn kéo tới,Tiểu Ngân cố gắng bò dậy,nhấn nhin từ lúc chào đời tới nay những lần khiến hắn phải rơi nước mắt rất ít, hắn ôm lấy Tâm nha đầu yếu ớt,ánh mắt tĩnh mịch nhìn về hướng mất thất,nhìn lúc Diệp Vị Ương cùng ông cụ biến mất sau cánh cửa, nhìn cửa ầm ầm đóng lại. Hắn có thể không bằng cảm thú thoải mái mà rời khỏi đây vậy sao? Lần này, hắn vì Tâm nha đầu mà mất đi lý trí, đưa Diệp Vị Ương tới đây để làm vào tình cảnh nguy hiểm,hắn thực sự rất.....rất hối hận.....

Diệp Vị Ương bị đưa vào mất thất tối đen như mực,không có bất cứ ánh sáng nào,trong phòng tràn ngập thứ không khí kinh khủng, trong nháy mắt khiến cho cô cảm giác như mình đến địa ngục!

Sau khi cửa bị đóng,sợ hãi trong lòng cô sâu hơn một tầng. Trước đó nói không sợ là giả,chỉ muốn để tiểu Ngân an tâm mà thôi.

Cô ngơ ngác đứng đó, lòng bàn tay nắm chặt, dứt một chiếc khuy ngà voi trên váy xuống. Giờ phút này, trong bóng tối cô không tìm được thứ vũ khí nào có lợi.

Nhưng ông cụ lại giống như ma quỷ trong bóng tối, ông ta có thể thấy rõ biểu hiện của cô trong bóng tối.

Không để Diệp Vị Ương có cơ hội điều chỉnh tâm lý, ông như đã thủ nhào tới xé rách quần áo trên người Diệp Vị Ương, muốn ở trên người cô phát tiết tất cả thú tính.

Khí lực của người đàn ông này.....Thật sự rất lớn! Không phải là thể lực của một ông lão già nua bảy tám chục tuổi có.

Không, không đúng, người này nhất định đang nguy trang! Chẳng lẽ ông ta mang mặt nạ giống tiểu Ngân? Mặt mũi già nua của ông ta chỉ là gia?

Nghĩ như vậy, Diệp Vị Ương tay cầm khuy áo bằng ngà dùng hết sức đâm tới!

Dường như cô đâm trúng mặt ông ta, nghe được ông ta kêu lên một tiếng, quả thật là gan của Diệp Vị Ương đã lớn hơn một chút, lực lại trí nhớ dường như có cái gì thật mỏng rơi xuống.

“Bốp” Người đàn ông hung hăng giáng xuống một bạt tai, chỉ một cái bạt tai đã khiến trong miệng cô tràn đầy vị máu tươi, nửa bên mặt sưng lên, không cần đoán nhất định trên đó đã hằn rõ năm dấu ngón tay.

Cùng lúc đó, dường như cùng thời gian đánh Diệp Vị Ương một bạt tai, người đàn ông thấp lên một ánh đèn mờ nhạt duy nhất trong mặt thất.

Đột nhiên có ánh sáng yếu ớt khiến Diệp Vị Ương nhất thời không thích ứng được, bạt tai ban nãy quá mạnh khiến cô thiếu chút nữa ngã đi, cô hí hóp mắt quan sát người đàn ông trước mặt, quả nhiên cô đoán không sai, mặc dù người đàn ông này sớm đã không còn trẻ nữa, nhưng cũng không già như lúc trước, nhiều lắm cũng chỉ bốn mươi năm mươi tuổi thôi, lưng cũng không có gù như trước, đây là người đàn ông trung niên có bộ mặt u ám, sức mạnh rất lớn.

Mất thấy người đàn ông từng bước đe dọa đi về phía cô, Diệp Vị Ương run rẩy, không có sức lực phản kháng. Trước mắt là một tên.....biến thái! Cô không cho phép mình khóc, cô tự nói với mình, nếu như hôm nay có thể thoát ra khỏi nơi này, nếu một ngày cô có thể trở nên đủ mạnh, cô nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá vì sự áp bức và lăng nhục cô đã phải chịu hôm nay.

“Ha ha.....thì ra là.....ha ha ha ha a.....” Diệp Vị Ương lại cười, vốn là trong sự tuyệt vọng cô đột nhiên lại phát hiện ra một bí mật động trời, người đàn ông có ý đồ xâm phạm nằm người cô căn bản.....bất lực! Cứ cho rằng hắn lột sạch đồ trên người cô đi, vội vàng hơn nữa, thế nhưng cuối cùng thì hắn cũng không làm được việc đó! Hắn không làm được! Hắn không có cách nào làm nhục cô!

“Cô cười cái gì? Có tin tôi lập tức giết cô không? Nhiều năm như vậy, cô là người phụ nữ duy nhất nhìn thấy diện mạo của tôi, cô cho rằng hôm nay tôi còn có thể bỏ qua cho cô sao? Cô, chết chắc rồi! Dĩ nhiên, điều kiện là sau khi tôi chơi đủ!” Người đàn ông trung niên đó then quá hóa giận liềm mạng bóp chặt cằm dưới của cô giống như muốn mang cô bóp nát, Diệp Vị Ương dường như nghe được tiếng xương mình sắp gãy.

Diệp Vị Ương nhanh ý thức được điểm này, cô phát hiện ra người đàn ông này cải trang, cô nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, như vậy thì cô cũng không còn bất cứ một tia hi vọng nào để rời khỏi đây.

Nếu như không nắm chắc có thể còn sống rời khỏi đây, nếu nhất định phải chết. Làm thế nào để chết nhanh một chút đây? Chẳng lẽ phải chờ chịu đủ nhục nhã mới chết được sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, mặc dù trong lòng Diệp Vị Ương có điểm bi thương dù sao thì cô cũng vẫn còn trẻ, nhưng đâu có hề gì? Mỗi người đều sẽ phải chết. Vì vậy cô tiếp tục cả gan cười lớn nói:

“Tôi đã đoán ra tại sao anh lại cải trang thành một ông cụ rồi, ha ha, anh thật đáng thương, là người đáng thương nhất trên thế giới này.....Bởi vì anh.....bất lực! Anh sợ người ta phát hiện ra một người đàn ông như anh lại bị bất lực cho nên anh mới cải trang thành một ông lão, có phải không? Ha ha, một người cao cao tại thượng như thế hắn sẽ không cho phép tiếng xấu như vậy ảnh hưởng đến uy nghiêm của mình, tôi đoán không sai chứ? Kê biến thái đáng thương!” Diệp Vị Ương cười đến chảy cả nước mắt, quả nhiên là báo ứng. Đáng đời tên biến thái!

Cô cố ý chọc giận hắn, cô chỉ muốn chịu hành hạ ít một chút, chết sáng khoái hơn một chút.

Không biết từ lúc nào, trong tay người đàn ông kia có thêm một sợi roi, phía trên đó thậm chí còn có một máu khô.

“Bốp.....!” Trận ngược đãi kinh khủng bắt đầu

Trên cơ thể gần như trần trụi của Diệp Vị Ương rất nhanh xuất hiện những vết đỏ lớn, thậm chí người đàn ông kia mỗi lần quát cô, lại điên cuồng tiếng đến gần cô đem muối ăn rải xuống hết thấy những vết thương trên người cô, rồi dùng thêm ngón chân đâm thật sâu vào vết thương của cô.

“A.....” Diệp Vị Ương hoàn toàn chưa chuẩn bị tinh thần chịu đựng thứ hành hạ ngoài dự đoán này, cô thờ ờ ra một tiếng, cắn chặt môi dưới, cặp mắt bởi vì đau đớn mà nổi đầy những tia máu.

Chương 120: Cô cười đến hai mắt đều là lệ!

Edit: Dục

Beta:Tieumanulk

“A.....” Diệp Vị Ương hoàn toàn chưa chuẩn bị tinh thần chịu đựng thứ hành hạ ngoài dự đoán này, cô thờ nhẹ ra một tiếng, căn môi dưới thật chặt, cặp mắt bởi vì đau đớn mà nổi đầy những tia máu.

Nhưng cô càng thống khổ người đàn ông kia càng điên cuồng, máu toàn thân đang kêu gào khiến hân hưng phấn không thôi.

Hân cười càng ngày càng tàn ác, móng tay dài bóp vào trong máu thịt của Diệp Vị Ương, mỗi một lần lại bóp vào thật sâu.

Dường như thấy còn chưa đủ biến thái, hân còn thân mật hôn vành tai cô, lạnh lùng nói ” Tiếp theo chúng ta chơi trò kích thích nhất của trò chơi thôi!”

Nói xong, thừa dịp Diệp Vị Ương chưa kịp phản ứng, người đàn ông kéo cổ tay bị thương của cô về phía sau. Diệp Vị Ương nhếch nhác rơi xuống mặt đất.

Quần áo trên người cô nhiều chỗ bị xé rách, nơi không bị xé rách cũng bị roi quất cho nhìn không ra hình dạng hòa lẫn cả vết máu, xóc xếch không chịu nổi.

Máu từ vết thương vì lôi kéo mà lại từ từ chảy ra. Diệp Vị Ương cảm thấy cơ thể mình trên dưới đều bị phỏng, đau đến chết đi sống lại.

Sau một khắc, hai tay cô lại bị vịn ra sau lưng, sức mạnh của người đàn ông lớn hơn, thân thủ dường như trải qua một đợt huấn luyện khắc nghiệt, không biết hân lấy từ đâu ra trong mắt thốt một cái công tay khóa trụ tay Diệp Vị Ương lại, để cô không cách nào gãy dựa nhúc nhích.

“A, tên, nói cho tôi biết tên của anh.” Diệp Vị Ương té lún trên mặt đất đau đớn vô cùng, hơi thở yếu ớt nhưng lại quật cường hỏi. Coi như hôm nay phải chết, cho dù xuống địa ngục cô cũng muốn nguyên rủa gã đàn ông biến thái này! Cô không cách nào tưởng tượng ra mới ngày đầu tiên đã bị hân hành hạ, mà bọn người tiểu Ngân đã chịu hạnh hạ bao nhiêu năm vẫn sống được sao?

Thời khắc bi thảm này, cô thể nhưng hoảng hốt nghĩ tới Thanh Phong Tuấn, lúc chứng kiến hân Thiên Tuyết tới cứu cô, cô dường như có thể xác định được Thanh Phong Tuấn và Ảnh thiếu đều là một người. Cô nghĩ, người đàn ông muốn cơ thể cô, có lúc đối với cô rất dịu dàng có khi trêu đùa cô nhưng chưa từng hại cô ngược lại còn cứu cô rất nhiều lần, chẳng lẽ hân cũng trải qua cuộc sống với những trận hành hạ biến thái kiểu này bao nhiêu năm rồi sao?

Nghĩ đến Thanh Phong Tuấn, tiểu Ngân hay cả Hân Thiên Tuyết nữa đột nhiên cô cảm thấy rất đau lòng. Chính cô cũng muốn chết thật nhanh nhưng trong lòng cô vẫn còn rối rắm, đau lòng không thôi. Nếu như cô có thể cùng với gã ác ma này chết một chỗ thì thật tốt, đáng tiếc..... cô không có khả năng đánh trả hay giết hân.

Cô cười rồi lại khóc, lúc khóc lúc cười, ý thức của cô không còn tỉnh táo để nghĩ ngợi nữa rồi, nhưng nếu một ngày cô có thể sống lại, cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ, ít nhất cũng phải có năng cứu người còn nữa không làm liên lụy tới bất kì ai.

Giống như cảm thấy cô vì đau đớn mà sắp ngất đi, người đàn ông tàn nhẫn quát cô một roi, híp đôi mắt u ám lại, hung hăng nói “Cô hãy nhớ, cho dù xuống địa ngục cũng phải nhớ kĩ cho tôi, tên tôi là Đông Phương Liệt Diễm, tôi chính là ông trùm Mafia Pha – ra – ông người người sợ hãi, thủ lĩnh hắc đạo trải rộng toàn cầu! Đông Phương Liệt Diễm ta hôm nay có thể coi trọng cô, hành hạ cô, đùa bỡn cô, đó là vinh hạnh của cô, cho dù hôm nay cô nhất định phải chết, cô cũng nên nghĩ rằng mình may mắn vì được ta mạnh mẽ điên cuồng vuốt ve cơ thể cô, hành hạ cơ thể cô! Phi! Cô đã biết bí mật của tôi, biết tôi không có cách nào tự mình làm loạn trên người cô. Như vậy..... cũng chỉ có thể dùng roi để thay thế thôi! Ngoan, hưởng thụ cho tốt đi!”

Lại thêm một trận rách ra thịt, roi da to nặng một lần lại một lần quất lên người Diệp Vị Ương.

Xương cốt cô đau đớn như muốn nứt ra luôn rồi.

A, Đông Phương Liệt Diễm? Cái tên biến thái này cô sẽ nhớ! Tại sao đều là người họ kếp Đông Phương, họ này vốn thuộc dòng dõi quý tộc, mà Đông Phương Thước lại sạch sẽ đơn thuần nhiều lắm thích đùa dai, cuối cùng lại không màng sống chết cứu cô, còn người đàn ông tên là Đông Phương Liệt Diễm trước mặt lại giống như ác ma bước từ địa ngục ra vậy?

Thì ra không thể so sánh giữa người với người được. Hiazz, trong lòng Diệp Vị Ương thở dài một hơi, không biết vết thương của Đông Phương Thước thể nào rồi, đã hồi phục đến đâu rồi?

Chắc, thật ra Diệp Vị Ương rất muốn phản bác lại tên biến thái Đông Phương Liệt Diễm, cô rất muốn lớn tiếng cười nhạo hân một lần nữa, trên cái thể

gười này bá chủ hắc đạo chân chính không phải hắn, mà à Thanh Phong Tuấn lấy danh Ảnh thiếu của bang phái mới nổi. Người đàn ông anh tuấn đó nhất định sẽ giết chết cái tên biến thái trước mắt, để cho hắn vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Cô rất muốn nói như vậy nhưng cô bây giờ không còn hơi sức, cô chỉ có thể lẩm bẩm thật nhỏ “Ảnh thiếu.Ảnh thiếu.”

Vào lúc này, cô nghĩ người duy nhất có thể cứu cô vào lúc này chỉ có người cải trang thành Ảnh thiếu. Thanh Phong Tuấn. Đầu nói lần đầu tiên của một cô gái rất quan trọng, hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô mới không khỏi có chút vướng mắc. Nhưng cô chỉ theo bản năng gọi tên hắn, cũng không trông chờ việc hắn có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi bí mật này.

Cô còn nhớ rõ, lúc cô đồng ý cùng tiểu Ngân đi trao đổi cứu người, hắn tức giận cùng thất vọng cỡ nào.

Chịu một trận đau thấu xương đầu tiên, Diệp Vị Ương hừ một tiếng, một tiếng này khiến Đông Phương Liệt Diễm đang điên cuồng càng nổi máu điên, hắn càng dùng sức quát cô, hành hạ cô.

Nhất định phần lưng đã bị quát nát chảy máu bê bết rồi? Trên người cô nhất định vết thương chi chít? Giờ phút này cơ thể đau rất khiến cho Diệp Vị Ương tưởng chừng như cơ thể cô cũng từng tắc từng tắc bị nứt ra.

Thật sự phải chết sao? Đang sống mà bị đau chết, đánh chết, trói chặt đôi tay như phạm nhân bị giữ chặt, ngay cả cơ hội nhỏ để phản kháng giấy dựa cũng không có, cứ thế bị nhục nhã hèn mọn chết đi?

Diệp Vị Ương cười thật bi thương, nụ cười quá mức cô độc giống như một đóa hoa đang dần lụi tàn, dần dần tái nhợt yếu đuối, sắp đánh mất sinh mạng. Ha ha, nhớ lại những ngày tháng ngắn ngủi cô đã sống dường như chưa chớ điều gì gọi là hạnh phúc chân chính!

Mẹ không thương cô, chưa bao giờ yêu!

Không biết ba là ai, chưa từng được hưởng thụ tình thương của ba.

Từ nhỏ bị người ta khinh thường mắng là đồ không có cha.

Yêu Dạ Phi Phàm nhiều năm, thậm chí một người lại chưa từng được chấp nhận, nhận được cũng chỉ vết thương lòng.

Khi bị mẹ ép buộc phải dùng một cơ thể hoàn mỹ đi biểu diễn, cô không thích giày cao gót, mỗi ngày đều không biết đã bước đi trên đài chữ T đáng ghét bao nhiêu lần, mặc những bộ trang phục mát mẻ mode nhất. Ngoài mặt phải che dấu một môi trong lòng, không ai biết lúc đầu, bàn chân cô vì đi giày cao gót mà bị cọ xát rách bao nhiêu lần, chảy biết bao nhiêu máu, đối lại mẹ cô lại không hề có một câu an ủi một câu hay mỉm cười động viên chỉ có lạnh nhạt coi đó như chuyện đương nhiên.

Hiện tại phải chết, điều may mắn duy nhất của cô lại là da thịt bị quát đến nhìn không ra hình dáng, có thể sẽ không bao giờ hồi phục được làn da bóng loáng như ban đầu, bộ dạng như vậy thì sẽ xuống địa ngục. Nếu có kiếp sau cô sẽ không cần làm công việc người mẫu đáng ghét, cũng không bị mấy ánh mắt háo sắc của đám đàn ông nhìn cô biểu diễn trên đài

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thanh Phong Tuấn con người thâm thúy cùng lòng bàn tay nóng rực

Edit + Beta : Tieumanulk

Nếu như cô hiện tại chết đi thì không cần đi thi người mẫu, kiếp sau có thể không cần lo sợ làm chuyện mình thích.

Sắp bất tỉnh Diệp Vị Ương âm thầm đưa móng tay khảm vào lòng bàn tay không còn biết đau đớn.

Cô rút cuộc hiểu càng phản kháng càng giấy dựa thì càng đau đớn, như vậy Đông Phương Liệt Diễm càng hưng phấn càng điên cuồng.

Từ giờ trở đi vô luận có đau thế nào cô cũng nhịn xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng, không nói tiếng nào.

Cô giống như tượng gỗ không có sinh mạng, cứng đờ nằm ở nơi đó giống như đã chết..

Ánh sáng mờ mờ có thể nhìn đến máu tươi của cô từng giọt từng giọt chảy ra thấm vào áo rách nát chảy lan ra mặt đất lạnh băng.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Diệp Vị Ương cho rằng hành hạ hôm nay đã đến hồi kết thúc, Đông Phương Liệt Diễm lại không cho như vậy, không biết hắn đã tiêm thuốc gì vào cô, làm cô vừa nãy đau đớn mơ màng thoáng cái tỉnh táo, sau đó không biết hắn lại lấy ra một công cụ quái dị gì đó, âm trầm cười, ngồi chồm hổm xuống trước mặt Diệp Vị Ương, kéo thân thể cô đến, ánh mắt chăm chăm dán tại ngực cô.

Sau đó Diệp Vị Ương rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi sống không bằng chết, tiêm thuốc để cô tỉnh táo, theo bản năng muốn cầu sinh, toàn thân đau đớn khiến cô chịu rất nhiều hành hạ giống như rơi vào địa ngục. Muốn chết nhưng ngay cả tư cách chết cũng không có.

Muốn sống không được muốn chết không xong. Đông Phương Liệt Diễm thật tàn ác.

Diệp Vị Ương mở ra mí mắt nặng trĩu, cô nhìn thấy dưới ánh đèn lơ mờ gương mặt Đông Phương Liệt Diễm tán ra loại hưng phấn kỳ dị, loại biến thái này thế gian ít có.

Đột nhiên nhớ tới câu nói trước đó của hắn, hắn nói, tiếp theo chúng ta chơi một trò kích thích hơn.

Diệp Vị Ương trong lòng chợt lạnh, có thể đoán được đối phương muốn làm gì nhưng chỉ có thể chấp nhận nhắm mắt lại.

Nếu như chết rồi là giải thoát, xuống địa ngục cô sẽ nguyện rửa người này. Nếu như không phải một ngày nào đó cô sẽ đòi lại tất cả khổ sở hôm nay, Diệp Vị Ương lần đầu tiên có xung động giết người. Nhưng trên mặt cô không chút thay đổi.

Đang ở thời điểm cô khổ sở không chịu nổi, Đông Phương Liệt Diễm đột nhiên mở ra còng tay cho cô.

Cổ tay bởi vì chịu đau đớn nên đỏ bừng biến thành một vết máu.

Rất nhanh Diệp Vị Ương phát hiện tứ chi cô bị buộc chặt, chia ra thất nút bốn phía mặt thất giống như hình một chữ cái cố định trên mặt đất. Áo rách nát, vết thương phần lưng chồng chất, thương tích đầy mình, trên trán cô rỉ ra mồ hôi lạnh rơi xuống từng giọt từng giọt, trên cơ thể bởi vì nên đau mà mơ hồ phủ một tầng mỏng mồ hôi, điều này khiến cho nơi không bị thương trên thân thể trắng nõn càng thêm có vẻ óng ánh trong suốt, kiều diễm ướt át.

Không chịu nổi loại tư thế khuất nhục này, Diệp Vị Ương giận giữ trợn mắt nhìn Đông Phương Liệt Diễm

Đông Phương Liệt Diễm lại cười tà ác, nhìn toàn thân cô đều là vết roi, máu chảy đầm đìa trên da thịt trắng như tuyết, hắn vừa vuốt ve vừa si mê nói: “Chắc chắn, thân thể thật đẹp, làn da thật đẹp, lần đầu thấy cô khiêu vũ đã khiến ta giống như trúng độc anh túc, cô hấp dẫn tất cả đàn ông, cũng. câu dẫn được ta! Như vậy, ta đành phải tự mình khắc một đóa anh túc cho cô thôi.”

Nghe đến đó Diệp Vị Ương hoàn toàn hiểu tên khốn kiếp này nhất định muốn khắc đóa anh túc lên ngực cô!

Diệp Vị Ương không biết mình có thể cắn răng kiên trì bao lâu, chỉ biết dưới tác dụng của thuốc cô không cách nào giữ vững tỉnh táo, loại khắc sâu lên nhục thể khắc sâu đau đớn gấp trăm lần so với xâm hình, vượt qua cực hạn đau đớn thể xác, cô lần lượt đau đến bất tỉnh, rồi từ từ đau đến tỉnh lại, tỉnh rồi lại thấy Đông Phương Liệt Diễm cứ điên cuồng nhìn bộ dạng cô sống không bằng chết, hắn càng thêm hưng phấn.

Nơi trái tim nóng hừng hực, theo hắn vẽ phác thảo càng ngày càng nghiêm túc, Diệp Vị Ương biết rõ đóa anh túc sẽ cả đời lưu lại trên ngực cô. Cho dù sống tiếp, cả đời cô cũng không cách nào quên cơn ác mộng đáng sợ và những tổn thương người đàn ông này gây ra!

Đau. Thật là đau. Tại sao giống như đang ở Địa ngục? Tại sao như muốn chết đi? Tại sao hành hạ không điểm cuối? Tại sao bóng tối kéo dài.

Ai tới. Ai tới cứu cứu cô? Hoặc ai tới giết chết cô? Cho cô một dứt khoát.

Nhưng vào giờ phút này, thế giới dường như chỉ còn dư lại sự lạnh lùng cùng tuyệt vọng.

Sau đó cô nghe được tiếng như tiếng nổ, tiếp nữa. cô lại nghe được giọng của Thanh Phong Tuấn!

Thời điểm Thanh Phong Tuấn dưới sự hướng dẫn của Tiểu Ngân xông vào, Diệp Vị Ương cảm thấy thời gian tựa hồ ngưng lại vào giờ khắc này, cô kinh ngạc yếu đuối nhìn hắn, nước mắt tràn đầy hốc mắt, người đàn ông này khiến cô rất cuộc đã tới trước khi cô chết.

Khi Thanh Phong Tuấn không mang mặt nạ cứ thế xuất hiện trước mặt cô, Diệp Vị Ương cảm thấy an lòng chưa bao giờ có.

Rõ ràng ánh đèn mặt thất rất tối nhưng cô lại cảm thấy con người của hắn đen bóng thâm thúy, giống như ngôi sao sáng trong màn đêm.

Đến khi tay hắn rút cuộc cầm lấy tay cô, run rẩy cẩn thận kéo cô vào trong ngực, cô có thể cảm nhận nhiệt độ trong lòng bàn tay hắn.

Cô có thể mơ hồ nhìn thấy hắn mím chặt môi mỏng, quai hàm kiên nghị anh tuấn co giật, đây là dấu hiệu hắn đang tức giận.

Nhìn ánh mắt tức giận cùng bão tố sắp kéo đến, Diệp Vị Ương nửa chết nửa sống thể nhưng không cảm thấy sợ. Cô còn chưa kịp phản ứng kịp, môi của hắn đã nhẹ nhàng rơi xuống đôi môi bị cô cắn nát, khàn khàn nhìn cô nói: “Đừng sợ, không sao, anh tới rồi, anh sẽ đưa em đi.”

Thật kỳ quái, rõ ràng sau khi quen biết Thanh Phong Tuấn cô luôn gặp nguy hiểm. Rõ ràng hắn là tai họa trong cuộc đời cô, thế nhưng giờ phút này cô tin chỉ có hắn mới có thể giúp cô ngăn tất cả giông tố kéo đến!

Hơi ẩm từ lòng bàn tay Thanh Phong Tuấn an ủi cô, có thể xuyên qua da thịt tràn vào trong huyết mạch đau đớn, trong lòng cô đang run rẩy, yếu đuối không biết phải nói gì, chỉ cảm giác thấy hân hoan thật chặt tay cô hơn.

Hơi ẩm đó giống như một loại ấm áp mà cô vẫn chờ đợi, Diệp Vị Ương cảm giác có thứ gì đó trong lòng cô lặng lẽ thay đổi.

Ít nhất người đàn ông trước mắt không bởi vì cô cố ý cùng Tiểu Ngân mạo hiểm cứu người mà không quan tâm cô, hẳn đúng là vẫn tới cứu cô.

Mặt thất âm u, hân mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ dường như gấp rút đến đây, không có mặc áo khoác, sợi tóc cũng bị dọc đường đuổi theo mà có chút xơ xéch, tia sáng mờ ảo chiếu vào trong đôi mắt sâu thẳm thùy như biển.

Diệp Vị Ương khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Ngân đứng bên cạnh mắt hàm chứa nước mắt hối hận, người này không có đi trước.

Nhìn lại Thanh Phong Tuấn phong thần tuấn lãng, môi mỏng mím chặt, nửa ngời xuống ôm cô khuôn mặt giống như điêu khắc hoàn mỹ nhất.

Lúc này trong bóng tối lại truyền ra giọng nói già nua của Đông Phương Liệt Diễm “Nghiệt tử, rốt cuộc chịu tới gặp ta sao? Muốn mang cô gái này đi, cậu vẫn phải giống như lúc trước được sự đồng ý của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thanh Phong Tuấn cười.

Edit + Beta :Tieumanulk

Khi vang lên tiếng nổ đầu tiên, Đông Phương Liệt Diễm đã trốn vào góc tối nhất trong mặt thất lần nữa đem mặt nạ da người dính lên mặt, giờ phút này đi ra hẳn lần nữa lưng gù khom người, mặt đầy nếp nhăn.

Trừ ánh mắt độc ác không hề thay đổi, trong khoảnh khắc hẳn lại khôi phục lại trạng thái nguyên trang.

Diệp Vị Ương nhìn Đông Phương Liệt Diễm như vậy, cô tự cười giễu giả trang bộ dạng yếu ớt không biết Đông Phương Liệt Diễm rốt cuộc định dùng mưu kế gì cho nên tạm thời không vạch trần bộ mặt thật của hắn. Cô nhắc nhở mình, nếu như có thể thoát khỏi nguy hiểm, sau này nhất định phải nói rõ chân tướng cho Thanh Phong Tuấn và Tiểu Ngân, để cho bọn họ càng thêm đề phòng “Ông lão lưng gù” này!

Thanh Phong Tuấn ánh mắt lãnh đạm mang theo tia sắc bén nhìn nhin, con ngươi sâu như đầm hơi nổi lên sóng lớn mãnh liệt, hẳn cẩn thận ôm cô, ngay lúc này hẳn không biết nên đặt tay ở nơi nào, hẳn nhìn cả người cô đều có vết thương nhỏ đến lớn, mày cũng nhíu sâu hơn, giọng phức tạp mà khàn khàn nói với Đông Phương Liệt Diễm:

Thứ nhất, ông nhất định đã sớm đoán được tôi hôm nay sẽ đến.

Thứ hai, ông nhất định không ngờ rằng tôi sẽ xông phá các loại chướng ngại cho nổ cơ quan mặt thất thành công đi vào nơi này cắt đứt trò chơi biến thái của ông.

Thứ ba, mục đích những chuyện ông làm tôi không phải hoàn toàn rõ ràng nhưng có một số tôi có thể khẳng định, ông còn hi vọng tôi như trước kia ngoan ngoãn gọi ông nghĩa phụ, nằm rạp ở dưới chân ông nghe ông ra lệnh vì ông mà giết người sao.

Thứ tư, ông căn bản không quan tâm con gái ông Hàn Thiên Tuyết, trong mắt ông bản thân mình mới quan trọng còn Thiên Tuyết chỉ có một phần nhỏ giá trị lợi dụng, ông biết rõ sức khỏe cô ấy chưa tốt, tôi nay tham dự hành động cứu người chẳng những không có một chút thương hại lo lắng mà còn thờ ơ lạnh nhạt.

Thứ năm, trước kia ông hi vọng tôi và Thiên Tuyết kết hôn, hi vọng dùng con gái của ông nhốt lại tôi, để tôi nghe lời ông, nhưng ông lại phát hiện thứ mình hy vọng hoàn toàn ngược lại. Thiên Tuyết yêu người đàn ông khác mà tôi dần dần để ý cô gái khác, điều này khiến ông rất tức giận phải không?

Nếu hôm nay tôi có thể xông phá trở ngại đi tới trước mặt ông, ông cho rằng ông còn có thể khống chế tôi sao? Năm năm sống trong bóng tối ông thu nhận tôi, tôi rất cảm kích nhưng ông không đối xử tử tế qua tôi. Tôi cũng nói qua ban đầu tôi theo ông, tạm thời theo ông vào xã hội đen, tự mình cố gắng vươn lên chứ không phục tùng. Thế gian này, ông nghĩ xem nếu tôi không đồng ý còn có người nào có thể khống chế được tôi?”

—— Thanh Phong Tuấn nói đoạn văn này không kiêu ngạo không quá lớn câu chữ mạch lạc rõ ràng, cộng thêm ánh mắt sắc bén hoàn toàn cho thấy hắn cực kỳ thông minh.

Đông Phương Liệt Diễm nghe đầu tiên ngẩn người, tiếp theo cười lạnh: “Cậu bây giờ coi như công khai ngỗ nghịch ta sao? Coi như cậu nói đúng thì thế nào? Cậu nên cảm thấy may mắn mình so với thằng nhóc Dạ Phi Phàm kia ưu tú hơn một bậc, ta không yêu thương con ta làm sao để con bé lấy cậu, đó

cũng là vinh hạnh của cậu!Mặc kệ thế nào,chuyện ta đã quyết định không ai có thể thay đổi!Cậu bây giờ quỳ xuống cầu ta tha mạng vẫn còn kịp,cậu phải biết,cho dù cậu có thể đi vào nơi này nhưng muốn ra ngoài không phải là chuyện đơn giản.”

Đây tuyệt đối đang uy hiếp.

Thanh Phong Tuấn không cần đoán cũng biết bên ngoài nhất định đã bị đàn em lão gia bao vây toàn bộ.Hơn nữa trên tay ông ta có súng,tuy rằng toàn bộ ám khí trong mật thất cơ hán đều nằm trong lòng bàn tay nhưng không cần thận sẽ không trở lại được.

Nhưng hẳn phải nghĩ cách rời khỏi thật nhanh.Bởi vì vết thương trên người Diệp Vị Ương rất nặng! Rốt cuộc phải dùng thứ gì để đàm phán với ông ta? Ông ta rất thích những chuyện khiến ông ta hứng thú? Thanh Phong Tuấn trong đầu cấp tốc vận chuyển.

“Như thế nào?Cậu suy xét kỹ chưa? Ta không có thời gian để phí với cậu! Hoặc. Ta hiện tại nên gọi đình đình đại danh của cậu hà Ảnh Thiếu?” Ông cụ lạnh lùng thúc giục.

Thanh Phong Tuấn nghe xong lời này chớp mắt một cái,thì ra ông lão đã biết thân phận khác của hắn.

Hắn phản ứng rất nhanh,lập tức đoán được ông lão muốn cái gì.Dường như không chút do dự,hắn chỉ nhíu nhíu mày ra quyết định trọng đại,nói: “Hôm nay tôi phải đưa Diệp Vị Ương đi,điều kiện trao đổi tôi có thể tạm thời giải tán tổ chức Âm Ảnh mới nổi lên,dĩ nhiên nếu như ông thích,tôi còn có thể đem quyền khống chế tổ chức Âm Ảnh trực tiếp chuyển sang cho ông.Về phần những chuyện khác ông đã nói,xin lỗi,tôi tạm thời chưa muốn thỏa hiệp nhưng tôi sẽ xem xét.Ông biết đấy,tôi là người trời sanh quật cường,ép tôi quá cũng không được,cùng lắm chúng ta cùng ngọc nát xương tan mà thôi.”

“Thằng nhóc,câu cuối cùng cậu nói chính là muốn uy hiếp ta sao? Bất quá. Ta thích!Đủ thông minh!Được,ta tạm thời đồng ý! Ta đối với đám đàn em nhỏ của cậu không có hứng thú nhưng ta muốn cậu lập tức giải tán tổ chức cậu!Cậu nghe kỹ cho ta,chuyện này cần phải làm sạch gọn,nếu không. cậu cũng biết hậu quả rồi đây.Ta từ trước đến giờ nói một không nói hai.” Ông lão đương nhiên biết tính tình đứa con nuôi Thanh Phong Tuấn,trong lòng ông quả thật có chút em ngại tổ chức Âm Ảnh mới nổi lên,hôm nay có cơ hội khiến nó tan rã,cớ sao không làm? Về phần những chuyện khác ông sẽ không thay đổi,về sau tiếp tục tăng thêm biện pháp cứng rắn ép Thanh Phong Tuấn ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Thật ra ông lão Đông Phương Liệt Diễm có nghĩ qua hiện tại trực tiếp bắt giữ Thanh Phong Tuấn,đến lúc đó tổ chức Âm Ảnh như rắn mất đầu,rồi buộc hắn giải tán tổ chức giải Âm Ảnh kết quả cũng giống vậy nhưng ông không xác định người ông bố trí mai phục ở ngoài có bị đám thủ hạ của Thanh Phong Tuấn phục kích hay không.

Nếu Thanh Phong Tuấn có thể đi vào đây,lợi dụng thuốc nổ mở mật thất,điều này chứng tỏ hắn không phải không suy nghĩ một mình đến mà đã chuẩn bị đầy đủ. Về điểm này này,ông lão từ trước đến giờ không muốn bởi vì chuyện nhỏ mất lớn nên không muốn sống mãi với nhau.Nhưng ông lại không biết,Thanh Phong Tuấn hiểu rõ tính tình ông nên mới một mình vào đây cứu người.

Tiểu Ngân đứng bên cạnh sắc mặt tái nhợt bị thương cũng rất nghiêm trọng nghe hai người bọn họ nói chuyện,quá sợ hãi lập tức lo lắng nói cùng Thanh Phong Tuấn : “Thiếu chủ!Anh không thể làm thế,đây là tâm huyết nhiều năm của anh, tại sao có thể.” Tại sao có thể vì cứu ba người bọn họ mà giải tán tổ chức Âm Ảnh đang nổi tiếng cơ chứ?

Tiểu Ngân trong lòng càng thêm đau nhói,hắn ôm trong ngực cô gái mất đi ý thức,cảm thấy khổ sở cực kỳ,quả thật sống không bằng chết,tất cả đều không thuận lợi,hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của hắn.

Nhưng Thanh Phong Tuấn dường như không đau lòng vứt đi giang sơn mình vất vả mới có được,lạnh lùng ném một câu nói rồi ôm Diệp Vị Ương rời đi: “Lão gia, đồng ý! Nhớ lời hôm nay ông đã nói! Tiểu Ngân,mang theo Tâm nha đầu,chúng ta đi!”

Lúc xoay người rời đi,Thanh Phong Tuấn đã cười. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Hắn nổi giận,hắn lo lắng,hắn hôn

Edit+Beta:Tieumanulk

Lúc xoay người đi Thanh Phong Tuấn đã cười.

Nếu như một tổ chức khổng lồ vì một câu nói đã dễ dàng giải tán thì không gọi tổ chức.Huống chi tổ chức Âm Ảnh do một tay Thanh Phong Tuấn thành lập !

Cho nên hẳn có ý cau mày giả bộ đáng vẻ bị buộc đồng ý với ông lão Đông Phương Liệt Diễm giải tán tổ chức Âm Ảnh,trước mắt chi kế hoãn binh thoát khỏi nơi đây.

Còn tổ chức Âm Ảnh do hán dùng năm năm tâm huyết âm thầm tìm nhân tài trên khắp thế giới,những nhân tài ưu tú này hoặc cửa nát nhà tan,hoặc đã cùng đường,hoặc hán có ân với đôi phương,nói giải tán liền giải tán bộ để vậy sao? Ha ha,đây là một lực lượng kiên cố không thể bẻ gãy!

Nói cách khác. Lần này Đông Phương Liệt Diễm bị hán Thanh Phong Tuấn đùa bỡn rồi!

Thanh Phong Tuấn ôm Diệp Vị Ương,tiểu Ngân ôm Tâm nha đầu,bốn người bọn họ vừa rời đi ông cụ Đông Phương Liệt Diễm đã nổi trận lôi đình dạy dỗ cả đám thủ hạ,nói bọn họ thất trách không kịp tới giải cứu nên phải chịu trừng phạt.

Sau khi những người liên can chảy máu cũng đã chảy,Đông Phương Liệt Diễm dường như lại nghĩ tới chuyện gì,tàn ác căn dặn: “Bất kể tiểu thư ở nơi nào cũng lập tức bắt con bé đó trở lại gặp ta!Mặc kệ các người dùng cách gì cũng phải nhanh chóng dẫn con bé đến trước mặt ta.Hừ,giam giữ người ngoài đời phó ta,xem ra bình thường ta đã quá dễ dãi với nó rồi!”

Bí mật đến thành A ban bố lệnh truy nã Hàn Thiên Tuyết cho khắp bang hội ở đó.

Bên trong biệt thự tư nhân Thanh Phong Tuấn

Hai người đàn ông đi qua đi lại trên trán đã mất đi bình tĩnh và nhẹ nhõm thường này,thay vào đó là khuôn mặt buồn bực nóng nảy.

Thanh Phong Tuấn đã mời hai bác sĩ tốt nhất thành phố A đến,nhưng mà.

Một bác sĩ sau khi kiểm tra toàn cho Tâm nha đầu rồi lắc đầu.

Một bác sĩ xử lý vết thương cho Diệp Vị Ương đã ngắt không khỏi than thở.

Tâm nha đầu được trị liệu ở phòng khách,tiểu Ngân mỗi phút mỗi giây đều ở bên cạnh,Thanh Phong Tuấn cũng không có vào xem qua.

Diệp Vị Ương được xử lý khâu lại vết thương ở phòng ngủ Thanh Phong Tuấn,bác sĩ là một cô gái chuyên gia y học,Diệp Vị Ương toàn thân trần trụi cả quá trình đều có Thanh Phong Tuấn bên cạnh,hoàn toàn không cho người đàn ông thứ hai vào đương nhiên bao gồm cả Tiểu Ngân.Đây là độc chiếm và ích kỷ của phái nam, chẳng qua giờ phút này Thanh Phong Tuấn lo lắng nên không chú ý tới.

“Bác sĩ,cô ấy rốt cuộc có bị nặng không? Tôi muốn cô bảo đảm không để lại bất kỳ vết sẹo trên người cô ấy!” Thanh Phong Tuấn giọng có chút khàn khàn,lông mày nhíu chặt một khắc cũng không buông lỏng,sâu trong mắt nghiêm túc có lo lắng,đôi mắt Diệp Vị Ương bị thương quá thật còn khản trương hơn khi giao đấu với bọn người hắc đạo.

Vị nữ bác sĩ thẩm mỹ trời sinh tính tình chậm chạp,đã hơn 40 tuổi sớm qua cái tuổi say mê nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Phong Tuấn lại có chút ngượng ngùng,hồ hấp cũng dừng lại vài giây.

Thấy Thanh Phong Tuấn khản trương lo lắng vết thương của Diệp Vị Ương,vị nữ bác sĩ trung niên mặc dù có chút hâm mộ xen lẫn ghen ghét nhưng sợ Thanh Phong Tuấn anh tuấn như thiên thần không thể xâm phạm sẽ trút giận lên bà,cho nên trong cả quá trình kiểm tra bà luôn chuyên tâm cẩn thận.

Nhưng tận tâm tận lực là một chuyện,bất lực lại là một chuyện khác.

Vì vậy bà chỉ có thể lần nữa thở dài.

Thanh Phong Tuấn nghe được bà ta lại than thở,lần đầu tiên trong lòng có xung động phiền não,thật sự muốn bóp chết vị bác sĩ chậm chạp,hắn không nhận được lạnh lùng hỏi:”Nói! Cô ấy rốt cuộc thế nào?”

“Thật xin lỗi,vết thương quá nhiều lại rất sâu,nhiều nơi đã bị roi quất đến hoàn toàn thay đổi,với lại nằm ở trên mặt đất dơ bẩn dụng phải gì sắt,lại không được kịp thời dùng rượu cồn trừ độc,khiến cho vết thương nhanh chóng thối rữa,cho dù tôi đã khâu lại khá hơn nhưng chắc chắn sẽ để lại sẹo,theo tôi thấy cho dù anh có tiền mời bác sĩ giỏi nhất nước cũng không được,thân thể cô ấy chỉ sợ không thể khôi phục mềm mại bóng loáng như trước cho cô ấy.Ngoại trừ phải làm giải phẫu cấy da ở phương diện lớn hoặc chỉ có phương thuốc bí truyền trong truyền thuyết mới có thể xóa vết sẹo trên người cô ấy,may ra có thể giúp làn da cô ấy mềm mại trở lại.Dĩ nhiên,đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi,chứ chưa có ai thấy được bà lão ấy,đây là truyền thuyết mười năm trước,cũng không biết người này bây giờ còn sống hay không,chi biết là bà dường như là người dân của nước Z thần bí.” Bác sĩ thẩm mỹ áp a ập úng nói.

Vừa nghe muốn trị lành Diệp Vị Ương nhất định tiến hành giải phẫu da phương diện lớn đau đớn vô cùng,hơn nữa cần thêm phương thuốc trong truyền thuyết,cho dù tìm được người ở nước Z thần bí thì thế nào,trong tay bà ta có bí truyền cũng không nắm chắc trăm phần trăm có thể chữa trị khỏi sẹo trên người Diệp Vị Ương. Thanh Phong Tuấn nổi giận,không nhận nổi nhìn bác sĩ thẩm mỹ gào thét: “Cút!”

Đây là lần đầu Thanh Phong Tuấn giận giữ đến thế,bác sĩ thẩm mỹ bị dọa sợ,lập tức có bao xa thì chạy bao xa,tổng cửa chạy.

Diệp Vị Ương mặc dù toàn thân đều là vết thương,nhưng trên mặt trừ nước mắt ra không có bất kỳ vết sẹo.Giờ phút này cô ngủ mê như một khối ngọc lạnh. Trầm tĩnh,bình thản.Hoàn toàn không biết người đàn ông bên cạnh lo lắng,sốt ruột cùng với băng khoăng.

Thanh Phong Tuấn vươn ra bàn tay sờ lên vàng trán nóng, do dự một hồi mới quét qua bờ môi cô.

Cô gái hôn mê nhạy cảm tựa như nửa mê nửa tỉnh lại tựa như rơi vào mộng cảnh, trong mộng có người dịu dàng vuốt mi tâm của cô, giống nhau loại ấm áp mà cô hằng mong ước khi còn bé, cảm giác đó. Thật tốt.

“ Mẹ, Vị Ương về sau sẽ không khóc, Vị Ương sẽ nghe lời mẹ nói. đi thi người mẫu, mẹ.” Cô gái nhẹ nhàng nỉ non, dần dần mang theo đau đớn khóc nức: “Đừng rời khỏi Vị Ương. đừng ghét con. Có được không. Có được không. Mẹ.”

Thanh Phong Tuấn cau mày, ngón tay của hắn khẽ run như có một nắm bùn trong ao thoáng cái bao trùm lại hắn, trong lòng rơi vào thương tiếc.

Cô gái đau đớn hôn mê đã hoàn toàn bị vây trong cô đơn, cô ấy rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Hắn đột nhiên rất muốn hiểu rõ cô.

Hắn ngồi ở mép giường, cúi người chăm chú nhìn Diệp Vị Ương bởi vì vết thương nhiễm trùng cùng với sốt cao mà khuôn mặt đỏ bừng, hắn theo bản năng hôn lên đôi môi khô nứt.

Trên môi giống như có lông vũ mềm mại xoa lên, tiếp theo mon trón khoe miệng Diệp Vị Ương, hơi hơi ngửa nhưng rất ấm áp. Có phải. mẹ không?

Thanh Phong Tuấn nghe được cô mơ hồ lẩm bẩm: “. yêu, con yêu mẹ, mẹ. đừng không quan tâm con. con không biết ba là ai. con. con chỉ có mẹ. Mẹ, mẹ đừng ghét con.”

Cô ấy rốt cuộc mơ thấy ác mộng gì?

Cô xem hắn như mẹ cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Hắn giúp cô tắm

Edit + Beta : Tieumanulk

Cô ấy rốt cuộc mơ thấy ác mộng gì?

Cô xem hắn như mẹ cô sao?

Nếu đổi lại thời điểm thường ngày, Thanh Phong Tuấn nhất định sẽ trêu đùa Diệp Vị Ương. Nhưng bây giờ, hắn cứ như vậy nhìn chăm chú vào cô, cuối cùng giống như bị ma xui quỷ khiến nằm lên đệm kê kéo cô dựa vào ngực.

Trong phòng yên tĩnh cơ hồ có thể nghe được nhịp tim của cả hai. Ngửi hơi thở ngọt ngào đặc biệt của cô, mắt sâu lắng nhìn khoe mắt cô, nơi đó có giọt nước mắt chảy xuống, cô đau đớn thút thít.

Không biết có phải bị ảo giác hay không Thanh Phong Tuấn lại thấy cô cắn môi, điều này khiến hắn rất không vui như thói quen tự làm khổ mình của hắn. Mà cô lại giống như lên đau lòng, đau đến rơi nước mắt, ở trong không khí yên tĩnh nhất thời làm người động lòng.

Thanh Phong Tuấn lặng lẽ nhìn cô, nước mắt rơi xuống khoe môi lóng lánh lại thơm ngát như hoa, như một vũng nước tuyết hòa tan sương ẩm mùa đông, như hoa hồng nở rộ trong tuyết hấp dẫn hắn đến gần.

Hắn cúi người cẩn thận quý trọng hôn lên mi mắt của cô, mũi khéo léo, rồi chậm rãi di động ở bên trong, có thể nghe được cô thút thít lẩm bẩm. Rốt cuộc cô gái trước mắt phải chịu tuổi thơ khổ sở thế nào? Chẳng lẽ giống như hắn khi còn bé hy vọng xa vời có một vòng ôm cũng không thể sao? Như vậy cứ để hắn đến đuổi đi đau khổ của cô?

Thanh Phong Tuấn tâm tình phức tạp đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát đi ra trên tay có thêm một chiếc khăn lông ẩm.

Vết thương trên người Diệp Vị Ương đã nhiễm trùng, khăn lông nóng sẽ làm cô vô cùng đau đớn nhưng khăn lông lạnh lại không tốt cho cơ thể cô, vì vậy hắn thử độ ẩm rồi lấy ra một khăn lông ấm áp.

Một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, để cô bám vào trên người mình, hắn bắt đầu cẩn thận lau chùi thân thể cho cô.

Hắn đầu tiên lau sạch nhè nhẹ mồ hôi trên trán cô, mái tóc nơi đó đã bị mồ hôi đau đớn thấm ướt dính vào khuôn mặt tái nhợt của cô giống như hoa bách hợp. Thanh Phong Tuấn cũng không biết tại sao tay mình run rẩy, hắn vén sợi tóc ra sau tai cô.

Sau đó,hắn lại thấy vành tai của cô.A,vô luận bị thương vành tai của cô vẫn óng ánh trong suốt tron nhẵn.Hắn còn nhớ rõ thời điểm hôn cô. Vành tai luôn là chỗ nấn cảm nhất của cô.

Nén đi cảm giác nóng rực trong người,hắn chăm chú nhìn cô giống như nhìn cả thế kỷ,sau đó lại bắt đầu lau lông mày và mắt của cô.

Lúc này mắt cô nhắm lại thật chặt vì đau đốn trong người,hôn mê cũng ngủ không yên,lông mi thật dài run rẩy như cánh bướm bướm làm cho người ta cho rằng cảm giác đôi mắt này có thể mở ra bất cứ lúc nào.Nhưng Thanh Phong Tuấn đã đợi lại đợi,cô vẫn không tỉnh.

Hắn khẽ thờ dài,hắn chưa từng nói với Diệp Vị Ương trên người cô hắn thích nhất chính là đôi mắt này.Đôi mắt đẹp to tròn,lông mi thật dài,thời điểm mở ra như đang mở một cánh cửa thuần khiết nhất,ánh sáng kinh thánh khiến hắn nghĩ muốn dừng lại.

Trên thế giới luôn luôn tồn tại một người,người rất muốn có cô rồi lại sợ làm bẩn cô.

Một khoảng thời gian rất dài,Thanh Phong Tuấn đều nhớ đến cô gái mi mục như họa,hắn nhớ cảnh tượng lần đầu gặp cô.Lúc ấy ,trên đường người đến người đi,dáng vẻ cô hoàn toàn không giống bất kỳ một người mẫu minh tinh nào,ôm thật chặt cậu nhóc ăn xin thiếu chút nữa đi xe đung,trong mắt cô chỉ có ánh sáng chánh nghĩa, không để ý hình tượng lớn tiếng chất vấn lương tâm tài xế ở đâu.Trong nháy mắt hắn xác định đây là cô gái hiền lành dễ tiếp cận,chỉ cần dùng chút thủ đoạn đã có thể ở bên cô.

Nhưng lần gặp mặt sau đó hắn thủy chung không nhắc đến lần gặp trước kia,ký ức trân quý độc nhất vô nhị chỉ có hắn giữ lấy.Sau đó,hắn từng bước một tính kế,nhanh chóng bày ra đột ngột xông vào cuộc đời cô,lấy tư thái nửa ép buộc để cô ở bên cạnh hắn,tạo thành phong cảnh lưu luyến.

Nhìn cô hiện tại bị thương rất nặng,trong lòng Thanh Phong Tuấn tràn đầy cảm giác đau lòng và hành vi không tốt của mình.

Vì mục đích riêng mình mà kéo cô vào thế giới của hắn,gắn tiếp hại cô bị thương nặng,hắn không phải tâm địa sắt đá nói không hối hận là giả.Nhưng bên trong hối hận và chán nản cũng có chút ích kỷ muốn có cô.Về điểm này hắn Thanh Phong Tuấn dù có xuống Địa ngục cũng chưa từng hối hận qua.

Nếu như. Nếu như có một ngày,cô biết được chân tướng,cô sẽ nghĩ sao? Nhất định sẽ hận hắn gia tăng khổ sở trên người cô sao?

A,Thanh Phong Tuấn cười khổ,Diệp Vị Ương có thể vẫn cho hắn là anh hùng.

Cô cho rằng hắn và cô lần đầu tiên gặp mặt là ở tại cuộc thi người mẫu.

Hôm đó,hắn chỉ đi thám thính hoàn cảnh của bên địch,lấy phong thái của vị khách quý đến tham quan học tập.

Cũng ngày đó,hắn không ngờ tới cô nhếch nhác đến thế,bị người ta phá hỏng quần áo,lại động tay động chân vào giày.Cũng may Diệp Vị Ương dù sao cũng thông minh,tạm thời đem nơi quần dài bị làm bẩn trực tiếp đổi thành một chiếc váy mắt mè lộ chân,vẫn rất là mẽ người.Nếu như không phải cặp giày cao gót bị người làm hỏng,ngày đó cô nhất định sẽ hạ gục nhất.

Hắn Thanh Phong Tuấn cho tới bây giờ vẫn là thương nhân khôn khéo,mặc dù hắn tình bỏ nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ bỏ lỡ thời cơ,cho nên ngày đó hắn đã dùng diệu thân sĩ ra tay giúp cô——

Hắn ngồi dưới đài rất gần chỗ cô đứng,thời điểm cô sắp ngã xuống hắn nhanh tay ôm lấy eo cô kéo cô vào trong ngực,nhẹ nhàng đỡ cô đứng vững,sau đó cởi ra áo vest Tây khoác lên người cô,cổ ý ghé sát bên tai cô tốt bụng nói: “Nếu đã ngã cô sẽ không đạt được hạng nhất,đã như vậy,váy quá ngắn có thể gặp nguy hiểm,không bằng trước hết cứ khoát tạm áo tôi.”

Nói xong câu đó hắn đã buông cô ra,nặc dù thân thể cô lúc ấy rất mềm mại,ôm cô vào ngực cảm giác rất tốt.

Ngay lập tức hắn tạo ra phong thái lịch sự khách khí,trầm ổn mà chân thành,hắn biểu hiện hoàn mỹ vô khuyết,không có người nào hoài nghi động cơ của hắn, cũng không có ai phát hiện trong áo khoác của hắn có giấu máy theo dõi.

Khi đó Diệp Vị Ương thật là ngốc,đôi mắt trong trẻo của cô nhìn chăm chăm vào hắn,sâu trong mắt tất cả đều là tràn đầy cảm kích,cô nhìn hắn mỉm cười,không chút đề phòng cũng không nghi ngờ gật đầu nói: “Thật sự rất cảm ơn tiên sinh,sáng sớm ngày mai tôi giặt sạch áo sẽ đem trả lại cho ngài.” Nói xong cô khập khểnh đi lên đài.

Lúc cô đi thậm chí quên hỏi cả tên họ hắn,đúng là một người anh tuấn như hắn lần đầu tiên bị một cô gái bỏ lỡ,cô gái kia không bị vẻ ngoài của hắn mê hoặc. Mà hắn cũng kiên nhẫn không nhắc nhở cô,hắn tuyệt không lo Diệp Vị Ương sẽ không biết tên của hắn,bởi vì hắn biết bọn họ sẽ rất nhanh gặp lại.

Sau nữa,trong cùng một ngày,hắn dựa vào máy theo dõi rất nhanh tìm được cô.

Buổi tối hôm đó,hắn cứu cô rất nhiều lần,thậm chí thay cô đỡ một súng mà cô vẫn cho rằng đó chỉ là trùng hợp,cho rằng hắn là thần may mắn của cô.

Cô không biết,tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn Thanh Phong Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Cùng nhau ngủ.Hắn yêu nhưng hắn không thể nói

Edit + Beta : Tieumanulk

Cô không biết tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn Thanh Phong Tuấn.

Thanh Phong Tuấn đang nhớ lại nhưng động tác trên tay không có dừng lại,Diệp Vị Ương rút cuộc trong đau đớn tỉnh lại,cô vốn mờ to đôi mắt sùng sốt thật lâu, về mặt thiên biến vạn hóa khi nhìn thấy Thanh Phong Tuấn lại tự mình cầm khăn lông ướt lau chùi cơ thể mình,cô mới hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn. đang lau cơ thể giúp cô?

Cô. trên người cái gì cũng không mặc!Cô bị hắn. thấy hết rồi ah!

Gương mặt tinh khiết của cô không hề báo trước ửng hồng!

Theo dõi thấy động tác hắn không thành thạo dựa vào trực giác Diệp Vị Ương cho rằng hắn chưa từng giúp người khác làm những chuyện như vậy,không hiểu sao điều này lại mơ hồ làm cô có chút vui vẻ.Nhưng hiện tại động tác hắn tạo ra bình tĩnh lau trên cơ thể càng khiến cô thêm khó chịu ngưng ngưng,như nhắc cô hoàn toàn lơ là trước mặt hắn.Cô muốn mở miệng từ chối lại phát hiện mình đau đến nổi ngay cả sức mở miệng nói chuyện cũng không có.Chỉ có thể mặc hắn tiếp tục.

Ánh mắt của hắn có chút nóng rực nhưng động tác trên tay lại rất êm ái,như sợ chỉ cần sơ ý một chút sẽ làm vết thương người cô trở nặng.Nhìn vết sẹo trải rộng trên người cộng thêm hình ảnh bị roi quất mạnh xoẹt qua trong đầu,Diệp Vị Ương run rẩy.

Sau khi dùng khăn ẩm lau qua cơ thể,Thanh Phong Tuấn đặt khăn lông sang bên cạnh,không có rời đi mà nằm xuống bên cạnh cô,nhẹ nhàng ôm cô vào lòng,tận lực không dùng sức tránh chạm vào vết thương,không làm những chuyện khác mà chỉ hơi mệt mỏi nói: “Em ngủ đi,em yên tâm,vết thương trên người em anh sẽ anh nhất định sẽ tìm người trị khỏi và khôi phục lại như ban đầu.”

Giọng của hắn có chút khàn khàn như gió biển lất phất ở bên tai Diệp Vị Ương,Diệp Vị Ương cả người không thể động đậy,mặt lại càng đỏ hơn.

Có thể nghe được giọng mệt mỏi của hắn,chẳng lẽ trong lúc ngủ mơ người luôn bên cạnh chăm cô lại là hắn? Trong lúc cô hôn mê hắn không có nghĩ ngợi sao?

Hắn lại cứu cô thêm một lần.Diệp Vị Ương ở trong lòng tự nhủ.

Đời này cô đã thiếu hắn quá nhiều? Diệp Vị Ương nghĩ như vậy nên mặc cho Thanh Phong Tuấn ôm cô ngủ thiếp đi.

Trong một gian phòng khác tiểu Ngân nắm thật chặt tay nha đầu Tâm,trong đôi mắt nổi đầy tia máu,ánh mắt bi thương.Giờ phút này,ánh mắt hắn đủ để hủy diệt toàn bộ thế giới cũng đốt cháy cả hắn,chưa bao giờ có tuyệt vọng đau thương thế này.

Bác sĩ nói. nha đầu Tâm được tiêm vào một loại độc hiếm thấy hơn nữa trước đó chịu không ít nỗi khổ hành hạ,nặng dù trên bề ngoài không nhìn ra bất kỳ vết thương nhưng rõ ràng bị người đánh rồi dùng kim đâm tĩnh lại,đã từng đau đến không muốn sống,trên căn bản đã trở thành người sống đời sống thực vật,cơ hội tỉnh lại hết sức mong manh.

Nói cách khác. nha đầu Tâm có thể mười năm,hai mươi năm,cho đến chết cũng không thể tỉnh lại.

Đóa hoa nở rộ sáng lạng xông vào cuộc đời hắn,ngôi sao lấp lánh cái xẹt qua cực nhanh trên đỉnh đầu hắn,cô ấy là người hiền lành đôi khi có chút tùy hứng, những lời tỏ tình âm áp và nụ cười ôn hòa,tất cả đều trở thành vết thương khó lành suốt cuộc đời tiểu ngân.

Nhớ lại cây cầu cô đơn vắng vẻ.Thật ra hắn và nha đầu Tâm đã sớm quen biết.

Đó là một ngày trời giăng đầy mây,năm ấy cô chỉ mới bảy tuổi,cô mặc đồng phục học sinh màu lam nhạt ô vuông, trên cánh tay còn lưu lại dấu vết cô bị cha nuôi uống rượu say sau đánh dữ dội nhưng cô vẫn lạc quan đi đến trường học,cô cảm thấy tất cả sẽ tốt hơn thôi giống như khí hậu thời tiết luôn thay đổi thất thường.

Nha đầu Tâm vốn là một cô bé lạc quan,cô cảm thấy mình đã may mắn,nặng dù cha nuôi mẹ nuôi không có đóng học phí cho cô,là thầy giáo tốt bụng trong trường phát hiện cô lơ lửng nên mong cô cố gắng học tập,bởi vì cô thông minh nên được đặc biệt cho cô ngồi phía cuối lớp,cho thêm một bộ bàn ghế thể là bắt đầu kiếp sống học tập của cô.

Ngày đó cô đi trên một con đường vắng vẻ,phát hiện cả người tiểu Ngân đều là máu,khi đó hắn còn là Tả La chưa có thân phận và cái tên Tiểu Ngân.

Có lẽ bởi vì đôi mắt thâm thúy hấp dẫn chứa đựng cô tịch và cô đơn lại hoàn toàn không có ác ý hấp dẫn nha đầu Tâm,cũng có lẽ do bản tính lương thiện,cô ngay lập tức ngồi xổm người xuống,không sợ hãi từ trong túi nhựa lấy ra một cái khăn tay,to gan giúp hắn xử lý vết thương.

Vừa mới bắt đầu hắn không cho cô đụng hắn,thậm chí dùng sức hất cô ngã xuống đất! Hắn nhớ lúc ấy hắn rất không lễ phép !

Nhưng khi đó nhóc con như Thiên Sứ, tuổi lại nhỏ nên cũng không giận gì, cô thế như không bị hấn hù sợ ngược lại còn kiên trì ở lại. Trong cả quá trình cô luôn mỉm cười với hấn, vì vậy giảng co giữa hai người hấn rốt cuộc chịu thua, để cô bắt đầu băng bó vết thương cho hấn.

———— Năm đó rất nhiều chi tiết tiểu Ngân đã quên, chỉ mơ hồ nhớ cô không biết mắc cỡ khen hấn rất đẹp trai, nếu như có thêm nụ cười thì ... tốt hơn. Hơn nữa vì khăn tay quá nhỏ hấn lại bị thương nhiều nơi, cô dường như không do dự xé một phần váy cũ băng bó cho hấn.

Màn ẩm áp đó đã thấm sâu vào trong lòng tiểu Ngân.

Sau đó lại biết nha đầu Tâm bị tai nạn xe cộ cần làm giải phẫu, đó là lần đầu tiên hấn quỳ xuống cầu xin lão gia cứu một cô bé. Cũng may khi đó lão gia nghe nói nha đầu Tâm là một cô bé thông minh hơn nữa đúng lúc cần dùng thân phận “Tiểu Ngân” ngụy trang đến nằm vùng bên cạnh Thanh Phong Tuấn nên đồng ý với hấn.

Vì vậy, sau tai nạn xe cộ mất đi trí nhớ nha đầu Tâm và thân phận mới tiểu Ngân ở trong học viện thiên tài trở thành niên đệ học muội của Thanh Phong Tuấn cao ngạo.

Vốn nên chấm dứt ở đây, vốn không nên có chuyện liên quan giữa hấn và cô. Nhưng điều khiến tiểu Ngân không ngờ tới mặc dù nha đầu Tâm mất trí nhớ đối với người nào cũng rất phòng bị lại mơ hồ cảm giác có chút quen thuộc với hấn, ai cũng không để ý tới nhưng vẫn dính vào bên cạnh hấn, chuyện gì cũng nói với hấn, ngay cả tâm sự cũng nói với hấn.

Còn nhớ có lần cô rất đơn thuần, ngây ngốc ngưỡng mặt nhìn hấn nói: “Tiểu Ngân học trưởng, em cảm thấy hình như em đã biết anh, có lẽ rất lâu rất lâu trước, trước khi em mất trí nhớ chúng ta đã từng quen biết!”

Khi nghe được lời này thoáng cái trái tim tiểu Ngân trở nên ẩm áp lạ thường, cảm thấy cô chính là trái tim của hấn. Chỉ là thân phận hấn rất nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể chết nên đối mặt tình cảm thuần khiết của cô, hấn chỉ có thể tiếp tục giả vờ lãnh đạm bỏ mặc.

Bảy tuổi, tuổi dậy thì, cô và hấn chỉ là hai đứa trẻ vô tư.

Mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, thời gian thấm thoát trôi qua, hấn thủy chung không muốn cô đến gần.

Trong mười năm qua, cô nói qua vô số lần thích hấn, thế nhưng hấn lại chưa từng đáp lại cô.

Trong mười năm qua, hấn tàn nhẫn vô số lần không để ý tới cô, từ chối cô đến ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Quanh đi quẩn lại năm tháng trôi qua như một con gió hết đến lại đi, một cuộc gặp gỡ khiến cuộc đời hấn trở nên sôi động rồi lại khô sở từ chối. Hấn yêu nhưng hấn lại không thể nói.

Một cô gái tốt ở bên cạnh hấn nhiều năm, hấn vẫn lãnh đạm, cô lại theo hấn vào nam ra bắc luân lưu lạc chân trời cũng không hối hận, hôm nay lại bị tổn thương giống như con cá không có sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thanh đại thiếu gia tự mình dứt cô ăn cơm

Edit: Dực

Beta: Tieumanulk

Một cô gái tốt bụng như vậy ở bên cạnh hấn nhiều năm, hấn vẫn lãnh đạm, cô lại theo hấn vào nam ra bắc, vì hấn mà tới những nơi ra xói vẫn không hối hận, hôm nay lại bị tổn thương giống như một con búp bê không có sinh mạng.

Lúc hấn lấy thân phận tiểu Ngân lấy đi tài liệu nội bộ trong công ty của Dạ Phi Phàm, Tâm nha đầu cũng đã tới, bị hấn hung hăng đuổi đi. Thật ra chỉ vì hấn không yên tâm để cô đi theo Thanh Phong Tuấn học trưởng, đã quen làm việc vất bên cạnh học trưởng, có người lãnh đạo trực tiếp trông coi hấn có thể yên tâm hơn.

Lúc hấn được Thanh Phong Tuấn học trưởng an bài ra nước ngoài tránh đầu ngọn sóng, cô muốn đi theo hấn một lần nữa lãnh đạm nói không cho phép, hấn còn nhớ ngay lập tức cô như muốn khóc, ủy khuất hỏi hấn “Anh ghét em vậy sao?”

Không phải. Hấn thích cô còn chưa hết sao lại ghét được. Nhưng mà..... hiaz, chỉ là hấn đi tránh nạn nói khó nghe đó là chạy trốn, không phải đi du lịch, mang cô đi cùng lỡ may khiến cô bị thương chỗ nào thì phải làm sao bây giờ? Cô bị thương một sợi tóc thôi hấn cũng đau lòng lắm.

Lại không nghĩ tới cô xin Thanh Phong Tuấn học trường tôi giúp đỡ hẳn một tay, học trường vẫn là người hẳn tôn kính nhất, hẳn luôn cảm thấy rằng rất cả những suy nghĩ của hẳn đều không thỏa khỏi lòng cơ trí thâm trầm như biển của học trường. Như vậy,nếu học trường để cho cô đi theo mình chính là nâng cô ra khỏi nước, vậy thì cùng nhau đi, hẳn nghĩ đến lúc gặp nguy hiểm thì cùng lắm là liều mạng bảo vệ cô là được.

Nhưng hẳn ngàn vạn lần tính toán cũng không ngờ được Dạ Phi Phàm dùng tiền mua chuộc một vài người trong giới hắc đạo gây phiền phức cho hẳn,càng không nghĩ tới ông cụ điều một nhóm người lớn giam hẳn lại. Lúc liên lụy đến cô cũng bị bắt lấy, lúc nhìn thấy đám người thô lỗ lôi kéo cô,lúc nhìn thấy cô tay trắng trơn của cô thương,lúc nhìn thấy cô rõ ràng đang rất sợ những vẫn cố gắng dùng thân thể chắn trước mặt hẳn,hẳn thật đau lòng muốn chết,thầm nghĩ tại sao lại có cô gái ngu ngốc như vậy.....

Thì ra ngày thơ ấu ngu ngốc hiện tại kiên cố luôn một mình đứng bên cạnh hẳn.Mà bây giờ khi hẳn ý thức được trong sinh mạng của hẳn không thể không có cô, khi hẳn nghĩ muốn chính thức mời cô lên sân khấu của hẳn, muốn cô cùng hẳn nhảy một điệu, thế mà cô lại nằm đó không nhúc nhích,cũng không thể gạt đầu với hẳn.

_____ -Giờ phút này, Tiểu Ngân sống không bằng chết.

“Tâm nha đầu,em muốn làm mỹ nhân ngủ có phải không? Tốt lắm, tôi dành thời gian còn lại trong cuộc đời chờ em tỉnh lại.” Hẳn cúi đầu, hôn lên đôi môi của cô thì thầm bên tai cô, trên khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi mơ hồ có nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thanh Phong Tuấn cùng tiểu Ngân cùng từ phòng đi ra ngoài, hai người đối diện nhau nhìn một cái, có tia kiên nghị thoáng hiện trong ánh mắt.

Tiểu Ngân mở miệng trước “Đại ca ,Tâm nha đầu có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại,mối thù của cô ấy tôi nhất định phải báo.Tôi biết rõ anh vẫn luôn muốn thoát khỏi sự không chế của lão gia, muốn hoàn toàn thoát khỏi sự không chế của lão gia là rất khó khăn, về sau cái gì tôi cũng nghe theo anh, tôi chỉ muốn sau này tôi có thể tự tay kết liễu thời khắc cuối cùng của cuộc đời ông ta. Ông ta khiến trên người tôi có thêm nhiều vết thương nữa thì tôi cũng không tính toán, nhưng ông ấy đã hành hạ Tâm nha đầu thành bộ dạng thế này thì cho dù ông ta có là cha của chị Thiên Tuyết thì tôi cũng không có ý định bỏ qua như vậy. Dù thế nào thì ông ấy cũng không làm tròn trách nhiệm làm cha chị Thiên Tuyết một ngày, nếu có thì cũng chỉ là lợi dụng mà thôi.”

Thanh Phong Tuấn nhìn về mặt kiên định dứt khoát của hẳn, gạt đầu một cái, nói “Tốt. Cậu cũng đừng quá đau lòng. Tâm nha đầu không nghe được chính miệng cậu nói yêu cô ấy, cô ấy nhất định sẽ không cam tâm, mặc dù bây giờ bác sĩ nói bất cứ thuốc gì đối với cô ấy cũng không có tác dụng, nhưng tôi lại mong một ngày nào đó cô ấy sẽ dựa vào chính nghị lực mạnh mẽ của mình tỉnh lại.”

“Ừm! Tôi nhất định sẽ đợi được ngày mà cô ấy tỉnh lại,ngày đó tôi nhất định sẽ không buông tay lần nữa! Anh, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì? Vết thương của chị dâu thế nào rồi?” Tiểu Ngân lại hỏi, trong giọng nói tràn đầy vẻ ân cần.

Thanh Phong Tuấn cũng không phản đối việc hẳn gọi Diệp Vị Ương là chị dâu,cậu mày suy nghĩ một chút, phân nói “Tôi nhớ trước kia cho dù cậu dùng kỹ thuật hacker xâm nhập tài liệu hoàng thất nước Z, nhưng hệ thống bảo vệ của nước đó quá sức mạnh, kì dị, lúc đó ngay cả cậu cũng không phá được,cậu hãy lấy Đồng Phuong Dũ làm đầu mối, tôi đã thấy một mặt của người đàn ông này, trên mặt hẳn có một vết sẹo, đã từng cưỡng ép Vị Ương, trước kia tôi cũng viết một chút tin tức của hẳn,vậy thử nhìn lại một chút, tôi cần tài liệu của tất cả thành viên trong hoàng tộc của nước Z, cố gắng tìm giúp tôi trong tài liệu quốc phòng của nước Z cô gái có danh hiệu là độc vũ nữ nãi nãi,nhất định phải sớm tìm được bà ta, vết thương của Vị Ương càng để lâu , về sau vết sẹo sẽ càng khó chữa trị.”

Mặc dù tiểu Ngân không rõ lắm vì sao đã nhiều năm vậy mà Thanh Phong Tuấn vẫn không từ bỏ việc điều tra bí mật của hoàng thất nước Z, nhưng hẳn cũng mơ hồ hiểu được trong đó có một mối quan hệ gay gắt, hẳn tin Thanh Phong Tuấn cho nên một câu cũng không hỏi thêm,hướng về phía thư phòng mà đi.Nếu đúng như những lời anh đã nói cô gái có biệt danh độc vũ nữ nãi nãi có thể chữa lành vết sẹo cho chị dâu,vậy thì cho dù có gặp trở ngại thì tiểu Ngân hẳn cũng không ăn không ngủ đêm ngày đó về.

Vì vậy,hai người phân công hợp tác,tiểu Ngân dùng máy tính trong thư phòng tiến hành kỹ thuật hacker chống lại hệ thống,Thanh Phong Tuấn đem tất cả công việc quan trọng đẩy sang một bên,không để ý tới Diệp Vị Ương đang xấu hổ gọi sạch mái tóc dài,lại giúp cô rửa sạch nước muối ở miệng vết thương,cuối cùng vào phòng bếp nấu một ít cháo.

Lúc Diệp Vị Ương ăn cháo, thìa đầu tiên Diệp Vị Ương đã nhú màu.

Thanh Phong Tuấn cũng nhú mày “Thế nào?Rất khó ăn?” Đây là lần đầu tiên hẳn nấu cháo.

“.....Không phải, thực sự là.....quá nóng.” Diệp Vị Ương cảm thấy đầu lưỡi vị nóng đã tê rần lên nhưng thiếu chủ hắc đạo Thanh phong Tuấn cao cao tại thượng trước sau đều đã vì cô mà làm quá nhiều chuyện,có thể nhìn ra hẳn căn bản không biết hầu hạ người khác,cho nên ngưng ngưng nói. Bị phỏng cũng chỉ chịu đựng không dám vuron đầu lưỡi liếm loạn.

Nhưng cô không ngờ tới Thanh Phong Tuấn lại có khả năng quan sát kinh người như thế, còn phát hiện ra cô có điểm không đúng trước.

Vì vậy,nghe cô thành thật trả lời,Thanh Phong Tuấn ngây người,lúc cho cô ăn muỗng cháo thứ hai hẳn đem cháo thổi nhẹ một lượt thật lâu mới đưa lên miệng cô.

Diệp Vị Ương nhìn một loạt động tác dịu dàng của hẳn,kinh ngạc đến nỗi mở to hai mắt ếch cả chớp cũng không chớp,hẳn đối với cô.....quá tốt phải không?

“Thế nào? Tại sao không ăn?” Thanh Phong Tuấn một lần nữa đưa muỗng cháo đã thổi còn âm ấm đến môi cô.

“Ách.....Thật ra thì.....Tôi có thể tự ăn.” Diệp Vị Ương ngoan ngoãn ăn một hớp nói.

“Toàn thân em bị thương không tiện cử động,hiện tại phải để anh đút em ăn thôi. Món nợ lần trước của em sau này sẽ trả.Để tranh như Lần trước anh không bảo em ký hợp đồng thoả cái em đã chạy,lần này ký tên rõ ràng lên hợp đồng anh tuyệt đối có quyền quản lý em, để tránh lại một lần nữa người giúp việc chưa tới tay lại bay.” Thanh Phong Tuấn mặt không đổi sắc nói.

Cặc chắc,đây là lời người bình thường nói sao? Quả nhiên là gian thương! Quả nhiên là quá phúc hắc! Quả nhiên từ trước đến giờ chưa từng làm ăn thua lỗ! Mới vừa rồi còn cảm thấy hân hận,dàng,dàng,cảm thấy hân tốt bụng,cảm thấy tính tình hân rất tốt,nhất định là ảo giác của cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Ngoan,ký tên! Hân cười trông cực kỳ anh tuấn!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

“Toàn thân em bị thương không tiện cử động,hiện tại phải để anh đút em ăn thôi. Món nợ lần trước của em sau này sẽ trả.Để tranh như Lần trước anh không bảo em ký hợp đồng thoả cái em đã chạy,lần này ký tên rõ ràng lên hợp đồng anh tuyệt đối có quyền quản lý em, để tránh lại một lần nữa người giúp việc chưa tới tay lại bay.” Thanh Phong Tuấn mặt không đổi sắc nói.

Cặc chắc,đây là lời người bình thường nói sao? Quả nhiên là gian thương! Quả nhiên là quá phúc hắc! Quả nhiên từ trước đến giờ chưa từng làm ăn thua lỗ! Mới vừa rồi còn cảm thấy hân hận,dàng,dàng,cảm thấy hân tốt bụng,cảm thấy tính tình hân rất tốt,nhất định là ảo giác của cô rồi!

“Mắt em tròn lớn nhìn chăm chăm tôi vậy làm gì? Ăn no rồi? Có hơi sức rồi hả? Vết thương hết đau?” Thanh Phong Tuấn biết rõ còn cố hỏi, khoe miệng khê nhếch độ cong nhỏ.

Hỏi thì hỏi như vậy thôi nhưng động tác trên tay hân vẫn không ngừng,còn đưa cháo thổi nguội đưa đến môi Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương nhìn về mặt yêu nghiệt của hân,giận cũng đã giận đủ rồi,mím môi, trừng mắt,không muốn ăn.

Thực ra thì cô không biết Thanh Phong Tuấn cố ý trêu tức cô bởi vì sắc mặt cô quá sức tái nhợt không chút hồng hào,không có chút sức sống khiến hân rất lo lắng,cho nên hân cố ý nói đùa với cô,nhờ vậy sắc mặt của cô đã khá hơn nhiều.

Thấy cô không ăn,hân lại nửa dụ nửa dỗ nói ” Ăn thêm một chút nữa,ăn không no làm sao có hơi sức trừng mắt nhìn người khác chứ.”

Thật ra thì hân chỉ hi vọng cô ăn nhiều hơn một chút,có sức đề kháng tốt hơn một chút,khỏe lại nhanh một chút. Mặc dù những vết thương trên người cô có thể để lại rất nhiều vết sẹo,đó mới là vấn đề lớn.

Diệp Vị Ương vừa bực mình vừa buồn cười nể tình hân là đại ân nhân cứu mạng mình mới nhượng bộ ăn thêm vào miếng.Nhưng mà.....

Nhưng cô không ngờ tới Thanh Phong Tuấn nói là làm,lúc cô ăn xong hân lấy ra một bản hợp đồng !

“Ký tên thôi! Đừng nghĩ đến việc chối quanh làm gì.” Lúc này về mặt Thanh Phong Tuấn tự nhiên rất nghiêm túc.

“Tôi nói này,Thanh Phong Tuấn,chả lẽ anh muốn bóc lột một người đang bị thương nặng như tôi sao? Không phải anh rất nhiều tiền sao? Anh bỏ chút tiền là muốn tìm một người giúp việc hoàn hảo chẳng lẽ lại không có? Nhất định phải gây khó dễ cho tôi sao? Anh không phải kẻ thích gây khó dễ cho người khác vậy chứ?”

Diệp Vị Ương không vui,đó không phải là bản hợp đồng làm thuê đó rõ ràng bản hợp đồng bán thân mà!

“Ngoan,ký tên!” Trong việc này Thanh Phong Tuấn không hề có ý thỏa hiệp,cười như một gã côn đồ nhưng vẫn anh tuấn cực kỳ. Bản hợp đồng này là thành quả của một buổi tối nào đó hân không ngủ được viết ra,dùng để trêu chọc Diệp Vị Ương,lúc đó vẫn chưa có làm thật.

“Không ký. Như vậy là “Nhục nước mắt chủ quyền”, điều đệ ép buộc nhất định không ký!” Diệp Vị Ương cầm lấy mấy tờ giấy đóng thành tập,liếc nhìn nội dung trên đó mấy lần,đôi mày thanh tú lập tức nhíu lại càng không muốn thỏa hiệp. Nhìn lên đó một chút cũng toàn thấy nội dung quá đáng.

Thứ nhất: Diệp Vị Ương là người giúp việc tại nhà riêng của Thanh Phong Tuấn.Cô cả đời phải làm người giúp việc tin tưởng chủ nhân là hân.

Thứ hai: Ông chủ nói người giúp việc phải đi sang bên trái thì nhất định không được bước sang bên phải.

Thứ ba: Sau giờ sáng mỗi ngày người giúp việc phải làm bữa sáng, bữa ăn sáng chỉ ăn phần món ăn dinh dưỡng của Trung Quốc, trứng gà chín bảy phần, nấu cháy thì phải tự mình ăn hết phần đó.

Thứ tư: Mỗi ngày phải chuẩn bị quần áo trước khi tắm cho ông chủ, mỗi tối phải chuẩn bị quần áo vào sáng mai cho ông chủ thật hoàn hảo.

Thứ năm: Người giúp việc nếu không được sự cho phép của ông chủ thì không được tự tiện rời khỏi tầm mắt của ông chủ, lại càng không được rời khỏi nơi làm việc nửa bước.

Thứ sáu: Nếu ông chủ phân phó đúng người giúp việc phải làm theo, nếu ông chủ phân phó sai, vậy thì cứ làm theo chủ ý sai lầm của ông chủ, tóm lại, ông chủ nói là thánh chỉ.

Thứ bảy: Người giúp việc phải nghiêm túc thề dưới danh nghĩa Thượng Đế, đồng ý đây là ông chủ duy nhất cho dù là phúc hay họa giàu sang, nghèo khó, bệnh tật hay khỏe mạnh cũng vẫn trung thành với ông chủ, quý trọng ông chủ đến chết không rời.

—————Mồ hôi nhỏ xuống, mồ hôi nhỏ xuống rất nhiều.....mồ hôi đổ như thác.....mồ hôi đổ như tắm...cái này mà gọi là hợp đồng sao? Nội dung bản hợp đồng này không thể bớt vô sỉ hơn một chút sao?

Đặc biệt là điều cuối cùng kia! Thế nào mà cô lại thấy giống câu nói mà người ta hay nói lúc kết hôn thế nhỉ! Quả nhiên nhân vật cấp cao viết ra bản hợp đồng cấp cao, Diệp Vĩ Ương cô không phải là kẻ ngu dốt gì, cô mà cam tâm tình nguyện ký mới là lạ!

Nhưng cô quên mất bây giờ cô là bệnh nhân tay trái gà không chặt, Thanh Phong Tuấn vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút, thấy vẻ mặt cô thay đổi liên tục cảm thấy vô cùng thú vị, mấy ngày liên tiếp lo lắng giờ đã giảm đi không ít, vì vậy khó có thể kiên nhẫn cúi người, tay hất từ sau lưng cô vòng ra phía trước, nhẹ nhàng dùng sức cầm tay cô và bút vạch lên trên giấy một hàng chữ ký Diệp Vĩ Ương.

Thậm chí như vậy còn chưa đủ, hất lại cầm lấy tay cô để cô ấn dấu vân tay.

Sau đó, Thanh Phong Tuấn giống như một đứa trẻ cầm bản hợp đồng lên cười thật gian ác.

Tốt lắm, hiện tại cô đã là của hắn.

Diệp Vĩ Ương quả thật muốn khóc, người này còn có thể đáng ghét hơn nữa không vậy?

“Này, tôi nói, anh để tôi ký bản hợp đồng như vậy anh sẽ không thấy lương tâm cắn rứt sao? Thôi, trước kia còn lừa tôi, giấu giếm thân phận với tôi, căn bản là không có đạo đức, lương tri cũng không có!” Diệp Vĩ Ương nửa thật nửa giả oán trách, đúng vậy, ký hợp đồng là chuyện nhỏ, bằng trực giác cô biết được, Thanh Phong Tuấn sẽ không làm khó cô, nhưng cô lại nhớ tới trước kia hai người từng xảy ra chuyện ái muội. Cô..... vì hắn mà thất thân, hơn nữa hắn ở trước mặt cô mang mặt nạ, không nói cho cô biết thân phận thật của hắn, điều này khiến trong lòng cô rất khó chịu giống như bị lừa gạt.

Thanh Phong Tuấn thận trọng, mắt sâu như biển cả lập tức thấy tâm tình Diệp Vĩ Ương đang thay đổi, trong phút chốc hắn thu lại nụ cười, lại một lần nữa trở lại thành một ngư đàn ông thiên thần nghiêm cẩn cao quý, hắn nâng cao cằm cô lên, ép cô nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, làm bản thật nhỏ.

“Thứ nhất, tôi có tên, về sau không cần gọi này, tôi không bắt em gọi tôi là chủ nhân, vậy gọi tôi là Tuấn đi. Nếu hiện tại em thấy khó chịu, cũng có thể cho em gọi cách khác, trước tiên cứ gọi tôi là Anh thiếu đi.”

Thứ hai, em nên cẩn thận nhớ lại, lúc đầu là tôi có ý xâm phạm em nhưng là vì cứu em đang bị trúng thuốc mê?

Thứ ba, từ trước đến giờ tôi chưa từng phủ nhận thân phận Thanh Phong Tuấn của tôi, từ đầu đến cuối tôi cũng không thừa nhận Ảnh thiếu và Thanh Phong Tuấn không phải là một người, chỉ do em không nhận ra tôi mà thôi. Tôi không lừa em!”

Diệp Vĩ Ương nhìn vào mắt hắn, trong đôi mắt kia tựa hồ như một cái đầm sâu nhanh chóng cuốn cô vào vòng xoáy không thể tự kiềm chế, vì vậy cô không thể không theo chiều suy nghĩ của hắn, nghĩ thầm, ừm, hắn nói rất hay giống như một chút cũng không sai, lúc đó đúng là vậy, hắn không có lừa cô.

Thì ra trong lúc vô tình, hắn đã muốn nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Rốt cuộc bắt đầu cuộc sống ái muội

Beta: Tieumanulk

Thì ra trong lúc vô tình hấn đã muốn nhiều hơn.

“Đau không?” Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chăm những vết thương đáng sợ trên cánh tay trắng nõn của cô lộ ra khỏi chăn. Toàn thân cô đều bị thương, để tránh vết thương bị nhiễm trùng, Thanh Phong Tuấn dán lên đó những miếng băng gạc bác sĩ cho, trên người cô cái gì cũng không có mặc.

“.....Không đau!” Diệp Vị Ương cũng không biết vì sao lại trả lời như vậy, rõ ràng đau muốn chết nhưng vừa ký hợp đồng “Nhục nước mắt chủ quyền” , đứng trước mặt cô vừa là đại ân nhân cũng là đại ác nhân, tâm tình có chút phức tạp thân thể cũng không còn quan trọng nữa rồi. Diệp Vị Ương cau mày thật sâu, trong lòng có chút rối rắm, sợ trái tim mình bất giác thay đổi nhưng lại không nghĩ ra sao bản thân lại lo lắng.

“Nếu như em nghe lời tôi ở lại đây không rời đi cùng tiểu Ngân thì sẽ không phải chịu bị thương như thế này!” Thanh Phong Tuấn dịu dàng nói mà cơ thể hấn đã dựa lại gần cô hơn, gần đến mức lúc hấn nói chuyện hơi thở nóng rực cũng có thể phả lên gương mặt cô.

Tim tự nhiên đập nhanh lên.

Thanh Phong Tuấn đem hợp đồng bỏ qua một bên, sau đó tay hấn ôm lấy tấm voan mỏng hai bên người cô, cô không tự chủ ngửa người ra sau.

Nhưng Diệp Vị Ương không dám làm động tác quá lớn sợ chạm phải vết thương. Cả người cô bị buộc phải dựa vào đầu giường mềm mại, cũng không thể động đậy nữa.

Thanh Phong Tuấn tựa hồ như sớm đoán được cô sẽ có thái độ này, vừa che chở không để cô động phải vết thương vừa tiến gần lại cô.

Bị ánh mắt thâm trầm sắc bén như chim ưng của hấn nhìn thấy nơi không chỗ che giấu, Diệp Vị Ương mấp máy môi, vô tội mà yếu ớt mở miệng yêu cầu “Này, mặc dù tôi mới bị bắt phải ký hợp đồng nhưng ít nhất bây giờ tôi vẫn còn là bệnh nhân, anh.anh.Dùng cách nói chuyện đứng đắn một chút!”

Bị ánh mắt nóng bỏng đó nhìn chăm chăm cô thở không thông nổi chứ đừng nói phải nói chuyện bình thường. Nhưng mà làm ơn đi, cô còn rất nhiều điều muốn hỏi tên “đại tư bản” này cho rõ ràng, ví dụ như bản hợp đồng bán thân, ví dụ như tự do sau này.

Hiazzz, nếu ở tư thế như thế này, cô phải nói chuyện với hấn thế nào đây? Cô thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải môi hấn. Haizzz, chẳng lẽ người này không biết chính gương mặt tuấn tú của hấn khiến cho người khác phải bối rối sao?

Mặc dù cô không đến nỗi bị mê hoặc nhưng sẽ bị ánh mắt của hấn khiến cho khó xử. Ánh mắt như vậy tựa hồ như muốn cô.muốn một ngậm mà cắn mà nuốt cô vào bụng.

Ha ha, Thanh Phong Tuấn lướt ánh mắt nóng bỏng nhìn một cái, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười tà mị “Ừ! Em lại phạm quy rồi! Tôi nói tên tôi không phải là này, gọi tôi là Tuấn thử xem nào, dù sao thì sau này em cũng phải nghe lời tôi, hiện tại xem như thử nghiệm trước, tạo thành thói quen sớm cũng tốt.”

Diệp Vị Ương hiểu rõ nam nhân họa thủy, người đàn ông trước mặt này không phải kẻ tầm thường! Thật tà ác! Vô si, khó chịu có đúng hay không!

Trong xương trời sinh phản lại bị hấn khơi lên, Diệp Vị Ương hắt cằm lên, kiêu căng từ chối nói “Xin lỗi, Thanh Phong Tuấn tiên sinh, tôi không nghĩ chúng ta đã thân thiết đến mức độ đó!”

Nụ cười tà trên khóe miệng hấn vẫn tiếp tục ,thậm chí khóe mắt cũng nhiễm thứ ánh sáng rực rỡ mê hoặc, lời nói chậm rãi đến không thể nào chậm hơn mở miệng nói “A, vậy sao? Như vậy.Đề tôi nhắc nhở em một chút, chúng ta...đã thân thiết đến mức độ nào!”

Nói xong, hấn không để ý đến phản kháng của cô bắt được môi cô! Nụ hôn kéo dài này mang theo chút gì đó cương chiều treu chọc, tuyệt đối không phải đang cảnh cáo.

“.....Ừm!” Cơ thể đang bị thương không được lộn xộn lại còn ngủ quá lâu nên đầu cũng có chút hỗn loạn, đôi tay mềm mại vô lực của Diệp Vị Ương rõ ràng đã cố hết sức chống lên ngực hấn, lại thùng rỗng kêu to, thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác như một loại thỏa hiệp. Ít nhất, cô nhu nhược thuận theo cũng khiến hấn nổi điên!

Hai tay nhẹ nhàng bóp chặt hông cô, không làm đau vết thương của cô, tiếp tục khiến nụ hôn nóng bỏng sâu hơn, hấn nhớ mùi vị này vài ngày rồi. Nhớ đến hơi ấm, mềm mại, ngọt ngào thuộc về cô.

Lúc cô bị hấn hôn đến mức sắp hít thở không thông, hấn mới hơi rời khỏi cánh môi mê người của cô, đổi hướng sang vành tai nhạy cảm thì thầm “Em đây, ngoan, gọi tên tôi, Tuấn!”

“...Thanh Phong Tuấn tiên sinh, anh không thể.Ngô.!”

Cô gắng phân rõ phải trái còn chưa xong, cánh môi lại một lần nữa bị hơi thở người đàn ông tà mị chặn lại!

“Chắc chắc.em chẳng nghe lời, biết tôi muốn trừng phạt em thế nào không?” Thanh Phong Tuấn nheo hai mắt, lộ ra dục vọng mãnh liệt khó có thể áp chế, cứ như vậy trực tiếp truyền nhiệt độ nóng rực qua cơ thể cô.

Diệp Vị Ương sợ hãi, buột miệng “Không!”

“Ha ha,nhớ em vừa ký hợp đồng không, bây giờ đã không còn quyền lợi nói “không” nữa rồi!” Thanh Phong Tuấn tuyên bố hết những lời này, ngay sau đó thân thể nằm nghiêng bên người cô,cũng không khiến cô đau,cũng không tăng thêm sức nặng trên người cô, cũng không hề cách xa cô ngược lại vô cùng gần với cô!

“Wey wey wey, anh có biết lý lẽ không vậy.....” Cô muốn nói cô là bệnh nhân mà nhưng phản kháng của cô lại bị nụ hôn của hắn chặn trong nháy mắt.

Trên cánh môi mềm mại của cô hắn liền không cách nào rời đi,ánh mắt tràn đầy sắc tình dục mờ ảo.

Vốn do cô có ý không phối hợp,nếu mà tâm tình có không vui thì nó đều tiêu tan hết như kỳ tích trong lúc hôn cô

Sau khi hôn, lý do lúc đầu chỉ là trừng phạt nho nhỏ đối với cô sau lại chuyển thành triền miên bá đạo lại êm ái.

Hai tay hắn chế trụ nơi cổ cô,giọng khàn khàn lắm lắm thật nhỏ ” Đừng động, nếu không vết thương sẽ rách ra, cẩn thận tôi đem em ném ra ngoài”

Nói xong những lời đáng ghét đó,không cho người phía dưới có chút cơ hội thoát đi,hắn cứ như vậy hôn môi cô xâm nhập vào sâu hơn.

Cảm thấy từ đôi môi chuyển đến từng trận tê dại khó đề nén,Diệp Vị Ương tròn to hai mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, thậm chí còn quên cả kháng cự! Cô chỉ mới thân mật cùng hắn mấy lần,cô làm sao lại.....Làm sao lại không chán ghét khi hắn đến gần? Cơ thể nhận thức được thói quen thật đáng sợ.

Có phải khi hắn đoạt đi lần đầu tiên của cô không. Bắt đầu từ đêm đó cô lại miễn dịch đối với sự xâm phạm của hắn? Đột nhiên lúc đó lại không biết xấu hổ chiếm cứ cả cánh cửa tâm hồn của cô.....

“Đồ ngốc, lúc này em nên nhắm mắt lại!” Giọng hắn khàn khàn lắm lắm bên tai cô, tiếp tục thổi khí nóng bên tai đầu độc cô.

Giọng nói của hắn lại thức tỉnh tia lý trí cuối cùng của cô,nghe thấy người đàn ông trước mắt nhưng xuôi cùng lại không đủ sức. Một cánh tay dài đã leo lên trước ngực một trong số ít những nơi không bị thương, nhẹ nhàng vô cùng nhẹ nhàng thích thú không muốn cô bị thương, tùy ý trêu chọc không muốn buông tay.....

Độ mạnh yếu dập dòn khiến Diệp Vị Ương đỏ mặt,không thể nói ra được cảm giác bây giờ là thế nào,như được người ta quý trọng vô cùng lại như lông vũ êm ái mềm mại mon trón,không đau,không đến nỗi làm vết thương của cô bị rách ra, rồi lại khiến cho cô muốn bỏ qua cũng không được! Người này vô cùng đáng ghét phải không!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Hắn mạnh mẽ, hắn bá đạo,nhưng.....hắn cũng rất dịu dàng

Edit: Dục

Beta: Tieuemanulk

Cường độ thanh âm như vậy khiến Diệp Vị Ương đỏ mặt,không thể nói ra được cảm giác bây giờ là như thế nào,như được người ta quý trọng vô cùng lại giống như lông vũ êm ái mềm mại mon trón,không đau,không đến nỗi làm vết thương của cô bị rách ra rồi lại khiến cho cô muốn bỏ qua cũng không được! Người này vô cùng đáng ghét phải không!

Diệp Vị Ương cắn môi dưới,cố gắng kháng cự trên người truyền đến cảm giác kì dị.

Vậy mà cho dù ánh mắt cô có thể hiện vẻ chối bỏ thế nào thì rốt cuộc ánh mắt đó cũng không ảnh hưởng gì đến cơ thể người đàn ông đang phủ lên cô.

Nhìn gương mặt phiếm hồng của cô,hắn tà mị cười một tiếng”Đồ ngốc, cơ thể em so với nội tâm của em còn thành thực hơn nhiều.”

Thanh Phong Tuấn kéo nhẹ cánh môi,bá đạo nói ra một câu giống như lời thề lại giống như tuyên bố chủ quyền “Về sau, tất cả của em đều là của tôi,bao gồm môi của em,cơ thể của em,còn có.....trái tim của em!”

Hắn tiếp tục tham lam cắn mút lấy cánh môi của cô, cảm giác mãnh liệt phía dưới sắp che đi lý trí của hắn, đây là thứ mà bất kì một cô gái nào cũng chưa từng mang lại cho hắn! Trước đây chưa từng có người phụ nữ nào có thể trêu chọc khơi lên dục vọng của hắn mà bây giờ chỉ cần một nụ hôn cũng khiến hắn sắp không khống chế nổi bản thân. Cũng chỉ có Diệp Vị Ương mới có thể mang đến cho hắn loại rung động này.

Hai người tân mật đến từng cử động cũng dán vào nhau khiến Diệp Vị Ương e lệ quay mặt đi, không muốn nhìn người đàn ông tà mị bên cạnh cố áp chế đi dục vọng của mình.

Đột nhiên giống như cô ý, nụ hôn của hắn chậm lại bắt đầu dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh của cô một đường hôn xuống, dừng lại ngay trước mặt cô, khẽ liếm lấy một khoảng da thịt nhỏ không bị thương khiến lý trí của cô bị dày vò.

Lửa nóng khiến đôi môi cô đỏ ửng hồng lên, hắn không muốn nhìn thấy bộ dạng bị bức bách của cô, hắn muốn cô hoàn toàn khuất phục trước hắn, trái tim tình nguyện thuộc về hắn.

Loại cảm giác kỳ diệu đó giống như là bị điện giật, lại lần nữa đánh úp về phía Diệp Vị Ương.....

Cô bắt đầu lo lắng giãy dụa, tránh né việc khiến môi mình cảm thấy bất thường. Nhưng người đàn ông phía trên lại không chịu thả cô ra, một tay giữ chặt lấy tay cô, một tay nhẹ nhàng ôm eo cô không cho phép cô thoát đi dù chỉ nửa phân.

“Đừng động, cẩn thận vết thương của em.” hắn lại một lần nữa kiểm chế ham muốn mãnh liệt của mình, khàn khàn nhắc nhở cô.

“Không.” Không thể nghe được âm thanh kháng cự nhỏ bé tràn ra từ miệng cô.

Cô có thể nhận thấy bản thân cô càng tạo ra bức tường ngăn cách bao nhiêu thì nó càng nhanh sụp đổ bấy nhiêu.

“Ngao, gọi tên tôi, Tuấn.” Thanh Phong Tuấn vừa kiên nhẫn dụ dỗ, vừa dùng đôi môi mê hoặc phác thảo trước ngực cô, vừa dùng một loại phương thức đặc biệt nghiêng người tiến vào trong cô, phía dưới bắt đầu có quy luật thăng tiến.

“Ngô. Tuấn.” Khi tiếng kêu này phát ra từ cổ họng cô mang theo sự xấu hổ, Diệp Vị Ương mơ hồ ý thức được lần đầu tiên bị luân hãm rất có thể sau này cô sẽ sống trong vực sâu vạn kiếp bất phục.

Cô an ủi mình, phản ứng bây giờ của cô chỉ có thể là không thể thích ứng được với sự đối đãi quá mức dịu dàng của người khác, hoặc giả dụ vì cơ thể cô quá mức yếu ớt, nguyên nhân là do sức kháng cự quá yếu.

Vậy mà, người đàn ông phía trên lại vì cô vừa nói ra một từ “Tuấn” thôi lại càng thêm kích động.

Hoan ái đi qua —————

Thanh Phong Tuấn lập tức hối hận. Bởi vì cho dù hắn cẩn thận thế nào vẫn không có cách nào khiến cô tránh khỏi đau đớn, một phần nhỏ của vết thương lại nứt ra, khiến cho hắn áy náy không thôi, đầu tiên hắn có cảm giác mình thật là cảm thúi.

Hắn lại một lần nữa dùng nước ấm giúp cô lau sạch cơ thể, bôi một chút thuốc.

Diệp Vị Ương mệt mỏi vô lực vùi vào trong ngực hắn, không muốn giãy dụa nữa, không muốn kháng cự nữa, thậm chí ngay cả cử động cũng chẳng muốn.

Cái loại cảm giác hai người quấn lấy nhau thật sâu đến chết không rời đó lại khiến cho cô cảm thấy rung động.

Nếu lần đầu tiên của cô là vì đột nhiên bị mất, đến đó cảm thấy bị lãng nhục, đau đớn, lần thứ hai là sợ hãi trốn tránh cho rằng đem mình cho một người đàn ông xa lạ, như vậy lần thứ ba lần thứ tư chính là bàng hoàng bị động, tiếp nhận rơi vào tay địch.

Giờ phút này, khi người đàn ông hắc đạo cao quý lại nguy hiểm ôm lấy cô, cô thực sự có ảo giác được người ta yêu.

Cảm giác này khiến cho cô rơi lệ, cô từ nhỏ đến lớn cho dù tình thân hay tình yêu, yêu một lần thôi cũng không có, tìm khắp nơi đều không thấy, khao khát cũng không được nhưng bây giờ đột nhiên cô lại có cảm giác yêu một người.

Nếu như đây là một trò chơi đánh bạc nguy hiểm vì tình yêu, nếu đã thất thân, vậy có thể đánh cược một lần được ăn cả ngã về không được không?

Dù sao thì cô cũng không còn gì để mất nữa rồi.

Mặc dù thời gian chung đụng cũng với người đàn ông tên Thanh Phong Tuấn này không được gọi là quá dài, nhưng hắn đã cứu mạng cô nhiều lần.

Trước kia cô vốn cho rằng hắn là một người không muốn cho người khác biết chuyện cũ của hắn, cảm giác hắn bí hiểm, là một đại nhân vật nguy hiểm không thể trêu chọc, nhìn đáng vẻ như vậy chắc hẳn là một người lạnh lùng, lãnh tính, nhưng không, hiện tại suy nghĩ đó của cô đã có chút thay đổi.

Hắn mạnh mẽ, hắn bá đạo, nhưng...hắn cũng rất dịu dàng

Diệp Vị Ương cảm thấy mình giống như một đứa trẻ lú lẫn, chỉ bị ép trong một thời gian ngắn mà ý chí đã mất hết, suy nghĩ đã thay đổi hoàn toàn.

Khi Thanh Phong Tuấn cố gắng đè nén tiến vào cô,cô lặng lẽ rơi nước mắt,trong đầu cô vẫn không thể nào vứt bỏ ý nghĩ nguy hiểm được, bất kể trước kia hân thể nào nhưng ít ra hiện tại.Cô to gan nghĩ vứt bỏ tất cả để được yêu một lần! Không phải là tình mà yêu, mà là phải yêu nên cố gắng yêu một lần!

Nếu như trước kia cô yêu Dạ Phi Phàm bao nhiêu,sau khi bị Dạ Phi Phàm làm nhục tại khách sạn, trong lòng cô lại không thể nào xóa đi vết sẹo này, cô buồn bã thu lại thứ tình yêu của chính mình, lui về thế giới nhỏ của mình, nhưng vẫn yêu, cho đến ngày đó khi cô bất lực nhất cần người giúp đỡ, Khi Đông Phương Thước máu chảy ròng ròng rất cần người chủ trì đại cục đưa đi bệnh viện, Dạ Phi Phàm thực đã bỏ rơi cô đuổi theo Hàn Thiên Tuyết,cô mới thực sự hiểu rõ,hiểu sự lựa chọn giữa lúc bất tri bất giác của Dạ Phi Phàm,trước sau gì thì cô cũng là người không hề được chú ý Nói không đau khổ là giả,cô không muốn yêu thứ tình yêu tầm thường chẳng ra sao như vậy nữa, cho nên cô ép tình cảm của mình rời khỏi Dạ Phi Phàm

Mọi người thường nói,cô gái luôn cô đơn khát vọng được yêu,cho dù tính chất yêu thế nào thì một khi yêu sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Mọi người cũng thường nói,một cô gái khi đã yêu thì sẽ trở nên mộng cạn,mùi quáng,một mặt hiền thực nhân nhượng, không còn là chính mình nữa. Những điều này, cô tin.Nhưng những điều này, cô không quan tâm!

Cho dù là tình thân hay tình yêu,nhiều năm như vậy cũng chưa từng ai yêu thương cô,nếu như có một người đàn ông sạch sẽ mạnh mẽ để cô có thể dựa vào, có thể khiến cô yêu hắn,cũng có thể cô gắng làm hắn yêu mình thì đó là chuyện hạnh phúc nhất.

Ít nhất cô sẽ nguyện ý giảm thọ để đổi lấy, nếu như lớn lên cao ngạo thì trong cuộc đời chỉ có đau khổ, như vậy cô tình nguyện trong cuộc đời ngắn ngủi phải tìm được chút hạnh phúc rực rỡ.

Cô vẫn tin tưởng,cho dù là chuyện gì,muốn có được thì phải bỏ ra nỗ lực tương ứng!

Như vậy, dùng cảm thêm một chút,Diệp Vị Ương,nghiêm túc đánh một trận chiến tình yêu đẹp,nếu người đàn ông đó thật sự yêu cô, vậy hãy yêu hắn đi!

Một khi nghĩ thông suốt,suy nghĩ cũng sẽ sáng tỏ rành mạch,cả những quy định trói buộc cứng nhắc cũng không hề tồn tại nữa.

Bánh xe định mệnh từ bây giờ sẽ bắt đầu đảo ngược lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: A a a! Hắn không mặc quần áo! Xấu hổ.....

Edit: Dục

Beta : Tieumanulk

Là ai nói thế giới này rất rộng càng muốn thoải mái thì lại càng phải dừng cảm tiến lên nhưng hiện tại tôi chỉ có thể len lén gào thét trong lòng,không dám to gan bỏ vì tôi sợ bị thương lần nữa.

Tôi muốn thử yêu anh nhưng tôi không thể nói với anh,gióng như hoa lê nở đầy trên cây vĩnh viễn không xám cầu xin kết trái với cây táo.

Tôi muốn thử yêu anh nhưng không thể nói với anh,gióng như cầu vồng treo ở chân trời xa xôi, đưa tay tưởng như chạm tới nhưng thực ra lại hư ảo xa xôi không thể chạm nổi.

Tôi muốn thử yêu anh nhưng không thể nói với anh, giống như quỹ đạo của xe lửa,ca – nô vĩnh viễn không thể chạy qua,thời điểm hai người cùng xuất hiện dường như rất ít.

Tôi muốn thử yêu anh nhưng không thể nói với anh,chỉ sợ.khi nói rồi,vừa mất mát lại vừa bị giày vò.

Tôi với anh là hai người của hai thế giới,tôi nợ anh mấy cái mạng, tôi muốn thử yêu anh, tôi muốn dùng cách thức của tôi để thử yêu anh, tôi sẽ cố gắng rất cố gắng,tôi sẽ thận trọng tình yêu này.Nếu có một ngày anh hiểu được,tôi sẽ lớn tiếng nói ra,cầm tay của anh và không bao giờ buông ra nữa.

—————Diệp Vị Ương.

“Em,cái đứa ngốc này, vì những người không quen mà lại có thể dừng cảm quên mình làm con tin,hại tôi mạo hiểm cứu em một lần. Em nói, em có thể đối tốt với tất cả mọi người như vậy không,cần bản không có gì đặc biệt,cần bản không biết phân biệt mà!” Đêm khuya yên tĩnh, Thanh Phong Tuấn ôm lấy cô khàn khàn hỏi.

Vừa nghĩ tới cô đi cùng tiểu Ngân làm việc nghĩa không hề chùn bước, hấn sợ cứ có cảm giác cô gái trong lòng ngực không dễ nắm bắt, cô là một người đơn thuần thiện lương, tâm tư nhiều lúc lại rất tự do tự chủ, không chịu sự chi phối của bất kỳ ai.

“Yên tâm đi, nếu một ngày nào có anh thực sự cần tôi, cho dù có phải mất đi tánh mạng tôi cũng không do dự.” Diệp Vị Ương không hề suy nghĩ nói ra một câu. Dĩ nhiên, nếu một ngày cô biết rằng cô trở thành gánh nặng của người khác, cô cũng tự khắc rời khỏi họ. Cô không cho Thanh Phong Tuấn bất cứ lời hứa hẹn nào, không nói rằng hấn đối với cô rất đặc biệt nhưng mà cô sẽ nói, vì hấn mà không mang đến tên tuổi.

Thật ra thì đây chỉ là một lời nói đơn giản lại khiến Thanh Phong Tuấn rung động, đem cô gái trong ngực ôm chặt hơn một chút.

Giống như có chút không tin, hấn thích thú hỏi “Chẳng lẽ em không sợ chết?”

Hấn nhớ ngày đó khi tới mặt thật cô nằm trên mặt đất thoi thóp, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi, bộ dạng dọa người đó cứ quẩn lấy trái tim hấn. Hấn cũng không dám ôm cô đi.

“Sợ? Có lúc tôi cũng không biết mình đang làm cái gì, àm có đúng hay không, chỉ là trong tiềm thức của tôi muốn làm liên làm mà thôi. Nếu như có thể cứu anh, tôi không hối hận!” Đúng vậy, cô đi theo tiểu Ngân ngay lập tức, chính là cảm giác như vậy, có lẽ cho tới bây giờ có lẽ cô cũng không quá mức cao thượng, thế nhưng cô luôn luôn rất thành thực, cô vẫn nghĩ rằng trên thế giới này không có ai yêu cô, quan tâm cô, như vậy cô chết cũng không có ai quá đau lòng. Nếu có thể cứu người vậy thì cô cũng không quá tiếc mạng sống của mình. Chỉ là, hiện tại đã khác, cô có thể cảm thấy Thanh Phong Tuấn căng thẳng, cô nghĩ về sau cô sẽ cố gắng ngoan ngoãn nghe lời hấn, không trở thành gánh nặng của hấn.

“Còn tinh thần nói đề tài tiếp theo nữa không?” Thanh Phong Tuấn nhú mày một chút nhìn về mặt vô cùng mệt mỏi của cô.

Cô ở trong ngực hấn khẽ gật đầu “Ừ! Anh nói đi, tôi đang nghe!” Tuy là vậy nhưng dường như vất vả cứ lúc nào cô cũng có thể ngủ thật.Mệt quá!

“Tốt lắm, Vị Ương, giờ em nghe cho rõ, cho dù có bằng lòng hay không thì cô cũng phải đi theo tôi?” Hấn hỏi rất thẳng, ánh mắt cũng rất thâm trầm như biển rộng vô biên.

Vấn đề của hấn khiến cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Xuyên qua ánh đèn yếu ớt ở đầu giường, cô nghiêng đầu chăm chú nhìn hấn, nhìn đôi mắt thâm thúy cũng chăm chú nhìn mình, sau đó.Dùng sức gật đầu một cái! Ừ, cô nguyện ý!

Nếu trước đã nghĩ xong, cũng không để ý đến thái độ cao ngạo bá đạo hiện giờ của hấn.

Đúng vậy, cao ngạo lại có phần bá đạo, hiện tại hấn cho cô cảm giác như vậy. Mặc dù cô không rõ lắm từ “Cô” từ đâu mà đến.

“Được rồi.Ngủ đi, nhớ những lời em nói hôm nay đấy, hi vọng em vĩnh viễn không hối hận.” Hấn giờ tay che đi đôi mắt to trong veo như nhìn thấu tâm can hấn. Hiện tại thứ hấn lấy được còn không phải là lời hứa của cô, cùng lắm chỉ là thái độ nguyện ý cùng đi theo ném trái, nhưng hấn không vội, hấn có thể từ từ đi từng bước từng bước một, bây giờ hấn đã cảm thấy tốt lắm rồi.

Diệp Vị Ương thân nhiên cười “Thanh Phong Tuấn thiếu chủ, tuân lệnh! Tiểu nữ sẽ không hối hận!”

Vị Ương! Đừng quên tôi vừa trừng phạt em!” Bởi vì cô gọi xưng hô xa lạ, hấn lại cau mày.

“Đúng vậy.Tuấn!” Một chữ sau cùng cô nói ra nhẹ vô cùng cũng. thoải mái vô cùng.

Nếu như Thanh phong Tuấn là người cực kỳ kiên nhẫn khôn khéo thì Diệp Vị Ương là người dám leo lên đỉnh núi Everest khiêu chiến, cô nghĩ cứ thử mở khúc mắc, từng chút từng chút tiến vào lòng hấn.

Vì vậy khi Thanh Phong Tuấn nói một câu “Chúng ta chơi một trò chơi, thế nào? Đánh cuộc do em quyết định, tôi phối hợp vô điều kiện, nhưng nếu tôi thắng, tôi muốn.trái tim.của em!”

Chắc chắn rõ ràng là một câu nói rất bất cần đời, rất bá đạo nhưng Diệp Vị Ương nghe vào lại giống như một kiểu tình nhân nỉ non ám hiệu, hấn muốn trái tim của cô, cô đoán không sai, hiện tại không phải một mình cô thử bước từng bước. Giống như là.

Giống như chỉ dựa vào một câu nói sinh mạng bọn họ sẽ gắn kết với nhau.

Loại cảm giác này,cũng không khiến người ta ghét, ngược lại khiến cho cô mơ hồ mong đợi.

Diệp Vị Ương vẫn không trả lời, khóe môi khiêu gợi đẹp mắt của Thanh Phong Tuấn đã có dấu hiệu nhếch lên., nghiêng người, dùng cánh tay trái chống thẳng thân thể to lớn lên, lộ ra lồng ngực trơn bóng mê người, lại không để ý dùng tay phải nâng cằm cô từ trong ngực lên, ngón tay cái và ngón tay trỏ tinh tế cọ xát, sau đó.

Sau đó cúi đầu ấn xuống, nhẹ nhàng hôn!

Cuối cùng, nụ cười trên khóe miệng Thanh Phong Tuấn không ngừng mở rộng, hấn nhìn vì hấn nhanh chóng đến gần mà cô gái phía dưới đã đỏ mặt, thích thú nói “Diệp Vị Ương, về sau.Tôi gọi em là tiểu ngọc, nhớ, tên này chỉ một mình tôi có thể gọi. Bởi vì em thật sự rất ngọc, bất kể là phí tổn hay đền

on,để tôi không muốn độc chiếm em cũng không được.”

Yêu nghiệt! Nếu hấn cậy mạnh điên cuồng một chút cô còn có thể phản công vài câu,hưng hấn lại dịu dàng hôn lại biểu thị công khai như vậy khiến cho cô không còn chút miễn dịch nào!

Người đàn ông này giống như cổ tình vậy,hôn liền hôn còn không chịu rút người ra nữa,hơi thở nóng rực theo những lời nói mị hoặc phả ra cùng với vẻ mặt lướt nhẹ qua mặt cô,có chút tê tê ngứa ngứa! Cô phải cố gắng hết sức mới có thể không vrun tay bắt lại tay hấn.

Đang lo lắng phải nói gì để phá tan cái bầu không khí mập mờ này thì hấn lại chủ động vén lên lọn tóc dính trên má cô,gọng nói thấp phàn còn đồ “Hấn một muốn chết rồi!Cho phép em ngủ thêm một chút,sau khi tỉnh dậy chúng ta sẽ tiếp tục!”

Nói xong cũng không chờ cô phản ứng,hấn lại trực tiếp trần trụi xuống giường mặc quần áo,hấn còn có chuyện quan trọng muốn tìm tiểu Ngân bàn bạc cũng không quên phải nhanh chóng tìm vị bác sĩ thần bí của nước Z.

A a a! Cái đồ điên đồ không biết xấu hổ dù sao thì cũng phải nói trước cho cô một tiếng để cô còn chú ý một chút chứ! Tự nhiên lại không mặc quần áo xuống giường ngay trước mặt cô,bộ dáng lại còn trông rất tự nhiên! Xấu hổ! Xấu hổ quá đi.

Tức giận! Diệp Vị Ương nhanh chóng kéo được lấy chăn mỏng,đem đầu mình vùi trong đồng chăn,mặt đoán chừng cũng biến thành trái cà chua mất rồi!

Bên ngoài chăn loáng thoáng truyền đến tiếng cười trầm thấp của hấn,người phụ nữ của hấn thật sự rất hay xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Cùng giường chung gối,tiểu ngọc,chào!

Edit+Beta:Tieumanulk

Buổi tối,Thanh Phong Tuấn hôn một cái lên gương mặt ngủ say của Diệp Vị Ương,đứng dậy đi vào thư phòng cùng tiểu Ngân nhìn về màn hình Computer phân tích văn kiện cơ mật,bàn bạc chuyện quan trọng.

Rất nhanh tiểu Ngân dịch được một mật mã hồ sơ đến từ nước Z,cũng nhờ chứng cứ trước kia biết Đông Phương Dũ đến từ nước Z cho nên bọn họ nghĩ đến lên mạng điều tra,phía trên viết thật lớn tên của một người: “Đông Phương Thước”

Tiếp theo Thanh Phong Tuấn lại suy nghĩ thật lâu mới ấn xuống phím xác nhận,bắt đầu nhận một tờ tư liệu liên quan đến Đông Phương Thước .

Tài liệu vô cùng cặn kẽ thậm chí ngay cả mười mấy năm qua Đông Phương Thước từng ở bệnh viện nào,đã có mấy lần bệnh,bệnh gì đều được ghi chép vô cùng rõ ràng.

Phía trên ghi Đông Phương Thước từng làm giải phẫu giác mạc.Tốt nghiệp ở Mỹ quốc có bằng MBA chuyên nghiệp Quản Lý học viện,bằng Thạc sĩ,rất ưu tú,tài liệu cuộc sống minh tinh hiện tại của hấn cũng được ghi lại rất cặn kẽ nhưng lại không có ghi nguyên nhân hấn tại sao không làm thương nhân mà muốn đi con đường trở thành minh tinh.

Quan trọng nhất là tài liệu ghi lại trước năm mười lăm tuổi của hấn tra thế nào cũng không có giống như không có căn cứ lại giống như chưa bao giờ tồn tại qua,hoặc có thể nói vô cùng cơ mật ngay cả tiểu Ngân cũng tra không ra.

Thanh Phong Tuấn tròn mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm vào phần tài liệu,đọc nhanh như gió đem nội dung ghi chép ghi lại trong đầu mình.Khi đọc đến một đoạn dừng lại hơn mười phút mới quay đầu nhìn về hướng phòng ngủ.

Cuối cùng hấn bảo tiểu Ngân đi nghỉ ngơi trước,để tắt cả biển mất trong bóng đêm bao gồm những tư liệu kia toàn bộ bị xóa sạch.

Diệp Vị Ương vẫn còn đang ngủ mê man,cảm nhận được hơi thuộc của Thanh Phong Tuấn.Hôn.Cô mơ mơ màng màng bắt đầu đáp lại hấn.

Một đêm này,thật rất dài.

Thời gian lại qua mấy ngày,vết thương trên người Diệp Vị Ương khôi phục rất nhanh,ngoại thương căn bản đã khỏi chỉ là trên người lưu lại rất nhiều vết sẹo hồng sâu có cặn có,không phải kinh khủng khó coi nhưng cũng đủ ảnh hưởng đến mỹ cảm.

Mỗi lần Thanh Phong Tuấn nhìn thấy sẽ tự trách và đau lòng,trong ánh mắt không có một tia chán ghét.Điều này khiến Diệp Vị Ương tuyệt không thấy tiếc cho làn da trắng mịn ban đầu.Nhưng Thanh Phong Tuấn lại bảo đảm với cô,một ngày nào đó hấn sẽ giúp cô trở lại như trước mà không cần làm những giải phẫu cấy da đau đớn .

Nghe hấn nói rất nghiêm túc giống như những lời hứa hẹn với người yêu Diệp Vị Ương luôn mỉm cười nhìn hấn, nụ cười bình tĩnh yên tâm, sau đó hấn sẽ đột nhiên nghiêng người tới hôn lên môi cô, tiếp tục một màn triển miên dây dưa.

Thời điểm hai người triển miên Thanh Phong Tuấn đều dùng các biện pháp bảo vệ. Lý do của hấn chính là lúc cô chưa có danh phận hấn sẽ không để cô mang thai, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được vị bác sĩ thần bí chữa khỏi sẹo trên người cô, đến lúc đó phải uống thuốc hoặc là bôi thuốc, mang thai sẽ rất không tốt cho con.

Mặc dù Diệp Vị Ương rất thích em bé nhưng tất cả hấn đã suy nghĩ cho cô, nên cô chỉ yên lặng gật đầu đồng ý.

Vài ngày qua cô giống như quên mất thế giới hỗn loạn bên ngoài quả thật rất hạnh phúc. Nếu như có thể cô muốn bỏ đi tất cả sống một cuộc sống như hiện tại.

Sáng sớm hôm nay, Diệp Vị Ương chậm rãi mở mắt, vừa quay đầu nhìn thấy người bên gối thoáng cái tỉnh táo, khoe miệng cũng nhếch lên độ cong xinh đẹp. Thật kỳ quái, cô và hấn cũng không phải vợ chồng, hấn cũng không có hứa hẹn với cô, thậm chí nghiêm chỉnh mà nói cô chỉ ký hợp đồng làm người hầu của hấn, thế nhưng một khắc an bình tốt đẹp làm cho cô cảm thấy ấm áp chưa từng có.

Muốn vén chăn đứng dậy làm bữa ăn sáng, lại phát hiện cả người mình vô lực, từ từ cúi đầu phát hiện mình trần truồng, nhìn qua bên cạnh thì quần áo rơi tán loạn dưới đất, lúc này cô mới nhớ chuyện đã xảy ra tối qua.

Mặt lại bắt đầu đỏ. Cô còn tưởng rằng đó chỉ là một giấc mơ! Ở thời điểm thân mật người đàn ông này tuyệt không ghét bỏ cơ thể cô không xinh đẹp bằng trước kia mà chỉ thâm tình đưa mắt nhìn cô.

Không tự chủ nhìn người đàn ông đang ngủ say, lông mi thật dài giờ phút này đang dịu dàng rũ xuống, không còn sắc bén như bình thường, thật là đẹp, thật anh tuấn, thật điềm tĩnh.

Đưa tay muốn chạm vào bờ môi của hấn, cô còn nhớ mang máng tối hôm qua hấn rất nhiệt tình. Nhưng bàn tay vươn ra còn chưa chạm vào, đôi mắt tinh mịch cũng vừa lúc mở ra.

Hai người cứ thế nhìn thẳng vào mắt đối phương, Diệp Vị Ương lúng túng rút tay lại.

“Tiểu ngốc. Chào buổi sáng.” Giọng hơi khàn khàn truyền đến, nghe thấy cách gọi thân mật kèm theo trêu chọc, Diệp Vị Ương sững sờ hạnh phúc cười.

“Trên xương quai xanh có một nốt ruồi hoa đào là trời sanh sao?” Hấn chỉ tùy ý hỏi.

Cái gì? Hai người đã rất thân mật rồi nhưng lần đầu nghe được Thanh Phong Tuấn hỏi vấn đề này. Diệp Vị Ương ngại thẹn gật đầu một cái.

Vì vậy, Thanh Phong Tuấn ánh mắt càng thêm phức tạp tinh mịch.

Lại nói, Diệp Vị Ương ở trong mắt của Thanh Phong Tuấn vẫn luôn là không gì làm không được, nên để cô có chút thất bại cùng tự ti, cảm thấy mình không thể với tới một nhân vật lớn như hấn, nhưng sau đó cô rút cuộc phát hiện hấn có một nhược điểm, ha ha, người đàn ông ưu tú này không biết nấu cơm. . . !

Thời điểm vết thương trên người Diệp Vị Ương vẫn còn chưa khô đã ném thử ba lần Thanh Phong Tuấn tự nấu, trừ đơn giản nấu chút cháo loãng ngoài ra nấu mấy món khác hậu quả rất thảm, thiếu chút nữa đốt cả phòng bếp.

Sau nữa, vết thương của Diệp Vị Ương dần khỏi hấn cô không cho hấn vào bếp. Huống chi theo ý cô, người đàn ông anh tuấn như thiên thần bất luận thế nào cũng không thể ở một nơi đầy dầu mỡ, vô cùng không hợp với khí chất của hấn. Hấn là đại tổng tài của mấy tập đoàn lớn ah còn là Ảnh Thiếu chủ của hắc đạo thần bí ah.

Thật ra sau khi cô tỉnh lại chưa từng thấy qua tiểu Ngân và nha đầu Tâm, chỉ nghe nói Thanh Phong Tuấn phái tiểu Ngân đi điều tra một chuyện rất quan trọng, về phần nha đầu Tâm vẫn còn hôn mê được đưa đến phòng bệnh đặc biệt dưới trướng lão gia Đông Phương Liệt Diễm. Đây là quyết định trọng đại sau khi Thanh Phong Tuấn và tiểu Ngân thương lượng, dù sao chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nha đầu Tâm biến thành thế này hôn mê sẽ rất lâu tỉnh, chỉ có đưa đến phòng khám mang danh ông ta mới có khả năng sống, hơn nữa. ông ta vô cùng bận rộn, căn bản rất khó chú ý trong bệnh viện lại tăng thêm bệnh nhân nào, trên căn bản chỉ cần người thân bệnh nhân chịu giao tiền, ông ta đương nhiên sẽ không hỏi nhiều, ông cũng tuyệt đối không ngờ tới Thanh Phong Tuấn lại đem nha đầu Tâm hôn mê vào bên trong thế lực ông ta, cho nên nha đầu Tâm có thể an toàn.

An bài như thế nên cả tòa biệt thự chỉ còn lại hai người Thanh Phong Tuấn và Diệp Vị Ương.

Hôm nay Diệp Vị Ương làm điểm tâm, gọi không biết bao nhiêu lần, vẫn không thấy Thanh Phong Tuấn ra khỏi thư phòng, cô thấy kỳ quái nên đi vào. Lại thấy hấn vô cùng nghiêm túc đang thử dịch một dây mật mã bí mật.

Chương 132: Hấn tự mình lựa chọn y phục cho cô

Edit + Beta: Tieumanulk

Sáng sớm hôm nay Diệp Vị Ương làm sẵn điểm tâm,gọi không biết bao nhiêu lần vẫn không thấy Thanh Phong tuần từ trong thư phòng ra ngoài,cô thấy kỳ quái đi vào xem.Lại thấy hấn vô cùng nghiêm túc giải một chuỗi mật mã hệ thống.

“Tuấn,dùng điểm tâm thôi.”

“Em dùng trước đi anh chưa đói bụng.” Thanh Phong Tuấn chăm chú nhìn máy tính nhưng vẫn bót thời gian ngẩng đầu,mỉm cười nói.

Thật ra hấn vốn không quen dùng điểm tâm,trước kia bên Pháp sau khi trải qua huấn luyện tàn khốc căn bản không muốn ăn,sau khi về nước lại bẻ bộn nhiều việc ngay cả việc ăn sáng hấn cũng quên bộn.

Nhưng bây giờ dường như mỗi ngày Diệp Vị Ương đều nấu nhiều món Trung phong phú đa dạng,sau đó nửa dụ dỗ để hấn ăn.

Hôm nay là bát cháo thịt nạc cộng thêm bánh trắng cùng bánh tiêu.

Hai người giăng co gần năm phút đồng hồ,Thanh Phong Tuấn rốt cuộc chịu thua,khẽ thở dài một hơi,rời khỏi máy tính đến trước bàn bắt đầu ăn.

Bát cháo có mùi vị rất nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng,hình như cũng không tệ lắm,vì vậy hấn lại ăn thêm vài muỗng giống như trong đó có mùi vị của tình yêu.

Ăn xong bữa ăn sáng,Thanh Phong Tuấn nghĩ tới Vị Ương đã rất nhiều không ra ngoài đi dạo?Con gái ai cũng thích dạo phố đúng không? Ông lão bây giờ đặt toàn bộ trọng tâm vào việc lùng bắt Hàn Thiên Tuyết về nhà,với lại lần trước cả hai chính diện giao phong,ông ta đã đồng ý cho hấn một khoảng thời gian “Giải tán” tổ chức Âm Ảnh,cho nên trong khoảng thời gian ngắn này cũng không tìm đến Thanh Phong Tuấn phiền phức.Huống chi bên Thiên Tuyết có tên Dạ Phi Phàm chăm sóc, nên chắc cũng không có chuyện gì,cho nên hấn rất yên tâm.

Đúng,đã thế không bằng lái xe đưa Diệp Vị Ương ra ngoại đi dạo các cửa hàng một chút.

Diệp Vị Ương vừa nghe Thanh Phong Tuấn muốn đưa cô ra ngoại đi dạo,quả nhiên rất vui mừng!Cô trở về phòng đổi một áo tay dài thực nữ quần dài chấm đất,tô điểm dáng người thướt tha đồng thời có thể khéo léo giấu đi những vết sẹo sâu hoắm cạn trên người,sau đó cô đeo thêm một mắt kính đen,như vậy cô không còn là người nấu mà chỉ là một cô gái bình thường.Thật ra trang bị đầy đủ,bao bọc toàn bộ thân thể,một mặt vì không muốn bị người khác nhận ra,một mặt khác không muốn để Thanh Phong Tuấn mất mặt.Dù sao Thanh Phong Tuấn cũng quá mức anh tuấn.

Nhìn cách ăn mặc của cô vẫn rất đẹp nhưng Thanh Phong Tuấn chỉ hơi nhú mày chứ không nói thêm,để mặc cô trang bị theo cách mình. Trong lòng âm thầm thì, một ngày nào đó hấn sẽ đề cô sống một cuộc đời tự do,da thịt cũng hoàn toàn khôi phục như cũ.

Diệp Vị Ương tâm trạng rất tốt,hoàn toàn không chú ý tới động tác nhỏ thoáng qua của Thanh Phong Tuấn,nên đương nhiên cũng không biết sâu trong lòng hấn đã hạ quyết tâm.Đúng cô muốn mua thêm ít vật dụng trong nhà,trong nhà hiện tại đều là màu sắc trang nhã tuyệt không thấy âm áp,cũng khác xa trong tưởng tượng của cô.

Chuyện gì cũng có thể chấp nhận duy chỉ nhà là không thể.Hiện tại cô muốn trang trí ngôi nhà cô sống chung với hấn được ấm áp thêm một chút.Về điểm này Thanh Phong Tuấn mỉm cười hoàn toàn ngầm cho phép cô.Chỉ cần không mở hệ thống phòng vệ và cơ quan,đổi mấy vật dụng trang trí trong phòng đều không thành vấn đề,chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Một cửa hàng quy mô lớn.

“Tuấn,anh nhìn thử vật này xem?” Cô chỉ vào rèm cửa sổ ba tầng,một tầng vải,một tầng lưới,tiếp nữa lại thêm một tầng trong suốt,thật sự quá đẹp đi.Buổi tối kéo lại toàn bộ,ban ngày thì kéo ra,chỉ cần kéo ra lớp vải mỏng là có thể thông gió,thật sự quá tốt.

Rất hài lòng có nhìn sang giá tiền,khóe miệng có chút rên rĩ,đắt quá rồi.

“A,cái này cũng đẹp!” Diệp Vị Ương lại nhìn trúng một giường đệm,tiếp theo là khay trà,ghế sa lon,đồ ăn.

Giờ phút này Diệp Vị Ương giống như đứa bé đi dạo vườn thú vô cùng tò mò hưng phấn,ánh mắt cô mặc dù vẫn điềm tĩnh nhưng lại giấu không được yêu thích trong lòng,nhìn chung quanh xem một chút rồi sờ sờ mấy cái,chi là từ đầu đến cuối cô cũng chưa mua một món nào.Những thứ đồ này mặc dù rất đẹp nhưng giá tiền lại quá đắt cô chỉ muốn ngắm một chút là đủ.Cô không muốn mình giống dạng phụ nữ được bao nuôi sử dụng nhiều tiền của Thanh Phong Tuấn,như vậy cô sẽ cảm thấy tình cảm biến chất. Mà tiền và chi phiếu của cô toàn bộ đều cất ở nhà,có một lần cô nhờ Thanh Phong Tuấn giúp cô tìm người âm thầm dò hỏi qua tin tức mẹ,lại nghe nói cửa nhà đã khóa,mẹ đúng là không quan tâm sống chết của cô một mình ra khỏi nước du lịch.

Mỗi lần nhớ tới những chuyện này,trong lòng khó tránh khỏi có chút đau đớn xen lẫn mất mát.Mắt cô chớp chớp mấy câu,thở dài một hơi.

Thanh Phong Tuấn từ đầu đến cuối chỉ đi theo cô, chứ không nói một câu.

Rốt cuộc đi dạo xem đủ vật dụng cần thiết, Diệp Vị Ương đi ra khỏi cửa, thở mạnh một hơi, vui vẻ nói: “Ài ya, cho dù không có mua nhìn nhưng nhìn thôi cũng đã thấy rất vui! Phải thường đi qua lại mới tốt cho thân thể.”

Nói xong quay đầu nhìn Thanh Phong Tuấn này giờ vẫn im lặng, đôi phương cũng đang mỉm cười nhìn cô, đi với mình một khoảng thời gian dài mà vẫn không than câu nào! Thật tốt, quả nhiên là một người đàn ông cực phẩm! Chứ mấy người đàn ông thường, trong trường hợp này đã sớm không chịu nổi giày vò hất tóc bỏ của chạy lấy người.

Diệp Vị Ương suy nghĩ một chút, đồ mặt vui vẻ kéo bàn tay Thanh Phong Tuấn. Hành động đó khiến cô ngượng ngùng vô cùng, cúi thấp đầu nên không thấy Thanh Phong Tuấn khóe miệng cong lên nụ cười rộng hơn một chút.

“Tuấn, khó khi mới ra ngoài, chúng ta đi dạo thêm cửa hàng quần áo một chút có được không?”

Thanh Phong Tuấn đương nhiên không nói hai lời lạnh lùng gật gật đầu.

Hai người đi vào cửa hàng lớn, nơi bán quần áo ở tầng mấy, bọn họ vào thang máy đi lên.

Nói thật Diệp Vị Ương rất ít tự mình đến những nơi thế này tiêu phí, bởi vì cô bản thân chính là người mẫu, cho nên quần áo của cô đều có chuyên gia thiết kế chuẩn bị, ai cũng nói may xong sẽ đưa đến công ty. Hơn nữa cô lại thích thiết kế, bình thường cô đều hay xem tạp trí thời trang quốc tế.

Hai người cùng nhau đi, nhìn thấy khu bán trang phục nữ Diệp Vị Ương tự động kéo Thanh Phong Tuấn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua nơi bán quần áo nam, cô đi vào xem bên trái xem bên phải, rõ ràng muốn mua áo cho Thanh Phong Tuấn.

Thanh Phong Tuấn không để ý Diệp Vị Ương bên cạnh, trực tiếp đưa thẻ vàng cho nữ thu ngân thái độ rất tốt.

Nữ thu ngân thái độ vốn đã rất tốt nhưng khi nhìn thấy tên trên thẻ vàng thì thái độ tốt hơn nữa! Nhận thẻ vàng tay còn có chút run rẩy: “Thì ra là. Thanh Phong tiên sinh a, không biết ngài hôm nay có ý tới đây, thật là chậm trễ, nếu như ngài cần gì chúng tôi có thể giao tận nơi, tuyệt đối không chọn sai số đo của ngài”

Thanh Phong Tuấn không nói nhiều, trực tiếp kéo Diệp Vị Ương đi tới nơi bán quần áo nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Xương quai xanh có nốt ruồi hoa đào,ôm

Edit + Beta :Tieumanulk

Thanh Phong Tuấn không nói nhiều, trực tiếp kéo Diệp Vị Ương đi tới nơi bán quần áo nữ.

Ngay sau đó, hắn chọn ra một loạt đồ phái nữ nhìn người thu ngân nói: “Tôi muốn kiểu mới nhất, màu trắng và màu phấn hồng chủ yếu là trang nhã, mỗi loại kiểu dáng lấy đủ mười bộ.”

Nhân viên thu ngân cung kính gật đầu.

Chuyện này. Diệp Vị Ương nghi ngờ, từ lúc nào Thanh Phong Tuấn lại biết rõ kích thước chính xác của cô nha!

Mua xong quần áo, Thanh Phong Tuấn lại tự mình chọn ra một chiếc áo váy, rồi bảo Diệp Vị Ương vào phòng thay mặc cho hắn xem

Trung tâm thương mại này có thể nói là lớn nhất thành phố A, chuyên bán các nhãn hiệu nổi tiếng kèm theo phục vụ thiết kế kiểu tóc, nói cách khác hội viên có thẻ vàng VIP mua quần áo đến một số tiền nhất định sẽ được miễn phí dịch vụ thân Thiết Kế Sư nổi tiếng tạo cho kiểu tóc.

Thanh Phong Tuấn cầm một quyển tạp chí thương nghiệp tùy ý xem, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời điểm Diệp Vị Ương từ bên trong đi ra, cả người như đóa hoa sen nở sau cơn mưa, trong suốt thanh thuần, muốn đẹp bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Ngay cả thấy Thanh Phong Tuấn quen thấy người đẹp cũng nhìn đến ngẩn ra, thầm nghĩ bất quá chỉ trang điểm và cột tóc lên thôi, sao lại như thay da đổi thịt thế này.

Thanh Phong Tuấn che giấu rung động cúi đầu ho khan một tiếng, nhưng nghĩ lại đó là người phụ nữ của hắn, hắn thích nhìn bao lâu thì nhìn ai cũng không

thề chen vào.Đã nghĩ thông trong lòng hẳn chợt có chút vui vẻ.

Lúc này chủ cửa hàng vội vã từ bên ngoài chạy về,đem một chiếc hộp trang sức mạ vàng đưa tới tay Thanh Phong Tuấn,mở ra bên trong là một sợi dây chuyền,còn có hoa tai nhỏ khéo léo rủ xuống đung đưa giống như một con bướm bướm giương cánh muốn bay,rất sống động.

“Tặng cho em” Thanh Phong Tuấn nói xong,cũng tự mình đi tới đeo lên giùm cô.Lúc điều chỉnh vị trí con bướm ngón tay vô tình xẹt qua xương quai xanh của cô, động tác của hắn hơi chậm lại,đứng sau lưng cô không người nào phát giác ánh mắt dịu dàng đến ngay cả hắn cũng không nhận ra.Hiện tại hắn thân phận phức tạp,thù lớn chưa trả,hắn không thể cho cô bất cứ lời hứa hẹn chỉ có thể dùng thứ khác bồi đắp lại cho cô.

Nhưng hẳn hi vọng lần sau hắn có thể tự tay đeo chiếc nhẫn đặc biệt đó vào tay cô.Chiếc nhẫn đó vẫn còn trong tay Diệp Vị Ương chứ? Dù sao ban đầu chỉ có cô động tới ví tiền của hắn.Nhưng lại chưa từng thấy qua cô lấy ra? Chuyện này hỏi thì có chút lúng túng nên hắn vẫn chưa mở miệng đang tìm một cơ hội thích hợp hơn.

Tất cả đều hài lòng,hắn dắt tay cô rời đi.

Ông chủ đứng phía sau ân cần nói: “Thanh Phong tiên sinh,tiểu thư,hai vị đi thông thả,xin các vị yên tâm những quần áo đã chọn sẽ được đưa đến đúng hẹn”

Hai người ở bên ngoài dùng cơm xong mới về nhà.

Về đến nhà,mới vừa mở cửa ra,Diệp Vị Ương kinh ngạc không thôi!

Trong nhà đã. Ack,nói thế nào đây,đã rực rỡ hẳn lên rồi nha!

Những đồ dùng trong nhà đều là những món Diệp Vị Ương nhắm trúng!

“ Tuấn,những món này đều do anh mua?”

Thanh Phong Tuấn không nói chỉ gật đầu một cái,cô thích thì hẳn mua đó là chuyện bình thường

Diệp Vị Ương nhìn ngôi nhà ấm áp,nói không cảm động là gạt người! Bởi vì quá mức cảm động,đây là ngôi nhà mà cô cần nên Diệp Vị Ương lúc này vui vẻ giống như đứa bé,cũng hoàn toàn quên đi dè dặt,liếc mắt nhìn Thanh Phong Tuấn ngồi trên ghế sa lon,nụ cười nhào trong ngực hắn,đôi tay thân mật kéo cánh tay của hắn, ghé vào lỗ tai hắn cười tùm tùm nói: “Anh nhìn bên này xem,nhìn bên kia xem,em rất thích ngôi nhà mới này.Tuấn,cảm ơn anh!”

Nói xong mặt đã đỏ như hoa đào vui vào trong ngực Thanh Phong Tuấn.Diệp Vị Ương cảm thấy cuộc đời này có người đàn ông này bên cạnh cho dù vinh viễn không danh không phận chỉ cầnđôi bên hiểu lẫn nhau cũng đủ rồi!

Sau đó cô cảm giác được Thanh Phong Tuấn ôm chặt mình,khi đôi môi nóng bỏng không ngừng hôn lên mặt cô,rồi chậm rãi hôn lên cánh môi của cô,hai người thân mật vành tai và tóc mai chạm nhau,từ từ cảm thấy thân thể cả hai bắt đầu thay đổi.

Hai người một đường từ ghế sa lon đi đến phòng ngủ,quần áo rơi lúc nào cũng không biết,chỉ biết nụ hôn nóng bỏng đến chết không rời vẫn tiếp tục,tay của hắn đã vòng ra sau lưng cô.

.....

Ngày hôm sau khí trời rất tốt.Trên bầu trời xanh không một bóng mây.

Tiểu Ngân bỗng nhiên xuất hiện.

Vì vậy,Diệp Vị Ương vào phòng vẽ bản thiết kế,Thanh Phong Tuấn và tiểu Ngân thì nói chuyện trong thư phòng.

“Đồng Phương Thước vết thương đã khôi phục được bao nhiêu phần?Có dò ra vị trí của vị bác sĩ thần bí độc vũ lão nhân chưa?” Thanh Phong Tuấn giọng nói nghiêm túc,chăm chú hỏi.

Tiểu Ngân đầu tiên gật đầu rồi lại lắc đầu: “Đại ca,anh đoán không sai,Đồng Phương Thước rất có thể là tam thái tử nước Z,còn người lần trước bị anh bắn thọt một chân,trên mặt có vết sẹo Đồng Phương Dĩ xem ra là đại Thái Tử nước Z.Đồng Phương Thước vết thương vốn rất nghiêm trọng nhưng nghe nói được một nữ bác sĩ cao minh chữa lành rồi,trước mắt chỉ đang tịnh dưỡng.Về phần độc vũ lão nhân anh nhờ em điều tra,em thật sự không tìm được là ai.Còn ở nước Z,vùng A cũng không tra ra tin tức gì,chỉ thông qua kỹ thuật hacker giải được một số nội dung cơ mật.”

Dừng lại một chút,tiểu Ngân lại tiếp tục nói: “Bất quá còn có một chuyện kỳ lạ,em phải nói cho anh biết,gần đây trên internet có một sự kiện đặc biệt khiến mọi người chú ý,có một ông lão thần bí đang tìm một cô gái trẻ hơn 20 tuổi trên xương quai xanh có nốt ruồi hoa đào,mà rất nhiều xem qua chị dâu lúc làm người mẫu biểu diễn xem thấy lập tức nhận ra.Đại ca,em có loại dự cảm không tốt,đường như chị dâu sắp có chuyện phiền phức.”

Đôi lông mày đẹp chau lại,hắn đương nhiên biết chị dâu trong miệng tiểu Ngân chính là Diệp Vị Ương,hơi một mối gật đầu,chuyện này mấy ngày trước hắn lên web thấy được,vì để tránh tin tức lan tràn,hắn còn vận dụng kỹ thuật cao khóa lại các trang web.

“Còn nữa. . đại ca,lúc này em đến đây,chung quanh dường như có nhiều người đi lại hơn trước đây,em cảm thấy mấy người đó có vẻ không phải người tốt,anh và chị dâu cũng phải cẩn thận một chút.Về phần Đồng Phương Thước,mặc dù tên nhóc đó không biết em nhưng em nhất định sẽ nghĩ cách hợp

tác với hần ta,đồng ý đưa chúng ta đến nước Z.”

Nói xong những điều cần nói tiểu Ngân rời đi,Diệp Vị Ương muốn giữ hần lại ăn com cũng không được. Vì vậy cô ngồi vào Thanh Phong Tuấn,mỉm cười hỏi: “Các người vừa rồi nói chuyện gì vậy?”

Hỏi xong thấy Thanh Phong Tuấn không trả lời,cô liền vươn tay xoa lên đôi chân mày đang nhíu lại.

Thanh Phong Tuấn đưa tay,không nói gì chỉ kéo cô vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tức giận,triền miên

Edit + Beta: Tieuumanulk

Thanh Phong Tuấn vươn tay ra,không nói gì chỉ kéo cô vào trong lòng.

Diệp Vị Ương cảm giác được hần có chuyện không vui nên cũng không hỏi nhiều,nghe theo vùi vào trong ngực hần,trong khoảng thời gian ngắn hai người hoàn im lặng.

Thình thoảng có gió xuyên qua rèm cửa sổ thổi vào,trong nhà trở nên rất yên tĩnh,giờ phút tìm hai người cách nhau rất gần.Hần biết trong lòng cô có hần,cô cũng thế cảm nhận được trong lòng hần chỉ có cô.

Buổi tối Diệp Vị Ương kiên trì ra ngoài mua thức ăn về nhà nấu,nào biết trên đường lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Thấy có người lại đang cướp giật,trong đầu cô không chút do dự trực tiếp xông tới đối mặt người kia! Không ngờ trong tay tên cướp có dao găm,chỉ thiếu một chút đã đâm trúng cô.Hiện tại nghĩ lại đúng là đáng sợ,nếu không phải Thanh Phong Tuấn kịp thời chạy tới cứu cô,cô có lẽ sẽ được đưa đến bệnh viện,hậu quả thật không tưởng tượng nổi!

Vì thế vừa về tới nhà Thanh Phong Tuấn không vui trực tiếp vào thư phòng.

Biết mình quá lỗ mãng,không những cứu không được ai còn khiến người khác lo lắng,Diệp Vị Ương cắn môi dưới đi qua đi lại ngoài thư phòng,không biết có nên vào không,Hần nhất định rất tức giận,gian cô không biết yêu bản thân mình.Nhưng cô thật không phải là cố ý,khi thấy cảnh đó thân thể cô đã không chịu được chờ đợi nữa ý trực tiếp chạy đến đối mặt tên cướp!

Diệp Vị Ương không biết làm sao giải thích tâm trạng lúc đó của mình với Thanh Phong Tuấn,đành phải nấu xong com lần nữa gọi Thanh Phong Tuấn ra ngoài ăn.

Tất cả đều là món Thanh Phong Tuấn bình thường thích ăn,nhưng trên bàn com hần chỉ yên lặng ăn ngon lành,chỉ là không để ý đến cô!

Còn giận ah!Hần đang cố ý không để ý đến cô sao? Thanh Phong Tuấn ăn xong trước,Diệp Vị Ương không vui nên chỉ ăn vài miếng đã không ăn nổi,rửa chén bát,rồi đi tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi Diệp Vị Ương tắm xong,buồn bực nằm trên giường thần thò một hồi,chỉ nghe thấy truyền đến tiếng động Thanh Phong Tuấn ra khỏi phòng tắm.Cô ngẩng đầu lên,hai mắt ngây ngốc nhìn Thanh Phong Tuấn đang tự lau tóc,hiazzz,hay là cô đến lau tóc cho hần! Chắc là hần sẽ không giận cô nữa?

Nghĩ thế,cô đưa tay đoạt lấy khăn lông trong tay Thanh Phong Tuấn,lấy lòng nói: “Tuấn,chuyện này. để em lau cho anh.”

Nói xong,vội kéo Thanh Phong Tuấn ngồi xuống tại mép giường,cô nửa quỳ bắt đầu lau tóc cho hần.

“Chuyện đó. hôm nay em sai rồi,em không nên bùng bột,không nên khiến anh lo lắng.Nhưng nhìn thấy cảnh đó,em không chạy qua giúp cũng không đúng?Ack, được rồi được rồi,lần sau em nhất định xem đối phương có mang theo dao không mới chạy qua giúp. Ack,được được được,em sẽ nhờ người khác đến giúp một tay được chưa?Em bảo đảm sau này không dám mạo hiểm nữa!”

Khi nhìn gần hai tròng mắt nguội lạnh của Thanh Phong Tuấn,Diệp Vị Ương sợ sệt từng chút lui về phía sau,không phải người ta thường nói hảo hần không chịu thiệt trước mắt,bây giờ cô phải trấn an hần trước.Hiazzz,ai biểu cô làm hần lo lắng nha.

Nghe được Diệp Vị Ương bảo đảm,Thanh Phong Tuấn rút cuộc không còn về mặt lạnh lùng,hần cầm lấy khăn lông trong tay cô,tien tay ném sang một bên,sau đó kéo Diệp Vị Ương đặt ở phía dưới,hai mắt lại nóng bỏng như bình thường,tất cả đều lo lắng cho cô.

Thanh Phong Tuấn nhìn Diệp Vị Ương khuôn mặt đỏ ửng, khụ khụ. ý đồ của hắn đúng là rõ ràng rồi!

Hắn trở tay kéo cô dễ dàng đặt xuống phía dưới, cô ngượng ngùng tròn to đôi mắt lấp lánh, đôi môi mềm mại hơi nhếch giống như thạch hoa quả ngon miệng, Thanh Phong Tuấn hô hấp dần dần nặng nề, nhanh chóng tiến đến.

Trán hai người chống đỡ lẫn nhau, Thanh Phong Tuấn hơi thở tươi mát mang theo hơi nóng phả lên mặt cô, Diệp Vị Ương vốn là người da mặt mỏng, lúc này hai gò má ửng hồng, cả người trắng trắng mềm mại, ngon miệng vô cùng.

Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên cười to, tức giận toàn bộ bay mất.

“Hại anh lo lắng, em nên có chút bồi thường đúng không.” Thanh âm hắn xào xạt trầm thấp mà khẩn thiết “Chúng ta huê nhau đi!” Nói xong hắn cúi đầu, nhanh chóng mà chính xác cắn môi cô, sau đó từ căn một góc nhỏ biến thành mạnh mẽ nuốt trọn môi cô.

Nóng quá.tối quá, Diệp Vị Ương nhắm hai mắt, cảm giác cơ thể thay đổi, hắn giống như một mối lửa bao quanh thảo nguyên, cô mệt mỏi trong biển lửa làm thế nào cũng trốn không thoát.

Hô hấp càng thêm khó khăn, Diệp Vị Ương nghe được cả tiếng tim thịnh thịnh của mình, đó là cảm giác chưa bao giờ có.

Hắn vươn lưỡi chiếm lấy ngọt ngào trong miệng cô hôn đến nghiêng trời lệch đất, động tác treu đùa như muốn nuốt cả người cô. Vòng ôm nóng bỏng siết chặt cô vào ngực, rõ ràng mọi người chỉ có hai cái tay hai cái chân một đầu, tại sao hắn lại giống như lồng treo bao quanh người cô, hết trơn sang trái rồi sang phải cô vẫn nằm trong ngực hắn, mặc cho hắn chọn lựa.

Thanh Phong Tuấn thế nào cũng thấy không đủ, cô nằm phía dưới có loại cảm giác non nớt mềm mại, chỉ cần hắn dùng thêm chút lực cô sẽ tan chảy, điều này khiến hai tay đang ôm vòng eo dịch lên để sau gáy cô, dùng sức kéo cơ thể cô dán chặt hơn vào ngực mình, thân mật đến nỗi như muốn hòa tan cô vào cơ thể mình.

.....

Sau khi hoan ái, Thanh Phong Tuấn ôm Diệp Vị Ương, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của cô, còn Diệp Vị Ương uể oải như mèo con nằm lỳ trước ngực hắn, động cũng lười động.

Đang ở Diệp Vị Ương nhắm mắt lại sắp ngủ, bỗng nhiên phát hiện bàn tay kia lại bắt đầu không an phận, cô kinh ngạc vội vã mở mắt nhưng vì toàn thân vô lực, chỉ có thể mặc cho y tiếp tục khi dễ.

Cô vẫn cho rằng khoảng thời gian này như đang sống trong thiên đường, rất an toàn.

Chỉ không ngờ hắn luôn âm thầm tiến hành rất nhiều việc bao gồm bảo vệ an toàn của cô.

.....

Ngày đó sau, trong biệt thự lại xuất hiện thêm một người. Là Thanh Phong Tuấn gọi đến.

Nhưng sau khi gọi người đến Thanh Phong Tuấn lại không giao cho việc gì, tự mình vào thư phòng xử lý chuyện.

Diệp Vị Ương không thể làm gì khác hơn đi đến chào hỏi khách: “Tiên sinh, mời ngài ngồi, xin hỏi phải xưng hô ngài thế nào?”

Đối phương được quan tâm nhưng có chút lo lắng nói: “Chuyện đó, chị dâu à, xin chào, chị cứ gọi em là A Viễn là được rồi. Rất hân hạnh được gặp chị dâu!”

Diệp Vị Ương chớp chớp đôi mắt to, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt siết chặt tay cô rõ ràng đang kích động, hình như cũng quá nhiệt tình rồi ah.

Lúc này, cửa thư phòng đột nhiên mở ra, Thanh Phong Tuấn mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm sang, A Viễn lúc này mới vội vàng buông lỏng bàn tay Diệp Vị Ương.

A, Diệp Vị Ương thiếu chút nữa quên mất, Thanh Phong Tuấn mặc dù đang ở thư phòng nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể giám sát tình trạng cả tòa biệt thự.

A Viễn đáng thương nhìn sang Diệp Vị Ương, run rẩy vì lúc này Thanh Phong Tuấn đi ra đã trừng hắn, hắn không phải chỉ nhất thời xúc động lần đầu nhìn thấy chị dâu tương lai thôi sao? Thiếu chủ có phải đang ghen không đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Trước mặt mọi người nhiệt tình ôm hôn!

Edit + Beta: Tieumanulk

A Viễn đáng thương nhìn sang Diệp Vị Ương, lo lắng vì lúc nãy Thanh Phong Tuấn đi ra đã trừng hấn, hấn không phải chỉ nhất thời xúc động lần đầu nhìn thấy chị dâu tương lai thôi sao? Thiếu chủ có phải đang ghen không đây?

“Cậu đến đây có chuyện gì sao?” Diệp Vị Ương lúng túng không biết xử trí thế nào.

“A, chị dâu, là như vậy, tôi là thuộc hạ của Thiếu chủ nghe lệnh đến đây bảo vệ cô, cô có chuyện gì cứ sai tôi! Tôi sẽ làm tròn trách nhiệm bảo vệ cô an toàn!”

“Cậu có thể gọi tôi Diệp Vị Ương. Không cần phải nói nghiêm túc đến thế, với lại tôi nghĩ mình cũng không có chuyện gì cần cậu giúp.” Diệp Vị Ương lại lần nữa lễ phép trả lời. Đầu tiên cô chỉ dùng ánh mắt không hiểu nhìn sang Thanh Phong Tuấn ngồi trên ghế sofa, sử dụng ánh mắt hỏi thăm hấn tại sao trong nhà bỗng dưng lại có thêm một người đàn ông “đáng yêu nhiệt tình”, nhưng Thanh Phong Tuấn dường như không có ý định giải thích, nên cô đành phải ra tay với người tự xưng thuộc hạ của hấn thôi.

Bị Diệp Vị Ương hiền lành làm khó xử, A Viễn tay chân luống cuống: “Chuyện này, chị dâu, chị không phải rất thích ra ngoài sao? Mà ra ngoài cần phải có vệ sĩ như em bên cạnh.”

Diệp Vị Ương đang định mở miệng lại bị Thanh Phong Tuấn kéo qua ngồi vào bên cạnh hấn.

Thấy trán hấn nhau lại chất chứa ưu tư, cô rất tự nhiên đưa tay chạm vào không muốn hấn không vui.

Nhưng A Viễn nhìn chằm chằm cảnh Diệp Vị Ương đưa tay chạm gương mặt tuấn tú của Thanh Phong Tuấn, không nhịn được nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện!

Trong tổ chức Âm Ảnh hành động kia là một cấm kỵ! Thiếu chủ tuyệt đối không thích có người đụng hấn! Theo như lời đồn trong truyền thuyết hấn chính là một khối băng lớn không thích người khác tiếp cận mình.

Trước đó A Viễn nhận được mệnh lệnh tới nơi này hấn vẫn cho rằng Diệp Vị Ương chỉ là một người thú vị Thiếu chủ cùng lắm chỉ đùa giỡn với cô để che mắt người ngoài. Cũng không cho rằng Ảnh Thiếu chủ trong truyền thuyết hắc đạo sẽ động tình với bất kỳ cô gái nào.

A Viễn nhắm mắt chờ đợi một lúc lâu, phát hiện bốn phía im lặng một cách lạ thường. Ack. Chẳng lẽ Diệp Vị Ương đã bị Thiếu chủ giết trong nháy mắt? Hấn nghi ngờ mở mắt liền nhìn thấy.

Ack, tuyệt đối là hình ảnh thiếu nhi không được nhìn, thiếu chủ luôn luôn lãnh khốc vô tình, giết người như ngóe hiện tại nhiệt tình như lửa ôm hôn Diệp Vị Ương hoàn toàn xem hấn như không khí ah!

Chắc chắn, xem ra thiếu chủ rất thích cô gái kia! Không biết nếu hình ảnh ngàn vàng khó mua bị bạn bè khác nhìn thấy sẽ có phản ứng gì đây? Con người có thể rút xuống không đây? Bởi vì ngay cả hấn hiện tại giống như bị thiếu chủ thôi miên rơi vào mộng ảo!

“Nhìn đủ chưa?!” Diệp Vị Ương đang núp trong lồng ngực Thanh Phong Tuấn, trong lúc say mê bỗng nhiên thấy Thanh Phong Tuấn quay đầu lạnh lùng hỏi A Viễn.

Diệp Vị Ương từ lồng ngực Thanh Phong Tuấn len lén ngó ra quan sát sắc mặt A Viễn, chắc chắn, phát hiện cậu bé đáng thương hoàn toàn bị dọa sợ choáng váng, còn chưa phục hồi tinh thần lại đây.

“Đi ra ngoài!” Thanh Phong Tuấn đề cao âm lượng. Diệp Vị Ương có chút đồng tình với vị A Viễn tiên sinh, nghĩ thầm nếu như hấn còn tiếp tục ngăn người không biết có bị Thanh Phong Tuấn trực tiếp ném ra cửa không? Hôm nay cô coi như đã biết thêm một mặt khác Thiếu chủ hắc đạo, thì ra hấn không phải với bất kỳ ai cũng tốt còn cực kỳ lãnh đạm với người xung quanh!

Muốn rời khỏi lồng ngực Thanh Phong Tuấn tốt bụng nhắc nhở A Viễn, lại bị Thanh Phong Tuấn giam cầm chặt trong ngực, tiếp theo đã thấy hấn đá ra một cước, mạnh mẽ nhấn tâm đập bay A Viễn ra ngoài!

Roi mạnh đập vào cửa, A Viễn hoàn toàn hôn mê.

Mất thấy Thanh Phong Tuấn còn muốn đi tới đá thêm một cước, Diệp Vị Ương vội lên tiếng ngăn cản: “Tuấn, người ta dù gì cũng là khách, hấn cũng đã ngắt cử để hấn sống đi, với lại hấn là thuộc hạ của anh, anh đã gọi hấn đến đây không lý nào lại đập hấn ra ngoài.”

Lời này dường như nhắc nhở Thanh Phong Tuấn, hấn phái A Viễn thân thủ không tệ tới đây quả thật có chuyện, nếu không phải vừa rồi A Viễn nắm tay Diệp Vị Ương, hấn cũng không tức giận muốn đánh thẳng nhóc này.

Thanh Phong Tuấn nhìn thoáng qua cô gái trong ngực, lần nữa cúi người hôn lên môi cô.

Diệp Vị Ương bị thấy có chút buồn cười, gần đây mỗi lần Thanh Phong Tuấn muốn đòi đi lực chú ý của cô đều sử dụng chiêu này.

Cuộc sống quá mức nhàm chán sống trong biệt thự có ăn có uống không cần làm việc, Diệp Vị Ương liên tục thỉnh cầu, cuối cùng Thanh Phong Tuấn đồng ý cho cô đi làm tại tập đoàn Dạ Mi.

Thật ra hẳn biết, cô cũng chỉ là lo lắng cho người bạn tốt Đông Phương Thước mà thôi, hơn nữa lần trước quay quảng cáo bị người khác phá hỏng, còn có rất nhiều chuyện còn chưa xử lý tốt.

Trên người có vết sẹo nên cô không thể lại làm người mẫu, mẹ đi du lịch xa không biết khi nào về, vừa đúng để cô an tâm có thể làm chuyện mình thích, vì như có thể làm thư ký Thanh Phong Tuấn, thời điểm cùng hẳn tham dự yến tiệc cô còn gặp được không ít người nổi tiếng trong giới thiết kế.

Chỉ là Thanh Phong Tuấn rất bận rộn. Thế nên Diệp Vị Ương mỗi lần ra ngoài phía sau đều có một âm hồn bất tán —— A Viễn.

“Chị dâu, thật ra Thiếu chủ có rất nhiều tiền, chị hoàn toàn không cần đi làm việc.” Cô thiếu một cọng tóc hẳn A Viễn có thể phải gãy một chân. Lưng của hẳn đến bây giờ vẫn còn đau, đều do Thiếu chủ ngày đó vô tình đập một cước quá mạnh. Có thể nhìn ra Thiếu chủ rất yêu thích chị dâu không có tâm cơ này à! Đây là một phát hiện trọng đại, về sau nếu mà gặp chuyện gì khó giải quyết hẳn sẽ đến nhờ chị dâu ra mặt hi hi, A Viễn cười mờ ám thầm nghĩ.

“Thiếu chủ nhà các người có nhiều tiền đi nữa tôi cũng không muốn, với lại tôi cũng không phải người chơi bởi lâu lâu. Phái nữ thời đại mới không thể trở thành gánh nặng của người khác. Tôi cũng vậy muốn làm chuyện mà mình yêu thích. Nơi này là phạm vi công ty, với lại có rất nhiều nhân viên bảo vệ sẽ không có ai muốn hại tôi, cậu chưa ăn sáng đúng không, đi ăn đi, mau đi đi.” Diệp Vị Ương suy nghĩ một chút nói. Cô cả đời sợ nhất cảm giác bị người bỏ rơi cho nên cô luôn tự mình cố gắng, muốn có một ngày xứng đôi với người mình yêu.

“Được.”

A Viễn không nói lại, hẳn tra xét bốn phía sau không phát hiện nhân vật khả nghi mới chấp nhận, Công Ty lớn quả nhiên làm cho người ta yên tâm, vì vậy gật gật đầu đồng ý, tạm thời dấp cái bụng đáng thương của hẳn.

Nghे nói Đông Phương Thước bị thương nặng mới khỏi, đang nghỉ ngơi ở bệnh Viện lớn, cô muốn nhân cơ hội này đi thăm hẳn. Hơn nữa ngày đó Hàn Thiên Tuyết cũng đến quầy bar cứu cô, sau lúc hai người chạy trốn thất lạc, không biết cô ấy hiện tại ra sao, vừa nghĩ đến Dạ Phi Phàm không ở công ty, có lẽ hai người đang ở chung với nhau? Thôi, sau này cô sẽ bảo A Viễn giúp mình thăm dò, biết rõ đối phương mạnh khỏe là đủ.

Chẳng qua hiện tại cô muốn đến phòng điều khiển xem băng ghi hình ngày hôm đó, cô muốn biết ngày đó là ai âm thầm muốn đối phó cô. Nếu như ngày đó không phải Đông Phương Thước bảo vệ cô, người gây cật sống cứu tử nhất sinh sẽ là cô.

Nhưng cô mới đi ra khỏi phòng làm việc liền nhìn thấy tiểu thư ở đại sảnh mang theo hai người mặc tây trang màu đen đi tới, nói là đến tìm cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Thanh Phong Tuấn đánh người!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Diệp Vị Ương vừa mới ra khỏi phòng làm việc liền nhìn thấy một vị tiểu thư mang theo hai người mặc tây trang xa lạ đến đại sảnh, nói là đến tìm cô.

“Xin hỏi, cô là Diệp tiểu thư có phải không?”

Đúng vậy! Xin hỏi các vị tìm tôi có việc gì? Diệp Vị Ương hết sức bình tĩnh.

“Có chút chuyện riêng tư muốn tìm tiểu thư một mình tới một nơi nói chuyện.”

“Nếu là chuyện liên quan tới tôi thì cho tôi hỏi một chút, chuyện liên quan tới tôi là về vấn đề gì? Cô không muốn cùng người xa lạ nói chuyện nhiều.

Hai người đàn ông mặc tây trang liếc mắt nhìn nhau nói “Thì là về chuyện thân thể của cô!”

“Thân thể?” Diệp Vị Ương mở to mắt nhìn, bị gọi liên một tia hứng thú.

Nhưng cô vẫn giả vờ hết sức bình tĩnh như cũ, nhú mồm nói “Xin lỗi! Tôi là một người hết sức bình thường, sinh ra ở một gia đình hết sức bình thường, tôi cho rằng thân thể của mình không cần nói chuyện với người xa lạ.”

“Cái này.....Diệp tiểu thư, theo điều tra của chúng tôi, cô chính là người con gái mà chủ nhân tôi muốn tìm cho nên hi vọng cô có thể cùng chúng tôi đi gặp ngài một lần”

Diệp Vị Ương cười cười, từ chối nói “Ngại quá, các người chỉ là kẻ làm thuê,như vậy ai muốn gặp tôi thì mời cứ tới đây đi.”

Cô từ nhỏ đã chỉ có mẹ hơn nữa mẹ cũng chưa từng yêu thương cô,tới tận bây giờ cô cũng chưa từng thấy mặt cha,tuy cô đã từng có ý nghĩ tìm cha của mình nhưng mẹ cô lại chưa bao giờ tiết lộ chút thông tin gì về ông,nên nhiều năm về sau cô cũng nản lòng bỏ qua.

“Vậy...Diệp tiểu thư,xin hãy suy nghĩ một chút,chúng tôi sẽ tìm đến cô sau.” Nói xong hai người thám tử tư liền rời đi.

Chiều hôm đó,Diệp Vị Ương cũng không có hứng đi làm nữa,nản lòng nản trí trở về nhà. Đọc theo đường đi mặc cho A Viễn có hỏi như thế nào cũng không trả lời.

.....

Bên trong biệt thự.

Thanh Phong Tuấn không phát ra tiếng động từ sau lưng ôm lấy cô

Cô từ trong lồng ngực hấn xoay người núp vào lồng ngực hấn,nước mắt lặng lẽ chảy xuống,cô nghĩ mình kiên cường nhưng cuối cùng lại đa cảm rồi.

Thật ra thì cô rất mong được gặp mặt những người thân khác của mình,hỏi cha rằng tại sao trước kia lại vứt bỏ cô và mẹ cô.

Diệp Vị Ương vùi mặt vào lồng ngực Thanh Phong Tuấn khóc thút thít, cô run rẩy vui mừng nói “Tuấn,hôm nay có người đột nhiên tới tìm em,có thật là người mà em phải tới ? Cha em trước kia vứt bỏ em,hiện tại sao lại muốn tới tìm em?”

Thanh Phong Tuấn nhẹ nhàng thở dài một tiếng “Nếu em muốn gặp ông ta thì nên đi gặp.” Mặc dù như vậy sẽ khiến cho hấn gặp thêm phiền phức rất lớn.Về thân thể của Diệp Vị Ương,hắn đã điều tra rất rõ ràng rồi nhưng lại có một số việc hấn không thể nói với cô.

Hắn vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô,trầm ngâm trong chốc lát lại không yên lòng nói thêm một câu “Muốn gặp cũng được nhưng cũng phải tùy vào chỗ gặp mặt.”

Thanh Phong Tuấn thật tốt,luôn nắm bắt được tâm tư của cô rất chính xác rồi ủng hộ cô. Lúc Diệp Vị Ương cựa xát trong lồng ngực hấn, khóc cũng đã mệt rồi,cảm giác mí mắt ngày càng nặng,cô nhỏ giọng thì thầm sau đó an tâm nằm trong lòng hấn thiếp đi.

Đợi sau khi Diệp Vị Ương ngủ say,Thanh Phong Tuấn nhẹ nhàng đặt cô xuống,đắp chăn cho cô xong rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa phòng khách,dường như A Viễn đã chờ rất lâu,thấy hấn ra ngoài lập tức lo lắng nói “Thiếu chủ, xem ra người bên kia quả thật đã chủ động tới gặp Diệp tiểu thư ,ông ta nhất định đã chuẩn bị nước cờ hiểm cuối cùng rồi.”

Trước mặt Thanh Phong Tuấn A Viễn không dám nói năng linh tinh,chỉ đứng vô cùng cung kính,trong đôi mắt có chút sợ hãi lại có cả sự khâm phục

“Bốp!”

Không đợi A Viễn hiểu chuyện gì đang xảy ra,lồng ngực hấn bị Thanh Phong Tuấn hung hăng đánh một quyền,nhất thời khiến hấn thống khổ ngồi xồm xuống,cảm thấy trong miệng mình đã có mùi máu tanh. Chắc chắn, cú đấm của thiếu chủ quả nhiên lợi hại.

Ngay sau đó,thanh âm lạnh lẽo của Thanh Phong Tuấn truyền đến “Tại sao cậu lại để người xa lạ như vậy đến gần Vị Ương?” Phương thức sinh tồn trong giới hắc đạo năm năm trước hấn đã biết rồi, khi ra tay phải nhanh phải hung ác nhưng cũng phải thật chính xác.đối với người yêu của người khác tuyệt đối không thể khoan dung nếu không cũng sẽ bị người khác gây khó dễ, nếu không gay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

“Thật xin lỗi!” A Viễn cảm thấy lần này quả thực do hấn sơ sót, khi nhận được lệnh của Thiếu chủ chỉ thị hấn tới đây bảo vệ Diệp Vị Ương thì hấn phải hiểu rõ chị dâu tương lai quan trọng với thiếu chủ như thế nào.

Thế mà hiện tại,hấn lại khiến cho sự an nguy của chị dâu bị uy hiếp,lại khiến chị dâu khóc thút thít thực sự là không nên.

A Viễn yên lặng chịu đựng một quyền này,không có nửa điểm phản kháng,thời gian ở cùng với Thanh Phong Tuấn không dài nhưng A Viễn vô cùng tôn kính hấn. Hấn chỉ hi vọng mình giữ được mạng để bù đắp sai lầm này.

“Cậu ra ngoài!” Sắc mặt Thanh Phong Tuấn trùng xuống chỉ vào cửa.Nếu không phải tiểu Ngân và hấn đều có việc quan trọng hơn cần xử lý thì việc bảo vệ Diệp Vị Ương hấn không muốn giao cho thuộc hạ khác làm.

“Thiếu chủ, tôi đảm bảo, tuyệt đối sẽ không có lần sau!” A Viễn cầu xin,ai cũng biết trong cả tổ chức Âm Ảnh chỉ có hấn cực kỳ sùng bái Thiếu chủ. Có thể làm việc vì thiếu chủ,ở lại bên cạnh ngài ấy là tâm nguyện của hấn,hấn cảm thấy rất vinh dự. Hôm nay thực sự chỉ là do hấn nhất thời sơ sót.

Thanh Phong Tuấn cũng không vì lời cầu xin mà động lòng, vẫn hai từ kia “Cậu ra ngoài!”

Giọng hắn trầm xuống thêm vài độ trầm thấp như đến từ địa ngục, hai tròng mắt phát ra tia lạnh như băng, hắn không cho phép khi phương pháp an toàn cùng với tất cả kế hoạch còn chưa bố trí xong Diệp Vị Ương gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Hai chân A Viễn run lên nhưng hắn không thể đi! Thiếu chủ đã từng cứu hắn, khó khăn lắm mới lấy được cơ hội cố gắng hết sức báo ơn này, hắn thề sống chết đi theo! Từ khi bắt đầu gia nhập tổ chức Âm Ảnh đi theo Thiếu chủ, thời khắc đó hắn liền chuẩn bị vì thiếu chủ làm tất cả mọi việc. Cùng lắm là chết, hắn tuyệt đối không phản bội tổ chức cùng thiếu chủ.

Đang lúc A Viễn chuẩn bị tốt việc chịu chết thì Diệp Vị Ương mơ mơ màng màng xoa xoa đôi mắt đang buồn ngủ, ngờ vực hỏi “Àch, Tuấn, anh đuổi người nào đi à?”

Cô bị một âm thanh rống giận trầm thấp đánh thức, thanh âm quen thuộc với cô hẳn là do Thanh Phong Tuấn phát ra. Cô cảm thấy kỳ quái, liền bò dậy muốn nhìn một chút, đẩy cửa phòng ra thấy gương mặt lạnh lùng của Thanh Phong Tuấn cùng với vẻ mặt đưa đám hi sinh vì đại nghĩa của A Viễn.

Thanh Phong Tuấn xoay người, tức giận trên mặt thoáng cái đã biến đi, hắn tiến tới vuốt tóc cô, để cho cô tựa vào người mình, nhẹ nhàng nói “Không có gì, em tiếp tục ngủ đi!”

Cũng bởi vì Diệp Vị Ương xuất hiện kịp thời mà A Viễn được ở lại.

Kể từ ngày hôm đó, A Viễn dường như là trừ lúc ngủ, bất kỳ lúc nào Thanh Phong Tuấn không có mặt, mỗi phút mỗi giây đều ở bên người Diệp Vị Ương trông coi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Thuộc hạ của hắn tất cả đều là quái thai! Tâm tình của cô có chút nặng nề.

Edit: Dực

Beta : Tieumanulk

Lại là một ngày đi làm, lúc cô đến công ty không thấy Dạ Phi Phàm cùng Hàn Thiên Tuyết đâu giống như hai người này từ nơi này đột nhiên biến mất khỏi thế giới. Mà đối với chuyện lần này Thanh Phong Tuấn cũng không đề cập tới giống như hắn không hề quan tâm tới bạn của hắn là Hàn Thiên Tuyết vậy.

Ngược lại Diệp Vị Ương lại đến bệnh viện thăm Đông Phương Thước, có người nói ngày đó trên chiếc xe có vị bác sĩ thần bí bị ép buộc thân hình gầy gò đeo khẩu trang đã giúp hắn làm một ca phẫu thuật với độ khó rất cao, nói xương sống bị gãy rồi quăng hắn lại chạy trốn, cho nên Đông Phương Thước mới có thể từ từ hồi phục.

Lại nghe nói Thanh Phong Tuấn cùng tiểu Ngân rất có hứng thú với vị bác sĩ chạy trốn kia, còn cho người điều tra hành tung của người đó khắp nơi.

Cũng nghe nói Đông Phương Thước khi tỉnh lại điều tiên là cương quyết đòi gặp Diệp Vị Ương nhưng khi đó vết thương của Diệp Vị Ương chưa lành, ở trong biệt thự của Thanh Phong Tuấn dường như thương nên hắn vẫn không thể nhìn thấy cô.

Hầu như trong một ngày Diệp Vị Ương gặp Đông Phương Thước thì thấy hắn trầm mặc nửa ngày sau đó đồng ý kế hoạch hợp tác cùng Thanh Phong Tuấn, hắn cam đoan sau khi vết thương lành hẳn sẽ đưa Thanh Phong Tuấn an toàn tiến vào nước Z nhưng muốn Thanh Phong Tuấn đảm bảo không làm công dân nước Z bị thương. Đồng thời muốn Thanh Phong Tuấn giúp hắn đàn áp thế lực của anh trai Đông Phương Dũ.

Bởi vì cơ thể Diệp Vị Ương để lại những vết sẹo lớn nhỏ khác nhau không thể tiếp tục biểu diễn mà cũng không biết cô có thân phận nhà thiết kế tài hoa, đám người đều cho rằng cô giống như bình hoa trang trí trong tập đoàn Dạ Mị, nên chỉ cho cô làm việc trong một văn phòng nhỏ cũng không yêu cầu cô làm thêm việc gì. Tình huống như vậy cũng chỉ khi có mặt Thanh Phong Tuấn mới được cải thiện, nhưng lúc này hắn còn đang phải xử lý một số nghiệp vụ cơ mật của công ty.

Vì thế đại đa số thời điểm Thanh Phong Tuấn đi vắng thì Diệp Vị Ương vô cùng nhàn rỗi.

Một người khi rảnh rỗi liền thích miên man suy nghĩ.

Diệp Vị Ương nhện không được đi đến công ty Dạ Mị thờ dài, nghĩ thầm, haizz... Hai người mặc Tây phục màu đen làm sao lại chưa đến đây? Không phải nói để cô suy nghĩ lại sao? Cô hiện tại nghĩ thông suốt, thật ra vẫn muốn một lần nhìn mặt người cha đã sinh ra mình, chút tình cảm đó có lẽ sau

khi gặp mới buông xuống được.

Cô nhìn chung quanh một chút, không một bóng người, Diệp Vị Ương thất vọng định xoay người lại nghe được góc tường tựa hồ có người kêu mình: “Diệp tiểu thư! Diệp tiểu thư!”

Diệp Vị Ương nghi hoặc dịch bước cạnh góc tường, thật sự gặp được hai người mặt Ấu phục đen.

“... Hai người các ngươi sao lại trốn ở chỗ này?” Muốn tìm cô có thể trực tiếp đến quầy tiếp tân thông báo, Diệp Vị Ương tò mò ngồi chồm hổ xuống, thấp giọng hỏi.

“Chúng tôi... Vào không được!” Hai người vừa nói vừa nhe răng, bộ dạng rất khổ sở.

Diệp Vị Ương nhìn bọn hắn chăm chăm, mặt thấp phần rung động. Hai người này đặc tội người nào? Cưng nhiên bị người ta hành hạ thảm như vậy, đều thành đầu heo cả! Nếu không nhờ hai bộ quần áo đen này, cô thật đứng nhận không ra bọn họ.

Diệp Vị Ương nhủ thầm, rõ ràng trong lòng rất tò mò lại như cũ giả bộ bình tĩnh. Cô thừa nhận một chiều này là học từ Thanh Phong Tuấn mà ra, cô nhủ thầm lập lại một lần: “Vì sao trốn ở chỗ này?”

“Ha ha, Diệp tiểu thư thật cẩn thận, thế cưng nhiên còn mời vệ sĩ. Là vì phòng hờ hai người bọn tôi sao? Chúng tôi thật không phải là người xấu chỉ là thám tử tư thôi”. Hai người vẻ mặt đau khổ vuốt miệng vết thương nói.

“... Các ngươi nói như vậy, thương thế kia... Sẽ không phải là bị A Viễn đánh chứ?” Diệp Vị Ương hỏi thử.

Thật không ngờ A Viễn cũng có mặt bạo lực như vậy, mấy ngày gần đây hắn đều yên lặng ở bên cạnh. Diệp Vị Ương nghĩ như thế nào cũng đoán không ra hắn muốn làm cái gì. Thì ra thuộc hạ của Phong Thanh Tuấn ai cũng có thực lực, cô sớm nên đoán được, nếu là phái tới bảo hộ cô, vậy thân thủ A Viễn nhất định không kém.

Hai thám tử tư liều mạng gạt đầu, tỏ vẻ phán đoán của cô tuyệt đối không có sai. Lúc trước, bọn họ cũng không nhìn ra tên tiểu tử có vẻ bề ngoài như đứa trẻ kia lại mạnh như vậy. Hắn căn bản không mở miệng hỏi đúng sai, thấy họ liền đánh một trận, đánh đến họ không có đường thoát, hơn nữa... hắn toàn đánh trên mặt, cho nên bây giờ mới xuất hiện hai cái đầu heo.

Thấy hai cái “đầu heo” có biểu tình căm giận, Diệp Vị Ương cố nén không cười ra tiếng, ho nhẹ nói: “Ack... hai vị, thật ngại quá, thật ra A Viễn không phải người xấu, hắn chỉ nghe lệnh theo bảo vệ tôi, có thể hắn hiểu lầm các ngươi là người xấu. Xem ra các ngươi rất tức hắn. À, nếu không các ngươi theo tôi đi vào, tôi sẽ giải thích với hắn một chút, được không?”

Cô là cô ý, cô tuyệt đối là cô ý nói như vậy.

“Không không không...” Hai người ăn ý nhất trí lui về sau, bọn họ rất sợ nha.

“Không sao, có tôi ở đây hắn sẽ không tiếp tục đánh các ngươi”. Diệp Vị Ương hảo tâm cam đoan.

Hai người hai mặt nhìn nhau trong lòng mặc niệm: Vấn đề là lúc cô đi vắng, hắn sẽ đánh nha!

Tóm lại hai người không nguyện ý theo cô vào.

Hai gã thám tử tư bị A Viễn hù sợ, không dám tiếp tục tiến vào tập đoàn Dạ Mị nữa bước, điều này làm cho Diệp Vị Ương cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

Cô khẽ vuốt cái trán, hỏi han: “Không vào, vậy các ngươi muốn thế nào?”

“Ack... chúng tôi mạo muội hỏi một câu, Diệp tiểu thư bây giờ thay đổi chủ ý bằng lòng gặp cha của cô rồi à? Nếu Diệp tiểu thư không muốn, có chủ bảo chúng tôi đem cái này giao cho cô, ngài ấy nói nếu cô thấy nhất định sẽ nguyện ý đến”. Hai gã thám tử thật cẩn thận nói cũng từ trong túi lấy ra một cái hộp.

Diệp Vị Ương mở ra nhìn một chút lập tức cực kỳ hoảng sợ, ánh mắt cũng trở nên phức tạp, cô không lo lắng cũng không chút do dự gạt đầu nói: “Được, tôi đi”

“Như vậy... Diệp tiểu thư, chúng ta bây giờ sẽ không vào trong nói chuyện với cô. Đây là địa chỉ, chín giờ tối, bọn tôi sẽ bảo cha cô đến đó chờ cô. Cô có thắc mắc cái gì đều có thể trực tiếp hỏi cha cô. Chúng tôi đi trước”

Đưa qua một tờ giấy, hai gã thám tử tư vội quay đầu, nếu hiện tại không đi thì để cho cái tên gọi A Viễn kia đến xử ả.

Nói xong, hai người chạy như bay, như có quỷ đuổi theo phía sau.

Tâm tình Diệp Vị Ương trở nên có chút nặng trĩu, cô chậm rãi xoay người định vào vào công ty, không ngờ A Viễn đang chạy từ trong nhà vệ sinh ra, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Chị dâu, chị đứng ở đây làm gì vậy? Vừa rồi em chạy đến có nghe tiếng người nói chuyện, họ là ai vậy?”

Thù hạ của Phong Thanh Tuấn đúng đều là quái thai nha. A Viễn không những thân thủ tuyệt vời mà lỗ tai lại còn thính hơn siêu nhân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Phong Thanh Tuấn,các người chờ ta đã lâu rồi sao?

Edit: Dục

Beta:Tieumanulk

“A, không có gì, chỉ là người ta hỏi đường thôi. Họ đi rồi chúng ta vào thôi” Diệp Vị Ương không giỏi nói dối, thanh âm có phần giảm sút.

Tan việc Diệp Vị Ương liền bảo A Viễn lái xe đến địa chỉ trong mảnh giấy.

”Chị dâu, chị không về nhà vậy chị muốn đi đâu?”

”Đến nơi rồi anh sẽ biết. Cứ theo tôi là được”

“Thế nhưng thiếu chủ không thấy chị về sẽ rất lo lắng”

”Không sao, bây giờ là thời đại công nghệ thông tin tôi sẽ gọi điện thoại báo cho anh ấy. Đi thôi, chúng ta tốc chiến tốc thắng nào” Diệp Vị Ương biết gần đây Phong Thanh Tuấn rất bận, cô thật sự không muốn quấy rầy hay lãng phí chút thời gian của hắn. Cô chỉ muốn đến nhìn một chút sau đó sẽ trở về.

Lời này vừa nói ra, A Viễn hoàn toàn không nói gì.

Hai người ngồi trên taxi, A Viễn nghĩ thầm có hắn đi theo một chút rồi về hắn không có gì. Hắn từ đầu đã không biết Diệp Vị Ương muốn đi đâu. Suy nghĩ đầu tiên là cô sẽ đến trung tâm thương mại mua sắm, nếu như đến những chỗ này hoàn toàn không cần lo lắng gì cả.

Thế nhưng ý niệm trong đầu A Viễn vẫn chưa kết thúc thì hắn chợt thấy lần này xong rồi, vấn đề lớn rồi!

Sau khi A Viễn biết người mà Diệp Vị Ương muốn gặp, cái miệng há hốc ngạc nhiên đến có thể nhét vào một cái trứng vịt.

Đây... đây không phải là người mà thiếu chủ mấy ngày nay muốn giết sao?

Nhìn thấy người kia được ba vòng người vây quanh bảo vệ thật là một lão già sợ chết!

Diệp Vị Ương không có phát giác ra sự khác thường của A Viễn, cô đi theo người đàn ông mặc áo đen vào trong, bất quá coi như người ngu ngốc cũng có thể nhìn ra người cô sắp gặp không phải là một kẻ tầm thường.

Đi vào một căn phòng khách được trang trí xa hoa, Diệp Vị Ương nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên ngồi đằng kia. Liếc mắt một cái, người đàn ông trung niên kia không chút biểu cảm, hoàn toàn không tìm thấy chút vui sướng nào của việc gặp được con gái thất lạc nhiều năm từ trên mặt ông.

Thế nhưng người đàn ông này thật quen mắt hình như đã từng nhìn thấy trên báo, hắn là một người trong bộ máy chính trị. Người này là... cha của cô?

Nhìn đến người phụ nữ bên cạnh, a, có lẽ là người mẹ mà cô từng nghe nói.

Đưa Diệp Vị Ương cùng A Viễn vào người đàn ông áo đen xoay chín mươi độ, thật cung kính báo cáo với người đàn ông trung niên kia: “Lý tổng, Diệp tiểu thư đã đến!”

Diệp Vị Ương nhìn người đàn ông gọi Lý tổng xa lạ kia, tiếp tục nhìn người mẹ lãnh đạm của mình, cô miễn cưỡng mỉm cười. Nếu quả thật có tình thân tồn tại thì vì sao cô không hề cảm nhận được hai người trước mặt này là cha mẹ của mình? Cô, thật thất vọng.

Ngay lúc sầu não, người phụ nữ cất đi cái gương trang điểm trên tay có chút giống hình dáng mẹ ngày xưa, bà dùng cánh tay nắm thật chặt tay Diệp Vị Ương, ôn hoà nói: “Mất tích nhiều năm như vậy, mẹ còn tưởng con đã xảy ra chuyện, thật may con không có chuyện gì. Mẹ nghĩ nếu không cho người mang món trang sức đó theo còn tưởng con sẽ tuyệt tình không đến đây”

Diệp Vị Ương cười âm trầm, tức giận đến âm thầm cắn răng. Đây là mẹ cô sao? Lúc cô nhìn thấy hai người kia đưa món trang sức của mẹ ra, cô còn tưởng mẹ đã xảy ra chuyện gì nên mới gấp gáp đến đây, thế nhưng người phụ nữ này lại lãnh đạm nói chuyện kiểu như thế, không biết nếu cô thật sự xảy ra chuyện bà ta có chịu rơi một giọt nước mắt?

Người mẹ vĩnh viễn vẫn như vậy, ăn trên ngồi trước, vĩnh viễn dung nhan tinh xảo, vĩnh viễn nghĩ bản thân mình là nhân vật nổi tiếng nhất trên thế giới này.

A! Giờ phút này,tay của mẹ thật to nắm đến cô đau nhói,không thể phân rõ là lòng đau hay tay đau nhưng phồng chùng mu bàn tay nhất định đã đỏ lên.Bà ta còn cố tình bày ra nụ cười rất thân thiết.

”Ngồi đi” Người đàn ông gọi Lý tổng cuối cùng cũng mở miệng chỉ chỉ vị trí bên cạnh.

Ngữ khí lại lãnh đạm giống vợ mình,thật đúng là trời sinh một đôi!

Diệp Vị Ương cảm thấy thật bị thương,cô hít sâu một hơi, nói: “Không cần, tôi chỉ muốn nói cho ông biết, cho dù lúc trước ông nhẫn tâm đem tôi vứt bỏ nhưng hôm nay tôi vẫn sống rất tốt. Chúc mừng ông cùng mẹ sum họp! Đây là chuyện của hai người các người tôi không muốn xen vào. Ngoài ra,tôi thật nghi ngờ,vứt bỏ tôi nhiều năm như vậy,sao bây giờ lại muốn tìm tôi?”

” Vị Ương! Sao con lại nói chuyện như vậy? Khẩu khí thật bướng! Lần đầu tiên gặp mặt đã nói chuyện như thế với cha con rồi. Cha con tìm con để làm gì? Chính là để con có thể trở về nhận tổ quy tông,đây là chuyện tốt cầu còn không được”

Trong lúc nhất thời,không gian bên trong bỗng nhiên yên ắng,không ai nói nữa,không khí cứng ngắt ngột ngạt.

Đang lúc Diệp Vị Ương muốn kéo A Viễn rời khỏi,không biết cố ý hay vô tình Lý tổng thể nhưng lại lên tiếng, nói một câu thực xúc động: “Con gái, đều là quá khứ rồi, con thu dọn đồ đạc chuyển về ở với cha đi”

Diệp Vị Ương gạt mình,nội tâm lại bắt đầu dao động.Có chút muốn khóc chỉ vì ông ta tự xưng là cha cô.

Cô cố gắng bình phục tâm tình, trả lời: “Không cần,tôi bây giờ đã có hạnh phúc của chính mình,ông và mẹ cứ sống hạnh phúc với nhau đi,không cần tới tìm tôi”

Lý tổng cau mày suy nghĩ, nói: “Thế mang người con yêu về luôn đi”Ông hoàn toàn không dự đoán được nửa đường sẽ xuất hiện một chương ngại vật lớn như vậy,bởi vì Phong Thanh Tuấn hành tung quỷ dị ông hoàn toàn không tra được Diệp Vị Ương cùng Phong Thanh Tuấn ở đâu. Thế nhưng ông cũng không biết Phong Thanh Tuấn là một kẻ khó đối phó,ông nghĩ mọi chuyện đã chuẩn bị tốt, cùng lắm lén trộm Phong Thanh Tuấn một khoản tiền,nếu không chiếm được thì... cứ phá thôi.

Ông không biết... Phong Thanh Tuấn chính là Thiếu chủ trong truyền thuyết.

Lý tổng vẫn không muốn để lộ suy nghĩ của mình liền phái người tiễn Diệp Vị Ương cùng A Viễn ra về.

Trước cửa nhà,cô nhìn chiếc limousine đang xa dần,có chút hốt hoảng thì ra cô là con gái của một gia đình giàu có,thế nhưng lại bị vứt bỏ.

Có chút lúng túng cúi đầu xoay người,bước chân trầm trọng chuẩn bị đi vào cửa chính.

Cái trán đụng vào một bức tường, Diệp Vị Ương theo bản năng ngẩng đầu. Là Phong Thanh Tuấn.

“Tuấn... anh chờ em ở đây rất lâu rồi sao?” Diệp Vị Ương thoáng áy náy.

“Sao không cho anh biết em đến gặp người kia?” Phong Thanh Tuấn không đáp mà hỏi lại

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Hấn cắn cô một cái, bắt đầu cưỡi cóc áo cô...

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

” Tuấn... Anh ở đây chờ em lâu rồi sao?” Diệp Vị Ương thoáng áy náy.

“Vì sao không cho tôi biết em đến gặp người kia?” Phong Thanh Tuấn không đáp mà hỏi lại.

Diệp Vị Ương có chút đuối lý: “Em chỉ không muốn làm trễ thời gian anh xử lý chuyện quan trọng,không muốn làm anh lo lắng mà thôi. Anh... sao biết em đi đâu? Lại còn biết em gặp ai nữa?”

Phong Thanh Tuấn liếc mắt nhìn về phía A Viễn đang đứng một góc.

Diệp Vị Ương lập tức hiểu ra là do ai mất báo,cô chỉ không muốn để Phong Thanh Tuấn lo lắng thôi mà.

Ánh mắt của cô mang theo khiển trách lắc lắc đầu nhìn về phía A Viễn: “Haizz,em cũng chỉ đi có một chút,không phải bây giờ đã về rồi sao? A Viễn,anh có chút chuyện bé xé ra to,không cần phải khẩn trương như thế” Lại còn báo cáo với Phong Thanh Tuấn.

A Viễn cảm thấy mình thật oan ức,nếu hần không báo cáo khi trở về nhất định sẽ ăn đấm. Quanh đi quẩn lại,hần tình nguyện bị chị dâu tương lai trừng mắt còn tốt hơn thân tàn ma dại.

” Đi thôi, đi thôi, Tuấn, chúng ta vào nhà” Diệp Vị Ương kéo Phong Thanh Tuấn vào cửa chính.

Vào trong,Diệp Vị Ương ngồi tựa trên ghế sa lon đem hết chuyện của Lý tổng cùng mẹ mình nói ra.

Sau khi nói xong, đối với thái độ của Phong Thanh Tuấn,Diệp Vị Ương rất kinh ngạc: “Tuấn, anh thật sự không phản đối em đi gặp cha mẹ sao? Anh thật sự tán thành chuyện em theo lời ông ấy mà dọn đến ở cùng với họ sao?”

“Em vui là tốt rồi” Phong Thanh Tuấn cười cười,thần nhiên trả lời.

Diệp Vị Ương cảm động đến rối tinh rối mù. Người đàn ông trước mắt này là của cô. Vô luận cô có giả vờ cỡ nào hần chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu nội tâm cô.

Chung sống không lâu,Phong Thanh Tuấn cũng ít khi cho ý kiến,hầu như đều là tùy ý cô. Điều này làm cho cô có đôi khi cho rằng hần không để ý đến cô. Thế nhưng lần này hần lại nói như thế thể hiện sự ủng hộ của hần,dường như... thể hiện ra cả tấm chân tình của mình.

“Thế nhưng em cảm thấy ông ta dường như không phải họ Lý,cũng cảm thấy ông ta không hề giống người thành phố A chúng ta.Em nghĩ ông ta hần không có nói thật với em,nhất định còn có rất nhiều chuyện gạt em. Điều này làm em có chút tò mò”

Phong Thanh Tuấn không có nói tiếp chỉ bình tĩnh dùng đôi mắt thâm trầm như biển nhìn cô.

“... Tuấn,anh đừng có nhìn em vậy chứ. Được rồi,em cũng biết có đôi khi lòng hiếu kỳ hại chết mèo,nhưng một khi liên quan đến thân thể của mình,nghĩ đến cha mẹ vứt bỏ mình bao nhiêu năm,em luôn muốn tìm hiểu đến tận cùng.Đây có lẽ là bản năng con người”. Hai mắt Diệp Vị Ương trong suốt,nói xong ý nghĩ của chính mình.

“Ừm, thật ra... anh cũng rất tò mò nguyên nhân thật sự khi ông ta tìm đến em. Theo như lời A Viễn nói,địa điểm gặp mặt lần này chứng tỏ ông ta là người rất giàu có” Phong Thanh Tuấn buông thả hàng lông mày vẫn nhúu chặt, sâu kín nói.

” Nhà giàu có cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em cả? Chẳng qua em đã nói trước, em không cần bọn họ làm cái gì hết,em chỉ đến ở vài ngày có đáp án em sẽ trở lại”

Vai Diệp Vị Ương bị Phong Thanh Tuấn nhẹ nhàng cản một ngụm tò về đồng ý.

” Tuấn, anh nói, cái nhà kia... nếu em đến đó có thể rất khó ở chung?”

Câu trả lời của cô chính là bàn tay bắt đầu cởi cúc áo của cô...

A a... Phong Thanh Tuấn gần đây hình như rất thích công việc này.

.....

Một khu biệt thự tư nhân xa hoa ở thành phố A. Ngôi nhà được gọi thuộc nhà họ Lý,hết thấy đồ dùng trong nhà đều rất mới, hiển nhiên mới mua không bao lâu,trước kia nhất định không có người ở.

Trên bàn cơm

Diệp Vị Ương nhìn người “cha” Lý tổng cười thật giả tạo,còn có những người vệ sĩ mặt không chút thay đổi,cô cảm thấy rất không được tự nhiên,hoàn toàn không nghĩ được đây đáng lý ra là một khung cảnh rất náo nhiệt. Trong nhà to như vậy, còn có một đại đội rồi gõ giống nhau lúc ẩn lúc hiện,bữa cơm lại thậm chí im lặng đến đáng sợ.

“Cha” trong này,cô lại không nhìn thấy mẹ.

Nhìn đến Phong Thanh Tuấn,hần dường như có thói quen với những hoàn cảnh xa hoa nhưng với thân phận Thiếu chủ,cảnh tượng này có lẽ hần cũng đã tập thành thói quen.

“Con tính khi nào dọn về đây ở đây?” Lý tổng Luôn luôn mỉm cười đã mở miệng nói ra vấn đề ông quan tâm nhất. Dù cho có thù đoạn gì ông nhất định phải nhanh chóng đem con bé này về.

“Con... đã tìm được người mình thích,bây giờ đang ở cùng với anh ấy chắc sẽ không dọn về đây đâu. Con sẽ thường xuyên về thăm hai người” Diệp Vị Ương nhìn Phong Thanh Tuấn,nhẹ nhàng trả lời.

“Vị tiên sinh này hiện đang làm gì? Trong nhà còn những ai?” Lý tổng nhìn ra, Diệp Vị Ương dường như rất nghe lời của Phong Thanh Tuấn. Bất quá người này thực quen mặt, không biết gặp qua ở đâu, còn có thái độ lạnh như băng tựa hồ không dễ đối phó, từ lúc vào nhà đến giờ cũng không có nói một câu, thật sự là không dễ tiếp.

“Ack... anh ấy gọi là Phong Thanh Tuấn, cha mẹ đều sống ở nước ngoài. Anh ấy là người thiết kế dữ liệu máy tính, cả ngày đều dán mặt trên máy tính” Diệp Vị Ương nhìn thấy Phong Thanh Tuấn không có ý định trả lời, vì hoà dịu sự xấu hổ cô chỉ có thể nói thay. Cô chưa nói thân phận Ảnh thiếu của hắn mà vấn đề này rất nguy hiểm. Cái tên Phong Thanh Tuấn này đại biểu cho thế lực của rất nhiều tập đoàn tài chính cũng có rất ít người biết đến, có thể xem như nó rất cơ mật.

“À...” Lý tổng nghe xong suy nghĩ một chút, có rất ít người họ Phong “Cái này dễ thôi cứ để hắn vào ở cùng là được. Trong nhà lớn như vậy, càng đông càng vui mà đúng không?”

“Nhưng...” Diệp Vị Ương nhíu mày, nghĩ xem nên cự tuyệt như thế nào. Cô thật không muốn ở trong cái nhà này, nó thật xa lạ, cô thật rất muốn ở nơi của Phong Thanh Tuấn vừa an bình lại không ai quấy rầy.

Nghĩ nghĩ, cô hỏi Phong Thanh Tuấn bên cạnh: “Tuấn, anh... muốn đến đây ở sao?”

Phong Thanh Tuấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Vị Ương, lại lạnh lùng nhìn Lý tổng nhìn một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Diệp Vị Ương có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng Phong Thanh Tuấn sẽ trực tiếp cự tuyệt. Dù sao thường này ngay cả xa ngôi nhà kia hắn cũng mất hứng.

Cứ vậy, Diệp Vị Ương cùng Phong Thanh Tuấn chuyển vào ngôi nhà họ Lý xa hoa, đem căn nhà kia cho A Viễn xử lý.

Lý tổng suy nghĩ một hồi, cuối cùng dành cả một tầng cho hai vợ chồng bọn họ ở. Điều này làm cho Diệp Vị Ương thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất vẫn có chút không gian riêng tư.

Lúc Diệp Vị Ương đánh giá căn nhà, Phong Thanh Tuấn nhìn không được thấp giọng nhắc nhở: “Vị Ương, ở đây phải cẩn thận, có lẽ... họ không tốt như chúng ta nghĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Diệp Vị Ương muốn hôn mửa, Thanh Phong Tuấn muốn giết người

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Lúc Diệp Vị Ương đánh giá căn nhà, Thanh Phong Tuấn nhìn không được thấp giọng nhắc nhở: “Vị Ương, ở đây phải cẩn thận, có lẽ... họ không tốt như chúng ta nghĩ”

Diệp Vị Ương ngẩn ra, nghe rõ Thanh Phong Tuấn nói như vậy, cô cảm thấy hắn lo quá nhiều cũng đúng nhưng có vẻ hắn đã biết được một số chuyện, là chuyện gì đây?

Hai người đi song song vào sân vườn biệt thự. Diệp Vị Ương tò mò nhìn chung quanh, Thanh Phong Tuấn cũng quan sát nhưng hắn lại chỉ nhìn kết cấu căn biệt thự, bốn phía đều là tường vây rất cao dường như còn được ẩn giấu cả tia hồng ngoại.

Chỉ cần chạm nhẹ vào tia hồng ngoại đó, hệ thống an toàn cả tòa biệt thự liền tự động hoạt động, không biết sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng thế nào. Không chừng sẽ biến thành một bữa tiệc thịt người hoành tráng cũng không chừng.

Cho nên nói Lý tổng làm nhiều việc trái với lương tâm, trong lúc mơ hồ nghe thấy phía trước có người nói chuyện với nhau.

Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn rất ấn ý thả nhẹ cước bộ đi đến nơi phát ra thanh âm.

“Ack... Ngại quá, đã quấy rầy!” Diệp Vị Ương xấu hổ nói.

Vốn không muốn quấy rầy chỉ nhân cơ hội nghe lén xem có tin tức gì liên quan đến bọn họ không, kết quả cô cùng Thanh Phong Tuấn mới vừa đi vào đã có một người mặc áo đen xông ra, sau đó nhìn thấy Lý tổng cùng một người đàn ông nước ngoài có chòm râu dê.

Sau một lúc lâu, Lý tổng giận dữ nhìn kỹ Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn mới miễn cưỡng mở miệng cười nói: “A, đây là con gái tôi, nghe thấy cũng xin ngài đừng hoảng sợ”

Tra Khắc nghi ngờ hỏi: “Đây là đứa con gái mà ông đánh mất đã tìm lại được sao?”

Thanh Phong Tuấn chú ý thấy bọn họ có năng lực phản ứng rất nhạy bén, mới trong khoảng khắc biểu tình ẩn nhẫn trên mặt ông ta đã nhanh chóng thay đổi, giờ phút khuôn mặt già vờ hòa nhã.

“Đúng vậy, Vị Ương mau chào bác Khắc đi”

“Xin chào Khắc tiên sinh” Bảo cô chào bác à? Cô chỉ mới nhận tổ quy tông đây, kêu không được!

“Xin chào, cô bé xinh đẹp” Hần nâng tay Diệp Vị Ương lên, ở trên mu bàn tay cô nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn.

Ack...

Diệp Vị Ương muốn nôn mửa.

Thanh Phong Tuấn muốn giết người.

Nhưng... Thanh Phong Tuấn cuối cùng vẫn mãnh liệt đè nén xuống cơn giận cùng sát ý của mình.

Không biết có phải hay không cảm nhận được sự khác thường của Thanh Phong Tuấn, Lý tổng hướng Tra Khắc giới thiệu: “Vị này là bạn trai con gái tôi, Thanh Phong Tuấn”

“Thanh Phong Tuấn? Tên rất hay, gió mát mưa phùn, phong thần tuấn lãng như mặt trời ban trưa” Phong Thanh Tuấn cảm thấy được người này thật không đơn giản, hơi có thâm ý nhìn hần, sau đó cùng hần bắt tay.

“Lão Lý, ông đã tìm cho con gái ông một con rể tốt nha!” Tra Khắc nửa cười nửa không nói.

“Xin chi giáo” Lý tổng rất tò mò rất ít khi nghe thấy Tra Khắc khen ngợi ai đó. Đối với Thanh Phong Tuấn, đầu tiên ông chỉ cảm thấy có chút quen mắt với vẻ ngoài lãnh đạm, ngoài ra cũng không còn phát hiện cái gì khác.

Nghe được ý Lý tổng ngầm hiểu, lập tức nói với hai người Diệp Vị Ương: “Hai đứa đi dạo xung quanh đi”

“Vâng, gặp lại sau”

Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn nắm tay nhau rời đi.

Lúc đi Diệp Vị Ương còn tò mò quay đầu lại, vô tình bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình, cô nhanh chóng cười xấu hổ quay mặt đi.

Giác quan thứ sáu nói cho Diệp Vị Ương vị Khắc tiên sinh này không hề bình thường.

Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn rời đi.

” Lão Lý, ông thật đúng là hồ đồ, lá gan không nhỏ lại có thể đem bom hẹn giờ đặt bên cạnh mình” Thấy hai người đi xa, Khắc lập tức hiện lên vẻ mặt lo lắng.

” Bom hẹn giờ? Chẳng lẽ ngài nói là Thanh Phong Tuấn?”

“Hần không chỉ là tổng giám đốc một công ty, chỉ với đôi mắt thâm trầm lợi hại để lộ khí phách vương giả kia, hần tuyệt đối không thoát được quan hệ với tổ chức xã hội đen, ông cũng nên cẩn thận. Thủ hạ của tôi từng có hơn trăm người táng thân dưới tay hần, chỉ có một tên sống dở chết dở chạy về được. Dựa theo những gì tên đó miêu tả hần là Thanh Phong Tuấn. Đúng vậy... Thanh Phong Tuấn, ảnh thiếu tổ chức Âm Ảnh”

” Cái gì? Tổ chức Âm Ảnh? Ảnh thiếu? Thật không nghĩ tới lại có thể để cho một người như hần lẫn vào. Tôi vẫn chưa lấy được sự tín nhiệm của cô ta, chuyện chiếc nhẫn cùng mật mã còn chưa kể cho nó”

“Mật mã kia thật sự chỉ có cô ta mới mở được sao?”

” Đúng vậy, năm đó quốc sư nước Z vận dụng bản gốc cùng nhân thể thiết kế ra một phương thức mở ra ngân khố quốc gia rất quý dị. Con gái tôi khi sinh ra là đúng giây phút chỉ âm chỉ dương cho nên nơi xương quai xanh có khắc một đóa hoa đào xinh đẹp. Càng lớn, đóa hoa kia cũng càng lớn theo. Đến lúc nó 16 tuổi, hoa đào nở vào máu chỉ âm của nó cũng trưởng thành, chỉ có thể cắt lấy da thịt nơi đó của nó mới mở ra được ngân khố quốc gia. Nó bây giờ cũng đã 19 rồi.”

Khắc nghe xong thấy thật thần kỳ: “Không đúng, một khi đã như vậy, năm đó ông cũng đã không vứt bỏ đứa con bảo bối này. Nếu như trước năm 16 tuổi nó chết đi, vậy kế hoạch coi như bất thành à?”

“Hừ! Muốn trách cũng nên trách người làm mẹ ngu xuẩn kia! Lại có thể ghen tị với hoàng hậu nước Z, vì muốn phá kế hoạch của tôi, thế nhưng một mình mang theo đứa bé này chạy trốn! Ta tìm nhiều năm như vậy mới tìm được! Quốc sư cũng không có ngu như vậy, hắc đương nhiên cũng có dự đoán mạng đứa bé này không kéo dài được, sợ nó chưa 16 tuổi đã chết cho nên tìm ra phương thức khác chính là chiếc nhẫn của hoàng hậu nước Z. Nhưng đã nhiều năm như vậy, chiếc nhẫn nho nhỏ kia thế nhưng không chút tung tích, ai cũng không biết nó lạc đi nơi nào. Tôi từng cho người đi tìm hiểu, ổ khóa trên ngân khố trùng khớp với đóa hoa trên người nó. Chúng ta cũng thử đúc những đóa hoa giống thế nhưng đều không thành, đoán chừng bởi vì máu nuôi hoa cũng có quan hệ trong này”

”Lão Hồ, ông cũng biết, chúng ta cần gấp phần tài liệu kia trong tủ bảo hiểm cùng ngân khố quốc gia nước Z, hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, tôi hỏi ông, ông có thể cùng với đứa con gái này nảy sinh tình cảm được không?”

“Nực cười, nếu không phải vì lợi ích của chúng ta, ông nghĩ tôi có đi kiếm nó về không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Máu..hắc nói..tiểu ốc,ôm chặt anh!

Edit+Beta: Tieumanulk

“Như vậy. Nếu không tìm được chiếc nhẫn, tìm được đứa con gái trước thì chỉ có thể ra tay từ người con gái xui xẻo đó. Tôi có phương pháp một mũi tên hạ hai chim.” Nghe thấy trên mặt người kia lộ ra tia ác độc.

“Cách gì?” Lý tổng mừng rỡ hỏi.

“Không nhất định cần con gái ông phối hợp, trực tiếp. cắt lên xương quai xanh cô ta, giải phẫu lấy một ít da là được rồi. Trước khi cô ta chết, vừa lúc có thể lợi cô ta đối phó Ảnh thiếu đồng thời tiêu diệt thế lực lớn tổ chức Âm Ảnh!”

Lý tổng trầm ngâm nửa khắc, trong đầu thoáng hiện Diệp Vị Ương cười sang sảng cùng với tình cảnh ngày cô gọi ông là cha. Nhưng rất nhanh lương tri ông bị ích lợi hấp dẫn, nhẫn tâm nói: “Khắc tiên sinh nói cực phải! Đến đây ngồi, chúng ta đánh một ván cờ, chuyện này ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm sạch sẽ một giọt nước cũng không lọt để bọn họ ứng phó không kịp!”

Hai lão hồ ly nhìn nhau cười, vẻ mặt vô cùng dữ tợn!

.....

Đêm ôm nay bầu trời không sao không trăng.

Thanh Phong Tuấn đột nhiên cảnh giác mở mắt, lỗ tai nhạy cảm chuyên chú nghe động tĩnh bốn phía, xem ra lần này “Lão Thử” xuất động thật đúng là không ít!

Cho dù như thế sắc mặt hắc cũng không có chút dao động.

Tại thời điểm còn chưa thấy rõ động tác hắc, hắc đã xem y phục dạ hành cùng các trang bị chuẩn bị đầy đủ. Cúi đầu nhìn qua cô gái ngủ say trên giường, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ngay sau đó đi ra khỏi phòng. Hắc quyết định tối hôm nay đem nhân vật then chốt trong kế hoạch báo thù xử lý xong, sau đó ôm Diệp Vị Ương về nhà, rời khỏi nơi quỷ quái này! Mặc dù. hắc muốn xử lý là cha mẹ của cô! Năm đó chân tướng có chút tàn khốc, hắc cũng không tính nói cho cô biết.

Nhẹ nhàng nhảy lên, lợi dụng tư thế bậc người hắc đã phi thân nhảy lên xà ngang sau hậu viện. Vị trí đó vừa lúc là chỗ sơ hở tránh được tia hồng ngoại.

Đã sớm thám thính cả tòa biệt thự, hắc nhanh nhẹn đổi chiều trên xà ngang nhìn xuống phía dưới có mười mấy người đang gấp rút đi đến phòng hắc, tay của hắc nhẹ nhàng quét qua bỗng nhiên những người đó rớt rít ngã xuống đất! Một đao phóng thẳng vào cổ họng!

Nhìn qua đồng hồ giám sát bên trong phòng đám người Lý tổng kinh ngạc không thôi! Bọn họ chỉ biết tổ chức Âm Ảnh lợi hại, Ảnh Thiếu trong truyền thuyết rất khó đối phó, chứ không nghĩ rằng Thanh Phong Tuấn có tuyệt kỹ phi đao thần không biết quỷ không hay.

Đám người Lý tổng sắc mặt càng thêm tàn ác!

Lý tổng dường như biết mục tiêu của Thanh Phong Tuấn là ông, ngược lại tinh táo cho người tăng cường phòng bị, ông nhìn bốn phía mình đầy rẫy hộ vệ, trong lòng cũng dần bình tĩnh, hừ, có nhiều người bảo vệ ông, để xem Thanh Phong Tuấn có ba đầu sáu tay có thể làm gì, ông mới không sợ!

Gian phòng có hiệu quả cách âm nhưng vẫn có thể nghe tiếng đánh nhau vang vọng bên ngoài, trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ quỷ dị. Tiếng đánh nhau

càng ngày càng gần.

Bên trong nhà tất cả bảo vệ đều giờ súng, nhắm ngay vào cánh cửa duy nhất, tin rằng dù có muỗi cũng đừng mong bình yên xông vào.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, cửa bị va chạm mở toan!

Cửa mở đột ngột bị mở ra, mười mấy cây súng lục đặc chế cách âm liên hoàn bắn một lượt, người mà xông vào cũng trở thành tổ ong vò vẽ! Đến khi bọn cận vệ nhìn kỹ mới phát hiện đồng bọn của mình chứ không phải kẻ địch. Nhưng thời điểm hiện tại đã không có thời gian bận tâm những thứ này, Lý tổng ra lệnh thà rằng giết lầm 1000 người chứ không thể bỏ sót một người.

Bọn bảo vệ áo đen dàn thành hàng thay nhau ra trận, để không người nào có thể đến gần cánh cửa kia, một lát sau chỉ thấy lại có một thi thể bị ném vào, bên trong nhà bắt đầu rối loạn!

Đang ở bọn bảo vệ dừng lại, không biết xảy ra chuyện gì bọn họ lần lượt ngã xuống chết ngay lập tức.

Nhưng bị Lý tổng uy hiếp, bọn họ không thể mềm yếu lùi bước, một hàng người ngã xuống, lập tức đổi thành một hàng người khác cầm súng lục tiến về phía trước.

Ở bên ngoài quan sát mấy lần Thanh Phong Tuấn rút cuộc thấy rõ tình hình bên trong, xem ra muốn đi vào chỉ có thể xông thẳng chính diện.

Một thi thể lại được ném vào, người của hắn như nước chảy đem tốc độ phát huy vô cùng tinh tế, lướt qua khoảng cách tất cả hộ vệ, dùng súng chỉ vào trên ót Lý tổng.

Thời gian chỉ một cái nháy mắt, hắn sao có thể đến chỗ đó? Tất cả mọi người không thể nào tin nổi con mắt của mình.

Mắt thấy súng đã chỉ đến ót của mình, Lý tổng tức giận trợn mắt nhìn đàn em của mình: "Các người đều là đồ ngu, đi chết hết đi!"

Nói xong câu đó, ông cảm thấy súng đặt sau ót mình mạnh hơn, ông sợ tới mức toàn thân run rẩy, sợ Thanh Phong Tuấn học theo đám bảo vệ vừa rồi bắn càn quét, vậy dầu ông không phải biến thành hồ sao. Nhân lúc Thanh Phong Tuấn còn chưa ra tay ông vội vàng nói: ". Đợi đã nào...! Ta nghĩ, trước khi cậu nổ súng nên gặp một người khác. Dẫn người lên!"

Lời ông vừa mới nói xong, chỉ thấy Diệp Vị Ương mặc một chiếc áo ngủ thuần trắng bị người dẫn theo lên.

Nhìn thấy mặt đất đầy xác chết, sắc mặt cô tái nhợt, nếu không phải bảo vệ giữ hai tay cô, sợ rằng cô đã sớm ngã ngổ trên mặt đất. Cô không phải sợ, cô chỉ không nghĩ có nhiều người chết thế. Đây. tất cả thi thể trên đất. Đều do Tuấn của cô giết sao?

Không tôn quý như hắn, sạch sẽ như hắn, bây giờ đã hóa thành ác ma phê huyết, có thể khiến thiếu chủ hắc đạo Thanh Phong Tuấn tự thân động thủ giết nhiều người, nhất định có ẩn tình gì cô không biết!

Trong đầu Diệp Vị Ương tràn đầy nghi ngờ cùng khiếp sợ, cả người cô rơi vãi vũng bùn thương tâm ngỡ ngàng chết lặng. Đường như kể từ lúc Thanh Phong Tuấn gặp cô, hoặc nói sau khi cô gặp Thanh Phong Tuấn, giữa cô và hắn luôn không thể yên tĩnh, chẳng lẽ là cô trôi buớc hắn, liên lụy đến hắn?

"Cô ta là con gái của tôi nhưng tôi một chút cảm tình cũng không có, cô ta ngay cả tên họ thật của tôi cũng không biết, cậu nói nếu như bây giờ tôi lập tức giết cô ta, đau lòng rồi cuộc là cậu hay tôi?" Lý tổng thật ra chỉ muốn trì hoãn thời gian, phía sau còn được Khắc tiên sinh trợ giúp, chỉ cần qua khoảng thời gian này, ông liền an toàn.

" Tuấn, không cần để ý đến em, một mình anh mau rời đi! Ngay từ lúc mẹ em ham sống rồi đi trước em đã dự liệu được sẽ gặp nguy hiểm rồi. Người này nói không sai, em ngay cả tên thật của ông ta cũng không biết, cho dù ông ta thật sự là cha em thì thế nào, em nghĩ ông ta tuyệt đối sẽ không sẽ mềm lòng! Thừa dịp bây giờ còn kịp, anh chạy trước đi!" Trong cơn hoảng sợ tDiệp Vị Ương lại rơi lệ. Cô thật ra rất không thích nhìn thấy đôi tay Thanh Phong Tuấn nhuốm máu, cô không muốn hắn biến thành bộ dáng hiện tại, người cao cao tại thượng như thiên thần nên luôn sạch sẽ mới đúng.

Không biết sức lực từ đâu đến, rõ ràng nhìn cô rất yếu ớt lại có thể thoát khỏi bàn tay bảo vệ, từng bước từng bước chậm rãi đến gần Thanh Phong Tuấn. Cô bây giờ không nhìn thấy bất cứ người nào, nhìn Thanh Phong Tuấn giết người ánh mắt lạnh như băng, cô trong lòng cảm thấy rất bất an, rồi cuộc có điểm máu chốt nào cô không biết?

Chỉ sợ Thanh Phong Tuấn sẽ cứu được Diệp Vị Ương, Lý tổng rống giận: "Đám vô dụng kia, đừng nói với ta ngay cả một cô gái cũng đối phó không được! Các người bắt cô ta lại cho ta!"

Vì vậy, thoáng cái Diệp Vị Ương lại bị nhiều người kiềm chế, không thể động đậy.

"Thanh Phong Tuấn. anh chạy đi!"

"Thanh Phong Tuấn. Nếu anh không đi, anh và em đều sẽ chết ở chỗ này! Nhiều người như vậy, nhiều súng như vậy, em không muốn liên lụy đến anh, anh rời khỏi trước có được không?"

—— vô luận đoán được chân tướng thì sao chứ, cũng không thể để mặc an nguy Thanh Phong Tuấn, Diệp Vị Ương bắt đầu giống đứa bé kêu gào. Cô cảm thấy cô chính là một tai tinh phá hủy thế giới vốn an bình của Thanh Phong Tuấn.

“Thanh Phong Tuấn. nhất định em đang nằm mơ đúng không? Anh biết không? Từ nhờ em đã muốn có một ngôi nhà, trước kia thì muốn có cha mẹ yêu thương, sau lại muốn có một ông xã, trong lòng em tự nhủ chỉ cần ai nguyện ý đối tốt với em, em sẽ đem tất cả không chút do dự giao cho hắn, cho dù muốn mạng em cũng vậy! A, không nghĩ tới. anh giống như kỳ tích xuất hiện trong cuộc đời em, mặc dù anh đối với bất luận người nào cũng lạnh lùng ít nói, lại dùng hành động nói cho em biết anh rất quan tâm em! Những ngày tháng mà em quen anh vô luận ở nơi nào, đều là khoảng thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, thật.”

Diệp Vị Ương nước mắt không thể ức chế rơi xuống, cha cái gì chứ, Lý tổng dối trá kia căn bản không phải người tốt! Lần này thật không nên vì hiếu kỳ nhất thời mà khấn cầu đến đây, để rồi rơi vào bẫy người ta giăng sẵn!

Đều do cô liên lụy tới Thanh Phong Tuấn! Nếu như. Nếu như có thể, cứ để cô dùng mạng mình giúp hắn chạy thoát! Sau khi cô chết có phải được hoàn toàn giải thoát? Tất cả chân tướng cũng trôi theo mặt nước ?

Đang ở thời điểm cô thì thầm kể lể, nghe thấy cứu binh do Khắc phái đi đã chạy tới, toàn bộ mai phục sau hậu viện. Vô luận Thanh Phong Tuấn hiện tại có giết “Lý tổng” hay không cũng khó thể chạy.

“Thanh Phong Tuấn! Tôi với cậu làm một khoản giao dịch thế nào? Chỉ cần cậu thả tôi, tôi liền giao cô gái kia cho cậu, hơn nữa. tôi bảo đảm các người có thể an toàn ra khỏi nơi này!” Nhìn thấy viện binh chạy tới “Lý tổng” đột nhiên chuyển giọng!

“Ông cảm thấy. tôi sẽ tin ông sao? Tôi nên gọi ông là Lý tổng hay nên gọi ông Lý Đường Bình? Em trai ruột của hoàng đế nước Z, biểu thúc của Đông Phương Thuộc, ông cho rằng chuyện hiện tại mình làm không phụ lòng Z nước sao? Bao gồm năm đó phạm phải tội nghiệt ngập trời !”

Thanh Phong Tuấn nhìn Diệp Vị Ương rơi nước mắt, lòng mảy anh tuấn nhú lại, lạnh lùng nói. Là hắn nhìn lầm rồi, hắn cho rằng Lý Đường Bình còn có chút lương tri sẽ không hại Diệp Vị Ương. Dù sao Diệp Vị Ương là cô gái âm áp lương thiện, ngoài ra còn rất có sức cuốn hút, cô gọi người kia một tiếng cha, hắn liền cho rằng sẽ không có ai độc ác nở xuống tay với cô. Nhưng hắn quên mất, người cận kề chính là người cận kề, vĩnh viễn sẽ không có nhân tính.

Thanh Phong Tuấn liếc mắt nhìn sang, nếu như chỉ có một mình hắn, hắn có thể mạo hiểm đánh một trận nhưng nếu mang theo Diệp Vị Ương thì.

Đã như vậy, sau một khắc, Thanh Phong Tuấn cảm sung không chút do dự bắn xuyên lồng ngực Lý Đường Bình.

Tiếng súng vang lên, tất cả hộ vệ sững sờ nhìn thân thể Lý Đường Bình ngã xuống, bọn họ quên tất cả động tác. Nhưng.

Khi Thanh Phong Tuấn xách thi thể Lý Đường Bình quăng đi, đưa tay muốn đoạt lấy khẩu súng trong tay bảo vệ đang chỉ vào Diệp Vị Ương thì đã. đã muộn.

Diệp Vị Ương vẫn rơi nước mắt, chủ động thay hắn chặn một phát súng bắn lên của kẻ địch, phát súng kia bắn thẳng vào bụng cô.

Sau đó Thanh Phong Tuấn chỉ kịp ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

Trong lúc mơ hồ Diệp Vị Ương chỉ nghe được Thanh Phong Tuấn nói với cô: “Vị Ương, tiểu ngọc, ôm chặt anh! Nếu trên đường em dám buông tay, anh nhất định sẽ không tha thứ em! Chết cũng sẽ không tha thứ cho em!”

Sau đó cô ôm chặt lấy hông của hắn, đau đớn nhắm lại hai mắt.

Sau lại xảy ra chuyện gì, cô không còn biết.

.....

Tổng bộ tổ chức Âm Ảnh .

Bên trong phòng tối Diệp Vị Ương từ từ tỉnh lại.

Cô nhìn căn phòng xa lạ, giường lớn xa lạ cùng với bụng truyền tới đau đớn, từ từ suy nghĩ lại tất cả, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Cô. Không có chết sao? Như vậy đây là nơi nào?

Nghe thanh âm cửa lớn nhìn thấy cánh cửa bằng kim loại mở ra, Thanh Phong Tuấn sắc mặt hơi tái nhợt xuất hiện ở trước mắt cô.

Thanh Phong Tuấn chậm rãi đến gần, muốn đưa tay ôm cô lại bị cô né tránh. Trông mặt cô rung rung, lâm bầm nói nhỏ: “. vết thương của anh rất nặng.” Không biết từ lúc nào cô lại trở thành một cô gái rất thích khóc.

Cô nhìn gương mặt anh tuấn tái nhợt lặng lẽ rơi lệ, ngay cả vết thương trên người mình cũng vứt ra sau ót, thì ra trái tim mà đau còn đau hơn tất cả.

Thấy cô khóc càng ngày càng thương tâm, vả lại miệng vết thương bắt đầu rỉ máu, Thanh Phong Tuấn không ra tay không được đánh cô ngắt. Hành động này cũng động vết thương trên người.

“Ảnh Thiệu, Hàn Thiên Tuyết tiểu thư gọi điện tới.” A Viễn nhìn về phía Thanh Phong Tuấn nằm trên giường bệnh quăng vô số dải băng.

Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chú Diệp Vị Ương bị đánh ngất,hôn lên trán cô,căn dặn A Viễn tìm bác sĩ nữ trong tổ chức Âm Ảnh lần nữa thay băng cho cô,sau đó hần khó khăn đứng lên.

A Viễn nhanh chóng đi đến đỡ Thanh Phong Tuấn đi tới trước cửa căn chỉ tay mới mở được,lo lắng đỡ hần đứng vững mới xoay người rời đi.

Thanh Phong Tuấn miễn cưỡng đứng thẳng,dùng ngón trỏ mở ra phiến cửa ,mặt mới đi vào,ngồi vào bên trong phòng họp không một bóng người nghe điện thoại.

Nhưng rõ ràng là mã số điện thoại của Hàn Thiên Tuyết,trong điện thoại truyền tới lại không phải thanh âm của bạn tốt,mà là. thanh âm lão gia tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Đổ mặt.

Edit + Beta: Tieumanulk

Nhưng rõ ràng là mã số điện thoại của Hàn Thiên Tuyết,trong điện thoại truyền tới lại không phải thanh âm của bạn tốt,mà là. thanh âm lão gia tử.

“Tiểu tử,không ngờ đúng không.Lần trước chuyện giải tán tổ chức Âm Ảnh cậu lại dám trêu chọc ta,thế nào? Ta cho cậu thêm một tháng,nếu không thể xử lý làm ta hài lòng cậu biết kết quả thế nào rồi đấy.Thiên Tuyết là con gái ta,cậu là con nuôi ta,các người chỉ có thể để tôi sử dụng,các người nhất định phải kết hôn,nhất định phải giải tán tổ chức Âm Ảnh.Nếu không sẽ có bao nhiêu người vì các người mà chết,các người cứ tính đi!Đây xem như là tối hậu thư cuối cùng cho cậu! Ha ha,nghe nói cậu lần này đối mặt với người thân bí nước Z đã trúng vài súng,suýt nữa bỏ mạng? Từ vị thế nào? Cho nên lần này ta không ngăn cản cậu,thậm chí cho cậu thời gian một tháng để chơi bời,cậu phải biết ta cũng rất có hứng thú đối với tư liệu trong kết sát nước Z,ngoan ngoãn nghe lời làm theo ý ta, nếu không.” Thanh âm già nua xuyên qua điện thoại truyền tới,âm trầm kinh khủng.

Thanh Phong Tuấn mím môi im lặng không nói,hần biết Hàn Thiên Tuyết tuyệt đối không chủ động rời khỏi Dạ Phi Phàm trở lại bên cạnh cha mình chỉ sợ bị bắt trở về.

Không cho hần suy nghĩ nhiều,thanh âm già nua lần nữa vang lên: “Cậu phải biết quy định tàn khốc trong hắc đạo? Nghe nói cậu liều chết mang về một cô gái? Ha ha ta thật sự mong đợi,tiếp tục nữa không cần ta ra tay can thiệp ngược lại ta muốn xem cậu làm sao phục chúng,làm sao để các anh em đồng ý liều mạng vì cậu!”

Trả lời thanh âm kia là hoàn toàn yên tĩnh.

Thanh âm già nua tựa như giận giữ lại tựa như thất bại”Này,tiểu tử thú,cậu hãy nhớ cho kỹ, ta chỉ cho cậu thời gian một tháng để xử lý kế hoạch trả thù,đây là tối hậu thư của ta!”

“Nhưng trước đó xin ông đừng tổn thương Thiên Tuyết cùng người cô ta yêu.” Thanh Phong Tuấn ánh mắt thâm thúy,trầm giọng trả lời,sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Có một số việc so với hần tưởng tượng còn phức tạp hơn,để tận lực không dính líu người vô tội,xem ra hần phải đẩy nhanh tiến độ.

Chuyện giết Lý Đường Bình hần tuyệt đối không hối hận nhưng đầu mối lại bị cắt đứt,nên chỉ có thể dựa vào Tam hoàng tử Đông Phương Thước có thể tự do ra vào nước Z.

Mặc dù hần không biết vì sao Đông Phương Thước trước đó vẫn không đồng ý điều kiện của hần nhưng ở bệnh viện thấy Diệp Vị Ương hấp hối lại lập tức đồng ý,hần không xem quá trình chỉ chú trọng kết quả.Kết quả là Đông Phương Thước đồng ý là được.Chuyện khác tạm thời không quá quan trọng bởi vì hần đã không còn thời gian để phân tâm.

.....

Sau khi Diệp Vị Ương bị đánh ngất xỉu lần thứ hai tỉnh lại nhưng không nhìn thấy Thanh Phong Tuấn,cô chống lên thân thể quan sát bốn phía,mới phát hiện các cánh cửa đều bằng kim loại,ngay cả vách tường cũng vậy!

Thử di chuyển thân thể,vết thương dường như đã đỡ hơn.Từ từ đi xuống giường,dùng hết sức cũng mở không ra cánh cửa kia.

Khi cô vô tình đụng phải cái nút,phía trên lập tức cho thấy hình mặt A Viễn.

“Chị dâu tương lai,chị đã tỉnh?”

Cửa tự động vừa được mở ra đã nhìn thấy nét mặt hưng phấn của A Viễn.

“A Viễn, đây là nơi nào?”

“Nơi này là tổng bộ tổ chức Ám Ảnh !”

“Ám Ảnh? Đây là nơi nào,bốn phía lạnh lẽo kinh khủng,chẳng lẽ tôi đã chết,xuống địa ngục rồi sao?”

“Hả? ! Ha ha,không có chết không có chết,chị dâu đang tìm thiếu chủ đúng không?” A Viễn thấy Diệp Vị Ương nhìn chung quanh bèn hỏi thăm.

“Không có,tôi chỉ tò mò nơi này.”

“A,tất cả nơi này thiếu chủ sẽ nói với chị,chờ vết thương chị dâu khỏe hẳn,tôi sẽ đưa chị dâu tham quan chung quanh một chút mà chị hiện tại phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Nhưng Tôi muốn về biệt thự trước kia.” Nơi đó so nơi này ấm áp hơn nhiều,với lại nơi này đâu cũng đều vurun vắn hơi thở hắc đạo.

Hiện tại cô thật nhớ ngôi nhà mà cô và Thanh Phong Tuấn ở chung,nơi đó rất ấm áp.

“. Chị dâu,chị có phải đoán được chuyện gì? Chị đừng nghĩ lung tung nha.”

Diệp Vị Ương cúi đầu không nói lời nào.

“Chị dâu,thiếu chủ có thể có một số việc chưa thuận tiện nói cho chị biết nhưng không nói với chị không có nghĩa muốn tổn thương chị. Mặc dù người trong tổ chức biết anh ấy thời gian không dài nhưng tất cả mọi người đều rất thích hẳn,sùng kính hẳn,hắn cũng là người mà tôi tôn kính nhất.Trước kia chúng tôi chưa từng thấy anh ấy để ý qua người phụ nữ nào.Bởi vì để ý cho nên mới phải cẩn thận,mới có thể giấu giếm ân oán cùng thù hận đòi trước.Thật ra chúng tôi không phải người xấu,chúng tôi chỉ giết người đáng chết! Trước kia mỗi lần thiếu chủ làm nhiệm vụ chưa bao giờ nhờ trợ giúp,bởi vì thân thủ anh ấy căn bản giỏi hơn chúng tôi,anh ấy rất lợi hại, thời điểm có một mình người khác cũng khó bắt được hẳn.Tuy nhiên liên tục hai lần vì an toàn của chị,anh ấy phải điều một số lượng lớn thủ hạ Cũng bởi vì thế chúng tôi mới đến. . . . Lần này,vì cứu chị mà lưng anh ấy phải chịu vài phát súng!”

A Viễn càng nói càng kích động giống như Thanh Phong Tuấn là người mà y sùng bái nhất bị hiểu lầm là chuyện không thể chấp nhận.Hắn lại không biết thật ra Diệp Vị Ương chỉ có chút xiêu nghi ngờ chứ không biết rõ chân tướng,bây giờ nhìn biểu hiện của hẳn ngược lại ở trong lòng xác định Thanh Phong Tuấn quả thật có chuyện gạt cô.

Chẳng qua Diệp Vị Ương cũng rất cảm động,cảm giác mình không cần suy nghĩ quá nhiều quá xa vời,chỉ cần quý trọng hạnh phúc hiện tại đã đủ,dù sao không phải bắt luận kẻ nào cũng có thể làm được ở thời điểm nguy hiểm mà chịu ở lại,bảo vệ cô,đỡ đạn cho cô,đưa cô rời đi.

Nhưng nếu hai người trong lòng có đối phương chỉ cần có thể ở cùng nhau chết cũng ở cùng nhau thì tốt biết mấy,mặc kệ sống chết cũng không xa không rời! Chỉ cần hẳn cảm thấy đáng,cô sẽ đánh cược tất cả tiếp tục ở lại bên cạnh hẳn.

“Cám ơn cậu, A Viễn,cám ơn cậu nói cho tôi biết nhiều như vậy.”

“Ha ha,thật ra không cần cám ơn.À,phải rồi đám chúng tôi đáng lý còn phải cám ơn chị dâu tương lai,để cho thiếu chủ tôi còn có chút tính người!” A Viễn vừa nói vừa nhìn chung quanh,chỉ sợ sau lưng có người nói bậy thì thăm.

“Tốt lắm,chị dâu tương lai,em đi thôi,chị cứ nghỉ ngơi có chuyện rung chuông gọi em là được.”

.....

Cứ như vậy Diệp Vị Ương lại nằm một ngày một đêm,vết thương không hề thấy đau,ngược lại rất nhớ Thanh Phong Tuấn,lo lắng vết thương của hẳn.

Nhưng từ ngày đánh ngã xiêu cô,Thanh Phong Tuấn cũng không thấy hẳn tới thăm cô,sợ khi thấy hẳn cô lại kích động,vết thương rách ra thì không tốt.

Diệp Vị Ương ấn chuông cửa,A Viễn chạy vào.

“A Viễn,tôi muốn gặp thiếu chủ các người.”

“Không được! Thiếu chủ giao phó phải để chị tỉnh dưỡng tốt!”

“Nếu cậu không đưa tôi đi,tôi sẽ tự mình đi tìm!” Diệp Vị Ương nói xong cũng bắt đầu tự mình xông loạn,chỉ là cánh cửa cô mở mãi không ra.Điều này khiến cô chán nản đánh mạnh một đấm lên tường,đánh đến tay đều đỏ.

“Chị dâu,chị dâu,chị đừng như vậy,những cánh cửa này đặc chế cảm ứng,chị mở không ra là đúng á!” A Viễn nôn nóng,nếu còn tiếp tục hẳn chắc cũng sẽ bị đánh!

“Vậy cậu mau đưa tôi đi! Nhanh lên! Tôi muốn gặp thiếu chủ các người! Không đưa tôi đi, tôi về sau ở trước mặt hán quạt gió thổi lửa, chỉ chọn tật xấu của cậu nói thôi đấy!” Diệp Vị Ương lần đầu tiên tà ác, cô an ủi mình xem ra sống cùng Thanh Phong Tuấn một khoảng thời gian dài, bị lây bệnh rồi, cô bắt đầu biết đe dọa A Viễn đáng thương.

Những lời này rõ ràng có tác dụng, không thể trái ý Diệp Vị Ương, A Viễn chỉ có thể nhắm mắt đưa cô đi. Hi vọng thiếu chủ đừng nổi giận.

Được đưa đến một gian phòng không khác phòng cô là mấy, nhìn thấy Thanh Phong Tuấn đang nằm trên giường, vẻ mặt dường như rất đau đớn, Diệp Vị Ương lập tức rơi nước mắt. Vết thương còn nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao hán có thể như vậy? ! Tại sao nhiều ngày rồi mà vẫn không khỏe hơn?!”

Diệp Vị Ương nằm ở mép giường, không dám đưa tay chạm Thanh Phong Tuấn, một người kiên cường như hán lúc này lại níu chặt chân mày dường như rất đau!

Nhìn bộ dạng Thanh Phong Tuấn nhũn nhũn, Diệp Vị Ương đau lòng.

Cô run rẩy hỏi A Viễn bên cạnh: “Hán sao lại đau đớn thế này? Nơi này lắp đặt thiết bị cao cấp đáng lý phải có bác sĩ tốt nhất mới đứng, cậu mau gọi bác sĩ đến đây!”

Bất tri bất giác vì quan tâm Thanh Phong Tuấn, toàn thân cao thấp người cô toát ra một loại khí chất đặc biệt giống như khí thế của đại tỷ.

A Viễn rõ ràng ngẩn người, sau đó tranh thủ thời gian giải thích: “Ack. chị dâu tương lai, đây là lần đầu thiếu chủ bị thương lúc làm nhiệm vụ, chúng tôi đã mời rất nhiều danh y chẩn bệnh cho anh ấy, tuy nhiên đều nhất trí nói lúc hán đánh nhau bị dị ứng phấn hoa, bị thương tất nhiên phải dùng thuốc, cho nên. hán phải nhìn được vật cùng vết thương đồng thời hành hạ.”

Diệp Vị Ương nghe trong lòng cả kinh: “Chẳng lẽ không có biện pháp ngăn chặn sao?”

“ Có thì có, mười mấy chuyên gia cùng nghiên cứu chế tạo một lọ thuốc mỡ, trước khi tôi tới thiếu chủ còn đang ngủ mê man, tôi không dám đánh thức hán, cho nên đem thuốc đặt đầu giường. Hi vọng tỉnh lại.”

“Đi ra ngoài!” Thanh Phong Tuấn chau mày ra lệnh trực khách.

A Viễn không nghĩ Thanh Phong Tuấn lại đột nhiên tỉnh, bị giọng nói đột nhiên của hán làm cho giật mình.

“Tuấn, anh tỉnh rồi? Rất đau có đúng không? Em giúp anh thoa thuốc có được không?” Cho đến nghe Diệp Vị Ương quan tâm hỏi, Thanh Phong Tuấn dường như thờ phào nhẹ nhõm.

Mà A Viễn cũng ngoan ngoãn đóng cửa.

Sau khi A Viễn đi——

Thanh Phong Tuấn miễn cưỡng lắm bầm “Không cần.” Vết thương trên người hán rất kinh khủng, hán sợ hù dọa cô.

“Muốn! Anh nhất định phải bôi thuốc! Cởi quần áo!”

Nói xong Diệp Vị Ương cả khuôn mặt đều đỏ, bắt đầu không chút do dự cởi quần áo hán, nhìn thấy vết thương trên người hán, một giọt nước mắt trong khóe mắt lại rơi xuống.

Thanh Phong Tuấn thấy thế đưa tay tính toán cầm quần áo lần nữa mặc vào.

“Được rồi được rồi, em. không khốc là được mà.” Diệp Vị Ương ghen ngào bảo đảm nói.

Hán lúc này mới buông tay ra.

Thật vất vả mới bôi xong thuốc, thấy mặt hán lộ ra vẻ mệt mỏi nhiều ngày ngủ không ngon. Nhất định do vết thương trên người hành hạ ra thế này.

Diệp Vị Ương vừa áy náy vừa lo lắng nói: “. Tuấn, anh ngủ đi, em sẽ ở nơi này với anh.”

Sợ chạm vào vết thương của hán, Diệp Vị Ương nằm im không dám lộn xộn.

Thanh Phong Tuấn đến gần gương mặt lung linh, mệt mỏi mấy ngày qua rốt cuộc khiến y chìm sâu vào giấc ngủ.

Kể từ lúc hán không bỏ rơi cô, hán đã khắc sâu vào trong nội tâm cô, trong lòng cô Thanh Phong Tuấn vô cùng lợi hại!

.....
.....

Lại qua vài ngày, vết thương trên người Thanh Phong Tuấn rốt cuộc bình phục.

Diệp Vị Ương bôi thuốc xong cho hắn, thuận miệng mà hỏi: “Tuấn, đây rốt cuộc là nơi nào?”

“Phía dưới cùng mộ địa.”

Hả? Ngàn tính vạn tính cũng không ngờ lại có đáp án thế này, Diệp Vị Ương kinh ngạc tròn to hai mắt: “Phía dưới cùng mộ địa? ! Khó trách u ám kinh khủng!”

Nói xong cô còn hít sâu hai cái, một chút cũng không cảm thấy mình ở phía dưới phần mộ.

Dường như nghĩ ra điều gì, cô lại hỏi: “Vây. Chúng ta vẫn phải ở lại nơi quý dị này sao? Bốn phía đều làm bằng kim loại?” Nếu quả thật là mộ địa, cô Thanh Phong Tuấn ở cùng cô cũng không sợ. Đúng, Thanh Phong Tuấn quả nhiên thông minh, có thể nghĩ ra thành lập tổng bộ tổ chức ám ảnh ở nơi thế này, khó trách ngay cả ông lão cũng tìm không ra. Chẳng qua lại nói nếu như hiện tại chết rồi, cô và hắn được chôn một chỗ cũng rất tốt, rất tốt.

“Muốn trở về?” Thanh Phong Tuấn mỉm cười hỏi, con gái sợ ở nơi này cũng là chuyện đương nhiên.

“. Cái đó. Cũng không phải xem với . . . ai mới được.” Diệp Vị Ương thật sự không biết làm sao nói ra suy nghĩ trong lòng, xấu hổ quá.

“Muốn về thì về.” Thanh Phong Tuấn nhún mày, trên khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười.

“Tuấn, nếu anh muốn ở lại, em cũng có thể. Ô.”

Lời cô còn chưa nói hết, môi đã bị che lại.

Hồi lâu mới nghe được Thanh Phong Tuấn khàn khàn ở bên tai cô ra lệnh: “Không được có lần sau!”

“Cái gì? !” Diệp Vị Ương bị hôn có chút hồ đồ hỏi.

“Về sau. tuyệt đối không được ở trước mặt anh đỡ phát súng! Càng không cho phép ở trước mặt anh chảy nhiều máu như vậy!”

Thời điểm nói câu này Diệp Vị Ương thậm chí có thể cảm thấy thân thể Thanh Phong Tuấn đang run rẩy. Cảnh cô trúng đạn nhất định dọa hắn sợ rồi.

Chủ động ôm ấp lấy hắn, cô gạt đầu mạnh một cái, sau đó hôn môi của hắn, rồi hai người lại bắt đầu dây dưa triền miên! Thời khắc máu chốt.

“. Khụ khụ! Thiếu chủ, Hàn Thiên Tuyết tiểu thư lần nữa gọi điện thoại tìm ngài.” A Viễn không biết điều cắt đứt hai người yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Hấn lạnh lòng lạnh lòng, nghiêng người bá đạo ôm

Edit + Beta: Tieumanulk

“. Khụ khụ! Thiếu chủ, Hàn Thiên Tuyết tiểu thư lần nữa gọi điện thoại tìm ngài.” A Viễn không biết điều cắt đứt hai người yêu nhau.

Diệp Vị Ương đỏ mặt núp sau lưng Thanh Phong Tuấn nhanh sửa sang lại quần áo, Thanh Phong Tuấn buông cô ra, đứng dậy đi về phía gian phòng mặt mã đối diện.

“Chắc chắn, tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt. Thế nào? Vết thương có đỡ hơn chưa? Xem tình thần cậu không tệ. Đừng quên tôi cho cậu thời gian một tháng đã qua mấy ngày. Đúng rồi, lần này gọi điện thoại là muốn nói cho cậu biết, nếu như cậu muốn bảo vệ cô gái Diệp Vị Ương tốt nhất nhanh giải tán tổ chức nhỏ làm mưa làm gió đi! Ha ha, ta xem Diệp Vị Ương tiểu thư nhất định rất hứng thú việc mình bị hãm hại còn mấy lần thiếu chút nữa chết. Cậu đi tiêu diệt hết “Huyết Sắc Điện phủ” có thể cũng đã biết chân tướng kinh người rồi đúng không!” Thanh âm giả nua mang theo hứng thú như muốn hành hạ người từ bên kia truyền đến.

“Tại sao lại nói cho tôi biết những điều này?” Thanh Phong Tuấn căn bản không tin tưởng ông ta quan tâm sống chết của Diệp Vị Ương.

“Cậu không phải cảm thấy nhìn người phản đầu là chuyện rất thú vị sao? Cậu không phải vẫn cảm thấy tổ chức Ám Ảnh của cậu có thể chống lại ta sao? Rất lợi hại đúng không? Vây ta cũng muốn xem, tổ chức nhỏ của cậu làm sao chống lại ta, đây cũng là nguyên nhân ta cung cấp tin tình báo cho cậu! Dĩ nhiên, Diệp Vị Ương tiểu thư cũng rất đáng yêu, ta đến bây giờ vẫn không quên được tư thái hoàn mỹ dung nhan xinh đẹp của cô ấy, ha ha.” Nói xong thanh âm giả nua hoàn toàn biến mất.

Thanh Phong Tuấn trực tiếp đập điện thoại.Sau đó,hắn xoay người nhìn Diệp Vị Ương núp trong góc: “Tiểu ngọc, ra đây mau.”

“..... Tuấn,anh anh..... sao anh biết em ở chỗ này?”

“Từ lúc em bước vào đây một bước anh đã biết.” Bằng không cô cho rằng bản thân sao có thể an toàn vào nơi này?

Diệp Vị Ương cười khan: “Cũng đúng,anh rất nhạy cảm mà.À,anh vừa rồi đang nói chuyện với ai? Em nghe.....”

“Như em nghe,người vừa gọi điện đến là ông lão khổng chế anh bấy lâu nay cũng chính là cha của Thiên Tuyết.” Thanh Phong Tuấn bình tĩnh nói,so với vừa rồi tức giận đập điện thoại quả thật nhìn không ra,không thể không khen hắn có thể điều chỉnh tâm trạng mình cực nhanh.

“Thanh âm già nua đó.....” Diệp Vị Ương nhủ nhủ mảy,cố gắng nhớ lại,rốt cuộc nhớ lại còn một chuyện rất quan trọng còn chưa nói với Thanh Phong Tuấn!

Vì vậy cô kéo tay hắn,vội vàng nói: “Tuấn,anh biết không? Ông lão đó đang nguy trang đấy!Ông ta căn bản không già đến thế! Ngày đó thời điểm ở trong mật thất bị ông ta hành hạ em tình cờ thấy được gương mặt thật của ông ta!Cho nên ngày đó nếu anh không phải xuất hiện ông ta sẽ giết em diệt khẩu! Ông ta mang một bức mặt nạ da người,dưới mặt nạ mặt căn bản không coi là quá già,nhiều lắm chỉ là một người trung niên,hơn nữa ông ta cũng không có lưng gù,gọng ông ta cũng không phải thế,người này quá gian xảo,anh nhất định phải đề phòng!”

Cô nói thật vội vã chỉ sợ sẽ xúc phạm hắn.

Thanh Phong Tuấn đem quan tâm của cô nhát nhát để trong lòng,vuốt vuốt tóc tóc cô cười cười,rất nghiêm túc nói: “Em yên tâm,những chuyện đó anh đã sớm biết. Anh chỉ làm bộ không biết để ông ta buông lỏng cảnh giác mà thôi.Chẳng qua ông ta sao phải giấu gương mặt thật của mình,nếu không phải vì gạt chúng ta,vậy ông ta đang sợ cái gì.”

Diệp Vị Ương đỏ mặt,mắt to chớp chớp nhìn hắn,thật sự lại không biết nên mở miệng thế nào.

“A,tiểu ngọc,biểu tình của em làm anh rất muốt..... bắt nạt em Thế nào? Em còn biết chuyện gì nữa?” Thanh Phong Tuấn đem mái tóc Diệp Vị Ương thật vất vả mới sửa sang gọn gàng lần nữa vào rồi.

“Chuyện đó..... chuyện đó,thật ra em không vô tình biết..... ông ấy..... vô năng về phương diện tình dục!” Diệp Vị Ương mặt càng ngày càng đỏ,gọng cũng càng ngày càng nhỏ,đầu cúi càng ngày càng thấp,bảo một thực nữ nói ra điều này thật làm khó cô mà.

Thanh Phong Tuấn nghe xong ngẩn người,ngay sau đó nhướng mày đẹp,bình tĩnh hiểu ra: “A,hoá ra là thế.Ông ta vốn chính là người vô cùng cao ngạo,nên sẽ không cho phép bất luận kẻ nào có bất kỳ lý do không tôn kính ông ta,càng sẽ không cho phép người khác sau lưng..... Khụ khụ,nhạo báng ông ta vô năng.Chẳng qua nguyên nhân đó chỉ một phần thôi,anh tin ông ta còn có tính toán khác,ông nguy trang còn ẩn núp nhiều năm,nhất định có nhân tố quan trọng khác!Nếu anh không đoán nhầm,ông ta đang trốn một người!”

Nghe hắn kết luận,Diệp Vị Ương gật đầu cảm thấy rất có lý.Tiếp theo cô lại nhỏ giọng nói: “Ngày đó bị thương quá nặng,em không biết bản thân có phải sinh ra ảo giác,trước khi bị ông ta ngược chết dường như nghe được ông ta nói tên thật cho em biết,ông ta tên..... Đông Phương Liệt Diễm.”

Nói xong,Diệp Vị Ương bĩu môi,rất không thích tên ông lão đó,sao lại có cùng họ với người bạn tốt Đông Phương Thuộc của cô chứ !Người thì tàn ác nguy hiểm, người thì thiện lương vì cứu cô mà không tiếc hy sinh bản thân. Hai người thật sự chênh lệch quá nhiều.

Nhưng Thanh Phong Tuấn nghe tên đó xong lại hoàn toàn rơi vào trầm tư,tuyệt đối không phải trùng hợp,hắn phải tính toán kỹ lại.

.....

Sau hôm đó,Thanh Phong Tuấn để tiện cho chuyện điều tra đã đưa Diệp Vị Ương trở lại biệt thự trước kia hai người sống chung.

Diệp Vị Ương đối với Lý Bình Đường một người cha tự xưng xuất hiện cùng với chuyện ông chết không hề nhắc lại,gống như hoàn toàn quên mất từng có một người tên Lý Bình Đường xuất hiện.

Cô bắt buộc tự nói với mình,người như thế chết là đáng!Chẳng qua..... không biết mẹ cô đi đâu rồi? Qua nhiều năm,mặc dù mẹ không đối tốt với cô nhưng cũng không vứt bỏ cô,dẫu gì mẹ cũng nuôi dưỡng cô trưởng thành,phần ân tình đó cô không dám quên.

Trở lại biệt thự thuộc về cô và Thanh Phong Tuấn,cô rớt cuộc cảm nhận được không khí ấm áp,thở phào một hơi nói: “Tuấn à,anh xem có phải trở lại nơi này thật tốt không?”

Thanh Phong Tuấn lại khôi phục bề ngoài lạnh lùng,gật đầu một cái.

“Đúng rồi,Tiểu Ngân đến sẽ ở nơi nào? Cùng A Viễn ở chung một phòng sao? Hai người bọn họ dù sao cũng cao lớn chun cùng một phòng có phải quá ứy khuất?”

Vốn là một gian biệt thự rất lớn nhưng bởi vì đều bị Thanh Phong Tuấn sử dụng làm phòng giám sát cùng trang bị,cho nên phòng có thể ở chỉ còn lại hai.

Diệp Vị Ương và Thanh Phong Tuấn sẽ ở một phòng,A Viễn ở một phòng.Hiện tại tiểu Ngân trở lại có vẻ chèn chúc.

“Không sao,hai người bọn họ tình cảm cũng không tệ giống như anh em.” Thanh Phong Tuấn mở máy vi tính lần nữa kiểm hệ thống an toàn,mặt không đổi sắc. Dù thế nào đi nữa không để hai tên nhóc kia quấy rầy hắn và Vị Ương là được.

Chờ Thanh Phong Tuấn kiểm tra xong hệ thống an toàn,hắn đã hoàn toàn có thể thông qua màn ảnh máy tính quan sát bên phòng tiểu Ngân & A Viễn.

Lúc này,đôi lông mày anh tuấn của hắn lại chau lên——

Chỉ nghe Diệp Vị Ương đi vào căn phòng lộn xộn hỏi: “Tiểu Ngân A Viễn,các người dọn dẹp phòng thế nào rồi? Có cần giúp đỡ không?”

“Chị dâu tương lai,sắp xong rồi! Sắp xong rồi! A. Nha!”

—— Chắc chắn,hai người vốn đang đánh lộn,thấy Diệp Vị Ương đi vào nên mới vội vàng ngừng tay.

“Các người.” Diệp Vị Ương nhìn hai người quần áo xốc xếch kinh ngạc hỏi.Chẳng lẽ. Khụ khụ,không phải giống như cô tưởng tượng đấy chứ? Hai người dù gì cũng là người trưởng thành. Diệp Vị Ương hai gò má ửng hồng.

“Chuyện đó. Chị dâu tương lai !Chị ngàn vạn đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm nhé!”

Hai người nhìn đối phương,vội vàng sửa sang lại áo,lúc làm tay chân còn có chút lúng túng.

Diệp Vị Ương hiển nhiên trong lòng còn đang suy đoán,không quá tin hỏi: “Nhưng các người.”

“Chị dâu tương lai!Chúng em đang tranh người nào ngủ giường người nào ngủ trên sofa á! Tên nhóc tiểu Ngân bình dùng thân phận Tả La xuất hiện chánh bà cố, không để ý người,lạnh như băng,cho nên . . .khụ em rất muốn khiêu chiến tính tình cực hạn của hắn.”

Diệp Vị Ương thở phào nhẹ nhõm: “Haizzz! Nói cách khác. các người đang đánh lộn? A Viễn việc đó không tốt chút nào,có ý khiêu khích tiểu Ngân gọi là ức hiếp người.” Không hiểu sao cô nghĩ đến đường đường hai người đàn ông,YES GAY thì quá đáng thương.

Không không không!Cô nghĩ đi đâu rồi,thiếu chút nữa quên mất người nằm hôn mê trong bệnh viện,tiểu Ngân yêu Tâm nha đầu đó nha!

Vậy. nói cách khác,tiểu Ngân bình thường mà A Viễn mới là GAY trong truyền thuyết?

“Hắc hắc,chị dâu tương lai,chị hiểu là tốt rồi,bình thường chúng em vẫn gặp nhau là đánh à!” A Viễn xin lỗi gãi gãi đầu.

“A,vậy sao.” Diệp Vị Ương nhìn tình trạng hỗn loạn,tốt bụng hỏi: “Vậy các người có cần tôi giúp dọn dẹp không?”

“Không cần,không cần,chị dâu tương lai,chị về với thiếu chủ đi!” Chắc chắn,chuyện cười,bọn họ nào dám làm phiền chị dâu,nếu để chị dâu giúp một tay dọn dẹp phòng,sau đó nhất định sẽ bị đánh!

“Vậy cũng tốt,lát nữa hai người nhớ ra ăn cơm.” Nói xong,Diệp Vị Ương trở về phòng.

Thấy Thanh Phong Tuấn chau mày quay sang,Diệp Vị Ương thấy kỳ lạ hỏi: “Tuấn,anh sao lại. . .không vui? Còn nữa. vết thương sao lại bị nứt ra rồi?” Trước đó không phải đã khỏi sao? Nghĩ đến một loại khả năng,cô liền khẩn trương,chạy nhanh đến kiểm tra vết thương của hắn.

“Không có,vết thương đã khỏi.Tiểu ngọc,em về sau phải cách xa bọn họ một chút.” Theo đức hạnh hai tên nhóc kia,hắn không phải sợ cô bị dạy bậy mà sợ trong lúc bọn họ đánh nhau lỡ tay đánh trúng cô thì sao.Như vậy hắn sẽ đau lòng.

Vừa suy nghĩ lại không hài lòng mình quá quan tâm một phụ nữ cho nên hắn hung hăng hôn môi cô! Thuận thực cạy mở hàm răng,mút đầu lưỡi linh động thơm ngọt,bá đạo ôm hôn,si mê quần quít.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Thiếu chủ hắc đạo trừng phạt cô theo cách khác!

Edit + Beta:Tieumanulk

Ngày hôm sau

“Tiểu Ngân,A Viễn,trong các người ai muốn theo tôi đi siêu thị ?” Diệp Vị Ương thấy trong tủ lạnh trống tuếch,không khỏi cảm thán sức ăn bốn người

bọn họ.

“Tôi đi!” A Viễn hô to.

“Tôi.” Tiểu Ngân lạnh lùng khiêm tốn.

Một câu nói của Diệp Vị Ương khiến hai người bọn họ không ai nhường ai chen ra cửa phòng, cứ như bọn họ sinh ra đã là kẻ địch.

“Đi để giúp tôi xách đồ chứ không phải đi chơi, các người không cần thiết tranh giành làm gì? Với lại cũng không phải chuyện gì tốt!” Diệp Vị Ương buồn cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Có thể phục vụ chị dâu tương lai là vinh hạnh cùng sự mạng của tôi! Hắc hắc, để tôi đi!” A Viễn nịnh nọt nói. Hắn ở trong phòng buồn bức mấy ngày rồi, không thấy ánh mặt trời hắn sắp bị ngộp chết, có chút việc làm cũng tốt.

Tiểu Ngân liếc sang cái tên nịnh hót, khinh thường bắt đầu tranh đua.

“Được rồi! Vì lời cậu vừa nói, tôi cho cậu theo tôi. Đi, chúng ta ra ngoài mua thức ăn!” Diệp Vị Ương cùng A Viễn ra cửa.

“A Viễn, nghe thiếu chủ các người nói cậu là cô nhi?” Diệp Vị Ương phá vỡ yên lặng, vừa đi vừa hỏi.

“Đúng vậy, chị dâu, chị không biết sao, trong tổ chức Ám Ảnh có rất nhiều cô nhi được thiếu chủ chữa chấp.”

“A, thì ra là một người trong nóng ngoài lạnh.” Diệp Vị Ương nghĩ đến Thanh Phong Tuấn cười cười.

“Đúng đấy, chị dâu, chị còn chưa biết? Trước kia thiếu chủ luôn làm cho người khác cảm giác rất đặc biệt, rất mạnh mẽ nhưng cũng rất cô đơn, hắn thường rất tàn nhẫn với bản thân, rất hà khắc, mỗi ngày đều chịu huấn luyện tàn khốc, nhớ lại thời điểm em được anh ấy cứu và gia nhập tổ chức Ám Ảnh, hắn dùng ngón tay chọn ra mười người trong nhóm, chia ra học tập nhiều kỹ năng khác nhau mà hắn lại toàn năng giỏi về mọi mặt!”

Diệp Vị Ương nhìn về mặt kính nề của A Viễn, bình tĩnh cong cong khóe môi: “Nói vậy, Tuấn rất lợi hại đúng không?” Điểm này cô đã sớm biết.

Vậy mà A Viễn nghe trầm ngâm hồi lâu, rồi lại chau mày trả lời: “Chị dâu, em nói thật đấy, chị cũng đừng nghĩ Thiếu chủ quá tốt, anh ấy rất lãnh khốc vô tình.”

Hai người đang trò chuyện với nhau, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau.

Có bốn người đàn ông dáng dấp cao lớn dùng chân đá mạnh cậu bé trai ngã dưới đất, thực lực cách xa vừa nhìn đã biết dữ nhiều lành ít. Diệp Vị Ương nhủ chặt chân mày nhìn A Viễn bên cạnh, A Viễn lập tức hiểu ý cô.

Hai người đi tới, A Viễn ở trong lòng cảm thán, haizz chị dâu tương lai thật đúng hiền lành, vừa giận dữ hét: “Wey wey Wey! Các người dùng tay cho tôi, ban ngày ban mặt sao có thể bắt người như thế?!”

Bốn người căn bản không đem A Viễn để trong mắt, tiếp tục đánh đũa bé trên mặt đất.

A Viễn tức giận gầm lên: “Các người dùng tay cho tôi!”

Rống xong đang chuẩn bị tốc chiến tốc thắng giải quyết xong cái đám ác ôn trước mặt, nhưng

Mắt thấy quả đấm mấy người kia sắp rơi vào trên người Diệp Vị Ương vô tội, A Viễn nóng nảy! Nếu chị dâu thiếu một cọng tóc, thiếu chủ chắc chắn sẽ bỏ hắn.

Động tác chợt lóe, hắn lập tức gia nhập chiến đấu, cảm đầu là một tên hung ác tàn nhẫn!

“Chắc chắn, tốt, hôm nay thật náo nhiệt, một nam một nữ can đảm ghê, các anh em lên hết cho ta! Bất luận nam nữ đều đánh!”

“A! A Viễn, cậu phải cẩn thận!” Mắt thấy hai tên so với A Viễn cường tráng gấp mấy lần xông đến định dạy dỗ A Viễn, Diệp Vị Ương lo lắng không thôi.

Diệp Vị Ương chưa tận mắt nhìn thấy A Viễn đánh nhau bao giờ, không biết một mình hắn có thể chiến thắng nhiều người đàn ông cường tráng hay không, cô cau mày nghĩ, nếu như A Viễn đánh không lại, vậy thì không tốt lắm bởi vì bây giờ dù có gọi người tới cũng không kịp.

Dương như biết cô lo lắng, A Viễn lơ đãng nói: “Chị dâu, chị yên tâm đứng ở một bên, nếu như ngay cả mấy người này cũng xử không được, thiếu chủ đã sớm giết em, làm gì để em theo chị ra ngoài!”

A Viễn vừa đánh vừa cùng Diệp Vị Ương tán gẫu, không đến hai cái, vỗ tay một cái, đám người bị hắn đánh ngã trên mặt đất rên rĩ thê lương không đứng lên nổi.

Diệp Vị Ương rót cuộc yên lòng, mặt mày hớn hờ, mắt to sáng long lanh vô cùng xinh đẹp: “A Viễn, giỏi lắm! Rất tốt a! Thật lợi hại!”

Giờ khắc này, A Viễn nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt cô mà đỏ mặt phát ngốc.

Cuối cùng hai người vui vẻ về nhà,A Viễn dọc theo đường đi còn dặn dò Diệp Vị Ương một số chuyện liên quan,vừa vào cửa liền thét in ỏi: “Ha ha,hôm nay hoạt động gần cốt thật vui vẻ!Nếu không phải có tôi ở đó,chị đâu sẽ rất thảm.”

Lời hán còn chưa nói hết,miệng đã bị Diệp Vị Ương từ phía sau chặn lại,cô rất hi vọng vào lúc này lỡ tai Thanh Phong Tuấn tạm thời mất thính giác,bằng không cô lúc đầu hứa với hán không xen vào chuyện người khác lại chỗ mồm vào,cô chắc chắn sẽ chết!

Đáng tiếc,trời không nguyện ý người,Thanh Phong Tuấn bỏ lại tất cả công việc,mặt lạnh đi tới: “A Viễn,rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói rõ chi tiết chuyện xảy ra xem nào!”

Còn A Viễn vô cùng trung thành với Thanh Phong Tuấn hiện tại áy náy nhìn sang Diệp Vị Ương,lập tức kéo ra bàn tay Diệp Vị Ương đang bịt miệng hán,ngoan ngoãn đi tới trước mặt Thanh Phong Tuấn bắt đầu thuật lại chuyện hai người đã gặp chuyện gì.

Hán càng nói không khí chung quanh càng lạnh,Diệp Vị Ương cảm giác cô hôm nay xong đời!

Mất thấy Thanh Phong Tuấn rõ ràng tức giận,Diệp Vị Ương không ngừng lui về phía sau,cười khan hai tiếng,khoát tay áo,áp a áp ứng nói: “Chuyện đó. . . . em, em đột nhiên nhớ còn có thứ chưa mua,các người cứ nói chuyện đi,em ra ngoài một chút rồi trở về.”

Buồn cười,lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ?Cùng Thanh Phong Tuấn chung đụng đã lâu,cô xem như biết hán không dễ thương lượng,trên căn bản có thể đáp đồng ý tất cả yêu cầu cô muốn chỉ duy nhất tức giận cô không biết lo lắng bản thân,gặp chuyện không thuận mắt liền ra mắt.

Nhưng đáng tiếc. không đợi cô tông cửa xông ra,với lại cô không phải đối thủ Thanh Phong Tuấn! Trong nháy mắt, Thanh Phong Tuấn liếc ánh mắt lạnh băng khiến tiểu Ngân và A Viễn ngoan ngoãn chạy về phòng của mình,sau đó.

Sau đó,hán ôm ngang Diệp Vị Ương trở về phòng!

Nhìn Thanh Phong Tuấn gương mặt lạnh đến phát sợ,Diệp Vị Ương nuốt nước miếng ực, khụ khụ. Hán không phải muốn đánh cô chứ? ! Trong ấn tượng Tuấn chưa từng đánh qua cô nha.

Mất thấy Thanh Phong Tuấn đưa tay làm tư thế muốn đánh cô,Diệp Vị Ương kinh ngạc không dám tin trọn to hai mắt,uất ức lắm bầm nói: “Chuyện này. Tuấn,anh. . . . anh không phải muốn đánh em chứ?”

Nhưng Thanh Phong Tuấn lần này đương nhiên quyết tâm,cũng không có ý định bỏ qua Diệp Vị Ương khiến hán lo lắng,tay của hán như cù đuổi tới,nhưng.

Chỉ kéo cô đến gần hán hơn! Gần đến hai người ôm nhau không còn khoảng cách! Chỉ nghe”ầm” một tiếng,cả hai ngã lên giường,quần áo trên người Diệp Vị Ương cũng bị xé bỏ.

Còn chưa kịp suy nghĩ xảy ra chuyện gì,môi của cô đã bị chặn lại,haizzz. Thanh Phong Tuấn quả nhiên không nỡ đánh cô,mà trêu chọc đến cô chịu không nổi vừa xin tha vừa xin lỗi còn kèm theo bảo đảm!

Ack,lần này trong cơn thịnh nộ hán dường như quên dùng biện pháp bảo vệ.

.....

Sau khi trừng phạt,hán cũng không chịu rời khỏi thân thể cô,hai người cứ thế ôm ấp lẫn nhau,Diệp Vị Ương đã sắp ngất nhưng mỗi khi vào lúc đó Thanh Phong Tuấn sẽ tà ác nhúc nhích, khiến cô không được như ý nguyện.

“Tuấn. em thật sự biết mình sai rồi,để em nghỉ một chút được không.” Cô cả người mệt lã nhu nhược vô lực,phải cố hết sức mới nói ra được.

“Tiểu ngốc. không được có lần sau đấy?” Thanh Phong Tuấn giọng nói khàn khàn truyền đến.

“Sẽ không sẽ không. Tuấn,em muốn ngủ.” Diệp Vị Ương vội vàng lắc đầu, không nghĩ mình đến cả dùng sức xuống giường cũng không có. Lời vừa mới dứt cô đã rơi vào trạng thái ngủ mê.

Lại nói,Diệp Vị Ương sau khi ngủ mê một ngày một đêm đã mệt mỏi xuống giường nhưng bụng lại đói đến kêu ùng ục,Thanh Phong Tuấn bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn bảo A Viễn xuống bếp,sau đó tự mình dứt cô ăn cháo.

Diệp Vị Ương nhất thời cảm giác mình hạnh phúc không thôi,vừa húp cháo vừa nói: “Woa, không nghĩ A Viễn nấu ăn ngon như vậy! Khó lắm mới được ăn món thế này nha,người đàn ông mà biết nấu ăn đều là cực phẩm.Đúng,ăn ngon,ăn ngon thật. Ack,Tuấn,anh. anh sao không tiếp tục?” Cô còn chưa có ăn no mà.

Ăn đến nửa bát cháo,trong miệng không ngừng khen ngợi A Viễn,dù sao A Viễn cũng vì người đói bụng này xuống bếp.Nhưng Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên ngưng động tác dịu dàng dứt cô ăn cháo,cứng ngắt đem cháo bỏ lên trên bàn,quay đi!

Diệp Vị Ương tò mò giường mắt vừa nhìn qua.Á, Thanh Phong Tuấn sắc mặt sao lại khó coi đến thế?

“Tuấn. anh sao thế?” Rốt cuộc khôi phục một chút hơi sức, Diệp Vị Ương bò xuống giường, thông thả đến trước mặt Thanh Phong Tuấn, quan tâm kéo tay hắn hỏi.

Thanh Phong Tuấn lạnh lùng không quan tâm, trực tiếp cầm một quyển sách đi vào thư phòng!

Nhìn bàn cháo trên bàn, căn cứ phải tiết kiệm đồ ăn hơn nữa cô lại ăn chưa no, vì cái bụng cô tính ăn xong, sau đó mới chạy đi hỏi Thanh Phong Tuấn sao lại tức giận.

Tiếp tục ăn, ai ya, không biết gần đây khẩu vị đặc biệt tốt hay A Viễn nấu ăn quá ngon, Diệp Vị Ương dường như lại muốn mở miệng khen ngợi! Ack. Đợi đã nào. . . ! Chẳng lẽ. người đó đang ghen? Diệp Vị Ương suy nghĩ tính toán lại một chút. Đúng, xem tám chín phần mười rồi, đường đường đại thiếu chủ hắc đạo anh tuấn phúc hắc Thanh Phong Tuấn lại ăn dấm A Viễn! Ha ha, thật thú vị, cô không phải chỉ khen A Viễn mấy câu thôi sao? Được rồi, cô thừa nhận có lần Thanh Phong Tuấn tự mình nấu cháo cho cô ăn lúc ấy cô hình như không khích lệ còn nói khó ăn nhưng lần đó cô cũng rất nể tình ăn xong rồi mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Cuồng nhiệt chiếm đoạt ngọt ngào thuộc về cô

Edit+Beta: Tieumanulk

Nhanh giải quyết xong chén cháo A Viễn nấu, Diệp Vị Ương đi tắm rửa sạch sẽ, tinh thần tốt hơn mới chạy đến thư phòng của hắn.

“Tuấn, anh đang xem sách sao?”

Người đó không để ý tới cô.

“Tuấn, chúng ta nói chuyện một chút đi?”

Người đó tiếp tục xem sách như cũ không để ý tới cô.

Diệp Vị Ương trừng to hai mắt, chưa từng thấy qua Thanh Phong Tuấn ghen tuông thế này? Không để ý tới cô? Vậy cô phải làm sao đây?

Cô nửa ngồi, đôi tay từ phía sau lưng ôm chặt hông Thanh Phong Tuấn.

Cô vốn đơn thuần muốn trấn an Thanh Phong Tuấn, thật không nghĩ đến kết quả một giây kế tiếp lại bị Thanh Phong Tuấn đòi khách làm chủ, kéo cô vào trong ngực!

Mất thấy Thanh Phong Tuấn đang găm cắn cắn cổ trắng nõn, cô lập tức như chim sợ nấp phòng bị nhảy ra ! Khụ khụ. Không còn cách, cô chỉ mới khỏe không muốn tiếp tục không thể xuống giường.

Thanh Phong Tuấn nhìn đôi má cô ửng hồng, trong hai tròng mắt lạnh lùng lại thoáng hiện nét cười.

Thừa dịp hắn không còn lạnh lùng như ban nãy, Diệp Vị Ương vội vàng nắm lấy thời cơ nói: “Tuấn, em đã rất nhiều ngày không đi làm, anh biết đấy, hiện tại mẹ không có ở bên cạnh em, mẹ cũng không biết chuyện trên người em có sẹo, cho nên trước khi mẹ biết em muốn làm công việc mình thích, trước đó tìm cha đã khiến em tốn một khoảng thời gian, ngày mai em muốn trở lại làm việc, có thể không?”

Nhìn thấy hi vọng trong mắt cô, không đành lòng để cô thất vọng Thanh Phong Tuấn gật đầu một cái, đứng lên dắt tay kéo cô đi ra bên ngoài.

Hai người ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng A Viễn cùng tiểu Ngân cũng nhìn thấy bọn họ vừa lúc đi ra. Cứ như xem Thanh Phong Tuấn đi nơi nào bọn họ sẽ đến nơi đó.

A Viễn vung tay một cái, mỗi lần thấy Diệp Vị Ương đều cười rất vui vẻ, thân thiện chào hỏi.

Thù mới hận cũ cùng nhau dâng lên, Diệp Vị Ương trừng mắt liếc hắn, hừ, tên nhóc này, không phải do hắn bán đứng cô, Thanh Phong Tuấn sẽ không trừng phạt đến cô không thể xuống giường nha!

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, A Viễn giá không kịp phản ứng, lúng túng cười huề.

Cảm giác trừng hắn trừng đủ rồi, Diệp Vị Ương hào phóng vỗ vỗ bả vai A Viễn: “Được rồi, nể tình cậu nấu cháo không tệ nên không tính toán với cậu.”

A Viễn vội vàng cười khan: “Ha ha, chị dâu tương lai quá khen.”

“Ừm, không cần khiêm tốn, tôi thấy cậu nấu ăn rất ngon, hôm nào chúng ta xuống bếp cậu chỉ tôi một chút.” Diệp Vị Ương chân thành nói.

“Không thành vấn đề! Ha ha.” A Viễn len lén liếc mắt nhìn Thanh Phong Tuấn, gần đây có Diệp Vị Ương ở đây, hắn và tiểu Ngân là gan dần dần trở nên lớn một chút, giống như giờ phút này hắn còn dám nhìn Diệp Vị Ương ngoắc ngoắc ngón tay, để Diệp Vị Ương đem lỗ tai đến gần, nhỏ giọng nói: “Chẳng qua chị dâu à, sau này hay là vấn đề chị giải quyết vấn đề ăn uống được không?” Hắn đường đường là một người đàn ông khỏe mạnh, thật sự không muốn trở thành người nấu ăn.

Diệp Vị Ương hoài nghi nhìn A Viễn, cô thật sự không có đoán ra mục đích lời này của tên kia! Bình thường không phải cô chuẩn bị thức ăn thì là ai, chẳng qua hai ngày qua. cô không xuống giường được mà thôi, lại như nghĩ đến điều gì Diệp Vị Ương đỏ mặt gãi đầu một cái.

“Ack. Thiếu chủ, bớt giận bớt giận! Trả lại cho anh!” Nhận thấy có ánh mắt bất mãn phóng lên mình, nếu mục đích đã đạt, A Viễn tự nhiên phải vật quy nguyên chủ, khụ khụ, chẳng qua A Viễn không nghĩ tới thiếu chủ ham muốn độc chiếm đến thế. đáng sợ thật.

“” Thấy Thanh Phong Tuấn dường như lại ghen, Diệp Vị Ương buồn cười lại không dám cười, hai mắt to nén nhịn đến híp lại thành một đường, cô chạy tới thân mật kéo cánh tay của hắn. Chắc chắn, có một người ông anh tuần quan tâm cô, thật sự quá hạnh phúc!

.....

Buổi tối, Thanh Phong Tuấn mở lên ngọn đèn nhỏ sắc màu ấm đầu giường, bàn tay thon dài nhẹ vén mi mái tóc trên trán Diệp Vị Ương, để vẽ mặt xinh đẹp toàn vẹn hiện ra trong mắt hắn.

Thật ra đến hiện tại, hắn biết mình rất muốn độc chiếm cô gái trước mắt nhưng không biết có đáng giá không, dù sao gặp cô chỉ là ngoài ý muốn trong kế hoạch báo thù.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu có một ngày cô biết tất cả chân tướng, cô có còn giống bây giờ mỉm cười vui vào ngực hắn, dịu dàng đưa mắt nhìn hắn.

“Em thích đi làm tại công ty Dạ Phi Phạm lắm sao? Thật ra em có thể ở nhà vẽ thiết kế cũng được.” Gần đây bên ngoài có chút bất ổn, hắn bằng trực giác không muốn cô xảy ra chuyện. Hắn cúi đầu gặm cắn cánh môi mềm mại, tiến đến bên tai cô khàn khàn nói nhỏ. Không xác định cô gái nhỏ này vẫn chưa thể buông xuống tình cảm dành cho Dạ Phi Phạm.

“ Tuấn, em muốn đến công ty còn có một nguyên nhân rất quan trọng, em muốn đi xem băng ghi hình hôm đó bạn tốt của em Đông Phương Thuộc gặp chuyện không may, em cảm thấy sự cố hôm đó có người cố ý giăng sập. Anh cũng đã nói ngày đó em thì người mẫu cũng có người cố ý muốn hại em, lần này nếu không phải Đông Phương Thuộc đẩy em ra, em không thể tưởng tượng mình có thể giữ nổi mạng không.”

Nói tới đây Diệp Vị Ương dừng lại một chút, cô vươn tay vào trong chăn cùng Thanh Phong Tuấn mười ngón tay đan chặt vào nhau, tiếp tục nói: “Nhưng em không thể mỗi lần đều lệ thuộc nhờ các anh giúp đỡ, em không muốn các người lo lắng, không muốn các người bị thương vì em. Em muốn tự mình đi xem băng ghi hình, tìm ra thủ phạm ba lần bốn lượt muốn hại em. Em muốn trưởng thành, kiên cường độc lập đi đối mặt với mọi chuyện cùng kẻ địch.”

Diệp Vị Ương tí tê thì thầm, mở to đôi mắt nhìn Thanh Phong Tuấn, khi nói những lời này cô cực kỳ xinh đẹp.

Thanh Phong Tuấn bị tính tình quật cường của cô kích động, cúi xuống bắt đầu cuồng nhiệt chiếm đoạt ngọt ngào trong miệng cô, ngón tay ấm áp quen thuộc bắt đầu dao động lên trên thân thể uyển chuyển.

Nhưng đôi tay nhỏ bé mềm mại chột chững đỡ trên ngực hắn ngăn hắn tiến một bước xâm lấn, hắn không vui cau mày, khàn khàn hỏi: “Em muốn thế nào?” Hiện tại hắn chỉ muốn sủng ái cô.

Diệp Vị Ương nhẹ nhún mồm, cánh tay trắng nõn như ngọc ngượng ngùng ôm cổ hắn, cúi đầu nhẹ nhàng chôn trong ngực hắn, ngượng ngùng nói một câu:

“Tuấn. nếu anh quả thật muốn, có thể chỉ làm một lần. liên tục hai ngày em mệt quá.”

Nghe cô nói rất đáng thương, Thanh Phong Tuấn tự nhiên nghĩ tới buổi tối hai ngày trước hắn đặc biệt “trừng phạt” cô, tiếng cười trầm thấp khàn khàn vang vọng trong không gian yên tĩnh mê người cực kỳ, tiếng cười kia rất nhanh lại biến thành lên tiếng cười to, tiếng cười phát ra từ lục phủ ngũ tạng.

Thanh Phong Tuấn anh tuần như thiên thần khoe mắt đuôi mày tất cả đều mang theo nét cười, hắn mập mờ nhìn cô gái đáng yêu dưới thân, gian xảo nói: “Vậy phải xem biểu hiện của em đã.”

Nói xong lật người đè cô, cúi đầu bắt lấy đôi môi đỏ mọng mê người.

Suốt cả đêm phải nói tiêu hồn thực cốt, cô vừa vô tội đáng yêu vừa dùng lời đáng thương kích thích lòng hắn, nó như đang kêu gào muốn thiêu đốt hắn, khiến hắn không thể suy nghĩ đến cuồng muốn cô, lần thứ nhất, lần thứ nhất, lại lần thứ nhất.

Dĩ nhiên thông minh như Thanh Phong Tuấn, sau khi hoan ái hắn vẫn nhớ lời Diệp Vị Ương từng nói tra xét băng ghi hình, với lại cho người điều tra, dù sao hắn không có ý định tha cho bất luận kẻ nào muốn tổn thương người phụ nữ của hắn.

Tóm lại, lời Diệp Vị Ương tối nay nói khiến Thanh Phong Tuấn nhớ lại lời ông lão nói trong điện thoại, nếu như lời ông ta là thật, vậy người hãm hại Diệp Vị Ương có liên quan đến tiêu bang phái “Huyết Sắc Điện Phủ”

Hai chuyện này đợi trời sáng hẳn sẽ phải người ra ngoài tra xét.

.....

Tổng bộ mật thất “Huyết Sắc Điện Phủ”

“Nghe nói. vóc dáng thiếu chủ tổ chức Âm Ảnh cực kỳ xuất sắc phải không?” Thanh âm quyến rũ của phái nữ hỏi.

“Đúng vậy, chủ nhân.” Người ngoại quốc nghe thấy cung kính trả lời.

“Điều này rất tốt, phải biết rằng công chúa của chúng ta thích nhất những mỹ nam đẹp trai, ta phải tự mình đi xem, nếu như hợp cách nhân tiện bắt hẳn dâng tặng cho công chúa! Người nói xem phải không, Khắc tiên sinh?”

“Đúng vậy, chủ nhân quả nhiên anh minh!”

Bên mật thất được trang hoàng như ‘phòng cho tổng thống’, cô gái người mặc chiếc váy dài thuần trắng nằm trên ghế quý phi, ánh mắt mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng kêu ngạo liếc mắt nhìn Khắc tiên sinh quý trên mặt đất cung kính trả lời.

“Ha ha, Khắc tiên sinh, ông hình như rất sợ ta? !”

Cô gái nhìn bản thân một chút, dường như hết sức hài lòng trang phục hôm nay mình đã chọn, váy áo thanh thuần xứng với gương mặt trắng mịn, mái tóc suông thẳng phủ xuống, giờ tay nhắc chân đều yếu ớt, sao lại để người cảm thấy khiếp sợ đây?

“Không không không, chủ nhân tôn quý chính là Đại Hồng Nhân đặc lực nhất bên cạnh công chúa, tiểu nhân đương nhiên phải cung kính.” Chỉ thấy thân thể Khắc run lên, trong nội đường này ai mà không biết không hiểu, chủ nhân trước mắt chính là thể thân công chúa, mọi việc đều phải được chủ nhân đồng ý, mới có thể báo lên với công chúa.

Mà vị chủ nhân trước mắt có thể thay đổi trang phục tùy mình thích, trong nháy mắt cô có thể hóa trang thành bất kỳ tuổi thọ, thậm chí ban đầu còn mặc trang phục giả thành nam nhân đến Dạ Tổng Hội to gan chơi nữ nhân, đôi khi cô ta lại biến thành tiểu nữ sinh đáng yêu cùng những người bạn đồng lứa đi học, nhân vật khủng bố khó lòng phòng bị như vậy, tin tưởng không có người nào không sợ.

“Được. Người phải vĩnh viễn nhớ trung thành với công chúa, công chúa tự nhiên sẽ không bạc đãi các người. Tốt lắm, đem tất cả tài liệu về tổ chức Âm Ảnh trong tay người đưa cho ta, người có thể đi xuống.”

“Dạ, chủ nhân. Nhưng Lý Đường Bình từ nước Z tới trước tìm kiếm Diệp Vị Ương đã chết.”

Cô gái yếu mị cười thành tiếng: “A, về chuyện hẳn chết công chúa đã biết, hẳn cũng chỉ là một con cò có cũng được không có cũng không sao, chết rồi cứ để chết đi, hẳn nhiều lắm chỉ có thể xem là em hoàng hậu nước Z, cũng không phải nhân vật lớn không thể thay thế.”

Nghe thấy Khắc lập tức rung mình một cái, sợ hãi lui xuống.

Mật thất thoáng cái yên tĩnh lại. Cô gái nhìn tài liệu trong tay trong lòng có một chủ ý rất tuyệt. Nghĩ đi nghĩ lại cánh môi xinh đẹp không nhịn được lại cười lên, hai mắt lóe sáng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ha ha, dường như rất lâu không có kế hoạch thú vị thế này.

Thân thể giống như không xương mềm nhũn nằm lên trên giường, cô gái bắt đầu bố trí kế hoạch kín đáo.

.....

Ngày hôm sao, tiểu Ngân tiếp tục cùng Đông Phương Thuộc thương lượng một ít chuyện còn Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn với A Viễn ba người đi đến tập đoàn Dạ Mị.

Lần này Dạ Phi Phàm ngược lại ở công ty, quả nhiên có đại tổng tài trấn giữ công ty cảm giác khác hẳn, cả công ty nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Tất cả mọi người đang làm chuyện của mình. Dạ Phi Phàm bộ dáng lại vô cùng chán chường không biết xảy ra chuyện gì, tóm lại cảm giác hẳn rất rối rắm, một chữ cũng không muốn nói nhiều, chỉ là ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn một chút liền vào phòng xử lý công việc.

Ngược lại đám thư ký lại vô cùng nhiệt tình, đoán chừng nhìn thấy Thanh Phong Tuấn rồi đi, thì lập tức xúm lại bàn chuyện:

“Ha ha, đúng rồi, hôm nay chuyện đáng nói nhất là có một nữ nhân viên mới đến làm, nghe nói tổng tài chỉ vừa xem tác phẩm thiết kế của cô ta liền trực tiếp mướn đây, bộ dáng cô ta vừa biết điều vừa xinh đẹp chỉ là hơi ít nói, tính tình rất quái lạ có chút hướng nội, bị phân đến phòng thiết kế cao nhất, thậm chí còn cho cô ấy một gian phòng riêng để thiết kế, các người rảnh rồi cũng có thể đi xem một chút, thử thuyết phục cô ta một chút, một mỹ nữ mà hướng nội nhìn rất đáng thương.”

Chuyện này gọi lòng tò mò của Diệp Vị Ương, cô là người đặc biệt thích thiết kế, hôm nay có thêm bạn mới không lý nào không đến xem.

Lập tức kéo Thanh Phong Tuấn đi đến phòng thiết kế.Sau đó cô nhìn thấy một cô bé đáng đáp đặc biệt xinh đẹp,bởi vì cô ta đang nghiêng đầu vẽ tranh nhưng chỉ cần nhìn lướt qua Diệp Vị Ưông đã cảm thấy cực kỳ thích rồi.Ack,không biết tại sao,gương mặt và ánh mắt đó có chút quen thuộc.

“Em gái,em đang vẽ cái gì? Em thật mất trí nhớ sao?” Diệp Vị Ưông nhỏ giọng hỏi.

“..... Vẽ y phục.” Nhìn thấy có người đến cô gái liền ngừng lại,cái miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ mở,kinh ngạc nhìn Diệp Vị Ưông,cứ như bị người đột nhiên xuất hiện người xa lạ dọa sợ.

“Ha ha,nghe nói tính tình em có chút hướng nội,em đừng sợ,chị không phải người xấu.” Diệp Vị Ưông bắt đầu thủ thủ thủ thủ,không có biện pháp,vừa thấy được cô bé nhỏ tuổi hơn mình cô liền đặc biệt muốn được che chở,nhất là đối phương rất có thiên phú thiết kế .

“Chị xinh đẹp.....” Cô gái mở mắt to nhìn Diệp Vị Ưông thật lâu rồi cuộc đón nhận lời thăm hỏi nhưng vừa nhìn thấy Thanh Phong Tuấn cao lớn lãnh khốc sau lưng Diệp Vị Ưông,cô gái liền sợ tới mức núp sau lưng Diệp Vị Ưông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Đáng vẻ hung dữ của hắn thật đáng sợ

Edit:Dục

Beta:Tieumanulk

“Chị gái xinh đẹp!” Cô gái mở to hai mắt nhìn Diệp Vị Ưông thật lâu,cuối cùng cũng tiếp nhận được lời thăm hỏi của Diệp Vị Ưông,thế nhưng vừa nhìn đến Thanh Phong Tuấn cao to lãnh khốc phía sau Diệp Vị Ưông,cô lập tức sợ hãi nấp phía sau người Diệp Vị Ưông.

“Không phải sợ,em gái,anh trai này cũng là đại cổ đông của công ty,em xem dáng dấp của anh ấy rất tốt,anh ấy tuyệt đối không hung dữ đâu,cơ bản được coi là người tốt,cười một cái nào!” Diệp Vị Ưông vỗ về xoa đầu cô bé nói.

“Chị gái xinh đẹp,em,em tên là tiểu Khả!” Thế nhưng cô bé trắng mịn kia nghe nói mất hết trí nhớ dường như sợ tất cả chỉ chừa lại nữ thiết kế tài hoa,chỉ chịu kéo tay Diệp Vị Ưông,thậm chí không muốn buông tay ra nữa.

Diệp Vị Ưông thấy cô bé có thiên phú thiết kế kéo tay mình tự nhiên thấy kích động không thôi,vậy mà không hiểu Thanh Phong Tuấn cùng với A Viễn bên cạnh lại không hề đổi sắc còn cau mày.

Thăm hỏi xong người mới,Diệp Vị Ưông muốn rời đi,cô còn muốn kiểm tra băng ghi hình sự cố ngày hôm đó.

Nhưng lại nghe nói cô bé tiểu Khả lại bỏ bút trong tay gặng đi theo sau lưng Diệp Vị Ưông,khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vô tội nói “Em đói em đói bụng a...”

Diệp Vị Ưông nhìn thấy ánh mắt yếu ớt vô tội của cô bé, khiến khiến cho người ta khó có thể không dâng lên một loại cảm giác muốn bảo vệ. Cho nên chỉ có thể mặc cô bé nắm tay dắt đi giống như dắt một chú cừu nhỏ lạc đường “Được rồi, tiểu Khả, chị dẫn em đi ăn thử gì trước nhé!”

Tiểu Khả dường như vẫn còn rất sợ Thanh Phong Tuấn và A Viễn,núp phía sau lưng Diệp Vị Ưông đến nửa ngày vẫn không chịu ra ngoài.

“Tiểu Khả,không phải sợ,bọn họ là những người rất tốt.” Diệp Vị Ưông mật an ủi.

A Viễn cũng trầm ngâm suy tư một lát,rồi cũng phụ họa ” Rất đúng,tiểu nữ, tôi tên là A Viễn, sau này chờ tôi có thời gian, tôi sẽ giúp em tìm lại trí nhớ đã bị đánh mất cùng với người thân”

Nhưng tiểu Khả vẫn như vũ rất sợ hãi núp sau lưng Diệp Vị Ưông, ngó dáo dác do dự không biết có nên ra ngoài hay không.

“Tiểu Khả, em như vậy là không được,không những không lễ phép,hơn nữa sẽ không thể chơi được với các bạn khác, cho nên.....ra ngoài chào hỏi thân mật với anh A Viễn đi” Diệp Vị Ưông xoay người về phía tiểu Khả kiên nhẫn khuyên giải, hiện tại cô đã hiểu tại sao Dạ Phi Phàm lại để cô bé lần đầu trúng tuyển này ở một căn phòng riêng, từ việc cô bé là một nhà thiết kế tài hoa, mất đi trí nhớ,cô quả thực là rất yếu đuối đáng thương cần người giúp đỡ bảo vệ.

Tiểu Khả nghe Diệp Vị Ưông cam đoan lại lần nữa lúc này mới thẹn thùng bước ra, xoắn xoắn ngón tay vẫn như cũ không dám nói gì.

“Em gái nhỏ thật dễ xấu hổ đấy!” A Viễn nhìn cô bé cảm thấy cô gái nhỏ này rất xinh,xinh pha chút quý dị giống như búp bê thủy tinh trong suốt tuyệt mỹ.

“Đúng vậy, thật tiếc là mắt trí nhớ, không biết mình là ai, ở đâu.” Diệp Vị Ương thở dài nói.

Trong lòng mang theo hoài nghi Thanh phong Tuấn vẫn lạnh lùng không nói gì nhiều khiến người ta có cảm giác khó tiếp, hấn thúc giục. “Không phải em muốn tới phòng quan sát xem băng ghi hình sao? Đi trước đi, đừng xen vào chuyện của người khác”

“Em thấy nhất định cô bé trước đó chưa ăn gì, một mực kêu đói, hay là để em đưa cô bé ra ngoài ăn gì trước được không?”

“.....Thật.....Có thật không?” Giọng nói mềm mại của Tiểu Khả vang lên, đoán không ra là khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên lại có tâm tình như vậy.

“Tiểu nha đầu này giọng nói rất êm tai nha, chị dâu tương lai, rốt cục tôi cũng tìm được người có giọng nói êm tai hơn chị” A Viễn không nhịn được thở dài nói.

Diệp Vị Ương buồn cười lắc đầu “Tuấn, chỉ bằng anh cùng em ra ngoài ăn chút gì đi, bữa sáng em ăn hơi ít, vừa hay cũng cảm thấy hơi đói”

Thanh Phong Tuấn nhíu mày lại nhìn tiểu Khả một cái, đơn giản nói

“Không đi”

“Tại sao? Cùng nhau đưa tiểu Khả ra ngoài ăn chút gì thôi”

“Không đi”

“Chắc chắn, Tuấn, anh làm sao vậy? Anh có việc bận khác phải không? Vậy cũng tốt, cứ để A Viễn đi theo em, anh mau đi trước đi.” Diệp Vị Ương quan tâm nói, thật sự thì cô cũng không chắc là Thanh phong Tuấn có chuyện khác muốn làm hay không, dù sao thì trước đó cũng nghe hắn nói qua, thậm chí còn nói cả ngày hôm nay sẽ ở bên cạnh cô..

Vậy mà Thanh phong Tuấn nhìn cô cùng A Viễn một chút, thật sự quay đầu về phía trước rồi đi.

Vì vậy, Diệp Vị Ương không còn cách nào khác là cùng A Viễn đưa tiểu Khả đi ăn cơm, nhân viên phòng ăn của Tập đoàn Dạ Mị vốn rất có nề nếp cung cấp bữa ăn 24 giờ nhưng không biết làm sao mà tiểu Khả lại không chịu ăn cơm ở công ti, đòi ăn bánh ngọt trong cửa hàng Đề Lạp Mễ Tô ở công ty đối diện

Vóc dáng tiểu Khả rất đáng yêu nhìn qua thì cực kì nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên một đứa bé gái xinh đẹp như vậy vui vẻ muốn ăn bánh ngon Đề Lạp Mễ Tô là chuyện bình thường.

Cho nên Diệp Vị Ương một lần nữa thỏa hiệp, kéo cô gái có tiềm năng thiết kế thiên phú chỉ chịu gần gũi với mình ra ngoài công ti, A Viễn cũng đi theo phía sau.

Lúc qua đường, Tiểu Khả đi càng chậm hơn, vẫn ỷ khuất xoa bụng than đói, không chú ý đến chiếc xe tải đang lao tới.

Có muốn tránh chiếc xe tải cũng không còn cách nào, trong lòng Diệp Vị Ương rất lo lắng, đang trong cơn hoảng loạn mơ hồ nghe thấy tiếng A Viễn hoảng sợ quát tháo còn có tiếng xe tải thắng gấp, bên cạnh là Tiểu Khả sợ hãi hét chói tai.

Tiểu khả dường như đã quá mức sợ hãi, đôi tay vung loạn vô thức đẩy Diệp Vị Ương, Diệp Vị Ương cách chiếc xe tải phanh không kịp ngay càng gần.

Trời ạ, cô đau đớn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Xong rồi, Diệp Vị Ương nghĩ thầm, có phải cô cứ như vậy mà chết hay không? Cứ như vậy chết đi?

Hồi lâu sau, bắp chân truyền đến cảm giác đau rất!

“Vị Ương! Tiểu ngọc này! Cô gái đáng chết!: Thanh âm trầm thấp khàn khàn từ cách đó không xa truyền đến, và lại càng ngày càng gần, một cơn gió thổi qua cảm giác như có bóng người chạy như bay đến ôm cô vào ngực.

Diệp Vị Ương run rẩy mở mắt, nhìn thấy là mặt của Thanh phong Tuấn, đưa tay lên sờ sờ rất chân thật, chân đau nhói cũng rất chân thật. Hô! Cô thờ phào nhẹ nhõm, cũng may cô không có chết, thật không muốn cứ thế mà rời xa cái thế giới này, còn quá nhiều chuyện mà cô chưa làm, cô còn chưa có kết hôn, cô còn chưa có hưởng qua cảm giác ấm áp một gia đình chân chính, cô còn chưa muốn chết!

“Thật tốt quá, Tuấn.....em không có chết!”

“Câm miệng!” Anh Tuấn phúc hắc như Thanh Phong Tuấn mà nghe tới từ chết còn thấy chói tai khó chịu, mới vừa rồi.....Cô gái này thiếu chút nữa là bị hất văng đi đây là chuyện đáng sợ tới cỡ nào, cả trái tim cả ruột gan hắn đều giống như bị ai đó bóp chặt trong nháy mắt ngừng đập. Loại sợ hãi đó không biết là vì sao nhưng thật sự quá đau đớn.

Thanh phong Tuấn dường như mất không chế mà hét lên giận dữ, tuy chỉ có hai chữ nhưng dù sao cũng là mới trải qua tai nạn xe cộ, tìm được đường sống trong cái chết Diệp Vị Ương bị dọa không nhẹ, thoáng cái nước mắt cô bắt đầu chảy dài, mới vừa rồi cô suýt chút nữa bị xe đụng rồi, thật sự không

thể chịu đựng nổi Thanh phong Tuấn đột nhiên hung dữ như vậy.

Hắn không hổ là thiếu chủ hắc đạo,bộ dạng hung dữ lên.....cũng thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Một đêm vui vẻ, thổ lộ tình yêu!

Edit: Dực

Beta: Tieumanulk

Hắn không hổ là thiếu chủ hắc đạo,bộ dạng hung dữ lên.....Thật đáng sợ!

“Em phải đi bệnh viện!” Thanh Phong Tuấn vừa lau nước mắt cho cô vừa nhíu mày nhìn bắp chân bị rách da đang chảy máu của cô.

“...Chờ một chút, tiểu Khả đâu?” Diệp Vị Ương nghẹn ngào quay đầu,tìm một hồi lâu cuối cùng cũng thấy cô bé sợ tới mức thất thường đang được A Viễn chạy tới đỡ dậy,một lọn tóc cũng không bị thương.

Ngay sau đó,mấy người cùng đi tới bệnh viện,thoáng cái đã mất cả ngày.

Diệp Vị Ương bị ép phải làm kiểm tra toàn thân,kết quả kiểm tra cũng chỉ là bị thương ngoài da một chút,không có gì đáng ngại.

Vì vậy,gương mặt lạnh lẽo của Thanh Phong Tuấn lúc vào bệnh viện mới thả lỏng yên tâm.

“Thiếu chủ,bác sĩ nói chị dâu tương lai có thể xuất viện”

Thanh Phong Tuấn nghe xong,đứng lên,tới giường bệnh của Diệp Vị Ương,không nói hai lời ôm cô lên.

“Ack....Tuấn,em có thể tự mình đi được.” Bây giờ là ban ngày,bệnh viện lại nhiều người như thế,xấu hổ lắm. Hơn nữa cũng chỉ là vết thương ngoài da không có gì quan trọng.

Đáng tiếc Thanh Phong Tuấn lại như không nghe thấy gì, tiếp tục ôm cô đi ra ngoài.

Hai người đi về nhà trước, A Viễn cam chịu số phận xoa xoa mũi,đem tiểu Khả sợ tới mức sắc mặt trắng bệch trở về công ty.

Lúc A Viễn từ công ty trở về cũng là lúc tiểu Ngân ra ngoài làm việc về tới,hai người biết điều tự trở về phòng nhỏ của mình, không dám đi vào quấy rầy Thanh Phong Tuấn,xem ra lần này thiếu chủ lại muốn phát biểu rồi.....

Chị dâu đáng thương của bọn họ a! Hãy tự cầu nhiều nhiều phúc cho chính mình đi!

Thanh Phong Tuấn mang thân thể lung linh đặt ở trên giường,trầm mặc không nói,quay đầu bước đi.

Diệp Vị Ương vội vàng kéo hắn, cô biết hắn lại tức giận,hơn nữa.....Lần này là vô cùng giận. Nhưng cô cũng đâu có muốn bị xe đụng đâu,đây là chuyện ngoài ý muốn!

Trong đầu nghĩ như vậy,ngoài miệng cũng không ngừng nhượng bộ “Tuấn, em sai rồi,anh đừng có giận có được không?”

Haizz,sớm biết như vậy thì cẩn thận một chút,trông chừng tiểu Khả,hiện tại thì tốt rồi,chân thì bị thương,Thanh Phong Tuấn cũng tức giận,chỉ có một chữ....thăm.

Thấy Thanh Phong Tuấn muốn tránh cánh tay mình,Diệp vị ương định đem cánh tay ôm lại thật chặt,không để hắn đi.. Thật ra thì, trong lòng cô vẫn còn hoảng sợ,không đành không phận đi theo hắn như vậy,mặc dù là chính cô cam tâm tình nguyện nhưng vẫn luôn không đủ tự tin, sợ một ngày nào đó bị hắn chán ghét,vứt bỏ.

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Nhất định không buông! Không.....Thề! Người thiếu chút nữa mất mạng là em, đâu phải anh! Anh tức cái gì chứ?”

Nhưng lời vừa nói ra, đôi tay lạnh như băng của Thanh Phong Tuấn lại ôm chặt lấy cô, mà sức lực lại như muốn khắc vào trong xương tủy cùng cô hòa làm một.

Hắn sợ, cô cảm nhận được điều đó.

Diệp vị ương nín thở, là cô không tốt lại làm lo lắng rồi.

“Tuấn.....Tuấn! Anh làm sao vậy”

“Tuấn, anh đừng lo lắng, em không sao, chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, sẽ khỏi ngay lập tức thôi.

Vươn tay lên sờ sờ khuôn mặt có chút cứng ngắc của hắn nhẹ giọng an ủi, cảm giác thấy hắn cũng từ từ buông lỏng, Diệp Vị Ương hết khóc lại cười.

“Tuấn, em yêu anh!” Đây là lần đầu tiên cô thổ lộ với một người đàn ông.

Chậm rãi kéo tay hắn xuống, ôm hắn, nhẹ nhàng nói bên tai hắn, từ giờ khắc này cho dù thiên băng địa liệt thì cô cũng không bao giờ buông tay người đàn ông trước mắt này, cho dù hắn vô tình đối với người đời nhưng chỉ cần hắn đối tốt với cô, không lừa gạt cô, không vứt bỏ cô thì hắn vĩnh viễn là duy nhất của cô.

Hắn nghe xong ngẩn ra, rất nhanh thuận thế hôn tới, từ khuôn mặt thanh tú tới đôi môi đỏ mọng, môi hắn có chút lạnh như băng lại mang theo hơi thở nhàn nhạt sạch sẽ mát lạnh, đầu lưỡi mạnh mẽ cuốn sạch hết lời nói của cô, bừa bãi làm loạn nơi hàm răng cô.

Diệp vị ương nhất thời hồ hạp trở nên dồn dập, trái tim nhảy loạn vô lực dựa vào lồng ngực, ngoan ngoãn để hắn làm loạn hết lấy đôi môi mình, hôn mình.

Biết cô sợ tối, trong phòng vẫn mở chiếc đèn ngủ, áo ngủ của cô không biết đã bị cởi hết từ lúc nào, trời sinh đã hay xấu hổ sau đó cô lại muốn vòng tay ra trước ngực che mình lại.

Nhưng Thanh Phong Tuấn lại có chút bất mãn nhẹ nhàng kéo tay cô đặt lên đỉnh đầu, để cho cơ thể no đủ của cô càng dính chặt vào cơ thể mình hơn, cơ thể trắng nõn, da thịt mềm mại không tì vết, dáng người cao của côvề đẹp của cô hiện rõ trước mắt hắn, không thể nghi ngờ. Giờ phút này, khi hắn không ngừng tru chọc, ánh mắt cô mơ màng. Sau khi hôn môi thờ dốc liên tục, hắn chỉ cảm thấy đáy lòng rung động một hồi kịch liệt, bụng dưới có một luồng khí nóng rực dâng lên, bộ vị sưng đến vô cùng khó chịu.

Hắn rên lên một tiếng ngậm lấy nụ hoa run rẩy đã sớm đứng thẳng kia, Diệp vị ương chỉ làm thấy một trận tê dại lan truyền khắp toàn thân, mấy tiếng rên khẽ từ miệng cô không tự chủ được phát ra kiều mị vô cùng, khiến Thanh Phong Tuấn càng thêm mê say.

Một tay khác của hắn cũng hết sức dịu dàng di chuyển trên cơ thể cô, dịu dàng vuốt ve, thi thoảng cũng tru chọc nơi mẫn cảm của cô. Tất cả những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô hắn đều biết rõ.

Hắn càng lúc càng bất chấp mọi thứ thâm nhập tru chọc cô, Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không còn sức lực.

Sau khi hoan ái một lúc lâu, Diệp Vị ương cuối cùng cũng không chịu nổi đòi hỏi kịch liệt cuồng dã của hắn, trước khi ngủ yên man, xuyên qua ánh đèn mờ mờ có thể nhìn thấy cô vốn không có một vết thương nhỏ nào thế mà trên da thịt trắng nõn lại có một vết thương rất nhỏ, nhưng cũng vẫn không ảnh hưởng tới sự xinh đẹp của cô lúc này, về mặt trong suốt như trẻ nhỏ, mặc dù không thể nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng lại khiến cho trái tim Thanh Phong Tuấn cuồng loạn không dứt.

Giờ phút này cô đang nằm trong lòng ngực hắn say sưa ngủ, hơi thở thơm nhẹ quanh quẩn bên cạnh hắn. Ham muốn qua đi nay lại có chút nóng, chiếc chăn mỏng chỉ khoác lên giữa thất lung bọn họ, một phần nhỏ cánh tay và vai cô lộ ra bên ngoài, còn có cái kia cao vút không che đầy lộ ra, mỗi một tấc da thịt đều có dấu vết hắn ấu yếm.

Thanh Phong Tuấn nhìn một mảnh xuân xanh, tròn mắt đen thật vất vả mới lắng xuống lại một lần nữa xuất hiện màu sắc của dục vọng, miệng bắt đầu thấy đắng, đầu lưỡi khô rang, hắn biết cô mệt mỏi, cúi đầu hôn lên đôi môi sưng đỏ của cô một cái, hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau ngủ thiếp đi.....

.....

Trên hành lang của ngôi biệt thự, trong bóng tối, hai thân ảnh một đen một trắng đang đánh nhau, hai người không phân cao thấp, thỉnh thoảng tránh đòn, thỉnh thoảng tấn công nhưng không có ý làm tổn thương đối phương chút nào.

Cuối cùng vẫn là áo trắng thua bị áo đen một cước đạp bay đánh tới tường, sau đó ngã cuống mặt đất.

Tiếng cười trong trẻo tiếp tục vang lên giống như tiếng chuông gió trong đêm khuya.

“Tiểu thư, tôi nhận thua.” A Viễn cung kính nắm quyền thừa nhận.

“Anh cũng không có nhượng bộ, tiểu Ngân, anh qua đây, tôi lại bàn luận cùng anh một chút.” Hàn Thiên Tuyết lại nhìn tiểu Ngân lãnh khốc đứng một bên không nói lời nào. Trước đây khi là Tà La vẫn lạnh như băng ít nói.

“Tiểu thư, không phải người đặc biệt tìm chúng tôi so tài chứ?” A Viễn nhìn Hàn Thiên Tuyết, nghe nói hôm nay cô lên chạy đến nhưng hành tung của cô làm sao thoát khỏi tai mắt của lão gia đây? Cho nên cẩn thận vẫn tốt nhất, sau này không bao giờ cùng cô so tài, lần nào cũng đánh không lại, trừ khi hẳn bị ngứa da đến phát điên.

“A, tôi lần này là tới tìm thiếu chủ các anh. Tiệp thế cũng tới xem chị dâu tương lai của các người.” Nói xong Hàn Thiên Tuyết cười, nếu như tình ý thì sẽ thấy nụ cười của cô có chút cô đơn.

“Thiếu chủ và chị dâu đều đã ngủ.”

“Há? Như vậy, tôi cũng muốn xem họ đã ngủ thật chưa hay còn đang làm những gì?”

Thật lâu rồi không có ai quấy rối như vậy, thật vất vả mới có thể chuồn êm ra ngoài, cô mập mờ ném ra nửa câu nói, lắc mình một cái so với bước chận của tiểu Ngân cùng A Viễn còn nhanh hơn một bước, phóng thẳng vào phòng Thanh Phong Tuấn.

Trước hết cô dùng chìa khóa vạn năng mở khóa cửa lớn, tiếp theo mở khóa phòng ngủ nhưng dùng bao nhiêu là chìa khóa cùng với những cách khác nhau vẫn không cách nào mở ra được.

Hàn Thiên Tuyết nhủ mầy, a, không nghĩ tới người bạn tốt Thanh Phong Tuấn lại cẩn thận đến vậy, có phải sợ người khác phá hỏng chuyện tốt của hắn hay không? Không ngờ lại bảo vệ bà xã bảo bối tương lai quá mức như vậy?

“Đại tiểu thư, căn phòng này đều được thiếu chủ đặt hệ thống giám sát và điều khiển, đặc biệt là phong ngủ, cô mờ cũng không ra, hơn nữa có cài đặt thiết bị cách âm, chúng ta cũng không thể làm âm lên ảnh hưởng tới giấc nghỉ ngơi của thiếu chủ được. Sáng mai, thiếu chủ tỉnh lại sẽ biết tiểu thư tới. Sáng mai cô đến thăm bọn họ lần nữa cũng không muộn.”

Hàn Thiên Tuyết nhìn khóa cửa, được rồi, cô thừa nhận về hệ thống giám sát và điều khiển này quả thật cô không bằng Thanh Phong Tuấn cùng tên máy tính tiểu Ngân tài hoa, không thể làm gì khác hơn là chờ một chút rồi. Thật vất vả và chuồn êm ra ngoài, tối nay cô không có ý định trở về, đi tới khách sạn đã, có lẽ..... đến xem người đàn ông bị cô tổn thương.

.....

Sáng sớm hôm sau.

“Thùng thùng thùng!”

Mọi người đang ăn điểm tâm đồng loạt ngẩng đầu lên, phát hiện cửa lớn ba tiếng lớn như sét đánh.

Diệp Vị Ương đứng lên trước, sợ người bên ngoài sợ ý làm phiền tới Thanh Phong Tuấn vừa ăn sáng xong đã trở về thư phòng.

Cô như chú mèo nhìn ra ngoài một chút, A? Tại sao lại là hai phụ nữ trung niên? Nhìn qua thì có vẻ là một người phụ nữ liên hội.

“Cái kia..... các người tìm ai? Diệp vị ương mở cửa khách sạn nói

“Tiểu thư, chúng tôi tới tìm chồng cô.”

“Chồng của tôi?” Cô còn chưa kết hôn mà, chẳng lẽ là tìm Thanh Phong Tuấn? Không thể nào? Nhìn dáng dấp Thanh Phong Tuấn hẳn cũng không biết hai bác gái này.

“Không sai, tìm người đàn ông của cô. Có người tố cáo chồng cô ngược đãi vợ”

Ngược đãi.....vợ?

Điều này khiến Diệp Vị Ương giật mình, sững sờ nghĩ, mặc dù Thanh Phong Tuấn có chút đáng sợ nhưng dường như không hề liên quan đến từ ngược đãi. Hơn nữa cô không phải vợ hắn.

“Cái đó..... Các người nhất định là nhầm rồi, trong nhà này không có ai ngược đãi người khác đâu.”

“Tiểu thư, không phải sợ, chúng tôi sẽ làm chủ cho cô, ra đây! Bên trong nếu có gan thì ra đây!”

—————Trời ạ, ai tới nói cho cô biết, ở đây diễn trò hài gì vậy, mau kết thúc đi!

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của Diệp Vị Ương, hai phụ nữ trung niên thương xót hết lên ” Ai nha, còn nói không có ngược đãi, ngược đãi đến nỗi tinh thần hoảng hốt! Đây, mau ra đây! Cái tên ngược đãi cuồng bên trong!”

“Này, các người đợi đã nào.! Đầu tiên đừng gọi loạn đãi!” Thân thể linh lung vội vàng đem rèm đóng lại, đi ra khỏi phòng “Hai chị ơi, trong nhà này thực sự không có ai ngược đãi tôi, quả thật chỉ là hiểu nhầm thôi!”

“Chắc chắn, làm sao có thể hiểu lầm được! Xem cô giống như đã bị ngược đãi từ lâu rồi! Da trắng như vậy, mắt lớn như vậy, dáng người đầy đặn, rõ ràng vì vì lâu rồi lượng dinh dưỡng không được đầy đủ, cộng thêm không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.” Trong đó một người phụ nữ trung niên

ngghiêm chỉnh lại là do Hàn Thiên Tuyết cải trang, cô nhìn đáng dấp thấp phần xinh đẹp của Diệp Vị Ương, mặc dù không phải lần đầu tiên gặp mặt nhưng rốt cục vẫn không nghĩ ra một cô gái xinh đẹp như thế làm sao có thể thích sát thủ hắc đạo lạnh như băng Thanh Phong Tuấn đây? Được rồi, mặc dù cô thừa nhận Thanh Phong Tuấn cũng rất đẹp trai.

“Haizzz,hai là hai người đi trước đi,mặc dù ba người đàn ông trong nhà cũng không có đánh người vô cớ nhưng cũng không nên chọc họ.”Diệp vị ương cũng gấp, cái gì mà nhìn cô rõ ràng là một người bị ngược đãi từ lâu? Cô trắng là bởi vì làn da của cô tốt,đôi mắt lớn của cô không biết đã khiến bao nhiêu người hâm mộ,đáng người cô cao gầy chính là dáng chuẩn của một người mẫu.

Diệp Vị Ương vô tội nhìn hai người phụ nữ trước mặt,mơ hồ cảm thấy hai người này có chút không giống với phụ nữ trung niên.

Vừa thấy hai phụ nữ trung niên trước cửa, A Viễn cả lăm “Người.....các người...” Một người trong hai người đó là ai vậy? Sao lại giống vậy.....

Không đợi hần nói xong, một người phụ nữ đã bước lên trước ke cổ áo của hần, không hề khách khí tiên bố “Tôi tới mượn người, nhớ báo lại với thiếu chủ nhà các anh tôi tạm thời mang người đi!”

Sau đó,bóng người lóe lên,tiếp sau đó một trong hai người phụ nữ trung niên và Diệp vị ương đã không thấy,một người khác rõ ràng là người hầu,từ đầu đã nhắm đến A Viễn và tiểu Ngân, ngăn họ không đuổi theo.

A Viễn đáng thương xông lên trước mặt,người phụ nữ này thật đáng sợ chỉ bắt mình Diệp Vị Ương,đều tổ chức nhắm vào người của thiếu chủ,mục đích bắt danh lại không để một quyền đánh chết,tiểu Ngân rất bình tĩnh nhìn mặt của A Viễn,rất may trước đó mình không có xông đến.

Lúc này Thanh Phong Tuấn bình tĩnh từ thư phong đi ra.

Rất dễ dàng nhận thấy,hần thông qua phòng giám sát và điều khiển đã biết chuyện gì vừa xảy ra, .

“Thiếu chủ,lần này đại tiểu thư thật kỳ quá dường như là cô ấy mang chị dâu tương lai đi,hiện tại.....Chúng ta phải làm sao?” Tiểu ngân rất am hiểu dịch dung thuật cho nên trước tiên đã xác định được là do Hàn Thiên Tuyết ngụy trang, vì vậy mà cũng không lo lắng lắm tới an nguy của Diệp Vị Ương

A Viễn lại không đồng ý,hần cảm thấy mình sơ suất một lần nữa,cúi đầu chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt.

Vậy mà Thanh Phong Tuấn chỉ xoay người trở về phong ngủ,tiếp tục đi ra cửa chính. Vậy là bọn họ yên tâm, tối thiểu là lần này thiếu chủ biết chị dâu tương lai bị đưa đến đâu.

Lại nói tới Diệp Vị Ương không ngờ tới hiện đại cũng có người biết điểm huyết,cô cho rằng thân thủ của Thanh Phong Tuấn đã rất lợi hại rồi,tự nhiên lại bị người phụ nữ trước mặt khiến cho không thể động đậy được.Hiện tại nhiều lắm thì cô cũng chỉ cử động được đầu, miệng cũng không thể phát ra tiếng gì.

“Ừm,mặc đồ của chính mình thật thoải mái.” Từ trong bụi cây vắng vẻ ngghiêm nhiên đi ra chính là Ha Thiên Tuyết,cô phui bụi đất trên người xuống, cười tủm tỉm bắt đầu lăm bằm,nụ cười vẫn như cũ có chút khổ tâm

Cô đi tới trước mặt Diệp Vị Ương,nói rất chân thành “Thật xin lỗi, hôm nay uất ức cho cô rồi . Tôi chỉ muốn dùng cô ép bạn tốt của tôi đưa ra một quyết định.”

Đôi mắt Hàn Thiên Tuyết cực kỳ sáng cùng với Diệp Vị Ương trong sáng đơn thuần hoàn toàn khác nhau, trong mắt cô chột hiện lên trí thông minh.

Nghe xong lời của cô,Diệp Vị Ương lại buồn bã nhìn cô,không nói nên lời.

Hàn Thiên Tuyết nhìn cô chằm chằm một hồi lâu,chột bùng tình “A, tôi quên giải huyết đạo cho cô rồi.”

Thích thích hai cái,thật đúng là so với phim ảnh không có khác biệt gì, Diệp Vị Ương có thể cử động.Cô cử động xuống dưới thấy người có chút cứng ngắc kinh ngạc nhìn Hàn Thiên Tuyết trước mặt, thì ra cô ấy chính là người phụ nữ trung niên vừa rồi.

Diệp Vị Ương cố gắng mở miệng nói “Bạn tốt mà cô nói là Thanh Phong Tuấn sao?Như vậy, nếu là bạn tốt, cô việc gì phải buộc anh ta quyết định? Hơn nữa cô đã thân với Thanh phong Tuấn như vậy,cô nên viết tính cách của hần chứ, cô bắt tôi không sợ hần tức giận sao?”

Hàn thiên Tuyết gật đầu một cái lại lắc đầu,cô ngẩng đầu nhìn lên trời,ánh mắt sáng trong hơi híp lại lộ ra một cảm giác có cô đơn, có miên man chưa từng xuất hiện,nói “Diệp tiểu thư, chỉ bằng những lời cô vừa nói lúc này tôi biết ngay cô thực ra chỉ là người có vẻ ngoài đơn thuần, thực tế cô lại là một cô gái rất thông minh.Nếu như cô không thiện lương,không suy nghĩ vì người khác nhiều,có thể về sau cô sẽ có một sự nghiệp lớn lao,sẽ trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.Cho nên tôi bắt cô,chi vì tôi bị ép tới đường cùng”

“Cô.....Làm sao vậy?” Diệp Vị Ương thử thăm dò hỏi.

“Cha tôi ép tôi,tôi có thể nhịn nhưng bây giờ cả Dạ Phi Phàm cũng không tin tưởng tôi,thậm chí sau khi hần xem xong băng ghi hình giám sát và điều khiển thế nhưng vẫn nghi ngờ chuyện quảng cáo ngày đó là do tôi làm,ngày đó cơ thể tôi yếu như vậy,từ bệnh viện tôi gặp hần,tại sao hần có thể hiểu lầm tôi như vậy? Cũng bởi vì ngày đó tôi không tìm được hần trong phong làm việc, cho rằng hần sẽ ở phòng chụp ảnh quan sát,tôi vào trong hần liền cho rằng tôi làm chuyện đó? A,tôi biết cha tôi cung cấp một số tin có thể tin cho Thanh Phong Tuấn,hần chắc chắn đã biết kẻ ra tay đứng đằng sau bức

màn,hắn biết là ai muốn đưa cô vào chỗ chết cũng biết ai đã gián tiếp hãm hại tôi,thế nhưng hắn lại chậm chạp không chịu ra tay,đây chính là lý do khiến hôm nay rồi buộc hắn phải quyết định! Trong lòng tôi rất đau,bị hiểu nhầm rất khó chịu,tôi đợi không được.”

Hàn Thiên Tuyệt nói tới đây dừng lại một chút, ánh mắt thoáng hiện ánh sáng trắng nhũ,tiếp tục nói “Lần này trở về nước,tôi hiểu rõ một chuyện,thời gian có thể thay đổi tất cả bao gồm cả tình cảm từng cho là khắc cốt ghi tâm! Hiện tại,người Dạ Phi Phàm quan tâm nhất là cô. Hắn cho rằng tôi làm cô bị thương,là tôi muốn cô chết điều này khiến tôi làm sao mà chịu nổi?! Ha ha, nếu hắn nghĩ tôi xấu như vậy thì tôi cũng phải làm chuyện gì cho hắn xem một chút. Diệp tiểu thư,cô thật hạnh phúc,cô đoán xem rốt cuộc Thanh Phong Tuấn phải tốn bao nhiêu thời gian để tìm được cô đây? Không bằng chúng ta tình thời gian nhì!”

Lần nói chuyện này diễn ra trong mười lăm phút, Hàn Thiên Tuyệt nói xong bắt đầu nhìn đồng hồ đeo tay đếm giây.

Đếm giây? Diệp Vị Ương nghĩ thầm, Thanh Phong Tuấn cho dù có thần thông quảng đại mấy đi nữa cũng không thể tìm thấy cô nhanh như vậy.

Đột nhiên, tiếng súng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Có hài lòng với cơ thể của tôi?

Edit: Dục

Beta : Tieumanulk

Đếm giây? Diệp Vị Ương nghĩ thầm, Thanh Phong Tuấn cho dù có thần thông quảng đại mấy đi nữa cũng không thể tìm thấy cô nhanh như vậy.

Đột nhiên,tiếng súng vang lên.

Hàn Thiên Tuyệt nhanh nhẹn hơn ẩn mình sau phiến đá,người đàn ông này thật đúng là không lưu tình mà.

Cô quay người ở tường bắt kịp xoay một vòng,rồi xuất hiện cùng Thanh Phong Tuấn đánh nhau.

Diệp Vị Ương một bên nhìn thấy mà đau mắt cũng không thấy rõ được chiêu thức của bọn họ,động tác của bọn họ thực sự quá nhanh, phải dùng đến bốn chữ xuất quỷ nhập thần để hình dung.

“Ồ! Rất lâu rồi không có đánh nhau sáng khoái như vậy,lại còn đánh với người rất có sức khiêu chiến nữa chứ.”

Cuối cùng thì vẫn là Hàn Thiên Tuyệt ngừng lại trước,nhảy lên một cây đại thụ đối diện .

Diệp Vị Ương thoải mái cười “Tuấn,làm sao anh biết tôi ở chỗ này?”

“Tôi cùng cô ấy cùng huấn luyện tăng cường năm năm,lại cùng trở lại Thành A,có thể nói ngoài trừ Dạ Phi Phàm,không ai có thể hiểu rõ cô ấy tới nơi nào hơn tôi.” Thanh Phong Tuấn kiên nhẫn giải đáp thắc mắc giúp cô.

Diệp Vị Ương nghe xong nháy mắt trong lòng lại có chút âm ảm cùng hâm mộ.Đúng vậy, trên thế giới này chỉ có Thanh Phong Tuấn là hiểu rõ Hàn Thiên Tuyệt nhất,hắn và cô ấy cùng ở Pháp năm năm nương tựa lẫn nhau cũng nhau chịu huấn luyện năm năm, tình cảm bền vững như vậy bất cứ ai cũng không thể vượt qua.Nói cách khác, trên thế giới này người hiểu rõ con người Thanh phong Tuấn nhất cũng chỉ có thể là Hàn thiên tuyệt.Hắn và cô ấy là cặp tri kỉ,bọn họ đứng cạnh nhau rất xứng đôi. Ngộ nhớ Hàn Thiên tuyệt vẫn không chiếm được tình yêu của Dạ phi Phàm,trong lúc cô ấy đau lòng khổ sở chỉ sợ Thanh Phong Tuấn lại chính là lựa chọn tốt nhất cho cô ấy.

Lần đầu tiên Diệp Vị Ương khinh bỉ ý nghĩ của chính mình,quá không chừng chặc,chả lẽ đây là bụng dạ hẹp hòi ghen với người khác trong truyền thuyết sao? Không muốn,cô không muốn biến thành loại con gái như vậy.

“Chắc chắn, Thanh Phong Tuấn, cái tên này sao tới nhanh vậy? Chơi không vui chút nào,hôm nào chúng ta lại đấu lại lần nữa. Lần này tôi chỉ muốn nói cho anh biết tin tức cha tôi cung cấp cho anh rất có thể là thật,ông ấy muốn anh cùng Huyết Sắc Điện Phủ đấu một trận,mà tôi nhất định phải tham gia hành động lần này,anh không thể từ chối tôi! Tôi muốn dựa vào thực lực của mình chứng minh tôi trong sạch,tôi muốn khiến Dạ Phi Phàm phải thấy rõ,tôi không phải là một sinh viên đại học yếu đuối,năm năm trước ngoài học hành ra cái gì cũng không hiểu.Nếu tôi muốn hại Diệp Vị Ương căn bản không cần dùng tới cách phiền phức như vậy,vừa rồi tôi có thể giết cô ấy một trăm lần rồi . A !Thanh Phong Tuấn,anh vừa nói sai rồi nha, trên thế giới này chỉ có anh là hiểu tôi nhất,tôi hối hận tại sao trong thời gian năm năm qua tôi lại không thay đổi tình cảm để yêu anh nhì,hiện tại trong lòng tôi rất đau,tôi thật hận hắn, tôi rất hận hắn Dạ Phi Phàm trước kia hiểu rõ tôi nhất giờ đã thay đổi! Thôi, không nói tới hắn nữa anh phải cẩn thận một chút,gần đây Huyết Sắc Điện phủ làm rất nhiều chuyện mờ ám,anh ngàn vạn cần cẩn thận!” Nói xong trên cây đã không thấy bóng, Hàn Thiên Tuyệt từ trên cây

nhảy xuống, chạy khỏi, tấm lưng lạnh lẽo mà cô đơn.

Cũng bởi vì một câu nói của Hàn Thiên Tuyết, Thanh Phong Tuấn để A Viễn cùng tiểu Ngân ở lại bảo vệ Diệp Vị ương, còn hấn lại biến mất rất nhiều ngày.

Những ngày không có Thanh Phong Tuấn bên cạnh Diệp Vị Ương giống như âm hồn, mỗi ngày lúc ăn lúc hiện, phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm, phòng bếp.

Cô khiến tiểu Ngân và A Viễn không dưới trăm lần đi tìm mỗi lần chỉ hỏi một vấn đề “Các anh nói xem.Tuần sẽ không có chuyện gì chứ? Mặc dù người các anh giết đều là người xấu nhưng làm sát thủ hắc đạo rất nguy hiểm.”

“Làm ơn! Thiếu chủ của chúng ta là ai? Giống như một nhân vật thần thánh, không có mấy ai có thể khiến hấn bị thương đâu, yên tâm đi. Cô chỉ cần tự chăm sóc mình thật tốt là được, ngộ nhớ hấn trở lại thấy cô gầy như vậy, chúng tôi sẽ chết rất thảm!”

“Chị dâu, tiếp tục như vậy nữa không được đâu! Nếu không.Cô thấy buồn chán, chúng tôi cùng cô ra ngoài một chút!” Tiểu Ngân khó khăn mở miệng, kể từ lúc Tâm nha đầu hôn mê sống cuộc sống thực vật không có dấu hiệu tỉnh lại hấn lại càng trở nên lãnh khốc ít nói hơn.

“Được, tôi muốn tới công ty đi gặp Dạ Phi Phàm, tôi muốn biết tại sao hấn lại hiểu lầm chị Hàn Thiên Tuyết, ngay cả tôi là người ngoài còn thấy được cô ấy yêu hấn rất nhiều, còn nữa.tiền thể tới gặp tiểu Khả nhất trí nhớ mới tới, tôi cũng vô cùng nhớ Đông Phương Thước.”

Diệp Vị Ương càng nói càng vội muốn nhanh ra ngoài, cô vô cùng nhớ Đông Phương Thước chàng trai như ánh mặt trời, trước đó hấn như cơn bão lúc nào cũng bắt nạt cô thích gây khó khăn cho cô, thích cô ý ra dáng vẻ siêu sao quốc tế nhưng trong lúc quan trọng lại cứu cô mà thập tử nhất sinh, hiện tại hấn đang tỉnh dương đã gần giống với người thường, không biết đã xuất viện chưa?”

Thế là Diệp Vị Ương, A Viễn cùng tiểu Ngân ra khỏi biệt thự.

.....

Nghe nói sau khi tổ chức Âm Ảnh thành lập hai năm không lâu liền xuất hiện Huyết Sắc Điện phủ. Bọn họ còn ở khắp nơi nhắm vào tổ chức Âm Ảnh, quá nhiều tổ chức Âm Ảnh không dứt.

Thực lực của kẻ đứng sau của cả hai tổ chức đều không thể coi nhẹ, cuộc đối đầu hiện tại đã đi tới hồi gay cấn. Chỉ cần bên này Âm Ảnh làm nhiệm vụ thì Huyết Sắc Điện Phủ bên kia trước tiên phải cho người ra ngăn chặn. Lần này, Thanh Phong Tuấn rút cuộc cũng hạ lệnh phải cho Huyết Sắc Điện Phủ biến mất.

Thanh Phong Tuấn như quỷ mị len vào sào huyệt của Huyết Sắc Điện Phủ, những ngày này hấn đã ra ra vào vào không biết bao nhiêu lần, lại không có bất kỳ phát hiện mới nào.

Nghe nói người cầm đầu Huyết Sắc Điện phủ rất thần bí, chưa có ai từng gặp qua, tất cả đều do một người phụ nữ thể thân quản lý, chỉ là đã nhiều ngày quan sát mà vẫn không phát hiện ra người phụ nữ khả nghi nào

Rút cuộc Thanh Phong Tuấn lại len vào cái phòng tối bí ẩn kia, ở trong đó có để nhiều loại mặt nạ tóc giả cùng trang phục.

Đột nhiên, âm thanh từ bên ngoài truyền tới, xem ra chủ nhân của căn phòng đã trở lại.

Thanh Phong Tuấn lẩn mình nhảy lên chiếc đèn thủy tinh treo hình trụ

“Các người, lui hết ra cho tôi!” Một giọng nói quý dị của đàn ông vang lên.

“Vâng! Chủ nhân!”

Theo người hầu lui ra, một người đàn ông ăn mặc thập phần lưu manh đi vào phòng ngủ.

Tiếp theo hấn cởi quần áo.

Sau khi cởi hết trang phục nam giới, lộ rõ.hấn là một phụ nữ có cơ thể hoàn mỹ!

Tiếp theo cô ta thay một bộ váy ngủ, tư thái xinh đẹp nằm ngửa trên chiếc ghế quý phu tóng nhà, bình tĩnh lên tiếng ” Người đàn ông núp ở trên kia nhìn đủ chưa? Chắc chắn. đối với cơ thể của tôi có thỏa mãn không?”

Đầu ngón tay của cô lướt qua cánh môi của chính mình, khoe miệng mang theo nụ cười quyến rũ, sau đó.ngón tay quét nhanh qua ngực áo ngủ cổ trễ, hai chân phía dưới hữu ý vô tình ma sát lẫn nhau khiến quần ngủ từng chút từng chút bị kéo lên trên, lộ ra đôi chân ngọc ngà thon dài.

Thanh Phong Tuấn đem súng nhắm thẳng vào người phụ nữ, giữ chặt cò súng, nhưng trước mặt hấn lại xuất hiện rất nhiều ám khí, tiếp đó là im lặng đầu nhau, lại kèm theo cả tiếng phụ nữ rên rỉ giống như hưởng thụ sự dãi ngộ biến thái vậy.

“A, thì ra thiếu chủ của tổ chức Âm Ảnh lại đẹp trai như vậy, những bức ảnh mà thủ hạ của tôi dùng trăm phương nghìn kế chụp về so với người thật quả thực là trò cười, tôi.nhất định phải có được anh!”

Dù sao cũng là địa bàn của cô,người của cô trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Thanh Phong Tuấn.

Ngay sau đó,các cơ quan của Huyết Sắc Điện phủ bài sơn đào hải áp sát, Thanh Phong Tuấn toàn thân mặc áo chống đạn cũng phải dần dần rút lui ra khỏi Huyết Sắc Điện Phủ.

“Thanh Phong Tuấn,tình hình bên trong thế nào? Cô gái Ưu Việt bên trong dễ đối phó không hả?” Hàn Thiên Tuyết từ trên một tảng đá lớn nhảy xuống, cô đã nói rồi chuyện này cô phải can thiệp vào,cô tới trước để trợ giúp, Huyết Sắc Điện Phủ không phải dễ đối phó.

“Cơ quan bên trong rất nhiều,người phụ nữ trên trong cũng rất giáo hoạt.”

“Muốn đánh vào nội bộ thành công,trước hết phải thăm dò rõ tình hình bên trong mới được, anh phải nhớ cô gái tên Ưu Việt đó rất đáng sợ,không ai biết cô ta đang nghĩ gì,nghe nói từ nhỏ cô ấy đã có tính cách không đồng nhất,không bao giờ làm theo những gì đã bàn trước,tất cả chỉ là cô ta cao hứng,Thanh Phong Tuấn,địa hình ở trong đó mấy ngày nay anh thăm dò được bao nhiêu?”

“Địa hình thăm dò chưa được một nửa”Thanh Phong Tuấn cau mày nói sự thật

Hàn Thiên Tuyết giật mình.

Với thực lực của Thanh Phong Tuấn mà thăm dò cũng chưa tới một nửa,xem ra lần này bên kia thủ đoạn độc ác,phải đánh với nhau dài dài rồi.

.....

Lại nói Diệp Vị Ương vừa tới công ty lại không gặp Dạ Phi phàm và nhân viên mới tiểu Khả. Ngược lại tới bệnh viện lại may mắn gặp đại thiếu gia Đông Phương Thước.

Tên kia xem ra hồi phục rất tốt,vẫn đáng vẻ siêu sao quốc tế,vẫn là siêu cấp vô định đẹp trai! Đôi mắt hoa đào vừa nhìn thấy người là bắn tia lửa điện,nhưng mà.....

Nhưng Đông Phương Thước nhìn thấy Diệp Vị Ương đầu tiên là thừa dịp A Viễn cùng Tiểu Ngân không để ý cời quần áo của Diệp Vị Ương

“Trời ạ, a! Đông Phương thước! Cái tên khốn kiếp này,anh làm cái gì vậy? Tại sao lại cời quần áo của tôi? Anh.....Anh dừng tay ngay cho tôi!” Diệp Vị Ương thét chói tai.

Nhưng Đông Phương Thước lại cứ như kẻ điên xé rách quần áo cô, mãi cho đến khi nhìn thấy xương quai xanh của cô mới thôi, ở đó có một nốt ruồi hoa đào chói mắt.

Hắn cứ như vậy ngăn người ngây ngốc không nhúc nhích nhìn nốt ruồi hoa đào chói mắt tại xương quai xanh của Diệp Vị Ương,hoàn toàn ngăn người một lát rồi bắt đầu run rẩy ngay cả A Viễn xông tới đánh hắn cũng không phản kháng,chỉ làm bầm nói “Không thể nào, điều này sao có thể.....Không! Tôi không tin! Nhất định không phải là thật!”

Nói xong,rốt cuộc hắn cũng khôi phục chút tinh thần,điên cuồng chạy ra khỏi bệnh viện,người đại diện của hắn lập tức mang theo một đồng vệ sĩ đuổi theo.

Diệp Vị Ương không ngờ lại gặp phải chuyện khó xử như ngày hôm nay,cô bị tên Đông Phương thước khác thường này hù muốn chết, thật vất vả để chỉnh sửa lại y phục hoàn hảo một lần nữa,về mặt cô hoảng hốt ra khỏi bệnh viện, nói là muốn về nhà.

Cô về nhà,hiện trong biệt thự chỉ có mỗi Thanh Phong Tuấn. Đã rất lâu rồi cô chưa nghe qua tin tức của mẹ.

Mà quay lại biệt thự,Thanh Phong Tuấn đã trở về trước một bước đang nằm nhì ngoi, A Viễn và tiểu Ngân cũng không dám quấy rầy nhiều,không dám đem chuyện xảy ra hôm nay nói với Thanh Phong Tuấn, sợ hắn sẽ dạy dỗ tiểu tử Đông Phương Thước kia.Vậy vì nhỏ mà mất lớn,đầu mối thâm nhập vào nước Z cũng sẽ bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Sắc dục,vết thương bị đạn bắn,quan tâm!

Edit: Dục

Beta: Tieuemanulk

Diệp Vị Ương uống một ly trà, về phòng của mình lập tức nhận ra hơi thở quen thuộc.

Nhịp tim như sấm đánh, cô rón rén nhìn lên giường quả nhiên là Thanh Phong Tuấn đã trở về, nhìn qua có vẻ là ngủ thiếp đi.

Thấy hần ngủ, cô từ từ đi tới, phát hiện sắc mặt hần không tốt lắm, dưới mi mắt có quần thâm màu đen. Haizzz, Thanh Phong Tuấn đáng thương mấy hôm nay ở ngoài hần không nghỉ ngơi tốt rồi. Làm cho hần một chút đồ ăn ngon bồi bổ mới được!

Diệp Vị Ương đứng lên, xoay người, chuẩn bị đi tới phòng bếp, tay lại bị kéo lại, Thanh Phong Tuấn chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào.

Nhiều ngày lo lắng khiến Diệp Vị Ương cũng không nhận được nữa ôm cổ người trên giường, Thanh Phong Tuấn giống như đèn nê-nê nhẹ một tiếng nhú chát chân mày!

Diệp Vị Ương nghi ngờ hỏi “Tuấn, anh làm sao vậy?”

“Không sao, mệt chết đi được, hôm nay bỏ qua cho em trước, lên đây ngủ cùng tôi!”

“Hả? A.....” Bây giờ còn rất sớm, trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn.

Chui vào chăn bị hần ôm thật chặt, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày ngày nhớ nhung lo lắng cũng khiến cho Diệp Vị Ương nghỉ ngơi không được tốt, khi tỉnh dậy cũng mới hơn chính giờ.

Thanh Phong Tuấn trượt tay vào trong áo ngủ của cô, vuốt ve sống lưng bóng loáng của cô, nghiêng người nhẹ nhàng gặm vành tai thơm tho của cô.

Gần đây thân mật nhiều lần, Diệp Vị Ương cũng không còn xấu hổ tránh né nữa.

Cô vô thức rên khẽ một tiếng, vì để cho Thanh Phong Tuấn vui vẻ, cô đồ mặt suy nghĩ một chút, cũng do dự đưa tay lên xoa xoa cơ thể của Thanh Phong Tuấn nhưng phát hiện ra hần mặc bộ đồ dạ hành màu đen bó sát người, bộ đồ kia.....rất dày.

Bàn tay nhỏ bé của cô như mạng nhện mỏng của lửa nóng, trên choker gạt phăng ý chí cuối cùng của Thanh Phong Tuấn, nhưng một giây kế tiếp, cô không chủ được mà giúp hần cởi quần áo. Ánh mắt hần phức tạp mà thâm thúy nhìn cô gái trong lòng ngực, trong mắt nồng đấp sắc dục lại có thứ ánh sáng đèn nê-nê nhạt.

Trước kia Diệp Vị Ương không quá chủ động cho rằng mình lần này đã quá lớn mật rồi, dọa Thanh Phong Tuấn rồi, sắc mặt càng thêm hồng, lại không dám lộn xộn “Tuấn.....em!”

“.....Tiểu Ngọc, tôi đói bụng, em đi nấu cơm đi!” Giọng nói của Thanh Phong Tuấn khàn khàn lại trầm trầm, yết hầu khẽ nhúc nhích tựa như thật sâu bên trong khắc chế dục vọng của mình.

Hả?! A! Diệp Vị Ương nghe xong liền hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng chạy xuống giường thật nhanh, một lần nữa luống cuống mặc lại bộ áo ngủ sắp bị người ta cởi xuống, đồ mặt hần không thể giả bộ làm bức tường. Ai nha! Thực sự là mặt mặt chết đi được! Về mặt vừa rồi của cô tựa như một cô gái vội vàng, hoàn toàn chưa thỏa mãn được dục vọng.

Không dám quay đầu lại, cô hướng về phía người trên giường, lầu bầu nói “Cái đó.....em.....em sẽ đi chuẩn bị, anh.....anh nghỉ ngơi đi, chút nữa sẽ xong.”

Nói xong chạy như bay ra khỏi phòng ngủ, che mặt chạy vào phòng bếp, vỗ nước vào gò má hồng hồng của mình.

Bên trong phòng, Thanh Phong Tuấn đứng dậy vào phòng tắm xả nước lạnh tắm, nhìn vết thương bị đạn bắn trên ngực vẫn còn chảy máu, sau khi hần xử lý đơn giản xong, mới mặc quần áo một lần nữa ra ngoài.

Tiếp theo hần nhìn về bóng người bận rộn trong phòng bếp, đi đến phòng của Tiểu Ngân cùng A Viễn cách vách.

Thanh Phong Tuấn trầm mặc nghe tiểu Ngân và A Viễn báo cáo cặn kẽ lại tình hình của Diệp Vị Ương lúc hần không có ở nhà, không biết hần đang nghĩ gì.

Nghe xong sắc mặt của hần thoáng tái nhợt, trực tiếp cởi áo, hướng về phía tiểu Ngân nói “Xử lý vết thương một chút!”

A Viễn và tiểu Ngân hai người giật mình không thôi, trừ lần trước vì cứu Diệp Vị Ương mà bị thương ngoài ra Thanh Phong Tuấn chưa từng bị thương lần nào. Hai người nhú mày cảm thấy vấn đề có chút nghiêm trọng, thực lực của kẻ địch Huyết Sắc Điện Phủ xem ra rất mạnh. Bọn họ quan tâm hỏi “Thiếu chủ.....”

“Đừng cho cô ấy biết!”

“Nhưng.....”

A Viễn vốn muốn hỏi hai người ngày ngày ngủ cùng nhau làm sao có thể không cảm thấy được, chỉ là lời này còn chưa kịp nói ra liền bị ánh mắt lạnh băng

từng lại.

Dường như đối với tiểu Ngân việc xử lý vết thương có vẻ như tập mãi thành thói quen, hần lấy hòm thuốc ra, nhanh chóng dùng rượu cồn khử độc, cầm máu, khâu vết thương, không lâu sao làm cho vết thương nhìn có vẻ không còn nghiêm trọng nữa.

“Chú ý tới nhân viên nữa mới của tập đoàn Dạ Mị tên tiểu Khả đó đồng thời bảo vệ Diệp Vị Ương thật an toàn.” Thanh Phong Tuấn lại phân phó. Trong cả quá trình xử lý vết thương, chân mày hần cũng không có nhíu lại dù chỉ một chút, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Vâng! Thiếu chủ!” A Viễn và tiểu Ngân nghiêm túc nhận lệnh, bọn họ biết địa vị của Diệp Vị Ương trong suy nghĩ của Thanh Phong Tuấn.

Cùng nhau ăn cơm tối xong, thấy sắc mặt của Thanh Phong Tuấn vẫn còn chưa tốt lắm, Diệp Vị Ương lập tức dìu hần về phòng nghỉ ngơi.

Thanh Phong Tuấn ngủ, Diệp Vị Ương đi dọn bát đĩa, sau đó đi tắm rửa sạch sẽ phát hiện hôn nay một chút buồn ngủ cũng không có, vì vậy cô mở ti vi lên xem.

Rót cục đến mười giờ tối, cô mệt mỏi xoa xoa đôi mắt buồn ngủ đi vào phòng.

Ban đêm, Thanh Phong Tuấn nghe tiếng nhẹ nhàng mở cửa lại nhẹ nhàng đóng lại. Sau đó truyền đến một loạt tiếng động cởi quần áo.

Mà Diệp Vị Ương cũng cảm thấy rõ ràng trong bóng tối có chút mùi vị tanh tanh. Cô nghi ngờ quay về phía đầu giường lại phát hiện Thanh Phong Tuấn cũng mở mắt sáng quắc nhìn mình.

Cô thay xong quần áo ngủ cười cười xin lỗi, dịu dàng nói ” Tôi cứ nghĩ là anh đã ngủ rồi!”

Cô bật hết đèn lên, kéo chặt áo ngủ tới cạnh hần, phát hiện sắc mặt hần tái nhợt dị thường, cau mày suy nghĩ một chút, Diệp Vị Ương cũng không đến nỗi là ngu ngốc dường như lập tức liên tưởng tới cái gì, kinh hoàng nhưng lại nhẹ nhàng cởi y phục của hần, cả một cổ đậm mùi máu tươi tràn ngập căn phòng.

“Anh bị thương?” Ngửi thấy mùi máu tươi rõ ràng như vậy, dưới ánh đèn nhìn thấy vết máu lớn đã nhuộm đỏ hơn nửa áo ngủ của Thanh Phong Tuấn nhìn hết sức chói mắt. Vết thương đã được băng bó tí mĩ nhưng lại bị chảy máu.

“Không nghiêm trọng lắm” Thanh Phong Tuấn trầm giọng mang một chút mệt mỏi.

“Không được, anh phải đi bệnh viện” Diệp Vị Ương nhìn một cái cũng biết không phải là vết thương nhẹ, rốt cuộc là người nào có thể khiến hần bị thương như vậy?

Tôi không sao. Đã băng bó rồi. Hơn nữa.....đối phương nhất định bị thương nghiêm trọng hơn so với tôi.” Lời Thanh Phong Tuấn nói là thật, hần đã hủy một phần cơ quan của Huyết Sắc Đường Phủ, những tên thuộc hạ kia bị thương nặng hơn. Giờ phút này hần nhìn thấy sự lo lắng hiện lên trên đôi lông mày của cô, hần nhẹ nhàng néch miệng tâm tình không khỏi vui vẻ, cô quan tâm hần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Tôi bị thương, em giúp tôi tắm!

Chương không có nội dung, mời bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 151: Hần nói, em hấp dẫn anh

Chương không có nội dung. Mời bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: In lên dấu ấn Thanh Phong Tuấn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Động Mệ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Ngày thứ năm cuối cùng, buu kiện kỳ lạ

Edit+Beta:Tieumanulk

“Vị Ương, không được để đàn ông khác đụng vào thân thể em cũng không được diện ra bất kỳ lý do gì rời khỏi anh, được không?” Khi Thanh Phong Tuấn hỏi, Diệp Vị Ương nhìn thẳng vào trông mắt sâu như biển của hắn, trong lòng hơi xao động.

Người đàn ông trước mắt không biết, thật ra hắn không cần bất cô hứa hẹn bất kỳ điều gì, tim cô đã sớm trao cho hắn.

Cho nên cô không nói gì chỉ khe khẽ gật đầu.

Bởi vì gần đây bên ngoài rất lộn xộn, Thanh Phong Tuấn khuyên Diệp Vị Ương tốt nhất tránh đi ra ngoài, thời điểm Diệp Vị Ương nhàm chán sẽ đến thư phòng Thanh Phong Tuấn mở máy vi tính ra xem hoặc nghiêm túc vẽ bản thiết kế, hoặc vào xem hộp thư do những người ái mộ nhiệt tình mong muốn cô nhanh trở lại giới người mẫu.

Cũng bởi vì thế, khi cô nhìn thấy một phong thư rất quý dị lập tức trọn to hai mắt, một hồi lâu quên đi hít thở. Sau đó cô run rẩy nhìn xung quanh biệt thự Thanh Phong Tuấn, ánh mắt mang theo hoang mang xen lẫn lo lắng.

Cuối cùng cô hít sâu một hơi, run rẩy mở ra điện tín, rồi trả lời cho chủ nhân bức thư một câu: “Hắn bị thương, cho tôi năm ngày thời gian, năm ngày sau không gặp không về.”

Chuyện này cô không có nói cho bất luận kẻ nào bao gồm Thanh Phong Tuấn, tiểu Ngân cùng A Viễn. Không ai biết rốt cuộc điện tín quý dị đó rốt cuộc ghi những lời kinh thiên động địa gì. Chỉ là mỗi khi cùng A Viễn và tiểu Ngân ra ngoài mua thức ăn, trong quá trình mua thức ăn cô diện có muốn một mình vào phòng rửa tay biến mất một lát.

Sau lần đó, mỗi ngày Diệp Vị Ương đều tự mình cẩn thận chăm sóc Thanh Phong Tuấn. Cô tự mình xuống bếp nấu cơm, sau đó từng múng từng múng thổi canh nguội dứt Thanh Phong Tuấn.

Cũng nhờ cô cẩn thận chăm sóc vết thương trên người Thanh Phong Tuấn khôi phục rất nhanh hơn nữa tâm trạng ngày càng đặc biệt tốt. Có một câu nói rất hay, tình yêu là độc được cũng là linh đan diệu dược, nó có thể đưa người vào chỗ chết cũng có thể làm người thoát cái cái tử hồi sinh!

Ngày hôm nay, trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp Vị Ương cùng Thanh Phong Tuấn, trong phòng ngủ yên tĩnh có chút lạ thường, mỗi hơi thở của cả hai đều mập mờ, cái này gọi là cảm ứng!

Lại nói Thanh Phong Tuấn có tính thích sạch sẽ, kể từ ngày vết thương lần nữa nứt vỡ do Diệp Vị Ương mỗi ngày giúp hắn lau người, hôm nay vết thương trên người hắn căn bản đã khỏi có thể tự vận động, hiện tại hắn thoải mái ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú Diệp Vị Ương nhiều ngày chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, không nói một câu.

Diệp Vị Ương nhìn Thanh Phong Tuấn ngồi trên ghế sa lon ánh mắt sáng quắc như ngọn lửa pháo bông, thái độ bình thản dịu giọng nói: “Vết thương anh đã khỏi hẳn có muốn uống rượu đỏ? Em thấy anh sưu tầm rất nhiều rượu đỏ quý hiếm, uống vừa phải sẽ rất tốt cho cơ thể anh.”

Thanh Phong Tuấn nhú mày, từ chối cho ý kiến: “Được! Chúng ta uống chung.”

Vì vậy Diệp Vị Ương ôm tới chai bình rượu đỏ. Nhưng đến khi cô khom lưng duyên dáng đặt tất cả trên bàn lại nói: “Anh cứ uống trước... còn phải em đi tắm.”

Lúc Diệp Vị Ương nói câu này ánh mắt hơi né tránh, sắc mặt đỏ hồng, căn bản không dám nhìn vào mắt Thanh Phong Tuấn.

Cô nói xong không chờ Thanh Phong Tuấn trả lời, trực tiếp vội vã đi về hướng phòng tắm.

Rất nhanh phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, cửa bị khóa trái.

Sắc mặt cùng động tác cứ như đang mời gọi, Thanh Phong Tuấn mới nhớ lại lúc hắn bị thương Diệp Vị Ương đã đồng ý cho rằng lần này Diệp Vị Ương muốn chủ động, hắn rất tò mò vui vẻ chờ đợi hoàn toàn không có đa nghi.

Không biết có phải vì vết thương trên người mới khỏi, sức chống cự tương đối yếu, Thanh Phong Tuấn chỉ vừa nhìn phòng tắm vừa thưởng thức rượu đỏ, thế nhưng chỉ mấy ly đã say.

Thời gian trôi qua nửa giờ nhưng đối với Thanh Phong Tuấn mà nói cứ như cả thế kỷ. Hắn không biết trong lòng mình rốt cuộc mong đợi điều gì.

Đứng dậy bước chân hắn lao đảo đi tới cửa phòng tắm, thân thể cao lớn dựa vào trên tường, cúi đầu nhìn trong khe cửa ai ngờ lại tối đen. Thanh Phong Tuấn đầu tiên sợ hãi, tiếp rất nhanh phục hồi tinh thần, Vị Ương không phải đi vào tắm sao? Sao chưa mở đèn phòng tắm? Rõ ràng trước đó có nghe tiếng nước chảy. Chẳng lẽ. Vị Ương tiểu ngốc ở bên trong xảy ra chuyện gì?

Thanh Phong Tuấn lo lắng nghiêm túc đứng thẳng người, đưa tay vội vàng gõ gõ cửa, không có phản ứng! Trong lòng hoang mang, sợ Diệp Vị Ương ở bên trong tắm nước nóng sợ ý ngã xuống đất ngất đi thì thảm!

Cũng may tất cả chìa khóa phòng hắn luôn mang theo bên người, hắn bắt đầu tìm chìa khóa phòng tắm trên người.

Vậy mà tốn rất nhiều thời gian tìm chìa khóa, thậm chí lật ra cả túi vẫn không tìm được! Trong phòng tắm im lặng như cũ.

Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên lo lắng, càng lo lắng trong lòng hắn càng không nắm chắc càng trống rỗng, hắn cảm giác tay chân luống cuống giống như mất đi thứ mình quý trọng. Ngoài vội vàng trong lòng hắn còn có bi ai, ngay cả hắn cũng cảm thấy xa lạ. Một khi để ý một người lại lo được lo mất.

Thanh Phong Tuấn lại vỗ mạnh lên cửa, không phản ứng cũng mở không ra. Ngay cả cửa cũng muốn đối nghịch hắn? Trên khuôn mặt anh tuấn có vẻ mệt mỏi, chuẩn bị đập cửa tiếp nhưng cửa phòng tắm trước mặt hắn từ từ mở ra.

Thân thể hắn vốn gấp gáp mà dựa vào cửa, hiện tại cửa vừa mở ra hắn lại không có điểm tựa, lập tức không đứng vững, thân thể lao đảo nghiêng về trước.

Diệp Vị Ương mặc áo ngủ bằng voan mỏng luống cuống tay chân đỡ hắn! Hắn lại theo thói quen chôn đầu sau vào cổ cô, mút thật sâu, thơm quá.

Thanh Phong Tuấn dường như đem toàn bộ sức nặng đè lên bả vai gầy yếu của cô, vui vẻ giống đứa bé cười ha ha nói: “Vị Ương, thì ra em còn ở bên trong? Ha ha.” Hắn còn tưởng rằng, hắn còn tưởng rằng. cô xảy ra chuyện!

Theo hắn nói mùi rượu lập tức lan tỏa ra, Diệp Vị Ương nhũn chân mày thanh tú, lo lắng hỏi ngược lại: “Sao lại uống say thế này?”

Hỏi xong cũng không cần Thanh Phong Tuấn trả lời, cô đỡ hắn đi vào phòng ngủ.

Hắn rất nặng Diệp Vị Ương thật vất vả mới đỡ hắn vào được gian phòng, chịu hết nổi cánh tay nhừ mỏi vừa buông ra hắn đã ngã xuống.

Thật may bên cạnh chính là ghế sa lon, Thanh Phong Tuấn thuận thế ngã lên, ghế sa lon mềm mại tiếp nhận trọng lượng của hắn, nhưng đầu của hắn lại không cẩn thận đập trúng vành ghế, đau đến khiến hắn hít hơi, người tỉnh táo không ít.

Diệp Vị Ương ở bên cạnh nhìn. Cho đến Thanh Phong Tuấn tự mình chống ghế sa lon ngồi dậy ngược mắt nhìn cô.

Trong phòng không mở đèn, hắn không thấy rõ nét mặt của cô, vì vậy hắn bá đạo nói: “Vị Ương tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Điên cuồng yêu cô, muốn cô

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thanh Phong Tuấn cười nhưng cười đến băng hàn thấu xương!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Thiếu chủ lãnh đạm, cô ấy sống hay chết không quan hệ tới tôi!

Edit:Dực

Thanh Phong Tuấn nhìn chiếc giường trống không rỗng giần “Em trốn tôi sao? Có bản lĩnh thì đừng để tôi bắt được!”

Cái thời kì niên thiếu tức giận cùng thất vọng không cách nào kiềm chế bản thân của Thanh Phong Tuấn đã trôi qua. Hôm nay bị Diệp Vị Ương chuốc thuốc mê cổ ý trốn đi, cho rằng lần đầu tiên bị Diệp Vị Ương lừa dối, một lần nữa hấn cảm nhận sâu sắc được sự tức giận cùng thất vọng.

Giữa người với người muốn tạo lòng tin rất khó nhưng muốn phá hủy lại rất dễ dàng, chỉ cần làm một chuyện gì có có ý nghĩa phá hủy là được. Mà Diệp Vị Ương không chỉ hạ được hấn mà còn viết thư tuyệt tình.

Cô nói, tôi đã từng cố gắng để yêu anh nhưng.....tôi không có cách nào có thể yêu anh.

Cô nói, cho nên tôi với anh ở chung một chỗ, nguyện ý gần gũi cùng anh chỉ là vì quý thần xui khiến vì anh mà thất thân.

Cô nói, tôi thầm mến Dạ Phi Phàm nhiều năm như vậy, yêu nhưng lại không có được cho nên tôi một mực cố gắng tìm phao cứu sinh mới.

Cô nói, thật xin lỗi, trong lòng tôi vẫn còn có bóng dáng của Dạ Phi Phàm, anh không cách nào có thể dẫn tôi ra khỏi thứ tình cảm của quá khứ kia không cách nào cứu vớt tôi, tôi chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Cô nói, thật xin lỗi, gặp lại sau, xin đừng tìm tôi, sẽ có một cô gái tốt hơn thích hợp với anh, mong rằng sau này anh sẽ hạnh phúc.

A, hay cho câu xin lỗi! Hay cho câu gặp lại sau!

Hai cho câu không cần tìm cô hay cho câu mong rằng sau này hấn sẽ hạnh phúc!

Những lời này sao mà tàn nhẫn quá! Thì ra tất cả thứ tình cảm dịu dàng đều là dối trá, cô đối tốt với hấn cố gắng tiếp nhận hấn chỉ bởi vì cô yêu Dạ Phi Phàm quá sâu quá đau khổ, muốn tìm một tình yêu mới để giải thoát, tìm kiếm một cái phao cứu sinh mới!

“Thiếu chủ! Vậy có phải không cần tiếp tục tìm kiếm vị bác sĩ Anh Túc thần bí của nước Z? ” A Viễn thử thăm dò hỏi, ngôn từ trong lời nói rất cẩn thận, dù sao thì lúc đầu tốn nhiều thời gian cùng công sức như vậy cũng là vì để chữa lành vết thương trên người Diệp Vị Ương, nhưng hôm nay Diệp Vị Ương đã dứt khoát rời đi như vậy thì dường như không cần thiết tiếp tục tìm kiếm.

Thanh Phong Tuấn nhìn đám mây bên ngoài cửa sổ mờ ảo như mộng, về mặt của hấn lại lạnh thêm mấy phần, không chút thay đổi cũng không quay lại phân phó “Tiếp tục tìm, còn nữa nhanh chóng tìm ra vị trí mẹ của cô ấy Diệp Như Trần.”

“Vâng! Thiếu chủ!” Trong lòng A Viễn mặc dù vẫn còn rất nhiều nghi vấn nhưng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể nhận lệnh rồi lui ra.

Sau khi A Viễn đi, tiểu Ngân từ thư phòng ra ngoài, rất dễ nhận thấy hấn thông qua hệ thống quan sát của thư phòng nắm rõ nội dung cuộc trò chuyện của Thanh Phong Tuấn và A Viễn, hấn vui mừng nói “Đại ca anh nên sớm làm như vậy, cho dù tôi có ấn tượng rất tốt với Diệp tiểu thư nhưng tôi cũng không cho rằng anh thả mẹ của cô ấy thì có thể chấm dứt ân oán kiếp trước. Mẹ của cô ấy, cái người phụ nữ tên là Diệp Như Trần gì đó, quả thực đáng chết!”

Ân oán vô cùng thâm trọng của gia tộc Thanh Phong Tuấn năm đó tiểu Ngân cũng biết một chút, tuyệt đối không thể rũ bỏ quan hệ với cha mẹ của Diệp Vị Ương, hôm nay cha của Diệp Vị Ương đã chết, Diệp Vị Ương vẫn chưa biết rõ về thân thể của cô, mặc dù có khả năng quan hệ của cô và mẹ của cô cũng không được tốt lắm nhưng chung sống cùng nhau nhiều năm, nếu như Thanh Phong Tuấn thật giết mẹ của cô, cô nhất định sẽ vô cùng khổ sở? Thanh Phong Tuấn vốn luôn luôn do dự, mà Diệp Như Trần cũng nghe ngóng được tin nhanh chạy trốn nhanh như gió làm hấn vẫn duy trì thái độ không làm được gì nhưng bây giờ Diệp Vị Ương kiên quyết rời khỏi hấn, điều này đã thay hấn quyết định. Tất cả những người làm hại tới người thân của hấn đều đáng chết, bao gồm cả mẹ của Diệp Vị Ương!

“Tiểu Ngân, cậu nói xem tôi có nên cảm ơn Diệp Vị Ương hay không? Dù sao thì bây giờ cô ấy cũng lựa chọn rời đi, đi càng sớm tôi càng tỉnh táo, càng

hiểu rõ cái gọi là tình yêu trên thế giới này,cũng không đắm vào vết xe đổ của cha tôi. A , cô cùng mẹ của cô lại cùng một hạng người,đều là phụ nữ không có tâm đều độc ác như vậy! Điểm khác nhau duy nhất chính mà mẹ của cô ấy vì danh lợi cùng tiền bạc mà bắt tay với cha cô ấy cùng với một số người thuộc hoàng thất nước Z lừa gạt hãm hại cha tôi,mà cô,cô lại rất thiện lương,đối với rất cả mọi người đều rất tốt duy chỉ với tôi là tàn nhẫn,lừa gạt tình cảm của tôi! Chắc chắn,đối với một người mà cuối cùng lại dùng được bán đứng chính bản thân cùng tôn nghiêm cũng muốn rời đi tôi, tôi nên trừng phạt cô ấy thế nào để khiến cô cũng cảm nhận được tôi cũng rất đau,để cho cô khắc cốt ghi tâm,để cô ấy hối hận không kịp đây?”

Thanh Phong Tuấn nói ra những lời này nhẹ vô cùng lại vô cùng lạnh,cuối cùng chậm rãi tựa như nói cho chính hấn nghe, rồi lại giống như hỏi ý kiến của tiểu Ngân.

Tiểu Ngân nghe được kinh hồn bạt vía,không khỏi nhúu mày,lo lắng nói “Đại ca, mặc dù tôi thấy cha mẹ của Diệp tiểu thư đều đáng chết, nhưng mà.....Nhưng mà Diệp tiểu thư không phải là người xấu,tôi nghĩ lần này cô ấy rời đi có phải hay không là hiểu nhầm hay nỗi khổ tâm nào đó?

Dù sao thì chung sống với nhau một thời gian dài, Diệp Vị Ương để lại cho tiểu Ngân một ấn tượng rất sâu sắc,thiện lương xinh đẹp mà lại là một cô gái kiên cường,nếu như Tâm nha đầu không tồn tại,hấn nghĩ, hấn cũng sẽ động lòng ? Nhưng chính bởi vì Thanh Phong Tuấn thích cho nên ánh mắt của hấn vẫn một mực tôn kính,xem cô như chị dâu tương lại là thiếu chủ phu nhân.

Hôm nay cô đi,trong lòng tiểu Ngân có một chút mất mát xen lẫn một chút buồn,càng không cần nói cùng cảm giác này với Thanh Phong Tuấn.

Bình thường tiểu Ngân nói rất ít nhưng bây giờ vì Diệp Vị Ương mà nói nhiều lời cầu xin như thế.

Điều này càng khiến Thanh Phong Tuấn cười lạnh một tiếng,hấn vốn quay lưng về phía tiểu Ngân,gìo phút này lại từ phía cửa sổ sát đất quay người lại như quân vương lạnh lùng không dao động nói ” Cô ấy thật đúng là khắp nơi lưu tình,ngay cả cậu cũng có ấn tượng tốt đối với cô ấy như vậy.Đáng tiếc.....Tiểu ngân,cậu nên hiểu,cho dù lần này cô ấy có rời đi vì nỗi khổ tâm hay hiểu lầm đi chăng nữa,cô ấy để lại một phong thư còn hạ được tôi kiên quyết rời đi,đây chính là hành động đẩy tôi ra,không để tôi bước vào thế giới bên trong của cô ấy,căn bản là không tin tưởng tôi! Hoặc là nói,cô ấy căn bản là không để tôi thay cô ấy kết thúc những điều khó khăn! Đã như vậy,về sau tôi không muốn nghe đến tên của cô ấy nữa,cô ấy sống chết ra sao.....chẳng quan hệ gì tới tôi!”

Nói xong, không hề để cho tiểu Ngân có cơ hội nói thêm gì nữa,hấn trực tiếp đẩy ra cửa phòng ngủ,xoay người đi vào,đóng cửa lại, chặn tất cả ở bên ngoài

Không ai biết,từ nhỏ hấn sống trong bóng ma thù hận như thế nào,cũng không ai biết hấn nhiều lần đấu tranh với có thể chuẩn bị bỏ qua cho mẹ của Diệp Vị Ương,hấn lúc nào cũng suy nghĩ cho Diệp Vị Ương,thế mà cô lại chọn cách này để rời đi khiến cho hấn khiến cho hấn khó chịu đau lòng.

Lần này hấn không muốn dễ dàng tha thứ cho cô. Hấn nhất định phải khiến cho cô trả giá cao vì hành động của mình.

Mà Diệp vị ương sau khi vất vả rời khỏi biệt thự của Thanh Phong Tuấn,trong lòng cô thực sự trống vắng,bị một chiếc xe đã hẹn trước đón đi,ánh mắt bị bịt kín,cô cũng không giãy giụa chỉ bình tĩnh uy hiếp” Theo lời các người nói thì chiếc nhẫn kia đúng là tôi đã từng thấy qua,trên thế giới này thực sự chỉ có mình tôi mới biết vị trí của chiếc nhẫn đó mà nốt ruồi hoa trên người tôi đã bị hủy,các người ai cũng không chiếm được, hôm nay các người chỉ trông cậy vào tôi nói ra vị trí chiếc nhẫn ,vì thế cứ theo thỏa thuận,các người nhất định phải dẫn tôi đi gặp lão đại của các người.Nếu không.....Nếu không thì tất cả hãy cùng nhau “ngọc nát đá tan” đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Ngược đãi,chiếc nhẫn,thấy đại soái ca!

Diệp Vị Ương bị đưa đến một quầy rượu xa hoa trụ lạc dưới lòng đất,mấy người đàn ông nắm lấy tóc cô,kéo đến trước mặt một người phụ nữ với đôi mắt màu tím còn đang hút thuốc.

Có lẽ là ánh mắt của cô quá đối bình tĩnh hay cô giả bộ quá lạnh lùng,người phụ nữ hút thuốc đột nhiên lại dụi mắt nhìn cô “Chắc chắn,bộ dạng cũng không tệ! Cô không sợ tôi? Cô thử nhìn mấy người đàn ông bắt cô mà xem,bọn họ không dám đưa mắt nhìn tôi lấy một cái. A thật can đảm,tôi thích! Về sau gọi tôi là chị Ưu Việt! Nốt ruồi hoa đào trên người cô đã bị hủy, như vậy,nói đi,chiếc nhẫn kia ở đâu? Theo thông tin tôi điều tra được, cô rất có thể là người cuối cùng nhìn thấy chiếc nhẫn của Thanh Phong Tuấn trước khi mất! Nói,chiếc nhẫn đó có phải hiện tại đang ở trên người cô không?”

Người phụ nữ hút thuốc nói xong còn đến gần cô,hướng về phía cô mà phun một làn khói thuốc .

Trong hai phút Diệp Vị Ương không dám hô hấp,chỉ sợ trong làn khói kia có hơi độc,bây giờ mà dính phải con nghiện coi như là xong đời.

Chờ làn khói thuốc sặc mùi kia tan hết,cô đánh đòn phủ đầu hỏi ngược lại

“Là cô gửi cho tôi bức điện tin đe dọa sao? Như vậy trước kia cũng chính là cô muốn phải tôi phải không? Ba lần bảy lượt khiến tôi dính phải chuyện bất nghĩa, thậm chí còn đưa tôi vào chỗ chết, rốt cuộc tôi với cô có thù oán gì? Nếu quả thật là cô làm, vậy tại sao cô lại mượn bằng ghi hình giám sát đem trách nhiệm giả họa lên người Hàn Thiên Tuyết?”

Cô tốt cuộc là có ý gì? Cô chắc chắn biết thân thể của tôi? Con nữa,.....có thật là cô đã chôn bom ở bên ngoài biệt thự của Thanh Phong Tuấn không? Trong biệt thự của hắn có hệ thống đo lường kiểm tra kín đáo mới nhất làm sao có thể không bị hắn phát hiện? Cô rõ ràng là gạt tôi?

Nếu như hôm nay cô không nói cho tôi biết sự thật, đừng mơ lấy được chiếc nhẫn ở chỗ tôi! Tôi mà chết chiếc nhẫn cũng sẽ theo cái chết của tôi biến mất khỏi thế giới!”

Diệp Vị Ương nói xong, người phụ nữ hút thuốc lấy chiếc kính râm màu đen xuống, lạnh lùng cười, trong mắt lộ ra sự hung ác mãnh liệt cùng với sát ý “Diệp Vị Ương, tôi chỉ mới nói là gan cô lớn, khen cô vài lời mà cô liền coi là thật nghĩ mình có tư cách thương lượng rồi hả? Bây giờ cô đang uy hiếp tôi sao? Chắc chắn, quả là chưa từng thấy qua thế giới hắc ám cái gì cũng không sợ đại tiểu thư ả, cô có nghe qua Huyết Sắc Điện Đường chưa? Cô có nghe tới cái tên Ưu Việt này chưa? Cô có biết nếu như tôi muốn cô chết thì hiện tại cô sẽ chết không? Chỉ giống như bóp chết một con kiến mà thôi!”

Nói xong, Ưu Việt đem tàn thuốc cháy nóng dụi mạnh lên bàn tay Diệp Vị Ương!

Loại cảm giác đau đớn truyền đến tim nhưng Diệp Vị Ương không hề cầu xin mà lại cười, sắc mặt tái nhợt nói ” Những vết sẹo trên người tôi đã có nhiều rồi, có thêm mấy cái nữa cũng không ngại đâu. Nói tóm lại, hôm nay tôi không có đáp án thì cô đừng mơ tưởng biết được vị trí của chiếc nhẫn.”

“Ha ha —————” Sắc mặt Ưu Việt sa sầm lại, tay nắm thành quyền giọng nói yêu mị mà âm lãnh nói ” Tốt! Đều là lòng hiếu kỳ hại chết mèo, nếu cô muốn biết tất cả như vậy, vậy tôi nói hết cho cô biết trước, sau đó sẽ cho cô biết cái giá phải trả vì dám mặc cả giá cao với tôi! Diệp Vị Ương cô nghe kĩ cho tôi!

Thứ nhất, điện tin đúng là do tôi gửi! Không phải lời đe dọa như cô nói mà là một trăm phần trăm bức điện tin khủng bố.

Thứ hai, trước kia không phải nhiều lần tôi muốn hãm hại cô chỉ là tôi thấy quá nhàm chán, muốn tìm việc gì đó vui vui để làm, vừa đúng từ bé tôi nhìn cô đã không vừa mắt, là cô xui xẻo thôi, tôi nói rồi không phải cô còn giá trị lợi dụng tôi muốn giết cô mấy vạn lần cũng được, đó là chuyện rất dễ làm hôm nay nốt ruồi hoa đào của cô đã bị hủy, cho dù tôi đem lột toàn bộ da của cô thì cũng vô dụng, giá trị lợi dụng của cô ngay cả một con kiến cũng không bằng, muốn sống thì mau ngoan ngoãn nói vị trí chiếc nhẫn cho tôi biết.

Thứ ba, là tôi làm chính là tôi làm, tôi không cố ý muốn giả họa cho Hàn Thiên Tuyết, muốn trách thì chỉ có thể tránh cô ta không hiểu tại sao lại tự mình đến phòng ghi hình làm bia đỡ đạn cho tôi, lại nghĩ tới đường đường là con gái của Pha – ra – ông Mafia lại bị đại tổng tài Dạ Phi Phàm hiểu nhầm, tôi thật sự là rất vui.

Thứ tư, chỉ cần tôi là nữ thủ lĩnh của Huyết Sắc Điện Đường, thì tôi cũng đủ tư cách cùng thực lực để chống lại Thanh Phong Tuấn, tại sao cô không hỏi lần cuối cùng Thanh Phong Tuấn bị thương là vì cái gì? Hừ, đầu cùng tôi chưa từng có người nào toàn mạng mà rút lui! Cứ cho là biệt thự của hắn có hệ thống kiểm tra đo lường toàn diện cực đại đi, thì tôi cũng có cách của tôi để đối phó lại với hắn.

Dĩ nhiên, không thể phủ nhận rằng Diệp Vị Ương tiểu thư thực sự rất đáng yêu, cô vừa nghe nói biệt thự của hắn bị đặt bom liền không chậm trễ rồi đi, rốt cuộc là yêu hắn quá sâu đậm hay sợ mình làm liên lụy tới hắn, nếu cô đã vội tới đây cầu xin tôi. Vậy thì cô căn bản là rất sợ chết? Tiếc là cô không dám đánh cuộc, không dám đem sinh mạng của mình và Thanh Phong Tuấn ra làm trò đùa, cho nên cho dù tôi có hay không chôn bom thì cô cũng sẽ dễ dàng bị lừa tới đây!

Ha ha, cô nghĩ một chút đi, Thanh Phong Tuấn hiện tại hắn là vô cùng tức giận và thất vọng? Nhất định là vô cùng chán ghét cô, ha ha ha.....”

Người phụ nữ đáng sợ tên Ưu Việt này vừa nói xong lập tức cười lớn không ngừng.

Diệp Vị Ương cau mày kiên nhẫn đem lời nói nửa đùa nửa thật nghe xong, ừ, cô không dám đem mạng sống của Thanh Phong Tuấn ra đùa giỡn, không thể xác định được biệt thự của Thanh Phong Tuấn có bị người phụ nữ điên cuồng này đặt bom hay không, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, cô không thể không rời đi, không thể không tìm người phụ nữ này để thương lượng.

Cô không muốn Thanh Phong Tuấn có chuyện gì! Mà cô cũng rất muốn rất muốn biết rõ thân thể của chính mình!

Nếu như người phụ nữ tên Ưu Việt trước mặt kia ở trong điện tín có thể nói ra rất nhiều chuyện bí mật trước kia của mẹ cô, như vậy có thể chứng minh người phụ nữ này có thể biết tất cả những bí mật về thân thể của cô!

Cô thực sự rất muốn biết tại sao nhiều năm như vậy cha không cần cô, mẹ không thương cô!

Nếu như Ưu Việt là người phụ nữ khiến Thanh Phong Tuấn bị thương nặng, là nữ thủ lĩnh của Huyết Sắc Điện Đường, vậy cô ta nhất định có thực lực và đường dây phi pháp để điều tra về thân thể của cô.

“Cô nói nhiều như vậy nhưng vẫn còn chưa nói cho tôi biết, tại sao lại nhiều lần hãm hại tôi, thậm chí là muốn tôi chết? Lần trước nếu như không phải là Đông Phương Thuốc cứu tôi thì tôi đã bị máy chụp ảnh hạng nặng đập chết rồi.” Diệp Vị Ương một lần nữa chọn thác mắc trọng tâm của mình để hỏi, cô đã nhận ra người phụ nữ đáng sợ tên Ưu Việt trước mặt là nhân viên mới gia bộ mất trí nhớ ở công ty của Dạ Phi Phàm, khó trách ngày đó khi xảy ra tai nạn lại có cảm giác người phụ nữ sau lưng này ác ý đẩy cô một cái!

Người phụ nữ này thật đã điên mất rồi, cô ta rõ ràng muốn giết cô rất dễ dàng nhưng cô ta hết lần này tới lần khác cảm thấy nhàm chán không muốn Diệp

Vị Ương chết một cách dễ dàng, thay đổi cách hành hạ cô,đùa bỡn cô,nhẹ thì làm cô thua trong thi đấu nặng thì khiến cô chết, tất cả chỉ vì cô ta muốn vui về!

Diệp Vị Ương không nhận được suy nghĩ sâu xa,rắc cuộc cô với người phụ nữ đang sợ này có ân oán gì? Tại sao người phụ nữ này phải ghét cô,hành hạ cô như thế? Chẳng lẽ có liên quan đến thân phận thật của cô?

“Ha ha,rốt ruột muốn biết thân thế của mình sao? Muốn biết tôi vì cái gì mà nhắm vào cô? Ngay cả cái chết của cô? Chắc chắn,không cần vội,kể tiếp tôi sẽ để cô ăn mặc thật đẹp,dẫn cô đi gặp một đại soái ca trước đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Vương tử Đông Phương Thước, nộ hôn đầu năm đó, xấu hổ!

Edit:Dục

Beta:Tieumanulk

“Ha ha, rốt ruột muốn biết thân thế của cô? Muốn biết tôi vì cái gì mà nhắm vào cô? Ngay cả cái chết của cô? Chắc chắn,không cần vội,kể tiếp tôi sẽ để cô ăn mặc thật đẹp,dẫn cô đi gặp một đại soái ca trước đây!”

Ưu Việt nói xong lời này,để cho người ta lau đi lớp trang điểm xinh đẹp của Diệp Vị Ương!

Ngày đó,khi thay trang phục xong,Diệp vị Ương kinh ngạc nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương,cảm giác thật xa lạ.....

Tóc thẳng đã được uốn,mái tóc dài hơi xoắn để xõa tùy ý sau lưng,khỏe léo che đi lưng trắng như tuyết nhưng lại không mất đi sự gợi cảm! Đôi lông mày kia,cả đôi môi không chút giấu giếm xinh đẹp rạng ngời! Thân mặc một lễ phục ngắn màu rượu đỏ lộ vai,một đôi chân ngọc tuyết trắng mảnh khảnh,kết hợp cùng đai lưng vàng cùng giày cao gót cao 10 tấc tinh xảo để vóc người vốn cao gầy hiện tại càng thêm mảnh khảnh!

Đến lúc cô đi ra cũng nhìn thấy trong ánh mắt Ưu Việt có sự ngạc nhiên thú vị.

Chỉ nghe Ưu Việt chắc chắn tán thưởng” Không hổ là người mẫu xuất chúng,còn là một cô gái thông minh lanh lợi xuất chúng! Cô chính là một khối ngọc chưa điều khắc nha,mà tôi, hôm nay tạm thời là người mài giũa cô.Đáng tiếc trên người cô có vết sẹo,thoa nhiều bột đặc chế như vậy mới có thể che lại.”

Gương mặt lãnh đạm của Diệp Vị Ương có hơi ửng hồng,không thích bộ dạng lúc này của mình,bộ dáng phong trần quyến rũ như một thanh đao,cắt vào lòng tự ái cùng với máu thịt khiến cô đau đớn! Cô không biết người phụ nữ biến thái trước mặt tới đây định làm gì!

“Diệp tiểu thư,thu hồi vẻ mặt cao ngạo của cô lại đi!Nhiều năm qua cô là người thiếu nợ tôi! Tiếp theo,tôi cho cô xem miễn phí một màn kịch hay,nếu như cô đủ thông minh là có thể đoán ra thân thế của mình rồi! Dĩ nhiên,xem trò vui nhưng đồng thời tôi cũng muốn cô tạm thời làm nữ phục vụ tiếp rượu,lấy lòng một vị khách quý.” Ưu Việt vuốt vuốt tàn thuốc trong tay,miệng lại nhả ra một làn khói thuốc,có loại khí thế đàn chị không cho phép người ta ngỗ ngược.

Diệp Vị Ương nhìn ánh mắt nồng đậm của người phụ nữ Ưu Việt kia,gật đầu một cái,cô biết hiện tại chính cô cũng không có lựa chọn nào khác.

Dường như rất hài lòng với thái độ lúc này của cô,Ưu Việt cũng nói “Tạm thời tôi có thể không giết cô nhưng tôi sẽ khiến một người tận mắt nhìn thấy cô sa ngã! “

Nghe thấy những lời này,khỏe miệng Diệp Vị Ương cứng ngắc,nực cười người này muốn cô sa ngã?Như vậy.....liền sa ngã đi! Ít nhất ngoài mặt cũng giả bộ giống một chút!

Giống như vùi thân trong vũng bùn lại giống như ngay cả thân thể cũng không phải của mình. Diệp Vị Ương giống như một khúc gỗ bị người ta dẫn ra ngoài.

Đặt mình vào căn phòng lớn xa hoa, cái nhìn đầu tiên cô đã thấy hấn!

Cái đó,người đàn ông vừa chính vừa tà như một cậu bé cao lớn,Đông Phương Thước!

Nhưng tới nay hấn lại có chỗ nào đó rất khác.Đôi mắt đào hoa bình thường luôn léo lên những tia chói mắt bây giờ lại sâu thẳm như biển rộng thâm trầm

ung dung thân nhiên.

Mà chủ nhân của đôi mắt kia dường như chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra cô ngây ngốc cùng khuôn trang, đôi mắt phát ra khí lạnh như băng này khiến cô thấy rất quen thuộc! Hiện tại nhìn kĩ, không chỉ có đôi mắt này của Đông Phương Thuộc, quầng rệu này, căn phòng xa hoa này cũng làm cho cô cảm thấy quen thuộc!

Nơi này.....Đây không phải là lần đầu tiên cô tới! Nhiều năm trước nhất định là cô đã tới nơi này!

“Nhớ ra cái gì đó sao? Nếu như vậy rồi mà cũng không làm cho em nghĩ ra, quên cả người kia, như vậy.....Diệp Vị Ương, tôi thực sự hoài nghi liệu em có trái tim hay không?” Đông Phương Thuộc từ khi xuất viện đã trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, có loại khí thế lạnh như băng của một vương tử khiến Diệp Vị Ương cảm thấy khoảng cách giữa cô và hắn ngày càng xa không thể gần gũi, không thể đùa giỡn giống như trước nữa.

Song, cũng vì lời nhắc nhở của Đông Phương Thuộc cùng vẻ mặt nghiêm túc khi nói chuyện. Mà trí nhớ đã lạc mất nhiều năm của Diệp Vị Ương rốt cuộc tháo gỡ.....

Đó là năm cô mười ba tuổi!

Năm đó mẹ cô dứt khoát bỏ cô ở lại để tới nước pháp mới diễn ra cuộc thi người mẫu toàn cầu năm năm mới có một lần, bởi vì mong muốn giành được ngôi quán quân nên đi hết sức vội vàng, căn bản là không dằn dò cô bất cứ chuyện gì, cũng không để lại cho cô sinh hoạt phí, thậm chí lúc cô tan học còn bị một đám người bắt cóc!

Bọn họ dám nói mẹ của cô thiếu nợ bọn họ một khoản nợ lớn, hiện tại đã chạy trốn ra nước ngoài liên lạc không được, nhìn đáng ghét cô cũng không tệ nên muốn cô vào khách sạn tiếp khách một chút.

Ngày đó cũng là quầng rệu này, cũng là gian phòng này, cô gặp được.....một người vô cùng anh tuấn một chàng trai như băng lại như lửa.

Đó là lần đầu tiên cô thấy hắn! Tên hắn hình như là.....Nam Cung Hạo phải không nhỉ?

Trong mắt Diệp Vị Ương thoáng có tia nghi ngờ, hỏi Đông Phương Thuộc ngồi trên ghế salon “Đôi mắt của anh và hắn.....Ý tôi là Nam Cung Hạo rất giống, nhưng hai người không cùng họ, hắn là ai? Hiện tại hắn thế nào rồi? Thật xin lỗi, năm đó hắn đã cứu tôi nhưng không hiểu vì sao mà tôi lại quên mất hắn. Tôi.....tôi hiện tại đã nhớ ra rồi, tôi cũng rất nhớ hắn!”

Cô muốn đổi mặt với hắn nói lời cảm ơn, năm đó ở bệnh viện bị mẹ kéo về, đi rất vội vàng, Nam Cung Hạo bị thương nặng còn nằm mê man trong đó, cô ngay cả nói lời từ biệt cũng không kịp.....

Đông Phương Thuộc nghe lời cô cũng không cao hứng, sắc mặt vẫn lạnh băng như cũ, không nói một câu.

Điều này khiến Diệp Vị Ương bị tổn thương vô cùng khổ tâm, một lần nữa trí nhớ khó khăn được mở ra, trong trí nhớ là cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Hạo đại ca.

Một năm kia, cô vẫn còn nhỏ tuổi bị người ta bôi lên một lớp trang điểm dày đầy mạnh vào gian phòng này, cô cứ ngơ ngác ngác đứng ở đó, trong lúc nhất thời mặc cho các cô gái đều tìm thấy kim chủ của mình, cô vẫn chưa biết phải làm sao ngây ngốc ở đó.

Mà ma ma của từ điểm nói rất nhiều bên tai “.....Cô phải học cách chủ động tìm khách, cô mà thông minh thì khách càng nhiều, cô cũng có thể sớm gom đủ số tiền nợ khổng lồ của mẹ người rồi rời đi thôi.....”

“Giọng nói kia không ngừng vọng đến bên tai, cô thậm chí chỉ có thể nhớ lại lúc ma ma kia vừa nói chuyện vừa phun ra vòng khói. Vậy mà bước chân của cô dường như ngay lập tức khựng lại, không thể bước thêm một bước.

Chỉ đứng như thế, ngày đó cô cũng đã cảm giác rằng mình rất bản.

Mà bên trong gian phòng một đôi mắt sắc bén lại lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào cô, khiến cho cô không thể trốn.

Có tiếng một cô gái ở bên kia ghế salon truyền đến “Trương đồng, đã rất lâu rồi ngài không tới nhà, người ta nhớ ngài muốn chết.....”

Không biết Trương đồng là ai nhưng loại giọng mềm mại ngọt sớt kia thật khiến cô muốn xoay người chạy trốn!

Không thể được! Cô không thể sa đoạ đến mức này! Hoặc là.....

Hoặc là cô cùng với ma ma thương lượng một chút, cô có thể gọi điện thoại cho mẹ cô ở nước ngoài, cũng có thể đi tìm Dạ Phi Phàm học trưởng mượn một chút tiền, cô không cần bắt buộc mình phải làm thứ giao dịch bẩn thỉu này, cô hiện tại mới chỉ mười ba tuổi!

Nhưng ngay khi cô hết sức quay người lại, một bàn tay trắng nõn mịn màng túm lấy cô.

Quay đầu, cô thấy được trong mắt Nam Cung Hạo ngày đó có chút đùa giỡn!

Rất khó tưởng tượng, một người con trai khí chất lạnh lùng lại có lòng bàn tay ấm áp như vậy!

Một giây kế tiếp cô đã bị hấn dẫn đi,cả người ngã ngồi trên người hấn! Môi của hấn hôn lên môi cô!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Hấn vừa cười vừa tức lại vừa đau lòng!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Một giây kế tiếp,cô đã bị hấn dẫn đi,cả người ngã ngồi trên người hấn! Môi của hấn hôn lên môi cô!

Hấn có lòng bàn tay ấm áp nhưng cánh môi lại lạnh một cách lạ thường.Trong nháy mắt đó, cô kinh ngạc đến quên mất phải nhắm mắt lại hoặc phải đẩy hấn ra.

Mà động tác của hấn cũng không có tiến thêm một bước,thậm chí một giây kế tiếp lại vô tình đẩy cô ra!

Giống như là ảo giác nhưng nụ hôn đầu năm đó của Diệp Vị Ương không nghĩ tới lại mất trong một trường hợp hoang đường không báo trước như thế.....

Đúng vậy,hôm nay nhớ lại,nụ hôn đầu của cô đã bị lấy đi ngay từ năm cô mười ba tuổi! Rồi sau đó cô không phải thích được tại sao lại bị mất đi một phần trí nhớ,sau lại cho rằng nụ hôn đầu của cô lại do Thanh Phong Tuấn đoạt mất chính vào đêm cứu cô! Vừa nghĩ như thế,cô lại cảm thấy xấu hổ!

Năm đó gặp Nam Cung Hạo trong quán bar xa hoa trụy lạc khiến cô sợ đến sắp hít thở không thông,cho nên trực giác nói cô phải đứng lên,phải lao nhanh ra ngoài cửa!

Nhưng khi đó ma ma Tang cùng với mấy vệ sĩ đi tới,đầu tiên là lừa cô một cái,sau đó hướng về phía hấn cúi đầu chín mươi độ nói xin lỗi ” Nam Cung tiên sinh tôn kính đã thất lễ! Hiếm thấy ngài để ý các cô gái nhưng nhóc con này mới đến đây lại lần đầu tiếp khách chưa hiểu quy củ,kính xin ngài rộng lòng lượng thứ!”

Mấy người kia cười hùa theo,lại đem cô đẩy về phía ghế sa lon ngồi trở lại cạnh hấn.

Hấn.....họ Nam Cung?

Coi như chưa từng thấy qua mặt người ít nhất cũng nghe qua truyền thuyết Nam Cung Hạo thiếu chủ của dòng họ kếp Nam Cung!

Hấn.....là nam Cung Hạo sao? Là người con trai luôn được tôn sùng trong miệng các học sinh sao? Là nhân vật quan trọng thần bí nhất trên tạp trí đó sao?

Trên thế giới này tại sao lại có loại người như vậy?

Hấn giống như thiên thần.

Không cần nói chỉ cần khí thế thôi đã có thể áp đảo mọi người!

Không cần bất cứ biểu tình hay hành động đã khiến cho người ta hoàn toàn thần phục.

Năm đó,Diệp Vị Ương vô cùng sợ cái người tên là Trương Đồng già nua bí ối ngồi ở ghế salon đối diện trước mặt,đôi bàn tay ngăm đen to dăm tà bản thủ không ngừng trắng trợn trêu chọc cặp đùi của toàn bộ các cô gái.

Cô thật không hiểu nếu như người con trai bên cạnh chính là Nam Cung Hạo trong truyền thuyết,như vậy người con trai to lớn cao ngạo tại sao lại quen biết với một Trương Đồng thô bỉ như vậy?

Hạc không nên đứng cùng bầy gà,điều hươu thì nên bay lượn ở trên bầu trời xanh cao rộng!

Không thể nói rõ được cảm giác lúc đó của mình thế nào,cô không hề nhìn người đàn ông bí ối đối diện một cái,mắt nhìn thẳng cũng không để ý tới người con trai như thiên thần cỡ nào cao quý bên cạnh.

Cô cứ ngồi lẳng lặng như vậy chờ cho trò chơi tiếp rượu tầm thường này kết thúc.

Cô không nói lời nào cũng không có một hành động nào, cô gái phong trần đối diện lại bắt đầu gây sự “Ồ, Nam Cung điện hạ, ngài thật bất công! Mới vừa rồi, người ta muốn ngồi cạnh ngài nhưng ngài lại không cho! Làm em còn tưởng rằng.....Ngài có bệnh không tiện nói ra! Không nghĩ rằng trái tim người lại bị con chim còn con này chiếm mất! Cô gái kia có gì tốt? Mặc dù trẻ tuổi nhưng nhỏ như vậy, sẽ không thạo việc lại khô khan trúc trắc, cũng không biết chủ động lấy lòng người, chơi sẽ có hứng thú sao? Nếu như ngài muốn đổi em.....”

Cô gái quyền rũ phong trần kia còn chưa nói hết liền bị ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Hàn nhìn sợ tới mức nín thinh.

Đúng vậy, Nam Cung điện hạ trong truyền thuyết lãnh khốc vô tình, làm việc toàn bộ dựa vào việc hắn có thích hay không, có thể giết người tùy thích mà không ai dám truy cứu trách nhiệm của hắn chỉ cần hắn có hứng là được.

Có người lãnh khốc thì sẽ có người đa tình.

Trương Đồng lên tiếng “Nam Cung lão đệ đừng có nóng mà, ánh mắt kia của cậu sẽ hù tới mũi nữ a... . Cậu lần đầu tiên tới nơi này đương nhiên sẽ rất không quen, chờ tới lúc đem phụ nữ ở đây ôm vào trong ngực, cậu sẽ biết rõ vì sao tôi muốn hẹn cậu tới đây nói chuyện!”

“Nói chuyện chính đi!” Nam Cung Hạo lạnh lùng nói, hắn không có thời gian để lãng phí trên người những cô gái tầm thường này.

Chẳng biết vì sao mặc dù ngồi mắt nhìn thẳng nhưng Diệp Vị Ương vẫn cảm thấy ánh mắt của hắn đối với nhan sắc của cô gái kia rất khinh thường.

Nghĩ đến mình hiện tại cũng chỉ là một phần trong số các cô gái này, mi mắt cô lập tức sụp xuống buồn bã, xấu hổ cúi đầu, lòng tự trọng bị thương tổn không thể tìm được thứ gì khâu hay sửa lại. Tình cảnh cuộc sống từ từ bức bách đưa cô đến nơi này!

Cũng chính bởi vì cô cúi đầu, lại phát hiện.....

Trong ống tay áo của mấy vệ sĩ áo đen đối diện bên cạnh Trương Đồng có giấu súng!

Mà những họng súng kia.....đều ngắm vào.....Nam Cung Hạo!

Hình những họng súng âm trầm kinh khủng đủ để bắn một phát trí mạng đang đồng loạt hướng về phía người con trai bên cạnh, Diệp Vị Ương có chút khẩn trương.....

Cô căn bản là không dám ngẩng đầu, lo lắng rằng ánh mắt của mình sẽ tiết lộ bí mật đã thấy!

Lặng lẽ chủ động đem bàn tay mình đặt vào lòng bàn tay của Nam Cung Hạo.

Từ từ xen lẫn nghiêm túc, cô dùng ngón tay của mình vạch lên lòng bàn tay hắn để lại hai chữ cẩn thận.

Nam Cung Hạo lạnh lùng không dùng ngón tay làm động tác viết trên tay cô để trả lời nhưng cũng không có đẩy tay của cô ra, ngược lại nét mặt không hề đổi sắc nắm chặt lấy tay cô.

Điều này khiến cô ngẩn cả người, vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, cúi đầu chăm chú nhìn động tĩnh của những người cầm súng.

Cô không hiểu lo lắng trong lòng kia rốt cuộc là vì ai.

Trương Đồng âm trầm lên tiếng” Bấy giờ hậu sinh văn bối không thể khinh thường, khó trách Nam Cung lão đầu lại chịu đem cơ nghiệp cả đời giao vào tay đứa con nuôi này, trong nửa năm gần gũi cậu đã ăn hết bao nhiêu địa bàn của tôi?! Chắc chắn, cậu Nam Cung à, tôi không có đặc tội với cậu trên đường hay trên thương trường gì? Giữa hai bên không phải nước sông không phạm nước giếng sao?”

Đây là nguyên nhân chủ yếu mà hôm nay Trương Tiễn Quốc hẹn gặp Nam Cung Hạo! Hậu sinh văn bối không biết nặng nhẹ cho là hôm nay cánh đã đủ cứng cáp rồi, độc lập rồi, lại dám nuốt sống bao nhiêu địa bàn của ông, quả đúng là tự tìm cái chết!

Lúc Trương Tiễn Quốc nói chuyện hơi nghiêng đầu kiêu ngạo, cứ như vậy đem toàn bộ thịt trên khuôn mặt ngăm đen chết thành đồng cang thêm khó coi.

Hắn cười, cô gái trong ngực cũng mỉm cười nịnh nọt.

Dường như Nam Cung Hạo lại cố ý muốn chọc tức người đối diện gong điệu của hắn cũng không hề có chút xoa dịu, vẫn như cũ lạnh như băng mở miệng nói “Nhiều lắm cũng không quá nửa năm nữa, đợi tôi thu mua hết địa bàn của Trương Đồng, sẽ làm tiệc mừng lớn một phen, nếu lúc đó ông muốn tôi có thể gọi thiệp mời.”

Trương Tiễn Quốc nheo cặp mắt nhỏ trước giờ thích tính toán lại, hít một hơi thuốc lá giọng nói càng thêm lạnh lẽo khiến cho toàn bộ lời lẽ làm quen cũng bỏ đi, trực tiếp hỏi ngược lại “Tiểu tử! Nghe con mới đẻ không sợ cạp, vậy là mày cho người ngồi trước mặt mày đây chỉ là con cạp giấy sao hử?”

Trong lòng bàn tay Diệp Vị Ương túa ra một lớp mồ hôi mỏng cô mơ hồ cảm thấy, bữa tiệc rút kiếm giương nỏ này sợ rằng không thể giải quyết nhẹ nhàng rồi.

Nhiều súng hướng về phía hắn như vậy, hắn.....hắn sẽ không sao chứ?

Ngày đó, không khí hiện trường rất căng thẳng nhưng Diệp Vị Ương vẫn nhớ rất rõ những biểu tình cùng hành động của Nam Cung Hạo.

Hắn dường như không hề sợ bất cứ thứ gì!

Sau khi Trương Tiễn Quốc tức giận nói, hắn tiếp tục bình tĩnh cười lạnh “Bất kể Trương Đồng là còp thật hay còp giả, hay giả làm còp giấy, tôi rất thích làm Võ Tòng một lần!”

Đây là một câu cực kỳ khiêu khích.

Trương Tiễn Quốc quả nhiên càng thêm tức giận “Thằng nhãi con này, hôm nay muốn chơi cứng cùng bọn tao sao?”

Nụ cười ở khóe miệng Nam Cung Hạo càng thêm rộng, có khí chất băng hàn trong mắt hắn khuếch tán ra ngoài, hắn lạnh lùng nói lại từng chữ của Trương Tiễn Quốc “Chơi cứng? Nói thật hay! Cái tử này..... Rất tốt, tôi thích!”

Đối phương vẫn còn chưa từ bỏ ý định hỏi “Nhãi con, mày cho tao một lý do, ngay cả cha nuôi của mày Nam Cung Hòa cho dù không nhường vị lại cho mày trước thì cũng không dám làm như thế với tao!”

“Ông ấy không phải là không dám, chỉ là..... khinh thường. Huống chi..... có thù oán với người của ông là tôi.” Nam Cung Hạo nói lại nhưng khí thế băng hàn tích lũy ngày càng nhiều.

“Mày có ý gì? Nói chuyện đã nói rõ ràng. Lão tử không muốn phí thời gian với mày nữa.” Trương Tiễn Quốc thẹn quá hóa giận, bắt đầu thô lỗ nói tục, giận đến mức cô gái trần trụi trên người hắn run rẩy.

Ngay sau đó, đối với cô gái thảm thương liền không có hứng thú, trong lúc tức giận người đàn ông không chút khách khí quăng xuống đất nửa ngày cũng không có bỏ dấy ối.

“Đồng Phươg Tà Mộc.” Nam Cung Hạo lạnh lùng nói ra bốn chữ ngắn ngủn, không muốn giải thích nhiều.

Trương Tiễn Quốc nghi ngờ nhíu chặt chân mày “Người này với tao có quan hệ gì?”

Nam Cung Hạo cúi đầu cười lạnh tựa như đang cực lực nhẫn nhịn thứ cảm xúc gì thống khổ, hồi lâu hắn lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương, giễu cợt nói “Chắc chắn..... Trương Đồng thực sự là quý nhân hay quên!”

Nói xong hắn đem một xấp tài liệu ném tới.

Trương Tiễn Quốc khó khăn bắt được, hắn rút tài liệu ra nhìn một chút, sắc mặt hắn càng khó coi hơn một phần, đem tất cả các tài liệu xem lại một lần nữa, sắc mặt của hắn cực kỳ khó nhìn.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu tiếp tục đối diện với nam Cung Hạo, hắn là bởi vì đuối lý, đáng vẻ kiêu căng vừa rồi của hắn đã mất đi một nửa “Tôi hiểu, ông ta... là cha ruột của cậu!” Trong lời nói lộ ra chút thất bại cùng ảo não giống như mình đã làm một chuyện gì đó sai lầm mà không thể nào bù đắp được.

“Không sai, Trương Đồng cuối cùng cũng nhớ ra rồi!” Hôm nay hắn tới là để báo thù.

Ngày đó, Diệp Vị Ương để ý, hắn vốn là một người đã đủ lạnh, trong khoảnh khắc lại biến thành Diêm La địa ngục báo thù! Thù hận tổn thương đó như thế nào mà khiến hắn nhớ mãi không quên đến tận hôm nay?

Chỉ là chẳng lẽ hắn không phát hiện ra thuộc hạ trong tay đối phương so với hắn là quá nhiều sao?

Trong lòng không hiểu tại sao mới lần đầu gặp mặt hắn đã tóm chặt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Hắn hoảng hốt, lần đầu tiên quan tâm tới một cô gái như thế!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Đôi mắt hoa đào lấp lánh kia của Đông Phương Thước nhìn xa xăm,sâu trong đáy mắt chứa sự cô đơn,do dự,nước mắt, tiếp tục nói “Diệp Vị Ương,khi đó.....khi đó anh ta chỉ có một ý nghĩ,đó là em nhất định không thể chết!

Lần đầu tiên khi mà hắn nhìn thấy em,em một thân lẻ phức màu hồng lộ vai như hoa hồng rực lửa tỏa sáng!

Lúc ở trong gian phòng của quầy rượu em cứ im lặng như vậy ngồi cạnh hắn,không hề lấy lòng cũng không có cười nịnh nọt lấy lòng.

Nếu như hắn không nhìn lầm,thời điểm đó ánh mắt cô như đang khinh thường đám bằng hữu mà anh kết giao,rồi ở lúc em nhìn Trương Tiễn Quốc đối diện đáy mắt kia chợt lóe lên một tia thất vọng không thể giấu được rồi biến mất.A,hắn nói em là một cô gái đơn thuần vô cùng chỉ vì dựa vào ánh mắt,mà khi đó,khi đó hắn lại có một loại thúc đẩy muốn giải thích, hắn muốn hỏi hắn cùng với loại người như Trương Tiễn Quốc không thể là bạn mà là kẻ địch không đội trời chung!

Nhưng hắn đã không nhiều lời thêm một chữ.Hắn nói em không hiểu được phải che dấu suy nghĩ của mình thế nào,một cô gái như vậy phải làm thế nào để đứng vững trong cái nơi đầy thanh sắc thế này mà kiếm sống đây?

Em thuần khiết như tờ giấy trắng khiến cho hắn chỉ cần nhìn một cái đã nhìn thấu tận đáy.

Ngày đó,hắn biết rõ đối diện là con hồ ly giả hoạt Trương Tiễn Quốc hành động của hắn hắn không được phép lơ là nhưng hắn vẫn khôn nhin được mà nghĩ, đã rơi vào bước đường cùng như thế nào mới có thể đưa cô gái như tờ giấy trắng bên cạnh bức vào một nơi không sạch sẽ thế này? Thói quen lạnh lùng,hắn cuối cùng cũng chỉ nhủ mảy,mà không nói một câu.

Nhưng sau đó,khi em chủ động đến gần tay hắn,khi một lần rồi lại một lần viết chữ trong lòng bàn tay hắn ám hiệu muốn hắn cẩn thận thế nhưng hắn lại không kiềm chế được chủ động nắm chặt tay em lại,hắn nói cảm giác em lúc đó đang run rẩy.

Em toàn tâm toàn ý hi vọng hắn có thể thoát khỏi nguy hiểm chứ không hề có ý đồ gì khác, lại khiến cho trái tim trước đây lạnh băng có một chỗ vô cùng ấm áp.Cho nên khi em làm việc nghĩ không chùn bước nhào tới thay hắn nhận viên đạn của đối phương,đồng máu tươi chảy xuống thì hắn.....vô cùng hoảng hốt!

Diệp Vị Ương,đó là lần đầu tiên hắn quan tâm tới một cô gái em biết không? Làm sao mà em có thể sống thoải mái trong nhiều năm đem hắn quên sạch sẽ như vậy?”

Thanh âm của hắn run rẩy, trên con người anh tuần lộc ra sắc mặt xúc động cùng phần nộ, khiến nội tâm Diệp Vị Ương rối rắm không dứt,những lời tố cáo này giống như vô số những mũi dao nhọn đâm thẳng vào nội tâm của Diệp Vị Ương,cô khẽ khóc nói ” Tôi.....tôi quả thực không cố ý quên anh ấy,tôi cũng không biết tại sao tôi quên Nam Cung Hạo đại ca,anh nói cho tôi biết,năm đó rốt cuộc anh ấy đã vì tôi làm chuyện gì? Tại sao tôi lại có tính lựa chọn mất trí nhớ? Còn có.....Anh ấy thật sự đã chết rồi sao? Sẽ không,anh gạt tôi có phải không? Năm đó mẹ tôi không có bên cạnh,dù tôi thay anh ấy trừng phạt nhưng trên thực tế anh ấy đã cứu tôi. Một người tốt như vậy anh ấy sẽ không chết có phải không? “

“A, Diệp Vị Ương, em cũng biết trên thực tế sau cùng vẫn là hắn cứu em? Hắn vốn lãnh khốc vô tình, làm chuyện máu tanh liên quan đến hắc đạo em thay hắn chịu một phát đạn,không đáng chút nào.Nếu như hắn đối đãi với em như những người khác không thêm ngó tới em, thì em đã chết từ lâu rồi!

Em nói hắn vì em làm cái gì? Hoàn toàn không nhớ chuyện khi đó? A, sao em không tự tìm lại trong lương tâm nhớ lại đi! Tôi chỉ hỏi em,em có phải là cô gái chí âm? Cô gái chí âm từ nhỏ đã có má đặc thù sợ lạnh,những biểu hiện này em đều có có phải hay không?”

Diệp Vị Ương rơi lệ gật đầu một cái,mặc dù cô không hề biết mình là cô gái chí âm lại có thể cảm thấy mình có thể chất đặc thù,từ nhỏ đã sợ lạnh,người khác rất có thể nuôi sống những loại hoa cỏ nhưng trong tay cô chỉ cần chích một chút máu là có thể sống,cũng bởi vì như vậy mà cô rất thích trồng những loại kì hoa dị thảo.

“Sau khi em bị thương anh tôi liền đưa em về biệt thự của hắn,khi đó hai mắt tôi cũng mất ngủ cùng hắn ở biệt thự,hắn cho người mời bác sĩ giỏi nhất về,vốn chỉ cần băng bó vết thương cho em nhưng đồng thời bác sĩ cũng chẩn đoán được em có chí máu âm, loại máu này kì lạnh vô cùng, năm đó em lại gầy yếu, nếu cứ như thế, bác sĩ kết luận em sẽ không sống qua 24 tuổi!

Anh tôi nghe xong rất lo lắng,hỏi bác sĩ phải làm thế nào để điều dưỡng cơ thể,hay hoặc là trực tiếp thay đổi cơ cấu cho em. Nhưng để thay đổi cơ cấu toàn thân cần phải có một cuộc giải phẫu lớn có nguy hiểm rất lớn,hướng chi máu của em thực sự rất kỳ lạ rất khó đoán được loại máu nào có thể dung hợp được với thể của em,để sau khi hoàng thành giải phẫu sẽ không xuất hiện hiện tượng bài xích.

Bác sĩ nói muốn điều dưỡng cũng rất khó khăn, loại bệnh này rất kỳ lạ ,giống như cơ thể em bị hạ một loại thuốc độc lâu dài,khí lạnh cuối cùng cũng sẽ ăn mòn lục phủ ngũ tạng của em, về sau nếu không chết cũng sẽ bị liệt. Đáng sợ hơn là máu của em đối với em rất nguy hiểm, nhưng đối với người khác là là dược liệu trân quý ngàn vàng khó mua được,nếu bị những người khác biết không biết sẽ có hậu quả gì.

Lấy máu của một người cố định cho em là cách bỏ huyết tốt nhất,cứ xem như là một loại thí nghiệm thử,bác sĩ vốn đề cho anh tôi đi tìm một người khác có máu đặc thù một chút, lấy máu làm thuốc ảm dạ dày cho em uống nhưng anh tôi bình thường có thói quen thanh tịnh, biệt thự làm gì có người nười nào? Hắn cũng không muốn để người khác tùy ý vào nhà của hắn.

Lúc đó hắn rất gấp gáp,một khắc cũng không chậm trễ, lấy máu của chính hắn cho em uống, những điều này em cái gì cũng không biết! Trong lúc hôn mê em vẫn một mực gọi tên mẹ của em,anh tôi liền phái người đi dò là xem mẹ em ở nơi nào, không nghĩ tới người đàn bà kia mà lạnh như vậy,không tham gia tới hết cuộc tranh tài người mẫu thì sống chết cũng không chịu về!

Sau đó,anh tôi đe dọa dụ dỗ để mẹ của em trở về trước trước quy định hạn chót, điều này khiến mẹ em rất bất mãn.Mà anh tôi cơ thể từ nhỏ đã yếu ớt

liên tục nhiều ngày không gián đoạn vì em điều dưỡng cơ thể em ngày càng có nhiều chuyển biến tốt thì sắc mặt của hấn lại càng tái nhợt theo ngày.

Sau khi tôi rời khỏi,mỗi ngày hấn gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nói vết đạn bắn của em rút cuộc cũng đã có chuyển biến tốt rồi,nói mấy ngày nữa có thể em sẽ tỉnh lại!

Trong lúc em hôn mê,một người cao cao tại thượng như vậy,một người cô độc lãnh ngạo như vậy lại tự mình cho em uống thuốc,vì em mà luôn ở bên cạnh em chăm sóc hai tư giờ mỗi ngày.

Diệp Vị Ương coi như em năm đó lớn lên ngọt ngào nhưng dù sao thì vẫn là quá gầy yếu, so với em còn nhiều nữ nhân đẹp hơn gấp trăm ngàn lần mà,các loại thiếu nữ ai cũng muốn leo lên giường anh tôi,hấn không phải yêu về ngoài của em,hấn thực sự thích khí chất đơn thuần lộ ra từ bên trong con người em!

Hấn nói với tôi,em chịu đỡ cho hấn một viên đạn như vậy hấn sẽ bảo vệ em cả đời! Tuyệt đối không để em lâm vào nguy hiểm nữa.

Hấn đến tốt cùng tốt với em bao nhiêu,nếu như em có thể giữ lại trí nhớ khi đó, sau khi nhớ lại những ngày kia,vậy thì chính em nên cảm nhận được loại đãi ngộ như công chúa đó, chính bản thân em thấy rõ ràng nhất!

Tất cả,sao em có thể quên hết?

Đáng sợ hơn là khi trở về nước Z, tôi như người mù bị bắt cóc gặp phải nguy hiểm, anh tôi để bác sĩ tại biệt thự để bảo vệ em,tự mình dẫn người tới cứu tôi, bất hạnh bị nhiễm một loại độc trước khi chết bắt bọn ta đưa anh ta về gặp em một lần nhưng em vô tình cùng với mẹ em rời đi,một chữ cũng không lưu lại.

Biết em không một lời từ biệt,anh tôi học máu tại chỗ,không cảm cực được bao lâu liền khí tuyệt sinh vong!

Tôi vốn rất tự trách mình,cảm thấy anh tôi vì tôi mới trúng độc mà chết nhưng nước Z nổi tiếng có vị thần y anh tức sau khi chẩn đoán bệnh lại nói nguyên nhân chính khiến anh tôi chết là do lúc băng bó vết thương đạn bắn cho em bị nhiễm khí lạnh từ em nên bản thân mới mang khí độc!

Em chính là một loại bệnh độc! Là em hại chết anh tôi! Anh tôi dùng máu để kéo dài tuổi thọ cho em,em làm thế nào để báo đáp lại đây? Đi theo mẹ em sao?

Nực cười chính là anh tôi đến chết cũng không hối hận chỉ còn đầy tiếc nuối.Hấn vẫn nói em chính là cô gái nên xuất hiện trong cuộc đời hấn mang lại hạnh phúc cho hấn.

Lúc còn sống hấn vẫn nói với tôi về em từng li từng tí,sau khi chết lại một đời cô đơn!

Sau khi hấn chết khăng khăng đem giác mạc cho tôi để tôi tới tìm em,thậm chí tôi nhất định phải thay hấn chăm sóc em thật tốt.

Tôi vẫn không cam lòng tới tìm cô gái như em! Nhưng tôi lại muốn xem cô gái trong mắt hấn rốt cuộc có đáng về thế nào,nếu như em đủ dối trá,đủ ghê tởm đủ hư hỏng, tôi nhất định phải bóp chết em!

Nhưng mà,nhưng mà.....Diệp Vị Ương, em, làm sao em có thể.....”

Đông Phương Thước không nói được nữa,kể từ sau khi người anh họ tốt nhất đối với hấn chết đây là lần đầu tiên hấn rơi nước mắt.Giờ phút này hấn may mắn không hề mang theo thứ khí chất của một đại siêu sao còn đồ mà rất đau thương,rất buồn bã,lại khiến cho người ta rất đau lòng.

“.....Thật xin lỗi,tôi thực sự không biết chuyện đã trở nên như vậy” Diệp Vị Ương cúi đầu tay chân luống cuống rơi nước mắt thì ra rất nhiều năm trước đã có người vì cô mà bỏ ra quá nhiều như vậy,cho nên cô sống rất lâu như vậy là vì có người nghe lời nói của anh tức lão nhân lấy máu của mình cho cô uống vì để cô ảm đạm dày,đem khí lạnh cùng khí độc chuyển lên người mình.

Mặc dù vẫn không hiểu vì sao mình lại quyền mất đoạn ký ức về Nam Cung Hạo năm đó, nhưng rốt cuộc cô cũng hiểu lý do vì sao mà mẹ cô không thích cô.Năm đó, mẹ cô nhất định không để cô từ chối mạnh mẽ mang cô đi bởi vì Nam Cung Hạo ép mẹ trở về nước, nhất định đã khiến mẹ bỏ lỡ cuộc tranh tài quan trọng nhất đời này.

Diệp Vị Ương thậm chí còn không nhận được hoài nghi,năm đó cô quên mất sự tồn tại của một người quan trọng là Nam Cung Hạo, có phải cũng là do mẹ cô động tay động chân không?

Nhưng thiên hạ làm gì có người mẹ nào độc ác như thế?

Đang lúc cô nghĩ đến xuất thần thì thanh âm yêu mị nhưng lãnh khốc của nữ thủ Uu Việt của Huyết Sắc Điện Đường lên tiếng “Cô ở đây nghĩ cái gì? Tại sao cô lại nhủ mảy? Hay hiện tại cùng tôi suy đoán một chút? Ha ha, Diệp Vị Ương cô nhất định là đang nghĩ tới mẹ của cô không phải là mẹ đẻ phải không? Cô nhất định cảm thấy không có người mẹ nào mà nhiều năm đối xử với con gái ruột thịt hà khắc nghiêm nghị lại keo kiệt không cho cô một lời khen, một cái ôm,bất kể cô có đói bụng không,có mệt không,mẹ của cô cho dù chỉ nói một câu ảm áp cũng không nhiều lời? Không sai,đây chính là nguyên nhân tôi hận cô! Vô luận là mẹ đẻ hay mẹ nuôi,hai người phụ nữ này đều khiến tôi vô cùng ghét! Muốn biết mẹ ruột của cô là ai không?Quý xuống cầu xin tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Diệp Vị Ương, cô quá thông minh

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 162: Mẹ! Ngoài thân phận sát thủ, không ai có thể khi dễ mẹ

Edit+Beta:Tieumanulk

“Ít chơi tâm cơ với tôi! Chờ một chút tôi sẽ cho cô gặp mặt một người, đến lúc đó tôi muốn thấy cô khóc lớn tiếng đau triệt nội tâm!”

Trên mặt nữ chủ Huyết Sắc Điện Đường Ưu Việt mặt mũi vằn vẹo u ám đáng sợ.

Diệp Vị Ương đã sớm không sợ hãi gì cả, cô hiện tại chỉ cần không liên lụy những người khác ngoài ra muốn sống muốn chết muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tùy ý. Vì vậy ánh mắt cô phức tạp nhìn Đông Phương Thước bị mình liên lụy, sau đó mắt lạnh lại nhìn về phía Ưu Việt, cười lạnh nói: “Muốn tôi khóc trước mặt cô? A, hôm nay tôi mời mắt chờ xem cô có năng lực đó không.”

Không đau đến tuyệt vọng, không đau đến tận cùng cô sẽ không dễ dàng rơi nước mắt. Ưu Việt muốn nhìn cô lần nữa khóc thút thít không dễ vậy đâu.

Ưu Việt đưa Diệp Vị Ương tới một phòng mật thất lớn mà Đông Phương Thước bị buộc ở lại bên ngoài, còn bị nhóm đồng thủ hạ canh chừng không cho hấn tự do hoạt động.

Đông Phương Thước rất lo lắng Diệp Vị Ương nhưng hiện tại không có biện pháp giải cứu.

Trong mật thất trống rỗng trừ một màn hình tv ra chỉ có cánh cửa đóng chặt thông với nơi khác.

Ưu Việt đẩy mạnh Diệp Vị Ương vào trong mật thất thật lớn, mở lên màn hình, sau đó “rầm” một tiếng đóng chặt cửa lại để Diệp Vị Ương một mình bên trong.

Tiếng đóng cửa thật mạnh làm Diệp Vị Ương sợ hết hồn, tiếp theo lực chú ý của cô hoàn toàn bị thanh âm trên màn hình hấp dẫn.

Trên màn ảnh bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ trung niên nhìn thấy rất thùy mị, giọng trầm ấm nhìn qua còn rất trẻ tuổi, làn da bảo dưỡng rất tốt, khí chất rất tao nhã, đặc biệt mặc quần áo vô cùng có phong cách, chỉ liếc mắt nhìn thôi đủ làm đối phương khắc sâu ấn tượng.

Càng làm Diệp Vị Ương kinh ngạc chính là cô nhìn người phụ nữ xa lạ trên màn hình lại có cảm giác rất quen thuộc, rõ ràng chưa từng thấy qua lại cảm giác giống như đã từng gặp. Rốt cuộc giống người nào đâu? Lông mày kia, đôi mắt kia, phong độ kia, khí chất kia, khi nhún mày cười mơ hồ có. bóng dáng chính mình!

Trong màn hình người phụ nữ đó rốt cuộc là ai?

Diệp Vị Ương chưa kịp trấn định xao động, người phụ nữ trong màn hình vốn trầm mặc đau thương lại bắt đầu nói chuyện giống như đang kể câu chuyện xưa. Đây là đoạn video đã sớm thu tốt.

“Con gái, con nhất định cảm thấy chúng ta rất giống nhau đúng không? Mẹ len lén nhìn con vô số lần nhưng chưa lần nào thật sự được ôm con, cuộc đời của con từ lúc được sinh ra đã định sẵn đau khổ và ly biệt.”

“Con gái, mẹ nghĩ giờ phút này con nhất định cũng đang ở trong một gian mật thất? Mẹ thật xin lỗi xin lỗi i đã không bảo vệ tốt con! Con nhìn thử bốn phía trên tường có phải phía trên treo hình con từ nhỏ đến lớn? Không cần hoài nghi tất cả hình đó do mẹ nhờ người chụp lên con.”

“Cả đời mẹ bị buộc làm rất nhiều chuyện xấu, không thể ở cùng con gái ruột thịt một chỗ chính là trừng phạt ông trời dành cho mẹ.”

“Con gái,bởi vì tội lỗi của mình mà ngày con ra đời,mẹ không thể không cùng mẹ nuôi con Diệp Như Trân trao đổi con.Hiazzz,đúng thật buồn cười,mẹ cùng cô gái Diệp Như Trân hai người đều có lòng dạ độc ác,tâm tư răn rết đã hại rất nhiều người,mẹ cùng cô ấy vốn là dạng người cùng thuyền tay nhuộm đầy máu tươi,chúng ta hẳn nên rất tin nhưng lại vì rất sợ chết,sợ bị đối phương bán đứng,sợ trên tay đối phương nắm giữ lợi thế uy hiếp lẫn nhau,cho nên khi mẹ và cô ấy đồng thời sinh con gái,chúng ta đã ký một hiệp nghị ngu xuẩn tàn nhẫn biến thái,hai chúng ta đã trao đổi đứa con ruột thịt cho nhau!

Mẹ và Diệp Như Trân đã giao hẹn,nếu như người nào bán đứng đối phương vậy thì bóp chết đứa con ruột thịt của đối phương để trả thù.Con có lẽ không biết, loại phụ nữ ác độc có thân phận bí ẩn như chúng ta có lúc rất cô đơn,rất coi trọng đứa con máu mủ của mình.Nhưng cuối cùng vì những chuyện tàn nhẫn mình đã làm ảnh hưởng đến đời sau.Vì vậy con đã trưởng thành nhiều năm,người mẹ ruột như ta lại không thể ở bên cạnh con.”

“Nếu như mẹ đoán không sai,nhiều năm qua Diệp Như Trân nhất định đối xử con không tốt,nhất định rất lạnh nhạt,có lúc thậm chí mắng con đánh con không có trách nhiệm của một người mẹ đáng có?”

Những năm này,đứa con ruột của Diệp Như Trân gọi là Ưu Việt ở chỗ của mẹ,con bé rất biết điều cũng rất giỏi nhưng mẹ cũng không đối tốt với con bé,bởi vì mẹ hiểu Diệp Như Trân,mẹ hiểu cô ta cũng không đối xử tốt với con.”

“Con gái,cô ta đối xử con không tốt,mẹ cũng không đối tốt với con cô ta.Không có người nào có thể tùy tiện khi dễ con của mẹ!”

“Con gái,lúc con đến đây có phải rất hận mẹ,thậm chí rất xem thường mẹ,con nhất định sẽ biết tại sao ân oán đời trước ảnh hưởng đến tuổi ấu thơ không buồn không lo. Thật xin lỗi,mẹ không phải là cô ý,tất cả chỉ do thân bất do kỷ.

“Thật ra theo mẹ thì Diệp Như Trân cũng là người đáng thương,mới bắt đầu vì nhất thời sa đọa tham lam mà trở thành con cò nước Z,đến khi muốn rút lui đã không kịp.Ngoại trừ tiếp tục hại người,tiếp tục đi con đường máu tanh không thuộc về mình ra không còn còn cách khác,chúng ta không muốn chết cho nên không có lựa chọn nào khác.

Năm đó mẹ bị buộc cùng Diệp Như Trân trao đổi con rồi cách nhau thật xa,mặc dù cách nhau rất xa đối phương cũng không cho phép mẹ về thăm con,ngay cả việc muốn ôm con cũng là hy vọng xa vời,nhưng mẹ vẫn như cũ len lén chạy đến nhìn con,từ khoảng cách rất xa nhìn con từ nhỏ đến trưởng thành.

“Ha ha,Diệp Như Trân ngoài mặt là thân phận người mẫu thế giới nhưng sự thật cô ta là sát thủ,cô ta muốn lợi dụng con giúp cô ta đoạt được một món đồ quan trọng,tiêu hủy tội lỗi của cô ta,cho nên cô ta ép con đi thi người mẫu,ép con làm chuyện mà mình không thích.”

“Nếu cô ta đã ép con gái mẹ làm chuyện không thích,vậy mẹ cũng ép con gái cô ta từ nhỏ học cách giết người,con thấy đấy về phương diện trả thù mẹ cho tới bây giờ vẫn là người thắng lợi tàn nhẫn nhất. Thật ra con nhất định không biết,con được thừa hưởng di truyền tính cách của mẹ,ngoài thân phận sát thủ mẹ còn là nhà thiết kế nổi danh toàn thế giới.”

“Mẹ cùng Diệp Như Trân đều được lựa chọn trong đám người đặc huấn ưu tú để che giấu thân phận sát thủ.”

“Huyết Sắc Điện Đường do một tay mẹ sáng lập,mẹ gọi con gái Diệp Như Trân là Ưu Việt,mẹ cũng không thương đứa bé này.Đứa bé này từ nhỏ đã muốn mẹ thương yêu,nó thấy mẹ thiết kế tác phẩm rất đẹp muốn học nhưng mẹ chưa từng dạy con bé.”

“Mẹ chỉ dạy con bé giết người.Thái độ đối xử rất lạnh nhạt.”

“Mẹ cố ý,bởi vì. con,mẹ mỗi ngày mỗi ngày đều nhớ đến con,sợ quên đi con,sợ đem con gái đối thủ trở thành con.”

“Những năm qua mẹ hiểu được một đạo lý,nếu không cách nào thoát khỏi nước Z không chế,không cách nào thoát khỏi cuộc sống tối tăm,vậy mẹ phải sáng tạo ra một cuộc sống mới,cuộc sống chỉ thuộc về mình,vậy tương lai lúc còn sống mới có thể ôm con,đứa con ruột của mẹ.”

“Con gái,con nhất định nhất định phải tha thứ mẹ,mẹ không phải không thương con.”

“Có một tấm hình chụp con lúc ba tuổi đến nhà trẻ,ngày đó đối mặt hoàn cảnh xa lạ con giống như rất sợ,con vấp ngã nằm trên mặt đất khóc thật lâu,không có ai đến ôm con,con khóc đến giọng khàn khàn.Con gái,con không biết lúc mẹ nhìn thấy tấm hình đó mẹ đau lòng cỡ nào,mẹ lại không thể ôm con,không thể giúp con phủi bụi bặm trên người,không thể giúp con lau nước mắt,không thể thả lại tóc đuôi sam giúp con thắt lại,lúc con khóc mẹ chỉ có thể nhìn hình con mà rơi lệ,chuyện gì cũng không làm được.”

“Sau ngày đó mẹ tự cắt bị thương tay mình,rồi nhìn tấm hình con bị thương khóc lóc nói,con gái,mẹ cũng đau giống con.”

“Thật đấy,con xem,mẹ không lừa con,trên cổ tay mẹ đến giờ vẫn còn mộ vết sẹo.”

—— Người phụ nữ ngồi trong mặt thất nói tới đây nhẹ kéo lên ống tay áo, Diệp Vị Ương thấy thật sự có một vết sẹo mờ.

Giờ khắc hiện tại không thể ngay mặt gặp mẹ ruột chính mình,trong lòng cô bỗng nhiên chua xót muốn khóc.Cô cũng đã hiểu Ưu Việt sao lại căm hận cô,vì sao muốn hãm hại đẩy cô vào chỗ chết.Bởi vì Ưu Việt cũng giống cô,từ nhỏ không được cha mẹ yêu thương,mỗi ngày bị đối xử lạnh nhạt,tự sinh tự diệt,bị bắt làm chuyện mà mình không thích.Trở thành vật hy sinh đời trước,đánh mất tất cả vui vẻ tuổi thơ.

Nếu như nói điểm khác giữa cô và Ưu Việt,có lẽ trời sinh Ưu Việt trong lòng thêm một phần ghen tỵ tàn nhẫn hơn Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương không được Diệp Như Trân thương yêu nhưng cô không từ bỏ mà cố gắng lay động tình cảm của mẹ, học cách xử lý khéo léo chứ không

oán hận.

Còn Ưu Việt không được mẹ ruột Diệp Vị Ương ...Ưu Nhược Lan thương yêu thì lại xoay chuyển dùng cách tàn nhẫn, trong tiềm thức có thể rất sớm ra quyết định, nhất định phải bắt Ưu Nhược Lan hối hận, chiếm đoạt hết thế lực của Ưu Nhược Lan, trả thù bằng cách đả kích cùng phá hủy tất cả những thứ thuộc về Ưu Nhược Lan.

Đến một ngày nọ Ưu Việt phát hiện Ưu Nhược Lan tốn một số tiền lớn nhờ thám tử tư chụp hình đứa bé trạc tuổi mình ở thành A, mỗi ngày nhìn hình chắc chắn rất hận người có tên Diệp Vị Ương.

Đây là một quá trình tích tụ thù hận lâu ngày. Ưu Việt thù hận không phải một sớm một chiều, nếu như không phải chưa đoạt hết quyền hành trong Huyết Sắc Điện Đường, sợ rằng Diệp Vị Ương đã sớm chết không dưới trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Trốn không thoát trừng phạt, đau đến không muốn sống

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Có tin một phát súng của tôi giết chết anh không?

“Không chịu ngoan ngoãn đưa tôi đến nước Z, thì anh cũng không thoát khỏi trừng phạt, tôi sẽ khiến anh đau đến không muốn sống!”

Đối mặt lời dọa nạt Ưu Việt đưa ra, Đông Phương Thuốc tính tình côi mờ lại bị kích phát, hẳn là ai chứ? Tiểu hoàng tử hoàng thất nước Z, Thiên vương siêu sao quốc tế chưa từng bị kẻ nào gò bó, hẳn mà sợ cô ta sao?

Hắn không sợ chết, không sợ người khác đối phó hắn, hắn chỉ sợ hai người hắn quan tâm chịu tổn thương. Mà Diệp Vị Ương chính là một người trong số đó.

Không thể không nói Ưu Việt đã nắm giữ được điểm yếu Đông Phương Thuốc. Đông Phương Thuốc mặc dù không cam lòng, không muốn dễ dàng chịu thua nhưng lời anh họ lúc sắp chết giao phó hẳn không thể không nghe, đó chính là phải chăm sóc Diệp Vị Ương thật tốt.

Nếu như không phải anh họ Nam Cung Hạo từ nhỏ yêu thương hắn trước khi chết cố ý đem cặp mắt tặng cho hắn, hiện tại hẳn sẽ là một người người mù. Năm đó Nam Cung Hạo chết một mặt vì cứu Diệp Vị Ương, một mặt khác cứu hắn không để vết thương hắn chuyển biến xấu, sau mới biết được Diệp Vị Ương ra đi không từ giả, phái người ra ngoài tìm kiếm lại không có chút tin tức, trong lòng tích tụ uất ức cuối cùng tuổi còn trẻ mà đã mất. Khi đó Nam Cung Hạo chỉ vừa tròn 20 tuổi.

Đông Phương Thuốc bình thường cũng hay nghĩ, nếu như năm đó cha hắn cũng chính là người lãnh đạo tối cao nước Z có thể thu dưỡng Nam Cung Hạo sau khi cả nhà bị diệt môn, anh ấy cũng không đi vào con đường bóng tối, anh ấy cũng không bởi vì từ nhỏ thiếu hụt áp lực tìm kiếm chân tướng cùng báo thù, nếu như không báo thù Nam Cung Hạo sẽ không quen biết Diệp Vị Ương tại quầy bar cũng sẽ không chết.

Cho nên sau khi Nam Cung Hạo chết, Đông Phương Thuốc bắt đầu khôi phục thị lực, hẳn đối với ba người đó có tình cảm vô cùng phức tạp có thể nói vừa yêu vừa hận. Hai người là cha mẹ hắn người còn lại là Diệp Vị Ương. Hẳn hận cha mẹ ban đầu độc ác, không chỉ không quan tâm lúc hắn bị mù, còn đối xử tàn nhẫn với Nam Cung Hạo, sau khi nhà anh họ bị tai nạn diệt môn liền đưa đứa bé mồ côi cho người khác nuôi. Hẳn cũng hận Diệp Vị Ương, cô gái bạc tình không biết điều, lạnh lùng bỏ đi hại chết đi vẫn còn tiếc nuối. Nhưng ba người này trừ có quan hệ máu mủ còn có lời nhảm nhảm của Nam Cung Hạo trước khi chết, hẳn cho dù oán hận cũng không thể bỏ lơ.

“Được, muốn tôi đưa cô trở về nước Z, đánh vào hoàng thất nước Z cũng có thể nhưng cô phải hứa với tôi một điều kiện.” Trầm ngâm một lúc, Đông Phương Thuốc mới nhũn mày mở miệng.

“Chớ nói điều kiện với tôi, anh bây giờ không có tư cách đàm phán lợi thế với tôi!” Ưu Việt thái độ phách lối hùng hổ.

“Ai nói tôi không có lợi thế? Nếu như cô đã điều tra qua tôi,cô nên biết nếu chọc giận tôi,tôi sẽ mặc kệ kết quả thế nào.Đến lúc đó tôi không quan tâm ai hết,còn cô dùng người nào để uy hiếp tôi cũng thành công cốc.Còn nữa...cô muốn đánh vào hoàng thất nước Z tranh giành quyền làm chủ với anh trai Nam Cung Dũ,ngoại trừ tôi ra không ai có thể giúp cô.Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ý,dù sao thế giới hiện tại tôi cũng chán ngấy,sau khi tôi chết để xem cô nghĩ biện pháp làm ảo thuật nào để vào được nước Z đây.”

Khi nói chuyện Đông Phương Thước mặt mày lãnh đạm được ăn cả ngã về không,khiến Ưu Việt ngoài tức giận còn có cảm giác thất bại.

“Được! Tôi chỉ cho phép anh nói một điều kiện! Đừng cố gắng cò kè mặc cả! Nói!Anh rốt cuộc muốn tôi đồng ý chuyện gì?” Ưu Việt cắn răng nghiền lợi nói.

Đông Phương Thước lạnh lùng nhìn cô,từ tốn nói: “Tôi biết mẹ nuôi cô Ưu Nhược Lan chưa chết,tôi muốn cô thả Diệp Vị Ương cùng mẹ ruột cô ấy.”

“Không thể nào! Muốn tôi thả Diệp Vị Ương cùng bà lão từ nhỏ coi thường tôi sao,đừng có mơ!” Ưu Việt mặt mũi vằn vẹo,trong đôi mắt ẩn chứa suy nghĩ muốn giết người!

Thật ra trước đó Diệp Vị Ương phân tích không sai,Uưu Việt tính dùng Diệp Vị Ương làm điểm yếu để uy hiếp đoạt lấy quyền lợi.Nhất khi phát hiện thân phận thật sự của Diệp Vị Ương có thể liên quan đến hoàng thất nước Z,cô ta sao có thể dễ dàng thả Diệp Vị Ương đi? Hơn nữa cô còn muốn dùng Diệp Vị Ương để kích Thanh Phong Tuấn.

Diệp Vị Ương bây giờ là lợi thế lớn nhất trong tay Ưu Việt,cô tuyệt đối không dễ dàng cho Diệp Vị Ương rời đi.

“Ai cũng nói tân nhậm nữ chủ Huyết Sắc Điện Đường Ưu Việt so với tiền nhậm nữ chủ Ưu Nhược Lan còn thông minh tàn nhẫn hơn nhưng trong mắt tôi chẳng qua có thể.Một chữ..... ngu xuẩn!” Đông Phương Thước lần này nói chuyện ngay cả lông mày cũng lờn nhướng lên,trực tiếp nói ra lời châm chọc.

Lời này hoàn toàn chọc giận Ưu Việt,cô giận giữ rút ra súng lục ra nhắm ngay huyệt thái dương Đông Phương Thước,trán nổi lên gân xanh : “Đông Phương Thước! !Anh dám vũ nhục tôi?Anh dám nói tôi ngu xuẩn? Anh chán sống rồi đúng không?Có tin tôi lập tức giết chết anh rồi dùng cách khác len vào nước Z!”

Đôi mắt súng lục liên hoàn,Đông Phương Thước tuyệt không sợ,thậm chí còn bày ra vẻ mặt châm chọc,khóe môi nhếch nụ cười khinh thường nói: “Cô kích động gì chứ? Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Cô cứ luôn miệng nói muốn tôi cô đến nước Z,nhưng một chút thành ý cũng không có,cô còn giam lỏng Diệp Vị Ương,cô nói đi làm sao có thể khiến tôi tin cô,hợp tác cùng cô giành chính quyền hả? Cô đừng quên cô vừa rồi còn dùng Diệp Vị Ương uy hiếp tôi!”

“Ha ha Đông Phương Thước,anh coi tôi là kẻ ngốc sao,nghe giọng điệu anh có vẻ rất hận cha mẹ cùng đại ca anh,rất thích cùng tôi đối phó hoàng thất nước Z ,phá hủy nước Z,lời đó mà do một hoàng tử nước Z nói sao? Nếu dám chơi tôi,tôi lập tức giết chết anh !” Ưu Việt giận quá thành cười.

Nhưng Đông Phương Thước nghe lời đó ánh mắt lấp lánh ánh sáng,đang lúc Ưu Việt không nhìn nổi tính nết sừng hấn lại chậm rãi lên tiếng: “Đừng quên,năm đó ép buộc tôi chính là người anh trong lòng chỉ muốn tôi chết,hắn sợ tôi còn sống sẽ tranh đoạt quyền thế và tài phú với hắn,mà anh họ tôi Nam Cung Hạo vì cứu tôi mà vết thương chuyển xấu,cho nên anh họ chết thì anh hai tôi cũng không thoát khỏi trách nhiệm!Mà cha mẹ ruột tôi trong lúc tôi mất đi thị lực chưa từng quan tâm tới tôi, bọn họ cũng đã vứt bỏ anh họ!Nên từ rất sớm đối với tôi mà nói,cha mẹ cùng đại ca có cũng được,không có cũng được,chết cũng được! Điều do quyền lợi cùng dục vọng biến bọn họ thành thế này,tôi hiện tại chỉ muốn phá hủy cả nước Z! Nhưng điều kiện đầu tiên là.Cô nhất định thả Diệp Vị Ương,nếu không đừng nghĩ đến chuyện tôi hợp tác với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Rơi nước mắt

“Cô nhất định phải thả Diệp Vị Ương,nếu không đừng nghĩ đến chuyện tôi hợp tác với cô.” Đông Phương Thước nói chuyện ngang ngược,khí thế thật khiến người không thể xem thường.

Ưu Việt tức giận quăng đi súng lục,bực bội nói: “Lý do!Cho tôi một lý do tôi thả Diệp Vị Ương mà tôi vẫn có lợi cho mình!”

“Thứ nhất cô phải tin cho dù không cần dùng Diệp Vị Ương uy hiếp tôi,tôi cũng rất thích hợp tác với cô,nếu không kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.Cô nghĩ kỹ lại xem,nếu như không phải tôi đặc biệt căm hận cha mẹ mình thì tôi sau khi phục hồi thị lực vẫn có thể làm hoàng thái tử nước Z tiếp tục tranh quyền cùng đại ca tôi sao?Nhưng tôi không làm thế,tôi lựa chọn bỏ tất cả đi theo con đường siêu sao cần gương mặt để kiếm tiền,bất hòa cùng gia đình.

Thứ hai từ ngày ấn ký đặc biệt trên người Diệp Vị Ương đã bị hủy hơn phân nửa không thể tiếp tục lợi dụng,nên cô chuyển sang điều tra Thanh Phong Tuấn biết được hắn có giữ một chiếc nhẫn đặc biệt mà Diệp Vị Ương đã thấy,cô không phải luôn muốn từ trên người cô ta biết vị trí chiếc nhẫn sao?

A,cô nghĩ đi,cô đã kiểm tra qua người Diệp Vị Ương,biết chiếc nhẫn không nằm trên người cô ta,vậy chắc chắn do cô ta giấu đi.Đã như vậy cho dù cô

có ép cô ta ra sao,cô nghĩ cô ấy biết điều nói cho cô biết sao? Chỉ sợ Diệp Vị Ương không ngốc cùng lắm cô ấy nói lung tung địa điểm giấu để trêu chọc cô.Nhưng cô thả cô ấy thì lại là chuyện khác.

Thấy cô khản trương về chiếc nhẫn,Uu Nhược Lan bị cô hành hạ sống không bằng chết nhất định cũng biết tầm quan trọng của nó,sau khi bà ta được thả nhất định sẽ bảo Diệp Vị Ương len lén đem chiếc nhẫn giấu ở một nơi an toàn hơn.

Nói cho cùng cô chỉ cần thả bọn họ cho bọn họ tự do,tiếp theo cho người theo dõi họ,biết đâu có hy vọng cướp được chiếc nhẫn.Tôi nói có đúng không,tự cô cần thận suy nghĩ thì sẽ biết thôi,nếu không cô thật ngu xuẩn.

Lại nói cô muốn dùng Diệp Vị Ương đối phó Thanh Phong Tuấn? Bây giờ mà còn muốn dùng cách đó ư?Cô ta lần này bỏ trốn đã khiến Thanh Phong Tuấn hiểu lầm chán ghét biết đâu còn trở mặt thành thù,cô tốt nhất không cần tốn công tính toán kế hoạch này làm chi.

Nếu như cô không biết nắm chặt thời gian làm theo cách tôi chỉ,Thanh Phong Tuấn là người thông minh,hắn gần đây một lòng muốn đối phó cô,cô muốn đi nước Z,bộ hắn không biết ra tay trước chiếm lợi thế sao?”

Hắn càng nói lòng mày UU Việt càng nhủ chặt,tức giận đến muốn đánh người nhưng hai quả đấm rớt cuộc từ từ buông lỏng,suy nghĩ một lát UU Việt mới gật đầu, giọng nói không còn chuyên chế như lúc trước: “Được,rất tốt,tôi tin anh thử một lần,nghe theo anh nói,. Tôi sẽ thả! Chỉ là ha ha.” UU Việt cười lạnh.

Đồng Phương Thước cau mày,mặt không còn kiên nhẫn,nếu không phải vì cô gái tên Diệp Vị Ương hắn không cần nhiều lời thế này ? Vì vậy rất khó chịu hỏi: “Cô cười cái gì?”

Lời hắn nói không hề che giấu tia chán ghét giống như hiện tại đang nói chuyện cùng ruồi muỗi mình đầy vì khuôn,điều này khiến UU Việt nổi nóng,cho nên cô bực tức nói: “Ha ha,hỏi tôi cười gì sao? Muốn tôi thả người cũng được,anh đã làm rối loạn một phần kế hoạch của tôi,vậy hãy để anh nhìn xong video cái đã,rất đặc sắc, chúng ta cùng nhìn xem Diệp Vị Ương giờ phút này khóc đáng thương thế nào! Nhất định sẽ thâm như trong tưởng tượng của tôi!”

Nói xong hình ảnh trước đó bị bấm ngừng lần nữa chiếu lên,phát ra nội hình ảnh một mình Diệp Vị Ương bị cô lập bên trong mặt thất——

Trên mặt tường trắng dán một ít bưu thiếp và hình ảnh,nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát giác hình trong ảnh đều là một người,mỗi nét mặt trong hình đều có điểm tương đồng,đó là hình Diệp Vị Ương từ nhỏ đến lớn.

Nhưng những tấm hình đó Diệp Vị Ương ngó cũng không thèm ngó một lần.

Trong mặt thất hiện tại giống như suy đoán của UU Việt,nước mắt không thể khống chế tràn mi ứa ra,mắt chớp cũng không chớp nhìn UU Nhược Lan trong màn hình có thể là mẹ ruột cô.

Đoạn video kia được UU Nhược Lan tốn rất nhiều thời gian thậm chí nhiều năm ở bất kỳ nơi nào thu lại,ở trong đó có UU Nhược Lan từ trẻ tuổi rồi đến trung niên già nua,có nét mặt cương nghị của nữ chủ Huyết Sắc Điện Đường dần dần bị cướp đoạt quyền trở nên sa sút.

Diệp Vị Ương từ trong clip thấy được người mẹ bất kỳ thời điểm,thấy mẹ từ từ già đi,thấy mẹ không quan tâm bất cứ thứ gì,thấy mẹ đem rất nhiều chuyện cùng nguyên tắc thay đổi,có lúc mơ màng ngồi trên xe lăn nhìn vào màn hình nói chuyện,ánh mắt trống rỗng hơn phân nửa hi vọng có ngày nhìn được đứa con gái tên Diệp Vị Ương,hoặc hi vọng Diệp Vị Ương có một ngày xem được đoạn video bà tốn nhiều thời gian và tình cảm đã thu lại.

Đoạn video này cũng cho Diệp Vị Ương thấy được có nhiều thứ có thể thay đổi nhưng cũng có thứ mãi mãi không thay đổi,đó là tình mẹ dành cho đứa con gái,nhiều năm qua đi vẫn lặng lẽ yêu thương con.

Thật đấy,Diệp Vị Ương cảm thấy được người phụ nữ đó rất quan tâm cô.

Cô gái kia nói: “Con gái,người mẹ phải đi theo dõi bảo vệ con nói cho mẹ biết con thích vẽ tranh từ rất sớm,không hổ là con gái mẹ,mẹ còn có một thân phận thiết kế sư thế giới,con nhất định được di chuyển từ mẹ,mẹ đã nghĩ. nghĩ sẽ có một ngày nắm lấy tay con,dạy con vẽ tranh.”

Người phụ nữ nói: “Con gái,con có mái tóc dài thật đẹp,vừa đậm lại vừa đen suôn thẳng mềm mại,mẹ thường nghĩ nếu như có con bên cạnh mẹ thật là tốt biết bao , mỗi ngày mẹ sẽ chải tóc cho con,cho con mặc giống như một vị công chúa,sau đó tuyên bố với tất cả thuộc hạ,kiêu ngạo nói cho bọn họ biết,đây chính là chủ nhân của các người,đây chính là con gái của ta,tiểu công chúa của các người!”

Người phụ nữ còn nói: “Con gái,mẹ lại nghĩ có một ngày,mẹ có thể nắm lấy tay con đi tìm cha con,chúng ta sẽ sống như một gia đình bình thường,một ngày ba bữa mẹ sẽ nấu món ăn cho cả nhà.Nếu mỗi ngày có thể nấu cơm cho con và cha con ăn thì tốt biết bao,chúng ta. là người một nhà.”

Nghe đến đó nhìn đến cảnh ấy Diệp Vị Ương đã rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Cút! Tôi không muốn cặp lại cô!Cô muốn hôn.....

Nghe đến đó nhìn đến đây,Diệp Vị Ương rơi nước mắt,cô làm sao có thể không cảm động làm sao có thể không khóc? Chỉ là.....trong video này người mẹ ấm áp ôm ấp tình cảm còn sống không? Cô thật muốn gặp bà muốn cùng đi với bà,thật sự muốn được bà ôm

Đúng lúc này Ưu Việt ở bên ngoài xoay cái gì đó,bức tường đối diện với gian mật thất ở chỗ Diệp Vị Ương đột nhiên nứt ra,một gian mật thất mới xuất hiện

Diệp Vị Ương ngơ ngác giật mình nhìn một lúc lâu đột nhiên lại như nghĩ đến điều gì,run rẩy kích động hướng về phía mật thất mới đi tới

Đó là một gian mật thất rất đơn sơ,vách tường không trắng bằng gian mật thất vừa nãy,trên tường phủ đầy bụi không gian của mật thất cũng không lớn,trừ một tấm phản cứng phía trên có một người nằm ngoài ra bốn phía trống không,cái gì cũng không có.

Ánh sáng cũng không được tốt lắm,ra giường trắng tinh ngược lại khiến cho gian mật thất trở nên u ám hơn.Dường như có một loại bụi mốc meo lâu năm khó ngửi khiến cho cô rất muốn hôn.

Nhắc tới mới nhớ gần đây cô thường muốn hôn,chi là trong gian mật thất ngày còn có một nhà vệ sinh cùng vòi nước,nói chung là cũng không đến nỗi khiến cho người ta không thể chấp nhận được.

Không biết người nằm trên giường là ai,cô không dám thở mạnh,không phải vì sợ,mà sợ rằng sẽ làm đối phương thức tỉnh.

Từ từ,cô nhào người về phía trước,hai mắt kinh ngạc nhìn người kì quái chỉ đem vài trắng đắp kéo qua đỉnh đầu nhìn như người đã chết,thoạt nhìn rất gầy yếu nhưng Diệp Vị Ương khẳng định rằng đối phương chưa chết,nơi này rõ ràng vẫn còn sự sống,có người còn sống.Mà căn mật thất này chỉ cần liếc mắt đã hình thấy hết ngoại trừ người trên giường giống như vẫn còn ngủ và Diệp Vị Ương thì chẳng còn ai khác.

Trong lúc Diệp Vị Ương đánh bạo mở tấm vải trắng trên đỉnh đầu con người kì quái im hơi lặng tiếng nằm trên giường xuống thì giống như một bộ phim ma,rõ ràng là một người không nhúc nhích,rõ ràng là không có cảm giác giống người chút nào,tấm vải trắng trùm trên đầu kia bị một động tác mạnh mở ra,một đôi tay dầy như que cùi lộ ra!

Sau đó một loại tiếng hét như bệnh nhân tâm thần vừa khàn khàn lại vừa chói tai vang lên,cánh tay khô gầy như ma quỷ chỉ tay về phía cửa,mắt đi lý trí quát “Cút! Cút đi! Ưu Việt cút ra ngoài cho tôi! Tôi, tôi không muốn gặp lại cô! Cái người phụ nữ không biết xấu hổ biến thái lấy oán báo ân không biết tốt xấu! Cút đi!”

Bên ngoài,Ưu Việt nhìn thấy màn này thì cười lạnh,trông mặt kẻo ánh sáng muốn uống máu ăn thịt người xuất hiện trong mắt, cô lạnh nhạt nói với Đông Phương Thước ” Muốn Diệp Vị Ương rời đi hau muốn tôi giết người phụ nữ kia! Bà ta cảm hận chán ghét tôi như thế, như vậy bà ta không xứng đáng sống trên thế giới này!”

“Nếu như cô muốn sớm có được chiếc nhẫn đặc thù thì hiện tại không nên giết chết bà ấy! Để Diệp Vị Ương mang bà ấy cùng rời đi, đối với cô chỉ có lợi không có hại. Bà ta đi hay chết rồi thì kết quả cũng như nhau,cô cứ nhắm mắt làm ngơ đi.Mặc dù nhiều năm như vậy bà ấy vẫn không đối tốt với cô nhưng tuyệt đối không ngược đãi cô,nếu không đã không dạy cô nhiều kĩ năng,khiến cô trở nên ưu tú,thân thủ lại rất tốt,kĩ thuật dịch dung tuyệt vời,sau đó dường hồ vi hoan (nuôi hồ gặp nạn) cuối cùng không chỉ mưu hại bà ấy còn cướp lấy quyền lợi cùng địa vị của bà ấy,thậm chí còn giam bà ấy lại!”

Thật ra Đông Phương Thước rất không muốn nói những lời này,hắn đối với sống chết của người phụ nữ nửa điên nửa khùng Ưu Nhược Lan này không quan tâm,hắn chỉ sợ ngộ nhờ người phụ nữ này thực sự là mẹ ruột của Diệp Vị Ương,nếu bà ta chết Diệp Vị Ương sẽ rất khổ sở mà thôi

Mà trong mật thất,Diệp Vị Ương bị kinh sợ một lúc,đợi cô khôi phục lại bình tĩnh cuối cùng cũng thấy rõ trên giường là một người phụ nữ gầy như que cùi tóc tai bù xù sắc mặt tái nhợt! Là.....Ưu Nhược Lan!

Tất cả lời nói cứ như thế nghẹn trong cổ họng,Diệp Vị Ương không nhúc nhích đưa mắt nhìn người phụ nữ điên,một chữ cũng không nói ra được!

Cô không biết nên nói những gì càng không biết nên gọi Ưu Nhược Lan là gì.

Cuối cùng Ưu Nhược Lan dần dần không chế được cơn điên cũng an tĩnh rất nhiều,khi bà phát hiện cô gái nửa quỷ nửa người ở mép giường không phải là Ưu Việt mà bà hận thấy xương vò cùng thất vọng mà là Diệp Vị Ương thì ánh mắt của bà liền không thể rời đi!

“Con.....Con.....”Một hồi lâu,bà nâng cánh tay phải gầy gò vui vẻ chỉ vào Diệp Vị Ương,đôi môi kịch liệt mấp máy như có ngàn vạn lời muốn nói mà một câu đầy đủ cũng không nói được.

Lời không thể nói ra,nước mắt lại chảy xuống.

Ưu Nhược Lan sống đã hơn nửa đời người,đã từng là nữ thiết kế hàng đầu thế giới,đã từ là thủ lĩnh mạnh nhất uy quyền nhất của tổ chức Huyết Sắc Điện Đường,hôm nay chỉ nhìn Diệp Vị Ương vậy thôi mà rơi nước mắt.

“.....Con gái. Con gái.....ta.....Vị Ương.....Đúng, đúng là con sao? ” Thanh âm khàn khàn tang thương.

Diệp Vị Ương cúi đầu,hoi gật đầu,trong nháy mắt lại một lần nữa không thể khống chế khóc òa lên “Đúng vậy,là con, con là Diệp Vị Ương.”

“Là con sao? Thật.....là con sao? Con gái của ta.....!” Ưu Nhược Lan ôm cô,ôm cô thật chặt,hai tay gầy như que củi giống như hai cái gậy,khiến diệp Vị Ương hơi đau nhưng cô cắn môi đè nén tiếng khóc của mình,một chữ cũng không kêu đau.

Đây là mẹ cô,đúng không?

Đây là cảm giác được mẹ ôm, đúng không?

Qua nhiều năm như vậy,vào giờ phút này rốt cuộc cô cũng cảm nhận được tình thương của mẹ,nếu như người phụ nữ này đúng là mẹ của cô như lời nói.

Cô.....Có thể gọi người đang ôm chặt mình một tiếng mẹ sao?

“Bà.....thực sự là mẹ tôi? Mẹ.....tôi? Cô nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn nữa rồi,vì cô sợ thức tỉnh mình sợ đây chỉ là giấc mơ.

Ưu Nhược Lan đã hoàn toàn khôi phục thể lực cùng tinh thần bà ôm Diệp Vị Ương ngồi dậy,hai tay vẫn như cũ khoác lên vai cô, sau đó vô cùng kiên định nói “Không sai! Con nhất định là con gái ta! Con gái ruột thịt duy nhất của ta! Ta dùng cả tính mạng này cam đoan với con,con chắc chắn là con gái của ta! Con gái,con gái của ta, ta rốt cuộc cũng tìm được con,rốt cuộc cũng có thể nhìn con ở khoảng cách gần rồi, ta.....”

Bà muốn nói ta nấu cơm cho con ăn,nhất định con đã đói bụng rồi đột nhiên lại nhớ mình đã sớm bị giam cầm, nơi này bốn vách chỉ là tường vô cùng đơn sơ,nghèo rớt mùng tơi,bà cái gì cũng không có.

Bên ngoài,Ưu Việt nhìn thấy một màn Ưu Nhược Lan kiên định nói Diệp Vị Ương chắc chắn là đứa con gái ruột thịt của bà, âm hiểm cười,phân phó “Cho bọn họ ra ngoài,phải vài người lên đi theo có bất kì động tĩnh gì thì trở về báo cáo cho tôi!”

Hừ,cô muốn xem người mẹ nuôi Ưu Nhược Lan này đến lúc hiểu rõ chân tướng còn có thể khẳng định như vậy không! Cô muốn nhìn thấy biểu tình sụp đổ vô vọng của đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Mãnh liệt! Ban đêm Thanh Phong Tuấn nguy hiểm như sói!

Diệp Vị Ương không nghĩ tới Ưu Việt lại thả cô đi,lại càng không ngờ tới đây là kết quả của việc Đồng Phương Thước hết sức hi sinh mình dọa dẫm khuyên đối phương.

Cô dìu Ưu Nhược Lan gầy gò yếu ớt tái nhợt không chịu nổi rồi đi.

Dọc theo đường đi là khu vực vắng vẻ không có một chiếc xe chỉ có thể đi bộ. Không có thức ăn như cuộc sống thời nguyên thủy, lấy quả dại lót dạ lấy nước suối giải khát có lúc bắt được một hai con cá nhỏ là vô cùng tốt rồi. Đi đường rất vất vả,hơn nữa vì nguyên nhân thời tiết có thể tìm thấy trái cây không bị thối rữa miễn cưỡng có thể ăn được cùng rất ít.

Có lẽ Ưu Nhược Lan bị nhốt quá lâu cử động rất bất tiện đi hết sức chậm chạp,Diệp Vị Ương muốn công bà,nhưng bà từ chối,Diệp Vị Ương dìu bà muốn bà tựa lên người mình nhưng bà lại kiên trì đem trọng tâm cơ thể dồn sang bên kia ,cố sức không làm thêm gánh nặng cho Diệp Vị Ương.

Lúc ăn cái gì đó Ưu Nhược Lan luôn chỉ ăn vài miếng rồi nói đã ăn no hoặc dứt khoát nói bà không đói bụng,sau đó vẫn nói Diệp Vị Ương quá gầy,ép cô ăn nhiều một chút.

Mỗi khi ăn Diệp Vị Ương nước mắt chảy dài nhìn Ưu Nhược Lan không nói lời nào.Cô nhìn quá lâu Ưu Nhược Lan sẽ cảm thấy không tự nhiên, vì vậy thờ dài nói ” Con gái, con có lời gì thì cứ hỏi đi!”

“Bà.....Thật đúng là....mẹ ruột sao?” Giọng nói Diệp Vị Ương có chút nghẹn ngào,hỏi thật cẩn thận,cô rất sợ,sợ rằng sau hai mươi năm thật vất vả để cảm nhận được rõ ràng tình thương của mẹ lại chỉ là ảo giác

Ưu Nhược Lan nghe xong sững sờ “Con gái! Con làm sao có thể hỏi như vậy? Con không tin tưởng ta sao?” Nói xong,kịch liệt ho khan.

Diệp Vị Ương vô vàng vô lũng cho bà, giọng nói càng thêm vội vàng “Con, không phải con không tin tưởng, con chỉ có một chút nghi ngờ còn có một chút sợ mà thôi. Con sợ giờ phút này chỉ là ảo giác. Mẹ nói mẹ là mẹ ruột của con lời nói của mẹ luôn đi đôi với việc làm nhưng có ai có thể nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra với nốt ruồi hoa đào trên người con? Bọn họ đều nói trên người của hoàng thất nước Z mới có nốt ruồi hoa đào đó! Vậy theo cách bọn họ nói con không phải là công chúa nước Z sao? Điều này làm sao có thể!:

“Không phải như vậy! Con gái, con hãy nghe mẹ nói, con không phải công chúa nước Z con là con gái của mẹ, là con gái ruột thịt của mẹ, mẹ làm sao có thể nhẫn tâm gạt con. Con đừng nghe những người đó nói lung tung, họ căn bản là không biết gì về chân tướng sự việc! Cả thế giới này chỉ có mình mẹ biết rõ bí mật này! Con quả thật là con gái của mẹ!”

Có lẽ con không biết, hoàng thất nước Z vẫn có một truyền thuyết lâu đời, qua nhiều thế hệ trên người công chúa sẽ có nốt ruồi hoa đào đỏ, nốt ruồi hoa đào này chỉ truyền cho nữ vào lúc ra đời không truyền cho nam, chỉ xuất hiện trên người bé gái là một loại phúc khí tượng trưng cũng là chiếc chìa khóa mở ra bảo tàng thần bí. Nhưng trong thật nhiều năm qua, nói gì cũng kì quái, đàn ông hoàng thất cưới vợ từ bên ngoài tất cả đều chỉ sinh hoàng tử không hề sinh một vị công chúa! Hoàng hậu cũng buồn phiền không ngớt.

Mẹ và Diệp Như Trân năm đó cũng chỉ là con cò để hoàng hậu cùng cố thế lực, không chỉ gây tạo thân phận thay bà ta giết người, ngay cả tự do sinh con cùng người nào đó cũng không có, toàn bộ đều do một tay bà ta an bài bức bách. Nực cười là hoàng hậu lại để chúng ta thay bà ta sinh ra những đứa con ưu tú, để cho chúng ta âm thầm đi quyến rũ hai anh em ưu tú. Người mà mẹ dùng thủ đoạn hèn hạ để lừa gạt chính là một người đàn ông đã sớm có vợ, mặc dù người đàn ông này không yêu vợ mình, vợ hắn thậm chí còn buông thả cùng người đàn ông khác sinh một đứa con ba tuổi, hắn đối với đứa con không phải ruột thịt này rất tốt rất yêu thích, vì nhiệm vụ hoàng hậu giao phó, mẹ không thể không dờ thủ đoạn giết vợ đối phương, tìm mọi cách lấy lòng người đàn ông kia, đem con trai hắn xem như con mình, ha ha, trong mắt người đàn ông đó, mẹ là một người hoàn mĩ về tất cả mọi mặt là một nhà thiết kế hàng đầu thế giới, sự tài hoa cùng mĩ lệ của mẹ rốt cuộc cũng hấp dẫn được hắn, hắn cho là mẹ rất hiền lành, cho nên. mẹ mang thai con!

Sau khi con ra đời hoàng hậu cảm thấy người đàn ông kia không còn giá trị lợi dụng, bức bách mẹ lừa gạt hết tài sản của hắn, hại hắn toàn thân tê liệt đau đến không muốn sống. Mẹ vì sống tạm bợ không thể không tuân lệnh hoàng hậu. Sau này mẹ mới biết, hoàng hậu khiến người đó chết như vậy là vì hắn chính là anh trai của quốc vương nước Z! Là người đàn ông mà trước kia khi vào cung hoàng hậu rất thích. Nhưng người đàn ông kia lại không thương bà ta cho nên bà ta hận hắn.

Người đàn ông kia sau khi chết, đứa bé trai kia rất thông minh như cá lọt lưới chạy mất. Nếu mẹ không làm, đứa bé năm đó hình như gọi là là Anh!”

Về phần hoàng hậu bắt Diệp Như Trân quyến rũ người đàn ông nào để sinh ra Ưu Việt thì mẹ không biết, chỉ sợ kết cục của đối phương cũng không quá tốt.

Mẹ và Diệp Như Trân trở thành công cụ thay thế của hoàng hậu, gấu giếm cùng sinh ra hai bé gái. Nhưng vào năm con vừa sinh ra, sắc mặt xanh lét rõ ràng là máu đặc thù, mẹ sợ con gặp chuyện không may lập tức vào cung xin anh túc lão nhân chữa trị cho con, mà quốc vương nước Z không biết mời từ đâu một vị quốc sư bói toán lung tung kiên quyết nói con là cái gì mà thiên nữ tương lai, tương lai nhất định sẽ có dính líu đến mấy vị hoàng tử, quốc vương tin lời đồn muốn mượn con để khiến lòng dân an tâm, khen hoàng hậu an bài chu đáo nhận con làm con nuôi, phong con làm công chúa cũng tàn nhẫn để quốc sư khắc lên người con nốt ruồi hoa đào rất sống động, cái nốt ruồi không phải do trời sanh mà là do người ta cố ý tạo ra, chỉ là hằng năm dung hòa với máu đặc thù của con nên nói giống như từ máu thịt mọc ra.

Chính bởi xảy ra chuyện này, hai đứa bé bên trong có giá trị lợi dụng mà đứa bé của Diệp Như Trân không có bất kì giá trị lợi dụng nào. Diệp Như Trân mặc dù tàn bạo lãnh tình, Ưu Việt lại là đứa con đầu tiên cô ấy sinh ra cho nên lúc đó cô ấy cũng rất muốn giữ đứa bé lại.

Chuyện này cực kỳ cơ mật, người ngoài nghe nói con có nốt ruồi hoa đào đỏ đều cho rằng con thật sự có huyết mạch của hoàng thất, sau khi con vào cung, mẹ ngay cả gặp con một lần cũng khó khăn, nghe nói con từ nhỏ đã vô cùng thông minh, quốc mẫu hoàng hậu thấy con rất được quốc vương yêu thích, quốc vương thậm chí còn coi con như con gái ruột thịt đối đãi như một công chúa chân chính, bà ta sợ sau này con lớn lên sẽ thật sự dính líu không rõ ràng với các hoàng tử thật, sợ con giống như hồng nhan họa thủy thời cổ đại hại con trai bà ta, càng sợ con giống như Võ tắc Thiên xưa kia dựa vào sự sủng ái của hoàng đế cướp mất quyền lớn, lúc này mới lệch cho mẹ cùng Diệp Như Trân lên lúc cả đèn mạng theo con gái rời khỏi hoàng thất.

Nhưng cho dù rời khỏi hoàng thất, chúng ta vẫn như cũ không thoát khỏi sự khống chế của hoàng hậu, hoàng hậu lại bắt mẹ và Diệp Như Trân trao đổi con gái ruột thịt kiểm chế lẫn nhau!

A, con gái, ân oán kiếp trước thực sự quá nhiều quá phức tạp, bây giờ mẹ nhớ lại mới cảm thấy mẹ thực sự khi đó quá tham sống sợ chết rồi hại rất nhiều người cũng làm quá nhiều chuyện sai lầm.

Con nhất định phải tin tưởng mẹ, mẹ là mẹ ruột của con, con nhiều lắm cũng chỉ là thiên nữ nước Z, vì mẹ nhiều lần làm nhiệm vụ bị trúng độc mà sinh ra con có máu đặc thù, có lẽ con trong mắt mọi người là công chúa chân chính của nước Z nhưng thật ra con là con gái của mẹ!

Mẹ cho là cả đời này sẽ không gặp lại con được nữa, mẹ cho đây là sự trừng phạt của ông trời đối với mẹ, không nghĩ tới.”

Ưu Nhược Lan lại ho khan Diệp Vị Ương ngẩng cả người, cô nghe một câu kia “Đứa trẻ kia gọi là gọi là Anh!” Thời điểm đó đã hoàn toàn ngây ngốc.

Trên thế giới sẽ không có chuyện tình trùng hợp như thế chứ? Đột nhiên cô cảm thấy lạnh quá, thật sợ hãi. Cô nhớ rõ trong một cái tên khác của Thanh Phong Tuấn cũng có một chữ Anh, thuộc hạ của ả cũng đều gọi hắn là Anh thiếu!

Hơn nữa. Hơn nữa từ ngày đầu tiên biết hắn, hắn vừa chính vừa tà, lúc nóng lúc lạnh giống như trong lòng đè nén một loại thâm cừu đại hận nào đó.

Diệp Vị Ương quả thật không dám tưởng tượng,nếu quả thật đúng như lời Ưu Nhược Lan nói nếu như Thanh Phong Tuấn chính là đứa bé năm đó như vậy cô và hắn cũng sẽ là không đội trời chung?

Cái gì mà công chúa nước Z cô không quan tâm! Cô chỉ quan tâm thật vất vả mới lấy được tình thân, cô thật muốn toàn tâm toàn ý đối tốt với người mẹ trước mặt nhưng cô cũng rất nhớ Thanh Phong Tuấn. Mặc dù cô biết hiện tại Thanh Phong Tuấn nhất định sẽ hận chết cô nhưng chỉ cần sau này có cơ hội,những hiểu lầm nhỏ kia hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng! Không nên trở thành mối hận gia đình, không cần trở thành kẻ địch, không cần.....

Cho nên sau khi cả cơ thể Diệp Vị Ương kéo căng một hồi lâu,cuối cùng vẫn là đẩy mạnh tinh thần tới diu Ưu Nhược Lan tiếp tục gấp rút lên đường,không xa nữa là có thể đi tới một nơi náo nhiệt liền không cần sống cuộc sống son đã nữa,có thể gọi được một chiếc xe rồi.

Mấy ngày nay ăn gió nằm sương,lo lắng hải hùng,cơ thể Diệp Vị Ương trở nên rất suy yếu,có lúc lại cảm thấy mơ hồ như bụng có cảm giác đau đớn.

Chỉ là cô luôn tự nói với mình phải nhanh vượt qua thời,nếu nốt ruồi hoa ào trên người cô là giả cũng không phải trời sinh mọc ra,mà là bị người ta cố ý khắc lên như vậy hôm nay đã bị hủy,mạng của cô cũng không đáng giá một xu,những người âm thầm đánh vào bảo tàng hoàng thất nước Z cũng không nghĩ được như vậy mà giết cô.Chỉ là trong miệng mấy người kia có nói đến một món đồ khác ——chiếc nhẫn, cô nhớ là quả thực cô đã thấy qua, người kia khẳng định nói chiếc nhẫn đó cô nhìn thấy ở chỗ Thanh Phong Tuấn trước khi mất,cô đã từng cầm ví tiền của Thanh Phong Tuấn,tại nhà chính mình trong bỏ qua cho một ngày,có lẽ bây giờ trở về ngôi nhà trước kia sẽ tìm được chiếc nhẫn có ý nghĩa trọng đại đó.

Vì vậy, Diệp Vị Ương quyết định đầu tiên là đưa Ưu Nhược lan về nhà mẹ nuôi Diệp Như Trân trước đã,tìm được chiếc nhẫn rồi tính tiếp

Nhưng vạn sự khó lường! Đang lúc Diệp Vị Ương diu mẹ của mình là Ưu Nhã Lan bước lên quốc lộ,phút chốc xuất hiện một nhóm y người áo đen mang súng nối đuôi nhau ra! Những người đó bao vây lấy cô và mẹ cô!

Chỉ chốc lát sau Diệp Vị Ương bị nặng nề đánh một cái,cô yếu ớt hôn mê tại chỗ. Trong lúc hôn mê cô nghe được ba tiếng súng vang lên,cũng nghe được tiếng mẹ gào thét thê lương bên cạnh.....

“.....ô,nóng quá.....nóng quá.....thật khó chịu!”

Giống như toàn thân ở trong lửa,màn đêm yên tĩnh Diệp Vị Ương lại ngủ trong lo lắng,cô dường như có một giấc mộng vô cùng đáng sợ,trong mơ có rất nhiều người áo đen,những người đó cầm súng còn có tiếng gào thê lương quen thuộc.

Trở mình một cái lại tiếp tục trở mình,váy ngủ trắng bầy bông trước xuống một mảng lớn.

Nửa mê nửa tỉnh khiến cho cô không tìm được một chút yên lòng.Giường lớn như thế khiến cho cô cảm thấy trống trải giống như mình đang chạy trong một sa mạc.

Khát,miệng khát quá,cô vô thức liếm cánh môi như hoa.

Mơ hồ cảm giác nơi này là một lồng giam hoa lệ.

Trong phòng lớn như thế lại không mở đèn,bên ngoài chút ít ánh trăng còn sót lại xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, khiến trên giường cô có ánh hào quang nhàn nhạt bao quanh.

Trên gương mặt tuyệt mỹ lại có vẻ tái nhợt,trong ánh trăng mờ tựa như có một giọt mặt mồ hôi nhỏ từ trên trán cô thấm ra,chứng tỏ cô đang lọt vào một giấc mơ không tốt.

—————Thư phòng,Thanh Phong Tuấn xử lý xong tư liệu trong mấy vi tính,ưu nhã lãnh khốc uống một hớp cà phê,ngẩng đầu xuyên qua thiết bị giám sát và điều khiển trên bức tường lớn,vừa vận thấy người nọ nhũn mảy liếm liếm cánh môi.

Động tác nho nhỏ kia,không biết rằng hấp dẫn đến cỡ nào!

Ánh mắt của hắn dừng lại đầu tiên trên cánh môi kiều diễm hồi lâu mới dời xuống, xuyên thấy qua màn hình không chút kiêng dè dừng ngay ở xương quai xanh không che đậy mê người.

Như ánh mắt lợi hại của chim ưng thoáng chốc trở nên thâm trầm,tâm mắt sâu híp ại thành một đường đậm,bên trong ẩn giấu dục vọng nguy hiểm cùng với thứ tình cảm thâm trầm khó tả.

Cô.....mang thai hơn hai tháng.Như vậy là.....

Cũng sắp sảy thai.....rất nhiều bác sĩ đã kiểm tra cơ thể cho cô,đứa bé trong bụng tuyệt đối không thể giữ được,phải nhanh phá bỏ nếu không cả hai đều mất mạng!

Thân thể thon dài cao ngất của Thanh Phong Tuấn đứng thẳng lên,quả quyết tắt màn hình,bước chân hướng tới phòng của Diệp Vị Ương.

Tối nay,sẽ là đêm đàm phán không tầm thường.

Phòng ngủ của Diệp Vi Ương cách thư phòng của Thanh Phong Tuấn rất gần.

Quẹo trái trong vòng một trăm bước,đẩy cửa phòng của cô ra bên trong sẽ toàn là màu trắng.

Đột lấy cô từ trong tay đám người của lão gia,đầu tiên tâm tình phức tạp ôm cô bần thủ gây yếu đến không chịu nổi trở về ,hắn cảm thấy gian phòng kia rất thích hợp với cô.

Hắn từng bước từng bước đi tới lại có một loại trầm ổn mà có lực khí chất vương giả trời sinh.

Không ai biết khi hắn nghe được bác sĩ nói cô có thai hai tháng hắn cao hứng cỡ nào,như vậy tính ra thì đứa bé kia chỉ có thể là con của hắn.Cũng không ai biết được khi hắn nghe đứa bé kia vô luận thế nào cũng không giữ lại được hắn cỡ nào tức giận.

Tối nay,nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt,hắn muốn cùng với cô gái không có lương tâm đem con của hắn đi trốn tính toán rõ ràng, hắn muốn hung hăng bóp cằm cô ép cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn nói cho hắn biết,tại sao trước đó bỏ thuốc hắn! Muốn chạy trốn khỏi nơi này! Tại sao trốn lại không giữ được đứa con của hắn! Đứa bé là vô tội! Cô gái đáng giận này sao lại có thể đối với hắn và con hắn như vậy chứ! Hắn hiện tại hận chết cô!

Bước chân của hắn không hề phát ra tiếng động khi đi trên nền nhà hạng sang này.

Đêm vẫn yên tĩnh.

Diệp Vi Ương cũng tiếp tục nửa mê nửa tỉnh,không biết nguy hiểm đang tới gần.

Đây là một biệt thự mang phong cách châu âu ở trên đồi,biệt thự của Thanh Phong Tuấn cách biên giới nước Z tương đối gần. Nếu từ bên ngoài quan sát,năm ngôi sứ đen nhũ nhận lại cùng với phong cách cổ điển dung hợp lẫn nhau,chứng minh chủ nhân nơi đây là người cao quý lại rất có phong cách.

Biệt thự này cũng không phải là cao chỉ có hai tầng lầu nhưng mỗi phòng đều vô cùng lớn.

Phòng thật lớn,gara thật lớn,người giúp việc cũng nhiều,phòng bếp cực lớn cùng với phòng khách khiến cho người ta có cảm giác hoảng sợ.

Bên ngoài phòng là vườn hoa hai trăm mẫu,trông rất nhiều hoa bách hợp và hoa hồng.

Bức tường bên ngoài vườn hoa là hỗn hợp thép đặc thù chế tạo,rất cao,rất chắc chắn ngăn cách với bên ngoài.

Nơi này là lãnh địa tư nhân của Thanh Phong Tuấn,hắn đem nói này ví như vương quốc tự do của hắn. Trừ tôi tớ vệ sĩ được chỉ định, chưa một người nào có thể thống soát bước vào tòa thành tư nhân này.. Bao gồm cả cha nuôi của hắn, cha ruột của Hàn thiên Tuyết Đông Phương Liệt Diễm,sau khi hoàn thành thỏa thuận cũng không cho phép vượt qua Lôi Trì một bước.

Nơi này hai tư giờ đều có vệ sĩ từ bên trong quan sát tất cả những động tĩnh bên ngoài,bốn phía âm u chính là nơi ẩn náu của hàng trăm cao thủ bắn súng phân ra từng nơi.

Chỉ cần Thanh Phong Tuấn hạ lệnh,chỉ sợ ngay cả nửa con ong mật cũng đừng nghĩ tới chuyện bay vào hai vườn hoa trong sân.

Vậy mà mấy ngày trước,nơi này lại có nhiều vị khách không mời,một là do Thanh Phong Tuấn mang về,hai là trợ thủ đắc lực tiểu Ngân mang về một cô gái bị súng bắn thương.

Giờ phút này,Thanh Phong Tuấn dừng lại ở trước cửa phòng của cô,nhẹ nhàng vặn khóa cửa,lãnh khốc đi vào.

Thanh Phong Tuấn chỉ mở chiếc giường mờ mờ ở đầu giường,không biến sắc đánh giá Diệp Vi Ương trên giường.

Cô nằm trên chiếc giường cô điển trắng tinh,tư thế vô cùng xinh đẹp tinh xảo đến không hề nói thành lời,rất khó tưởng tượng nếu như quên mất trên người cô còn vết sẹo cho roi quất thì sẽ thế nào.

Không biết có phải vì ánh đèn hay không,gò má có chút tái nợt lại xuất hiện điểm ửng hồng, lông mi thật dài nhẹ như lông vũ cong cong thành một vòng cung,hồ hấp có chút hỗn loạn,đôi môi kiêu diễm đỏ mọng đáng yêu khẽ cong lên,khiến cho người ta muốn.....Âu yếm!

Mà trên thực tế,Thanh Phong Tuấn đúng đã làm như vậy! Hắn cố ý hôn rất mạnh như đang giận cô lại giống như đang giận mình.

“.....Ưm!” Ngủ không yên giấc,Diệp Vi Ương cảm thấy từ môi truyền đến một xúc cảm triền miên nóng bỏng, muốn tránh cũng không tránh được giống như có một cỗ lực vô cùng bá đạo ở trên môi cô hút vào,dụ cô mờ hàm răng ra.....

Thanh Phong Tuấn hôn cuồng dã mà còn có tính chiếm đoạt,xúc cảm nóng bỏng cứ trực tiếp cuốn lấy lý trí Diệp Vi Ương đang nửa mê nửa tỉnh.

Cô chỉ thấy hít thở không thông muốn ngắt xiú,sau đó.....nghe ngờ mở cặp mắt to trong suốt ra.

Trước mắt cô chính là khuôn mặt tuần mĩ phóng đại, trên người tỏa ra loại hơi thở nguy hiểm lạnh như băng.

Một đôi mắt đen sắc bén nhìn mình chằm chằm, khóe miệng khiến người ta khó có thể nghĩ tới nụ cười. Chỉ là nụ cười kia không có lọt vào đáy mắt hắn.

Trong phòng không khí nhất thời yên tĩnh lại có phần quỷ dị, Diệp Vị Ương rõ ràng có thể nghe được tiếng trái tim mình lo lắng đập dồn dập. Cô khẩn trương đến mức hoàn toa quên mất phải kéo áo ngủ đã trượt xuống lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Hôn khắp toàn thân, nhục nhã, ép uống thuốc!

Edit: Dục

Beta: Tieumanulk

Trong phòng không khí nhất thời yên tĩnh lại có phần quỷ dị, Diệp Vị Ương rõ ràng có thể nghe được tiếng trái tim mình lo lắng đập dồn dập. Cô khẩn trương đến mức hoàn toa quên mất phải kéo áo ngủ đã trượt xuống lên.

Giờ phút này Thanh Phong Tuấn giống như tòa tháp băng lại vừa giống như một ngọn lửa, hai loại hỗn hợp mâu thuẫn cực đoan này đều xuất hiện trên người hắn khiến cho người ta không thể nghĩ ngờ rằng hắn có thể hủy diệt được mọi thế lực.

Cơ thể Diệp Vị Ương khó chịu không nhịn được cẩn thận quan sát hắn, ánh mắt Thanh Phong Tuấn cũng thâm trầm nhìn cô.

Đúng vậy, ánh mắt thâm trầm, rõ ràng chỉ một thời gian ngắn không thấy nhưng sâu trong nội tâm lại thấy dường như đã chờ rất lâu.

Diệp Vị Ương không hề biết bộ dáng hiện tại trong lúc vô tình để lộ ra bờ vai xinh đẹp.

A, cô gái này, cô gái to gan vô tình phản bội, bỏ thuốc rồi một chữ cũng không để lại đã tự tiện bỏ đi, hiện tại ngay cả đứa bé trong bụng cô cũng không giữ nổi, thế nhưng cô lại giết nhìn hắn, ánh mắt còn tỏ ra vô tội quật cường! Cho tới bây giờ cô cũng chưa sợ hắn! Đáng chết!

Cô gái này quả thật khác với những người bên ngoài, tất cả mọi người đều sợ hãi chỉ có cô là không sợ hãi, làm nhiều chuyện sai như vậy còn dám không sợ hãi. Diệp Vị Ương về mặt mơ hồ dò xét như con mèo nhỏ quắt cường, móng vuốt không chịu lùi bước, hàm răng trắng nõn chính tề khe khẽ cắn lấy cánh môi anh đào kiều diễm hấp dẫn của mình. Bên má bởi vì động tác cắn môi của cô mà hiện ra hai lúm đồng tiền.

Cặp tuyết lê trắng nõn xinh đẹp. Trông cô thật đẹp! Rõ ràng là váy ngủ bằng bông trắng thuần lại như hoa hồng đỏ tươi xinh đẹp nở rộ.

Cổ họng Thanh Phong Tuấn nghẹn lại, ánh mắt càng thêm nóng bỏng nguy hiểm giống như muốn thiêu đốt cô.

Như lúc mờ đèn, hắn không hề báo trước đem chiếc đèn tắt đi trong bóng tối, ánh lạnh lùng cười một tiếng, giống như loài báo ẩn núp ôm chầm lấy cô bắt đầu tùy ý hôn.

Trong bóng tối Diệp Vị Ương không thấy rõ vẻ mặt của hắn, muốn la lên môi đã bị lấp kín, muốn đẩy ra đôi tay lại bị hắn bắt lại ở trước ngực.

Hắn hôn qua xương quai xanh của cô, hôn qua trán cô, hôn qua mặt cô, sau đó.....hôn lên nước mắt của cô.

Giọng nói bá đạo trầm thấp tràn ngập trong không gian hắc ám

“Nhớ, từ hôm nay trở đi em không có quyền khóc, đừng quên một tay em đã phụ sự tín nhiệm của tôi đối với em! Đây chính là giá cao mà em phải trả khi dám bỏ thuốc tôi rồi rời đi!”

Những lời này vừa nói ra, cơ thể Diệp Vị Ương cứng đờ. Đúng vậy, cô sớm ngờ tới khi gặp lại hắn sẽ oán hận cô thế này.

Trong bóng tối Thanh Phong Tuấn có thể nhìn thấy ánh mắt của cô càng thêm luẩn cuẩn đau đớn nhưng hắn không cho cô bất cứ cơ hội nào kháng cự lại hắn.

Bàn tay nóng rực tựa như mang theo dòng điện, tùy ý chạy trên da thịt nõn nà mang theo vết sẹo mờ mờ của cô.....

Hắn đã sớm muốn hôn cô. Đáng chết, hắn rất nhớ mùi vị ngọt ngào của cô. Nếu đứa con nhất định không giữ được, nếu cô gái này đã không suy nghĩ cho hắn, việc gì phải để mình phải chịu uất ức?

Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy cơ thể chợt lạnh, áo ngủ chẳng biết từ khi nào đã bị cởi ra, trong lòng sợ hãi theo bản năng từ từ lan rộng như không tìm được cách phá bỏ tấm lưới chắn, dù dùng tất cả sức lực cũng không thể thoát được! Cô không được vừa thấy mặt đã như vậy! Cô còn không biết tình hình của mẹ thế nào, tiếng súng vang lên trước khi hôn mê xuất phát từ nơi nào? Mẹ có bị thương không?

Nước mắt tiếp tục không chế được không ngừng lăn xuống, thân thể cũng không có bất kì phản kháng nào. Cô vô lực rúc ở dưới cơ thể hắn. Đúng vậy, không biết từ lúc nào đầu của cô đã sáng suốt trở lại, biết cơ thể của cô cũng sẽ không thoát khỏi khống chế công nhận sự tồn tại của người đàn ông Thanh Phong Tuấn này.

Cảm nhận được tâm tình của cô có sự biến hóa nhỏ, hô hấp của Thanh Phong Tuấn trở nên dồn dập giống như được mời uống loại rượu ngọt ngào nhất thế gian, đôi môi lạnh lẽo bao trùm lấy cánh môi tình xảo của cô cọ sát mát mẻ.

Diệp Vi Ương lo lắng cùng với những tâm tình khác mà mặt đỏ hồng gò má vô tình trở nên kiều diễm hơn, tại sao lần thứ hai gặp mặt lại xấu hổ như vậy? Tại sao không chịu nghe cô nói rõ mọi chuyện? Tại sao muốn dùng cách này trừng phạt cô? Vậy.....không phải là rất nhục nhã sao?

Mà chủ nhân của những nụ hôn dài kia dường như không nghe được tiếng lòng cô liên tiếp tấn công cô không có dứt, đang lúc cô tưởng như mình không thể hô hấp được nữa, Thanh Phong Tuấn bắt đầu hôn vào vành tai nhạy cảm của cô, kéo léo ngấm vành tai cô.

Trong nháy mắt, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân Diệp Vi Ương, cô không nhận được um một tiếng, tiếng rên khẽ xem lẫn với hơi thở thơm nhàn nhạt của cô nhẹ nhàng lướt qua cổ Thanh Phong Tuấn, trong lúc lơ đãng kích thích rung động đóng băng sâu trong lòng hắn! Hiện tại hắn rất muốn cô, nhưng.....không được! Bây giờ còn chưa được, đưa bé trong bụng cô.....

Vì vậy, theo kế hoạch lúc trước, Thanh Phong Tuấn không thể không đưa viên thuốc trong miệng vào miệng Diệp Vi Ương. Nếu không dùng cách đặc biệt này bắt cô ăn nó, đợi cô biết rõ hết mọi việc Thanh Phong Tuấn không chắc sẽ xảy ra chuyện gì. Đến giờ này ngày này, hắn không dám đưa tính mạng của cô vào nguy hiểm.

Rất nhanh sau đó Diệp Vi Ương liền mê man bất tỉnh.

Ngày thứ hai, khi Diệp Vi Ương tỉnh lại bên cạnh cô chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo như tối qua chỉ là ảo giác mập mờ, Thanh Phong Tuấn cũng chưa từng xuất hiện.

Cô cười khổ muốn đứng dậy lại phát hiện toa thân đau nhức. Miễn cưỡng đi tới trước bàn trang điểm, cởi quần áo, nghiêng người nhìn mấy vết đỏ hiện rõ trên lưng, trừ những dấu vết lưu lại trước kia, trên người cô còn có thêm vài điểm hồng giống như.....dấu hôn.

Lắc đầu, thì ra tối qua không phải là ảo giác, người vừa cứu cô là Thanh Phong Tuấn, cô lại rơi vào tay Thanh Phong Tuấn bằng cách này. Chỉ là.....Diệp Vi Ương nhìn chiếc giường lạnh băng một cái, hắn không còn muốn tới nhìn cô lâu hơn một chút.

Ép mình không được suy nghĩ nhiều, đột nhiên cảm thấy khát quá cô liếm liếm đôi môi khô khốc, khắp khiêng đi tới trước tủ quần áo, tón cả nửa tiếng đồng hồ mới thay xong, lại thêm nửa giờ nữa mới rửa mặt xong, cô mở cửa muốn tìm ly nước uống.....

“Diệp tiểu thư! Có chuyện gì sao?” Một cô gái xa lạ mang cặp mắt kiếng dày cộm nặng nề, mặc bộ đồ công sở màu xám tro, tóc búi cao giống như cô gái đã qua tuổi lấy chồng trong truyền thuyết, cũng giống như siêu cấp thư ký đa chức năng mà người ta thường nói!

Diệp Vi Ương nhìn cô gái xa lạ trước mặt, sững sốt nếu thật là Thanh Phong Tuấn đưa cô trở lại, nếu như nơi này thực sự là biệt thự của Thanh Phong Tuấn, tại sao có thể có người ngoài ở đây?

“Thật muốn biết tôi là ai sao? Cô khỏe chứ, Diệp Tiểu thư, tôi là nữ quản gia ở nơi này, căn phòng hiện tại này, trong ngoài gì cũng đều không có người mà Diệp tiểu thư quen biết, nên cô đừng mơ tưởng có thể tự tiện rời đi!” Đối phương lãnh đạm nói rõ, trong lời nói có phần do thời gian tô luyện cũng có phần do rèn luyện mà trở nên già dặn, mạnh mẽ.

Diệp Vi Ương nghe vậy khổ sở cười, quả nhiên không hổ là hắc đạo thiếu chủ. Hắn tình cô lập cô để cho cô trong hoàn cảnh lạ lẫm không có ai nương tựa, không thể thoát một lần nữa? Thật ra lần trước cô rời đi là có nỗi khổ tâm, chỉ cần có cơ hội giải thích là cô có thể nói rõ ràng nhưng hắn bây giờ không có nói gì ngay cả cơ hội cũng không cho cô.

Quản gia mới cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Vi Ương, về mặt không có biểu tình nói “Diệp tiểu thư không có việc cũng không cần ra khỏi phòng, càng không nên xuống lầu, chỉ cần ẩn vào chiếc giường, chúng tôi sẽ mang thứ tiểu thư cần tới!”

A, hắn cũng thật chịu tốn kém lãng phí nhiều sức người sức của như vậy chỉ vì.....giữ cô lại. Thứ cô muốn thật ra cũng rất đơn giản, cô chỉ muốn hắn tin tưởng cô một lần nữa! Nếu như không tin cô, vậy giữ cô lại có ích gì đây?

Trong lòng cô rất nhiều lời muốn nói nhưng Diệp Vi Ương chỉ lãnh đạm gật đầu một cái, một chữ trả lời đối phương “Được!”

Cô bị người ta quản chế mà quản gia mới trước mắt vâng lời người ta, đều là người đáng thương mất đi tự do, cô không cần không hợp tác làm khó người ta.

Nói cách khác, trước khi cô rời đi từ nay về sau không gian hoạt động của cô chỉ gói gọn trong căn phòng của tòa biệt thự này? Ha ha ha ha, không sao cả, dù sao thì tối qua cũng đã trải qua một màn kịch mập mờ khôi hài, cô đã xác định được mình ở người kia trong suy nghĩ người kia hoặc hắn đã chán ghét cô. Đúng vậy, đối với một cô gái hèn hạ đã dùng thủ đoạn hèn hạ chuốc thuốc mê hắn, hắn đã sớm chán ghét. Cô thật tò mò, tại sao lần này hắn lại lựa chọn giữ mình lại mà không phải trực tiếp giết chết. Tim thật rất đau, đây chính là tình yêu đáng buồn của cô, cô thương hắn nhưng lại không thể không khiến hắn tổn thương, lại khiến hắn hiểu nhầm, khiến hắn có ấn tượng xấu. Những thứ này đều không phải do cô gieo gió gặt bão sao? Đáng đời!

“Vô cùng cảm ơn Diệp tiểu thư đã phối hợp. Còn nữa, buổi chiều sẽ có người tới lắp song sắt có thể sẽ ổn một chút, mong Diệp tiểu thư thứ lỗi!” Cách dùng câu chữ rất khách sáo nhưng giọng nói lại giống như công thức, đây chính là nữ quản gia mới tới.

Ha ha,xem ra,Diệp Vị Ương cô từ nay biếnthành phạm nhân bị giam trong tù rồi. Cười khổ mĩa mai nói ” Có phải nhân tiện lắp camera để giám sát triệt để không?”

“Đã lắp rồi,nếu như Diệp tiểu thư muốn thay quần áo thì nên vào phòng tắm!” Đối với sự giễu cợt của Diệp Vị Ương, nữ quan gia mới không có nữa nhàn nhàn nhìn, thái độ vẫn như cũ.

Diệp Vị Ương nhún nhún vai,đem hai tay trống không mở ra,cau mày lại chỉ trả lời mỗi một chữ “Được!” Cô không muốn lãng phí hơi sức nói thêm gì cùng người xa lạ này nữa,bụng cô không biết làm sao rồi, mấy ngày ăn gió nằm sương ăn đồ hư,lúc nào cũng mơ hồ cảm thấy đau,hon nữa trước hết cô phải dưỡng tinh thần thật tốt như vậy lần sau nếu có gặp Thanh Phong Tuấn cũng có thể cùng hần nói chuyện.

“Nếu không còn chuyện gì khác để nói,vậy xin lời Diệp tiểu thư trở về phòng.”

“Được!” Hành động rất chậm chạp, cô hữu khí vô lực trở về phòng, ngay cả nước cũng không uống.

Ngồi bên giường,yên lặng nhớ lại những chuyện phát sinh tối hôm qua, nhớ lại đêm hôm qua người kia thiếu chút nữa mất khống chế. Diệp Vị Ương đột nhiên cảm thấy mình rất ngu ngốc, có lúc con người nên học tập đà điều,mặc dù biết rõ chân tướng đằng sau vô cùng thất vọng nhưng đều phải giả bộ cái gì cũng không để ý, bộ dạng cái gì cũng không biết, bằng không sẽ chỉ nhận thêm nỗi đau chồng chất mà thôi,giống như cô chính là ví dụ tốt nhất,gặp nhau một lần nữa,đối mặt với Thanh Phong Tuấn lạnh như băng và bị nhốt lại,cô không ngờ đau lòng khó chịu như vậy.

Đang tự hỏi chính mình không để ý có tiếng gõ cửa,cửa sau đó liền bị đẩy ra!

Diệp Vị Ương sợ hết hồn,cô ngẩng đầu thấy một cô gái xa lạ

“Diệp tiểu thư,đây là do thiếu chủ trướckhi đi đã phân phó,xin tiểu thư phối hợp với tôi,tôi phải thấy tiểu thư uống hết mới có thể rời đi!” Giọng đối phương rất không khách khí giống như đối đãi với phạm nhân ở địa ngục ,rất lạnh lùng.

A,lo cô không uống? Phải người tới cưỡng chế cô uống hết mới cho người ta rời đi? Được! Mặc dù không biết là thuốc gì nhưng thuốc này, cô uống! Tâm đã lạnh, sống chết đã không quan trọng nữa rồi,là thuốc độc cô cũng không sợ

Diệp Vị Ương vô cùng hợp tác,cầm lấy viên thuốc chẳng phân biệt loại gì uống luôn.

Sau đó, đối phương hài lòng rời đi.

.....Ngô,đột nhiên lại muốn ói! Diệp Vị Ương lao thẳng vào phòng tắm!

Nhưng cô căn bản không ăn cái gì nên cái gì cũng không có nôn ra.Đối mặt với chiếc gương của phòng tắm,cô mờ mịt tự hỏi,mẹ cô nói đứa bé tên Ảnh có phải là hần? Về sau này? Về sau cô và hần sẽ như thế nào? Còn có thể gắn bó thân mật giống như trước đây nữa không?

Nước mắt lúc này không hề báo trước mà chảy dài,Diệp Vị Ương nhớ lại con đường tình yêu gồ ghề của mình,nhớ lại đoạn đường này chỉ có dấu vết một mình cô đi,có rất ít ảm áp đau khổ lại rất nhiều,cô khóc rất thê thảm liều mạng cắn cánh môi,không để mình phát ra nửa tiếng động! Thương tâm.....cũng là chuyện riêng của cô,không liên quan tới bất kỳ ai, không để cho bất kỳ ai biết!

Một giọt hai giọt,.....cô khóc.....nước mắt sặc tới cổ họng,cô bắt đầu ho khan nhưng nước mắt lại không chịu ngừng lại,cả người như cũ không nén xuống nỗi sụt sùi khóc,dạ dày co rút,thở dốc đến ho khan,cô đem thuốc tránh thai cùng thuốc tiêu viêm toàn bộ nôn hết vào bồn cầu.

Trận khóc này kéo dài thật lâu dường như muốn đem nước mắt cả đời của cô chảy ra hết . Cả người Diệp Vị Ương vẫn vùi trong phòng tắm,hiện tại chỉ có ở đó mới không có thiết bị giám sát,cho nên từ sáng cho đến tận hàng hôn,cô khóc đến nỗi không còn sức chống đỡ,mặc cho đau thương trong lòng trút ra hết.

Thương tâm không cách nào thu lại,trong lai không thể nào biết trước,thời điểm gặp lại Thanh Phong Tuấn muốn cái gì,làm thế nào để giải thích với hần,muốn đối mặt với hần như thế nào,làm thế nào để tháo bỏ khúc mắc,cô lại suy nghĩ thế nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được một cơ hội nào

Khi Diệp Vị Ương lên tinh thần một lần nữa trở về phòng,cảm giác cả người mệt mỏi,búi tóc nửa buông xuống,vừa định nằm lên giường lại có người bước vào! Người bước vào căn bản không để ý đến sự tồn tại của cô trực tiếp làm công tác vệ sinh!

A, không thấy cô? Được rồi,hiện tại cô cũng không muốn để cho người ta thấy. Cầm quần áo sạch trở lại phòng tắm một lần nữa, cọ rửa vết thương mà không để ý tới nước nóng khiến cô đau rất.

Cả ngày,cô đi tới đi lui,ra ra vào vào cũng chỉ là phòng tắm,phòng giam nhỏ hẹp cô chỉ có thể an tâm tiếp nhận.

Sau khi tinh ngủ cô phát sốt,cô đau đớn trần trọc hơn hai tuần,cuối cùng cũng để cô chịu được, mạng sống của cô như cô đại ngoan cường cho dù không có bác sĩ tới cứu,sau khi nôn viên thuốc duy nhất ra,không thể giải thích được vì sao cô lại có thể ngoan cường sống được như vậy.

Mấy ngày nay nửa tỉnh nửa mê.....Thanh Phong Tuấn không trở lại dù chỉ một lần.

Chương 169: Thanh Phong Tuấn sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?

Mấy ngày hôm nay nửa mê nửa tỉnh... Thanh Phong Tuấn cũng không trở lại dù chỉ một lần.

Cho nên trừ lúc ngủ còn lại Diệp Vị Ương chẳng biết mình còn có thể làm gì, cô lo lắng cho sự an nguy của mẹ, cô muốn biết rốt cuộc hiện tại đồng Phuong thuốc như thế nào rồi, cô phải đã hợp tác cùng Ưu Việt, hai người hợp tác có phải mũi nhọn nhắm tới Thanh Phong Tuấn?

Trong lòng có quá nhiều lo lắng đến mức Diệp Vị Ương thường hi vọng mình có thể ngủ mãi không tỉnh.

Ngủ đi, ngủ đi, yên lặng ngủ đi, ngủ một chút sau khi tỉnh lại phát hiện đó chỉ là giấc mộng mà thôi.

Lại ngủ thiếp đi, cô thậm chí không nhớ rõ hôm nay là sinh nhật cô. Ngủ say trong giấc mộng có một cuộc sống xinh đẹp ngọt ngào, ở nơi đó không có buồn phiền mà chỉ có niềm vui.

Khi Thanh Phong Tuấn trở về mở cửa đi vào, Diệp Vị Ương vẫn còn đang ngủ.

Hắn ngồi cạnh người cô, nệm hơi lún xuống, tiếng động khẽ khiến cô tỉnh ngủ. Mở mắt ra cô thấy người đàn ông trước mắt là người đàn ông biến mất mấy ngày nay.

Diệp Vị Ương chỉ im lặng nhìn hắn, cũng không mở miệng nói gì. Quá chiều chuộng, cô không biết nên nói chuyện gì trước, hoặc đối phương không muốn cô mở miệng nói những chuyện kia, cho nên chỉ có thể yên lặng chờ thay đổi của Thanh Phong Tuấn muốn hỏi về nguyên nhân vì sao cô rời đi. Cô rất hi vọng rằng hắn có thể tự mình nghĩ thông, có thể tin tưởng cô một lần nữa, đối với cô mà nói thì tạo ra sự tin tưởng của hắn đối với cô thật sự rất vất vả.

“Mệt lắm sao?” Thanh Phong Tuấn nói chuyện không có tức giận, chỉ là trước sau vẫn rất bình tĩnh giống như việc bỏ thuốc chạy trốn cùng với sự mập mờ mất kiểm soát của tối hôm đó không hề xảy ra.

Lần nữa tẩy bài vậy sao? Hắn giả bộ mất trí nhớ? Được, tùy anh thôi, Diệp Vị Ương cũng lười nói “Đúng vậy, hơi mệt!” Cô trở mình ngồi dậy.

“Có muốn tới bác sĩ không?” Trong thanh âm tỉnh táo lẫn vào một tia quan tâm không dễ gì nhận ra.

“Tôi rất khỏe!” Giọng của cô vẫn nhàn nhạt như cũ. Có thể nhìn thấy hắn thật tốt, rất muốn vẫn cứ như vậy. Cô thực sự chỉ nghĩ tới những ngày bình thường, những ngày bình thân hạnh phúc nhất.

“Em..... vẫn còn ngủ! Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Trong băng ghi hình cô rất thích ngủ, vô cùng rõ ràng.

“Dù gì cũng không có chuyện gì để làm mà!” Diệp Vị Ương trả lời chuyện đương nhiên. Ngủ rất tốt, ít nhất cũng có thể tạm thời đè nén rất nhiều chuyện.

“.....Bụng có đau không?” Thanh Phong Tuấn cau mày phỏng đoán, mặc dù đã cho cô uống thuốc dưỡng thai, nhưng trạng thái bây giờ của cô thực sự quá giống, sắc mặt tái nhợt yếu ớt, dấu hiệu rõ ràng trước khi sinh non. Loại thuốc kia thực sự không hoàn toàn hữu hiệu.

“Không đau. Cực kỳ.....” Chỉ là kinh nguyệt của cô thật lâu rồi không có tới, Diệp Vị Ương nhíu mày, trong lòng giống như có một tia chớp xẹt qua giống như trong đầu vừa nghĩ ra một tin vô cùng quan trọng. Cô thăm giắt mình, chẳng lẽ cô..... mang thai?

Nhìn thấy sắc mặt cô nặng nề lo lắng ẩn trên gương mặt Thanh Phong Tuấn càng thêm rõ ràng “Bác sĩ ở dưới lầu, tôi gọi cô ấy lên xem cho em một chút.”

“.....Được!” Đây là việc hết sức nghiêm túc, cô lựa chọn thuận theo đề nghị của hắn chỉ là không ai biết hiện giờ cô tâm loạn như ma. Tại sao trong thời điểm này lại mang thai? Thời buổi rối ren khắp nơi đều có nguy hiểm, đứa con không thích hợp có trên đời vào lúc này, nhưng nếu như cô đã mang thai mà bắt cô phá nó đi, cô tuyệt đối không làm được. Bởi vì đây là đứa con của cô và hắn, đó là đứa con của bọn họ.

Vừa ra đến cửa, Thanh Phong Tuấn quay đầu lại ngắm cô. Trong mắt của cô không có sự khổ sở, không thấy đau thương càng không thấy mừng rỡ, nét mặt của cô cứ như đờ đẫn.....rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì? Nếu quả thật có đứa bé, đứa bé của bọn họ, phản ứng đầu tiên của cô sẽ là gì?

Phòng của Diệp Vị Ương trên lầu, không khí có chút ngưng trọng..... hoặc có thể nói là quỷ dị.

Thanh Phong Tuấn ngồi đối mặt với cô, hai người đều không nói.

Đúng vậy, Thanh Phong Tuấn không giấu giếm cô nữa, Diệp Vi Ương cuối cùng cũng viết cô.....mang thai!

“Ngày mai, tôi sẽ để bác sĩ tới giúp em làm thủ tục nhập viện đem phá đứa bé đi!” Thanh Phong Tuấn mở miệng trước, mặt không có vẻ gì là đang nói chuyện, tâm tình khiến người ta nhìn không thấu.

Không gạt đầu cũng không lắc đầu, Diệp Vi Ương chỉ bình tĩnh nhìn đầu gối của mình, hai đầu gối run không ngừng, mà cô không thể nói những gì trong lòng mình đang nghĩ.

Đứa con.....đứa con của cô và hắn.....hắn không cần! Không phải là không có nghĩ tới kết quả xấu nhất này, không phải không nghĩ tới hắn nhẫn tâm không cần tới đứa bé nói muốn phá đi, nhưng bây giờ thực sự nghe được lại như một tảng đá lớn đè xuống, làm cô thở không nổi.

“Em.....hiểu ý tôi không?” Thanh Phong Tuấn hỏi lại lần nữa.

Lãnh đạm gật đầu, Diệp Vi Ương không biết mình nên nói cái gì đột nhiên tựa một người câm.

“Bác sĩ nói rất yếu, có bản lĩnh rời khỏi đây, sao em chăm sóc bản thân mình thành như vậy?” Hắn vẫn còn nhớ rõ thời điểm cha nuôi Đông Phương Liệt Diễm đoạt lấy cô từ trong tay hắn, bộ găng gầy gò chật vật không chịu nổi của cô! Cơ thể như vậy làm sao có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh?! Nhất là ngày đó chẳng hiểu vì sao cô còn dẫn theo một bà cụ! Chẳng biết lai lịch của bà cụ kia thế nào, chỉ biết rằng bị sát thủ do lão gia phái tới giết chết ngay tại chỗ.

Nói chung là Thanh Phong Tuấn rất bức bối, nóng ruột nóng gan không yên lòng!

Tại sao Diệp Vi Ương có thể xoay người quyết định rời khỏi hắn, thế nhưng hắn lại không thể nào hạ được quyết tâm vẫn cứ quan tâm tới cô, lại còn để ý tới sự sống chết của cô?

Hắn giận mình như vậy, thậm chí giận bản thân đêm hôm đó súyt mất đi không chết. Nhưng hắn nhớ hôm nay là sinh nhật cô, tâm tình lại phức tạp bỏ bao nhiêu chuyện để chạy về.

Hắn không biết những người mới tới kia chẳng sóc vết thương của cô như thế nào, quả nhiên là chăm sóc không tốt! Bởi vì mặc dù hắn đã làm theo lời bác sĩ lên lên cho cô uống thuốc bổ nhưng hiện tại bác sĩ nói tình trạng của cô rất tệ, lượng đường trong máu quá thấp, thiếu máu nghiêm trọng dinh dưỡng không đầy đủ, loại tình huống này bất kể là tiếp tục mang thai hay phá bỏ đứa bé đều không thích hợp, rất nguy hiểm.

“.....Coi như tôi không biết tự chăm sóc mình thôi. Cảm ơn sự quan tâm của anh.” Diệp Vi Ương mờ mịt, chớp mắt cũng không chớp mắt nhìn hắn, cặp mắt to kia rõ ràng hướng về phía hắn Thanh Phong Tuấn lại không tìm được cái bóng của mình trong con người của cô rồi!

Hắn đột nhiên rất sợ, cô.....đang nhìn gì vậy? Cô dường như lập tức tách ra khỏi hắn xa hơn, cảm giác thế nào cũng không bắt được, rất trống rỗng.

Thanh Phong Tuấn thử an ủi “Bất kể như thế nào đứa bé này em nhất định phải phá bỏ. Bác sĩ nói, em bây giờ không thích hợp để làm phẫu thuật, có lẽ sau vài tháng điều dưỡng lại dùng sinh mổ giải phẫu (c-section) phương thức, đem đứa bé lấy ra cũng tốt, nhưng lúc đó thai nhi đã thành hình, em sẽ càng thêm.....Không thôi, tôi mong em có thể chuẩn bị tâm lý trước.”

Thanh âm của hắn rất trầm thấp cũng vui vì lần kia cô bỏ thuốc hắn, hắn mất khống chế mới không có làm bất kì biện pháp phòng tránh nào, đứa bé cứ như vậy đột nhiên xuất hiện, lúc hắn vừa mới biết rất kinh ngạc, cũng.....vạn phần vui mừng Loại cảm giác này rất phức tạp chính hắn cũng không nói rõ được. Nhưng sau khi hắn hỏi bác sĩ xong, lại không muốn ngay lập tức bỏ đứa bé đi. Bác sĩ khẳng định nói cho hắn biết, đứa bé này rất có thể đã.....bị hư? Cơ thể Diệp Vi Ương vô cùng suy yếu, thậm chí lần này lúc mang cô trở lại cô còn phát sốt, đứa bé không thể nào lớn lên khỏe mạnh trong cơ thể mẹ.

Không ai có thể hiểu được hắn vui mừng cỡ nào khi biết đứa bé này tồn tại muốn giữ đứa bé lại, rồi lại không thể không khuyên cô phá bỏ nó đi.....cảm giác vô cùng đau khổ. Hắn cũng không phải muốn đem mọi chuyện nói hết ra, lãnh đạm đã lâu sau này lại trở thành thói quen trầm mặc. Bác sĩ nói rồi ngộ nhớ đứa trẻ trong bụng Diệp Vi Ương vẫn khỏe mạnh, thế nhưng thể trạng của Diệp Vi Ương hiện tại cũng không thể tiếp tục nuôi đứa bé.

Cho nên, hắn không còn lựa chọn khác.

Diệp Vi Ương cũng không biết cảm xúc mãnh liệt trong nội tâm hắn như thế nào, cô chỉ thấy hắn thật tàn nhẫn vô tình. Cô lạnh lùng nhìn hắn, trong ánh mắt kia có vô vàn chỉ trích cùng đau thương “.....Anh muốn tôi phải chuẩn bị xong tinh thần gì?”

“Ngày mai.....” Thanh Phong Tuấn khó khăn hạ quyết định, ngày mai hắn sẽ mời nhiều y tá hơn về trông nom cô, sau đó đợi cơ thể cô khỏe hơn một chút, chừng nào thích hợp sẽ đưa cô tới bệnh viện phẫu thuật. Mỗi lần nghĩ tới tình trạng sức khỏe của cô nhìn cô cổ ra vẻ kiên cường, nghe cô lãnh đạm nói cơ thể không sao, hắn vừa tức vừa giận, không có biện pháp.

Đối mặt với vẻ mặt đau thương của cô, hắn muốn ôm cô thật chặt vào lòng, nói cho cô biết, đừng sợ, bỏ đứa bé đi bọn họ sẽ bắt đầu lại từ đầu, hắn đảm bảo cô sẽ không còn đau khổ, hắn sẽ đối đãi với cô hết lòng nhưng hắn lại do dự, rất sợ giống như cha năm đó, nỗ lực để có được tình yêu cuối cùng rồi lại chỉ là một lần phản bội dứt khoát rời đi.

Diệp Vi Ương vẫn nhìn Thanh Phong Tuấn, mặc cho hắn hoảng thần, trong lòng ngày càng lạnh. Người này ngồi đối diện với cô, cô hoàn toàn đã không còn có vị trí trong lòng hắn? Là chính cô gieo gió gặt bão? Hắn không bao giờ nguyện ý yêu cô tin tưởng cô một lần nữa, coi như là bọn họ bây giờ đang

đàm luận về vấn đề mà cô cho rằng rất quan trọng đó là đứa bé,nhưng trong mắt hân lại không hề quan trọng? Phá bỏ đứa bé? Một câu nói dễ dàng!
Hân.....là đồ máu lạnh vô tình! Bữa bé vô tội!

Cúi đầu,nước mắt Diệp Vị Ương lại một lần nữa dọc theo hai gò má gầy rơi xuống vấy.

Thanh Phong Tuấn lấy lại tinh thần,chỉ mới kịp thấy biểu tình cúi đầu của cô,vội vàng nói “.Em không phải suy nghĩ nhiều,bất kể xảy ra chuyện gì,mặc dù phẫu thuật rất nguy hiểm nhưng tôi đảm bảo em chắc chắn sẽ không sao.” Loại an ủi này chỉ vì cau mày thấy trong mắt cô lóe lên đau thương uất ức,điều này khiến Thanh Phong Tuấn trong nháy mắt thiếu được Diệp Vị Ương muốn giữ lại đứa bé,cho nên hân nhất định không thể nói với Diệp Vị Ương là do cô không chăm sóc cơ thể tốt ảnh hưởng nghiêm trọng đến thai nhi,trực tiếp đưa tới kết quả xấu là thai nhi phải sinh non. Đúng vậy,những điều này hân cũng không thể nói cho cô biết,đến lúc này hân vẫn sợ cô tự trách mình.

Thế nhưng lời nói vụng về của hân như thúc gục dòng lệ,lại có vô số những giọt nước mắt từ trong mắt Diệp vị Ương chảy xuống,một giọt,hai giọt, từ từ,nước mắt hội tụ chảy xuống,chỉ là không chịu chảy về lồng ngực chịu chứa những giọt lệ.

Giờ phút này,Diệp Vị Ương cúi thấp đầu đến mức không thể thấp hơn nữa,Thanh Phong Tuấn không nhìn thấy nét mặt của cô,chỉ thấy đầu cô cúi thấp mái tóc dài rủ xuống giống như một bình phong,đem hân ngăn lại bên ngoài.

Diệp Vị Ương nhẹ đặt tay vào bụng có thể cảm giác được nhiệt độ cùng một cái nảy lên,trầm mặc chốc lát,cô đột nhiên ngẩng đầu, kiên định nói “Nếu như tôi nói.tôi muốn giữ đứa bé lại?”

Thời điểm nói câu này,cô ngẩng đầu lên,trong ánh mắt không chỉ lóe lên ánh sáng quật cường cũng khiến hân thấy khuôn mặt đầy nước mắt.

“Không được!” thanh Phong Tuấn nói chắc chắn,làm bộ không nhìn thấy nước mắt của cô tàn nhẫn ra quyết định! Đứa bé sau này còn có thể có, sức khỏe của cô trước hết phải điều trị tốt.

“Tại sao không thể giữ đứa bé lại? Tại sao? Anh nói đi! Nếu như.....nếu như anh chịu giữ lại đứa bé này,như vậy tôi sẽ tiếp tục ở lại không bao giờ rời đi nữa,chúng ta sẽ sống cuộc sống hạnh phúc giống như trước đây. Tôi đảm bảo sẽ toàn tâm toàn ý đối với anh và con,anh tin tôi một lần nữa được không.....”

Thanh Phong Tuấn cau mày đau khổ cắt đứt lời cô “.Vị Ương,đây không phải vấn đề tin hay không,em tốt nhất nên nghỉ ngơi đi,ngày mai chuẩn bị đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ càng và điều trị,đoán chừng không lâu nữa sẽ phải làm cuộc phẫu thuật lớn!”

“Không! Cơ thể của tôi tự tôi biết rõ! Không phải là gầy hơn so với trước kia sao? không phải là sốt cao nhiễm trùng sao? Nhưng tôi đã khỏi rồi! Tại sao muốn bỏ đứa con của tôi? ! Anh không muốn nó anh có thể nói trực tiếp, tại sao có thể nhẫn tâm như vậy! Đây cũng là con của anh mà!” Diệp vị Ương đã mất hết lý trí.

“.....Đừng rồi lên,Vị Ương!” Hân biết cô gái trước mắt đau khổ như sắp sụp đổ.

“Được! Anh nghĩ tôi làm loạn!Như vậy.để tôi đi đi! Tôi dẫn con tôi đến một nơi thật xa,xa đến mức anh vĩnh viễn không thể tìm thấy nơi ở của chúng tôi,tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai chuyện có liên quan đến anh,tôi sẽ làm bộ như chúng ta chưa từng quen biết,anh không biết tôi,tôi cũng không biết anh.Mong rằng về sau anh sẽ quen với cô gái tốt hơn tôi,sau đó hôn nhân của anh sẽ hạnh phúc mãi mãi,sẽ không bởi vì sự tồn tại của tôi và con mà bị phá hư.....” Cô nói dồn dập rất sợ hân không đủ kiên nhẫn lắng nghe.

Nhưng Thanh Phong Tuấn hiển nhiên chỉ nghe thấy phần trước của Diệp Vị Ương,nghe cô nói sau khi rời đi sẽ hoàn toàn không quen biết hân, ội tâm hân bắt đầu tức giận không thôi hân trực tiếp ngắt lời cô ” Không được! Em đừng mơ tưởng rời đi! Thế nào mà em lại mơ tưởng một lần nữa rời khỏi tôi?! Diệp Vị Ương,rốt cuộc em có trái tim hay không? Cô gái hư hỏng nhẫn tâm này! Em có biết nơi này của tôi.rất đau hay không? ” Hân chỉ vào ngực hân,nắm tay chặt đầm mạnh vào,gân xanh nổi lên.

Lần này Diệp Vị Ương khổ sở cười một tiếng,lùi một bước”Không phải anh đã không còn yêu tôi rồi sao? Không phải anh không muốn gặp tôi nữa sao? Anh xem, nhiều ngày qua anh vẫn khỏe mạnh, hôm nay anh chán ghét tôi như thế, nhưng chỉ cần anh cho tôi giữ lại đứa bé, anh nói gì tôi đều nguyện ý nghe! Anh không cho tôi đi tôi sẽ không đi, chờ đứa bé sinh ra,tôi sẽ tận tâm dạy dỗ nó, có lẽ chờ nó lớn lên, anh sẽ phát hiện ra nó ưu tú hơn người bình thường, tương lai anh sẽ cần tới tài năng của nó.....”

“Em không cần nói nữa, chuyện này không nằm trong phạm vi thảo luận của chúng ta, sáng mai tôi đưa em tới bệnh viện làm kiểm tra kỹ càng!”

Xoay người,hân đóng lại cánh cửa nối giữa hai phòng,không muốn nhìn thấy đau thương tuyệt vọng trong mắt cô,nhanh chóng chạy ra hướng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Người phụ nữ của tôi,bức hôn! {4000 chữ}

Xoay người,hắn đóng lại cánh cửa nối giữa hai phòng,không muốn nhìn thấy đau thương tuyệt vọng trong mắt cô,nhanh chóng hướng cửa chạy đi.

Mất đi không gian thảo luận,mất đi quyền lợi thảo luận,mất đi,cái gì cô cũng bị mất đi!

“.....Nhất định phải làm như vậy sao?” Cô ù rũ tự hỏi.

Bước chân Thanh Phong Tuấn dừng lại,không trả lời lại giống như có tảng đá nặng đè lên ngực hắn.

“.....Anh rất ghét đứa bé có đúng không?”

Hắn vẫn trầm mặc như trước.

Mở cửa,gót chân bước ra ngoài chỉ mới nửa bước,thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Diệp Vị Ương truyền đến sau lưng “.....Được, tôi đã tôi đã hiểu rõ ý của anh!”.

Nhẹ nhàng nói xong,Diệp Vị Ương cảm giác như mình khóc cũng không nổi.Trước kia cô cũng rất ít khi khóc,kể từ khi biết yêu ngược lại đã yếu đuối không ít.

Thanh Phong Tuấn vẫn chưa đến mức nhẩn tâm quay đầu lại,liền nhìn thấy Diệp Vị Ương đã khôi phục lại tư thế cũ,cúi đầu,tóc dài đen nhánh rủ xuống,hai tay của cô buông thõng giữa gối giống như con rối mất đi sợi dây không có sinh mệnh.

.....Như vậy sẽ không còn hy vọng? Sẽ không còn tiếp tục để mặc sức khỏe của mình muốn giữ đứa bé lại? Có thể nhân cơ hội này chạy trốn nữa hay không? Hít thật sâu,hắn không cho phép cô có cơ hội rời khỏi hắn!

Điện thoại di động không tiếng động rung lên,Thanh Phong Tuấn móc ra xem xét,con mắt lạnh lẽo nguy hiểm nheo lại!

Điện thoại hiển thị: Đông Phương Liệt Diễm

Thanh Phong Tuấn cuối cùng âm thầm lo lắng quan tâm nhìn thoáng qua Diệp Vị Ương, về tới phòng nhấn nút trả lời,thanh âm lạnh lẽo không kiềm chế của ông cụ lập tức truyền đến “Nghịch tử, thế nào? Hôm nay không muốn nhận điện thoại của ta? Xem ra ngươi bị con bé kia mê mẩn tâm trí rồi!”

“.....Cha nuôi,người có lời gì xin nói thẳng.” Thanh Phong Tuấn cau mày.

“Tiểu tử,ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy đâu,ngươi nên biết hôm nay ta tìm ngươi vì việc gì” Thanh âm lão gia tử càng thêm lạnh lẽo..

“Tạm thời vẫn không thể kết hôn cùng Hàn Thiên Tuyết” Thanh Phong Tuấn trực tiếp cự tuyệt,Diệp Vị Ương lập tức phải tiến hành phẫu thuật, đứa bé có thể sinh non, tánh mạng của hai mẹ con rất có thể gặp nguy hiểm,cho dù ngoài mặt hắn tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng lại không thể không quan tâm

“Ngươi không đáp ứng cũng phải đáp ứng! Hiện tại con gái ta mang thai nghịch chủng của Dạ Phi Phàm,nếu không phải nó lấy cái chết ra uy hiếp phải giữ lấy đứa bé trong bụng, ta đã sớm bắt nó uống thuốc phá thai rồi! Dạ Phi Phàm cũng không phải là người trong giới hắc đạo, công ty của hắn cũng đang phải đối mặt với khó khăn ta không thể nào để Thiên Tuyết gả cho một thằng đàn ông không có giá trị lợi dụng lớn như vậy được! Ngươi nên biết ta đối với ngươi đã quá nhân từ,từ khi ngươi mười tuổi đã được ta nhận nuôi,ngươi nhất định phải trở thành con rối mạnh nhất của ta. Còn về phần đứa con gái trong biệt thự của ngươi,ngươi muốn tự động thủ giải quyết? Hay muốn ta ép động thủ? Lần này là ngươi cướp người từ tay ta,đúng lúc nợ mới nợ cũ trả một lượt rồi,ngươi tốt nhất nên tự giải quyết cho tốt,đừng cố gắng chọc giận ta!” Thanh âm của lão gia tử vô cùng tàn nhẫn,trong lời nói như muốn đưa ngươi ta vào chỗ chết.

“Không phải là cô gái trong biệt thự của tôi....mà là người phụ nữ của tôi.Nếu như cha nuôi thực sự không tha cho người phụ nữ của tôi,cho rằng cô ấy là chướng ngại vật ngăn cản tôi và Hàn Thiên Tuyết kết hôn, như vậy sợ rằng người phải huy động cả thế lực mafia nước ý mới có thể chống đỡ được với tổ chức Âm Ảnh, mà Tả La hiện tại gọi là Tiểu Ngân,hắn cũng là trợ thủ của tôi,tôi nghĩ hắn cũng hận ông thấu xương, hơn nữa hắn chính là hacker,để hắn xâm nhập giữ liệu cơ mật của ông phá hư nghĩa phụ mấy vụ làm ăn lớn tổn thất cả vài tỷ hắn không phải là việc khó. Hướng chỉ coi như Dạ Phi Phàm không chiếm được tin tưởng của ông,không đạt tới mức ưu tú cao nhất mà ông muốn, nhưng hắn vẫn vô cùng xuất sắc,hoặc giả hắn vì hiểu nhầm với Hàn Thiên Tuyết năm xưa mới vẫn không chịu mở lòng,nhưng nếu hắn biết năm năm đó Hàn Thiên Tuyết ở trong tay ông bị hành hạ thế nào,hiện tại lại muốn chia rẽ hắn và đứa nhỏ tòng bụng Hàn Thiên Tuyết,ông cho rằng hắn sẽ đứng một bên nhìn sao? A, đúng rồi, thiếu chút nữa quên nói cho ông biết,mặc dù Dạ Phi Phàm không phải người trong giới hắc đạo, thế nhưng lại có quan hệ với nhân viên cấp cao của thành A rất tốt.Cha nuôi,ông cảm thấy ông có bao nhiêu phần thắng đây?”

Lời nói càng về sau giọng của Thanh Phong Tuấn càng lạnh.

“Nghịch tử! Ngươi dám uy hiếp ta sao? Nếu như nói lần này tình thế bắt buộc ta? Ngươi cho rằng ngươi có biện pháp ngăn ta lại sao? Hừ , nếu như ngươi không muốn cùng Hàn Thiên Tuyết kết hôn,như vậy ta chỉ có thể hủy đi con cò không có ích này! Kể cả đứa bé trong bụng nó ta cũng từ từ hành hạ đến chết,tạo thành tiêu bản thí nghiệm sau đó quay video lại gửi cho ngươi từ từ thưởng thức. Ngươi đừng cho rằng ta sẽ nhớ tới tình thân! Lòng dạ độc ác của ta ngươi đã sớm thấy qua!

Như là đã xé rách mặt nạ,ông ta bắt đầu thẳng thắn giọng nói của hắn không còn giả nua như vậy nữa,khôi phục sự hung ác của người đàn ông bốn mươi tuổi “thực ra thì ta nên sớm đoán được con bé Diệp Vị Ương kia đã nói cho ngươi biết diện mạo cùng tên tuổi thật của ta rồi,lần trước ở mặt thất không thể dùng roi da quất chết nó coi như nó mạng lớn! Tiểu tử,ta huấn luyện ngươi nhiều năm như vậy,nhược điểm của ngươi là cái gì ta vô cùng rõ ràng. Trên thế giới này người chân chính quan tâm đến ngươi chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà đứa con gái bảo bối của ta Hàn thiên Tuyết chính là một

trong số đó,nếu như người không muốn cưới nó,không thể trở thành người một nhà,vậy thì không thể thực sự trở thành người bên cạnh ta được như vậy thì cứ chờ nhật xác hồng nhan chi kỉ của người trước đi!”

Ông cụ cười lạnh,tiếp tục nói ” Ta vốn huấn luyện nhiều sát thủ nhưng ta yêu thích nhất vẫn là người, người thực sự rất tốt,nhưng ta một lần lại lần cho người cơ hội để quy thuận ta nhưng người lại không biết điều! Ta nghĩ muốn gì bao gồm cả việc ta muốn làm, trên thế giới này sẽ không ai ngăn cản được ta.

Ông cụ dứt lời,Thanh Phong Tuấn chỉ trầm mặc ba giây rồi cho đáp án “Thật đáng tiếc,muốn thế khác tôi có thể thương lượng, muốn người không có,muốn tôi kết hôn với Hàn Thiên Tuyết nhất định phải đợi sau ba tháng! Muốn tôi giết người phụ nữ của tôi sau đó để ông định đoạt, tự hủy diệt mình và Hàn tThiên Tuyết thì càng không cần nói thêm. Nếu như ông phát rồ lên đến mức đợi thêm ba tháng cũng không được,xuống tay với con gái ruột thịt,muốn đem con gái ông thành con cờ, , như vậy.....tôi đảm bảo với ông ông sẽ phải hối ận,suốt đời tôi sẽ là địch thủ của ông,dù chỉ còn một hơi tôi cũng nhất định sẽ giết chết ông! Để cho chúng ta cùng chờ xem!”

“OK!! Tiểu tử, nhớ lời hôm nay người nói,Thời gian ba tháng ta ngại là quá dài nhưng chúng ta đánh cuộc một ván,người đã lo cho an nguy của bảo bối Diệp Vị Ương,nếu như người tình nguyện bỏ qua con gái ta muốn bảo vệ nó, như vậy.....ba ngày! Trong vòng ba ngày ta sẽ khiến người cho dù có lật tung cả thế giới cũng không tìm thấy Diệp Vị Ương.Ha ha, nếu như trong ba ngày ta không làm được việc này, như vậy có thể ta sẽ cho người ba tháng.Ba tháng sau nếu như người còn làm trái với giao ước không chịu cưới Hàn Thiên Tuyết, như vậy cũng đừng trách ta trở mặt vô tình! Người biết, con cờ không có khả năng sử dụng đối với ta, cho dù có ưu tú thế nào đi nữa, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp khiến nó biến mất!”

Nói xong, điện thoại cúp đơ một tiếng.

Thanh Phong Tuấn cũng không nghe ngại bất kỳ kẻ nào dùng lực lượng cướp Diệp Vị Ương đi,bởi vì hắn nhận được tin Huyết Sắc Điện Đường Ưu Việt đột nhiên chuyển mục tiêu chính về nước Z, hiện tại nửa khắc cũng không có thời gian rồi quay lại đối đầu với tổ chức Âm Ảnh, cho nên hiện tại hắn có thể liên hiệp với tiểu Ngân,Dạ Phi Phàm cùng nhau đối phó với thế lực mafia của lão gia tử.

Nói là nói như vậy nhưng mà tìm hắn lại không thể không bắt đầu hoang mang,bởi vì sợ Diệp Vị Ương phối hợp với những người khác rồi khỏi hắn! Những người khác hắn có thể phòng,thậm chí có thể dùng vũ lực để giải quyết nhưng mà cô thì sao? Trong lúc hỗn loạn cô vẫn như trước cố ý muốn rời khỏi hắn,có phải hắn sẽ thực sự mất cô phải không?

Lập tức,Thanh Phong Tuấn gọi điện cho đội bảo vệ của tổ chức Âm ảnh,ra thị từ ngay mai trở đi phải có vài người có thân thủ tốt ở bệnh viện bảo vệ an toàn của Diệp Vị Ương! Hắn biết lão gia tử là một người có sự khồng chế rất mạnh nếu như ông muốn dùng con gái ruột thịt của mình để khống chế hắn,như vậy trước hết phải giết đi người mà hắn yêu thương,mà người đó không ai khác ...là Diệp Vị Ương!

Nếu như không phải trong biệt thự thiết bị không đầy đủ bằng bệnh viện,hệ thống y tế của tổ chức Âm ảnh lại đang có chinh đồn lớn, hắn thật không muốn mang sức khỏe của Diệp Vị Ương ra mạo hiểm,nếu không Thanh Phong Tuấn tuyệt đối không để Diệp Vị Ương tới bệnh viện làm kiểm tra cùng phẫu thuật.

.....

Ngày thứ hai Diệp Vị Ương nhập viện,mười người đàn ông to lớn vạm vỡ cùng tiểu Ngân theo cô đến bệnh viện.

Hôm sau,Thanh Phong Tuấn nhận được tin Đồng Phương Thước cùng Ưu Việt lên vào nước Z, nghe nói Hàn Thiên Tuyết ở trong tay ông cụ mặc dù không chết,đứa nhỏ trong bụng cũng không có chuyện gì,nhưng ông cụ lại tiện tại bạt mấy bạt tai cho hạ giận, hắn không thể không bình tĩnh liên lạc với Dạ Phi Phàm

Đứa nhỏ trong bụng của Hàn thiên Tuyết là con của Dạ Phi Phàm,mà chuyện năm đó Dạ Phi Phàm cũng không hiểu rõ, hiểu lầm Thiên Tuyết rất lâu,thậm chí có một lần suýt nữa yêu Diệp Vị Ươngsâu đậm,cho nên chuyện cấp bách hôm nay là giải thích rõ với Dạ Phi Phàm để Dạ Phi Phàm hoàn toàn đứng về phe hắn. Đoán chừng người này không biết Hàn thiên Tuyết mang thai rồi.

Diệp Vị Ương sau khi làm kiểm tra ở bệnh viện lớn,bác sĩ lên lên gọi điện thoại cho Thanh Phong Tuấn,nói hiện tại muốn phá thai là thời gian tốt nhất.Nếu như hiện tại không phá đi đứa bé sẽ tiếp tục hấp thụ dinh dưỡng từ mẹ,với lại trong hai ba tháng qua Diệp Vị Ương không ăn cơm đúng bữa lại còn bị nhiễm trùng,chính cô cùng đứa nhỏ cũng sẽ gặp nguy hiểm, tương lai rất có thể sẽ khó sinh,dù có đứa bé bị dị dạng.

Thanh Phong Tuấn nghe xong vừa đau lòng vừa giận,Diệp Vị Ương kiên quyết rời khỏi hắn mấy tháng rồi cuộc là tới nơi nào? Làm cái gì? Làm sao lại đem thân thể mình hành hạ như thế? Bác sĩ nói rất lâu rồi cô không ăn uống bình thường! Hắn muốn hỏi Diệp Vị Ương, nhưng bây giờ căn bản là không có thời gian để hắn suy nghĩ những thứ này, vì vậy sau khi đấu tranh tư tưởng hắn gạt đầu.

Cũng vì vậy, Diệp Vị Ương không hề biết mình bị đánh thuốc mê

.....

Phòng làm việc tập đoàn Dạ Mị.

Thanh Phong Tuấn anh Tuấn bắt phàm lại vô cùng lãnh khốc ngồi trên ghế salon,đôi mắt lạnh nhìn gương mặt tiểu tụy của Dạ Phi Phàm không nói lời nào. Thật ra thì trong lòng hắn tâm loạn như ma,loại thời điểm này hắn cũng không tàn nhẫn đến mức để Diệp Vị Ương phải làm phẫu thuật sinh non trong phòng mổ lạnh lẽo mà bên cạnh cô không có hắn.

Cho nên lần nói chuyện này mặc dù phải làm nhưng hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

“Họ Dạ kia,nếu không phải Thiên Tuyết gốc nghiệt nhiều năm như vậy chỉ thích một mình anh,tôi nhất định sẽ giết anh. Anh, đáng chết!” Thanh âm của Thanh Phong Tuấn đông lạnh lại.

“Tôi có đáng chết hay không cũng không đến lượt anh tới phán xét. Nói đi, hôm nay đến tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì, tôi rất vội.” Dạ Phi Phàm nhăn mày, kể từ khi tiểu Ngân nằm vùng ở công ty hắn cùng với Thanh Phong Tuấn trong ứng ngoại hợp khiến cho giá cổ phiếu của công ty rớt giá liên tục tổn thất nghiêm trọng thiếu chút nữa phá sản,tình trạng của công ty hắn cũng không quá ổn định, sự cố liên tiếp xảy ra, điều này khiến hắn không thể phân tâm,đầu đầu không dứt.

Tất cả những chuyện không tốt xảy ra trong công ty hắn dường như đều có dự liệu sẵn.

Lần đầu tiên, Diệp Vị Ương đại diện cho công ty biểu diễn vốn đạt giải nhất lại bị người ta âm thầm phá hỏng chỉ có ở top 5, cùng ngày biểu diễn tin tức xấu cũng bay đầy trời,Sau này mới biết là do nữ thủ lĩnh Ưu Việt của Huyết ác điện đường giờ trở quý,mặc dù không phải cố ý nhắm vào công ty hắn nhưng liên lụy tới công ty hắn.

Lần thứ hai, lại là thư ký hắn tin tưởng nhất tiểu Ngân,lại là thủ hạ nằm vùng của thanh Phong Tuấn, lần đó Thanh Phong Tuấn mới từ Pháp trở về tiếp quản chức vụ lớn,cần tạo gấp thành tích để ông cụ và quan chức thành A thấy, hơn nữa là Thanh Phong Tuấn tức giận vì ở khách sạn thái độ của hắn với Diệp Vị Ương không tốt lại khi dễ Hàn Thiên Tuyết cả đêm,cho nên công ty của hắn mới trở thành vật hi sinh.

Lần thứ ba,sau khi bị hắn nháo rồi lại đem công ty phục hồi lại như trước, chỉ tiếc là thực lực của siêu sao quốc tế Đông Phương Thước cùng Thanh Phong Tuấn quá hùng hậu lại muốn dùng tiền gia nhập mộ ván, nhập vào rồi thì thôi, sau này hai người quá bận rộn, chỉ cấp cho ngân phiếu không,cần bản là đem cục diện rồi rầm cẳng lớn hơn ném cho hắn.

Lần thứ tư,Đông Phương Thước cùng Diệp Vị Ương quay quảng cáo lại xảy ra vấn đề lớn,thiếu chút nữa mất mạng, ảnh hưởng rất tệ tới hình tượng của công ty,cộng thêm sau này người phụ nữ Ưu Việt kia cư nhiên lại cải trang thành nữ sinh mất trí nhớ xâm nhập vào công ty hắn, đem công việc tốt của hắn làm cho tối tăm mù mịt.

Cho nên, một người ưu tú thông minh như Dạ đại tổng tài Dạ Phi Phàm hẳn những bởi vì những thứ này trà trộn quấy rối, công ty của hắn tuyệt đối sẽ không bị hắn làm cho đóng cửa nhưng lại hại hắn gần đây thường phải thức đêm làm thêm giờ,căn bản hắn không có thời gian bận tâm những chuyện khác.

“Anh không có thời gian? Dạ đại tổng tài, anh cho rằng tôi có rất nhiều thời gian để lãng phí? Anh nghe đây, nếu như anh không nghĩ tới chuyện Hàn Thiên Tuyết sẽ chết trong tay cha ruột mình,nếu như anh không nghĩ tới đứa bé của anh trong bụng cô ấy không thể nào sinh ra, hoặc anh không nghĩ tới cô gái đó ba tháng sau bị thuộc phải gả cho tôi.....cuối cùng lại chung sống với tôi.....”

Thanh Phong Tuấn còn chưa nói hết,điện thoại di động đã vang lên lần nữa.

Là điện thoại của vệ sĩ từ bệnh viện gọi tới,nhìn nội dung hiển thị trên điện thoại bất an trong lòng hắn ngày càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Thanh Phong tuấn điên cuồng mất đi lý trí !

Thanh Phong Tuấn lời nói còn chưa nói hết điện thoại di động của hắn lại lần nữa vang lên,điện thoại do bảo vệ bệnh viện gọi tới,nhìn điện thoại trong càng thêm bất an.

Mới ấn nút trả lời,lập tức nghe được bên kia truyền đến giọng lo lắng:”Thiếu chủ,Diệp tiểu thư tình trạng không tốt,xuất huyết quá nhiều,bác sĩ nói cô ấy có thể nguy hiểm đến tính mạng,còn nói anh có thể đến đây một chuyến được không? A.”

“Được,tôi lập tức tới ngay! Các người canh giữ ở nơi đó,không được rời khỏi! Alô? A Viễn! Alô? Wey wey Wey.” Điện thoại bên kia bỗng nhiên cắt đứt,mà trước lúc cắt đứt truyền tới tiếng thét thảm thiết khiến Thanh Phong Tuấn tâm lạnh.Không được xảy ra chuyện gì! Vị Ương tuyệt đối không được xảy ra chuyện! Nhất định do cha nuôi !Cha nuôi ra tay rồi sao? Không thể!Tuyệt đối không thể tổn thương Vị Ương!

“Dạ Phi Phàm,tôi phải lập tức chạy tới bệnh viện,chuyện hôm nay sau này bàn lại,một ngày nào đó anh sẽ hiểu trên thế giới này người yêu anh nhất là Thiên Tuyết,cô ấy bỏ ra rất nhiều thứ cho anh,chịu phạt rất nhiều hành hạ,nếu anh phụ cô ấy anh nhất định sẽ hối hận.Gặp lại!” Nói xong Thanh Phong Tuấn bắt đầu xông ra ngoài.

Hắn điên cuồng chạy ra bên ngoài,xảy ra chuyện gì? Không phải nói thời cơ hiện tại rất tốt để giải phẫu sao? Vị Ương sao lại xuất huyết nhiều,sao lại nguy hiểm đến tánh mạng?Còn nữa...cuối cùng A Viễn sao lại hét trong điện thoại? Bệnh viện rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ông lão đã tra ra hành tung Vị Ương,phải người ra tay sao?

Vị Ương chờ anh.

Vị Ương chịu đựng.

Vị Ương anh lập tức tới ngay!

Em sẽ khỏe mạnh, ai cũng không thể mang em đi! Bao gồm cả ông trời, cha nuôi, Dạ Phi Phàm, Đông Phương Thước cũng đừng nghĩ cướp đi em! Em là của anh!

Trong bệnh viện nhóm người do A Viễn cầm đầu được phái đi bảo vệ Diệp Vị Ương rất nhanh phát hiện chung quanh khác thường, hẳn biết có nhóm lớn người lẫn vào bệnh viện muốn gây bất lợi cho Diệp Vị Ương.

A Viễn là tử sĩ do một tay Thanh Phong Tuấn bồi dưỡng ra, Thanh Phong Tuấn không chỉ có ân với A Viễn, hơn nữa hẳn là người mà A Viễn từ trước nay tôn kính sùng bái nhất, trong tình huống khẩn cấp hẳn vội vàng kéo Diệp Vị Ương trốn vào phòng chứa thi thể trong bệnh viện.

“Chị dâu tương lai, thân thể chị còn chịu nổi chứ? Cố gắng chịu một chút em vừa rồi đã gọi điện cho thiếu chủ, tin rằng anh ấy rất nhanh đến đây. Chờ một chút, hiện tại chúng ta thật không thể đi ra ngoài.” A Viễn mang theo hai ba anh em bảo vệ ở cửa phòng xác, vẻ mặt cẩn thận đề phòng không dám nói ông.

Phòng chứa xác không khí đặc biệt lạnh, tản ra mùi thuốc cùng mùi thối rửa, Diệp Vị Ương vừa rồi chạy trốn khê động thai nhi, hiện tại bụng đau đớn không thôi, giờ ngửi được mùi vị phòng xác khiến cô muốn ói sặc mặt tái nhợt. Nhưng cô không muốn gây thêm phiền phức cho A Viễn, yếu ớt gặt đầu một cái, cắn răng tận lực không để mình rên thành tiếng.

A Viễn thấy vẻ mặt Diệp Vị Ương vô cùng đau đớn, sợ rằng ở phòng xác quá lâu sẽ không tốt cho sức khỏe của cô, hẳn cau mày liệu ra quyết định nguy hiểm: “Chị dâu tương lai, chị nghe em nói, đối phương quá nhiều người, nếu không nghĩ biện pháp dời đi tầm mắt của bọn họ, không chừng bọn họ sẽ rất nhanh tìm tới nơi này. Hiện tại em cùng mấy anh em khác ra ngoài dụ bọn họ, chị hãy ở lại đây thêm mấy phút! Nhất định phải bảo trọng! Người nào gõ cửa cũng đừng mở!”

Diệp Vị Ương mặt mũi khổ sở lo lắng nhìn đám người A Viễn, mục tiêu đối phương nhất định nhắm về cô, nhưng bây giờ phải liên lụy những người này cùng cô rơi vào hiểm cảnh.

Những người này đều là đàn em Thanh Phong Tuấn tín nhiệm nhất, bọn họ chỉ nhìn cô cười rồi nhanh như chớp mở cửa xông ra ngoài, cô ý đi ngược lại phòng chứa xác nỗ lực, sau đó bắt đầu chạy trốn!

Trong quá trình chạy trốn bọn họ gặp được đồng bọn đối phương, thế là bắt đầu hỗn chiến!

Đối phương đuổi tận giết tuyệt không buông tha, Diệp Vị Ương không dám suy nghĩ nhiều sợ tạo thêm gánh nặng cho bọn họ, chỉ có thể bình tĩnh núp trong nhà xác, cả người khó chịu rỉ ra mồ hôi lạnh.

Nhà xác trừ cửa chính còn có một thang máy trực tiếp thông xuống lầu dưới bệnh viện. Hiện tại Diệp Vị Ương nghe được có người đang thô lỗ gõ cửa! Xong đời, bị phát hiện rồi sao!

Cô nhắc nhở mình tuyệt đối không thể hoảng sợ, nhất định phải bảo vệ tốt bảo bối trong bụng. Thật vất vả mới tỉnh táo, Diệp Vị Ương rón rén đi tới bên cạnh thang máy, nhìn quanh bốn phía sau đó nhấn nút mở, sau đó dùng sức toàn thân đá lên cửa thoát hiểm, chờ cửa bắn ngược lại tạo ra tiếng vang lớn thì cô núp phía sau cột nhà.

Ngay lập tức có một đám áo đen nhón nhào chạy đến tra xét, Diệp Vị Ương không dám thở mạnh. Cũng may đám người kia thật như cô đoán nghĩ cô chạy theo lối thoát hiểm nên lập tức đuổi theo!

Không cho phép bản thân sợ cũng không có thời gian để cô lảng phí, cô nhanh chóng chạy tới lầu nữa khóa chặt lại, chân mới mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, cô mới bò dậy khỏi mặt đất, ngẹn ngào muốn khóc. Vào những lúc thế này cô rất nhớ hẳn, nhưng cô nhắc nhở mình, hiện tại cô không phải chỉ có một mình, còn có bảo bối trong bụng, cho nên cô nhất định phải dũng cảm kiên cường bảo vệ tốt bản thân!

Bóp bóp! Lại vang lên tiếng gõ cửa! !

Diệp Vị Ương khẩn trương nhìn chằm chằm cửa, căng thẳng đến trên trán cô rỉ ra mồ hôi nhiều hơn, bụng cũng đau hơn! Hiện tại là ai đến? Kẻ địch sao? Cô cả đời tận lực sống khiêm tốn bình thường, không chọc bất cứ ai, tại sao lại có nhiều người có ý muốn giết cô?

“Chị dâu, em là tiểu Ngân, chị hãy nhanh mở cửa!”

Tiểu Ngân? Tiểu Ngân tới? Đúng vậy! Là giọng của tiểu Ngân! Diệp Vị Ương thoáng cái thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới mở cửa, thấy tiểu Ngân chạy tới trợ giúp, nhìn hẳn toàn thân cao thấp hoàn hảo không bị thương cô mới bớt lo lắng. Nhưng bọn người A Viễn đâu?

Tiểu Ngân dường như hiểu Diệp Vị Ương lo lắng đều gì, ánh mắt âm trầm nói: “. A Viễn, vì che chở em đến đây bảo vệ chị, hẳn. đã trúng đạn

. mất mạng!”

Diệp Vị Ương hoàn toàn chết đứng, người một giây trước còn sống hiện tại biến mất vĩnh viễn trên thế giới? Trong đầu hiện lên nét mặt A Viễn, cùng với hình ảnh mọi người cùng nhau sống cuộc sống ngắn ngủi tại biệt thự Thanh Phong Tuấn, hân náo chào cô, hân gọi cô là chị dâu tương lai. Diệp Vị Ương im lặng rơi nước mắt. Hân còn rất trẻ, thậm chí còn chưa yêu, chưa kết hôn, chưa làm cha, mà cứ thế mất đi.

Tiểu Ngân do gấp rút chạy đến, tâm trạng hân cũng bởi vì bạn thân chết mà chịu ảnh hưởng lớn, chau mày, tâm trạng thật không tốt, nhưng hân lấy lại tinh thần hỏi cô: “Chị dâu, chị có thấy không khỏe nơi nào không?”

Diệp Vị Ương biết hân đang khích lệ mình, không sai, bây giờ không phải lúc thương cảm: “Tôi không sao, những người đó không đuổi theo sao?”

“Dạ. Rất nhiều người chết trong tay em cùng A Viễn, một nhóm người khác đều cho rằng chúng ta đã trốn, bọn họ tạm thời sẽ không đuổi theo.”

“Vậy chúng ta có cần thừa dịp hiện tại rời khỏi bệnh viện?”

“ Chị dâu, tạm thời đừng ra ngoài, để tránh những người đó đi chưa xa, hơn nữa thiếu chủ nhất định đến tìm chúng ta. Chị dâu, chị cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, em ở bên ngoài coi chừng, có chuyện cứ gọi em.”

Nhưng trong lúc tiểu Ngân vừa mở cửa, vài chục khẩu súng lục lập tức nhắm ngay trán hân! Đối phương không nổ súng giết tiểu Ngân, mà trực tiếp cường ngạnh bắt Diệp Vị Ương đi! Trước khi đi đối phương quay lại với tiểu Ngân: “Hãy nhớ, lão gia lần này không giết cậu không phải bởi vì nhân từ, mà chỉ muốn cậu nhấn lại cho thiếu chủ các người, cô gái này chúng ta mang đi, nếu như muốn cô ta còn sống, hân nên biết phải làm gì! Lão gia kiên nhẫn có hạn!”

Nói xong không để ý tiểu Ngân tức giận giãy giụa như dã thú, thô lỗ kéo Diệp Vị Ương yếu đuối đi.

Diệp Vị Ương lại bị đưa đến gian mật thất bị roi quất lần trước, nơi này đã từng bị Thanh Phong Tuấn dùng thuốc nổ hủy qua, bây giờ lại lần nữa được tu sửa thành tường đồng vách sắt.

Nhìn tất cả chung quanh, Diệp Vị Ương cảm thấy rất sợ cũng rất nhục nhã. Trong mắt đám người này rốt cuộc thứ gì mới có giá trị nhất? Sợ rằng chỉ có quyền lực cùng tiền bạc, trong lòng bọn họ không biết yêu là gì.

“Các người hãy canh chừng cô ta! Nếu để cô ta chạy cần thận mạng của các người!” Lão gia âm trầm nhìn sang Diệp Vị Ương, rồi căn dặn đám đàn em bên cạnh.

“Dạ, chủ nhân!” Bọn đàn em áo đen sợ hãi nhanh chóng trả lời.

“Chắc chắn, tôi hiện tại lại phải bận rộn đi gấp đưa con nuôi gấp gấp chạy đến. Diệp tiểu thư, cô có lời gì muốn tôi nhấn cho hân không?”

Diệp Vị Ương ghé tòm trùng mắt liếc ông lão, không nói một câu.

Sau đó một đám người nhanh chóng biến mất, kỳ quái chính là bọn họ không trói cô. Diệp Vị Ương ngờ ngác ngồi dưới đất, không dám tùy ý đi lại thăm dò, không cần cũng biết nơi này có máy móc theo dõi, cô nhất định thỏa hiệp để bảo vệ tốt đứa con trong bụng. Mặc dù cô cảm giác càng ngày càng lực bất tòng tâm, mấy lần thiếu chút nữa ngã đi. Con ơi, con ơi, mẹ phải làm sao bây giờ? Là ai cũng được hãy tới cứu cô và con của hân!

.....

Người trong tổ chức Âm Ảnh lần đầu nhìn thấy Thanh Phong Tuấn hoàn toàn mất đi lý trí!

Khi hân biết được Diệp Vị Ương bị ông lão độc ác mang đi, hân chau lại đôi mày, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo như muốn phát điên.

Trong tổ chức những người khác đều căng thẳng thần kinh, không dám lộn xộn cũng không dám nói lung tung, sợ bị hân bắn chết hoặc giết trong nháy mắt!

Chỉ có một người đứng dậy, là tiểu Ngân không sợ chết: “Thiếu chủ, anh tỉnh táo một chút đi! Đừng quên, trên người chị dâu có lén gắn máy theo dõi mini!”

Thanh Phong Tuấn ánh mắt u ám sắc bén chợt lóe, lập tức vọt vào trong phòng, mở ra máy theo dõi bắt đầu truy lùng vị trí chính xác Diệp Vị Ương bị nhốt !

Chỉ chốc lát sau hân lại vọt ra, ném lại một câu: “Là mật thất lần trước ông ta giam cầm cô ấy!” Sau đó không thấy bóng.

Hân không thể để cô ở lại gian mật thất đó quá lâu! Gian mật thất đó là con ác mộng của cô, ở lại đó một giây khổ sở sẽ tăng thêm một phần!

“Tất cả nhiệm vụ trên tay đều ngừng xử lý, trước đi trợ giúp Thiếu chủ! Nếu Thiếu chủ truy cứu, trách nhiệm tôi sẽ lãnh!” Tiểu Ngân tỉnh táo lên tiếng.

Hân nhìn hướng Thanh Phong Tuấn rời đi, ai nói sát thủ vô tình, vậy thiếu chủ là gì? Hân nghĩ đến nha đầu Tâm vẫn còn hôn mê, nha đầu đó yêu thầm hân nhiều năm hiện tại ngủ như thiên sứ, trong lòng hân rất khổ sở như có một mảnh đất bị xúc động đốt cháy.

Thanh Phong Tuấn nhanh chóng đi đến địa điểm ông lão, lập tức có một đám bản cần quét ra ngoài giống như sớm đoán ra sẽ có cao thủ tổ chức Âm Ảnh tìm đến.

Đối diện nguy hiểm mặc dù vô cùng lo lắng tình trạng Diệp Vị Ương, nhưng Thanh Phong Tuấn vẫn như cũ có khí khái vương giả, cũng không mất lý trí, hần như cái bóng lướt qua những người đó chạy vào bên trong biệt thự.

Tiện tay kéo cổ một người, hần lạnh lùng hỏi: “Người bị giam ở nơi nào?”

Về mặt lạnh lùng tàn ác làm cho người ta tin một giây tiếp theo không chịu thành thật trả lời sẽ chết trong tay hần.

Cho dù sát thủ được ông lão nghiêm khắc huấn luyện cũng sợ hãi nói ra: “Ồ Ở bên kia.”

Không nói nhiều lời đập văng cánh cửa, chỉ thấy Diệp Vị Ương ngồi co rút trên mặt đất hai tay ôm lấy gối.

“ Tuấn, là anh sao? Thật. là anh sao?” Diệp Vị Ương không thể tin nổi cô có thể dễ dàng nhìn thấy Thanh Phong Tuấn, trong lòng cứ có cảm giác có gì không đúng.

Nếu như nói trước khi Diệp Vị Ương nhìn thấy Thanh Phong Tuấn còn có thể giữ vững lý trí, hiện tại những suy nghĩ cẩn thận đề phòng hoàn toàn tan rã!

Đang lúc Thanh Phong Tuấn muốn xông lại đưa cô rời đi, thông minh như Diệp Vị Ương lập tức cảnh giác lên tiếng ngăn cản:

“Không! Thanh Phong Tuấn, anh đừng tới đây! Nơi này nhất định có cơ quan! Anh đi mau, đừng động tới em!”

Đã quá muộn Thanh Phong Tuấn sao có thể mặc kệ cô, khi hần phi thân nhảy vào gian phòng này, lập tức có vô số hàng rào sắt rú xuống nhốt kính hai người bên trong!

“ Tuấn, sao anh ngốc thế, không phải đã bảo anh đừng vào sao?” Hiện tại hần làm sao chạy thoát.

“Em nhanh gục xuống cho anh!” Mắt thấy chung quanh đều có đạn thông qua cửa sổ cố định rơi vào, Thanh Phong Tuấn nhào tới trước ôm Diệp Vị Ương vào trong ngực, trốn vào trong góc, hiện tại đường ra duy nhất chính là mở rộng cửa sổ nhưng bên ngoài cửa sổ có bao nhiêu người dùng súng hần không thể biết được.

“Người ông lão muốn đối phó hần là em, đối với ông ta anh không phải không còn giá trị lợi dụng? Ông ta không phải luôn muốn thu phục anh? Tại sao hiện tại lại nhốt anh cùng em, dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối phó anh? Đạn không có mất, ông ta rõ ràng muốn đưa anh vào chỗ chết, anh đáng lý không nên đến đây!”

Vui ở trong ngực Thanh Phong Tuấn, Diệp Vị Ương rất an tâm cũng rất đau lòng, cô lại trở thành gánh nặng của hần. Giờ khắc này tất cả hiểu lầm, tất cả ngăn cách, tất cả chuyện không vui trước đó đều tan thành mây khói, trong mắt hần và cô đều có đối phương! Đều muốn để cho đối phương sống sót!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Hần bá đạo ra lệnh, đừng mơ anh bỏ lại em

Vui ở trong ngực Thanh Phong Tuấn, Diệp Vị Ương rất an tâm cũng rất đau lòng, cô lại trở thành gánh nặng của hần rồi. Giờ khắc này tất cả hiểu lầm, tất cả ngăn cách, tất cả chuyện không vui trước đó đều tan thành mây khói, trong mắt hần và cô đều có đối phương! Đều muốn để cho đối phương sống sót!

“Vị Ương, em sai rồi. Ông ta muốn thu phục anh, muốn anh làm tượng gỗ cho ông ta, ông ta đang muốn kiểm tra con rối tương có mạnh hay không. Nếu như tại đây anh dễ dàng chết dưới súng, vậy chứng tỏ anh không có giá trị, không đạt tới kỳ vọng ông ta mong muốn, anh chết ông ta chắc chắn thấy anh không khác gì một con chó đã chết. Ông ta đến bây giờ vẫn rất tàn nhẫn.”

“Ông ta sao có thể như thế? Anh là con nuôi ông ta thu dưỡng mà!” Diệp Vị Ương cảm thấy khổ sở thay hần.

“A, con nuôi sao? Anh nhiều lắm chỉ là một con cò trong mắt ông ta thôi. Trên cái thế giới này người vô tư không cần hỏi báo đối tốt với anh đã chết. Từ ngày anh ra đời ông ta đã biết anh không phải con ruột ông nhưng ông vẫn rất tốt chăm sóc mẹ con anh. Ở trong lòng anh người bị chết đó mới là cha ruột.”

Nói tới đây Thanh Phong Tuấn nhíu mày như không muốn nhớ lại cảnh sinh ly tử biệt cửa nát nhà tan, lạnh giọng nói: “Được rồi, đừng nhắc tới chuyện lúc trước, chúng ta hãy nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này thôi.”

“ Tuấn, nếu như chỉ có một mình anh có lẽ anh có thể đột phá trùng vây chạy thoát. Anh cứ để em”

Nhìn thấy sâu trong mắt cô lóe đau thương Thanh Phong Tuấn trong lòng xuất hiện sợ hãi, hân hận giọng trách : “Em đừng mơ anh bỏ lại anh. Cho nên đừng làm việc ngu ngốc!” Rõ ràng giọng nói lạnh nhạt lại làm cho đôi mắt Diệp Vị Ương ngấn nước.

Không đợi cô mở miệng, hân đem hai tay cô vòng qua hông hân, bá đạo ra lệnh: “Hãy giống như lần trước, ôm chặt anh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bất luận thế nào cũng không buông tay, biết không? Nếu không anh tuyệt đối không tha thứ em, em nợ anh rất nhiều cho nên nhất định phải nghe lời anh. Nếu không anh sẽ. hận em! Em biết không?”

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cô nghẹn ngào gật đầu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bên tai nghe đạn gào thét lướt qua, Thanh Phong Tuấn thuận lợi né tránh, hân mặc áo chống đạn hơn nửa đã sớm quen thuộc địa hình nơi đây, muốn đã thương hân cũng không phải chuyện dễ.

Diệp Vị Ương cả người cơ hồ vướn trên người hân, ngăn cản hành động linh hoạt. Nếu như không có cô hân dễ dàng tránh thoát đây tất cả chứ?

“Vị Ương, một lát anh nhảy ra ngoài cửa sổ, bất luận thế nào em tuyệt đối không thể ngẩng đầu, biết không?”

“. Được.” Diệp Vị Ương trong lòng có chút hoang mang, cô hé mắt nhìn Thanh Phong Tuấn ánh mắt kiên định gật đầu cười. Nhưng cô không phải bé gái không thể trở thành gánh nặng của hân. Loại cảm giác mất mát bỗng nhiên mãnh liệt ập đến, khiến cô không còn dũng khí tiếp tục làm theo lời hân.

“Hãy hứa với anh, lát nữa em tuyệt đối không buông tay!” Lau nước mắt trên mặt Diệp Vị Ương, hân nhẹ giọng lại không cho người ta phản kháng.

“. Vậy anh cũng phải bảo đảm anh tuyệt đối sẽ chạy thoát, nhất định không có việc gì?!” Vô luận hân lau thế nào nước mắt của cô vẫn cứ rơi xuống, cô biết tình cảnh lần này so với các lần trước còn nguy hiểm hơn cả trăm lần.

“. Được, anh. bảo đảm.”

Cô nín khóc cũng bảo đảm nói: “Được, anh sẽ không tăng thêm gánh nặng cho anh, em không buông tay! Nhưng. . . Tuấn, anh nhất định phải nhớ, em yêu anh, rất yêu rất yêu, yêu hơn cả mạng sống của em, nếu như anh chết em sẽ không sống một mình!”

Đây rõ ràng là lời tỏ tình cô dùng hết can đảm nói yêu hân.

Hai người nói xong muốn cùng nhau nỗ lực sống tiếp.

Thanh Phong Tuấn trước dùng cái ghế đập bể cửa sổ, loáng thoáng nghe được bên ngoài dồn dập tiếng súng.

Thanh âm này, nghe thấy Diệp Vị Ương tim cũng sắp hít thở không thông.

Tiếp theo cô cảm thấy Thanh Phong Tuấn ôm cả người cô nhảy ra ngoài cửa sổ, tốc độ quá nhanh, người của hân lại như lò xo bắn ra giường đồng kích tây xoay tròn.

Đau, thật là đau. Mơ hồ có thể nghe được bên ngoài truyền đến rất nhiều thanh âm.

Sau khi rơi xuống đất, hân cẩn thận che chở bụng cô, trên mặt đất lăn một vòng, sau đó cô nghe được giọng tiểu Ngân.

Cô không còn sức mở mắt ra cũng không dám buông tay, bởi vì ngửi thấy tất cả đều là mùi máu tanh, đến từ. trên người cô và hân! Lòng bàn tay cô hoàn toàn bị máu thấm ướt! Chưa từng cảm giác hân cách bản thân xa thế, giống như một khi buông tay sẽ khó nắm trở lại.

“Thiếu chủ! Ngài đi mau!” Là giọng hét của tiểu Ngân, trong thanh âm không còn nét khô khan cứng nhắc thường ngày, giống như đang liều mạng tác chiến.

Thanh Phong Tuấn thân thể bất động, cô không dám lộn xộn, bỗng nhiên cảm nhận được mùi tanh trong miệng. Thì ra vô tình cô cắn bị thương môi mình. Thanh âm gì cũng nghe không được cô chứ như tạm thời mất thính giác, nghe không được động tĩnh xung quanh, nơi đây yên tĩnh đến đáng sợ, mà cô. cố gắng rất cố gắng rất nỗ lực dựa gần vào hân, cảm nhận tiếng tim đập.

Dường như có rất nhiều người chạy trốn, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người lấy được tính thể áp đảo. Sau đó cô cùng hân đồng thời được đem lên xe. Trong hoảng hốt lại nghe được giọng tiểu Ngân: “Chị dâu! Chị dâu, chị nhanh tỉnh ah, chị nhanh buông ra Thiếu chủ!”

Xe đổi thành tiểu Ngân lái, hân lái rất nhanh giống như bay xông qua nhiều đèn xanh đèn đỏ, rồi tiếp tục tăng tốc.

Lúc này, Thanh Phong Tuấn ý chí mạnh mẽ ngồi dậy, cặp mắt hân không có tiêu cự nhìn Diệp Vị Ương xịu lơ trong ngực hân: “Không! Cô gái ngốc này! Em nợ anh rất nhiều, em cho rằng giúp anh ngăn mấy viên đạn là được rồi sao? Em tỉnh lại cho anh! Anh muốn em dùng cả đời trả cho anh!”

Là ai đang kéo cô? Tại sao muốn kéo cô nha.

Chương 173: Dục vọng mãnh liệt,một đồng bảo bối

Thanh Phong Tuấn cách cô càng ngày càng gần,hơi thở nóng rực lướt qua mặt cô.Nhịp tim bỗng tăng mạnh Nhưng. không đúng! Ánh mắt của hắn thâm trầm rõ ràng muốn dò đi lực chú ý của cô!

Còn nữa...mẹ cô rốt cuộc thế nào?

Tay hắn giam cầm thân thể mỏng manh của cô,thâm tình nhìn cô giống như muốn đem dâng về cô khắc vào đầu.

Diệp Vị Ương cả người vì bị thương bị buộc nằm trên giường mềm,dù bị ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú cũng không thể động đậy.

Bị ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn không nơi che dấu,cô mấp máy môi,nức nở nói: “. Tuấn,đừng gạt em,bảo bối đâu?Bảo bối có còn trong bụng em? Trước lúc anh đưa em về mẹ em đâu?Bà ấy là mẹ em! Bà ấy hiện đang ở đâu?Sao anh không cho em gặp bà ấy?”

Cô hỏi câu này khiến Thanh Phong Tuấn hoàn toàn hóa đá,không biết trả lời thế nào.Nhìn thấy hắn bỗng nhiên cứng ngắc,Diệp Vị Ương rõ ràng cảm nhận được chuyện gì,đau lòng đến không thở nổi.

Ánh mắt hắn càng thêm kịch liệt,khóe miệng mang theo nụ cười an ủi: “Không cho phép buồn!”

Diệp Vị Ương nhận ra lời hắn nói tuyệt không thương lượng mà là mệnh lệnh!

Bảo bối bị mất,hắn không vui cũng không cho phép cô đau lòng? Nhưng cô hiện tại thật rất đau lòng.

“Muốn có con thì nhanh khỏe lại,sau đó chúng ta lại sinh một đồng bảo bối!”Đường như cảm thấy đề nghị này không tệ,khóe miệng nở nụ cười vui vẻ,tìm niềm vui trong đau khổ là thái độ tích cực trong cuộc sống,không thể vì mất con mà bản thân không muốn sống,hắn không thể ngã,hắn còn phải chăm sóc tốt cô.

Về phần mẹ cô Ưu Nhược Lan,Thanh Phong Tuấn thật sự hóa vô đơn chí,ít nhất hiện tại không muốn nói rõ chân tướng với Diệp Vị Ương,hắn chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Tất cả nghi ngờ bao gồm tình trạng mẹ em phải đợi vết thương lành rồi hắn nói.”

Nói xong Thanh Phong Tuấn nhưng nhớ hôn lên môi cô!Nụ hôn chậm rãi dịu dàng!

“. Ô” Vết thương trên người chưa hoàn toàn hồi phục,cộng thêm ngủ quá lâu đầu có chút hỗn loạn.Diệp Vị Ương vươn đôi tay mềm mại vô lực cố hết sức chống đỡ trước ngực hắn nhưng rốt cuộc biến thành chịu thua.

Cô nhu nhược thuận theo làm hắn nổi điên!

Hai tay bóp chặt eo cô,đang lúc cô bị hôn kịch liệt hít thở không thông hắn mới hơi rời đi cánh môi mê người,đổi hướng sang vành tai nhạy cảm thì thầm: “Em gọi anh thêm một tiếng Tuấn,anh muốn nghe giọng em gọi.”

Hơn một tháng qua bộ dạng không biết tức giận thật dọa sợ hắn,gống như địa ngục khiến hắn chịu đủ hành hạ.Nếu như cô không tỉnh lại hắn sẽ điên mất! Trời mới biết hắn nhớ cô cỡ nào!Nhớ nụ hôn của cô,nhớ mỗi lúc cô cười,nhớ giọng cô,nhớ tất cả tất cả thuộc về cô!

“. Tuấn,anh không thể. ừm.”

Cố gắng nói chuyện môi vừa mới hé lại một lần nữa bị hơi thở cuồng liệt chặn lại!

“Rất nhớ em. . . . đồ ngốc,đây là đang trừng phạt em!Biết anh muốn trừng phạt em thế nào không?” Thanh Phong Tuấn nheo lại hai mắt,lộ ra dục vọng mãnh liệt khó có thể áp chế trực tiếp truyền sang cho cô.

Diệp Vị Ương nghe hắn nói mà ngây người,sắc mặt ửng đỏ tạm thời bị dò đi chú ý quên mất nỗi đau mất đi con.Nhưng cô không biết đáng về hiện tại của mình rất mê người,cánh môi mềm mại mím lại,hắn như không thể dời đi,ánh mắt tà đã tràn ngập tình dục.

Vốn không vui vì cô mê man nhiều ngày không tỉnh hiện tại tâm trạng như xuất hiện kỳ tích trong nụ hôn với cô.

Hôn mãi đến cuối cùng từ từng phạt chuyển thành dịu dàng lại không mất bá đạo triền miên.

Hai tay hắn giữ chặt cô,không cho người phía dưới một cơ hội chạy thoát.Cứ thế tiếp tục hôn môi cô,rồi lại cẩn thận không chạm vào vết thương trên người cô.

Cảm thấy đôi môi truyền tới tê dại,Diệp Vị Ương đỏ mặt quên mất kháng cự.

“Em lúc này tốt nhất nên nhắm mắt lại.” Hấn khàn khàn lăm bắm, tiếp tục đầu độc thổi hơi nóng bên tai cô.

Một con thon dài tay leo lên trước ngực cô, cầm lấy vật mềm mại khiến hấn yêu thích không muốn buông tay, tùy ý xoa nắn, may người trước cô ban đầu được hấn che giấu, những nơi quan trọng không bị đạn bắn trúng. Hấn kiên định không cho phản kháng: “Sau này tất cả của em đều thuộc về anh bao gồm mạng của em, còn nữa. lòng của em! Không cho phép làm chuyện điên rồ ngăn trước mặt anh!”

Hấn tiếp tục say mê hôn môi cô, phía dưới mãnh liệt muốn cô sắp bao phủ lý trí hấn, đây là loại cảm giác chưa một cô gái nào có thể đem đến cho hấn! Nhưng Hiện tại hấn chỉ có thể nhìn! Đáng chết, thân thể cô lúc nào mới có thể hoàn toàn phục hồi như cũ!

Hai người thân mật hôn làm Diệp Vị Ương ngượng ngùng quay mặt đi, không muốn nhìn người đàn ông anh tuấn nguy hiểm bên cạnh, giờ phút này trong mắt hấn tình cảm dâng trào, cô sợ bản thân rơi sâu vào, sau đó ngay cả xương cũng không còn sót.

Đôi môi nóng bỏng rơi xuống mỗi một tác da thịt không bị thương, cảm giác kỳ diệu như điện giật lại một lần nữa phóng tới Diệp Vị Ương.

“Không.” Tiếng rên nhỏ đến không thể nghe thấy tràn ra cánh môi.

“Ngoan, gọi anh là Tuấn.” Thanh Phong Tuấn vừa kiên nhẫn hôn hít dụ dỗ, vừa dùng môi phác họa vẻ đẹp đường nét môi cô.

“Ồ. Tuấn.” Khi một tiếng bao hàm tình cảm từ cổ họng tràn ra, Diệp Vị Ương biết lần này không chỉ lòng cô bị luân hãm mà cuộc sống về sau cũng rơi vào vạn kiếp bất phục, cô cũng trốn không thoát người đàn ông trước mắt.

Thanh Phong Tuấn bên cạnh lại bởi vì cô thổ lộ gọi một chữ “Tuấn” mà càng thêm phấn khích, muốn lại không thể làm kết quả hấn phải vọt vào trong phòng tắm nước lạnh thật lâu!

Đêm đã khuya, cô mệt mỏi vô lực vùi vào trong ngực hấn, ngay cả động cũng lười động.

Cảm giác đôi môi quấn quýt lẫn nhau đến chết không rời thật làm cô rung động!

Loại cảm giác này khiến cô muốn rơi nước mắt.

.....

Lại qua mấy ngày, vết thương trên người cô khôi phục khá hơn một chút, Thanh Phong Tuấn lại lần nữa cẩn thận hôn cô, hôn khô nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, trong đầu cô cứ xuất hiện tình cảnh nguy hiểm ngày đó đuổi mãi không đi, bất kể trước đó xảy ra hiểu lầm gì, ít nhất hiện tại. cô muốn dùng cảm giác tha tất cả yêu thêm lần nữa!

Mọi người thường nói, phụ nữ cô đơn khát vọng được yêu, vô luận thế nào một khi yêu sẽ oanh oanh liệt liệt.

Một khi suy nghĩ thông suốt, suy nghĩ cùng tâm trạng sẽ thả lỏng, tất cả quy định cứng nhắc trói buộc đều không tồn tại nữa.

Vì vậy khi Thanh Phong Tuấn ôm lấy cô mệt mỏi hỏi: “Tại sao. Tại sao muốn ngăn cản đạn thay anh?”

Cô cười để lộ nét mặt dịu dàng, vuốt nhẹ lồng ngực trần, thành thật trả lời:

“Không vì sao hết, chỉ vì không muốn nhìn thấy anh bị thương thôi.”

Chính vì câu nói ngắn gọn này mà Thanh Phong Tuấn chấn động ôm chặt cô vào ngực. Tựa hồ có chút không tin, hấn thích thú hỏi thêm: “Đồ ngốc, tình cảnh nguy hiểm thế chẳng lẽ em không sợ chết?”

Hấn nhớ có một viên đạn thiếu chút xuyên qua tim cô.

“Sợ, nhưng lúc đó đầu căn bản không có ý thức, thân thể giống như không còn là của mình, em cứ thế chắn trước người anh, thậm chí. lúc ngã xuống, nhìn thấy anh không sao em đã thở phào nhẹ nhõm.” Đúng, chính là cảm giác đó.

“Có tinh thần tiếp tục đề tài không?” Hấn nhíu mày nhìn cô có vẻ thảnh thơi.

Cô ở trong ngực hấn khẽ gật đầu: “Anh cứ nói, em đang nghe.” Tuy rằng nói thế nhưng cô bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ, thật. mệt quá. Sau khi cơ thể bị thương, đầu cô dường như rất dễ dàng mệt mỏi.

“Tốt lắm, em hãy nghe cho rõ, sau này đều phải ở bên cạnh anh, không cho phép tự tiện rời đi, không cho phép nữa tự tiện bị thương thay anh!” Lời hấn vô cùng nghiêm túc không hề có ý đùa giỡn.

Lời hấn nói khiến Diệp Vị Ương hoàn toàn tỉnh táo.

Cô nghiêng đầu chăm chú nhìn hấn, nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy, biết hấn đang quan tâm cô sợ mất cô, mặc dù giọng điệu có phần bá đạo, nhưng. cô vẫn dùng lực gạt đầu một cái!

Cũng bởi vì động tác gật đầu nhẹ nhàng của cô mà khoe môi có dấu hiệu nhếch lên, nghiêng người dùng cánh tay trái chống lên thân thể to lớn, để lộ lồng ngực tròn bóng mê người, không quan tâm dùng tay phải nhẹ nhàng nâng cầm dưới người trong ngực, ngón cái cùng ngón trỏ tỉ mỉ xoa nhẹ, sau đó.

Sau đó cúi đầu ấn xuống một nụ hôn phớt!

Được Diệp Vị Ương hay ngược ngùng hứa hẹn, khoe môi Thanh Phong Tuấn cười càng ngày càng tươi. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Người phụ nữ của hắn rất xấu hổ

Edit+Beta:Tieumanulk

Được Diệp Vị Ương rất hay ngược ngùng hứa hẹn, khoe môi Thanh Phong Tuấn cười càng ngày càng tươi, hắn không vội đứng dậy, nhìn cô gái vì hắn đến gần mà đỏ mặt: “. Đồ ngốc, ở chung đã lâu sao còn xấu hổ hả.”

Yêu nghiệt ah. Nếu hắn bá đạo cậy mạnh Diệp Vị Ương có thể giận hắn vô tình nhưng hắn dịu dàng hôn cùng biểu thị công khai hại cô không có sức miễn dịch! Rõ ràng đau lòng muốn chết vì mất đi bảo bối, mấy ngày qua cũng nhờ có hắn một tác cũng không rời ở bên cạnh chốc cho cô cười quên đi nỗi buồn.

Cô không làm phần mộ cho bảo bối chưa ra đời đã chết non, chỉ có thể chấp tay trước ngực khẩn cầu ông trời, hi vọng bảo bối nghỉ ngơi sau đó đầu thai chuyển thế tiếp tục làm bảo bối của cô.

Thanh Phong Tuấn ôm chặt lấy cô, không dám nói cho cô biết bác sĩ nói cô rất khó tiếp tục mang thai bảo bối. Nhưng hắn sẽ rất cố gắng rất cố gắng cho dù chỉ có một phần vạn hi vọng, hắn cũng muốn cố gắng để cô có thể hưởng thụ niềm vui làm mẹ.

Con của hắn chỉ có thể kiếp sau cho cô.

Nếu như cuộc đời này thật vô duyên được cô sinh cho bảo bối, vậy hắn sẽ cùng cô thế này cả đời. Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là giải quyết xong ông cụ không ngừng gây áp lực cùng khiêu khích cũng phải cứu Thiên Tuyết nếu không theo cá tính tàn nhẫn của ông ta Thiên Tuyết cùng cục cưng trong bụng thật sẽ gặp nguy hiểm.

Ngày đó hắn mang theo Vị Ương trốn ra được lão gia đã nhìn hắn với cặp mắt khác xa, cho nên ông ta đồng ý yêu cầu hắn đưa ra, cho hắn hai tháng xử lý chuyện vụn vặt, thật ra muốn hắn giải quyết nốt dục vọng rồi rảnh.

Hắn không có cục diện rồi rảnh nào cần thu dọn mà chỉ cần Diệp Vị Ương bên cạnh. Diệp Vị Ương chữa thương đã tốn thời gian hơn một tháng, trong một tháng này hắn nhận được rất nhiều xấu, ví như hắn biết Diệp Vị Ương rất quan tâm mẹ ruột cô Ưu Nhược Lan sống hay chết, ví như Đông Phương Thước thật đại nghĩa diệt thân đưa nữ chủ Huyết Sắc Điện Đường Ưu Việt lên vào nước Z, ví như lão gia biến thái thích nghiên cứu thể tiêu bản người cùng chế luyện độc dược, ví như tiểu Ngán nóng ruột nóng gan đau đến không muốn sống khi biết Tâm nha đầu có thể sống cuộc sống thực vật, thủy chung không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bất quá những việc đó hắn không muốn nói với cô. Hắn chỉ muốn sống khỏe mạnh bên cạnh hắn chứ đừng nghĩ chuyện rồi đi, những chuyện không vui khác cứ giao cho hắn xử lý.

Ừ, bác sĩ nói vết thương trên người cô khôi phục không tệ có thể làm chuyện gì đó rồi. Đúng vậy, hắn cảm thấy nhiệm vụ gian nan nhất hiện tại là nhanh làm cô mang thai, mặc dù hi vọng có chút mong manh.

Vì vậy giờ phút này, hơi thở nóng rực của Thanh Phong Tuấn theo lời nói tao nhã lướt nhẹ qua mặt Diệp Vị Ương, hơi tê tê ngứa ngứa!

Đang lo lắng nên nói gì để phá vỡ không khí mập mờ thì hắn lại chủ động đắp chăn cho cô, lưu manh nói: “Nhìn đáng vẻ em rất buồn ngủ cho phép em ngủ một lát, sau khi tỉnh lại chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện.”

Nói xong không chờ cô phản ứng, hắn trực tiếp xóc chăn bắt đầu xuống giường mặc quần áo!

A a a! Cái đồ điên này muốn làm gì cũng phải nói cô trước một tiếng chứ! Ban ngày ban mặt lại ở trước mặt cô làm chuyện này, còn một bộ thẳng thắn vô tư nữa chứ! Cho dù thân thể đối phương cô đã sớm thấy nhưng cô vẫn rất xấu hổ.

Diệp Vị Ương nhanh chóng kéo chăn che trọn đầu, mặt đoán chừng cũng đỏ như trái cà chua!

Bên ngoài chần loáng thoáng truyền tới tiếng cười trầm thấp của Thanh Phong Tuấn, người phụ nữ của hắn thật sự rất xấu hổ.

Đợi đến Diệp Vị Ương lần nữa tỉnh lại trời chưa hoàn toàn tối đen.

Cạnh đầu giường đặt một chiếc váy dài màu xanh công chúa, loại sau váy có một nơ bướm thật to. Rất tinh xảo rất đẹp, quan trọng nhất là nó không hề hang.

Diệp Vị Ương khẽ thở dài, hần xem cô như búp bê sao. Chỉ là chiều dài của váy hần rất hài lòng.

Thay xong mới phát hiện thật vừa người. Chắc chắc như đo từ người cô.

Linh cơ vừa chuyển Diệp Vị Ương chạy tới bên cạnh tủ quần áo, nhẹ nhàng hít một hơi, nhắm mắt rồi mở mắt, mở ra tủ quần áo. Quả nhiên, thật bị cô đoán trúng! Bên trong chuẩn bị đầy đủ váy dài thuần khiết trang nhã, mỗi món đều biến hóa huyền ảo làm cho người ta ảo giác đây là quần áo giành cho công chúa. Tất cả đều là quần áo mới Thanh Phong Tuấn chuẩn bị cho cô!

Mập máy môi, mặc dù trong lòng rất vui nhưng Diệp Vị Ương ép bản thân không được lưu luyến vật chất bên ngoài, cô lần nữa đóng lại cửa tủ.

Lúc này nữ quản gia đi tới, thái độ so với trước đó cung kính 180 độ: “Tiểu thư, thiếu chủ điện hạ mời cô xuống dùng cơm tối, sau đó đến thư phòng ngài ấy chờ cô, nói có chuyện cần nói.”

Diệp Vị Ương gật đầu: “Được, tôi lập tức tới ngay.”

Dùng lược tùy ý chải lại mái tóc, cô chậm rãi xuống lầu. Nhớ tới buổi sáng Thanh Phong Tuấn hào hứng bưng bưng cho cô ăn món Tây, bây giờ mặc dù bụng có chút đói nhưng cô muốn ăn.

Giống như đoán được suy nghĩ của cô, nữ quản tra mở nhiều đĩa trong mâm, thoáng cái hương thơm lan tỏa bốn phía, đều là món ăn gia đình thanh đạm! Nhìn thôi đã làm cho người thèm nhỏ dãi!

Diệp Vị Ương nhìn nữ quản gia cười cười. Đúng vậy, cô không thích ăn món rây món cô thích là món Trung Quốc.

Nữ quản gia vẫn rất khó hiểu, mặc dù thái độ tốt hơn nhiều so với trước kia nhưng không nói chuyện tùy tiện, cô nghiêm nghị sửa lại nói: “Tiểu thư, cô không cần nhìn tôi như thế, các món này bao gồm quần áo trên người cô mặc đều do một tay thiếu chủ điện hạ cố ý chọn lựa, thậm chí quần áo lớn nhỏ đều được ngài ấy nghiêm khắc báo cho biết. Về phần ăn uống, thật ra thiếu chủ điện hạ đặc biệt thích bữa ăn Tây, lúc trước ngài ấy cũng biết cô rất thích ăn món Trung Quốc nhưng muốn để cô thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị, ngài ấy còn nói vậy mới bổ sung đủ chất có lợi cho thân thể. Chẳng qua ngài ấy nhìn thấy cô thực sự không thích dùng món Tây, nên mới bảo đầu bếp làm ít món nhẹ Trung Quốc, hi vọng cô ăn nhiều thêm một chút, ngài ấy nói. cô quá gầy.”

Khụ khụ. Lời bà ta nói khiến Diệp Vị Ương mới uống một hớp cháo bỗng nhiên bị sặc!

Không biết có phải ảo giác hay không, Diệp Vị Ương cứ có cảm giác nữ quản gia lập đi nói những lời mang theo hàm ý rất kỳ quái, như rất hâm mộ Thanh Phong Tuấn lo cô như lo công chúa. Haizzz, hần làm việc rõ ràng hại cô bị nữ quản gia chế giễu.

Bị nữ quản gia nhìn chăm chăm, Diệp Vị Ương lại nuốt xuống vài ngụm thức ăn, ý bảo mình thật sự không ăn nổi, mới được cho phép đến thư phòng tìm Thanh Phong Tuấn.

Bước chân cô có chút chậm lại, bởi vì. cô biết chuyện tiếp theo tuyệt đối không dễ dàng. Cô muốn lên tiếng hỏi chuyện về mẹ, cô không phải người ngốc. Nếu như mẹ cô gặp chuyện không may Thanh Phong Tuấn không cần thiết giấu không cho cô biết.

Nên đối mặt thực tế tàn khốc để giải quyết vấn đề, không nên trốn tránh.

Đứng trước cửa thư phòng hần, cô hít thở sâu vài hơi rồi cuộc nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến giọng nói dễ nghe, trầm thấp mang theo từ tính.

Thanh Phong Tuấn ngẩng đầu khỏi bàn vi tính, hai tay giao chung một chỗ tư thế thoải mái, ngồi trên ghế mềm nhìn Diệp Vị Ương chậm rãi đi về hướng hần.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, ánh mắt hần càng ngày càng nóng bỏng.

Một động tác nhỏ của cô thôi đủ làm hần không thể dời tầm mắt! Mái tóc đen nhánh không đeo bất kỳ trang sức, có vài sợi tùy ý rủ xuống trong rất xinh đẹp.

Chắc chắn, không thể không khen tài chọn quần áo của hần, cô mặc lên rất vừa người rất có khí chất.

Diệp Vị Ương đứng lại cách hần ba bước lẳng lặng nhìn hần, cười nhạt sử dụng ánh mắt hỏi thăm có phải cô đến quá sớm, quấy rầy hần đang làm việc.

Thanh Phong Tuấn nhếch cao lông mày, môi mỏng khẽ mở: “Đồ ngốc, mau tới đây.”

Hần không thích cô giữ khoảng cách xa với mình

Diệp Vị Ương theo thói quen mập máy môi, ách, đi đến. Bên cạnh lại không có chỗ, chẳng lẽ muốn cô. ngồi trên đùi hần?

Chỉ nghĩ thôi mặt cô đã không có cốt khí ửng đỏ

Mà cô càng xấu hổ Thanh Phong Tuấn càng có loại xung động muốn hòa cô vào thân thể.

Ánh mắt hần bắt đầu nguy hiểm nheo lại,khẽ cắn rồi liếm liếm môi dưới,lại dùng ánh mắt yêu thương cưng chiều hoặc nụ cười tà mị,cúi đầu rồi lần nữa ngẩng đầu,tuần lông mày hơi nhích,khóe miệng cười tươi: “. Vị Ương,em thật không tới?”

Diệp Vị Ương khăn trương nuốt nước miếng,đôi mắt to sáng ngời đầy áp luống cuống.Không có biện pháp,mỗi khi người này lộ ra nụ cười yêu nghiệt thì ngay sau đó hần sẽ có động tác khiến cô đỏ mặt!

Quả nhiên! Khó lòng phòng bị!

Một giây tiếp theo hần đẩy ra ghế quay đứng lên,Diệp Vị Ương không hiểu một người sao có hành động nhanh như vậy,gióng như báo trôi qua huấn luyện,hần bá đạo kéo cô vào ngực,thoáng cái cúi đầu xâm chiếm môi cô!

Trong lúc cô kinh ngạc không chú ý,ánh mắt sắc bén lúc hôn môi cô chuyển sang vui vẻ.

Thanh Phong Tuấn lồng ngực như muốn thở dài thỏa mãn,môi hần nhiều lần dấp đưa môi cô,tùy ý thưởng thức mùi vị ngọt ngào thuộc về cô.

Có lẽ từ lúc cô mặt chiếc váy kiểu công chúa do hần chọn đi tới thì hần đã muốn làm thế này!

Diệp Vị Ương cả người ngã về phía sau lại bị hần giam cầm vào trong ngực,đôi tay chỉ có thể vô lực đẩy lồng ngực hần.

Đội đã nào...!Hần không phải gọi cô đến thư phòng để nói chuyện sao? Cô cũng có chuyện muốn hỏi hần,hần muốn làm gì vậy? Nơi này là thư phòng ah!xấu hổ chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mệ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Một màn lửa nóng,ghen,hối hận

Diệp Vị Ương cả người ngã về phía sau lại bị hần giam cầm vào trong ngực,đôi tay chỉ có thể vô lực đẩy lồng ngực hần.

Đội đã nào...!Hần không phải gọi cô đến thư phòng để nói chuyện sao? Cô cũng có chuyện muốn hỏi hần,hần muốn làm gì vậy? Nơi này là thư phòng ah!

Chẳng qua cô không biết,sở dĩ Thanh Phong Tuấn từ trước đến giờ thường kiểm chế trước mặt cô hoàn toàn vì thích thú cô thay đổi nhiều nét mặt đáng yêu như lúc này.Thẹn thùng,kính hoàng,luống cuống hần đều thích,cảm giác trên cô rất thú vị là bảo vật mà hần cả đời trân quý! Hơn nữa hần không thể không thừa nhận,mỗi nàng cô mềm mại khi nằm cảm thất rất tuyệt vời như anh tức khiến hần nghiện.

Chỉ một nụ hôn hần đã cảm thấy bụng dưới trướng đến khó chịu.

Đáng chết! Cô gái này đúng là ma quỷ!

Bất tri bất giác ruy băng lông lẻo màu xanh nhạt quấn mái tóc buông lỏng,mái tóc đen nhánh xoa xuống tăng thêm phần mỹ cảm

“. Ô” Cô sắp không thể hít thở,hơn nữa. thân thể cũng rất nóng.

Đang ở Thanh Phong Tuấn muốn tiến thêm một bước muốn cô trong thư phòng thì trong phòng nghĩ ngợi lại truyền đến tiếng động hơi nhỏ.

Tiếng động thật sự rất nhỏ,nhỏ đến Diệp Vị Ương say mê không cảm thấy được nhưng Thanh Phong Tuấn lại nghe được rất rõ.

Tất cả kích tình thoáng cái nguội đi,ánh mắt lạnh như băng co rút nhanh,có giận giữ bị quấy rầy,sâu hơn là một loại muốn bảo vệ,cử động thân mật mới vừa rồi của mình như bị người lạ dòm ngó,hần buông lỏng ra cô gái trong ngực đồng thời giúp cô còn hôn hần mơ màng sửa sang lại quần áo.

Thấy Diệp Vị Ương mặt đỏ như mây ngũ sắc trái rộng đẹp đến hần khó di chuyển tầm mắt,hần phiền muộn ôm cô vào trong lòng,đem gương mặt khiến người phạm tội giấu vào trong lồng ngực hần,sau đó lạnh giọng trách mắng: “Dạ Phi Phạm,anh đã đã tỉnh rượu,vậy anh có thể đi ra!”

Mới vừa rồi cảm giác quá tuyệt vời để hần hoàn toàn quên mất Dạ Phi Phạm bỗng nhiên tới nhà viếng thăm! Hơn nữa người này còn uống đến cả người say mềm còn lái xe đến!

Bị Thanh Phong Tuấn lạnh lùng khiển trách một tiếng, không biết từ nơi nào trong thư phòng bỗng nhiên xuất hiện một người.

Bởi vì bị vội vã chui vào trong ngực Thanh Phong Tuấn, Diệp Vị Ương nghe thấy tên Dạ Phi Phàm mới đỡ hơn ngẩng đầu nhìn người.

Cô chỉ nghe được một thanh âm chán chường có chút tự giễu lạnh như mũi kiếm sắc bén vang lên:

“Nếu biết tôi ở chỗ này, Thanh Phong Tuấn có phải cậu nên biết khắc chế chút không? Đừng nói với tôi mới vừa rồi cậu cố ý làm cho tôi thấy! Theo tôi được biết Vị Ương có tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng đáng yêu, tuyệt đối sẽ không nhiệt tình như vậy!” Giọng hằn cơ hồ cần răng nghiêng lợi bật ra.

Lời nói này khiến Diệp Vị Ương đỏ mặt rất xấu hổ. Không thể tiếp tục làm đà điều, cô từ trong ngực Thanh Phong Tuấn nhô đầu ra.

Cảm thấy được ý đồ của cô, Thanh Phong Tuấn bá đạo ấn đầu cô trở lại, hung dữ nói: “Em đấy! Không cho phép em nhìn hần!”

Nghe hần dùng lời bá đạo, Diệp Vị Ương nhích lại gần trong ngực hần, mặt càng đỏ hơn, cô thật muốn trợn mắt trợn hần.

Ngược lại sau lưng lại phát ra tiếng cười lớn vô cùng châm chọc, Dạ Phi Phàm đương nhiên không quên Diệp Vị Ương, hần vừa rồi bị màn nóng nóng bỏng kích thích tạm thời quên mất mục đích hần lần này tới vì muốn thương lượng với Thanh Phong Tuấn chuyện cứu Hàn Thiên Tuyết, thuận tiện muốn biết năm đó sau khi Hàn Thiên Tuyết rời đi trong năm năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hần muốn biết Thanh Phong Tuấn lần trước nói anh thiếu Hàn Thiên Tuyết rất nhiều rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng những nghi vấn này khi nhìn thấy Diệp Vị Ương sớm chiều chung đụng thâm yêu hần nhiều năm nằm trong ngực Thanh Phong Tuấn thì hần nổi giận, rõ ràng đã mất không chế!

Đúng vậy, hần thật xem thường bản thân, người nào cũng thế mất đi mới biết trân trọng, không chiếm được mới là tốt nhất. Hần đối với Hàn Thiên Tuyết vẫn còn hiểu lầm cùng oán hận nhưng có hận thì có yêu, giữa yêu và hận cách nhau chỉ một suy nghĩ chẳng qua hần vẫn còn chưa hiểu. Hần hiện tại trong đầu nghĩ toàn bộ đều là năm năm Hàn Thiên Tuyết rời khỏi hần còn Diệp Vị Ương cô gái đơn thuần như tờ giấy trắng yên lặng bên cạnh hần cùng công ty hần cùng tiến lùi, yên lặng quan tâm chăm sóc hần.

Lúc đó Diệp Vị Ương mỗi ngày đều đến công ty rất sớm, vì lau bàn cho hần, giúp hần sửa sang lại văn kiện, pha trà mà hần thích uống.

Diệp Vị Ương cũng từng vô oán vô hồi trong lúc hần mới mất đi Hàn Thiên Tuyết buồn bã mua say yên tĩnh bên cạnh bảo vệ hần, không nhiều lời như cô em gái khéo léo dịu hần về nhà, lau mặt cho hần, nấu cháo cho hần, nấu thuốc giải rượu cho hần.

Hần đã từng không quan tâm mấy chuyện đó, cảm thấy do cô tự nguyện, không được hần yêu cũng đáng đời, không ai ép cô làm hết.

Hần đã từng tâm địa sắt đá giả bộ không biết cô thâm yêu, tới ngày bấm tay sai khiến, khi tâm trạng không tốt thậm chí lạnh giọng giận dữ mắng mỏ.

Hần đã từng... đã từng rất quá quá đáng với cô, thời điểm không quý trọng cô cô vẫn không rời đi, yên lặng quan tâm hần cho nên hần luôn cho rằng cô gái này sẽ đối với hần như thế cả đời.

Báo ứng, Tất cả đều là trời cao trừng phạt hần!

Sau khi mất đi hần mới biết, Diệp Vị Ương đối với hần rất tốt, là báu vật trên thế giới này có thể ngộ nhưng không thể cầu. Hần chỉ cần sơ ý một chút không chú ý không quý trọng liền... mất đi!

Ha ha, ha ha ha, hần thật rất đáng chết. Hôm nay tại sao mất đi mới cảm thấy tiếc nuối, đau lòng thế này?

Có thể vì Thanh Phong Tuấn quá mức ưu tú thôi.

Hần là một trong bốn người trên thế giới có thể khiến Dạ Phi Phàm luống cuống!

Một là anh tuấn như thần, mưu tính sâu xa, IQ cao—— Thanh Phong Tuấn.

Một là đã từng làm thư ký hần, sau lại mới biết là đàn em đắc lực của Thanh Phong Tuấn, người có tác phong làm việc kỳ lạ nhất trong tổ chức Âm Ảnh—— tiểu Ngân (Tà La)

Một là đại minh tinh tài lực hùng hậu quý công tử tài phiệt—— Đông Phương Thước.

Người cuối cùng mới vừa biết không lâu đã nhốt Hàn Thiên Tuyết, Lão gia ác ma làm việc tàn nhẫn biến thái—— Đông Phương Liệt Diễm.

Bốn người đàn ông này đều rất ưu tú cũng rất thủ đoạn, làm việc bình tĩnh thông minh với ba người đó hần không lo, có thể miễn cưỡng bỏ qua! Nhưng Thanh Phong Tuấn thì không được!

Thanh Phong Tuấn tuyệt đối là dạng người khác! Nghe nói hần trải qua huấn luyện gian khổ nhưng vẫn cười đến phút cuối cùng, không nhìn ra có chút bi thương cùng đau đớn, Thanh Phong Tuấn trong người sở hữu phẩm chất riêng!

Thấy Dạ Phi Phàm không biết đang nghĩ gì ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm Diệp Vị Ương trong ngực hần, Thanh Phong Tuấn không vui.

“Dạ Phi Phàm, anh uống say rượu chạy đến chỗ tôi nói muốn hợp tác với tôi, cuối cùng lại say khướt trong thư phòng tôi, hôm nay lại quấy rầy chuyện riêng của tôi, nếu quả thật có thành ý hợp tác vậy làm phiền anh trước sang phòng khách nghỉ ngơi, chúng ta ngày mai bàn lại, không tiễn.”

Rất rõ ràng ra lệnh trực khách. Dạ Phi Phàm nhìn góc váy màu xanh nhạt lộ ra trong ngực Thanh Phong Tuấn, trong đầu hiện lên hình ảnh Diệp Vị Ương vừa đi vào thư phòng đẹp đến người ta phải nín thở, từ đầu đến cuối cô đều chôn trong ngực Thanh Phong Tuấn, gấp mặt không chào hỏi hân một câu, cũng không có liếc hân một cái.

Tâm lạnh đến tận xương tủy, cô tịch mọc lên như nấm. Nếu còn tiếp tục ở tại đây hân cảm giác bản thân đúng là kẻ ngốc.

Vì vậy hân thu lại nụ cười tự giễu, nhân lúc Diệp Vị Ương không nhìn thấy nhìn về phía Thanh Phong Tuấn cực kỳ coi thường gât đầu một cái, cuối cùng nhìn sang chiếc váy màu xanh lay động lòng người, lạnh lẽ đi ra ngoài.

Diệp Vị Ương từ trong ngực Thanh Phong Tuấn giầy giụa tránh thoát, cô kinh ngạc người đàn ông bá đạo: “. Mới vừa rồi thật sự là anh Dạ Phi Phàm sao? Anh sao không cho em nói chuyện với anh ấy.”

Tính cách cô trong sáng mà thẳng thắn, không biết bản thân đã hỏi vấn đề không nên hỏi, trực tiếp vén lên ghen tỵ hòa lẫn tức giận trong lòng Thanh Phong Tuấn .

Cô gái này dám ở trước mặt hân trực tiếp hỏi người đàn ông khác! Hơn nữa còn hỏi cái tên Dạ Phi Phàm kia! Hân không quên trước kia cô khổ sở yêu tên đó thế nào! Nghe nói còn thâm yêu rất nhiều! Vừa nghĩ đến hân lại đau!

“Em bây giờ áo quần không chỉnh tề, sắc mặt ửng đỏ, nếu không phải anh mạnh mẽ giấu em trong ngực nói nhiều lời giúp em, em cho rằng không để lộ cảnh xuân ra ngoài à? Anh điên mới cho em nói chuyện với hân! Không cho hân một phát súng đã xem như không tệ, uống rượu say ở phòng anh thì thôi đi, sớm không tỉnh muộn không tỉnh cố tình lúc này tỉnh!” Hân lạnh lùng nồn nóng nhìn chằm chằm cô gái trong ngực, nói tới nói lui toàn dùng lời không khách khí.

Thật là một người đàn ông thay đổi thất thường! Nóng giận cũng không hề báo trước! Haizz, hân sao không nghĩ lại, ai đã khiến cô quần áo lộn xộn hai má đỏ ửng hả?

Diệp Vị Ương không thể làm gì nhỏ giọng nói thầm một câu: “Không cho nói nói thì không nói, dừ cái gì chứ.”

“Em em đang nói gì?” Thanh Phong Tuấn nheo lại tròng mắt nguy hiểm, cô gái này luôn có vẻ mặt ngây thơ, nếu hân không cố gắng lấy lại tinh thần giả bộ đáng vẻ nghiêm túc đoán chừng đã bị mê hoặc.

Khẽ thở dài một tiếng, Diệp Vị Ương vỗ vỗ gò má còn đỏ, nói: “Em nói anh gọi em đến thư phòng, không phải có chuyện quan trọng cần thương lượng sao? Chúng ta rốt cuộc đứng đây nói chuyện không liên quan tới khi nào?” Cô cố gắng đem đề tài về lại quỹ đạo.

Lại có một số người cố tình bới móc lời nói cô, trời sanh thích gây phiền cho cô mà!

Thanh Phong Tuấn vèo một cái lại nâng lên cằm dưới của cô, ép em nhìn thẳng hân: “Em đang trách anh không có gì gây chuyện sao? Em chê anh phiền?”

Tròng mắt sáng ngời thâm thúy như trong biển sâu thoáng cái mê hoặc tâm trí cô, hít thở lập tức dừng lại một giây, tiếng tim đập cũng có chút thất thường tựa như bị đầu độc, cô chậm rãi lắc đầu: “. Không có, không có.”

Giống như hải lòng thái độ của cô, hân cười tà mị ôm chặt cô hơn.

Ack. Thật muốn tìm miếng đậu hủ đập mình chết, người đàn ông này vừa rồi rõ ràng lại dùng ánh mắt ném điện! Dù bề ngoài anh tuấn nhưng có cần huênh hoang vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Không khí ái muội, váy trong suốt!

Edit: Dực

Beta: Tieumanulk

Dường như rốt cuộc cũng hài lòng với thái độ của cô, Thanh Phong Tuấn tà mị cười một tiếng, ôm cô chặt hơn một chút.

Ack.....Thật muốn tìm miếng đầu hũ đập đầu chết cho rồi,người đàn ông này mới vừa rồi rõ ràng dùng ánh mắt phòng điện loạn! Dù bề ngoài anh tuấn nhưng có cần trắng trợn rêu rao vậy không?

Trong thư phòng sạch sẽ của hắn có mùi của cây cỏ.Thế nhưng mùi này cũng không đủ để Diệp Vị Ương duy trì minh mẫn.

Khi hắn nói ra “Chúng ta không nói những người khác trước hết nói chuyện sau này giữa tôi và em hoặc có thể nói là ước hẹn!” Trong lòng cô liền khản trương mà không báo động trước

Càng chung đụng với Thanh Phong Tuấn thêm một giây,càng bị hắn yêu thương ôm vào ngực,trái tim của cô luân hãm càng nhanh,ngày càng không muốn chia cách. Cô không còn gì để mất nữa rồi chỉ còn lại mỗi hắn,cho nên cô muốn dùng nỗ lực lớn nhất của mình để cố gắng ở lại bên cạnh hắn.

Đem bộ dạng luống cuống khản trương của cô thu vào trong mắt, ánh mắt Thanh Phong Tuấn lóe lên tia thương tiếc giống như muốn gỡ găng trấn an tinh thần cô,hắn vỗ nhẹ vào lưng cô,thanh âm càng thêm trầm thấp êm ái “Cho anh thêm một chút thời gian, chờ anh xử lý xong ông cụ cứ nhắm vào em,xử lý tốt ân oán đời trước,nhất định anh sẽ cho em một ngôi nhà bình yên,một hôn lễ thật lớn! Em! Kiếp này nhất định phải làm vợ của tôi!”

Đây là một lời hứa hẹn tuyệt đối! Cũng là lần đầu tiên Thanh Phong Tuấn nói rõ ràng muốn kết hôn với cô,muốn cô làm vợ hắn!

Diệp Vị Ương cắn cắn môi dưới,cảm động một chữ cũng không nói ra được,kiên định gật đầu.Cũng đã đi tới bước này, cô nguyện ý cho hắn thêm thời gian, dùng tất cả thời gian của mình trong tương lai cam tâm tình nguyện làm cô dâu của hắn,vợ của hắn!

Thanh Phong Tuấn mừng rỡ giống như trúng số,như hắn đã cầu hôn thành công,gioọng của hắn cũng bởi vì kích động mà run rẩy “Vị Ương, em.....em, thật nguyện ý.....chờ anh? Nguyện ý làm vợ anh?”

Thời điểm nói xong từ “vợ” cuối cùng ,thanh âm của hắn trầm nhẹ hơn nữa giống như nói một từ thần thánh nhất thế gian.

Không tiếng động,Diệp Vị Ương cảm động một lần nữa dùng sức gật đầu.

Thấy trong mắt cô từ từ dâng lên hơi nước nhưng cô lại quật cường không để nó rơi xuống,mặc dù bên ngoài có chút không nở thoảng qua,Thanh Phong Tuấn vẫn tự nói với mình,về sau nhất định sẽ không có thêm nghi ngờ hiểu lầm gì nữa,nhất định phải đối xử tử tế với cô gái thiện lương đa sầu đa cảm này.

Vì vậy,Thanh Phong Tuấn nhủ mảy may suy nghĩ một chút,tiếp tục nói “Đây là thời gian chờ đợi mấu chốt,em phải cam đoan ở trong biệt thự,không sao chứ? Tôi biết trong lòng em vẫn còn lo lắng cho mấy người không thể bỏ mặc sự sống chết của họ nhưng xin em hay để những chuyện này cho anh xử lý,để anh an tâm tận lực đi đối phó với những người đó,được không? Vị Ương, em có thể làm được không?”

Sở dĩ yêu cầu như vậy là vì bảo vệ cũng là để rút ngắn thời gian chờ đợi của cô,cũng để cho hắn khi đi làm những việc nguy hiểm không phải lo lắng nhiều cho cô,ít nhất vẫn an tâm khi biết cô an toàn sống trong biệt thự của mình.

“Ừ, được! Em có thể làm được!” Diệp Vị Ương kiên định gật đầu.

“Còn có.....Bởi vì có rất nhiều chuyện phải xử lý,có thể anh sẽ ít xuất hiện ở đây,không có nhiều thời gian làm bạn với em!” Hắn nói có chút khó khăn cảm giác như rất xin lỗi.Giống như sợ cô mất mát quá mức,hắn lại nói thêm một câu “Nhưng anh sẽ cố gắng dành nhiều thời gian về với em hơn” Nói xong hắn còn thận trọng gật đầu.

“Được ,anh cứ yên tâm đi làm việc của anh đi,em đã đáp ứng với anh như vậy nhất định sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ anh trở về. Nhưng anh nhất định phải chú ý an toàn,tự chăm sóc mình thật tốt!” Giọng cô nhẹ nhàng mềm mại như ni non quan tâm đến hắn.

“Trong thời gian này cho dù anh làm cái gì,em cũng không được hỏi anh vì sao làm vậy,càng không được tìm người hỏi thăm tình hình về anh,dù có tò mò cũng không được,anh chỉ muốn tốt cho em sợ em giống như lần trước rồi đi,sợ em gặp phải nguy hiểm, em cũng không muốn anh vì vậy mà phân tâm có đúng không?” Lời nói này quả thực không có chút nhân tính thế nhưng hắn phải một lần nói tất cả cho rõ ràng.

Lần này,Diệp Vị Ương trả lời có chút do dự,cô cắn cắn môi dưới, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu,nói một câu “.....Được!”

Không khí trong nháy mắt có phần trở nên cứng nhắc. Thanh Phong Tuấn không hề bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nhỏ nào của cô,ôm cô, ôm chặt hơn một chút nói ” Tốt lắm, hiện tại đến lượt em!”

“Đến lượt em?” Cô không hiểu ý hắn.

“Thời gian anh không có ở đây nhất định em sẽ rất cô đơn,cho nên hiện tại đến lượt em ra yêu cầu,chỉ cần anh có thể làm được, anh nhất định sẽ đáp ứng em.Hay em thích gì,muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì,mỗi lần từ bên ngoài trở về anh sẽ mang về cho em.Không phải nói anh cũng biết rõ em đang quan tâm chuyện mấy người kia ,em quan tâm tới sự sống chết của Đông Phương Thuốc,em quan tâm tới mẹ em Ưu Nhược Lan có khỏe mạnh hay không,em muốn Dạ Phi Phàm và Hàn Thiên Tuyết cũng phải an toàn những điều này anh đều ghi ở trong lòng,sẽ giúp em giải quyết thật tốt,chờ anh đem tất cả mọi chuyện xử lý xong,cuối cùng sẽ nói cho em biết tình trạng của mọi người,nhất định sẽ khiến em hài lòng. Vị Ương, nhất định phải kiên nhẫn ở nơi này chờ anh trở lại!”

Chờ mọi chuyện kết thúc điều tiên hắn làm sẽ là cưới cô,cô sẽ là vợ hắn.

Diệp Vị Ương cẩn thận suy nghĩ một chút,không biết yêu cầu mình muốn nói lên là gì,nghĩ thật lâu,trông mặt cô sáng lên,ánh mắt trong suốt thắm thiết tràn

đầy hi vọng.

“Em muốn tiếp tục học chuyên sâu! Anh xin giúp em mấy vị giáo sư dạy kèm ở nhà đi, đặc biệt là nhà thiết kế chuyên nghiệp, còn nữa em cảm thấy rất hứng thú học chương trình kinh tế thương vụ MBA em cũng muốn biết một chút, dù sao thì ở phương diện này anh cũng là cao thủ, em không muốn khoảng cách giữa em và anh quá xa. Ừm, tốt nhất là em nên học thêm vài tiếng nước ngoài, thời gian sắp xếp đã kín, như vậy em sẽ không cảm thấy nhàm chán!”

Gương mặt tràn đầy mong đợi cùng mừng rỡ lấp lánh để cho nội hàm đặc biệt trong người hoàn toàn lộ ra bên ngoài, trong nháy mắt có một luồng ánh sáng không thể xuyên qua bao quanh lấy cô. Thanh Phong Tuấn nhìn cô không cách nào mở mắt ra

Hai người đối diện nhau, không nói bất kì câu nào

Sau đó.....Thanh Phong Tuấn cười, hân hoan nhẹ một hơi “Nha đầu, anh có thể mời giáo sư giỏi nhất dạy kèm ở nhà cho em, nhưng trừ việc học không cho phép em cùng với giáo sư gần gũi thân thiết.” Đặc biệt là lĩnh vực MBA bình thường đều là nam giáo sư, hân hoan mình sẽ ghen sẽ chịu không nổi. Ừ, thôi, còn lại tìm toàn bộ nữ giáo sư cho cô đi, cứ quyết định như vậy! Đạt thành nhận thức chung sau trong những ngày tiếp theo Diệp Vị Ương nghiêm túc làm theo mọi yêu cầu của Thanh Phong Tuấn!

Nhưng, mặc dù cô ở trong phòng này đều giữ khoảng cách với những người trong biệt thự, không nói lời nào mắt nhìn thẳng, chung quy thì vẫn cảm giác sau lưng mình có một cái bóng.

Mỗi ngày cô đều dậy lúc sáu giờ rưỡi, đi dạo vườn hoa hết một lượt, đúng bảy giờ có mặt trong nhà.

Sau đó, cả ngày ở trong nhà.

Cô đã từng rất tò mò muốn cố gắng thoát khỏi cảm giác bị theo dõi.

Nhưng thất bại, cô không thể thoát khỏi cảm giác đó.

Vài ngày trước, cô cũng thường quay đầu lại xem xét nhưng cái gì cũng không thấy.

Loại cảm giác đó mặc dù thần bí nhưng cũng không đáng sợ, chính cô cũng không nói rõ ra được.

Cảm giác quen thuộc như được âm thầm bảo vệ làm cho người ta hứng thú không ngừng.

Có lẽ là Thanh Phong Tuấn không yên tâm về sự an toàn của cô nên phái người tới bảo vệ cô thôi. Chỉ là nếu đối phương không chịu xuất hiện, cô vẫn cứ tiếp tục làm như không biết, miễn họ không có ác ý là tốt rồi, quan hệ thân phận với cô bây giờ mà nói cũng vừa vặn.

Hiện tại cô cũng không muốn để cho mình hay Thanh Phong Tuấn có thêm phiền phức.

Ăn uống no đủ, học tập thật tốt, ngày ngày hướng về phía trước. A, nghĩ đến học tập cô liền cười, tất cả những giáo sư dạy kèm ở nhà cho cô mà hân hoan tìm lại toàn là những người phụ nữ cứng nhắc nghiêm khắc. Cũng may, những người bên cạnh nghiêm khắc với cô cho đến bây giờ cũng không thể nói là ít, cho nên cô còn có thể ứng phó.

Cuộc sống ở đây mỗi ngày đều không có Thanh Phong Tuấn, mặc dù vắng vẻ nhưng lại càng ngày càng có quy luật.

Sáng sớm, sáu giờ rưỡi cô sẽ bò dậy đi dạo vườn hoa, chăm sóc hoa cỏ bảy giờ vào nhà bắt đầu học tiếng Anh.

Nhưng hôm nay bình minh có chút nặng nề, lúc ở bên bờ hồ nằm xuống cho lũ cá vài vụn nhỏ thức ăn bị trượt chân.....

Sáu giờ rưỡi sáng sớm trời còn vẫn chưa sáng hẳn. Lúc này, sẽ không ai tới bờ hồ cho cá ăn hay quét dọn.

Váy lụa dài trắng thuần cũng theo cơ thể Diệp Vị Ương hơi nghiêng, gió nhẹ vào sáng sớm nâng lên một đường cong xinh đẹp.

Nếu như bỏ qua vẻ mặt hoảng sợ của cô thì bây giờ mái tóc dài của cô tung bay, váy tuyết trắng phiêu phiêu tựa như thần tiên.

Mất thấy mình sắp ngã xuống hồ nước, Diệp Vị Ương nghĩ ổn định tinh thần cũng đã quá muộn cô không thể không chấp nhận nhắm mắt lại.

Cô không nghĩ là trong thế giới của cô có thiên thần đáp xuống cứu vớt cô, nhưng đột nhiên phát hiện trong đầu hiện ra khuôn mặt tà mị của Thanh Phong Tuấn! A, rất nhớ hân, dường như là trong lúc ngã mới hiện lên ý nghĩ này trong đầu.

Haizz, sáng sớm như vậy, hân nhất định là đang ở một nơi khác cố gắng làm việc, hân luôn bận rộn như vậy mà.

Nắm mắt lại chuẩn bị chịu đựng cái lạnh như băng của ao nước buổi sáng sớm, một khắc sau cổ tay của Diệp Vị Ương bị kéo lại, cô rơi vào một lồng ngực vững chắc.

Cái gì? Chẳng lẽ vừa nghĩ tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến?

Trừ Thanh Phong Tuấn, cô thực sự không thể nghĩ ra ai cứu mình nữa. Như vậy.....buổi sáng tinh mơ, hân lại trùng hợp về tới sao?

Một tuần lễ không thấy hắn rồi nhỉ? Giờ phút này, Diệp Vị Ương mới ý thức được cô vô cùng vô cùng nhớ người đàn ông này..

Vì vậy, mang theo vẻ mong đợi, cô mở mắt.....

Người tới không phải là Thanh phong Tuấn.

Dạ Phi Phàm!

Đôi mắt kia là sao.....

Sáng sớm, màu xanh biếc của lá cây như tô điểm thêm cho nhan sắc của hắn.

Chỉ liếc mắt một cái đã đủ để người ta nhận định, so với hắn thì từng mảng màu xanh biếc còn dễ nhìn hơn.

Vạn sự vạn vật lúc đó có rất nhiều loài hoa màu sắc rực rỡ, nhưng cũng hoàn toàn biến sắc, không hề bì kịp với tầm mắt chăm chú mãnh liệt của hắn.

Một đôi mắt đen sâu, ánh mắt đen như thạch bàn chớp mắt cũng không chớp mắt nhìn cô. Trong đầu Diệp Vị Ương bỗng nhiên căng thẳng.

Toàn thân hắn mặc một bộ đồ tây màu đen, tư thái hoàn mỹ cao ngạo tuấn lãng không thể nghi ngờ giống như thiên thần hay vương tử trong thần thoại phương tây đi ra, lãnh khốc lại sạch sẽ thuần túy.

Diệp Vị Ương có chút hoảng hồn, quen mắt là thiếu chút nữa cô đã rơi xuống nước.

Hắn cứ như vậy ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, ánh mắt hai người giao nhau thật lâu, trong khoảng thời gian ngắn không có ngôn từ nào diễn tả được.

Gió thoảng thoảng thổi qua, một lần nữa thổi bay tà váy cùng mái tóc dài của cô lên.

Hắn vươn cánh tay trắng trẻo dài ra vén mái tóc của cô ra sau tai.

Động tác kia, tựa như mang theo sự quý trọng cũng như rất quý giá giống như người anh thân thiết nhất, khiến cho người ta say mê vô cùng cuốn hút, tóm lại hành động của hắn cùng với khí chất lãnh khốc tản mát ra từ người hắn không cùng một dạng.

Động tác dịu dàng của hắn khiến cô đỏ mặt, điều này cũng đủ khiến cho Diệp vị Ương tỉnh lại.

Cô đứng ngay ngắn, ho nhẹ giấu đi sự mất hồn của mình vừa rồi “Anh.....Dạ.....Phi Phàm, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Nếu như nói Thanh Phong Tuấn giống thiên thần lại có nét như vương tử thì Dạ Phi Phàm trước kia khiến cho người ta có cảm giác chính là đại biểu của San tan, Tu La, lãnh khốc của sự xâm chiếm hủy diệt.

Khuôn mặt hai người tựa như điêu khắc không thể bắt bẻ, trên thế giới này ít có ai tuấn đạt được như họ tỏa ra thứ کیا chất đối lập với người khác.

Chỉ nghe hắn nói “Về sau sáng sớm khi tới bờ hồ, đường rất trơn, hồ nước lộ thiên lại không có lan can khi đến phải chú ý hơn.”

Thanh âm nhẹ nhàng rõ ràng lại bình tĩnh giống như chỉ tùy ý dẫn dò lại mang theo sự ân cần bá đạo. Ack, hắn trước kia cũng không quan tâm cô như vậy! Luôn coi như không có gì với cô giao cho cô rất nhiều công việc, coi cô như nữ giúp việc sai bảo!

Diệp Vị Ương vẫn còn kinh ngạc nhìn Dạ Phi Phàm “Thật kỳ quái, làm sao mà anh có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này?” Chẳng lẽ cái bóng mà ngày nào cũng theo dõi cô chính là Dạ Phi Phàm?

Khẽ cười một tiếng, cánh môi đẹp mắt của Dạ Phi Phàm khẽ nhếch lên “Tôi cùng Thanh Phong Tuấn đã hoàn thành một bản giao ước quan trọng nên mới tạm thời ở đây. Chỉ là tên kia rất nhảm nhí không cho tôi đến Tây viện này, đoán chừng hắn không muốn cho tôi gặp em. Đáng tiếc hắn lại không hiểu tôi, hắn càng không cho, tôi lại càng tò mò, vì vậy liền phát hiện ra em cũng ở nơi này. Thế nào? Nha đầu, hôm nay không muốn gặp tôi đến vậy sao? Nhìn thấy tôi là mất hứng?”

Diệp Vị Ương khẽ cúi đầu, vội vã lướt qua bên cạnh hắn, có quá nhiều chuyện xảy ra giữa cả hai, hiện tại cô không biết nên làm thế nào để đối mặt với hắn. Huống chi nếu Thanh Phong Tuấn không muốn cô và hắn gặp mặt, vậy coi như không thấy đi, cô không muốn Thanh Phong Tuấn vì mình mà phân tâm.

Cô biết, nếu muốn sau này sống yên ổn một chút thì trước tiên phải ngăn chặn tất cả những nguy cơ có thể.

Người đàn ông trước mắt đã là của quá khứ, cho nên ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Trong nháy mắt lướt qua Diệp Vị Ương, Dạ Phi Phàm mặc dù rất mất mát nhưng vẫn rất lễ độ bước chân nghiêng người sang bên kia, trong lúc vô tình đã dẫm phải váy của cô mà Diệp Vị Ương lại không hề biết chút nào, tiếp tục bước nhanh vào nhà, kết quả.....

“.....A!”

Rốt cục chuyện xảy ra thế nào Diệp Vị Ương cũng không biết, chỉ biết là cuối cùng hai người đồng thời đến kỳ lạ rơi xuống hồ nước!

Vẫn chưa tỉnh lại bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, cứu Diệp Vị Ương không kịp, vì để tránh cho đầu của cô không phải chịu áp lực từ nước, hấn dùng toàn lực ôm lấy cô vào trong ngực, tay bao trùm sau gáy cô, sau đó.....

Khụ khụ, đầu cô tựa lên cánh tay hấn, trừ quần áo ướt đầm còn lại cô bình an vô sự, nhưng!

Nhưng cũng vì vậy mà cơ thể hai người vô cùng gần nhau! Gần đến mức cô chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể quét qua cằm dưới với đường cong hoàn mỹ hoặc là đôi môi!

Không khí lập tức trở nên lúng túng ái muội!

Diệp Vị Ương một cử động cũng không dám, lông mi thật dài chớp chớp, vô cùng luẩn cuẩn.

Nước trong hồ đã làm ướt hết quần áo của cô

Áo đầm bằng lụa màu trắng đã gần như trong suốt.

Rõ ràng là ao nước lạnh như băng nhưng lại giống như mang theo khí nóng đầu độc.

Có thể thấy hơi thở nóng rực gấp gáp của Dạ Phi Phàm mãnh liệt phả vào gò má cô.

Có như vậy một lát, hai người cũng không dám lộn xộn.

“.....Cái đó.....”

“Ack.....bằng không anh.....”

————— Yên lặng một hồi lâu, không khí càng thêm quỷ dị căng thẳng hơn, hai người dường như đồng thời cùng mở miệng.

“Anh.....anh nói trước đi!” Diệp Vị Ương càng thêm cúi đầu, sắc mặt đỏ hồng, hoàn cảnh bây giờ không cách nào thích ứng được. Không thể lộn xộn một chút, hơn nữa váy đã ướt đầm quá mức trong suốt, khiến cho cô vạn phần nghĩ muốn đập đầu chết! May là Thanh Phong Tuấn không có ở biệt thự, nếu không thấy cảnh này sẽ nghĩ như thế nào?

Tựa như nhìn thấy ự ngỡ ngàng không chịu của cô, Dạ Phi Phàm không có đùn đẩy trách nhiệm, mở miệng trước, thanh âm vẫn như cũ xa cách “Không bằng em thử đứng lên trước đột nhiên rơi xuống hồ từ nơi rất cao, em thử xoay eo hay chân xem có được không. Sau đó tôi đỡ em đi, hồ nước rất lạnh, nếu tiếp tục ở đây, em sẽ cảm!”

“.....A, được.....được!” Cô hoảng hốt gạt đầu, mới phát hiện mình vẫn nửa nằm trong ngực hấn, đầu gối lên cánh tay hấn.

Nhưng vừa mới đứng ngay ngắn, dưới chân truyền đến một trận đau đớn “.....A”

Cô cũng không phải cô gái không biết chịu đựng, từ nhỏ đến lớn đặc biệt là thời gian gần đây cô đau khổ quá nhiều, nhưng.....hiện tại chân thực sự rất đau, đoán chừng bị trật chân không phải nhẹ. Thói quen biểu diễn, đều là do giày cao gót gây họa!

“Em có ổn không?” Giọng quan tâm truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Có lẽ bởi vì biểu hiện quan tâm của Dạ Phi Phàm quá mức rõ ràng, cũng có lẽ thanh âm của hấn không còn lạnh lùng như trước, Diệp Vị Ương như bị quý thần xui khiến ngẩng đầu lên—————

Cánh môi như hoa của cô tựa như chuồn chuồn lướt trên nước lướt qua cánh môi dưới đẹp đẽ của hấn!

Lập tức, hai người đều kinh ngạc! Trong mắt Diệp Vị Ương lấp đầy hoảng hốt lúng túng, Dạ Phi Phàm lại cảm thấy như toàn thân có dòng điện xẹt qua!

Ánh mắt của Dạ Phi Phàm càng thâm thúy hơn.....

“.....Thật xin lỗi, tôi, tôi thật sự không cố ý.” Diệp Vị Ương gấp gáp đến lời nói không mạch lạc. ! A, cái này cô nên giải thích thế nào đây? Vô cùng phiền muộn!

Một giây kế tiếp—————

“.....Ừm!” Hấn nghiêng người ôm ngang người cô lên, giảm bớt gánh nặng của phần chân bị trật hôn lên môi cô.

Hấn hôn cô? Hấn đang hôn cô?! Dạ Phi Phàm đại tổng tài lãnh khốc đang hôn cô? ! Không phải hấn vẫn coi thường cô sao?

Nhưng, lúc này trong đầu Diệp Vị Ương lại hiện ra dáng vẻ có lúc bá đạo có lúc vô cùng tỉ mỉ của Thanh Phong Tuấn. Dường như, không biết từ lúc nào mà trong lòng của cô đã có hình bóng của một người đàn ông ăn sâu bén rễ.

Không, không thể như vậy!

Một loại tội ác dâng lên trong lòng, nếu không để ý sẽ ngày càng trở nên đau đớn, cô từ chối giằng co muốn tránh thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Thanh Phong Tuấn ghen đến nổi điên!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Một loại tội ác dâng lên trong lòng, nếu không để ý sẽ ngày càng trở nên đau đớn, cô từ chối giằng co muốn tránh thoát.

Dạ Phi Phàm không thể không rời khỏi môi cô cũng không có buông cô ra, hơi thở có chút hỗn hển nhưng vẫn nóng rực như cũ phả lên mặt cô, nói thẳng “Em không cố ý, tôi cũng không cố ý!”

Nói xong một câu không rõ ý nghĩa, không đợi Diệp Vị Ương phản ứng, hấn ôm cô nhảy lên bờ..

Động tác nhảy lên của hấn phá vỡ sự im lặng của cô, chuyển động mạnh khiến cô theo bản năng ôm chặt lấy cổ hấn, rồi lại cảm thấy không thích hợp lập tức đỏ mặt buông tay ra.

“Em bị trặc chân rất nặng!” Dạ Phi Phàm nói sự thật.

“Nhưng.....”

“Không nhưng nhị gì hết, nếu như hấn hiểu nhầm cái gì, tôi sẽ ra mặt giải thích giúp em.”

Thì ra hấn có thể nhìn thấy lo lắng của cô, điều này khiến cho ánh mắt của cô không biết nên để ở đâu, hôm nay thân phận của cả hai như vậy gặp nhau thật lúng túng. Thế nhưng vừa nhìn thấy cô liền cả kinh sợ hãi “Cánh tay của anh cũng bị thương! Đang chảy máu!”

Đúng rồi, nhất định là do lúc nãy rơi xuống hồ nước để tránh đầu cô bị thương nên tay hấn mới bị như vậy.

Mặc dù bây giờ muốn giữ khoảng cách với hấn nhưng không thể làm người yêu cũng có thể làm bạn bình thường. Huống chi Thanh Phong Tuấn cũng có hợp tác qua lại với hấn. Không thể không nói Dạ Phi Phàm đã chiếm một vị trí riêng trong lòng được, không yêu nhưng không thể làm bộ không biết, dù sao thì cả hai cũng quen nhau nhiều năm.

Nhìn hấn vì mình bị thương, đôi mày lá liễu của Diệp Vị Ương nhíu lại, việc cô có thể làm thì rất ít nhưng ít ra cũng có thể giúp hấn băng bó vết thương một chút.

Dạ Phi Phàm cũng không chú ý tới sự kháng nghị của cô trực tiếp ôm cô trở về phòng của mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Đầu tiên là đưa cho cô một chiếc khăn lông khô thật lớn, sau đó lấy hòm thuốc ra.

“Đầu tiên là lau hết nước trên người, sau đó xoa ít dầu, nhấn nạy một chút lập tức sẽ không sao. Bằng không ngày mai chân của em sẽ sưng rất lớn!”

Thanh âm của hấn vẫn ôn hòa như cũ, cả người bình thản ung dung giống như trước đây giữa hai người chuyện gì cũng chưa có xảy ra. Nếu thái độ của hấn như vậy, Diệp Vị Ương cũng thực sự không muốn trách móc hoặc nói ra vừa rồi là hấn cố ý hôn cô. Quên đi là tốt nhất.

Dù sao lấy thân phận của hai người bây giờ, nụ hôn kia..... tuyệt đối không hợp lẽ. Thậm chí hôm nay cô còn hết sức từ chối nó.

Một người trong quá khứ cao ngạo lãnh khốc như Dạ Phi Phàm, nhưng bây giờ lại đem thân hình cao lớn tuấn lãng hạ mình nửa ngồi, chỉ vì để bôi rượu thuốc giúp cô xoa bóp chân bị trẹo.

Có người nói, nếu như có người đàn ông nào chịu vì một người con gái mà khom lưng giúp mang giày, như vậy cô gái đó chính là công chúa của hấn, đó là hóa thân của nữ thần tình yêu.

Diệp Vị Ương nhìn Dạ Phi Phàm bình tĩnh trầm ổn có chút giống như muốn khóc, nhưng chỉ có thể cười khổ. Số mạng vốn trên cọt người như vậy, đến khi cô không còn yêu hấn lại đặc biệt để ý đến cô.

Hấn dùng đôi tay vẫn còn chảy máu vì cô bôi thuốc, cho dù cô ngăn cản thế nào, hấn cũng làm như không nghe thấy gì.

Mũi có chút chua chua, trước giờ hần chưa từng đối tốt với cô như vậy.

Chờ Dạ Phi Phàm bôi xong thuốc, đứng dậy, xách theo hòm thuốc định ra ngoài, suy nghĩ một chút Diệp Vị Ương kéo cổ tay hần lại.

Hần nhìn cô nhú mày, không hiểu cô kéo tay hần là có ý gì, nhưng lại vô cùng kiên nhẫn chờ cô nói.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh cứ như vậy nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hần, bàn tay của cô hơi lạnh mà lại rất mềm mại, ánh mắt như một chú nai con sáng ngời mà kiên định.

“..... Tay của anh cũng bị thương, hiện tại để tôi bôi thuốc cho anh” Mấp máy môi, cô nói có chút khó khăn, hi vọng hần sẽ không hiểu nhầm.

Liếc mắt nhìn vẻ mặt của cô, hần tự giễu cười một tiếng “Không cần, tôi có thể tự bôi thuốc, tôi sẽ gọi nữ quản gia tới giúp em tắm, em nhất định phải lập tức tắm bằng nước nóng, nếu không nhất định sẽ bị cảm”

Nói xong, hần từ từ lấy tay cô ra, lòng bàn tay ấm áp của cô gái này đã từng sưởi ấm lòng hần nhưng lúc đó hần không nhận ra cũng không biết quý trọng.

Sau đó, Hần xoay người rồi đi.

.....

Phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn phản chiếu lại ánh sáng mặt trời, để một đồng tài liệu lớn chưa phê duyệt, Thanh Phong Tuấn cũng đang mất hồn.

Mấy ngày không thấy, hần rất nhớ cô gái nhỏ đó.

Ấn điện thoại nội bộ, không tới một phút liền có một người giống như cận vệ đi vào.

“Thiếu chủ, người có điều gì phân phó?” Thuộc hạ toàn thân âu phục màu đen cung kính chờ mệnh lệnh của hần.

Thanh Phong Tuấn khẽ xoa cằm “Đem băng ghi hình ngày hôm nay của cô ấy ra đây!”

“Đa, thiếu chủ, xin chờ một chút!”

Vệ sĩ chẳng cần phải hỏi nhiều cũng viết “cô ấy” trong miệng Thanh Phong Tuấn là ai. Đây là việc mà mấy ngày gần đây Thiếu chủ nhất định phải làm.

Chỉ là, hôm nay lại sớm hơn.

Đúng vậy, Thanh Phong Tuấn cũng nhìn thời gian hiển thị trên máy vi tính một chút, mới có chính giờ sáng thôi, một phần tư của ngày cũng chưa có tới, thế mà hần đã vội muốn xem băng ghi hình của cô rồi. Đây không phải là cách giám sát Diệp Vị Ương, chỉ là một cách để nhớ. Thông qua băng ghi hình biết mỗi ngày cô làm những cái gì, sau đó cũng có cảm giác như mình đang làm bạn với cô.

Đây là một loại tâm tình chờ mong rất kì diệu.

Sẵn lúc vệ sĩ đi ra ngoài lấy cái gì đó, Thanh Phong Tuấn bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian kỳ diệu hần cùng Diệp vị Ương ăn ý sống chung.

Hần có thói quen rất bận rộn rất ít khi trở về tòa biệt thự kia. Hần cũng không phải là người hay nói nhiều, ngược lại trời sinh lại có chút kiêu lời.

Cho nên bất kể cô nói cái gì, hần cũng chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng cười với cô một chút để cô biết hần đang lắng nghe.

Nhưng dù là vậy, nha đầu kia dường như rất có kiên nhẫn, nói với hần rất nhiều, nói cho hần biết lúc hần không có ở đây cô sống như thế nào, học được những gì, về mặt kia rất thuần khiết cũng rất chân thành.

Xem ra, lúc hần không có ở đây, một mình cô quả thực quá mức cô đơn rồi. Cho tới khi hần xuất hiện thì cô lại giống như một đứa bé làm nhảm, kể lại cuộc sống mỗi ngày của cô.

Hần không biết cách mình đối xử với cô có tàn nhẫn hay không, nhưng, không thể phủ nhận, hần rất thích cô gần gũi kể chuyện cho hần nghe. Cho hần thêm một chút thời gian, qua một khoảng thời gian nữa, hần có thể ngày đêm ở bên cạnh làm bạn với cô, đi tới đâu cũng có thể quan mình chính đại mạng theo cô.

Đem cửa cảm ứng sáng lên ba hồi, hần cho vệ sĩ vào, cầm lấy cuộn băng ghi hình trên tay thuộc hạ.

“Tốt lắm, cậu có thể lui ra!”

Vệ sĩ teo lòi cung kính lui ra, Thanh Phong Tuấn do dự rốt cuộc hần có nên xem cuộn băng ghi hình trên tay hay không?

Thật ra thì qua mấy ngày trước quan sát, nhắm mắt lại hần cũng biết hiện tại cô đang làm gì, cô gái bình tĩnh dịu dàng thuần khiết của hần.

Tay Thanh Phong Tuấn nhẹ vuốt cuộn băng ghi hình, trong đầu hiện ra bộ dạng tinh khiết ngọt ngào của Diệp Vị Ương.

A,hắn tại thời điểm này,cô nói cho hắn biết trong lúc hắn không có ở đây cả ngày cô làm những gì.

Nhưng cô không biết là.....Trong biệt thự kia có gắn rất nhiều camera không chân ở khắp mọi nơi,ghi lại nhất cử nhất động của cô.Từng lúc từng chỗ,chỉ cần hắn phân phó sẽ có người cất nối các đoạn băng ghi hình đưa đến cho hắn.

Hình thức cuộc sống của cô từng ly từng tý hắn đều rất rõ ràng.

Nhưng,cứ mỗi lần cô bắt đầu kể chuyện thì hắn lại không thể cất ngang. Hắn sẽ vừa uống cà phê,vừa nghe cô kể chuyện. Như vậy thanh âm dịu dàng của cô lọt vào tai Thanh Phong Tuấn rất dễ nghe,cũng mang theo sự quyến rũ của một người phụ nữ khiến cho hắn điên cuồng vì công việc lại khôi phục sự bình thản.

Tiết tấu cuộc sống của cô gái của hắn vô cùng có quy luật

Nhắm mắt lại,Thanh Phong Tuấn bắt đầu mở.....

Ách,cô sẽ dậy rất sớm,so với người làm việc điên cuồng như hắn sáng dậy còn phải chào buổi sáng.

Sau đó cô sẽ tự mặc những bộ đồ thanh nhã mà cô đã chọn, không một tiếng động đi chuẩn bị bữa sáng. Ăn xong bữa sáng đơn giản mình làm giống như không làm phiền tới bất cứ người nào,cô sẽ như nhàng dạo trong vườn hoa một chút. Chăm sóc hoa cỏ,tới hồ cho cá ăn,đây chính là thú vui nhỏ mỗi ngày của cô.

Bây giờ cũng chính là lúc cô vào nhà.Sau bữa trưa cô sẽ ngủ một chút, tiếp theo là đọc sách, đi dạo vườn hoa một lần nữa.

Gần tối,cô sẽ lại tự mình vào bếp,thử khả năng nghe người làm báo cáo,những món ăn cô làm rất ngon miệng,chỉ cần một chút ít nguyên liệu với tài nấu nướng của cô sẽ biến hóa ra những món ăn vô cùng tuyệt. Có lẽ cô rất có thiên phú về việc nấu ăn và thiếu kẻ tạo mẫu.

Vì thiên phú này,không cần cô cho phép hắn trực tiếp mời đầu bếp của khách sạn về dạy cô nấu ăn.

Hắn biết cô đã từng học khóa học lễ nghi,vốn là người mẫu bây giờ nhìn cô càng thanh nhã cao quý hơn.

Hắn biết cô học trà đạo,chỉ vì hắn có thói quen uống trà sau bữa ăn,thong thả hưởng thụ hương trà lượn lờ.

Lão sư tới,cô nghiêm túc chăm chỉ học tập; Lão sư đi, cô tận dụng thời gian học cái khác.Trên nguyên tắc,cô đem hết toàn bộ thời gian toàn lực học tập thật tốt.

_____ Như vậy,cô hiện tại đang làm gì? Có phải hiện tại cũng đang chịu khó học tập?

Thanh Phong Tuấn nhìn tờ gian hiển thị trên màn hình rộng.

Mới đầu,khóe môi hắn khẽ gọi lên,cặp mắt thâm thúy kia chăm chú nhìn lên hình ảnh cô gái đang chăm sóc cảnh hoa trên màn hình.

Cô trong biển hoa như một nàng tiên hoa,tà váy dài lượn lờ trên mặt đất lại không chạm phải một bụi cỏ nào.

Đột nhiên,nụ cười trên khóe miệng Thanh Phong Tuấn cứng lại! Ánh mắt cũng bắt tri bắt giác mang một chút nguy hiểm!

Đem điều khiển ti vi ấn xuống một cái,hình ảnh ngay lập tức ngừng lại ở đoạn cô chuẩn bị ngã xuống hồ nước thì Dạ Phi Phàm xuất hiện,một màn che chở cô trong ngực.Hắn nhìn thấy rõ ràng mắt mắt cô có ngạc nhiên hoảng hốt,biết đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mà!

“.....Chết tiệt!” Nhìn chằm chằm vào đôi tay Dạ Phi Phàm đặt ở eo cô,đó hoàn toàn là bộ dạng bảo vệ nhưng hắn lại cảm thấy cực kỳ chướng mắt! Cho dù bây giờ hắn và Dạ Phi Phàm bắt tay hợp tác cũng không được! Cho dù hành động này của Dạ Phi Phàm là vì không để cho người phụ nữ của hắn rơi xuống nước cũng không được!

Hơn nữa.....Tên kia sau khi cứu cô chưa đến một giây có thể buông lỏng tay,buông cô ra không phải sao?

Hắn không rõ lắm con tức giận ở trong lồng ngực này là từ đâu mà đến,chỉ có cảm giác vật sở hữu của mình bị người khác xâm chiếm rồi.....

Chăm chú nhìn màn hình,nhìn một màn kia khiến hắn giận dữ vô cùng,hắn không thể nhìn dục vọng xuống.

Tâm tình tốt trước đó hoàn toàn đã bị phá hư! Đang muốn dùng hộp điều khiển ném vỡ màn hình ti vi,nhưng tay lại không cẩn thận dè vào nút mở hình! Vì vậy.....

Hình ảnh chuyển động giống như đang diễn một cảnh tình cảm lãng mạn dưới nước,một màn lại một màn Diệp Vị Ương và Dạ Phi Phàm ôm nhau thâm tình hiện ra trước mắt Thanh Phong Tuấn!

“Rầm!” Hộp điều khiển ti vi bị một lực mạnh bóp nát phát ra âm thanh khô khốc.

Bởi vì lực quá lớn mà cắm thẳng vào lòng bàn tay trắng nõn của hắn! Ngay lập tức máu chảy ra, nhỏ xuống một vùng rộng trên đồng tài liệu.

Nhưng mà Thanh Phong Tuấn lại không chút nào để ý tới những thứ này, dường như không cảm thấy đau đớn, đôi mắt sắc bén đầy lo lắng vẫn nhìn chăm chăm vào những thông số thời gian trên màn hình. Nhìn hình ảnh trên đó, Thanh Phong Tuấn cũng không hề phát hiện ra chân Diệp Vị Ương đã bị trật nghiêm trọng.

Hắn chỉ biết trước tiên cô không hề đẩy Dạ Phi Phàm ra! Không lẽ..... Trong lòng cô vẫn không thể vứt bỏ hình dáng của Dạ Phi Phàm? Vẫn còn yêu hắn?

Cô và Dạ Phi Phàm ôm nhau. Thận chí còn... hôn!

Từ góc độ hình ảnh quay được chính là Diệp Vị Ương rơi xuống nước sau đó chủ động ngẩng đầu lên hôn Dạ Phi Phàm! Mà chỉ là một nụ hôn cực kỳ ngắn ngủi lại đủ khiến hắn hoàn toàn nổi điên!

Ha ha.....ha ha h a!

Tại sao hắn lại ghen đến phát điên!

“Rầm!” Chén nước inox mạ vàng đặc chế cứng rắn đập tới! Trong khoảnh khắc, màn hình hiển thị chỉ còn là một màu đen!

Thanh Phong Tuấn u ám cầm chìa khóa lên xe thể thao đi ra ngoài! Nhưng hắn vừa mới cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng làm việc, một nam thư kí lập tức run rẩy chạy tới.

Nam thư kí khúm núm cẩn thận nói ” Tổng.....tổng tài, ngài.....ngài muốn đi đâu? Sắp tới sẽ có một cuộc hội nghị lớn vô cùng quan trọng cần ngài chủ trì. Là lão gia cũng với một doanh nghiệp bên Bắc mĩ xung đột vì thống nhất kế hoạch, ngài có nói qua là rất quan trọng.”

“Lùi thời gian lại!”

Thanh âm lạnh như băng không có chút nhiệt độ nào, Thanh Phong Tuấn sau khi lạnh lùng ném lại mấy chữ này, liền để lại rất nhiều người đang chờ cuộc họp đại cổ đông.

Nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của hắn, nam thư kí vuốt vuốt mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nói thầm ” Nhưng mà.....nhưng mà.....” Thế nhưng nếu hội nghị không diễn ra thì công ty lập tức sẽ tổn thất ít nhất cũng phải mấy chục triệu.

Haizz,tổng tài từ trước đến giờ lấy công việc làm trọng,tác phong làm việc lại vô cùng mạnh mẽ dứt khoát,hôm nay rốt cuộc là thế nào vậy? Mấy bản họp đồng đã đưa vào rất lâu rồi mà vẫn chưa thất hần phê duyệt.Thế mà hiện tại lại bỏ lại bao nhiêu cổ đông cùng khách hàng mà chạy?

Vậy,.....Vậy hắn phải ăn nói thế nào với mấy lão cổ đông đây? Mồ hôi từng giọt từng giọt, chảy trên gương mặt đen xì của nam thư kí.

Chiếc xe thể thao màu đen chạy trên đường đi nhanh như chớp, chủ lái xe sắc mặt lạnh đến cực điểm!

Bình thường đến đó ít nhất phải mười lăm phút,lần này Thanh Phong Tuấn chỉ dùng không đến mười phút để trở về.

Nữ quản gia tới mở cửa cũng cảm nhận được con giận của hắn, mặc dù...từ đầu đến cuối hắn một chữ cũng không nói!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tức giận, hơi thở đông lạnh!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Nữ quản gia tới mở cửa cũng cảm nhận được con giận của hắn, mặc dù...từ đầu đến cuối hắn một chữ cũng không nói!

Thanh Phong Tuấn mím chặt đôi môi mỏng trực tiếp hỏi nữ quản gia “Cô ấy đâu?”

Nữ quản gia không cần hỏi “cô ấy” chỉ nơm nớp lo sợ hướng trong nhà chỉ chỉ “Vị Ương tiểu thư vừa mới uống chén canh nóng đang nằm đọc sách trên giường”

Uống canh nóng là bởi vì trước đó cô rơi xuống hồ nước,nữ quản gia mới đặc biệt chuẩn bị cho cô để tránh nhiễm lạnh.

Nằm trên giường đọc sách là bởi vì sau khi ngâm nước nóng, chân bị trệu không thể trực tiếp mặc quần áo nên nằm ở trên giường.

———Những điều này nữ quản gia chưa kịp nói,Thanh Phong Tuấn đã đi thẳng lên lầu hai.

Thanh Phong Tuấn trong lòng bùng bùng lửa giận,vừa giận chính mình tại sao lại đáp ứng để Dạ Phi Phàm vào ở,vừa giận Dạ Phi Phàm dám không tuân theo thỏa thuận chạy đến bắc viện bên này của Diệp Vị Ương.Tức hơn nữa là Diệp Vị Ương ở bờ hồ vẫn chưa dứt tình với Dạ Phi Phàm! Lại cực kỳ giận hai người lại còn hôn môi!

Từ những chuyện đồ gương mặt tuấn dật của hắn càng thêm thâm trầm.

Thanh Phong Tuấn mang bộ mặt sa sầm đi vào phòng Diệp Vị Ương thì thấy cô đang nằm trên giường chăm chú đọc sách.Ngay cả khi hắn vào cô cũng không cảm nhận được.

Cho đến khi.....hắn đứng ở mép giường,không khí lạnh lẽo bao trùm lấy cô.

Nếu như trong phòng có ánh mặt trời,cái bóng cao lớn của hắn nhất định sẽ đổ xuống trên người cô. Dĩ nhiên,cho dù trong phòng không có ánh nắng mặt trời,hắn bây giờ cũng khiến cho người ta có cảm giác hoàn toàn bị áp bách.

Diệp Vị Ương nghi hoặc ngẩng đầu lên,đem sự tức giận trong mắt hắn thấy rất rõ ràng.

Tạm thời để sách xuống,cô khó khăn chống hai tay ngồi dậy một chút,nghĩ nên thay đổi tư thế để đón hắn trở về.

Cô khẽ mỉm môi “Anh.....thế nào?”

Thanh Phong Tuấn hít sâu một hơi,sắc mặt vẫn như cũ âm trầm tức giận,lời nói thì lãnh đạm cực độ”Không ngờ anh trở về lúc này đúng không? Nếu anh về trễ một chút nữa,em có phải hay không sẽ.....”

Câu nói tiếp theo không nói lên được nữa có lẽ vì cần rằng cần lợi không nói ra. Hắn yêu cô nhiều như thế,nhìn thấy hình ảnh kia đã có bao nhiêu khó chịu. Hắn không phải là loại người không tín nhiệm,không phải loại người tùy ý ghen tức.Nếu như trước kia Diệp Vị Ương không có thích Dạ Phi Phàm nhiều năm,gì phút này hắn đã rất bình tĩnh.

Nhưng hiện tại hắn thật rất đề ý! Nói hắn không đủ tự tin cũng được thời gian hắn chân chính ở một chỗ cùng Diệp Vị Ương thực ra cũng không ít,cho nên hắn hoàn toàn chắc chắn Dạ Phi Phàm nhiều năm đã để lại trong lòng Diệp Vị Ương ấn tượng sâu sắc.

Cho dù hắn ưu tú hơn thì sao chứ,hắn cũng là người! Hắn cũng sẽ sợ bị đánh mất! Thế nhưng Diệp Vị Ương một chút cũng không hiểu,cô chỉ thấy một mặt hắn tự tin khí phách lại không nhìn thấy được sự lo lắng sợ hãi của hắn,lo được lo mất!

Diệp Vị Ương nhìn thứ ánh sáng lạnh lẽo trong mắt hắn,nhiều mây thần nhiên trả lời”Em không hiểu anh đang nói gì!”

Thanh Phong Tuấn đang tức giận lại thấy biểu tình không biết gì cùng câu trả lời mờ mịt khiến hắn thiếu chút nữa tức điên lên, nhưng mà...không biết vì sao,hắn lại bình tĩnh đứng lại giống như bị đầu độc,cái gì cũng không làm nữa chỉ chăm chú nhìn vào từng biểu cảm trên mặt cô,gióng như có một đêm hắn phát hiện ra chuyện thú vị gì đó.

Từng nhìn qua vô số nét mặt,hắn biết những người đui lý chốt dạ thì không cách nào đứng trước mặt hắn trả lời trôi chảy như thế được.....

Vậy mà trong mắt cô từ đầu tới cuối đều bình tĩnh lạ thường,khi thấy hắn trở về còn có chút vui mừng.Hắn không tìm được một chút hốt hoảng lo sợ nào cả.

Cô gái trước mắt này,sâu trong ánh mắt dần hiện ra sự quật cường cứng cỏi,trong lòng cô cũng lộ ra sự sạch sẽ không chút thỏa hiệp đã từ từ vượt qua tuổi của cô.

Vậy mà liên tưởng tới bộ dạng hăng ngày của cô,có lúc cô vô cùng ngoan ngoãn đơn thuần không chút gai góc,thậm chí có thể nói là ngây thơ.

Người như vậy giống loài hoa anh túc,Thanh Phong Tuấn hoàn toàn có thể đoán được trong tương lai cô có thể hoàn toàn trút bỏ về ngoài non nót,càng ngày càng trở nên hoàn mỹ,sẽ phát ra thứ ánh sáng long lanh nhất.

Giống như.....hắn hoàn toàn có chứng cứ xác thực nhưng chỉ cần cô nói không có thì thực sự không có rồi.

Thật kỳ quái,hắn không muốn nghi ngờ lời nói của cô...chỉ vì trên người cô phát ra khí chất tốt đẹp.

Tức giận cũng dần biến mất.....

Tuy không còn tức giận nhưng lại không cam lòng,rõ ràng hắn có chứng cứ,vội vàng chạy về như vậy nhất định không thể bỏ qua cho cô!

Ánh mắt hắn lại trở nên thâm trầm như biển,ánh mắt hơi dời xuống nhìn chăm chú về phía môi cô,nơi đó.....một người đàn ông khác đã hôn qua!

Đáng chết! Vừa nghĩ như thế,hắn dường như muốn nổi giận!

Không nói lời nào,hắn kéo cổ tay đang đặt ở mép giường của cô, động tác thô lỗ cố ý đem cả người cô kéo lên.

Không nghĩ rằng hắn sẽ làm như thế,khuôn mặt Diệp Vị Ương trong nháy mắt tái nhợt vắn vẹo! A....Chân của cô.....Thật là đau!

Áo ngủ rộng thùng thình của cô cũng vì động tác mạnh của hắn mà hơi trượt xuống lộ ra bờ vai trắng nõn nà!

Cổ họng Thanh Phong Tuấn nhanh chóng trở nên căng thẳng,ánh mắt cũng trở nên nóng rực,không biết có phải bởi vì tâm tình trước sau chênh lệch quá lớn hắn lại không hề cảm thấy được chân của cô có điều gì bất thường,giam cô vào lồng ngực mình! Nghiêng người hắn hôn lên môi cô.

Hắn nhất định phải tự mình xóa sạch hơi thở cùng dấu ấn của người đàn ông khác trên người cô!

Cô là của hắn,chỉ có thể là của hắn!

Điều này dường như là điều mà hắn đã xác định từ khi mang cô về đây!

Thanh Phong Tuấn mang theo hơi thở nóng rực vừa mới chạm vào đôi môi mềm mại của cô.

Hắn kiên nhẫn vô cùng nhẹ nhàng, hà xát qua lại đôi môi của cô.

Hắn lẩm bẩm giọng nói trầm thấp âm ức thoát ra từ miệng hắn “.....Hôm nay anh.....rất tức giận.....có biết không?Vị Ương, em chỉ có thể là của một mình anh, Vị Ương.....”

Đau đớn ở chân bị động tác ôn nhu của Thanh Phong Tuấn bao trùm,mặc dù còn rất đau lại bởi vì người đàn ông lãnh tình khó có thể dịu dàng thả lỏng được tiếng lòngDiệp Vị Ương cũng rần rức chịu đựng,không kêu đau một tiếng.

Bởi vì lời hắn nói vừa rồi,cô đại khái biết được phần lớn nguyên nhân hắn chạy về,hon phân nửa là do chuyện phát sinh giữa cô và Dạ Phi Phàm sáng nay khó trách hắn vừa xông vào phòng đã tức giận như vậy.

Hắn không hề lựa chọndùng phương thức thô lỗ đối đãi với cô,lên tiếng trách móc cô,đó cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Không cho Diệp Vị Ương quá nhiều thời gian phân tâm,trận hôn như vũ bão của Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa rơi xuống.

Cô không thể làm gì ngoài nhắm mắt lại.

Hơi thở mang đậm hương vị phái nam ở môi cô mát hôn kịch liệt bởi hơi không nở rời đi,y thức của Diệp Vị Ương vẫn mông lung như trước lại nghe hắn nói “...Vị Ương, em chỉ có thể là Vị Ương của một mình anh!”

Từ lúc nào,cô đã hoàn toàn bị ánh mắt hắn bao trùm rồi?

Mà đáng sợ hơn loại cảm giác sâu đậm này như được người ta quan tâm,nhưng nhớ,ấm áp làm cô không thể chán ghét!

Khi đã chạm qua cũng không thể dừng lại,không thể thỏa mãn dục vọng của Thanh Phong Tuấn,nụ hôn của hắn lại sâu hơn,linh hoạt cạy hàm răng của cô ra,hướng dẫn cô cùng hắn trầm luân

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Thanh thiếu thực sự rất tà ác!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

P.S: 30 rùi bà con ơi...có ai nôn đến tét hum???

Khi đã chạm qua cũng không thể dừng lại,không thể thỏa mãn dục vọng của Thanh Phong Tuấn,nụ hôn của hắn lại sâu hơn,linh hoạt cạy hàm răng của cô ra,hướng dẫn cô cùng hắn trầm luân

Nụ hôn ngày càng thái quá,vòng ôm càng lúc càng chặt,rốt cuộc vẫn là Diệp Vị Ương chịu không được rên lên một tiếng.

Vì hết sức phối hợp với tư thế của hắn, chân bị thương của cô hoàn toàn chống đỡ trên vạt áo ở mép giường, chỉ sợ lúc này vết thương càng ngày càng sưng lớn.

Trong tiềm thức cô không nghĩ là sẽ kinh động tới Thanh Phong Tuấn, bởi vì.....hắn gấp rút chạy về nhưng không có giận loạn. Rất ít lần ông có thể có lý trí như vậy.

Hắn có thể lý xử lý chính xác chuyện ngoài ý muốn giữa cô và Dạ Phi Phàm sáng nay, trong lòng cô vô cùng cảm kích, vô vùng kính phục cũng vô cùng ấm áp.

Người đàn ông nhìn lãnh tình thế này, khi mà bạn vĩnh viễn không thể biết được hắn sẽ làm gì tiếp theo, thế nhưng hắn lại kiên quyết xử lý khác biệt khiến cho bạn vô cùng cảm động, đắm chìm trong đó.

Cô nghĩ cứ tiếp tục như thế nữa, cho dù cô có phải trả giá lớn bằng mạng sống thì cô cũng không thể rời bỏ hắn.

Cũng như hiện tại, hắn bá đạo nhưng không mất đi phần ôn nhu tiếp tục hôn cô, cô cũng không muốn đẩy hắn ra chút nào.

Nụ hôn triền miên ngày càng nóng rực tựa hồ muốn rút hết hô hấp cùng sinh mạng của cô.

Đang lúc Diệp Vị Ương có cảm giác như sắp ngất đi, hoàn toàn xụi lơ trong ngực Thanh Phong Tuấn, hắn lại rời khỏi môi cô.

Đôi mắt thâm thúy sâu sắc mà kịch liệt nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của cô, cô đã thấy một ngọn lửa cháy trong mắt hắn.

Giống như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt thế giới nội tâm của cô, một giây kế tiếp.....hắn lại bế cô lên!

“Anh.....Anh muốn làm gì? Chúng.....đi đâu?”

Nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, hiện tại cô hoàn toàn không hiểu hắn muốn làm gì.

Nếu như....hắn muốn làm cái gì, sau lưng chính là giường của cô. Cũng không phải ý nghĩ của cô quá táo bạo nhưng vừa rồi hắn hôn cô khát vọng vô cùng rõ ràng.

Nhưng...hiện tại hắn lại ôm cô đi ra ngoài, hắn muốn mang cô đi đâu? Cô còn mặc..áo ngủ! Trời ạ, hiện tại mới phát hiện khóa áo ngủ của cô đã kéo xuống hơn nửa!

Đang muốn đưa tay chỉnh lại y phục, lại bị bàn tay sạch sẽ thon dài của hắn nắm lấy. Ack.....Mặt cô càng thêm đỏ bừng, cô luôn cuống nhìn hắn.

Hắn tà mị nhìn khuôn mặt đỏ lên của cô, rõ ràng bởi vì trước đó cô nói hời hợt “chúng ta” mà khiến trong lòng hắn thật khoái trá.

Một tay ôm ngang cô, một tay sửa lại mái tóc đen dài hơi rối của cô, sau đó....nhẹ nhàng kéo trượt cổ áo ngủ của cô xuống!

Tay hắn trong lúc vô tình lướt qua xương quai xanh của cô, cảm giác cánh môi cười sâu hơn, trực tiếp ôm cô đi về phòng ngủ của hắn!

Cái này.....Diệp Vị Ương càng thêm luống cuống khẩn trương!

Bị ôm tới căn phòng màu sắc trang nhã của Thanh Phong Tuấn, bị hắn đặt lên chiếc giường êm ái của hắn nhìn lên ánh mắt nóng bỏng của hắn như muốn đem cả cơ thể cô nuốt vào bụng, Diệp Vị Ương càng thêm khẩn trương.....

“...A” Hai tay hắn chống bên người cô, nhìn sắc mặt lúng túng của cô, đầu hơi thấp một chút, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt lại càng thêm sắc bén sáng ngời, trầm thấp cười lên” Cô gái nhỏ, em cho rằng anh muốn làm gì?”

Hắn cúi người xuống, kề cạnh vành tai nhạy cảm của cô nhẹ nhàng thổi hơi, bộ dạng rất mê say khiến Diệp Vị Ương vừa tê dại vừa nhột nhột, không thể không rút vai, nuốt nước miếng một cái, hỏi hắn “Anh.....rốt cuộc...muốn làm gì?”

Không phải là.....muốn ở trong phòng hắn.....ăn hết cô chứ? Sao phải khổ tâm như vậy? Thật ra thì có một khoảng thời gian cô cùng hắn ở một phòng nhưng kể từ sau mấy ngày hắn bận rộn, hắn và cô sau khi thỏa thuận, cô tạm thời rời khỏi căn phòng quá mức không lồ của hắn, như vậy trong lúc hắn không có ở đây cô cũng không cô đơn.

Đầu Thanh Phong Tuấn lại khẽ cúi thấp xuống, ở góc độ của cô chỉ nhìn thấy mái tóc đen của hắn có vài lọn rủ xuống trán tà mị vô cùng, nhưng từ đầu đến cuối không thấy được vẻ mặt của hắn.

Chỉ nghe thấy hắn nói thật nhỏ “Em yêu, anh nói rồi, hôm nay anh rất tức giận cho nên nhất định phải trừng phạt em, nhưng.....”:

Hắn ngẩng đầu, tròng mắt nheo lại, ánh sáng chói mắt nguy hiểm tỏa ra, khẽ mấp máy môi tiếp tục nói “Nhưng chân của em bị thương thật là bất tiện, làm sao bây giờ?”

Nói xong, hắn dùng đầu lưỡi liếm liếm môi dưới của mình. Động tác này....khụ khụ, quả thật là tà ác! Tà ác đến Diệp Vị Ương cũng không nhịn được mà run rẩy, thấy chết không sợ nhắm mắt lại, ngập ngừng lâu bầu nói “Nếu như anh chỉ vì chuyện ban sáng thì không cần suy nghĩ phức tạp, em không có làm

bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh, chuyện đó chỉ đơn giản là ngoài ý muốn. Nếu anh muốn truy cứu tới cùng, thật sự cảm thấy không hà giận, thật mồn trùng phạt em, chân của em không có gì đáng ngại, anh muốn như thế nào thì làm đi, chỉ là.....hoạt động nhẹ một chút!”

Ack, lời này Diệp Vị Ương nói xong rất nhanh giống như hạ rất nhiều quyết tâm, vừa nói vừa nhắm mắt lông mi dài run lên một cái, cực kỳ mê người!

Thanh Phong Tuấn đã giặt cà vạt của mình ra, ánh mắt tỉnh mạch nhìn chân bị thương của cô, thấy da thịt trắng nõn lộ ra ngoài vạt áo, thanh âm trở nên hơi ảm ức “Em yêu, tốt lắm, đây chính là do em tự nói đấy!”

Nói xong hắn bắt đầu thoải mái cởi quần áo, áo khoác bị hắn tiện tay ném xuống sàn bằng gỗ thượng hạng không phát ra chút âm thanh nào, lại càng khiến Diệp vị Ương có cảm giác bức bách.

Cô không dám mở mắt, lông mi càng rung mạnh hơn, khuôn mặt đỏ như muốn rỉ ra máu, Thanh Phong Tuấn phải hết sức nhẫn nại không trực tiếp nhào tới.

Máy điều hòa không khí rõ ràng vẫn mở nhưng sao vẫn cảm thấy nóng, hắn dứt khoát đem cổ áo sơ mi toàn bộ cởi ra, sau đó ôm cô làm chuyện đầu tiên muốn làm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Hắn khoác da người vô tình vô nghĩa, mà cô lại nhìn nhầm thành chú cừu trắng nhỏ!

Edit:Dực

Beta:Tieumanulk

Máy điều hòa không khí rõ ràng vẫn mở nhưng sao vẫn cảm thấy nóng, hắn dứt khoát đem cổ áo sơ mi toàn bộ cởi ra, sau đó ôm cô làm chuyện đầu tiên muốn làm!

Đợi nửa buổi thậm chí còn lâu hơn, Diệp Vị Ương nghi ngờ, Thanh Phong Tuấn cũng không có.....động tác chiếm đoạt trong tưởng tượng! Thì ngược lại ở chân bị thương của cô lại truyền đến cảm giác mát lạnh.

Diệp Vị Ương kinh ngạc thận trọng hé mắt nhìn, không dám mở lớn mắt chỉ sợ vừa mở mắt ra phải đối mặt với đôi mắt thâm thúy khuôn mặt tuấn dật của hắn.

Đôi mắt của Thanh Phong Tuấn bình thường sẽ khiến cho Diệp Vị Ương cảm thấy mình không thể nói được gì nữa, đó là vận kiếp bất phục khiến cô không thể không chế được thanh âm. Khiến cô.....sợ hãi.

Híp mắt, cô thấy Thanh Phong Tuấn nửa ngồi ở mép giường, vì cô mà thoa đá lạnh lên chỗ chân bị trẹo.

Cổ áo sơ mi của hắn đã để mở một khoảng lớn, lộ ra màu da khỏe mạnh thân hình vô cùng hoàn mỹ.

Ông tay áo của hắn cũng được xắn lên, không đeo caravat, không mặc áo khoác tây giống như người đàn ông bình thường, thế nhưng hắn lại toát ra một loại khí chất mãnh liệt vô cùng quyến rũ! Thậm chí so với lúc nghiêm túc lạnh như băng lại càng thêm mê người! Ngay cả Diệp Vị Ương là cô gái không mê sắc đẹp nhưng cũng phải thất thần, đôi mắt hoàn toàn mở lớn, chớp mắt cũng không.

Oanh—————

Mặt của Diệp Vị Ương lại càng đỏ hơn! Lần này là bởi vì xấu hổ! Căn bản là mới vừa rồi cô còn cho rằng động cơ của hắn rất xấu, cho rằng hắn muốn.....khụ khụ! Nhưng hiện tại người ta lại với về mặt thành thật vì cô mà thoa đá lạnh!

Cô không nhịn được từ đưa cọt mình trong lòng”Diệp Vị Ương, đúng là đồ con gái không tốt xấu, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Cứ tiếp tục xấu hổ đi!”

Tựa như biết đọc suy nghĩ của người khác, Thanh Phong Tuấn dường như không ngắt đầu, trực tiếp nói “Em yêu, đừng có nghĩ là anh quá tốt đi, đêm nay tôi cũng không định bỏ qua cho em, thoa đá lạnh cũng chỉ là để em giảm đau, để cho em dễ hoạt động, anh từ trước đến giờ không phải là người tốt, cũng không làm không công bất cứ chuyện gì, điều này em nhất định phải nhớ kỹ!”

Nói xong, dường như rất hài lòng vì chân cô không còn sưng đỏ như trước, đem đá lạnh một lần nữa để lại vị trí cũ, hắn ưu nhã đứng dậy, sau

đó.....không chút do dự đề lên thân thể cô!

Ông trời ơi! Suy nghĩ của Diệp Vị Ương trong phút chốc bị lật nhào, cô cảm thấy trên người đang bắt đầu nóng rực người đàn ông đang tiến hành “công thành chiếm đất” này chính là kẻ khoác da người vô tình vô nghĩa mà cô lại nhìn nhầm thành con cừu trắng nhỏ! Thua thiệt trước mắt mà còn nghĩ hấn là người tốt, tự mình kiểm nghiệm nhưng người này tốt cuộc vẫn nhào tới rồi.

Chỉ là động tác của hấn mặc dù cuồng dã nhưng lại không có đụng tới nơi cô bị thương, đây là một loại săn sóc vô hình chăng? Hấn ôm cô trở về phòng cũng chỉ bởi vì hiện tại chỉ có phòng hấn mới có đá lạnh sao?

Thanh Phong Tuấn luôn hôn rất đặc biệt, rõ ràng là một người bá đạo mạnh mẽ nhưng lại cho cô một thứ ảo giác vô cùng quý trọng. Để cho mặt hồ tĩnh lặng của cô gọn sóng thật lâu không thể hít thở bình thường.

Giống như giờ phút này, nụ hôn của hấn theo trần một đường xuống dưới, cuối cùng vô cùng êm ái rơi lên môi cô, qua lại triền miên, không cho cô chạy trốn chút nào.

Mà tay của hấn nâng tấm lưng trần của cô, để cho hai cánh tay mảnh khảnh cô ôm chặt lấy cổ hấn, hoàn toàn bám vào người hấn, mượn lực của hấn giảm rất nhiều áp lực lên chân bị thương, kể từ đó chân bị thương của cô không cảm thấy đau và khó chịu nữa.

Một tay khác của hấn cũng không nhàn rỗi, đầu tiên là kiên nhẫn vuốt mái tóc tán loạn của cô giống như cực kỳ thích cảm giác mà tóc cô mang đến, một lần đưa năm ngón tay vuốt vào mái tóc mềm mại lại lưu luyến day tới day lui.

Hô hấp dây dưa lẫn nhau thiếu dứt yết hắt, chỉ nghe hấn ám ức thì thầm bên tai cô “Em yêu, từ giờ trở đi.....không cần cắt tóc nữa, vì anh hãy để nó mãi mãi dài hơn.....”

Trong giọng nói của hấn nồng đậm tình cảm đầu độc dần dất cô vô ý thức gât đầu một cái

“.....Như vậy, đồng thời em cũng phải nhớ, em là người phụ nữ của anh! Em vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh!”

Lời nói bá đạo của hấn vẫn như cũ tràn ngập bên tai, Diệp Vị Ương lại mở mắt đầu sưng mù nhìn người đàn ông trước mắt một chút, trong nháy mắt hai cặp mắt nhìn thẳng vào nhau.

Trùng mắt nhìn nhau có lẽ vì hai người khoảng cách quá gần, gần đến mức lông mi thật dài của cô quẹt nhẹ qua gương mặt tuấn dật hoàn mỹ của hấn.

Vì vậy, cuống họng hấn lại căng thẳng, lại ấn xuống mi mắt cô một nụ hôn vô cùng êm ái.

Cảm giác hấn chính là thần thánh trong thiên hạ, sâu trong con người xinh đẹp mỹ hoặc không thấy đấy, chỉ một giây thôi đã khiến cô run rẩy, nhanh chóng chấp nhận nhắm hai mắt lại, cả trái tim.đắm chìm.đắm chìm.đắm chìm mãi.

Lại.....trốn không thoát nữa rồi.

Hoặc.....trong thâm tâm không bao giờ muốn chạy trốn nữa?

Nếu như cảm giác được gât gao ôm vào trong ngực được thương yêu được quý trọng là sai, vậy cứ để cô tiếp tục sai lầm.....

Diệp Vị Ương mệt đến mỗi ngày những ngón tay cũng lười hoạt động. Cô chưa từng nghĩ tới giữa nam và nữ có thểđiên cuồng như thế.

Ít ngày trước công chuyện quá bận bịu, hấn chỉ vội vã trở về uống tách trà chiều của cô chứ không bao giờ ngủ lại.

Mà cô bận việc thích ứng với hoàn cảnh học tập, đem toàn bộ ý nghĩ nhập vào việc học. Trong tiềm thức của cô mơ hồ có một ý niệm, đó chính là ————— cô phải trở thành một cô gái xứng đôi với hấn!

Người đàn ông này vừa anh tuấn lại thông minh, bá đạo mạnh mẽ nhưng không mất đi sự ôn nhu, lý trí lại kiên định vô cùng đáng để cô dùng tất cả để quý trọng!!

Hai người lại một lần nữa chắt chẽ....kết hợp! Lần này dường như hấn làm cho cô.....có cảm giác không thể nói bằng lời! Khó có thể mở miệng lại biết cô được quan tâm! Một mối quá độ khiến Diệp Vị Ương cảm thấy sức lực toàn thân bị rút sạch!

Muốn tắm nhưng lại không nhúc nhích được!

Hiện tại mới ba giờ sáng, người đàn ông bên cạnh nhìn như đang ngủ rất say lại tựa hồ như luôn có thể trước tiên cảm nhận được cô muốn gì.

Hấn mở mắt ra, trông mắt vẫn như cũ lấp lánh như ánh sao sáng trên biển sâu, sau đó.....cũng không vội mặc quần áo, cứ như vậy ôm ngang cô lên.

Còn không kịp kêu lên, hấn đã dùng nụ hôn dài che kín miệng cô mỹ hoặc lăm bắm “Ngoan, cùng nhau tắm!”

Có một cảm giác nào đó không rõ lắm, lời nói của hấn có phần mờ ám, ôm cô một đường tiến về phòng tắm rộng lớn.

Khi hơi nước ấm từ bồn tắm bay lên, hấn đặt cô vào bồn tắm, ánh mắt lại khôi phục lại sự nóng rực ban đầu.

“Sau khi trặc chân thoa bằng lạnh rồi tắm nước nóng,hiệu quả sẽ tốt hơn đấy!” Hấn nói như vậy.

Hai người thông thả ở trong cùng một bồn tắm,hấn chỉ đưa tay ôm cô vào ngực,đầu thân mật tựa vào cổ cô,hơi thở nóng bỏng phả lên vai cô.

Diệp Vị Ương xấu hổ cơ thể cứng ngắc,lại nghe giọng nói dè nén trầm trầm của hấn truyền đến “.....Đừng động! Cữ động nữa, chúng tỏ em cũng không mệt mỏi,như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Ngoan,cùng nhau tắm

Edit+Beta:Tieumanulk

Diệp Vị Ương xấu hổ thân thể cứng ngắc,lại nghe giọng nói trầm thấp dè nén truyền đến: “Em. Đừng động! Cữ động nữa chúng tỏ em không mệt. Vậy. anh không ngại ở nơi đây muốn em.”

Chuyện này.... Diệp Vị Ương ngoan ngoãn nằm trong ngực hấn không dám lộn xộn,cô. rất mệt ah.

Biết cô mệt chết nên Thanh Phong Tuấn ép buộc không muốn cô,dùng tay thay thế khăn lông êm ái mon trón mỗi một tấc da thịt trên người cô.

Bởi vì động tác của hấn khiến trái tim cô căng như dây cung,cô thậm chí có thể cảm nhận rõ nơi nóng rực kia.Nhưng bất luận thế nào hấn không lại muốn cô.Người đàn ông tỉ mỉ không còn lạnh lùng bá đạo như bình thường khiến cô cảm động đến muốn khóc.

Vừa suy nghĩ vừa cố gắng nghênh hóp Thanh Phong Tuấn muốn thỏa mãn hấn,thân thể lại mệt mỏi trong nhất thời không còn chút sức.

Mà người đàn ông không ngại ngừng sau lưng đã sớm buông ra vòng ôm,thấy tắm cũng gần xong mới từ từ nâng cô dậy,để cô dựa vào trên người của hấn,rồi dùng khăn lông khô lau hết nước trên cơ thể mới trực tiếp ôm cô xấu hổ trở về phòng.

Máy điều hòa không khí vẫn chưa tắt,cô mới tắm xong co rúm lại cảm thấy thật lạnh.

Đặt cô lên giường giường,đắp lên mền tơ cho cô,Thanh Phong Tuấn khoác áo choàng tắm đứng dậy,cô giống như đứa bé thiếu cảm giác an toàn,hoang mang sợ sệt kéo tay hấn,mờ mịt hỏi hấn: “Anh. Muốn đi đâu? Hiện tại chỉ mới sáng thôi mà.” Hấn lại muốn đi rồi sao? Lại muốn đi làm những chuyện cố ý không muốn cho cô biết? Đến lúc nào hấn mới đem chuyện hấn và Đông Phương Thuốc nói cho cô biết?

Dường như rất hài lòng câu hỏi cùng cữ động lại hấn,Thanh Phong Tuấn cười tà mị,trấn an vỗ vỗ tay cô ý bảo hấn cũng không muốn rời đi.

Sau đó,hấn đi tới bên sofa trong phòng,trên bàn trà cầm máy khiển điều máy điều hòa không khí,chỉnh nhiệt độ trong phòng cao một chút.

Làm xong chuyện này,hấn lại lần nữa trở lại giường,lần nữa tìm tư thế dễ chịu kéo Diệp Vị Ương vào trong lòng hấn.

Đầu hấn như cũ tựa vào cần cổ mát lạnh của cô,nhắm mắt thì thầm: “Em mệt rồi,ngủ đi.”

Diệp Vị Ương len lén mở mắt nhìn gương mặt hấn khi ngủ,lông mày anh tuấn thả lỏng không nghiêm túc kéo căng như bình thường,như đứa bé anh tuấn không chút đề phòng.

Cả đêm ngủ thật ngon.

Sáng sớm,ánh nắng ấm áp chiếu xuống rèm cửa sổ,làm nổi bật ấm áp,hoà thuận vui vẻ, an nhàn,mùi vị hạnh phúc thật thoải mái.

Diệp Vị Ương mở đôi mắt sương mù,nghe người nhìn người đàn ông bên cạnh,trong mắt từ từ trở nên rõ ràng.

Thanh Phong Tuấn thật sự là một người đàn ông vô cùng anh tuấn,điểm này cô không thể không thừa nhận!

Tầm mắt cô rơi vào lồng ngực lộ lồ buộc quanh áo ngủ rộng thùng thình,bờ vai của hấn rất rộng dày và vững chắc đáng giá dựa vào rất có cảm giác an toàn.

Đang ở thời điểm Diệp Vị Ương mất hồn,ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của nữ quản gia.

Nữ quản gia rất biết điều không đi vào, đại khái sớm biết cô cũng đang ở bên trong.

“Thiếu chủ điện hạ, tiểu Ngân gọi điện thoại tới, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng cùng ngài.”

Diệp Vị Ương vừa nghe tiểu Ngân đã biết xảy ra chuyện quan trọng, nếu không tiểu Ngân sẽ không ở Thanh Phong Tuấn mới trở về biệt thự đã gọi điện tới! Nhìn một chút người đàn ông bên cạnh, hắn vẫn còn ngủ say xem ra rất mệt.

Hay cô ra ngoài trước để hắn tiếp tục ngủ. Lúc cô nghe điện thoại hắn có thể ngủ thêm một lát.

Mới động dậy thân thể, cánh tay vững chắc của Thanh Phong Tuấn không biết cố ý hay vô tình kịp thời ôm lấy eo cô, kéo trở lại trong ngực!

Kính ngạc nhìn Thanh Phong Tuấn, vẫn yên tĩnh nhắm mắt lại, không có dấu hiệu tỉnh giấc.

Nữ quản gia đứng bên ngoài thanh âm kèm theo lo lắng, lần nữa gọi: “Thiếu chủ điện hạ, tiểu Ngân dường như có việc gấp cần tìm ngài.”

Diệp Vị Ương thận trọng xoay người trong lòng ngực Thanh Phong Tuấn, không muốn quấy rầy đến hắn.

Thanh Phong Tuấn lại đột nhiên mở ra đôi mắt sắc bén, nào có bóng dáng còn mơ ngủ rõ ràng đã sớm tỉnh.

Cô bị ánh mắt hắn làm run rẩy, ý thức được bản thân hiện tại chưa mặc quần áo, Diệp Vị Ương lúng túng vội vàng rút lại trong chăn.

Thanh Phong Tuấn nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đắp kín mền cho cô, in lên một hôn sáng sớm lên trán, sau đó bá đạo ra lệnh: “Sáng nay không cần học, hãy ngủ thêm một lát.”

Nói xong hắn lập tức xuống giường, nắm thật chặt đai lưng áo ngủ thuần trắng, sau khi tẩy rửa hắn kéo ra cửa phòng, nhìn nữ quản gia đối diện cửa hỏi: “Đường chủ tiểu Ngân... Tà La môn. tìm tôi có chuyện gì?”

“Thiếu chủ điện hạ, Đường chủ Tà La môn giọng rất nghiêm túc, kiên trì muốn anh tự mình đến đại sảnh nghe điện thoại, điện thoại hắn cho tôi bây giờ vẫn chưa ngắt.”

“Được, ta biết rõ rồi.”

Thuận tay kéo lại cửa phòng, Thanh Phong Tuấn cùng nữ quản gia cùng đi xuống lầu.

Thanh Phong Tuấn vừa đi, Diệp Vị Ương đã thức dậy.

Vì hạnh phúc sau này, cô không cho phép mình lười biếng, cô muốn học thêm.

Nhặt lên áo ngủ tán lác trên đất mặc xong rồi đi về phòng mình, thời điểm tắm rửa từ trong gương thấy được trên người khắp nơi đều có vết tím bầm ửng đỏ. Hình ảnh tươi đẹp cả đêm cùng Thanh Phong Tuấn lần nữa lặp lại trong đầu, mặt mũi cô đỏ bừng.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, mới biết Thanh Phong Tuấn đọc đoán đã sớm cho thầy dạy kèm nghỉ một ngày.

Khẽ thở dài, Diệp Vị Ương lại nhớ đến gian phòng mình, cảm sách trong tay nhưng không vội đi, trong đầu đều là hình ảnh của Thanh Phong Tuấn.

Hắn... Bây giờ đang bận rộn sao? Trong lúc cô đang nhớ hắn không biết hắn có nhớ đến cô không?

Ở Diệp Vị Ương không để ý bánh xe vận mệnh không biết lúc nào đã rải rác đầy rẫy nguy hiểm!

Lại nói sau khi Thanh Phong Tuấn theo nữ quản gia xuống lầu, nghe điện thoại đàn em đắc lực cũng chính Đường chủ Tà La môn tiểu Ngân.

Bên kia điện thoại tiểu Ngân trước sau như một lạnh lùng nói: “Thiếu chủ, hình như có đám người sau lưng lên cổ động xác nhập những công ty khác, ác ý liên hiệp những người khác cùng nhau thu mua cổ phần của lão gia bên Pháp chuyện này ông ta cũng đã biết, ông ta lần này điện thoại cũng lười gọi, trực tiếp sai người phát điện báo cho anh, anh nhanh về công ty thử xem! Chuyện dường như rất nghiêm trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Nhớ mùi vị hạnh phúc

Edit+Beta:Tieumanulk

Sau khi cắt đứt điện thoại tiểu Ngân, Thanh Phong Tuấn đi một chuyến đến công ty, phát hiện điện báo lão gia gửi đến đều liên quan Hàn Thiên Tuyết chịu hành hạ, tuy không tổn thương đứa bé trong bụng cô nhưng từ hình ảnh có nhìn ra cô ấy rất thống khổ. Nếu còn tiếp tục chịu ngược đãi nhất định phải dùng thuốc nhưng một khi uống thuốc thì sẽ giữ không được đứa bé trong bụng.

Thanh Phong Tuấn nhìn những tấm hình giận đến nổi gân xanh, hần vồn cho rằng lão gia sẽ còn chút ít tình cha con, sẽ không đối xử tàn nhẫn với Hàn Thiên Tuyết nhưng đối phương rõ ràng là một tên khốn kiếp mất đi lương tri!

Hàn Thiên Tuyết là một trong số ít người trên thế giới mà Thanh Phong Tuấn quan tâm, có thể nói là bạn tốt hay xem như tri kỷ, cho dù cô không có mang thai, hần lần này cũng không thể tiếp tục để lão gia ôm bất kỳ ảo tưởng, nhất định sớm cứu Thiên Tuyết ra.

Nhưng rốt cuộc phải cứu thế nào, Thanh Phong Tuấn lại không có chút đầu mối.

Lúc này tiểu Ngân vẫn đứng bên cạnh mở miệng nói chuyện: “Thiếu chủ, lão gia cho anh thời hạn hai tháng đã hết, chỉ còn ba ngày cuối cùng, ông ấy nói anh biết làm thế nào để ông ta hài lòng. Nếu không nếu không ông sẽ triển khai hành động trả thù điên cuồng, ông ấy sẽ giết từng người từng người mà cậu quan tâm nhất, ông ấy thậm chí còn uy hiếp tôi, nói trong tay ông ta hiện có một loại thuốc có thể giúp Tâm nha đầu tỉnh lại, điều kiện đầu tiên là tôi phải rời khỏi anh, không được làm việc giúp anh.”

Thanh Phong Tuấn lại thoải mái cười, thậm chí vỗ vỗ vai hần, nói: “Tiểu Ngân, nếu như ông ta thật có cách giúp Tâm nha đầu tỉnh lại, vậy cậu cứ làm theo lời ông ta, chỉ cần có một đường hi vọng chúng ta đều phải thử không phải sao? Đừng tự trách, không có gì lớn. Nếu Tâm nha đầu quả thật tỉnh, lúc đó tôi sẽ hoan nghênh cậu trở lại cùng nhau hợp tác.”

“Không được! Thiếu chủ, tôi luôn xem anh như đại ca, ngay thời điểm mấu chốt tôi như tay phải tay trái của anh, tôi sao có thể rời đi? Tôi tuyệt đối không đón nhận ý tốt của lão gia, càng không chịu ông ta uy hiếp! Tôi tin trên đời không chỉ có một mình ông ta mới biết cách làm Tâm nha đầu tỉnh, Thiếu chủ anh quên rồi sao? Nước Z không phải có một ông lão anh túc y thuật cao minh sao? Anh không phải vẫn bảo tôi thăm dò tin tức người đó sao? Anh muốn trị lành vết thương trên người Vị Ương tiểu thư, tôi muốn làm Tâm nha đầu tỉnh lại, hiện tại tôi đã có tung tích của ông lão anh túc! Tôi tin rất nhanh có thể tìm được người đó, đưa người đó đến đây thuyết phục ông ta chữa trị cho Vị Ương tiểu thư và Tâm nha đầu!”

“Anh em tốt! Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu! Có thể tìm được tung tích ông lão anh túc, đúng là một tin tức tốt!”

Thanh Phong Tuấn nói xong ánh mắt thâm thúy bỗng nhiên lóe sáng, tiếp theo vội vàng nói: “Tiểu Ngân! Tôi có cách Thiên Tuyết ra ngoài, nói không chừng có thể giáo huấn lão gia một trận! Cậu ngay lập tức gọi điện thoại thông báo lão gia, nói ông ta không được động đến một cọng tóc của Thiên Tuyết, không được phép tiếp tục tổn thương cô ấy, tôi đồng ý điều kiện trước kia của ông ta, đồng ý mấy ngày nữa kết hôn cùng Thiên Tuyết, đồng ý làm con rể cả đời nghe lệnh ông ta.”

“Thiếu chủ, tại sao? Nếu Vị Ương biết anh kết hôn với cô gái khác, cô ấy sẽ rất đau lòng.” Tiểu Ngân có ấn tượng vô cùng tốt với Diệp Vị Ương. Nếu như trong lòng đã sớm có Tâm nha đầu, hần nghĩ hần nhất định sẽ động lòng với Diệp Vị Ương, cho nên hiện tại nghe được Thanh Phong Tuấn muốn buông tha Diệp Vị Ương, nghe lời lão gia lấy Hàn Thiên Tuyết làm vợ, hần nhanh chóng nhíu chân mày.

“Tiểu Ngân, chuyện này không được nói với Vị Ương. Không phải kết hôn thật chỉ kết hôn giả thôi. Ngoài mặt ứng phó lão gia đồng ý kết hôn cùng Thiên Tuyết, trên thực tế an bài một hôn lễ thật lớn, phải mời người tất cả tầng lớp, phải khiến cho hôn lễ thật long trọng náo nhiệt, đến lúc đó an bài người mai phục, âm thầm tại hiện trường hôn lễ cứu Hàn Thiên Tuyết. Cậu nghĩ xem, chúng ta muốn cứu Thiên Tuyết ra ngoài mà không thấy người cô ấy, không biết cô ấy bị nhốt ở đâu, vậy làm sao mà cứu? Đã như vậy, không bằng tổ chức một hôn lễ giả để truyền thông biết sự việc này. Dù sao tôi cũng xem như cũng là tổng tài của công ty lớn thành phố A. Sau khi công khai tin tức ông lão nhất định tạm thời tin tưởng tôi đồng thời thả lỏng cảnh giác. Cho nên tại buổi hôn lễ giả cứu người và đã kích ông lão là thời cơ tốt nhất!”

Hần tiếp tục giải thích, thông minh như tiểu Ngân lập tức hiểu động cơ của hần, gật đầu liên tục, trên mặt xuất hiện nụ cười lập tức đi xuống làm việc.

Hai người giao hẹn không muốn để Diệp Vị Ương chịu tổn thương không đáng cũng không muốn cô lo lắng nguy hiểm ngày hôm đó nên luôn gạt cô.

.....

Chiều hôm đó trời trong gió mát, từ trên ban công lan can nhìn xuống, xa xa cô đã thấy Thanh Phong Tuấn lái xe vào, dừng lại trong sân!

Trên mặt xuất hiện nụ cười nhạt, cô để xuống tài liệu nhìn được một nửa——

Lộp bộp . . . lộp bộp . . . lộp bộp . . . nhấc lên làn váy chạy xuống lầu !

Lộp bộp . . . lộp bộp . . . lộp bộp, chạy lớn đến mức dọa người trong phòng khách!

Lại lộp bộp . . . lộp bộp . . . lộp bộp, chạy đến trước mặt Thanh Phong Tuấn!

Vết thương trên chân xem ra đã khỏi hẳn!

Thì ra. nhớ nhưng một người là như vậy, trong lòng suy nghĩ bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng!

Trong lúc lơ đã bóng hình xinh đẹp cứ thế rơi vào trong tầm mắt Thanh Phong Tuấn, trước đó không vui chuyện của lão gia giờ cũng đã thả lỏng, chỉ vì nghĩ tới trong biệt thự vẫn còn có cô!

Nhìn thấy cô vui vẻ chạy đến, hẳn cảm thấy còn sống thật tốt, thật hạnh phúc!

Thân ảnh màu trắng bông bênh tuyệt trần kích động chạy đến bên cạnh Thanh Phong Tuấn .

Ở nơi Diệp Vị Ương không chú ý tới, trên ban công bên cạnh có người mang nỗi khổ riêng nhìn cô.

Người đó. Chính là Dạ Phi phạm. Đôi mắt trầm tĩnh lạnh như băng giờ đây che đầy cô đơn cùng hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Đánh cuộc thua thật nhiều nụ hôn nóng bỏng!

Edit+Beta:Tieumanulk

Lâu dưới Diệp Vị Ương mỉm cười ôm lấy cánh tay Thanh Phong Tuấn, thời điểm hẳn không có ở đây cô thật không biết nói chuyện cùng người nào, cô có rất nhiều lời muốn nói với hắn nha.

“Anh biết không? Sáng sớm hôm nay lúc em đi hái hoa bách hợp, tại hậu viện trên cây to đã phát hiện một ổ chim. Mấy chú chim trên đó có rất nhiều màu sắc, rất xinh đẹp, em đứng dưới tàng cây ngửa đầu nhìn thật lâu, đại khái người mẹ điều em không tồn thương con của bà, mới bay khỏi sào huyết tìm thức ăn, chim mẹ vừa bay đi em liền nghe chim non mở miệng gọi chiêm chiếp không ngừng! Đó thật là kỳ tích!”

Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chăm nét mặt vui vẻ của cô, rất không hiểu, chuyện đó vui lắm sao?

Hắn là một người luôn nghiêm túc, lập tức cau mày hỏi: “Em. chẳng lẽ muốn ăn. trứng chim rồi hả ?”

Ăn trứng chim? Ha ha, suy nghĩ của hắn đúng khác mọi người mà! Diệp Vị Ương mỉm cười nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, lập tức hai mắt sáng lóng lánh kéo lấy tay hắn:

“Đi! Em đưa anh đi nhìn những chú chim nhỏ, nếu như em đoán không sai, nhiều lắm một tuần lễ bọn họ sẽ bắt đầu học bay, đó cũng là chuyện thú vị nhất! Núp phía sau cây len lén nhìn lên trên, nhìn chim mẹ không sợ người khác làm phiền dạy chim nhỏ giương cánh bay lượn, chút chim nhỏ nhát nhát gan co rút cơ thể run rẩy, cho đến chim mẹ dùng người đẩy bọn họ bay đi, mỗi lần nhìn em đều rất cảm động!”

Vô luận cô nói gì, Thanh Phong Tuấn chỉ cúi đầu nhìn cô chủ động kéo tay hắn, trong lòng có một loại cảm xúc rất vi diệu bắt lên men.

Cô gái trước mắt đã mở rộng cửa lòng với hắn sao? Thật sự đem toàn bộ hi vọng ái ố chân thật lộ ra trước mắt hắn ? Rõ ràng đều là những điều hắn mong muốn nhưng bây giờ sao lại có chút áy náy ?

Diệp Vị Ương vừa kéo tay Thanh Phong Tuấn, vừa thích thú kể : “Thời điểm chim nhỏ học bay, chim mẹ rất nghiêm khắc, thoạt nhìn rất tàn nhẫn nhưng. Đó là yêu! Sinh mệnh chim nhỏ được chim mẹ dùng cánh bảo vệ, sưởi ấm, vất vả cần cù bắt sâu, từ từ nuôi lớn các con, chim mẹ nhất định không nhìn thấy chim nhỏ học xong cách bay rồi rời đi, nhưng nó như cũ muốn bức bách chim nhỏ giương cánh bay cao. Tiếng líu lo đã mang đủ cô đơn.”

Thanh Phong Tuấn cau lại chân mày, mím chặt môi, cô gái này đang ngấm ngấm nói hắn “cô đơn” sao?

Không chú ý tới tâm trạng hắn thay đổi, Diệp Vị Ương tiếp tục nói chuyện say sưa: “Đến đây! Đến đây! Thấy cây đó không? Hoa bách hợp phía sau vườn! Lá cây nhiều và rậm, còn có đồng cỏ khô màu vàng, đừng xem đồng cỏ đó lộn xộn, chờ tất cả chim con bay khỏi để nơi đó trống rỗng, anh đến xem nhất định phát giác chim mẹ quả thật là kiến trúc sư cao minh nhất! Em có thể đánh cược với anh, cho dù anh dùng hết toàn lực cũng không thể xé rách nó!”

“Được, anh đánh cược với em.” Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên nhận lời, môi vốn mím chặt cũng bởi vì lời đơn thuần của cô mà nhếch cao.

Diệp Vị Ương vốn chỉ thuận miệng nói, căn bản không nghĩ đến hắn lặng lẽ nghe, hắn. thật muốn đánh cược trò rất trẻ con rất ngây thơ của cô sao?

“Tiền đặt cược là gì?” Thanh Phong Tuấn nói tiếp, mà ánh mắt hắn đã nhìn về phía cánh môi kiều diễm của cô!

Nhìn về mặt Thanh Phong Tuấn thật nghiêm túc,ack,hắn hình như không phải đang nói đùa!

Hắn muốn đánh cược vậy cô đành chịu theo thôi! Dù sao cũng là vụ đánh cược thú vị mới lạ!(vậy mà vừa rồi cô còn nói rất gay gắt rất trẻ con ý....)

Diệp Vị Ương vô ý đem ngón trỏ đặt lên bên môi,đôi mắt to sáng ngời nhìn trên trời,tự lẩm bầm “Đánh cược gì tốt nhỉ?Em có.”

“Em có gì?” Thanh Phong Tuấn tâm trạng thật tốt,hài hước hỏi.

Hắn hỏi vậy làm Diệp Vị Ương càng thêm chần chờ: “Em có. em có. em dường như gì cũng không có.”

Nói xong cô hơi nhục chí thờ dài như đưa đám.

“Như vậy đi,nếu em thua em hãy chủ động dâng lên nụ hôn nóng bỏng cho anh!” Thanh Phong Tuấn đưa ra yêu cầu tà ác!

Hắn biết bản thân không phải đang nói giỡn,mà là ý nghĩ chân thật trong lòng.

Cô gái trước mắt không biết bản thân đẹp thế nào,hai má nhiễm nhàn nhạt ửng đỏ,không có bất kỳ mỹ phẩm trang sức,chỉ mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền.

Mỗi bữa tối tâm trạng tồi tệ không trở về biệt thự,hắn luôn nhớ lại cuộc sống của cô tại biệt thự,nhìn cô yên tĩnh chăm sóc hoa cỏ,nghiêm túc học tập giống như yên tĩnh có thể khiến cô bình tĩnh.

Cô gái chân thật đứng trước mắt hắn không dám nhìn thêm vài lần,vì sợ nhìn lâu bản thân sẽ luân hãm.

Diệp Vị Ương căn bản không nghe ra lời ái muội,còn cho rằng Thanh Phong Tuấn đang nói nói giỡn!Cô khẽ thờ dài,ngghiêm túc suy nghĩ thật lâu mới phát hiện cô nghèo rớt mồng tơi trong người không có bất cứ thứ gì.

Xoay người,chán nản nói: “Được rồi,em không đánh cược nữa.”

Cô còn chưa kịp bước đi cổ tay đã bị kéo,một giây tiếp theo cô bị kéo vào lồng ngực không thể tính quá ảm áp nhưng lại cho cô cảm giác an toàn.

Giọng nói bá đạo tà mị vang lên bên tai: “. Em đấy,lúc này em tốt nhất đừng khảo nghiệm kiên nhẫn thuộc về phái nam của anh.”

Môi bị lấp kín! Một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn cuốn lấy tất cả giác quan ý thức trong đầu cô!

Chỉ nghe hắn lại khàn khàn lẩm bầm nói: “A.Anh rất vui lòng biết em không đánh cược mà đã nhận thua! Đây là món quà đáng nhận được.”

Thanh Phong Tuấn hôn rất mạnh mẽ,nhiệt tình như lửa.

Hắn giam cầm chặt cô vào trong ngực như muốn hòa vào trong xương tủy.

Hắn thế này Diệp Vị Ương không thể kháng cự,cũng. không muốn kháng cự!

Không biết từ lúc nào hai người ngã xuống trên cỏ xanh,hắn che chở không để cô cảm thấy chút đau đớn.Nhưng trong nháy mắt nụ hôn kịch liệt của hắn làm cô không thể hô hấp.

Cứ có cảm giác hôm nay Thanh Phong Tuấn rất lạ ,ít nhất. Trong lòng hắn nhất định có tâm sự, rất không bình tĩnh.

Nhưng hắn không nói,cô cũng không hỏi,cố gắng không làm người phụ nữ khiến người khác chán ghét vứt bỏ.

Cô gái trong ngực mềm nhũn cánh môi tròn mịn,lúc ôm nhau hơi thở ảm áp quanh quẩn bên người,khiến hắn. Không tự chủ tìm đập thật nhanh!

Không thích hợp!Nơi đây không thích hợp làm chuyện đó,đây là căn bản tôn trọng cô! Mặc dù. hắn muốn lập tức ở đây yêu cô!

Thời điểm suy nghĩ đó hiện ra trong đầu,hắn đã hơi rời đi cánh môi Diệp Vị Ương,rồi lại ở cô thờ dốc chôn đầu thật sâu vào căn cổ tình tẻ trắng noãn,ngửi hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người cô,cố gắng đè nén thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Người đàn ông bên ngoài lãnh khốc lại rất tử tế

Thanh Phong Tuấn chôn đầu thật sâu vào cần cổ tinh tế trắng nõn Diệp Vị Ương, người hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, cố gắng đè nén thứ gì

Diệp Vị Ương không biết hẳn bất thành linh thay đổi, thân thể thử nhúc nhích muốn nghiêng nhìn kỹ nét mặt hẳn hiện tại. Hẳn thế này làm cô có chút đau lòng. Một người ưu tú như hẳn có đôi khi cũng khó xử sao?

“Đừng động! Một chút là được. chút nữa sẽ tốt thôi.” Thanh Phong Tuấn có vẻ đè nén. . .

Xoay người lại để cô tựa trên người hẳn, Thanh Phong Tuấn nhắm lại đôi mắt sâu thẳm như biển. Tay hẳn buông ra eo cô đổi thành nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài suôn mềm, thậm chí bắt đầu cách quần áo miêu tả đường cong phần lưng hoàn mỹ. Điều này khiến hẳn bỗng nhiên nhớ lại một chuyện ——

Phần lưng cô có rất nhiều vết sẹo cũ sâu hoặc cạn, dấu vết bị rất nhiều roi da ngược đãi. Thanh Phong Tuấn thủy chung không thể quên tâm trạng phức tạp khi nhìn thấy những vết thương đó.

Thế nên hẳn đỡ Diệp Vị Ương ngồi dậy trên bãi cỏ xanh mướt, nói một câu không đầu không đuôi: “Người muốn tìm đã tìm được, vết thương trên người em rất nhanh sẽ biến mất.”

Diệp Vị Ương nghe xong có chút kích động, cô cho rằng Thanh Phong Tuấn giúp cô hồi tưởng được tung tích của mẹ cùng Đông Phương Thước rồi, vì thế cả cơ thể trắng như tuyết có chút run rẩy, gió thổi qua vấy lụa trắng theo gió tung bay giống như cô bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất bình thường.

Nhìn thấy cô như thế, Thanh Phong Tuấn nhướng mày, kiên nhẫn giải thích: “Ý anh nói đến ông lão anh túc nước Z, những chuyện khác em đừng lo lắng, đợi tất cả sự việc chấm dứt em sẽ đem tất cả ngọn nguồn nói cho em biết. Có lẽ mấy ngày nữa bác sĩ sẽ tới đây, đến lúc đó có thể xóa đi vết sẹo cũ trên lưng em.”

Hắn mặc dù thích sự hoàn mỹ nhưng không đại biểu hẳn không thể dễ dàng tha thứ chút tỳ vết nào trên người cô. Hẳn thích con người Diệp Vị Ương, thích linh hồn của cô chứ không phải mấy quang vinh chói lọi bên ngoài, nhưng hẳn không thể chịu được tâm trạng phức tạp mỗi lần nhìn vết thương trên người Diệp Vị Ương! Day dứt đau lòng cùng tức giận, một vết sẹo lần nữa nhắc nhở hẳn, cô đã từng chịu ngược đãi cùng đau đớn thế nào.

Lời hẳn nhắc nhở Diệp Vị Ương nhớ ra vết thương trên lưng.

Đúng vậy, cô đã từng nhìn qua gương những dấu vết bị roi quất, ngang dọc giăng đầy khắp nơi, không sâu nhưng đủ để người thấy mà giật mình!

Nhìn cô vì chuyện khổ sở mà rừ xuống mi mắt, nén đi đau lòng cắn cánh môi, Thanh Phong Tuấn cầm lấy tay cô, đem nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay truyền lại cho cô.

Thời điểm được Thanh Phong Tuấn ôm lên đi qua bệ nước, phần lớn thanh âm huyền ảo truyền đến, Diệp Vị Ương nghi ngờ ngẩng đầu nhìn.

Hả? Các công nhân đang thi công? Giống như làm thêm một tầng bảo vệ? Chẳng lẽ do. lần trước cô không cẩn thận té xuống?

Ack. Nghi ngờ nhìn người đàn ông bên cạnh, cô chỉ chỉ hồ nước, nhỏ giọng hỏi: “Đây là anh an bài?”

Thanh Phong Tuấn không trả lời, chỉ là lạnh lùng gật đầu. Sau đó giống như kỷ tích hẳn bật cười, nụ cười như mặt trời mới mọc!

Cô còn nhớ rõ trước kia nữ quân gia từng chỉ vào hồ nước nói trước đó có vài người hầu ngã vào, bảo cô về sau cẩn thận hơn chút là được. Còn nói hồ nước đó Thiếu chủ thiết kế, bất luận người nào ngã xuống cũng khó xây lại như cũ.

Vậy. Hiện tại có thể xem như hẳn đang muốn bảo vệ cô không? Thật là người đàn ông bên ngoài lãnh khốc nhưng bên trong lại rất tử tế.

Diệp Vị Ương tâm trạng thay đổi rất nhanh, nét mặt vui vẻ đến nỗi khiến Thanh Phong Tuấn cũng cảm nhận được.

Chính là thế này! Chỉ một việc nhỏ đã đủ làm cô vui vẻ.

Vẫn tiếp tục ôm cô đi về phía trước, rồi cả cùng ăn tối, rồi cả hai sẽ có một đêm thật lãng mạn ấm áp, nhưng. . . . một cú điện thoại đã thay đổi cả!

Thanh Phong Tuấn sắc mặt bỗng thay đổi, thậm chí không kịp nói thêm một câu với Diệp Vị Ương, không có nửa phần do dự buông cô ra, bắt đầu chạy ra ngoài!

Chỉ thoáng cái thay đổi tất cả, hẳn không cẩn thận chạm qua bả vai cô, vì vậy. áo vest cô phủ thêm cho hẳn ướt sũng, không còn một chút ấm áp.

Vậy mà hẳn không hề quay đầu lại tựa như hoàn toàn quên lãng bóng hình xinh đẹp đang nhìn theo hẳn.

Diệp Vị Ương tự mình an ủi, có lẽ hẳn đang bận chuyện gấp, cô phải học cách thông cảm hẳn.

Tại sao cô lại thấy đêm nay thật lạnh? Một chút tự tin cũng không có, cô có thể cảm giác được bước chân kiên quyết rồi đi, thì ra căn biệt thự này là nơi giam cầm cô, còn có một người đàn ông vô cùng coi trọng người bên cạnh! Cô sớm nên nghĩ đến.

Hắn giục cương cười ngửa là một ngọn gió không bị ràng buộc, cô cũng không giữ được bước chân hắn.

Trong vòng một ngày nói đúng ra chỉ một buổi chiều, tâm trạng cô như tuột dốc không phanh tất cả đều vì một người. Yêu là thế này sao. Vạn Kiếp Bất Phục sao!

.....

Sau khi Thanh Phong Tuấn chạy về công ty chỉ thấy tiểu Ngân thất hồn lạc phách ngồi bệch dưới mặt đất, cùng nhau làm việc bấy lâu hắn đương nhiên biết tiểu Ngân là dạng người đặc biệt lạnh lùng, rất ít nói, nhưng Thanh Phong Tuấn chưa từng thấy qua hắn chán chường tiêu cực như hiện tại! Nguyên nhân là. sau khi Tiểu Ngân trả lời thẳng thừng không chịu chấp nhận lời đề nghị của lão gia rồi khỏi Thanh Phong Tuấn, trở về liền nhận được tin Tâm nha đầu vẫn đang hôn mê không khác gì sống thực vật bỗng nhiên mất thích!

Hiện trường rất hỗn loạn rõ ràng có dấu vết bị phá hủy, nói cách khác. Tâm nha đầu đã tỉnh lại nhưng không rõ tung tích.

Thanh Phong Tuấn hoàn toàn có thể hiểu loại tâm trạng hiện tại của Tiểu Ngân, tựa như Diệp Vị Ương lúc trước bỗng nhiên rời khỏi hắn, tâm trạng lo lắng xen lẫn khẩn trương giống như ngày tận thế sắp đến!

Đôi mắt đen như mực lóe lên tia sắc bén gấp dung nham nóng hổi. Nếu ông lão đó đã ép người quá đáng vậy kế hoạch của bọn họ xem ra phải thực hiện trước thời hạn.

Thanh Phong Tuấn cùng tiểu Ngân bắt đầu xác định sẽ tổ chức hôn lễ sau bảy này còn có ý cô động tuyên dương hôn lễ âm ỉ, mở tiệc chiêu đãi khách chân động khắp thành phố.

Tất cả báo chí, TV truyền thông, khắp nơi đều nói đến tin tức CEO Thanh Phong Tuấn tiền sinh sắp kết hôn cùng người vợ thần bí Hàn Thiên Tuyết !

Bên ngoài rối rít hỗn loạn, tại ngôi biệt thự Diệp Vị Ương sống vẫn yên tĩnh như thường ngày, vòng đi vòng lại chỉ có một mình Diệp Vị Ương cơ đơn trong tòa biệt thự.

Từ ngày tâm trạng hoàn toàn thay đổi sau buổi tối Thanh Phong Tuấn lần nữa rời đi, sau đó hắn như mai danh ẩn tích không hề quay lại, hắn không bao giờ trở lại nữa sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Cười, cười, cười đến chảy nước mắt.

Từ ngày tâm trạng hoàn toàn thay đổi buổi tối Thanh Phong Tuấn lần nữa rời đi, sau đó hắn như mai danh ẩn tích không hề quay lại, hắn không bao giờ trở lại nữa sao.

Muốn biết tin tức hắn, muốn biết hắn có chuyện gì không, bỗng dung lại phát hiện bản thân không có chút tin tức mà gần đây nữ quản gia lại vô cùng nghiêm khắc , không cho cô gọi điện thoại, không cho nhìn TV, thậm chí ngay cả báo cũng không được xem, ngay cả thầy giáo cũng không cho đến đây dạy cô sợ rằng ông ta nói tin tức bên ngoài.

Cô cảm giác mình như con chim bị nhốt trong lồng.

Ở trong căn biệt thự này cô là gì đây? Là búp bê có thể di động sao? Diệp Vị Ương đột nhiên cảm thấy mấy ngày gần đây không có Thanh Phong Tuấn bên cạnh cô thật không có bất kỳ lập trường.

Bên ngoài hắn có sự nghiệp, hắn có thể xoay người sai bước rồi đi mà cô lại bị giam cầm ở đây, trong lòng đầy áp phiến muộn.

A, tại sao lại đau lòng thế chứ? Tại sao. Cười, cười, mà nước mắt lại chảy ra?

.....

Những ngày qua mặc dù Thanh Phong Tuấn không trở lại lần nào nhưng hắn trước đó có nói qua ông lão anh túc nước Z sẽ tới.

Cô gái có biệt danh "bà lão Anh túc" cô gái này được gọi bà lão thật không thích hợp, cô ấy nhiều lắm chỉ chừng ba mươi tuổi, có lẽ do dùng thuốc sao nhìn cô rất trẻ, chẳng qua cơ thể hơi gầy, hình như đã lâu không nói nên giọng đặc biệt khàn khàn. Cô ấy bảo Diệp Vị Ương gọi mình. Lão thái bà. Mặc dù sự xưng hô này rất không tôn kính nhưng cô ấy lại kiên trì bắt Diệp Vị Ương gọi vậy, rốt cuộc Diệp Vị Ương lương thiện không còn cách, đành gật đầu đồng ý.

Trải qua hai lần phẫu thuật, lão thái bà có thể chữa khôi phục sống lưng Diệp Vị Ương trở nên trơn bóng không tỳ vết!

Diệp Vị Ương cảm thấy rất mới lại chẳng qua không có Thanh Phong Tuấn ở đây, một mình thật cô đơn, cô phát hiện mặc quần áo xinh đẹp hơn nữa, ở trong khu nhà cao cấp, cho cô có thể thay đổi hoàn toàn vẫn cảm thấy mất mát cùng cô đơn.

Thì ra cô cũng là người có lòng tham.

Thì ra cô rất muốn có hân bên cạnh .

.....
“ Tiểu thư, Thiếu chủ điện hạ nói hôm nay sẽ trở về.” Nữ quản gia dịu giọng nói.

Lúc này Diệp Vị Ương một mình yên tĩnh chỉnh sửa hoa trong vườn, mặc bộ váy công chúa màu lam nhạt, ánh mặt trời mỏng manh rơi lên người cô, người so với hoa còn đẹp hơn, duyên dáng không giống người phạm. Mỗi nhân viên làm việc thường len lén che giấu, sợ không cẩn thận nhìn đến thất thần.

Vì vậy Thanh Phong Tuấn gọi một chục cú điện thoại trở lại bảo nữ quản gia chuẩn bị bữa tối, vậy mà người phụ nữ nhìn qua rất cũ kỹ rất lạnh lùng lại chạy tới vườn hoa thông báo cô gái tinh khiết ngọt ngào.

Thời điểm nữ quản gia đến thông báo, Diệp Vị Ương đang mải mê trong bụi hoa thanh nhã.

Nếu có một ngày có người hỏi cô cuộc sống lý tưởng mà cô mong muốn là gì, cô nhất định sẽ nói: “Ồ một đảo nhỏ không người biết đến, không cần phồn hoa, trồng rau làm vườn, cùng người mình yêu sống cuộc sống bình thản.”

Mở to mắt xoay người lưng túng nhìn nữ quản gia, thử hỏi lại: “ Sao, đi đi vừa mới nói gì? Thật xin lỗi, tôi không nghe thấy.”

Mới vừa rồi cô mắt hồn hình như loáng thoáng nghe thấy. Hắn sắp trở lại? Là cô nghe lầm sao?

“Tiểu thư, Thiếu chủ điện hạ nói buổi chiều hắn sẽ về.”

Trở về? Hắn thật muốn trở về rồi hả ? Sau khi biết mất lâu như vậy?

Vốn cho rằng sẽ không quá kinh ngạc nhưng bây giờ vì tin hắn trở về lại gọn sóng!

Cô không thể khống chế kích động trong lòng, giống như một cô gái được cứu giúp dùng sức một đầu, cười nói: “Cám ơn đi, tôi biết rồi!”

Bước chân nhẹ nhàng chạy vào trong phòng.

Chạy qua phòng khách lớn, đi vào phòng bếp, xa xa khẽ gật đầu chào hỏi với nữ đầu bếp cùng quản gia, sau đó mở ra tủ lạnh bắt đầu tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

“Thiếu chủ điện hạ muốn trở về, tiểu thư muốn tự mình làm món ăn sao?” Nữ quản gia mở miệng hỏi.

“ Đúng vậy.” Cô không có năng lực giúp hắn, chỉ có thể làm tốt chuyện này.

Diệp Vị Ương đem nguyên liệu trong tủ lạnh lấy ra tất cả, thái độ rất nghiêm túc.

“Tiểu thư muốn làm món gì?” Nữ quản gia quan tâm hỏi, cô biết Diệp Vị Ương trong khoảng thời gian này tăng cường học cách nấu nướng, nhưng vẫn còn bận tâm cô làm không tốt, làm Thiếu chủ điện hạ không vui.

Diệp Vị Ương nhìn nguyên liệu nấu ăn phong phú, ack, có gà, có tôm lột vỏ, xương sườn, còn có rất nhiều rau quả. Vừa đúng có thể làm phần món ăn dinh dưỡng .

Suy nghĩ một chút, đem món ăn ở trong đầu tổ hợp nhiều lần, cô mới trả lời nữ quản gia: “Tôi muốn làm sườn xào chua ngọt, gà cay xé phay, và một ít món khác.”

Cô tin những thứ để trong tủ lạnh nhất định đều là món Thanh Phong Tuấn thích ăn.

Quả nhiên nữ quản gia thả lỏng giọng nói, thân thiện hỏi: “Tiểu thư có cần người giúp một tay không?”

Nhẹ nhàng lắc đầu : “Không cần.”

Rửa tay nấu canh, cô muốn tự tay nấu bữa tối cho hắn.

“Được rồi! Vậy tôi cùng đầu bếp chờ bên ngoài, tiểu thư có cần gì cứ lên tiếng với chúng tôi.” Nữ quản gia nói xong cùng đầu bếp lui ra ngoài.

Thời điểm cầm rau cải rửa sạch, Diệp Vị Ương cũng nhớ tới lúc cô còn nhỏ mẹ bận chuyện người nấu bay tới bay lui, luôn ném cô một mình ở nhà, mới

mấy tuổi đầu cô đã biết thái đồ ăn rửa rau.

Khi đó cô còn nhỏ, thức ăn cô làm cũng không ngon, nhưng nếu cô không làm mẹ cho dù ở nhà cũng kiên quyết không làm, mà cô lại không có tiền quà vật, không nấu cơm đồng nghĩa chịu đói bụng.

Khi đó cô vừa rửa rau vừa nhìn các người bạn chơi đùa bên ngoài cửa sổ, tiếng cười hồn nhiên sáng lảng, làm khoe môi cô không tự giác cong lên, thật hâm mộ bọn họ.

Nhưng đợi đến nụ cười từ từ lạnh đi, đợi đến tuổi tác từ từ lớn, cuộc sống cùng học tập đồng thời đè nặng lên đôi vai mảnh khảnh, khiến cô dường thành tính cách đặc biệt quật cường.

Nhưng bất luận thế nào, cô hiện tại chỉ muốn cảm ơn, ông trời đã tặng cô người đàn ông hoàn mỹ như Thanh Phong Tuấn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Cả đêm chăm sóc, không chịu uy hiếp!

Ừm, vô luận thế nào thì Diệp Vị Ương cũng muốn cảm ơn, cảm ơn trời xanh đã mang đến cho cô một người đàn ông ưu tú hoàn mỹ như Thanh Phong Tuấn!

Cô xóc lại tinh thần, cố gắng thuyết phục mình “Đừng suy nghĩ nhất định phải học được đầy đủ! Mình bây giờ vẫn còn chưa tốt, trình độ còn chưa đủ xứng đôi với hắn, nhất định phải càng nghiêm túc học tập hơn!”

Thời điểm Thanh Phong Tuấn và Tiểu Ngân đồng thời trở về nhưng vừa vào cửa, Tiểu Ngân đã tránh đi tìm Dạ Phi Phàm.

Mà Thanh Phong Tuấn thấy Diệp Vị Ương mặc tạp dề, bộ dạng một người vợ hiền.

Diệp Vị Ương rửa sạch tay, có thể nhìn ra giữa lông mày hắn có sự mệt mỏi, nhận lấy áo khoác tây của hắn, dùng ánh mắt ý bảo hắn ngồi xuống bàn ăn.

Cũng may, mặc dù hắn không khen đồ ăn Diệp Vị Ương làm rất ngon nhưng lại dùng hành động để nói, với tư thái quý tộc hắn đem thức ăn ăn tới một miếng cũng không bỏ sót lại.

Diệp Vị Ương cười, giờ khắc này trong lòng cô đang có một quyết định quan trọng không khó khăn như bình thường: Không cần nói nhiều lời lại tìm một chút gì chứng thực, cô phải học nhìn đôi mắt híp lại đó liền biết tất cả tâm ý của hắn!

Sau bữa cơm tối —————

Thanh Phong Tuấn đứng dậy tiến vào thư phòng, hắn không nói nhiều, Diệp Vị Ương đã pha một tách trà Long Tỉnh thượng hạng mang qua.

Sau khi ăn xong, uống một tách trà là thói quen của hắn, cô không quên.

Không khí giữa hai người nhất thời rất yên tĩnh.

Thanh Phong Tuấn ngồi vào ghế của mình, trên tay cầm bản tài liệu chưa phê duyệt đầu tiên.

Hắn quả thật rất bận, kể từ lúc âm thầm cắt đứt quan hệ với lão gia tử, hắn bắt đầu an bài rất nhiều công việc, bao gồm cả mạnh mẽ cải cách công việc nội bộ của tổ chức Âm Ảnh, có người tán thành hắn, có người phản đối hắn, trong một thời gian ngắn hắn nhất định phải làm cho quyết sách mới có hiệu quả tương ứng.

Đưa trà xong, Diệp Vị Ương không còn lý do lưu lại, đang chuẩn bị lui ra ngoài —————

“Vị Ương, tới đây, ngồi bên cạnh anh!” Thanh Phong Tuấn cũng không ngẩng đầu, chỉ mở miệng ngăn cô rời đi.

Vì vậy Diệp Vị Ương khéo léo ngồi bên cạnh hắn, cũng bởi vì không có ghế dư cô chấp nhận ngồi trên mặt thảm, đầu gối chống lên đệm, hai tay nắm lại, bộ dạng rất cô đơn.

Cô không lên tiếng, không muốn quấy rầy hắn.

Nhưng, Thanh Phong Tuấn vui đầu vào tài liệu lại khẽ nhủ mày, sau đó, buông tài liệu xuống, cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh.

Thật nhiều ngày bận rộn,hắn rất nhớ cô.

Nhưng khi trở lại nhìn thấy cô đầu tiên,ăn đồ ăn cô làm đầu tiên,tâm tình hắn dĩ thường vui vẻ,chưa bao giờ hết vui vẻ! Rất có mùi vị gia đình! Hắn nghĩ,hắn thật cao hứng khi lại được nhìn thấy cô gái nhỏ của hắn,người phụ nữ của hắn!

Hai tay đồng thời tách ra động tác nhanh chóng lại ôm ái,hắn đem cô từ trên thảm trải sàn kéo lên ôm ngang cô đến đùi của hắn, vùi đầu vào hõm cổ của cô,hít hương thơm của cô,thuận tiện thì thắm một câu “Ngồi dưới đất không tốt!”

Âm thanh khàn khàn khiến cô kinh ngạc,không tự chủ ôm chặt hông của hắn,nhẹ nhàng hỏi lại “Anh.Một lần hả?”

“Ừ,đừng động, đừng nói chuyện!” Hắn chỉ muốn ôm cô mà thân thể cũng có phản ứng,nhìn bộ dạng mà lâu rồi không thấy,thân thể hắn là thành thật nhất,rất nhớ mà cũng rất tham luyến cô gái mềm mại ấm áp này.

Thanh Phong Tuấn cũng không có thêm động tác nào khác.Thế giới trong thư phòng nhất thời yên lặng.Bàn tay hắn rời khỏi mái tóc Diệp Vị Ương.Cảm giác như một loại như tơ lụa mềm mại,hắn thích cô để tóc dài,vô cùng thích.

Nếu như hắn dự tính chính xác,cái hắn thích ở cô có rất nhiều. Thích cô dịu dàng có lúc quật cường,có lúc ngây thơ,thích tay nghề trồng cây của cô, thích tài nấu nướng tài trà đạo của cô,nghe nói gần đây cô học violin và piano cũng không tệ.

Ừm, tùy tiện một chút,hắn có thể đếm ra rất nhiều điểm hắn thích. Quan trọng hơn chính là không trở về biệt thự cũng không sao,trở về rồi lại càng không muốn rời đi,lại càng muốn cô vĩnh viễn ở nơi này làm bạn cả đời của mình.

“.....Tóc của em dường như đã dài thêm một chút!” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Anh nói em về sau đừng cắt tóc,cho nên.” Cô nguyện ý giữ lại tất cả những gì hắn thích.

Thanh Phong Tuấn cười mỉ hoặc,dùng một tay đóng dấu qua loa một loạt tài liệu.

Diệp Vị Ương chống tay quá lâu,trượt một chút cánh tay lại bị rách da,cô lại chỉ chịu đựng cười cười,tùy tiện đưa cánh tay vào trong áo xem đó không phải chuyện quan trọng.

Thanh Phong Tuấn nhìn như hành động tự ngược đãi mình,như vậy đưa cánh tay bị thương của cô vào trong miệng hút.Chỉ một cử động thân mật nhỏ lại giống như có dòng điện chạy qua truyền khắp toàn thân Diệp Vị Ương.

“.....Đồ ngốc!” Đây cũng à câu nói cuối cùng trong đêm đó của Thanh Phong Tuấn,trong lời nói mang theo thương yêu khó diễn tả.

Diệp Vị Ương giống như con mèo nhỏ rúc ở trong ngực Thanh Phong Tuấn,chuyện gì cũng không làm chỉ cảm thấy hắn dùng tay luôn vào mái tóc cô.

Thời gian trôi qua tĩnh lặng,vĩnh viễn như vậy thì thật là tốt. Một tiếng thờ dài rất nhẹ,nhẹ đến mức không để cho Thanh Phong Tuấn đang xem tài liệu phát giác

Không nhớ rõ mình ngủ từ lúc nào giống như có một đôi tay thon dài iảm áp ôm cô trở về phòng ngủ.

Nửa đêm thời tiếng thoáng lạnh,Diệp Vị Ương lần theo hơi ấm sát lại giống như bình yên nằm trong lồng ngực quen thuộc.

Dường như có vài nụ hôn nóng bỏng hôn lên môi cô,lên gáy.....thậm chí lên bụng.

“.....Ngô!” Cảm giác không rõ rệt lại rất dễ chịu!

Thật tốt,mùi vị hạnh phúc nồng đậm,nếu như vĩnh viễn không tỉnh lại thì thật tốt.

Sáng sớm khi tỉnh lại, Thanh Phong Tuấn quả nhiên không có ở đây.

Giống như.....hắn chưa bao giờ trở lại,giống như tất cả cảm giác tốt đẹp đó chỉ là giấc mộng.

Vội vàng đi rửa mặt,đổi lại một bộ váy xanh nhạt,cách theo làn váy thật dài không hề bận tâm đến dáng vẻ lễ nghi nữa,cũng không đi giày cao gót,cô để chân trần chạy trong biệt thự.

Không có,ngay cả dấu vết Thanh Phong Tuấn lưu lại sau khi trở về trên tầng thượng cũng không có.

Không có,ngay cả lâu một cũng không thấy thân ảnh tuấn dật của hắn.

Đôi mắt to của Diệp Vị Ương đầy xa lạ sợ hãi,ai tới nói cho cô biết,sự chăm sóc yên lặng hôm qua không phải là mơ?

Mặc kệ cái gì cũng không để ý, cô vẫn để chân trần như cũ chạy băng băng đến vườn hoa.

Không có.....Không có.....Không có.....Cái gì cũng không cóĐến nhà để xe lớn cũng không thấy xe của Thanh Phong Tuấn

Hắn đi,lại đi,hoặc là.....Hắn chưa từng trở lại?

Có một giai điệu êm tai mờ ảo từ trên bầu trời vang lên.

Nhịp tim Diệp Vị Ương đập như trống ngừng lên,trong mắt đầy sự vui mừng,cô tin tưởng người mà sáng sớm có thể tạo ra những âm thanh tuyệt vời như vậy chỉ có Thanh Phong Tuấn!

Ha ha,hắn quả thật đã trở lại,hắn thật sự đã ăn rất nhiều món ăn cô làm,hắn thật sự đã ôm cô ở thư phòng tổng lúc làm việc,sau đó lại ôm cô trở về phòng, bọn họ ngủ chung một gối,lồng ngực ấm áp đêm qua chính là của hắn! Đây không phải là do quá mức nhớ nhung mà sinh mộng cảnh!

Vậy mà ánh mắt trong trẻo cùng với nụ cười nở rộ sáng chói trên môi khi nhìn thấy bóng người trên ngọn cây kia thì trong nháy mắt vì kinh ngạc mà ngưng lại

Trên ngọn cây nam tử ở lá xanh tím tùm giữa,màu da càng thêm khỏe mạnh trắng nõn trắng như tuyết cao quý áo sơ mi ăn mỗi,một ánh sáng chói thủng màu đen Tuxedo nổi bật lên cả người hắn như ánh sáng vương tử xông phá tầng hắc ám xông lên tận bầu trời bao la.

Giữa môi hắn ngậm một phiến lá xanh,giai điệu tuyệt vời từ đó phát ra.

Diệp Vị Ương ngẩng đầu cũng với hắn nhìn nhau giống như thấy được quanh hắn có ánh sáng lưu ly dịu dàng trong suốt.

Nhưng, một người như vậy, một người tốt đẹp như vậy,không phải Thanh Phong Tuấn,mà là.....Dạ Phi Phàm!

Chợt một cơn gió thổi qua,thổi bay tà váy xanh nhạt của cô,cũng thổi tung mái tóc đen của Dạ Phi Phàm.Giống như giữa hai người không nên có dính dáng lại vừa khéo có quan hệ với nhau.

Từ trên ngọn cây,hắn nhảy xuống.

Theo động tác tự nhiên của hắn,vài chiếc lá nhẹ nhàng bay trên không trung rồi đáp xuống,có một phiến lá nghịch ngợm đậu ngay trên mái tóc dài của cô, cô hoàn toàn không hay.

Trong nháy mắt khi thấy rõ là Dạ Phi Phàm,trong mắt Diệp Vị Ương có một chút mất mát thấy rất rõ ràng.

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ quên rồi đi,cũng quên mất việc đi tìm bóng dáng người trong lòng mình.Giống như cảm giác mất mát đã chiếm trọn ý thức của cô.

Vì vậy, Dạ Phi Phàm ưu nhã đứng trước mặt cô,khi nâng cánh tay trắng nõn đến trước mặt hắn,sau đó cô mới giật mình tỉnh lại!

Lần trước vì chuyện hai người quá mức thâm mật sau đó Thanh Phong Tuấn tức giận nhanh chóng rời khỏi đầu cô,cô hốt hoảng lùi về phía sau một bước dài,hoảng sợ lại đề phòng hỏi “Anh.....Muốn làm gì?”

Ánh mắt đề phòng kia khiến cho người khác rất đau lòng.

Cánh tay giơ ra trên không của Dạ phi Phàm cứ cứng ngắc như thế hạ xuống,sau đó nở một nụ cười cô độc,trong mắt thâm thúy mệnh mông không thấy rõ tâm tình, hắn tiếp tục động tác lúc này.....

Có thể là bởi vì động tác của hắn quá mức êm ái cũng có thể là bởi vì trước đó nụ cười có hắn thoáng có vẻ cô đơn, Diệp Vị Ương lần này chỉ kinh ngạc nhìn hắn, không có né tránh.

Dạ Phi Phàm đem chiếc lá ụng trên đầu cô lấy xuống,khẽ neo lại đôi mắt đen,ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la màu xanh nhạt nói “.....Nha đầu, với bất kỳ ai em cũng đề phòng cũng không cần đề phòng với tôi. Tôi.....vĩnh viễn không thể làm em tổn thương. Mặc dù, trước đây tôi là kẻ khốn kiếp !”

Hắn nói xong câu đó,thế giới yên lặng,Diệp Vị Ương sững sờ đứng nguyên tại chỗ,không biết phản ứng thế nào. Cô biết mới vừa rồi cô hiểu nhầm hắn, cô cho là.....cho là hắn muốn giống lần trước công khai hôn cô. Nhưng hắn chỉ là có ý tốt,muốn giúp cô gỡ chiếc lá rụng trên đầu xuống mà thôi. Haizz,cô lại một lần nữa lấy bụng tiểu nhân so với lòng quân tử rồi.

Cho là Dạ Phi Phàm sau khi nói xong câu đó sẽ đi mất,vậy mà hắn lại khẽ cúi đầu,lại ngẩng đầu cùng cô nhìn thẳng lúc lại nhắm mắt lại giống như vô cùng khổ sở,hắn lại nói một câu mà ngay lúc đó Diệp Vị Ương khó có thể giải thích được “Nha đầu, nếu như em không muốn tôi tiếp tục đặt chân vào thế giới của em,hay nghĩ rằng muốn ngăn tôi đi về phía trước bước chân của em,như vậy.....về sau không cần xuất hiện trước mặt tôi cũng được!” Lời kia có vẻ có chút cầu khẩn chỉ là Diệp Vị Ương không có phát giác.

Dạ Phi Phàm vẫn tiếp tục chuyển đề tài,hắn vô tình liếc sang đôi chân trần,sau đó dường như rất tùy ý hỏi “Vội vã xuống lầu? Gấp đến mức....giày cũng quên mang? Vội vã như vậy là vì cái gì?”

“Vl.....không có gì cả.....” Diệp Vị Ương cúi đầu,cảm giác mất mát một lần nữa lại trở lại trong giọng nói của cô.

Đem đôi tay cùng một lúc xỏ vào túi đầu tây Tuxedo,Dạ Phi Phàm xoay người đến gần cây đại thụ vừa rồi,nhàn nhả dựa lưng lên thân thô chắc của cây

đại thụ nhưng trong giọng nói lại không chút nhân nhả, lời nói không tự chủ được lộ ra một chút quan tâm “Nha đầu..... em ở đây.....khổ sở?” Không cần suy nghĩ hẳn cũng biết vì ai, tóm lại là không phải vì hắn, đại khái là vì cái tên thanh Phong Tuấn kia thôi.

Diệp Vị Ương bối vì nghe được lời nói của hắn mà ngẩng đầu, cô nhìn hắn. Thật kỳ quái, trước đây Dạ Phi Phàm lãnh đạm khó gần, bình thường cô nói mười câu hắn cũng không nói lại một câu nhưng bây giờ lại cảm thấy thái độ của hắn đối với cô có rất nhiều thay đổi.

Cô không biết, Dạ Phi Phàm hỏi hận.

Cô không biết,sau khi trải qua công việc bận rộn như vậy,trên người cô đã có một loại khí chất vô cùng sạch sẽ đặc biệt nhẹ nhàng dễ chịu, dù sao thì cũng khiến cho người ta vô tình muốn gần gũi.

Nhìn Dạ Phi Phàm mặc bộ đồ Tuxedo giống như muốn tới một cuộc hội nghị quan trọng, mà hiện tại hần lại tùy ý dựa vào thân cây, động tác tùy ý như vậy lại rất thoải mái, khiến cho những chiếc lá cây đầy sức sống kia cũng phải làm đẹp cho hần. Diệp Vị Ương cảm thấy không khí hiện tại có chút lúng túng, cô đột nhiên không biết nói cái gì cho phải.

“.....Nha đầu, em ở đây khô sở?” Thấy cô bắt đầu rơi vào suy nghĩ, Dạ Phi Phàm lại đem câu hỏi trước đó hỏi lại một lần nữa.

Diệp vị Ương cũng thật lâu không đáp giống như lạc vào một ký ức mãi không ra được.

Bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, hẳn đứng dậy đi về hướng nhà để xe, cuối cùng không muốn cô tiếp tục có cảm giác mất mát ,kiên nhẫn giải thích ” Thanh Phong Tuấn hôm nay ra ngoài rất sớm,em không cần phải tìm. Lần sau cho dù có vội vã đi tìm một người, cũng phải nhớ mang giày . Nếu không.....trong vườn hoa nhiều nhánh cây như vậy, em.không may quệt phải chân khiến em bị thương thì phải làm sao bây giờ.Khi trở về nhớ đi chậm một chút. Tôi cũng phải tới dự một buổi tiệc,khoảng mấy ngày sẽ không trở về, nha đầu.em phải tự chăm sóc mình thật tốt!”

Đó là một câu ân cần quen thuộc vẫn nhớ trong lòng, giống như trước kia giữa họ chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì không vui.

Nói xong, thân ảnh tuần lữ của Dạ Phi Phàm đã hơi xa dần, cho tới cuối cùng kia “Nha đầu, nếu như một ngày nào đó thực sự bị thương, nhớ.....còn có thể quay về tìm tôi.....” cũng không có lọt vào tai Diệp Vị Ương.

.....

Tổng bộ tập toàn Nghịch Quang. Hôm nay có một vị khách không mời mà tới.

Khoảng cách tới hôn lễ của Thanh Phong Tuấn và Hàn thiên Tuyết chỉ còn hai ngày.

“Thiếu chủ, bên ngoài có một vị là Diệp Như Trân phu nhân tới tìm ngài!” Trong bộ đàm truyền đến một giọng nói.

Thanh Phong Tuấn ngạc nhiên một chút, thần sắc lạnh xuống một bậc, lạnh lùng nói “Cho bà ấy vào!”

Cửa mở, Diệp Như Trân hơn ba mươi tuổi mặc bộ trang phục nữ màu đen tối nhất như một nữ xã hội đen, bà nhìn vòng quanh bốn phía một cái, tùy tiện như đến nhà mình, sau đó thản nhiên ngồi xuống ghế salon đối diện Thanh Phong Tuấn.

Loại hành động này khiến Thanh Phong Tuấn không ngừng chán ghét, người phụ nữ này là một trong những hung thủ giết chết cha hắn năm xưa, chuyên chăm sóc Diệp Vi Ương cũng chưa từng thất lòng, một người phụ nữ ham muốn hư vinh, hắn tìm bà bao lâu nay không ngờ hôm nay bà ta lại đến tận cửa!

“Lá gan không nhò! Nói một chút xem, bà có lý do gì mà cho rằng đã tiến vào thì vẫn còn sống đi ra ngoài?” Giọng nói Thanh Phong Tuấn lạnh đến cực điểm.

“Không sai, tôi vẫn luôn tránh né sự đui giết của các người nhưng hiện tại tôi trốn đã quá mệt rồi, tôi nghe nói ngay cả Ưu Nhược Lan cũng chết trong tay các người, năm đó tôi cùng bà ta một phe. Hừ hừ, nếu như tôi không nhanh chóng tìm một bùa hộ mệnh cho mình trước, đao súng không có mắt, ngộ nhỡ đụng vào huyệt sống của các người thì biết làm sao bây giờ? Chắc chắn, chỉ là như đã nói, Diệp Như Trân tôi cả đời này thứ không thiếu nhất chính là vận may! Hiện tại, ………” Bà ta nói một câu thật dai, di chuyển đầu ngón tay xinh đẹp rất đặc ý.

Lông mày Thanh Phong Tuấn nhú lại càng sâu hơn, có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói “Tôi đếm ba tiếng, nếu bà không nói lý do cho dù trên tay bà có nắm giữ tin tức quan trọng mức nào, tôi sẽ không cho bà cơ hội mở miệng ra nói chuyện! Một, hai, ………”

Còn chưa có đến tới ba, Diệp Như Trần đột nhiên sợ hãi, bà thực sự rất sợ đứng trước mặt người đàn ông này, mặc dù bề ngoài bà giả bộ bình tĩnh, vì vậy bà vội vàng nói “Đừng đừng đừng! Tôi nói là được chứ gì? Kê làm đại sự thế nào mà lại không có kiên nhẫn! Tôi biết anh mất chiếc nhẫn đó ở nơi nào! Còn nữa.....anh còn phải lập tức cùng với người phụ nữ khác kết hôn, tôi tin rằng chuyện này đưa con gái không phải ruột thịt của tôi là Diệp Vị Ương cũng không biết phải không? Vẫn còn ngây ngốc đợi anh trở về cung chiều nó đúng chứ? Anh tin hay không cũng không sao nhưng nếu anh giết tôi rồi, vĩnh viễn anh cũng không biết được tung tích của chiếc nhẫn kia, sau khi tôi chết Diệp Vị Ương cũng sẽ thấy cuốn băng ghi hình do chính tôi ghi lại, tôi sẽ nói cho nó biết, anh vẫn lừa gạt nó! Từ ngày đầu tiên anh tiếp cận nó đã là một bí mật không thể cho ai biết! Lần đầu tiên anh và nó gặp mặt cũng là một sự sắp xếp hoàn hảo! Tôi cũng để cho nó biết anh cưới người khác! Anh nói, nếu nó biết những điều này, nó còn có thể ngu ngốc tiếp tục yêu anh sao? Nó sẽ không hận anh tới tận xương tủy sao? ha ha ha ha ha

Tiếp cười của bà ta cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì Thanh Phong Tuấn đã bắn một phát súng xuyên qua trán bà ta, máu tươi như bức tranh chảy xuống trên gương mặt già nua, vô cùng thê thảm.

“Tôi cả đời ghét nhất bị người khác uy hiếp. Bà, sớm nên chết đi rồi!” Thanh Phong Tuấn cuối cùng cũng hướng về phía xác Diệp Như Trân chết không nhắm mắt nói.

Nếu như nói năm đó Ưu Nhược Lan lừa gạt tình cảm của cha nuôi Thanh Phong Tuấn, cuối cùng khiến ông bị liệt nằm trên giường hơn mười năm, như vậy còn lại Diệp Như Trân một đao tàn nhẫn giết chết ông dùng lời nói lừa gạt hết tài sản của cha nuôi

Những năm nay chịu đựng mà phát bực, có thể nhẫn nhịn đến tận bây giờ quả là không dễ dàng, đang nghe tiếng cười ngông cuồng của bà ta dường như không còn tự chủ nữa. Người đáng chết cuối cùng cũng phải chết. Mỗi người cũng vì hành động của mình mà phải trả một cái giá thật lớn.

Mà hần tin mặc dù Diệp Như Trân chết rồi, Vị Ương tuyệt đối cũng không trách hần. Về phần vị trí chiếc nhẫn, sau này hỏi Diệp vị Ương là đủ rồi.

Hần chỉ sợ nhất là sự sắp xếp tỷ mỉ để gặp Diệp vị Ương. Sau khi hôn lễ giả chấm dứt, tìm một cơ hội thích hợp, hần sẽ nói chuyện thẳng thắn với Diệp Vị Ương.

Để đàn em dọn dẹp xác Diệp Như Trân, Thanh Phong Tuấn lại nghĩ tới Diệp Vị Ương, cô gái nhỏ đó với thiên tài cũng không khác nhau là bao. Dường như mỗi lần giáo viên dạy tại nhà cũng đều khen cô. Cho dù là cắm hoa, nấu nướng, trà đạo, hay cả âm nhạc, các giáo viên đều khen cô trời sinh kỳ tài, dạy bất kỳ cái gì cũng học được. Dĩ nhiên, bản thân cô cũng không phải khổ luyện bình thường.

Đặc biệt là cô đã học qua khóa nghi lễ, thành tích quả thật khiến cho người ta than lên vì sợ hãi! Mới học chưa đến nửa năm, cô đã trở thành người mẫu nổi tiếng, thành công hơn là được đào tạo thành một người phụ nữ xã hội học thượng lưu cao quý trang nhã, nói trên người cô có khí phách của một vị hoàng hậu cũng không quá.

À, ở phương diện học tập này, hần có ý gây khó dễ cho cô. Nếu cô học được thành thạo như vậy, hần liền tự ý làm chủ thay cô tăng thêm khóa học piano, và quyền thuật chờ cô! Cô gái nhỏ trời sinh cần được bảo vệ như vậy? Quyền thuật nhất định không phù hợp để cô luyện tập? Hần chờ cô kêu không chịu nổi, chờ một trong số các giáo viên lúc đầu nói với hần, nha đầu này căn bản không thể học được cái này! Sau đó, hần cho cô một đường rút lui.

Nhưng lại không có ! Ít nhất là tới bây giờ, giáo viên vẫn nhìn thấy mặt tốt của cô, mà cô luyện quyền luyện đến nửa đêm hai giờ, có lúc ngã bị thương cũng không kêu đau nửa tiếng.

Cô không kêu khổ hần liền tức giận, cố ý giằng co với cô muốn xem xem rốt cuộc cô quyết cường kiên trì cho tới khi nào. Chỉ là mỗi lần ôm cô nghỉ ngơi, động tác lại không tự chủ được nhẹ nhàng, sợ sợ ý một chút sẽ làm cô bị thương.

A, vì vậy, hần chưa chờ đến khi cô đầu hần thì mình cũng nhanh đầu hàng. Nhưng khổ nỗi khó khăn kia cũng không đẩy lùi đi ý chí của cô, ngược lại khiến cô luyện thành cô gái kiên cường nhất.....

Thanh Phong Tuấn nghĩ tới dây cau này vuốt vuốt trán của mình, không hề báo trước Diệp Vị Ương với mái tóc đen dài lại xuất hiện trong đầu óc hần, các giác thái mái kia, dịu dàng mềm mại.....

Không được! Không cần suy nghĩ nữa! Hần biết hiện có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, không thể phân tâm, hần không thể lại muốn cô!

.....

Bên trong biệt thự của Thanh Phong Tuấn. Cửa phòng của Diệp Vị Ương bị gõ vang lên.

Cửa mở, người đi vào là nữ quản gia.

“A đi, cô tìm cháu có việc gì ạ?” Đôi mắt to sáng ngời của Diệp Vị Ương nháy một cái, trong đó thoáng có thứ ánh sáng chờ mong. Chẳng lẽ là... Tuấn đã trở lại? Gần đây hần càng ngày càng bận rộn, lần trước chung đụng ngắn ngủi mấy giờ sau đó cũng không trở lại.

“Diệp tiểu thư, vừa rồi Tà La đường chủ tiểu Ngân gọi điện về cũng đưa tới một cái thẻ, nói là để cô cầm giúp một lẵng hoa, kể cả phần lễ vật đóng gói này, sau đó thiếu chủ sẽ trở về mang đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ôn nhu hôn, nhẹ nhàng run rẩy, đêm cuối cùng!

Beta: Tieumanulk

“Diệp tiểu thư, vừa rồi Tả La đường chủ tiểu Ngân gọi điện về cũng đưa tới một cái thẻ, nói để cô cầm giúp một lẵng hoa, kể cả phần lễ vật đóng gói này, sau đó thiếu chủ sẽ trở về mang đi!”

A? Hắn quay trở lại? Hắn thật muốn trở lại rồi!

Thật tốt quá, coi như tiện thể chạy về gặp mặt một lần cũng tốt! Hơn nữa, Hôm nay hình như là lễ tình nhân! Trước giờ không hề mong đợi một ngày lễ trôi qua bởi vì người quá đặc biệt, hơn nữa lại không có hi vọng. Dĩ nhiên, hi vọng của Diệp Vị Ương rất nhỏ, chỉ cần có thể nhìn thấy Thanh Phong Tuấn ở đây một ngày chính là thứ quà tặng tốt nhất.

Khôi phục tinh thần, Diệp Vị Ương quay lại nhìn nữ quản gia đang ôm tới bó hoa tươi, rất nhiều rất nhiều a!

Tất cả đều là những bông hoa bách hợp hoa hồng tươi non! Từng đó đủ để cô bó được mười mấy bó hoa tươi rồi!

Ách, hẳn dường như rất tin tưởng kỹ năng bó hoa của cô! Như vậy, nhất định không thể để hắn thất vọng!

“Còn kịp thời gian không?” Nữ quản gia có chút lo lắng nhìn những bông hoa trên tay.

“Dì à, dì yên tâm, không thành vấn đề.” Diệp Vị Ương cười nhạt đưa tay nhận lấy hoa, quà tặng và thẻ, đem hoa đặt cẩn thận trên bàn đọc sách, tìm túi đồ dùng trong ngăn kéo bắt đầu công việc bận rộn.

Không biết lúc đầu Thanh Phong Tuấn biết cô rất giỏi cắm hoa tươi! Khi hắn nói câu nói này cũng không tốt cho lắm, giọng nói vẫn bình tĩnh nhưng cô lại len lén vui vẻ mỗi ngày liền.

Hắn thích sạch sẽ cho dù ít trở lại mỗi ngày cô cũng sẽ thay một lẵng bách hợp mới trong phòng hắn, đến toàn bộ đồ đạc lau đến không còn một hạt bụi. Hiện tại cô cần bản là trở thành nữ giúp việc riêng trong phòng của hắn, cô cũng rất thích vì hắn mà làm nhiều chuyện một chút.

Trước khi bó hoa, Diệp Vị Ương nghĩ đến dùng dây ruy băng kết hộp quà lại. Mở hộp quà ra, muốn nhìn xem bên trong là thứ quan trọng nào để lựa chọn loại ruy băng thích hợp.

Bên trong là một sợi dây chuyền hồng bảo thạch hình trái tim sáng chói.

Ánh sáng chói mắt kia dường như khiến cô mờ mắt không nổi! Rất đẹp, nhưng Diệp Vị Ương cũng không thêm muốn, cô cũng không phải cô gái háms giàu coi trọng vật chất. Trên cổ tay cô là một cặp vòng ngọc màu xanh biếc, là trước kia Thanh Phong Tuấn hộp cổ đồng giữ độc quyền về thị trường mua cho cô.

Hắn nói, thứ ngọc trong suốt xanh biếc này đặc biệt sạch sẽ giống cô. Như vậy trước tiên phải học cách tin tưởng hắn, đơn giản là không hoài nghi hắn. Giờ phút này cô tình nguyện tin tưởng vì đại diện đối tác mà công ty đàm phán làm hợp đồng là một cô gái, cho nên mới muốn tặng chút lễ gặp mặt.

Đúng, chính là như thế, thế giới bên ngoài cô nhìn không tới cho nên liền cố gắng thuyết phục ý nghĩ của chính mình. Đóng nắp hộp quà, cô hít sâu, từ từ khỏi phục suy nghĩ của mình, đem giấy bọc gói thành tầng tầng lớp lớp cuộn sóng, làm thành hình dáng của một đóa hoa phức tạp, hai bên cánh hoa lại xếp hành hình hai con hồ điệp (bướm bướm) muốn tung cánh bay đi

Gói hộp quà cẩn thận, nhìn xung quanh nhẹ nhàng lắc hai cái cánh hồ điệp sẽ rung động, trong lòng Diệp Vị Ương đặt cái tên cho hộp quà là tùy tâm

Để hộp quà tặng xuống, cô lựa ra những bông hoa sắc vàng như ánh sáng mặt trời, một đóa lại một đóa cô tạo thành một khối cầu hoa vàng kim, mùa vàng xinh đẹp! Màu vàng chói mắt!

Cô dùng giấy nhẵn lụa tím tím bọc chúng lại, cô dùng dải lụa màu vàng kim, màu hồng kết lại theo kiểu Pháp, đây là khi học khóa lễ nghi cô tìm thấy trên một cuốn sách rất hợp để tặng bó hoa quá giá này cho một cô gái trẻ tuổi.

Bó hoa quý giá? Cô gái trẻ tuổi? Không nhận được, Diệp Vị Ương lại nhìn bó hoa cùng với hộp quà và tấm thẻ nằm yên tĩnh ở giữa.

Tất cả nghi ngờ chỉ cần rút tấm thiệp ra là có thể biết rõ chân tướng,

Nhịp tim đột nhiên đập nhanh hơn, tay Diệp Vị Ương như bị ma cui quỷ khiến nhích lại gần tấm thiệp.

Chút lý trí còn lại vẫn còn giãy dụa, ————— Không! Không thể nhìn! Đó là chuyện riêng tư của Thanh Phong Tuấn, cô đáp ứng không tìm hiểu bất cứ chuyện gì của hắn.

Nhắm mắt lại, dùng sức hít vào, Diệp Vị Ương xoắn xuýt buông tấm thiệp xuống, cô lấy ra trong ngăn kéo một cây nến dùng để làm những bông hoa khô, lại lựa ra một đóa hoa cúc gói một bó hoa tương tự hộp quà vàng kim.

Trở lại trước bàn đọc sách, mấy lần muốn đốt cây nến nhưng lại bởi vì có chút không yên lòng cho nên cũng không có thanh công.

Lại cẩn cẩn môi dưới, cuối cùng cũng không cưỡng lại lòng hiếu kỳ, cô run rẩy lo lắng cầm tấm thiệp lên.

Mở ra, bên trong tấm thiệp là hai tầng tình xảo, tầng thứ nhất là... hình hai người chụp chung! Trong hình Thanh Phong Tuấn ôm lấy một nữ sinh trông rất trẻ tuổi là một cô gái có mái tóc hơi xoăn, cô ấy cười trên nét mặt tràn đầy hạnh phúc, cô ấy là.....Hàn Thiên Tuyết!

Diệp Vị Ương cảm giác như mắt cô trong một thời gian ngắn không thể nhìn thấy gì, cố gắng tròn to mắt nhưng vẫn không thấy rõ hình dáng của hai người trong hình, thì ra là....là khóc, chảy nước mắt, mắt mờ hồ.....

Khò sờ mở ra tầng thứ hai của tấm thiệp, bên trong có dòng chữ cương nghị ngắn gọn ——

Mong rằng lễ cưới sắp tới của Thanh Phong Tuấn tiên sinh cùng phu nhân Hàn Thiên Tuyết được cử hành thuận lợi, chúc tân hôn vui vẻ!

Diệp Vị Ương nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà cố gấp chớp mắt thật lâu, cũng không thể khiến nước mắt ngừng rơi. Rất nhanh gấp tấm thiệp lại, một lần nữa đem nó đặt vào giữa bó hoa và hộp quà, đôi tay run rẩy dữ dội đôi mắt chớp liên tục.

Nhảy mắt tuôn ra một chuỗi nước mắt thương tâm.

Hay cho một câu.....lễ cưới sắp tới!

Thì ra hần muốn cùng chị Hàn Thiên Tuyết kết hôn!

Hàn Thiên Tuyết, cái tên thật êm tai cũng là một người rất đẹp, trong hình ở bên cạnh Thanh Phong Tuấn ưu tú như vậy, thật xứng đôi!

Nước mắt Diệp Vị Ương một giọt lại một giọt rơi xuống, rơi xuống cánh hoa kiều diễm trông vô cùng giống với giọt sương ban mai.

Sự thật tàn nhẫn trước mắt cô, Diệp Vị Ương dùng sức lau đi nước mắt, dùng sức nắm chặt nắm tay.

Cô dùng sức cùng với khóe môi cố ý nở ra một nụ cười nhưng thế nào cũng không hợp, cũng là cách duy nhất bây giờ cô có thể dùng để che giấu.

Nắm quyền, dùng sức, lại dùng sức, móng tay cắm thật sâu vào làn da trắng như tuyết, cô không đau cũng không thương! Cô tự nói với mình, Diệp Vị Ương cô không sợ khổ nạn! Chết nghiêng răng, dù cho là độc roi, súng hay chết đi chẳng nữa cũng không sợ, cô còn sợ cái gì?

Sợ bị vứt bỏ sao? Không việc gì hết, không biệc gì hết, có thể chuyện tình không phải tệ đến thế, cô có thể đem sự thật tàn nhẫn kia vượt qua! Có lẽ đây chỉ là một kế hoạch của Thanh Phong Tuấn, cuối cùng hần nhất định sẽ không cưới người khác, nhất định sẽ không! Hần nói chờ rất cả phong ba qua đi hần sẽ cưới cô! Hần đã đáp ứng cô!

Hít thật sâu, lại thở ra, đem tất cả chua xót khóa lại trong lòng. cô một khắc cũng không tháo nụ cười của mình xuống, chỉ sợ một khi đã buông lỏng thì sẽ không thể giả vờ trở lại nữa.

Buông nắm đấm ra, không xem xem móng tay có lưu lại vết thương không, cô yên lặng bước tới bàn trang điểm, bắt đầu nghiêm túc nhìn kĩ mình.

Thật may là nụ cười vẫn còn đừng khóc, đừng thương tâm, tự thuyết phục mình chỉ cần một ngày hần không mở miệng, cô lại có thể tiếp tục ở bên cạnh hần, đây chỉ là một kế hoạch của hần, không phải hần thực sự muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn phải không?

Lại trở về trước bàn, lúc này cô dễ dàng đem cây nến đốt lên.

Nến cháy như đang thiêu đốt lòng cô, đem lòng cô cháy thành từng giọt từng giọt sáp nến đỏ tươi, chậm rãi rơi xuống đọng lại ở giải ruy băng, nến đỏ dần dần lớn hơn, ngọn lửa đau đớn không truyền đến cảm giác gì, thì ngược lại nhỏ xuống trên cánh tay không ngờ như thế khò sờ nụ cười nước mắt ở nóng tâm.....

Khi cửa phòng của Diệp Vị Ương một lần nữa mở ra, người bước vào không phải nữ quản gia mà là Thanh phong Tuấn.

Sắc mặt cô một lần nữa tái nhợt, mi mắt dưới vì khóc mà sưng lên không có hóa trang chỉ đánh một lớp phấn mỏng.

Cô thanh nhã, lãnh đạm như không có chuyện gì xảy ra giống như sự đau khổ giã vụn trong lòng cô trước đó không hề có.

Lòng cô đau, nhưng.....hai tay cô nắm chặt, điệu bộ thanh nhã gập đầu mỉm cười với hần.

“Vị Ương, em làm sao vậy?” Thanh Phong Tuấn cau mày mở miệng hỏi trước.

Mơ hồ cảm thấy cô không giống như mình thường, nhưng lại không thể nhìn ra cô có chuyện gì.

“Ha ha, em không sao. Em có thể có chuyện gì chứ. A, đúng rồi, Tiểu Ngân nói anh muốn em bó mấy bó hoa tươi, anh ấy nói anh sẽ trở về mang đi, quả nhiên anh trở về rồi. Anh xem, thật may em làm cũng khá nhanh, đã giúp anh bó kĩ lại hết rồi.”

Lông mày Thanh Phong Tuấn nhíu lại sâu hơn, nghi ngờ hỏi “Tiểu Ngân bận đi làm những chuyện khác rồi, không thể gọi điện thoại tới biệt thự được. Cũng không thể nào để em giúp bó mấy bó hoa. Em chờ một chút, tôi gọi điện thoại xác nhận.”

.....

Hai phút sau sắc mặt Thanh Phong Tuấn xanh mét, nắm chặt nắm đấm, nói “Tiểu Ngân hoàn toàn không gọi điện thoại tới đây, các người bị lừa rồi. Xem ra hệ thống phòng vệ ở đây còn chưa đủ bảo mật, người ngoài mặc dù không thể xông vào đây được nhưng cũng đã tra được số điện thoại ở đây!”

“À, như vậy, chỗ hoa kia em đã gói kĩ rồi, hay tặng anh nha!” Diệp Vị ương lại thở phào nhẹ nhõm, thì ra thực sự là do người ngoài quấy rối. Nói như vậy tám thiệp kia cũng là giả. Thật tốt quá!

“Được, để tôi xem, ngộ nhờ trên bó hoa có người động tay động chân trước thì phiền toái lắm!” Thanh Phong Tuấn quyết định kiểm tra hoa cùng thứ quà tặng kia, tốt nhất là đem tất cả vứt hết đi, nếu trên đó có thoa độc được tác vậy hậu quả vô cùng đáng sợ.

Diệp Vị Ương gạt đầu một cái, cô thuận theo giao bó hoa cùng hộp quà cho Thanh Phong Tuấn, lại đem tám thiệp khiến cho người ta dễ hiểu nhầm nhét xuống cuối bàn, không muốn Thanh Phong Tuấn mất hứng khi nhìn thấy.

Trong lúc đưa hoa cho Thanh Phong Tuấn tay cô không cẩn thận chạm phải tay hắn.

Trong lòng run lên, theo bản năng lùi lại phía sau một bước.

Dường như không hài lòng với bản năng mờ ám này của Diệp Vị Ương, thân là thiếu chủ hắc đạo Thanh Phong Tuấn dùng ngón chân thử qua, phát hiện hoa cùng quà tặng không có gì bất thường, hắn một tay cầm bó hoa, một tay kéo cô lại.

Bởi vì sợ làm bó hoa bị hỏng, sợ đem thành quả lao động tuyệt đẹp của cô làm hư mất cho nên động tác của hắn rất nhẹ nhàng cũng rất có mức độ, chỉ ẩm xuống trán cô một cái hờm.

Thanh Phong Tuấn hôn, khiến lông mi thật dài của Diệp Vị Ương run rẩy thật lâu.

“Như vậy.....tôi còn có chuyện phải đi trước!” Thật ra thì trong lòng hắn không hề muốn đi, còn muốn ở lại lâu hơn một chút.

Ban đêm, ở nơi này người người vui vẻ tình nhân để nàng ở lại một mình cô đơn như vậy, hắn.....có chút không muốn cùng thua thiệt.

Nhìn vào hai mắt cô nhiều hơn nửa nhưng càng nhìn cô, Thanh Phong Tuấn càng cảm thấy mình không thể rời tầm mắt!

Đáng chết! Từ lúc nào mà hắn đã trúng độc của cô?

Kiểm chế! Hắn nhất định có thể vượt qua dục vọng của mình.

Xoay người, hắn ép mình ra khỏi không gian có Diệp Vị Ương. Diệp Vị Ương đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn. Đột nhiên cô kêu hắn “Chờ chút! Có thể hay không.....”

Khi cô mới mở miệng nói chữ đầu tiên thì hắn đã dừng lại. Lại nhanh chóng xoay người, trông mắt thâm thúy như biển xuất hiện nụ cười vui vẻ “Có chuyện gì sao?!”

Ánh mắt của anh rất dịu dàng cảm giác rất thân mật.

“Có thể để mọi người nghỉ ngơi được không, lễ tình nhân đối với rất nhiều người mà nói thì đó là một ngày lễ quan trọng.”

Thanh Phong Tuấn liếc mắt nhìn cô một cái, một lần nữa xác định yêu cầu của cô, cái nhìn này rất phát đạt.

Nhưng cô giống như đã qua một thời gian dài sống chung với hắn rất hiểu hắn, hiểu những suy nghĩ của hắn. Cô vội vàng đảm bảo nói “Anh để tất cả những người giúp việc nghỉ một ngày, em đảm bảo sẽ không tự mình rời đi, em từng đáp ứng anh, em sẽ không tự tiện rời khỏi nơi này!”

“Em.....thật có thể làm được?” Hắn cảm giác hôm nay cô rất khác.

“Hãy tin em, em sẽ làm được!” Diệp Vị Ương càng cúi đầu thấp hơn, trong giọng nói ngọt ngào mềm nhũn không giấu được một chút mệt mỏi. Cuộc sống như thế, hắn có việc không ở lại đây, như vậy ai cô cũng không muốn nhìn thấy. Hiện tại tâm tình của cô rất phức tạp, nguy trang được cũng thật vất vả, cô chỉ nghĩ làm một người ngây ngô thật tốt, an tĩnh gặm nhấm vết thương, không muốn nhìn thấy bất kì ai, có thể tìm mọi cách để an ủi mình nhưng vẫn không giải thích được, tám thiệp với những hành động gài dây của Thanh Phong Tuấn khiến cho cô có một chút nghi ngờ, cảm giác mất đi sự an toàn.

“Nếu tôi để mọi người nghỉ, em có chắc tự chăm sóc tốt cho mình không? Còn nữa, buổi tối.....em muốn làm gì?” Hắn đang nghĩ, hôm nay là lễ tình nhân, cô có cảm thấy cô đơn hay không?

Nhưng hôm nay tiệc cưới được bố trí vào buổi tối vô cùng quan trọng, hắn không thể vắng mặt.

Diệp Vị Ương chỉ chỉ lên bàn “Có rất nhiều hoa đang chờ em gói lại gọn gàng, hơn nữa.....em còn muốn thư xác nhận!” Diệp Vị Ương tùy tiện đặt ra một lý do, lễ tình nhân ban đêm làm bạn chính là những đóa hoa tươi không biểu tình nhưng.....không thể oán giận, đây là quyết định khi đi theo hắn, cô qua qua hết những quyền lợi của mình.

“Được, tôi sẽ dặn họ, ngoại trừ bảo vệ của biệt thự nơi này rất an toàn, em tự chăm sóc mình thật tốt. Đừng quên em đã đáp ứng tôi chuyện đó, đừng tự tiện rời đi nữa!” Câu phía sau hắn cũng không biết là nói cho ai nghe, tóm lại là muốn cho mình yên tâm đi, thì ra là hắn đã có thói quen có cô ở phía sau, chỉ sợ cô đột nhiên biến mất.

“Ừ, em biết rồi!”

Vì vậy Thanh Phong Tuấn lại vội vã rời đi.

Nhìn cách cửa kia thật lâu, ánh mắt Diệp Vị Ương có chút trống rỗng, thật lâu cũng không có chớp một cái.

Rốt cuộc, đã không cần tiếp tục nguy trang, nụ cười của cô không còn, bà vai mảnh khảnh của cô cũng không gánh được nội tâm nặng nề bị ai, cô co lại trên nền đất, một tư thế vô cùng cô đơn tự mình ôm lấy mình. Gần đây cô luôn cảm thấy rất bất an, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra.

Mà cùng một ngày, trong bữa tiệc được sắp xếp cẩn thận, có mấy lần hình ảnh cô đơn của Diệp Vị Ương hiện ra trong đầu Thanh Phong Tuấn. Cả hội trường bữa tiệc được sắp xếp chặt kín, hẳn có chút không an lòng. Vì vậy hắn đem hôn lễ lùi lại bảy ngày, vừa đủ một tuần lễ, hẳn cho lão gia từ một lý do là Hàn Thiên Tuyết làm bạn với hắn trong năm năm rất cô độc nên quyết định phải kết hôn, nhất định phải chú trọng đến từng chi tiết không được để lại bất kỳ tiếc nuối nào, bảy ngày đủ để vài người bạn từ nước ngoài có thể về nước chúc mừng, náo nhiệt một chút.

Nếu tất cả những chuyện này đều kết thúc, ông cụ dường như cái gì cũng không sợ đáp ứng yêu cầu của hắn.

Vì vậy, buổi tối lễ tình nhân hôm đó, Thanh Phong Tuấn bất chấp tất cả chạy về biệt thự, hắn như một lữ nhân tìm được một ngôi nhà để dừng lại, tìm được nguồn nước suối giải khát cùng Diệp Vị Ương hết sức dây dưa.

Nhưng kể từ sau khi thấy được tấm thiệp quý dị, Diệp Vị Ương càng trở nên trầm mặc. Cô không cách nào tưởng tượng nếu như Thanh Phong Tuấn không thương cô, cô có thể đau lòng đến chết hay không?

Cô độc đối với Diệp Vị Ương mà nói thì đó là cuộc sống bình thường, rất nhiều thốn gian so với dự định hơn cho việc học tập của mình, cô rất ghét bản thân mình hiện tại dễ dàng lo được lo mất, cô muốn cố gắng trở lại làm một cô gái dũng cảm không sợ chết không sợ khổ không sợ lạc như trước.

Nếu như..... nói là nếu như có một ngày, cô bị buộc phải bước ra khỏi nơi này, như vậy cô liền tự nói với mình coi như nước mắt đã chảy hết, tuyệt đối không quay đầu trở lại.

Cô yêu thì yêu. Nhưng nếu như không có được tình yêu kia, cô không muốn giống như tù nhân hèn mọn ở lại nơi này, nếu ngày đó thực sự đến cô sẽ chọn rời đi.

Loại tâm tình này chuyển biến rất nhanh khiến Diệp Vị Ương càng trở nên bình tĩnh thông dong, từ một cô gái trẻ trung hay xấu hổ trở thành một cô gái xinh đẹp mềm mại lãnh đạm.

Về đẹp của cô được ông trời ưu ái tuyệt mỹ đến không thể tìm ra nhược điểm, vóc người cao gầy ưu nhã, sau đó.... còn có mái tóc đen dài như mực! Đó là thứ Thanh Phong Tuấn yêu cầu để lại, cô để lại một mái tóc đem bóng như thác nước nhìn bóng lưng của cô cao quý mê say.

Dung nhan thanh lệ tuyệt thế xuất trần lại cô đơn trong căn phòng sang trọng cao nhất trong biệt thự! Chỉ vì một người là Thanh Phong Tuấn!

Giống như đã quên hết thời gian cùng buồn vui, cô an tĩnh học tập, an tĩnh chăm sóc cây cỏ, , an tĩnh. chờ hắn thỉnh thoảng trở về.

Diệp Vị Ương rất thích ở dưới ánh đèn sáng chói ngắm chiếc vòng phi thủy thật lâu. Đó là quà Thanh Phong Tuấn tặng cô, cô rất thích rất quý trọng nó. cũng không phải vì bản thân quà tặng là đồ đắt giá mà là do câu nói kia lúc hắn tặng quà.

Hắn nói ” Em và nó đều óng ánh trong suốt giống nhau!”

Vì để thỏa mãn sự yêu thích của cô, Thanh Phong Tuấn nhờ bác làm vườn gieo rất nhiều hạt giống hoa hồng bách hợp, hải dụ, thiên đường điều, mãn thiên tinh.

Dường như chỉ cần là hoa có thể tìm được trong cửa hàng hoa bên trong biệt thự này đều có đủ.

Nơi này thành vườn hoa mỹ lệ, mấy lần người lạ qua đường đi qua nơi này cũng sẽ đứng cách lan can rất xa nhìn nhau khen ngợi

Lấy ra giỏ hoa cùng cây kéo, tỉa lá cho vài cây hoa hồng.

Thanh Phong Tuấn từng nói cô giống như loài hoa bách hợp. Nhưng mọi người cũng nói hoa hồng tượng trưng cho tình yêu. Vì vậy, cô yêu hoa hồng hơn bách hợp. Trong suốt một khoảng thời gian rất dài cũng chứng minh rằng cô yêu hắn hơn mình.

Cô từng tự tiên thay thế hoa bách hợp bằng hoa hồng, một chậu mang vào phòng ngủ của hắn, yên lặng đem tình yêu của cô tới cạnh hắn. Nhưng, những điều này hắn không hiểu.

Cô trộn một mì và trứng gà làm sủi cảo, lấy cánh hoa hồng làm nhân, đem một bàn thức ăn tràn đầy tình yêu đưa vào bụng hắn. Nhưng, những thứ này hắn không hiểu!

Cô còn từng đem hoa hồng làm thành những cánh hoa khô, dùng miếng vải bọc thành một túi thơm, cất trong gối nằm của hắn, để cho nàng yêu làm hắn an giấc mà ngủ. Nhưng, những thứ này hắn không biết.

Cô yên lặng dùng những phương thức khác nhau thể hiện tình yêu của mình, nhưng.....nhưng hẳn lại vì vội, hay hoặc là vì những nguyên nhân khác, không nhận ra.

Vừa qua một ngày mới,cách hôn lễ của Thanh Phong Tuấn chỉ còn một đêm, bên ngoài biệt thự.

“A Vãn, anh xem, những bông hoa ở trong đó thật xinh đẹp!” Bên ngoài hàng rào thật cao, thanh âm của cô gái truyền tới.

Trong vườn hoa,Diệp Vị Ương theo bản năng quay người lại, ngẩng đầu nhìn thấy một người con trai và một người con gái là một đôi tình nhân!

Người con trai kia nhìn Diệp Vị Ương ngẩn ngơ,ngây ngốc gật đầu một cái, mồm quáng nói ” Đúng vậy, thật là xinh đẹp!” Hẳn chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào xinh đẹp như vậy,cô ở sau hàng rào bên trong biệt thự, tinh khiết như hoa bách hợp lại như công chúa Ivory Tower, xa đến mức không thể chạm vào,cao đến mức không thể động tới.

Người con trai hiển nhiên là nhìn Diệp Vị Ương đến ngây ngốc, một cái chớp mắt cũng không có.Cô gái cau mày đẩy cánh tay của hắn, hẳn cũng không có phản ứng.

Vì sợ trong tình yêu có hiểu nhầm nên trước tiên Diệp Vị Ương tốt bụng cắt một bó hoa hồng màu đỏ rực, đi tới bên khe hở của hàng rào, đem bó hoa đưa cho cô gái nói “Tặng cô!”

Cô gái cũng yêu hoa. Quả nhiên cô ấy mỉm cười vui vẻ “Cảm ơn!”

“Chúc hai bạn hạnh phúc!”Diệp Vị Ương chân thành nói.

Giống như cảm nhận được ý tốt chân thành của Diệp Vị Ương, cô gái bên ngoài hàng rào cũng đã bỏ đi không ít địch ý, nhẹ giọng nói “Cô ở bên trong đó sao?”

Diệp Vị Ương gật đầu một cái,cô gái bên ngoài ngây thơ mơ mộng,thanh xuân hoạt bát khiến trong lòng cô tràn đầy sự hâm mộ.

“Oa! Vậy nhà của cô thật to, thật đẹp!”

“Đúng vậy!” Nếu như theo lời nói này thì đây đúng là nhà của cô, nhưng.....cô dường như không phải là chủ nhân chân chính của nơi này.

“Có thể ở trong căn phòng sang trọng như vậy, cô nhất định rất hạnh phúc phải không?”

Vậy sao? Cô rất hạnh phúc sao?

Không, hạnh phúc của cô rất ngắn ngủi, một hai tuần người đó mới trở lại một lần mà cô lại đang sợ có một chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra,có một chút tình cảm lặng lẽ biến hóa,có chút ấm áp đang dần mất đi.

Cô nhìn cô gái bên cạnh chàng trai, cảm thán nói “Có anh ấy ở bên cạnh cô, cô mới là hạnh phúc nhất!”

“Vị Ương, em ở đây nói chuyện phiếm với ai vậy?” Giọng nói trầm thấp mà đầy sức hút từ phía sau truyền đến. Không quay đầu lại Diệp vị Ương cũng biết là ai

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Lãnh mị thiếu chủ chiếm đoạt cả đêm!

Edit:Dực Beta:Tieumanulk

“Vị Ương, em ở đây nói chuyện phiếm với ai vậy?” Giọng nói trầm thấp mà đầy sức hút từ phía sau truyền đến. Không quay đầu lại Diệp vị Ương cũng biết là ai

Vốn đã cố gắng bình tĩnh như nước hồ thu nhưng vẫn gợn sóng, hẳn trở lại?! Sao.....Làm sao có thể? Không phải hai người trước hẳn mới về sao? Cô cho rằng ít nhất cũng phải đợi mười tám ngày nữa mới có thể gặp hắn,dù sao cũng đã là quy luật mấy tháng qua của hắn,gặp một ngày phải thật lâu sau mới có thể gặp lại.

Xoay người cô muốn chứng thực những gì mình nghe,suy nghĩ chỉ là ảo giác,vậy mà chân thật rõ ràng thân hình cao to của Thanh Phong Tuấn,không gian mà uy nặt mũi lãnh tuấn.

Thực ra thì trong lòng luôn có ý nghĩ muốn nhìn thấy hắn, muốn tung lòn vạy chạy đến bên hắn nhưng trải qua một thời gian dài có chút chuyện lại giống cây có gai ghim vào lòng cô, khiến cô găng đề xuống tình cảm nồng đậm đứng tại chỗ, nhìn hắn thật sâu nhưng cũng không tiến tới gần hắn. Cô không phải đũa ngọc, cô thực sự cảm thấy có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Thanh Phong Tuấn dường như không quá cao hứng, trở lại chỉ thấy cô cùng người xa lạ đang nói chuyện hơn nữa trong hai người xa lạ còn có con trai.

Hắn phải vô cùng kiềm chế mình mới không nổi giận! Thì ra Diệp Vị Ương cũng sẽ mỉm cười với người khác, cùng người khác tươi cười nói chuyện, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ! Đó không phải chút đặc quyền của hắn không phải sao?

Mắt liếc nhìn người con trai hai mắt hoa đào bên ngoài hàng rào giống như bảo bối của mình bị dòm ngó, hắn đem Diệp Vị Ương kéo về phía sau.

Thanh Phong Tuấn ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô tuyên bố quyền sở hữu, nhanh chóng xoay người chỉ để lại cho hai người khách qua đường bóng lưng tuyệt đẹp lạnh khốc.

Hắn hết sức hít thở, khiến khói môi nguội lạnh kéo ra thành một đường cong nhỏ nhỏ, mỉm cười, không thể tức giận, không thể để ý, bởi vì.....hôm nay là ngày rất đặc biệt.

“Vào nhà đi!” Hắn thở dài một tiếng.

“Được!” Diệp Vị Ương vốn là cô gái có suy nghĩ tinh tế, dĩ nhiên cũng nhìn thấy tâm tình đang đề nén biến đổi của Thanh Phong Tuấn, lập tức ngoan ngoãn, cái gì cũng không nói, không đề ý tới cặp đôi tình nhân ngoài cửa, trực tiếp theo hắn vào nhà.

Thanh Phong Tuấn trực tiếp kéo cô vào phòng của hắn, đem cửa phòng khóa lại.

Diệp Vị Ương nhìn hành động của vẻ mặt không hề lãnh tuấn của hắn, không biết rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì, cho rằng hắn vẫn tức giận vì vừa rồi cô nói chuyện với người xa lạ, điều này khiến cho trái tim của cô đột nhiên khẩn trương không rõ lý do. Cô không biết làm sao đứng cách hắn ba thước.

“Vị Ương, tới đây!” Long mày Thanh Phong Tuấn nhướn lên, nói mấy chữ đơn giản.

Hắn thật sự rất cao, trên cơ thể cân xứng hoàn mỹ mặc một bộ đồ tây trang nhà, khiến hắn so với bất cứ nam minh tinh nào cũng đều cao hơn, lạnh như băng lại càng mang thể khí chất tà mị làm cho người ta có cảm giác bị áp bách bằng thứ khí chất mị hoặc, trở thành tù binh ngon miệng hắn bắt được.

Người như vậy bình thường cô không thể kháng cự được, ít nhất là cho tới bây giờ cô vẫn vì hắn mà trầm luân, dĩ nhiên không phải chỉ vì khí thế cùng dáng người bên ngoài anh tuấn của hắn.

“Được!” Cô nhẹ nhàng gật đầu nhận lời, chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

Giờ phút này Diệp Vị Ương rất dịu dàng rất bình tĩnh, vô cùng biết điều. Biết điều đến khiến hắn không nổi nóng, thậm chí để hắn nghĩ.....cô có chút thua thiệt.

Hôm nay nhất định là một ngày đặc biệt khiến hắn đột nhiên muốn thưởng thức ranh giới dịu dàng của cùng của cô.

“Vị Ương, hôn anh!” Hắn bá đạo ra lệnh cho cô, chỉ vì cô chưa từng chủ động hôn hắn.

Vẫn mấy chữ rất ngắn gọn nhưng lúc Thanh Phong Tuấn nói những lời này ánh mắt thâm trầm nóng rực khiến Diệp Vị Ương lần đầu tiên muốn né tránh.

Khi cô hết sức xoay người, Thanh Phong Tuấn lại nghiêng người về phía trước, nhanh như chớp nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng linh hoạt, trong nháy mắt hai người cùng ngã lên chiếc giường bằng gỗ đen.

Lại là nụ cười tà mị đó, hắn mị hoặc thì thầm bên lỗ tai cô “Vị Ương, em.....muốn đi đâu?”

“Em.....Em đi nấu cơm, anh.....vừa trở về nhất định là chưa ăn, đói.....đói bụng đúng không?” Trong lòng Diệp Vị Ương tức giận không thôi, cho dù ý chính kiên định cỡ nào thì cơ thể cô vẫn là thành thật nhất, cô không thích những người khác đụng chạm nhưng bản năng lại tiếp nhận người đàn ông lạnh lùng này!

Nhìn chiếc cổ trắng nõn, ánh mắt Thanh Phong Tuấn càng thêm nóng bỏng thâm trầm, hắn biết nếu hắn đủ lý trí thì nên lập tức rời khỏi biệt thự, đi tới hôn lễ làm chuẩn bị cuối cùng, ngày mai cứu người sẽ rất nguy hiểm, có lẽ thực sự phải.....làm giả thành thật kết hôn với Hàn Thiên Tuyết, tất cả đều phải xem tình hình lúc đó thế nào thôi.

Nhưng.....vừa nghĩ tới có thể phải kết hôn với người khác, cho dù chỉ là giả nhưng tim của hắn lại vô cùng đau đớn, loại cảm giác đó quá mức rõ ràng, khiến lý trí của hắn cũng không thể ổn định, không thể làm gì khác hơn là cố chấp đến cùng.

Vùi đầu vào giữa hõm cổ của cô, hít mùi hương bách hợp đặc biệt tỏa ra từ người cô, thanh âm của hắn càng thêm trầm thấp “.....Không cần, em biết rõ.....hiện tại tôi muốn ăn cái gì.....”

Nói xong, không để cho cô có cơ hội bình tĩnh đáp lời, hắn điên cuồng xâm nhập môi cô, cuốn lấy tất cả của cô.

Một đêm này, Hắn gạt bỏ rất nhiều chuyện sang một bên, liều chết dây dưa cùng cô. Giống như.....muốn đem cô khắc vào xương tủy.

Một đêm này,hắn không biết muốn cô bao nhiêu lần chỉ biết là thời điểm trời tàn sáng,hắn mới ngừng lại một mồi ôm cô ngủ.

Tay của hắn đặt ở eo thon của Diệp Vị Ương,ôm cô vào trong ngực để mặt cô hướng về phía mình,có thể cảm nhận được sự hô hấp nhẹ nhàng của cô qua trái tim nơi lồng ngực,như vậy cảm giác tồn tại rõ ràng để cho hắn càng thêm tỉnh táo,không buồn ngủ chút nào.

Vì vậy,tâm tùy niệm động, Thanh Phong Tuấn bắt đầu chủ động nói chuyện với cô gái đang vô cùng mệt mỏi tòng lồng ngực.

Diệp Vị Ương buồn ngủ chỉ có một ý nghĩ : Tóm lại người đàn ông này không có ý định buông tha cô rồi.

Haizz,cam chịu số phận đi! Có thể cảm thấy rõ ràng trước khi hắn yêu cầu nội tâm của hắn đã không ổn rồi,không biết rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì? Công việc không thuận lợi? Hay.....những người trong giới hắc đạo kia không thuận theo hắn?

Cô quan tâm hắn cũng đã trở thành một thói quen trong cuộc sống hằng ngày. Như vậy khi hắn còn ở đây mặc sự tham luyến cái ôm chặt cùng sự ấm áp của hắn! Phải chống đỡ tinh thần lắm mới nghe được thanh âm của hắn

Thanh Phong Tuấn ngoài dự đoán hỏi một vấn đềách,hết sức ai muối, trước đó hắn đem cô ôm chặt hơn một chút,thậm chí còn tiêng thêm một bước vui đầu thật sâu vào hõm cổ cô,nhắm mắt lại nghiêm túc hô hấp,rõ ràng hành động rất côn đồ yêu nghiệt nhưng hắn làm cực kỳ tự nhiên vô cùng say mê.....ôm, không phải trắng trợn nhìn một cô gái tuyệt vời mà như một tác phẩm nghệ thuật vô cùng có giá trị!

Sau đó,người đàn ông tà mị vô cùng yêu nghiệt dường như rất nghi hoặc hỏi một câu “.....Vị Ương,anh vẫn cho rằng hương thơm trên người em do em thường xuyên đi dạo trong vườn hoa nên lưu lại hương hoa bách hợp nhẹ,nhưng.....không phải, hiện tại tôi mới phát hiện ra,mùi thơm này giống như tỏa ra từ cơ thể em,mùi hương này so với hoa bách hợp còn nhẹ hơn,tôi chưa từng thấy em sử dụng loại nước hoa nào, em.....làm như thế nào vậy?”

Khụ khụ, nếu như không phải Diệp Vị Ương quá mức hiểu tính tình Thanh Phong Tuấn,chỉ sợ đã nghĩ hắn đang nói lời tâm tình mê người nhất rồi!

Thế là mặt của cô vui trong ngực hắn,không nhận được mà đỏ mặt.

Cũng không thể nói cho hắn biết mình là một kẻ khác người,trời sinh sợ lạnh có mùi hương thanh nhã chứ?

Diệp Vị Ương cọ xát trong ngực Thanh Phong Tuấn như một con mèo lười biếng ,tìm tư thế thoải mái hơn,lựa chọn cách tránh né không trả lời, nghĩ muốn nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Thật,mệt quá.

Động tác vô tình của cô khiến hô hấp của Thanh Phong Tuấn ngưng lại, thân thể có chút căng thẳng!

Thanh âm trầm thấp mang theo lời cảnh báo nhỏ nhỏ “Cô bé, chớ lộn xộn!”

“.....A!” Thanh âm mềm mại ngọt ngào bởi vì buồn ngủ mà trở nên quấy rầy từ trong lồng ngực hắn truyền đến, âm thanh ma quỷ lướt qua khiến giác quan thần kinh của hắn trở nên tê dại thậm chí.....Thanh Phong Tuấn còn cảm nhận được lông mi dài của cô đang ở trên ngực hắn làm loạn, run lên một cái.....

A,thật là một vật nhỏ rất biết giãy vò người khác!

Chẳng biết tại sao cho dù hiện tại gọi tỉnh mấy đi nữa giọng nói của Thanh Phong Tuấn không còn êm ái nữa nói với cô “.....Vị Ương chúng ta nhất định sẽ như thế này vĩnh viễn, nhất định phải ở cùng nhau.”

Diệp Vị Ương vốn sắp ngủ thiếp đi,bị lời nói dụ dỗ của hắn động tới nơi mẫn cảm nhất trong trái tim,cả người ngẩn ra...a... thì ra là lãnh mị như hắn, cũng có thể dụ dỗ.

Do dự,rốt cuộc cũng vươn tay an ủi khuôn mặt hắn

Lòng bàn tay nhỏ bé bấm áp mềm mề trên khuôn mặt khiến hắn dao động,trong bóng tối cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn lắm,chị dựa theo suy đoán lướt nhẹ qua mi tâm của hắn,quả nhiên hai hàng lông mày của Thanh Phong Tuấn nhíu sâu lại!

A,xem ra không phải nói đùa rồi! Thật tốt! Hắn nói một từ vĩnh viễn.Chỉ là hôm nay hắn thực sự rất khác,để cô mơ hồ cảm giác được có chuyện gì rất lớn đang sắp xảy ra.

Giờ khắc này,dụ dỗ cùng sự ấm áp khiến cô tham luyến nhưng thời khắc này nhất định sẽ rất ngắn ngủi.Thanh Phong Tuấn vương tay từ dưới gối ra,yết hầu giật giật,ánh mắt thâm thúy không biến sắc vuốt mái tóc đen dài của cô ra sau tai.

Động tác thân mật như vậy cùng với bàn tay chạm tới da thịt sau tai cô mang theo nhiệt độ,không khỏi khiến da thịt nơi đó của Diệp Vị Ương nóng lên.

Thật ra điều Diệp Vị Ương muốn cũng rất đơn giản,hằng ngày đọc sách chăm sóc những bông hoa thật tốt. Dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên là nếu hắn yêu thương cô ở bên cô lâu dài.

Hai người nữa khác cũng không nói thêm gì nữa, trong phòng cũng không mở điều hòa, cửa sổ to chạm sàn hơi mở, rặng sáng gió nhẹ thổi qua rèm cửa sổ, một ngày nữa lại tới dù sao thì cũng không thể tránh được việc thời gian trôi đi.

Suy nghĩ một chút, Thanh Phong Tuấn mở miệng trước “Về sau tôi sẽ bảo lão sư quyền đạo không tới nữa, em không thích hợp để học nó, em rất dễ bị ngã thương” Cô bị thương người đau lòng vẫn là hấn. Cô có hấn bảo vệ là tốt rồi, không cần phải cực khổ học võ như vậy.

Khẩn cầu ấm áp cô gái tổng thói quen đem mây may ấm áp vững vàng bắt được, Diệp Vi Ương giống như người chết đuối bắt được khúc gỗ cứu mạng, chủ động hôn lên môi hấn.

Rất nhanh, Thanh Phong Tuấn chuyển bị động thành chủ động hơi thở nóng rực quanh quần bên tai cô, ấm ức mà mỉa mai hoặc “.....Nha đầu, không phải em rất mệt sao?”

“Hiện tại.không mệt.” Có giọt lệ xẹt qua khóe mắt, cô càng nhẹ nhàng không tiếng động vươn cánh tay trắng nõn ôm chầm cổ hấn.

Đến, đến đi, trầm luân đi, dù chỉ một giây cũng nắm bắt lấy một giây.

Không nhớ rõ ngủ từ lúc nào, khi đôi mắt Diệp Vi Ương một lần nữa mở ra, vì thiếu ngủ mà trở nên sưng lên đau nhói. Trong nháy mắt cô sáng lên, khẽ nghiêng người quay đầu, cái gì?! Lòng ngực Trần trụi của Thanh Phong Tuấn đang ở trước mắt cô

Màu da nâu khỏe mạnh hứng lấy ánh mặt trời sáng sớm, tự nhiên tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

Dường như bắt được ánh mắt đáng yêu nhìn trộm lưu luyến của cô, bộ dạng ngây thơ cực kì, đôi mắt to sáng ngời chứa hàng ngàn ngôi sao trở nên mơ hồ, chắc chắn, môi anh đào khẽ cong lên, thật khiến cho người ta muốn cúi người âu yếm!

Thanh Phong Tuấn chớp mắt cũng không chớp, khóe miệng bởi vì vui vẻ mà nhếch lên một đường cong.

Khụ khụ! Khi hấn nhìn chăm chú xuống dưới thật lâu, trái tim Diệp Vi Ương không tránh được nhảy loạn, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Trí nhớ nhớ lại cả đêm hôm qua cũng trở lại, khiến người ta xấu hổ muốn chết, vội vàng nhắm mắt lại, rùm kín chắn, không nhìn kẻ điên cuồng kia lấy một lần, tùy tiện lấy lí do làm bữa sáng chuẩn thẳng!

Ai ngờ, động tác của người đàn ông phía sau vẫn luôn luôn rất nhanh, cánh tay vững chắc có lực ôm vòng qua eo cô, đem cả cơ thể cô cùng cái chăn nhét vào lòng ngực mình!

Mở chăn ra, hấn nghi ngờ nhìn vào lưng của cô, thân thể hai người dính chặt chống như một cặp tình nhân ăn ý, tay của hấn để ở trước ngực cô, hơi thở ấm áp quanh quần bên tai của cô.

Hấn lập đi lập lại liếm mút vành tai nhạy cảm, rõ ràng cảm nhận được một lần nữa nhiệt độ cơ thể hấn lại tăng lên, thế nhưng hấn lại không hề tiến thêm một động tác nào nữa, hấn chỉ muốn ôm cô nằm thêm một lát.

Hấn bất động, Diệp Vi Ương cũng không dám lộn xộn, hai bọn họ bất động nằm trên giường, lặng yên hưởng thụ sự yên bình khó mà có được khi trời sáng.

Cho đến khi bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, hai người mới rời khỏi giường. Cô giúp hấn mặc áo phuc đeo caravat, hấn để lại trên trán cô một nụ hôn êm ái, sau đó dặn cô phải nghỉ ngơi thêm!

Diệp Vi Ương vô cun rung động, loại quan tâm thân mật này giống như một đôi vợ chồng! Nhưng.....nếu cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ càng trầm luân, không thể buông tay được nữa!

Cẩn môi dưới, Diệp Vi Ương cúi đầu, che kín tâm trạng đầu phức tạp trong lòng.

Sáng nay Thanh Phong Tuấn lại như có rất nhiều điều muốn nói, lại dặn “Tối mai, anh sẽ trở lại!”

Cái gì, hấn đang nói rõ hành trình của mình? Còn nữa.....hấn nói tối mai sẽ trở lại? Không phải một hai tuần sau, mà là.....ngày mai?

Đáng ghét! Diệp Vi Ương trong lòng mi không thể vui như điên thế được! Mi nhất định phải bình tĩnh!

————— Trong lòng cô trầm ngàn lần tự dặn dò mình, rốt cuộc gạt đầu nhẹ một cái trả lời ngắn gọn “Được! Em biết rồi!”

“Em nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà học tập hoặc chăm sóc hoa cỏ, hay cho cá ăn, pha trà, có thể chơi piano, làm việc gì cũng được, tóm lại.....đừng nói chuyện cùng người lạ nữa!

Lời dặn này toàn chuyện nhỏ nhặt, nhỏ nhặt không giống với phong cách trước đây của Thanh Phong Tuấn.

“Được!”

“Anh sẽ nói lão sư quyền đạo không tới nữa!”

“.....Được!” Diệp Vị Ương vẫn cúi thấp đầu, vì vậy Thanh Phong Tuấn căn bản là không nhìn thấy vẻ mặt khé nhú mày của cô. Hắn không biết, lời này.....ngay từ tối qua hắn đã nói với cô.

“Ngày mai khi trở về anh muốn gặp em đầu tiên”

“Được.....!” Trừ được, cô không biết mình có thể nói gì nữa., cảm giác hôm nay thực sự có gì đó không đúng, có cái gì đó đang đến để cho cô mơ hồ có cảm giác bất an hốt hoảng.

“Tối mai trước khi em làm xong cơm,anh sẽ trở về ăn!”

“Được!”

.....

Thanh Phong Tuấn đột nhiên không biết nói thêm cái gì nữa,vốn đã đi tới cửa phòng,rồi lại xoay người lại ôm chặt lấy người cô!

Trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an nhưng tạm thời hắn không muốn nghĩ rõ lắm.

Đem đầu cô gái đặt trong lòng ngực mình,hắn không biết mình rốt cuộc đang sợ cái gì,chi là.....hắn không muốn rời đi,sắp tới sẽ đưa Hàn Thiên Tuyết đến cung điện làm lễ kết hôn giả vào sáng sớm nay! Hôm nay hắn có thể nhìn thấy bạn tốt Hàn Thiên Tuyết,hôm nay hắn có thể cứu Hàn Thiên Tuyết ra, sau đó tấn công ông cụ,sau đó tất cả sóng gió đều tan biến,sau đó hắn có thể cưới người con gái hắn thích nhất, Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương vốn bình tĩnh vì trong một ngày hắn có rất nhiều hành động khác thường,nội tâm cũng không khỏi rung động.

Cô ở trong ngực hắn cảm thụ trái tim trống kện của hắn đập đùng hồi,loại cảm giác này rất ngọt ngào,ngọt đến thấm vào xương tủy,sóng sánh như vật dính vào trong lồng, trái tim cũng run rẩy.

Vì vậy,cô từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nở một nụ cười một lần nữa sửa lại âu phục cho hắn,một lần nữa chỉnh lại cà vạt cho hắn,đem hắn trở thành một bậc vương giả! Không,nói như vậy cũng không chuẩn xác lắm,hắn như thế này căn bản không cần tới trang phục, trời sinh đã có khí chất vương giả!

Diệp Vị Ương không biết coi như hiện tại cô chuẩn bị cho hắn bộ đồ dễ nhìn,Thanh Phong Tuấn hôm nay muốn đòi lại hôm nay hắn nhất định phải mặc lễ phục của....chú rể!

Cho dù rất không muốn,cho dù trong lòng đang có rất nhiều thanh âm ồ ồ gọi,Thanh Phong Tuấn vẫn đi để lại cho Diệp Vị Ương một bóng lưng to lớn cao ngạo không thể chạm tới được.

Vì vậy,hôm nay sau khi Thanh Phong Tuấn rời đi Diệp Vị Ương cũng nghỉ ngơi một chút,cô ôm chiếc gối trắng như tuyết mơ một giấc mộng.

Trong mộng cô mặc một chiếc váy lụa trắng bông bênh,làn váy thật dài không nóng lại có thể chạm vào những cánh hoa dưới đất! Trong mộng hắn cũng mặc bộ âu phục rất đẹp,hắn cầm bó hoa rất nhiều màu đi về phía cô,cô cùng hắn tay trong tay đi trên thảm đỏ, mỗi một bước dường như đang bước tới bờ bên kia của hạnh phúc.....Giấc mơ rất dài, dường như sau đó còn có giọng nói non nớt của một đứa bé, cả phòng vang lên tiếng cười.....

Giấc mơ thật đẹp!

Khi tỉnh lại nụ cười vẫn còn đọng trên môi!

Diệp Vị Ương nhớ lại trong tủ lạnh không còn nguyên liệu để nấu món ăn Thanh Phong Tuấn thích rồi.

Hắn nói ngày mai trở về muốn ăn món ăn cô nấu,như vậy.....hay đi nhắc nữ quản gia trước một chút, để sáng mai bọn họ mua một chút nguyên liệu tươi ngon.

Nhưng cả lâu trên lầu lầu dưới đều không thấy bóng dáng nữ quản gia đâu, Diệp Vị Ương sợ mình quên chuyện dặn dò mua đồ ăn, cô lại vòng ra sân tìm người.

Không có ai. lại đi vòng qua cây đại thụ đã cùng hắn hôn nhau, phía trên lại có một tổ chim mới

Cặp mắt to sáng khé nheo lại,cô mặc sức tận hưởng làn gió mát thổi qua má.....

Đột nhiên,có thanh âm của người hầu vọng đến cách đó không xa! Diệp Vị Ương chính là muốn vòng qua cây đại thụ hỏi nữ quản gia ở nơi nào một chút, không ngờ người hầu kia lại nói một câu như sét đánh bên tai khiến cô đứng yên tại chỗ.....

“Oa,nghe nói hôn lễ của Thiếu chủ điện hạ có phong cách riêng muốn cử hành vào đêm hôm nay! Chỉ là hiện tại ban ngày tiệc rượu cũng chưa long trọng lắm! Nói không chừng lần này sẽ là đại hôn lễ lớn nhất thế kỉ!” Nữ hầu ngây thơ nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Sáng nay xem báo tôi cũng bị dọa đến nhảy dựng lên! Không phải Thiếu chủ với Diệp tiểu thư ở biệt thự có tình cảm rất tốt sao? Tại sao không nói một câu lại cùng với vị tiểu thư Hàn Thiên Tuyết thân bí kia kết hôn?Còn nói bởi vì hôm nay khách quá nhiều, tiệc rượu ban ngày hôm nay,buổi tối mới làm xong nghi thức đám cưới,tin tức đã lan khắp thế giới đây,đăng tít trang đầu ý,đại khái sẽ không có gì thay đổi rồi!” Một người hầu khác lên tiếng phụ họa.

Bọn người hầu vẫn tiếp tục bàn tán không chút kiêng kỵ, cơ thể Diệp Vị Ương cũng không nhận được mà run rẩy, như cây lục bình cuối cùng cũng không thể mãi dựa vào thân cây khô.

Nhưng lời đó, những lời đó như gai đâm thẳng vào ngực cô, đau đớn khiến cô máu thịt mơ hồ.

“Ách, Đúng vậy, tôi nghe nói cô dâu của Thiếu chủ là thiên kim của đại tập đoàn Lý nhất nhì nước pháp.”

“Đó là điều đương nhiên! Cô dâu đúng là đại danh đình đình lại là tiểu thư Hàn thiên Tuyết thần bí nữa chứ! Nghe nói cô ấy lớn lên rất xinh đẹp giống như búp bê thiên thần, hơn nữa thân thủ lại rất tốt nhất định có thể giúp thiếu chủ phát triển tổ chức Âm Ảnh!”

Bọn họ sau khi kết hôn sẽ tới đây ở sao? Dù sao thì Thiếu chủ cũng rất thích cảnh vật yên tĩnh ở đây! Vậy.....Diệp Vị Ương tiểu thư phải làm sao?”

“Cô nghĩ quá nhiều rồi! Thiếu chủ điện hạ cùng Hàn Thiên Tuyết tiểu thư trước kia đã sống cùng nhau, bọn họ ở nước ngoài còn chung đụng nhiều năm như vậy! Nghe nói hôn lễ lần này đã sớm quyết định rồi, bọn họ sẽ không tới đây đâu! Nơi này chỉ là nơi một hai tuần thiếu chủ tới để giúp tâm tình thoải mái thôi!”

“Có thật không? Cho nên.....Diệp Vị Ương tiểu thư vợ nhỏ của Thiếu chủ phải không?”

“Vợ nhỏ? Ai nha, nói vậy là có ý gì? Nói thẳng ra không phải là tình nhân còn là gì? Chỉ là thiếu chủ rất ưu tú có thể nói là vô cùng hoàn mỹ! Có thể dùng biệt thự đất giá như vậy để nuôi dưỡng một người phụ nữ, cũng không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được!”

“Ách, nói như thế không sai á,.....nhưng nếu như thiếu chủ không thích Diệp Vị Ương tiểu thư, tại sao lại giấu cô ấy? Mà không phải trước khi làm đám cưới đuổi cô ấy đi? Tôi nghĩ đối với thiếu chủ điện hạ mà nói, Diệp vị Ương tiểu thư ít nhiều cũng có sức ảnh hưởng? Như vậy, ai nha! Nếu sau này để cho Hàn Thiên Tuyết tiểu thư phát hiện chẳng phải rất khó xử sao?”

“Haizzz, thế thực sự như lời này mà nói, Diệp vị Ương tiểu thư có phải rất đáng thương hay không?” Một người hầu có chút thương tâm nói.

“Thôi đi, cô ấy có chỗ nào đáng thương? Bình thường tôi giận mà không dám nói gì, nghe nói thiếu chủ điện hạ thích sạch sẽ đấy! Tôi lại không hiểu, tại sao lại phải tìm loại phụ nữ này làm chuyện đó lâu dài như vậy, ngộ nhờ ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ? Nếu như tôi trẻ tuổi thêm vài năm nữa, nuôi một người phụ nữ sạch sẽ khỏe mạnh như tôi không phải tốt hơn sao?” Một người khác ghanh tỵ nói, từng câu từng chữ như lưỡi dao sắc nhọn.

“Cô.....nói là có ý gì? Diệp tiểu thư mà như thế sao? Cô ấy là loại phụ nữ như thế sao? Tôi thấy cô ấy tốt vô cùng giống như tiên nữ xuất trần!” Người hầu trước đó nghi ngờ nói.

Rốt cuộc là ai đang nói chuyện? Người nào phi báng đâm đập vào trăm ngàn vết thương của cô?! Đâm vào cô khiến cho màng nhĩ muốn mất đi thính giác!

“Không nên nhìn mặt mà bắt hình dong! Cô thật ngây thơ! Không ngại nói thật cho cô biết, tin mà tôi biết được, nghe nói ngày còn rất nhỏ khi còn chưa trưởng thành, Diệp tiểu thư đã vào khách sạn làm cave, cô nghĩ một chút đi có người phụ nữ nào không tranh giành muốn được người đàn ông cực phẩm như thiếu chủ bao nuôi? Nghiêm túc mà nói, Diệp tiểu thư kia vận khí tốt! Lại có thể khiến thiếu chủ chơi lâu như vậy mà không chán! Thôi đi, có thể thấy được công phu trên giường của cô ấy vô cùng tuyệt vời! Quả thật là hồ ly yêu mị chuyển thể!”

“Cái.....Cái gì? Trước đây Diệp tiểu thư làm việc sắc tình sao? Tại sao.....một chút cũng không nhìn ra?” Một người hầu sợ đến hoàn toàn ngây ngời.

“Hừ, đã bảo đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong rồi! Đều do thiếu chủ mời những vị lão sư dạy lễ nghi cao cấp để khiến Diệp tiểu thư coi bỏ lớp áo phong trần”

“.....Thật hay giả vậy?” Một người làm vẫn không thể tin được, mắt thấy hiện tại cũng đã nghe được quả thật là thiên soa địa biệt! Cô gái tinh khiết xinh đẹp như vậy lại có thể không thể ngờ được như thế? Hình tượng một cô gái khiến cho mình nghĩ hoàn mỹ như nữ thần trong nháy mắt sụp đổ.....

“Đương nhiên là thật! Thiếu chủ còn bắt Diệp tiểu thư học trà đạo, âm nhạc, khiến khí chất về mọi mặt cũng phải tăng lên, như thế mới xứng với thiếu chủ của chúng ta!”

“Đúng đúng đúng, điểm này tôi đồng ý!” Một người hầu gật đầu như bấm tới.

“Vậy bây giờ cô còn cảm thấy Diệp tiểu thư đáng thương nữa không?” Một người hầu phùng mang trợn mắt, lời nói cay nghiệt hỏi.

“.....Ách, không cảm thấy thế nữa rồi, như xuất thân của cô ấy có thể gặp được thiếu chủ hẳn đã rất thỏa mãn?” Một người hầu vô cùng thương xót thở dài.

“.....Hừ, chúng ta đừng nói chuyện tào lao nữa, dù sao thì cũng không phải chuyện liên quan đến chúng ta! Xem một chút nào nhiệt là được rồi! Thiếu chủ điện hạ đã nói rồi, chuyện cử hành hôn lễ tới nay bất luận thế nào cũng không được truyền tới tai Diệp tiểu thư!”

“A, không sao.....yên tâm, lúc này cô ấy đang ở trong phòng đọc sách.....”

Tiếng bàn tán của bọn người hầu rồi cuộc cũng càng lúc càng xa, Diệp Vị Ương vẫn đứng nguyên tư thế cũ, toàn thân thoát ra một loại yếu đuối giống như câu khô, gò má hồng hào trước đó giờ đã tái nhợt!

Tối nay.....Kết hôn sao? Đây.....có phải thật không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Động Mệ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189

Edit : Dục Beta:Tieumanulk

Tối nay.....Kết hôn sao? Đây.....có phải thật không?

Trước mắt không tiếng động như sợi dây trần châu bình thường bị đứt rơi xuống cánh tay, rơi xuống nơi yếu đuối nhất trong tim, đau đến mất đi tri giác.....

Không! Cô không tin! Sáng sớm nay hân đối với cô sẵn sàng vô cùng dịu dàng! Cô muốn chạy trốn ra ngoài! Cô muốn tận mắt chứng kiến sự thật! Lời nói của ai cô cũng không tin!

Đám người hầu đã sớm đi xa.....

Diệp Vị Ương lại đau đến mức không cách nào hô hấp!

Lời nói kia như hai lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim cô.....

Rõ ràng hành động chịu đựng của thanh Phong Tuấn vẫn còn chân thật như vậy, rõ ràng nụ cười của hân chân thành như vậy, rõ ràng là hân vui. Muốn cô không biết bao nhiêu lần, rõ ràng cô vừa mơ một giấc mơ rất đẹp! Tại sao lại có một tin tức dọa người nhảy ra như vậy?

Cô sợ đến mức vô lực chống đỡ.

Những lời mà đám người hầu vừa nói là sự thật hay chỉ là lời nói dối? Cả trái tim cũng vô cùng rối loạn cảm giác đầu đau đớn như sắp nứt ra!

Làm sao bây giờ? Hân....muốn kết hôn!

Làm sao bây giờ? Hân muốn cùng người khác kết hôn! Thì ra tám thiệp kia là thật! Cô thật ngốc!

Nếu như.....những lời nói của đám người hầu kia là thật, vậy sau đêm tân hôn tối hay hân sẽ có vợ và gia đình của mình, không lâu sau có lẽ sẽ có một đứa bé đáng yêu, vậy đến lúc đó.....trái tim đã thất lạc của cô phải làm sao bây giờ?

A, tương lai! Tương lai ở đâu? Những lời nói của đám người hầu kia có đúng không? Vốn cô phải học được cách thỏa mãn, không nên có lòng tham vô đáy muốn có được tim của hân.

Đúng vậy, cô thật ngu ngốc, hân chưa bao giờ lừa gạt cô, chỉ là cái gì cũng không muốn nói với cô mà thôi. Nhưng hành động của hân luôn rõ ràng như thế. Đáng lý cô nên sớm nghĩ tới? Kiên trì không có lợi ích gì!

Ha ha ha Diệp Vị Ương tiếp tục cười, cười đến rơi nước mắt, cười đến mức cuối cùng hai mắt cũng khô sở không thể mở nổi.

Hân Thiên Tuyệt!Đúng vậy, trên tám thiệp kia viết chính là cái tên dễ nghe này! Cô vì cô gái xinh đẹp này bỏ một bó hoa tươi, làm quà chúc mừng bọn họ!

Ha ha ha! Thật nực cười! Mỗi món quà đều được lựa chọn rất kỹ, sau đó còn được cô cẩn thận gói lại! Cô đã làm váy cưới cho người khác!

————— Cô từng mong muốn cỡ nào chuyện gì cũng đừng xảy ra nữa, cố gắng cùng hân vui vẻ, cố gắng.....khiến tình yêu giữa bọn họ có thêm màu sắc!

Như vậy cô còn chưa đủ ngu ngốc? Ngu ngốc, quả nhiên là ngu ngốc! Diệp Vị Ương, mi đúng là thập phần ngu ngốc, mi ngu ngốc lại đi làm trò người cho người ta, hôm nay biết được bọn họ phải kết hôn lại đem những mũi kim đâm vào trái tim mình!

Thật vất vả để quyết định yêu thêm lần nữa, kết quả lại là như vậy.....

Loại đau đớn này phải dùng loại từ ngữ như thế nào để miêu tả đây? Tất cả mọi lời nói đều trở nên mờ nhạt vô lực.....

Dường như khóc thực sự đã đủ rồi, đôi mắt cô cứ trống rỗng như vậy thêm một lát.....

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Rốt cuộc phải làm chuyện gì mới vui đi nỗi đau trong lòng?

Trong lòng đang có một thanh âm rất rõ từ từ lan rộng, cô không tin.....

Cô vẫn chưa thể tin được rằng Thanh Phong Tuấn có thể đối với cô như vậy! Hay tìm người hỏi xem sao! Hoặc trực tiếp chạy đi gặp Thanh Phong Tuấn!

Đúng rồi! Cô có thể tìm tờ báo mà hai người hầu khi nãy nói! CỐ LẼ.....Cố lẽ bọn họ hiểu nhầm ý tứ văn chương! Có lẽ chuyện họ bàn luận cũng chỉ là chuyện tào lao không có chứng cứ thời!

Đúng! Cho dù thế nào đi nữa cô cũng muốn biết sự thật.

Trong nháy mắt một chút hi vọng được đẩy lên, cô chính là chìm thiên đường bất tức có một chút khả năng sinh tồn, cho dù có là dục hỏa cô cũng phải ra sức sống lại!

Đúng vậy, không sai, tìm chứng cứ mới là chuyện quan trọng nhất, nói không chừng cũng chỉ là lời đồn mà thôi! Đối với cô gái ngay cả chết cũng không sợ như cô mà nói, quy tắc sinh tồn duy nhất không phải là lạc quan sao?

Trong biệt thự cô không tài nào tìm được một tờ báo hay là TV, ngay cả gọi điện thoại cũng không thể. Cho nên, trước hết cô phải đi ra ngoài.

Ngần đầu, ánh mắt hơi sưng đỏ nhìn thấy bức tường cao, lại thấy được đại thụ.

Đúng, cô không thể từ lan can bằng sắt leo ra, nơi đó có camera giám sát, cô nên chuẩn em từ nơi này, chỉ cần ra ngoài một chút mua tờ báo xong sẽ lập tức quay về, tìm một chỗ không người, thấy tin tức rõ ràng để trái tim mình yên tâm, không suy nghĩ lung tung nữa!

Sau đó thần không biết quỷ không hay, cô lại từ tay xuống phòng bếp, làm một bàn đầy thức ăn cho hần, hần bảo ngày mai trở lại nói không chừng tối nay sẽ về! Giống như hôm qua hần về khiến cô một phen vui mừng cùng kinh ngạc.

Hôm nay biệt thự đặc biệt vắng và yên tĩnh, người làm đi đâu hết, không thấy mấy ai, mà cô nên cảm ơn Thanh Phong Tuấn vì đã ép cô học quyền đạo! Không nghĩ thêm nhiều, cô hít thật sâu, nhìn giày cao gót dưới chân một chút, rất dễ nhận thấy nó sẽ trở thành gánh nặng!

Đang lúc cô đang định leo cây thì một cánh tay gầy như que củi bắt được cô!

Diệp Vị Ương hoảng sợ quay đầu, thấy chính là bà lão giúp mình phẫu thuật xóa đi vết sẹo – anh túc lão nhân!

“Bà ơi, bà đừng làm cháu sợ, bà tìm cháu có việc sao? Hiện tại cháu nhất định phải ra ngoài!” Diệp Vị Ương cố gắng lấy lại bình tĩnh trong giọng nói.

Anh Túc lão nhân cũng không tính là rất già ánh mắt phức tạp cười cười, móc ra một khẩu súng và một viên thuốc mạnh mẽ đặt vào tay Diệp Vị Ương, nói với cô “Con gái, ta với con cũng được coi như là có duyên, hiện tại ta cũng muốn đi, xem ra con dường như cũng không vui về gì, khẩu súng và viên thuốc này để lại cho con, chờ lúc còn muốn trốn thoát thì trước đó hãy nuốt viên thuốc này, sau đó tự bắn mình một phát súng, chớ ngu ngốc bắn vào huyết thái dương và tim. Được rồi, ta đi, con nhớ giữ sức khỏe!”

Nói xong không đợi Diệp Vị Ương kịp phản ứng, anh túc lão nhân lại dùng cách chạy trốn mà cô nghĩ ra nhanh chóng nhảy lên cây rồi đi, động tác vô cùng linh hoạt!

Diệp Vị Ương ngây ngốc một lúc lâu, nhìn khẩu súng lục và viên thuốc trên tay một chút rồi bỏ vào túi, cuối cùng vẫn còn nhú mảy cần thận cắt đi!

Cô cởi giày ra, ném vào bụi cỏ, hai ba cái liền nghiêng chính treo lên cây, lại mượn những cành cây để bay qua tường.

Trong quá trình có vô số cành cây khô lá úa cào rách da cô nhưng cô không rảnh để bận tâm những thứ này, cũng tạm thời quên mất đau đớn!

Thật vất vả để bay qua tường, thế giới bên ngoài dường như có sự thay đổi rất lớn, so với trước khi cô vào biệt thự tuyệt đối khác! Thì ra cô đã ở trong tòa biệt thự lâu như vậy, bên ngoài đã sớm biến thành một thế giới khác rồi!

Bên ngoài ánh mặt trời dường như cũng chói mắt hơn so với trong biệt thự rất nhiều, chiếu vào đôi mắt đã khóc đến đỏ hồng lên thật khó chịu!

Đã lâu rồi, cô chưa từng nghĩ sẽ dùng cách bắt lực này để thoát ra ngoài! Cô muốn tìm Thanh Phong Tuấn, nhất định phải tìm được hần trước khi hôn lễ được cử hành.

Chương 190: Người đàn ông thần bí tà mị anh tuấn!

Edit:Dực Beta|:Tieumanulk

Diệp Vị Ương không nhớ rõ mình đã đi chân không trên đường bao lâu rồi, chỉ biết dòng người ngày càng đông đúc, chỉ có thể nhìn thấy cảnh ngựa xe như nước, những tòa nhà cao tầng nhưng không biết là nơi nào.

Lòng bàn chân rất đau, lúc leo cây vượt tường khiến trên mặt có chút bầm, tóc cũng rối, trên người lại mặc một chiếc váy công chúa hoa lệ thật dài. Cô giờ đây thật nực cười, nhếch nhác, nhưng..... màn này rơi vào mắt của một chàng trai chạy BMW lại giống như thiên sứ lạc vào cõi trần!

Người đàn ông mang kính dừng xe bên đường, hần xuyên qua cửa kính nhìn cô gái bên cạnh xe không hề phát hiện ra mình, nhìn ánh mắt hốt hoảng bất lực của cô, mặc bầm nhưng mặt mày tinh xảo như tranh vẽ!

Hắn cho tới bây giờ vẫn không phải chúa cứu thế, chiếm đoạt cùng tìm kiếm sự vật mới là niềm vui thú sau khi hần rời khỏi gia tộc!

Ùm hùm, hần cười một tiếng rất lưu manh, tựa vào ghế tài xế giọng nói rất tà mị, cả người tản ra một loại hơi thở thần bí khó đoán... Diệp Vị Ương chúng ta lại gặp mặt. Lần này, em phải thuộc về tôi!

Hắn đưa tay xoa cằm, hứng thú ngang nhiên quan sát thiên sứ xui xẻo đi trên đường!

Sau đó—————

Hắn mở cửa xe, đẹp trai ưu nhã rất tự nhiên đứng trước mặt Diệp Vị Ương!

Ánh mắt thâm trầm như biển sâu của hần tựa chìm ung nhìn cô chăm chăm, đảo qua đôi mắt to trong suốt sáng ngời như ngôi sao của cô, rồi lướt qua cánh môi đỏ hồng khẽ nhếch lên một cách khổ sở, lưu luyến dừng lại trong chốc lát, tiếp tục nhìn xuống! Nhìn tới chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn, xuống chút nữa....Hần cảm rõ cuồng vọng tùy ý dừng lại ở ngực cô như thường thức một tác phẩm nghệ thuật!

Mặc cho Diệp Vị Ương chậm lụt không hiểu cũng không biết đã gặp phải đại sắc lang! Ban ngày ban mặt bị người ta dùng ánh mắt phóng đáng đùa giỡn!

Ánh sáng mặt trời chiếu lên đôi kính cũng không thể nào làm mất đi sự thần bí trên khuôn mặt thân hình hần rất hoàn mỹ nhất định là một người đàn ông cực kì anh tuấn! Đây vốn là một người có hình ảnh hấp dẫn bức người! Chắc chắn cố tình.....

Cố tình để Diệp Vị Ương có chút cảm giác quen thuộc với hần! Khóe miệng hần khắc một nụ cười vô cùng tà mị yêu nghiệt, nụ cười kia cùng với nụ cười tà mị của Thanh Phong Tuấn không cùng một cấp bậc. Ít nhất Thanh Phong Tuấn cũng dung hợp một chút chính nghĩa ở bên trong, lời nói bình thường hoàn toàn mị hoặc chỉ cần hần muốn thực sự có thể hủy hoại đến tận xương tủy! ! Khiến cho người ta có cảm giác không phải là thiên thần giáng thế, người lại giống như một ác ma!

Có lẽ ánh mắt của hần quá can rõ, ngay cả một người trước sau đều bình tĩnh như Diệp vị Ương cũng muốn quay lại đi đường vòng. Người này..bằng trực giác cô cũng biết không thể chọc nõi, hơn nữa hiện tại cô đang có một chuyện gấp khẩn cấp!

Nhìn xung quanh một chút, trong khoảng thời gian không ở đây đã khiến cô trở thành dân mù đường một trăm phần trăm, hoàn toàn không xác định được phương hướng.

Không có giày đôi chân tuyết trắng đã bị thương, bất kể thế nào cô quyết định gặp người nào hỏi người đó. Dĩ nhiên, trong mắt cô, người đàn ông đeo kính với ánh mắt chiếm đoạt trước mặt không phải người, về việc là thần hay ma thì cũng không liên quan đến cô, không thèm nhìn!

Cô mới bước một bước đầu tiên, eo nhỏ nhắn đã bị người ta giữa ban ngày ban mặt ôm lấy, hơi thở tà mị không thể tránh được cứ dán vào, tiếp theo cô bay lên trời, bị người đó nửa ôm công khai đi tới chiếc xe thể thao gần đó.

Coi như bốn năm nay trình độ rèn luyện cũng rất tốt, Diệp Vị Ương nhìn không được muốn thét chói tai “A a a! Anh.....Anh muốn làm gì? Tôi không biết anh! Anh mau thả tôi xuống!” Chẳng lẽ người đàn ông này điên cuồng đến thế, ban ngày, trên đường cái lại dám công khai bắt người?!

Người đàn ông đeo kính cười thế cười, cợt nhả nói “Mĩ nữ, có xe không ngồi là kẻ ngu, có thể ngồi trên xe tôi thì càng là chuyện may mắn ngàn năm khó gặp. Nếu tôi không ngại tôi có thể chờ em một đoạn, em cũng nên chân thành nói một tiếng cảm ơn có phải không?”

Nói xong, không đợi Diệp Vị Ương kịp phản ứng, trực tiếp mở cửa xe, động tác rất bá đạo, , lực đạo cũng êm ái không chút do dự nhét cô vào trong xe, cùng lúc nhanh chóng thắt đai an toàn cho cô.

Nhưng Diệp Vị Ương vừa nghe giọng nói đó đã hoàn toàn ngẩn người! Giọng nói này.....Giọng nói này.....Rõ ràng là của Đông Phương Thước!

Để giải đáp sự nghi ngờ của mình,Diệp Vị Ương chủ động nghiêng người qua một chút,tháo xuống cặp kính lớn che khuôn mặt hấn,khuôn mặt yêu nghiệt mẽ người của Đông Phương Thước hoàn toàn hiện ra trước mặt Diệp Vị Ương!

“Đông Phương Thước.....Lam sao anh lại.....ở nơi này?” Diệp Vị Ương thực sự quá kinh ngạc,hơn nữa nhìn Đông Phương Thước dường như không biết cô! Điều ày làm sao có thể?

Lúc này sau lưng Diệp Vị Ương có một giọng nói già nua truyền đến “Con gái,chớ hao tâm tổn sức đoán nữa,đó chính là bạn của con Đông Phương Thước nhưng hấn không còn nhớ rõ con,là ta cho hấn dùng thuốc.Ta thân là người nước Z, làm sao có thể trơ mắt nhìn vương tử đưa thù lĩnh Ưu Việt của Huyết Sắc Điện đường giúp lòng tham vô đáy của cô ta phá hủy nước Z.Hiện tại,ta giao hấn cho con.Nếu như yêu Thanh Phong Tuấn thiếu gia khiến con đau khổ như vậy,không bằng để ta làm chủ cho con cùng với vương tử nước Z của ta thành một đôi. Năm lấy cơ hội thật tốt, ta đi trước, có thể không lâu sau chúng ta sẽ lại gặp lại thôi!”

Nói xong, Anh tức lão nhân lặng lẽ rời đi.

Cái này là cái gì? Diệp Vị Ương đau đầu không dứt!

Mà Đông Phương Thước hoàn toàn mất trí nhớ lại thấy hết sức thú vị,lúc trước ngồi trong xe qua ống nhòm vừa vặn thấy cả quá trình Diệp Vị Ương leo cây trốn!

Chắc chắn,rõ ràng là một cô gái mảnh mai,không nghĩ tới sức mạnh bộc phát lại mạnh đến thế.Đông Phương Thước không nhận được nghĩ thâm nếu như đến Diệp Vị Ương huấn luyện thêm một chút, thân thủ hấn là sẽ trở nên tương đối phi phàm!

Càng thú vị hơn là tính cách giác của Diệp Vị Ương lại kém đến thế,hấn nhìn trộm cô lâu như vậy cũng không bị phát hiện.

Bây giờ Đông Phương Thước cực kỳ lý trí và cơ trí,không phân biệt được bạn hay địch thì vô cùng lạnh khốc.

Cho nên lúc mới bắt đầu,hấn không có nửa phần thương tiếc,chỉ muốn nhìn cô gái với đôi chân trắng nõn trần trụi kia có thể đi được bao xa, kết quả.

Cô gái này ngu ngốc cố sức cố chấp,chân chảy máu do đi nhiều canh giờ vẫn không chịu dừng lại.

Khiến hấn ngồi không yên.....

Trực tiếp xuống xe bắt người,tác phong của hấn trước sau như một!

Vào lúc này nữ ở bên cạnh,hấn không vội lái xe đi,ngược lại còn khôi phục giọng nói tà mị nhìn chăm chăm về mặt phản kháng không có hiệu quả của Diệp Vị Ương! Không biết vì sao, hấn rất thích nhìn cô,thích ôm cô hơn giống như hấn và cô đã biết nhau lâu rồi!

“Mĩ nữ,em là người của Thanh thiếu sao?” Không thích quanh co lòng vòng, hấn trực tiếp đi vào chủ đề.

Diệp Vị Ương có chút gấp gáp thế nào cũng không mở được cửa xe,không rảnh bận tâm câu hỏi của Đông Phương Thước,cô dồn trọng tâm của cơ thể mình về bên phải.Lúc dùng toàn lực mở cửa xe,mái tóc đen cũng theo tư thế nghiêng về bên phải,lộ ra gò má hoàn mỹ cùng với chiếc cổ trắng nõn,có thể bởi vì nôn nóng,gương mặt có chút ửng hồng như quả táo vừa chín tới,khiến người ta muốn cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Nhiều loại dâu tây trên người cô

Không rảnh chú ý Đông Phương Thước hỏi,Diệp Vị Ương nghiêng trọng tâm cơ thể về phía bên phải,dùng toàn lực mở cửa xe,mái tóc đen nhánh theo tư thế cô rũ xuống để lộ mặt nghiêng hoàn mỹ cùng cắn cổ trắng nõn,có thể bởi vì lo lắng gương mặt có chút hồng như quả táo vừa chín làm người ta muốn cắn một cái!

Hàm răng trắng tinh chỉnh tề khê cắn lên môi dưới kiểu diễm ướt át,như dâu tây ngọt để người ta muốn mút,mút mùi vị ngọt ngào thuộc về cô! Ánh mắt dõi xuống một chút,có lẽ do dùng sức cùng với tư thế nghiêng người mà váy công chúa cô tròn chảy xuống thấp,vỏ hạn cánh xuân bên trong,nhìn không sót gì.

——— Diệp Vị Ương đang hết sức chăm chú muốn mở cửa xe chạy trốn nên không biết bản thân để lộ cảnh xuân!

Đông Phương Thước nheo lại ánh mắt nguy hiểm,không biến sắc đến gần.

A,cô gái có thể dễ dàng khơi dậy hứng thú của hấn thật làm người ta mong đợi! Hấn đã không tìm được loại cảm giác tràn trề thế này!

Khi Diệp Vị Ương rút cuộc cảm nhận được "nguy hiểm" tới gần thì đã trốn không thoát khỏi tay hắn!

Đông Phương Thước không biết lúc nào ấn nút để ghế dựa hạ thấp, còn cô đang đeo giày nịt an toàn cử động vô cùng bất tiện!

Mà cả người hắn đặt lên, vóc người thon dài cùng thân mật kề nhau, đem trọn gương mặt hoàn mỹ vô khuyết chôn sâu vào cần cổ trơn mịn mê người

“..... Cục cưng bé nhỏ, em dùng nước hoa gì? Ack, thơm quá đi!”

Hơi thở nóng bỏng theo thanh âm mị hoặc đều đều lướt lên người Diệp Vị Ương!

Một khi yêu sâu đậm một người thân thể sẽ trở nên vô cùng trung thành, Diệp Vị Ương cơ thể bị mắc kẹt ý thức dần dần tỉnh táo.

Cô nhú lông mày lá liễu, nhìn người bạn vốn vô cùng quen thuộc nhưng bây giờ lại vô cùng xa lạ, Đông Phương Thước bỗng dừng phóng túng, hành động tùy tiện khiến cô không hài lòng: “Đông Phương Thước! Anh có biết bản thân đang làm gì không? Mời anh thu lại lời nói của mình! Tôi không phải cục cưng bé nhỏ gì hết! Còn nữa..... Tôn trọng người khác đồng thời cũng là tôn trọng chính mình, mời đứng dậy! Nếu không..... sau này anh nhất định sẽ hối hận!”

——— lời nói ngay thẳng, thanh âm thanh lệ nói ra quả nhiên vô cùng dễ nghe! Cô cũng không nói cho đối phương biết cô căn bản không cần dùng nước hoa, vì cảm thấy đó là chuyện cá nhân, hương thơm thiên nhiên thanh nhã cô chỉ muốn cho người mình yêu thân mật biết.

“A.....” Tiếng cười quyến rũ mang theo áp bức lần nữa truyền đến, hắn thậm chí..... còn vươn ra đầu lưỡi treu chọc khẽ liếm vành tai trơn mịn của cô, miễn cưỡng tuyên bố: “Bất kể em trước kia thuộc về ai, từ giờ khắc này em trốn không thoát lòng bàn tay anh đâu!”

Thanh âm lười nhát nhưng làm đối phương không thể bỏ qua! Diệp Vị Ương thậm chí không nhận được rung mình! Haizzzz, người này hôm nay mất trí nhớ rồi sao, hoàn toàn trở mặt! Theo bản năng cô dùng tên Thanh Phong Tuấn ra uy hiếp: “Wey wey Wey, anh đừng hành động thiếu suy nghĩ! Tôi..... Tôi là người phụ nữ của Thanh Phong Tuấn rồi!”

Sau khi nói xong, Diệp Vị Ương thấy rõ người đàn ông trước mắt nghe xong bỗng dừng cơ thể cứng ngắc, xung quanh tràn ngập không khí ái muội nguy hiểm cô đang muốn thử phào, vậy mà———

“..... Đáng tiếc quá, cục cưng bé nhỏ ngon miệng thế này sao lại dán nhãn Thanh Thiếu rồi? Vậy..... Nếu như tôi nói, tôi không để Thanh Thiếu vào mắt thì sao?”

——— Trên đời sao có loại người thế này hả? Trước kia sao cô không phát hiện điểm này trên người Đông Phương Thước nhỉ? Mất đi trí nhớ hắn trở nên lãnh khốc thành thực, tựa như chỉ cần hắn muốn câu nói đầu tiên đã bộc lộ khí phách! Mà khi cô muốn nín thở cẩn thận tìm tòi nghiên cứu thì thoáng cái hắn đã khôi phục bình thường, giấu giếm không để lộ nửa điểm sơ hở!

“Anh..... Thật không nhớ tôi sao?” Lần này tới phiên cô hỏi ngược lại, Đông Phương Thước thay đổi quá nhiều làm cô quên mất tình cảnh lúc này của mình! Cô..... còn bị nhốt trong ngục hắn!

Đông Phương Thước hiển nhiên là loại người bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi, hắn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô vừa rồi vội và muốn đi đâu?”

Chỉ đơn giản một câu nói đủ làm Diệp Vị Ương sắc mặt thay đổi! Cô sao lại quên mất chuyện quan trọng thế chứ? Chậm nửa lờ tin tức đó là thật, Thanh Phong Tuấn sẽ kết hôn cùng cô gái khác! Chỉ nghĩ thôi lòng đã đau đớn không nguôi!

“Anh cho tôi xuống xe mau! Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, không có gặp anh, cũng tuyệt đối không nhắc đến trước mặt bất kỳ ai khác, tôi có việc gấp anh cho tôi đi đi!” Không quản được nhiều Diệp Vị Ương lại bắt đầu giãy giụa, nói vừa nhanh vừa vội giống trẻ một giây sẽ lỡ cả cuộc đời!

Đáng tiếc, cô đương nhiên không biết càng giãy dựa càng thêm hỗn loạn.

Đông Phương Thước ánh mắt từ từ khôi phục lý trí chuyển sang bộ dạng cướp đoạt, giọng nói quyến rũ khàn khàn: “Cục cưng bé nhỏ, sao có thể xem như không xảy ra chuyện gì chứ? Dưới ánh mặt trời rực rỡ... chúng ta có thể gặp nhau, thật là chuyện tốt. Chắc chắn..... tôi sao có thể quên em? Không bằng.....”

Còn chưa nói xong hắn lại một lần nữa cúi đầu găm cắn liếm mút cần cổ trắng nõn, lặp lại nhiều lần cho đến nơi đó xuất hiện một ấn ký thật đậm như quả dâu, hắn mới hài lòng ngẩng đầu, trong mắt ánh lên nét cười như rất thích kiệt tác do mình tạo ra.

Diệp Vị Ương đang không biết làm gì cũng không dám giãy giụa lung tung, lại không muốn ngồi đây chờ chết. Bất đắc dĩ cô lại duỗi hai tay bị siết chặt muốn thử mở cửa lần nữa.

Nhưng vì cô hiện tại đang nằm ngửa, dù tay cô có cố duỗi hết sức cũng không chạm được cạnh cửa, chỉ có thể vô vị duỗi tại không trung thứ gì cũng nắm không được.

Trong lòng chán nản cảm giác hôm nay ra ngoài thời vận không tốt, người năm xưa là bạn tốt hôm nay lại biến thành ác ma.

Đồng Phương Thước vĩnh viễn là người không theo lý lẽ,mới vừa rồi rõ ràng động tình dục hóa khó nhin,gìó khắc này hấn lại không chút lưu luyến rời khỏi người cô,thậm chí không quan tâm quần áo trên người xốc xếch!

Trên mặt thoáng không còn đùa cợt mà trở nên âm thầm.Chuyện này cũng chưa tính,hấn đỡ Diệp Vị Ương đang bức bối ngồi dậy,nắm lấy đôi tay vung vẩy trên không trung,ngghiêm túc nói:"Thiếu chút nữa đã quên chân em bị thương.Nếu không muốn tay cũng bị thương thì đừng phí công mở cửa xe,em mở không được đâu chỉ lãng phí hơi sức mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Ác ma! Lưu manh!

Trên mặt thoáng không còn đùa cợt mà trở nên âm thầm.Chuyện này cũng chưa tính,hấn đỡ Diệp Vị Ương đang bức bối ngồi dậy,nắm lấy đôi tay vung vẩy trên không trung,ngghiêm túc nói:"Thiếu chút nữa đã quên chân em bị thương.Nếu không muốn tay cũng bị thương thì đừng phí công mở cửa xe,em mở không được đâu chỉ lãng phí hơi sức mà thôi."

Một người nói thay đổi là thay đổi,thật sự khiến Diệp Vị Ương không chịu nổi.Vấn chưa khỏi phục tinh thần sau khi bị cợt nhả,cô hết sức đề phòng theo dõi hấn: "Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi có việc gấp anh cho tôi xuống xe đi!"

Đồng Phương Thước một khi đã đeo mặt nạ hoàn mỹ,bạn nôn nóng hấn sẽ không vội,ưu nhã tuyệt luân khiến bạn hận không được nhào tới cắn hấn một cái! Tốt nhất có thể cắn roi mặt nạ đối trá hay thay đổi.Bạn xem đi——

Hấn thậm chí tốt bụng giúp Diệp Vị Ương sửa sang lại cổ áo lệch vì trước đó giầy giụa,ánh mắt mặc dù hoàn toàn không mang theo bất kỳ sắc ý,nhưng người nào có thể biết trên khuôn mặt mang theo nụ cười nhạt rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì!

"Ngoan ngoãn ngồi đây,mỹ nữ phải cười nhiều mới mê người chứ không rất dễ già đấy.Như vậy mới có thể chiếm lấy lòng Thanh thiếu lâu một chút.Cô có nghe nói chưa,cô dâu hôm nay của hấn là người hay cười! Chắc chắc,khi cô ấy cười chắc rất dịu dàng xinh đẹp!Chỉ nhìn thôi đã yêu!" Dĩ nhiên trong đám người đó không bao gồm hấn.Đồng Phương Thước trong lòng tự thêm một câu.

Nói dứt lời nhìn sang Diệp Vị Ương sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt,rất tốt! Hấn đoán không sai.Cho dù có người không muốn tiết lộ tin tức,hấn cũng tự có biện pháp các hữu hiệu nói bóng nói gió.

Chẳng qua trong mắt Diệp Vị Ương từ từ dâng lên hơi nước cùng với mát mát khiến hấn nhú mảy.

Vừa phát động xe thể thao,vừa không mang theo bất cứ tia cảm tình nào lạnh giọng nói: "Cho em một cơ hội!Rốt cuộc muốn làm gì,muốn đi đâu,nói một lần cho rõ ràng! Không được thử thách kiên nhẫn của tôi!"

Nước mắt Diệp Vị Ương vốn muốn rơi,hiện tại lại bị hấn lãnh đạm quát lớn để cô quật cường kiên cường không chịu khóc. Tại sao người từng là bạn tốt bây giờ lại biến thành người bắt nạt người ta khóc? Không cần!Cô không cần hấn giúp!

Bất buộc mình nghiêm túc phân tích tình cảnh trước mắt,vốn là cô gái vô cùng thông minh,một khi tỉnh táo biết trước mắt không có điều kiện cùng thời gian để cô chọn lựa.

Nhìn thoáng qua Đồng Phương Thước rõ ràng không còn kiên nhẫn,đánh cuộc một lần thôi,thử tin tưởng hấn một lần xem sao!Dù sao cả đời này đều là chuyện hoang đường cùng không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy cô khê hé cánh môi,nhìn hấn nói: "Anh. Có thể mua cho tôi một tờ báo không?" Ra ngoài vội vàng, trên người cô hiện tại không có nửa xu.

"Vèo ——" một tiếng,xe thể thao bỗng nhiên ngừng lại! Đồng Phương Thước cấp tốc thắng xe,ngừng lại tay lái,trông mắt tinh mịch lần nữa kề gần Diệp Vị Ương: "Cục cưng bé nhỏ,em đang giỡn với tôi sao? Chạy ra đây chỉ vì mua tờ báo? Tôi thật không biết Thanh Thiếu từ lúc nào nghèo rớt mùng tơi ah!"

Diệp Vị Ương buồn bã cúi đầu:"Trong khoảng thời gian này hấn không có cho tôi xem báo cùng TV,những món trong nhà đột nhiên biến mất,hấn nói không muốn tôi thấy những tin tức lộn xộn rồi suy nghĩ lung tung."

Có lẽ cô nói rất đáng thương xúc động thần kinh ít ỏi của Đồng Phương Thước,hấn không hỏi thêm,huýt sáo vang dội một hơi,trực tiếp từ khoang xe trước lấy ra một tờ báo hàng ngày,đồng thời nhìn sang ấn ký dấu tây rõ ràng trên cổ cô,lưu manh nói: "Được rồi,một tờ báo đổi một quả dâu tây ngọt ngào,tôi xem như đã lời,sau này tôi rất vui cứ tiếp tục dùng cách này giao dịch!"

Ngất,hấn trời sanh đúng là hỗn hợp mâu thuẫn mà!Ác ma!Lưu manh!

Vốn còn giận thái độ Đông Phương Thước nhưng cô khó khăn lắm mới có được tờ báo hằng ngày, ý nghĩ lập tức xác định thắng tất cả, ngay cả bàn tay cầm báo cũng bắt đầu run rẩy, không quan tâm chuyện khác cô bắt đầu chăm chú nhìn tờ báo Đông Phương Thước đưa cho mình.

A, đúng là đỡ phí thời gian tìm quả nhiên nằm tít trang đầu! Rất dễ dàng thấy tin tức người hầu bàn tán, cô đè nén bất an trong lòng đọc xuống phía dưới.

Đọc xuống, trái tim đau đớn.

Cả một bài báo viết thật dài, trong hình hân hào phóng ôm Hàn Thiên Tuyết, bọn họ đang cười, cười vô cùng. ngọt ngào hạnh phúc.

Nói nữa, trong bữa tiệc có ngàn vạn đóa hoa hồng, hồng phấn lam tím trang trí thành biển hoa, có thể nói hôn lễ xa hoa nhất thế kỷ!

A, tại sao. Trong sùi cảo, thậm chí trong nước trà thấm hoa hồng, sao hân lại làm như không thấy không hiểu tình yêu cô dành cho hân, hiện tại lại chú trọng hôn lễ Hàn Thiên Tuyết? Một hôn lễ tràn ngập hoa hồng.

“Rầm——” Cô nghe được thanh âm trái tim vỡ nát, vỡ thành thiên thiên vạn vạn mảnh vụn hóa thành bụi phấn rơi xuống bụi rậm không người nào có thể bắt được!

Nhưng tại sao trái tim vỡ lại không còn đau đớn? Giống như. vừa sinh ra đã định cho vô số người giẫm đạp, đè nát.

Hiện tại sau khi đọc bài báo này, cô mới hiểu rõ tất cả không phải nghe lầm, càng không phải tin tức Bát quái gì đó, những tờ báo đó viết cặn kẽ như chính chủ nhân nó cố ý an bài phỏng vấn!

Ha ha ha.

Ha ha ha.

Toàn thế giới đều biết, hân chỉ gạt một mình Diệp Vị Ương cô! Hân không cho cô xem TV, không cho cô tiếp xúc báo chí, không để bọn người hầu tiết lộ bất kỳ tin tức, hân dùng một lồng giam hoa lệ cho cô ngủ, thảnh thơi đến hưởng thụ cuộc sống an nhàn, làm cô quên mất lời hứa, cũng quên mất. thế giới này rốt cuộc chuyển động thế nào! Thế giới này. thì ra không phải cô bỏ ra tất cả là có thể lấy được!

Cô ở đó chờ hân gì đây? Chờ hân thảnh thơi ngoài đầu nhìn lại? Nhìn hôn lễ hân và người con gái khác?

“Khụ khụ. Cục cưng bé nhỏ, tôi quên nói cho em biết, tờ báo này chỉ tạm thời cho em mượn, xem xong rồi? Vậy đừng ngăn người nữa trả lại cho tôi.” Đông Phương Thước thừa dịp đèn đường chuyển sang màu đỏ, hướng về phía cô gái đau thương ngăn người nói đùa.

Tôm lại, hân vẫn thích nhìn dáng vẻ quật cường của cô hơn, hoặc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô nằm dưới thân hân giầy gựa trông cũng rất ngon miệng, chứ không thích nhìn dáng vẻ không có sức sống như hiện tại! Hân cho cô lên xe không phải nhìn cô ngăn người hoặc rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Hôn môi – ôm – vượt ve ...chuyện nào cũng không được....cực tuyệt!

Quả nhiên, Diệp Vị Ương còn đang sững sờ mắt bỗng nhiên chớp chớp, dùng ánh mắt rất kỳ quái như nhìn quái vật nhìn Đông Phương Thước, giống như đang nói: “Lần đầu nhìn thấy có người lái xe thể thao, mặc áo vest mặc tiền lại hẹp hòi! Ngay cả tờ báo cũng không nở bỏ!”

Đông Phương Thước cười to: “. Ha ha, nhóc con, về mặt em thế là sao hả? Đám cưới đưa tình nhìn ta làm gì hả! Nếu không. ngoan ngoan nhắm mắt lại, trong óc ngoại trừ dáng vẻ tuấn tú của ta ra, ai cũng không cho phép nghĩ!”

Vậy mà đôi mắt to sáng ngời của Diệp Vị Ương chớp cũng không chớp theo dõi hân giống như thật thấy quái vật, hơn nữa quái vật này rõ ràng trước kia thường nhìn thấy nhưng bây giờ hoàn toàn quên mất cô! Thật. đáng ghét!

“. Được rồi! Cục cưng bé nhỏ không nghe lời, muốn trừng phạt thế nào, mau trả tờ báo lại cho tôi.”

Nói xong Đông Phương Thước như tên lưu manh không chờ Diệp Vị Ương phản ứng đã đưa tay tới túm tờ báo, động tác vẫn tao nhã nhưng phát huy khí thế bá đạo đến cực hạn!

Diệp Vị Ương lập tức luống cuống như bị đoạt bảo bối: “Wey wey Wey, anh buông tay. đừng xé hư.” Thanh Phong Tuấn của tôi a! Bên

trên tất cả đều là hình ảnh Thanh Phong Tuấn. Cô trong lòng không tự chủ ngẩng ngực phân chia, ý đồ phân chia trong lòng Thanh Phong Tuấn rốt cuộc có hay không có một phần nhỏ thuộc về”cô”.

—— Nhưng khi suy nghĩ đó thoáng qua đầu, cô lập tức giống như bị sét đánh, cả người cứng đờ hồi lâu không thể nhúc nhích! Đúng vậy, hẳn không phải Thanh Phong Tuấn của cô, hẳn là Tuấn của người khác, là Tuấn gặt cô kết hôn với người con gái khác!

Diệp Vị Ương lúc này lại khôi phục vẻ mặt ngơ ngác sững sờ, không khóc cười cũng không phản ứng.

Chán nản buông ra tờ báo, nắm chặt nó đã không còn bất cứ ý nghĩa gì rồi.

“ Cục cưng bé nhỏ, em lại thất thần.” Lấy lại được tờ báo ném đại vào trong xe.

Cục cưng bé nhỏ? Xưng hô này nên dành cho Hàn Thiên Tuyết hào phóng lúc nào cũng nở nụ cười mới đúng, Diệp Vị Ương cau mày nghĩ.

Đồng Phương Thước sắc mặt”Biến thái” không thay đổi như biết Độc Tâm Thuật, hẳn dứt khoát ngừng xe bên đường, đáng vẻ nhàn hạ một tay khoác lên bánh lái, vóc người cao ráo hoàn mỹ hơi nghiêng, môi mỏng khẽ cười nhẹ:”Được rồi, nhóc con, không gọi cục cưng bé nhỏ cũng được, đằng hoàng một chút, cô tên gì?” Không nói cũng không sao, hẳn có thể nhanh chóng tra được .

Diệp Vị Ương rất muốn mắt tròn trắng. Người đàn ông này thật quên cô sạch sẽ rồi !

“Diệp, Vị, Ương.”

Cô cúi đầu thật thấp nói ra ba chữ, đó là tên cô. Từng không lâu trước đây, cô ôm chần nằm ngủ từng muốn lấy theo họ chồng Thanh Phong Vị Ương rất. dễ nghe!

“Em họ Diệp sao? Tốt! Sau này gọi em là Tiểu Diệp Tử! Cứ thế đi! Đầu tiên nói trước, nhóc con, tên đặc biệt này chỉ có mình tôi có thể gọi thôi đấy! Ha ha.” Đường như rất hài lòng bản thân có thể đem cô gái trẻ đẹp trước mắt liên tưởng đến tên gọi đáng yêu như thế, Đồng Phương Thước vẫn còn nghĩ, Tiểu Diệp Tử cái tên kỳ quái thế chắc đến giờ chưa ai dùng cái tên đó đã gọi cô? Chắc chắn, cảm giác chỉ thuộc về mình thật rất tốt!

Tâm tình đang tốt, Đồng Phương Thước không tìm không phôi vui vẻ như đứa bé. Thấy Diệp Vị Ương hỏi cũng không hỏi, vui vẻ ngồi thẳng dậy: “Tiểu Diệp Tử, em buồn cho ai nhìn? Nếu không. anh đưa em đi nào đám cưới? !”

Diệp Vị Ương ánh mắt lóe sáng: “Anh. anh có thể đưa tôi đến hiện trường hôn lễ?” Khi khỏi tim cô đập thình thịch thình thịch.

A, Tiểu Diệp Tử vẻ mặt thật phong phú, xem ra cuộc sống sau này không nhàm chán rồi! Đồng Phương Thước thích thú nhìn mái tóc dài mắt trật tự, chân bị thương cùng lần vấy bẩn, nghĩ sâu xa rồi nói: “Ack, trước khi nào hôn lễ miễn phí đưa cô đi thay đổi chút. Dĩ nhiên, em muốn đền đáp tôi cũng được, hôn môi, ôm, vuốt ve . . . chuyện nào cũng không được cự tuyệt.”

Ngắt! Chỉ trong nháy mắt hẳn lại từ ông ba phải biến thành kẻ cướp sắc!

.....

Đồng Phương Thước lái xe đưa Diệp Vị Ương đi tới cửa hàng chuyên phục vụ trang điểm phái nữ.

Là người đầu tiên xuống xe nụ cười lưu manh bất cần đời đâu không thấy, thay vào đó vẻ mặt nho nhã trầm tĩnh công tử có tiền.

Diệp Vị Ương biết, người này lại đeo lên mặt nạ rồi.

Cô rốt cuộc biết tại sao mình mở mắt không được cửa xe cao cấp này, trong tay người kia đang cầm đồ điều khiển nhỏ, hẳn ở bên ngoài nhẹ nhấn một cái, cửa liền quỵ dị mở ra.

Nhưng không đợi cô có động tác, Đồng Phương Thước vô cùng thân thiện nghiêng người, nhìn cô đưa ra cánh tay.

Diệp Vị Ương sững sờ, không biết người này muốn làm gì, không phải tính đùa giỡn trước mặt mọi người đấy chứ? Vậy sao lại còn ra vẻ đạo mạo chứ? Không một sao? Về phương diện bắt nạt Thanh Phong Tuấn vẫn nhìn hơn một chút, ít nhất. hẳn mặc dù không nói nhiều với cô nhưng chưa bao giờ có ý giấu giếm thứ gì, thời điểm đối mặt cô vẻ mặt thủy chung như một không giả dối, ở trước mặt người khác cũng tuyệt đối thân sĩ.

Cô đột nhiên lại không muốn đến hội trường hôn lễ, cô. đang sợ. Ngộ nhờ Thanh Phong Tuấn trực tiếp nói thẳng với cô: Cô cứ tùy ý thích làm gì thì làm, tôi ngăn cô rồi, cũng không yêu thương gì cô, sau này chúng ta tốt nhất không có liên quan.

—— Nếu như hẳn thật nói vậy cô phải làm sao? Trái tim có thể đau đớn đến chết?

Không! Lắc đầu, sẽ không, hẳn tuyệt đối không tàn nhẫn nói ra những lời như thế!

Hắn nhiều lắm sẽ nói. Vị Ương, sao em quên chuyện đã hứa với anh? Tại sao có thể tự tiện chạy đến đây?

A, nhưng hẳn không biết, hẳn ba hồi gần gũi ba hồi lãnh đạm, cùng với tin tức lập tức muốn kết hôn đã từ từ ép cô sát bờ biên giới sụp đổ!

Không! Nói vậy cũng không đúng,là chính cô lựa chọn ở lại bên cạnh hắn,là cô lựa chọn bỏ đi tự do,là cô quyết định chỉ cần có hắn có thể buông tha tất cả,đều do cô không suy nghĩ kỹ càng,nhờ một ngày cô không có hắn,cô sẽ trở nên. hai bàn tay trắng!

Suy nghĩ lung tung,nghĩ Đông rồi nghĩ Tây,cô trong lòng hoang mang xen lẫn một nỗi

Hắn là tất cả của cô,vậy cô là gì của hắn?

Chớp mắt một cái nước mắt không báo trước nhỏ giọt rơi xuống,tại sao sợ đến hiện trường hôn lễ sẽ mất tất cả? Tại sao phải đẩy mình đến tình cảnh tiến thoái lưỡng nan? !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Cô hóa thân thành mỹ nữ tuyệt sắc!

Chớp mắt một cái nước mắt không báo trước nhỏ giọt rơi xuống,tại sao sợ đến hiện trường hôn lễ sẽ mất tất cả? Tại sao phải đẩy mình đến tình cảnh tiến thoái lưỡng nan? !

“Khụ khụ!” Đông Phương Thước giữ vững tư thế như cũ,hắn bây giờ dường như trở thành người rất biết kiên nhẫn,chẳng qua chứng kiến Diệp Vị Ương lặng lẽ rơi nước mắt hắn mới ho nhẹ kháng nghị:”Tiểu Diệp Tử,em thật sự quá dễ suy nghĩ viễn vông rồi,mỹ nam tử cực phẩm anh đây đang đứng trước mặt em,sao em còn có thể mất hồn xa như vậy? Được rồi,nhanh qua đây,hồng anh có chút mời rồi này.”

Hắn luôn không cần suy nghĩ nói một câu đã có thể hữu hiệu bức Diệp Vị Ương thu lại nước mắt,không có chút ngưng ngừng.

Chớp mắt nhiều lần muốn cho nước mắt dừng lại.Tên kia lại”mặt dày vô sỉ” lên tiếng:”Được rồi,mặc dù kể tiếp anh sẽ mua cho em quần áo xinh đẹp cùng giày, không cần em trả tiền lại nhưng đừng quá quá cảm động mà phóng điện về phía anh chứ?” Đông Phương Thước ở trong lòng lại thêm một câu,không thể không nói nha đôi mắt to của nhóc con này rất mê người,trong nháy mắt quả thật có dòng điện nhỏ chậm rãi len vào trong ngực,cảm giác thật lâu không tiêu tan,rất muốn ôm cô gái khóc thút thút trước mắt vào trong ngực dịu dàng yêu thương!

———— Dĩ nhiên,hắn cũng không khách khí làm đúng như những gì nghĩ!

Một giây tiếp theo,Diệp Vị Ương đã bị hắn kéo ôm chặt vào trong ngực!

Đã không nhớ rõ đây lần thứ mấy trong ngày phải hét lên: “A! Anh rốt cuộc muốn làm gì? Trên đường có rất nhiều người đang nhìn đấy!” Đôi tay Diệp Vị Ương cố gắng chống đỡ lồng ngực bèn chắc rộng rãi của đối phương,hoàn toàn không thể tiếp nhận người đàn ông này nhiều lần tiếp xúc thân thể !

“Tiểu Diệp Tử ngoan đi,đừng la ó nữa,chân em bị thương,anh ôm em,em đáng lý cảm thấy vô cùng vinh hạnh mới đúng Còn hết nữa,anh trực tiếp ném em lên đường lớn.” Giọng nói vẫn dịu dàng điềm tĩnh nhưng vẻ mặt đe dọa rõ rệt,không cho người khác hoài nghi!

Diệp Vị Ương nhìn người đi qua lại hai bên đường,nếu như. bị này”cảm thụ” này ném trên đường lớn,trực tiếp té xuống thật sự quá khó coi! Hơn nữa chân cô quả thật không mặc giày lại bị thương.Nếu người này tạm thời không có hành động quá khích vậy cứ nhịn một chút.Cô yên lặng chấp nhận nhắm hai mắt làm ngơ.

“Nhắm mắt lại àh? Là một loại câu dẫn. mời người sao? Ack,muốn tôi hôn cô ? Chuyện này ngược lại tôi rất vui lòng ra sức.” Rõ ràng đang trêu chọc !Trong giọng nói trầm thấp mê người mang theo nụ cười trăm phần trăm không có ý tốt!

Diệp Vị Ương phần hận lẫn nửa mở mắt nhìn chằm chằm người đàn ông đang cúi đầu nhìn kỹ cô,nói gần từng chữ : “Đông Phương Thước!Anh có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng khôi phục trí nhớ! Nếu không anh nhất định sẽ hối hận hôm nay đã đối với tôi thế này! Tôi tôi và anh kiếp trước nhất định là kẻ địch không đội trời chung!”

Đông Phương Thước vui vẻ cười lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề,hợp với nét mặt anh tuấn mê người đi qua đám phụ nữ nơi đó phải hít một ngụm khí lạnh! Chỉ nghe hắn khoắc lác vô sỉ nói: “Tiểu Diệp Tử,anh sao có thể mất trí nhớ,em đừng đoán bậy,chúng ta trước kia căn bản không biết nhau.Huống chi tôi cũng không coi bói, kiếp trước chúng ta có phải kẻ địch không tôi không thể khảo chứng.Nhưng tôi phải nói với cô,ở trước mặt tôi vĩnh viễn không cần nhắm mắt lại,bởi vì. tôi ghét cảm giác bị người ta xem nhẹ,nhất là. người tôi chủ động đến gần!Còn nữa,sau này cho phép cô gọi tôi là. Thước.”

———— Rõ ràng đang cười sáng lóa lại làm Diệp Vị Ương cảm thấy lạnh run trước nay chưa có.Lần này trong lời nói ý cảnh cáo đặc biệt rõ ràng! Xem ra,cô nhắm mắt thiếu chút đụng phải lần ranh người vui buồn thất thường.Người trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Lúc cô cho rằng hắn sẽ giận dữ hắn lại có tình bình tĩnh! Đến khi cô thả lỏng hắn lại trở mặt,hơn nữa dù có không vui bên ngoài vẫn trông rất đẹp trai!

Haizz,mặc kệ thế nào đi,người mất trí nhớ thật sự là một người rất nguy hiểm! Chỉ sợ bây giờ đã rất khó thoát?

Rốt cuộc Đông Phương Thước ôm Diệp Vị Ương đặt trên mặt ghế phòng khách cửa hàng.

Hừ,từ đường lớn đến cửa tiệm khoảng cách mới trăm mét,cô lại thấy đau khổ như một thế kỷ vậy!

Người thầy đổi thất thường trực tiếp đi chọn lựa quần áo giùm cô,cô có nói qua muốn nhận quà hân tặng sao? Cô hiện tại không muốn đến hiện trường hôn lễ có được không!

Đông Phương Thước chọn một bộ dạ phục màu đen tinh khiết cổ trễ thấp đưa cho người bán hàng bên cạnh,sau đó nho nhã nói:”Xin chào,chân bạn gái tôi bị thương,phiền cô giúp cô ấy mặc bộ đầm này,chúng tôi phải vội vàng đến tham dự hôn lễ người bạn.” ikienthuc.org

Nữ bán hàng liên tục gật đầu,nói mặt hâm mộ nói: “Được được được,xin tiên sinh cứ yên tâm, bạn gái ngài da rất trắng,mặc vào bộ dạ phục số lượng có hạn trên thế giới nhất định sẽ rất mê người .”

Diệp Vị Ương không thể làm gì bị động được nữ bán hàng đỡ vào phòng thay đồ,cô hiện tại suy nghĩ đã đủ hỗn loạn,không muốn nhiều lời thêm nữa.

Nhưng rất dễ nhận thấy,cô hôm nay nhất định không được yên tĩnh. Trong phòng thay đồ lần nữa truyền đến tiếng than thở hâm mộ của người bán hàng: “Tiểu thư, bạn trai cô thật rất quan tâm cô,hon nữa. vừa nhìn đã biết là người có tiền!Cô nhất định rất hạnh phúc?Lễ phục này xuất xứ từ một nhà thiết kế vô cùng thần bí thiết kế ra hơn nửa rất hoàn mỹ!”

Diệp Vị Ương nhún nhệ chân mày,cô dĩ nhiên biết chiếc váy này do ai thiết kế! Chính cô là nhà thiết kế anh túc đó đây! Đông Phương Thước đúng là đại ngốc ngếch! Tiêu nhiều tiền mua một bộ váy do cô thiết kế rồi tặng cho cô,quả thật Bại Gia Từ lãng phí tiền mà!

Bạn gái? Buồn cười,cô có điểm nào giống như bạn gái Đông Phương Thước hả ? Nói cô hiện tại như nữ giúp việc gấp rui ro còn thích hợp hơn.

Nhìn dạ phục màu đen trên người hoa lệ lại tinh xảo,nếu như có thể cô nguyện ý bỏ đi những thứ xa hoa đổi lấy một tình yêu bình thường.

Nữ phục vụ thấy Diệp Vị Ương không thích lắm,cô không nhiều lời chỉ an ủi: “Tiểu thư,không gặt cô đâu,dạ phục này mặc trên người cô thật rất đẹp mắt,ánh mắt bạn trai cô thật chính xác,số đo lớn nhỏ đúng là vừa khít.Chúng ta mau ra thôi,đừng để bạn trai cô đợi lâu,tin tưởng tôi,ngài ấy thấy cô nhất định hai mắt tỏa sáng đấy!”

Cô muốn hai mắt tỏa sáng chính người kia chứ chưa bao giờ muốn người khác,chi có. Thanh Phong Tuấn.Nhưng trong lòng người kia hiện tại chỉ có mỗi Hàn Thiên Tuyết ?

Nghĩ như vậy,trong lòng lại thấy đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Ánh mắt tà mị nóng rực,mập mờ lời khuyên!

Đi đi,đi cùng Đông Phương Thước mất trí nhớ đi đến hiện trường hôn lễ thôi,cô muốn xem thử khi cô cùng người đàn ông khác xuất hiện trước mặt Thanh Phong Tuấn hân có để ý không.Nếu như. Hân vẫn thờ ơ không để ý.Vậy cô có thể hết hi vọng.

Ra quyết định dứt khoát,cô bỗng nhiên thấy có chút áy náy với Đông Phương Thước,dù sao. từ giờ trở đi cô quyết định lợi dụng hân một lần.

Khi Diệp Vị Ương mang theo tâm tình phức tạp chậm rãi đi ra khỏi phòng thay đồ nhưng không thấy bóng dáng Đông Phương Thước!

Sâu trong lòng cô bắt đầu lo lắng!Chả lẽ trời cao tính đui tận giết tuyệt cô sao? Cô mới quyết định phối hợp người này diễn một vở kịch,đánh cuộc đến hiện trường hôn lễ Thanh Phong Tuấn,kết quả. không thấy Đông Phương Thước?

Diệp Vị Ương mất mác uy khuất cúi thấp đầu,nổi ý cong lên,người mất trí nhớ đúng là không thể tin,một chút kiên nhẫn cũng không có,nói một tiếng cũng không nói đã rời đi. Cô xoay người tính toán vào phòng thay ra lễ phục đắt giá trên người trả lại cửa hàng.

“Huýt ——”

Lại nghe rõ ràng tiếng huýt sáo vang lên.

Diệp Vị Ương nghi hoặc ngẩng đầu,mắt tròn to lạ thường,không tin nổi nhìn cái tên đang nhếch môi cười nhạt! Thì ra hân không bỏ đi,mà đi mua giày cho cô!

“Chắc chắc, Tiểu Diệp Từ, quả nhiên mỹ nhân quay đầu mỉm cười rất đẹp ah! Rất đẹp đấy!” Đông Phương Thước cười sang sảng khen ngợi cô. Thậm chí ánh mắt nhìn cô so với trước còn sáng hơn đẹp hơn.

A a a, không nghĩ Tiểu Diệp Từ chỉ đơn giản đổi bộ dạ phục thôi trong nháy mắt lại biến thành nữ thần quyến rũ! Chỉ nhìn thôi đã đủ huyết mạch bành trướng, thật muốn!

Đĩ nhiên đều khiến hấn hài lòng nhất chính là. Hắc hắc “dầu tây” hấn tự mình để lại trên cổ Diệp Vị Ương, thật có cảm giác thỏa mãn! Đúng, thật mong đợi Thanh Phong Tuấn nhìn thấy kiệt tác của mình, phản ứng nhất định rất thú vị!

Hấn đến gần Diệp Vị Ương thêm mấy bước, thân thể cao ráo ngửa ra sau, tay trái ôm ngực, tay phải xoa cằm dưới, nghiền ngẫm nhìn cô: “. Ack, cho tôi suy nghĩ một chút, dạ phục này nên kết hợp với kiểu tóc gì mới tốt.”

Diệp Vị Ương cảm thấy đối phương ánh mắt nóng rực mà chuyên chú như muốn xuyên thủng cô, thấy vậy cô cả người không được tự nhiên. Đang không biết làm sao, Đông Phương Thước lại tới chào hỏi nhân viên cửa hàng: “Tiểu thư, trong tiệm cô có bán trang sức hay châu báu gì đó để phối hợp với quần áo không?”

Nhân viên cửa hàng nịnh hót cười, trả lời: “Đĩ nhiên, tiên sinh mời sang bên này.”

(.)

Ra khỏi tiệm trang sức mặc dù Diệp Vị Ương lần nữa tỏ rõ đã mặc giày cô có thể tự mình đi, nhưng Đông Phương Thước bá đạo độc đoán ôm lấy cô huyết sáo trở lại xe thể thao.

Diệp Vị Ương xuyên thấu kính xe nhìn chính mình, cảm thấy cô đã biến thành một búp bê tinh phẩm, đáng vẻ thật vô cùng. Quý dĩ! Nếu như phải thành thực nói đúng là dung hợp giữa đã tính, điệu dàng cùng hồn nhiên thành một thể!

Len lén liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ghế tay lái, thật không nhìn ra người này có thể. bói tóc! Hơn nữa cô lần đầu nhìn thấy người trực tiếp sử dụng dây chuyền hột xoàn màu đỏ óng ánh thay dây buộc tóc! Thật sự quá xa xỉ! Nhưng không thể phủ nhận được hấn giú, mái tóc dài đen nhánh nghiêng sang bên chỉ chừa vài sợi rũ xuống hai bên má, lộ ra cả khuôn mặt càng thêm hoàn mỹ quyến rũ! Trời ạ, cảm giác này. Thật chết người! Nào có nửa điểm bóng dáng như bình thường!

Đang lúc ấy thì hơi thở quyến rũ nóng rực cùng giọng nói trầm thấp lần nữa gần vùng tai nhạy cảm của cô truyền đến: “. Tiểu Diệp Từ, em thật sự rất hấp dẫn rất mê người! Cho nên. chút nữa đến hiện trường hôn lễ, em một tác cũng không được rời anh. Nếu không. anh không bảo đảm khi không vui sẽ làm ra cử động gì đâu nha.”

Lần này không phải cảnh cáo uy nghiêm, mà là. lời khuyên ái muội.

. Tôi là cô gái mặt ngoài điệu dàng nhưng trong xương trời sanh quật cường. Sau đó không lâu tôi rút cuộc hiểu rõ, tôi có thể coi thường lời cảnh cáo của Đông Phương nhưng nhất định không được quên lời khuyên ái muội hấn nói! Người này sau khi mất trí nhớ trở nên yêu nghiệt lưu manh rồi!

——— Diệp Vị Ương tự nói

Đông Phương Thước phun hơi nóng bên tai Diệp Vị Ương vừa nói lời nói mập mờ làm người ta muốn làm nghịch lại lời hấn, sau đó lập tức ngồi thẳng người nghiêm chỉnh bắt đầu nghiêm túc lái xe.

Diệp Vị Ương làm bộ nghe theo, thật ra lạnh lùng không muốn nghe lời hấn, cô lơ đãng lại chán đến chết nhìn mình chăm chăm ngón tay được cắt sửa chỉnh tề, trong lòng thật ra. rất khâm trọng!

Nhìn chăm chăm vào móng ngón tay cũng không phải cách nhưng lại không muốn ngẩng đầu đối mặt người đàn ông hay thay đổi bên cạnh, cho nên ánh mắt Diệp Vị Ương lại liếc qua, vì vậy đã nhìn thấy giày dưới váy. Đôi giày hấn thừa dịp cô thay dạ phục lên đi mua.

Không thể không khen hấn là người tỉ mỉ. Màu sắc giày không chỉ phù hợp lễ phục trên người, hơn nữa rất khó tìm được loại có đệm êm, như vậy chân bị thương của cô sẽ không bị đau.

Không phải không cảm kích chẳng qua không biết làm sao biểu đạt thiện ý, vì vậy tiếp tục giữ vững im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Thanh thiếu ăn dấm rồi!

Edit : Dục

Beta: Tieumanulk

“Tiểu Diệp, chờ đến khi không muốn nháo lễ kết hôn đó nhớ đi cùng anh chàng đẹp trai là tôi nhé, còn hiện tại tôi dẫn em đến bệnh viện, chân của em phải bôi thuốc, nếu không đôi chân ngọc ngà như vậy bị để lại sẹo thì thật đáng tiếc” Đông Phương Thước ngay cả đầu cũng không cúi xuống, hai mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước như cũ, nghiêm túc lái xe, nửa chân thật nửa đùa chọc thanh âm lại còn nhẹ nhàng truyền tới.

Người này nhất định thuộc về tầng lớp cận bã của xã hội! Nếu không tại sao ngay lúc cô định nói một câu cảm ơn lập tức lại nói ra một câu vô cùng.lưu manh ngà ngọc! Vốn quan tâm, tại sao cứ phải nói giọng khiến người ta ghét như vậy? Theo trực giác Diệp Vị Ương thấy hần cố ý!

“...Anh thật vô vị!” Diệp vị Ương nhẹ nhàng thả ra mấy chữ, sau đó không để ý tới hần nữa.

Đông Phương Thước cười cười cũng không nói nữa, tăng tốc độ xe.

Xe của hần rất tốt cho nên chiếc xe thể thao mới vững vàng bay lên!

Không biết bao lâu, khi hần ngừng xe là đang ở trước cửa sách sạn cao cấp hoàng gia năm sao.

Xuống xe, hần chủ động vòng cổ tay của Diệp Vị Ương qua cánh tay hần, sau đó yên tâm giao chìa khóa xe cho nhân viên phục vụ, để anh ta đưa xe đến bãi đỗ xe đặc biệt an toàn. Sau đó hần dùng lễ nghi chuẩn mực nhất khoác tay cô vào hội trường tráng lệ.

Có nhiều người vẫn ở những nơi mà không muốn người ta biết một mình thu hết tất cả hoa thơm nhưng một khi xuất hiện lại phá bỏ sự hạn chế này, cô nhất định sẽ mang đến một loại không khí vô cùng mạnh mẽ! Diệp Vị Ương bước một bước đầu tiên vào hội trường rực rỡ của khách sạn cũng cảm nhận được những ánh mắt từ bốn phương tám hướng phóng đến!

Cô đến giống như cầu vồng bảy màu sau cơn mưa! Dĩ nhiên màu sắc thì lại tùy theo tâm trạng của từng người mà thay thế.

Rất nhiều ánh mắt dừng trên người cô, khiến cho cô hơi bối rối khó chịu.

Nhưng trong ánh mắt kia có tia kinh ngạc đồng thời cũng có sự ghen tỵ, đùa giỡn, hứng thú săn đuổi, có yên lặng thường thức, cũng có.dâm ý mê say! Thật khiến người ta không chịu nổi!

Nhưng, cho dù có xem lần thêm nhiều loại ánh mắt hơn nữa, cô vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Thanh Phong Tuấn đầu tiên! Khách quan mà nói, ánh mắt của hần là.tức giận! Đúng, chính là tức giận!

Ánh mắt sắc bén mà thâm trầm của Thanh Phong Tuấn nguy hiểm híp ại, giữ khoảng cách nhất định từ xa mắt đối mắt với Diệp Vị Ương, có cảm giác như sắp trải qua sóng gió.

Nếu như tối nay Diệp Vị Ương trong mắt Thanh Phong Tuấn có gì khác thì cô giống như một bông hoa tường vi thanh lệ thoát tục lại giống như đóa hoa diên vĩ thần bí lộ ra chút ngạo bướng hồn nhiên!

Đáng chết! Trước đó hần đã mơ hồ cảm thấy bất an, gọi điện thoại về biệt thự hỏi, bọn người hầu cứ áp a áp ứng đại loại là sợ hần phát hiện ra nha đầu này bỏ trốn giận dữ làm hỏng hôn lễ!

Nha đầu này, nói không giữ lời, không phải cô đáp ứng đợi hần trở về sao? Thế mà không được sự đồng ý của hần đã chạy ra ngoài, hơn nữa... lại còn ăn mặc xinh đẹp thế này!

Trang phục kiểu này có cảm giác như đang quyến rũ người khác, làm cho tất cả đàn ông ở đây đều đỏ mắt! Hần có thể dễ dàng tha thứ cho sự đấu đá nhau trên thương trường hay thậm chí là giới hắc đạo nhưng không có nghĩa hần dễ dàng tha thứ cho người đàn ông khác dòm ngó người con gái đẹp đến chói mắt của hần!

Chính hần đang lo lắng tức giận đến tái mặt, chuẩn bị đi tới chỗ Diệp Vị Ương thì cổ tay bị kéo lại.

“Thiếu chủ, người định đi đâu? Nghi thức hôn lễ sắp bắt đầu, người hiện tại không thể qua đó, nếu như ông cụ nổi lên sự nghi ngờ, hần nhất định sẽ không để hần Thiên Tuyết ra ngoài, đến lúc đó tất cả mọi người chúng ta đều không thấy được, đừng nói là cứu hần Thiên Tuyết!” Tà La – Môn đường chủ tiêu Ngân nghiêm túc nói.

Mà đúng lúc này, hần Thiên Tuyết một thân váy có màu trắng giống như công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích cùng ông cụ đi tới, áo cưới thật dài che đi cái bụng hơi nhô lên của cô, trong mắt mọi người cum bản là không hề biết cô đang mang thai!

Ông cụ cười một nụ cười ý vị sâu xa, ánh mắt phức tạp đen tay hần Thiên Tuyết đặt vào tay Thanh Phong Tuấn.

hần Thiên Tuyết thấy tình hình không đúng, để gạt đi sự nghi ngờ của ông cụ, cô chủ động ngã vào trong ngực Thanh Phong Tuấn, ngăn cản bước chân của hần. Bằng trực giác của phụ nữ cô không muốn Thanh Phong Tuấn và cha cô hiện tại xảy ra xung đột trực tiếp, cô không muốn bạn tốt của cô xảy ra bất cứ chuyện gì.

Vốn là Thanh Phong Tuấn vừa thấy Diệp Vị Ương, đại não trong một khoảng thời gian ngắn trở nên trống rỗng, lòng tràn đầy mặt tràn đầy chỉ có cái đó

để cho hắn không ngờ ,nhìn cô lớn mật như vậy cảm giác tức giận vô cùng, cho nên hắn hoàn toàn quên mất hôm nay chính là hôn lễ của hắn, cũng quên mất sự tồn tại của Hàn thiên Tuyết, hiện tại bị cô lôi kéo lý trí lập tức quay lại. Đúng vậy, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy, nếu không sẽ phá hỏng toàn bộ kế hoạch mất, tất cả mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Đúng rồi, hôn lễ hôm nay mọi người đều biết, hắn có trách nhiệm bất cứ lúc nào cũng phải ở bên Hàn thiên Tuyết, chỉ có như vậy mới có thể tìm thấy cơ hội cứu Hàn thiên Tuyết hoàn toàn thoát khỏi tay ông cụ, nhân tiện âm thầm giáo huấn ông cụ một trận!

Vì vậy, Thanh Phong Tuấn trầm trầm nhìn Diệp Vị Ương đang cúi đầu,hắn muốn nhìn xem người con gái của hắn tới đây làm gì, tại sao lại xuất hiện cùng Đông Phương Thước! Nhìn bọn họ khoác tay lẫn nhau đột nhiên lại cảm thấy chướng mắt cực kỳ! Đông Phương Thước mặc dù bên ngoài là siêu sao quốc tế hoa hoa công tử nhưng vẫn là một nhân vật phức tạp khó hiểu, dù sao thì hắn cũng là Thái tử nước Z

Nghĩ tới điều này, trong lòng Thanh Phong Tuấn lại trầm xuống, chuyện này dường như càng ngày càng phức tạp!

Mà trên mặt Đông Phương Thước từ đầu tới cuối vẫn là nụ cười như không cười, hắn không hề bỏ qua bất cứ biểu tình nào khi Thanh Phong Tuấn nhìn Diệp Vị Ương cho dù là nhỏ nhất!

Rất tốt! Càng để ý càng có tính cạnh tranh!

Trong lòng hắn đang tuyên bố, Thanh thiếu, cuộc cạnh tranh của chúng ta chính thức bắt đầu! Bởi vì.....hắn cũng rất thích tiểu Diệp, Đông Phương Thước hắn muốn nhất định phải có được!

Hàn Thiên Tuyết từ trong ngực Thanh phong Tuấn đứng dậy, mặc cô không biến sắc nhìn xung quanh một cái, không nhìn thấy bóng dáng Dạ Phi Phàm, trong lòng khó sở thất vọng. Sau đó cô lại dựng lại tinh thần ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Vị Ương đứng cách đó không xa, nói thật, cô biết hôn lễ hôm nay là Thanh Phong Tuấn vì muốn cứu cô thoát khỏi biển khổ này, cho nên mơ hồ cảm thấy đau lòng, bởi vì từ lâu cô đã rất thích cô gái đứng bên cạnh Đông Phương Thước người có thể khiến cho Thanh Phong Tuấn và Dạ Phi Phàm yêu mà không thể không chế được mình, cô rất thích Diệp Vị Ương

Tại một góc không ai chú ý, Dạ Phi Phàm đeo kính đen nhẹ nhàng giật giật ngón tay, bỗng nhiên có một cô gái mang ly rượu đỏ giả say chạy về hướng Thanh Phong Tuấn, trực tiếp nhiệt tình nhào vào lòng ngực Thanh Phong Tuấn, càn rỡ làm nũng nói “Thanh thiếu! Làm sao anh có thể cưới người khác! Không phải anh từng nói rất thích em sao?! A, anh muốn kết hôn, em có thể làm cô dâu của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Thanh Phong Tuấn bị hôn.....

Bên này hỗn loạn khiến các kí giả chú ý nhưng cô gái cầm ly rượu đỏ không giải thích được nhô ra nữ nhân hiển nhiên không có ý được điểm này, chẳng những không rút lại hành vi cá nhân, thậm chí còn bắt đầu quyết tâm muốn ngăn cản hôn lễ, dưới con mắt của mọi người cô chủ động nhún chân hôn lên môi của Thanh Phong Tuấn!

Đèn flash không ngừng nháy, vô số kí giả chụp được cảnh hỗn loạn!

Rất dễ nhận thấy, hành động đã vượt quá ranh giới cuối cùng của Thanh Phong Tuấn, hắn dùng sức đẩy cô gái xa lạ ra! Hắn cau mày nhận lấy khăn tay mà Hàn Thiên Tuyết đưa cho, chùi đi dấu son mà cô gái kia ép buộc để lại. Loại mùi vị xa lạ này hắn rất không thích. Không kiềm chế được trong đầu hiện lên khuôn mặt không hề xoa phấn của Diệp Vị Ương cùng với cánh môi kiều diễm tinh khiết!

Nhưng không để hắn khôi phục lại tinh thần nhìn Diệp Vị Ương, cô gái xa lạ bị đẩy ra đã hét ầm lên “Thanh thiếu, em là Anly, không phải anh nhớ em sao? Chúng ta cùng nhau dây dưa rất nhiều lần, làm sao anh có thể đối với em như vậy? ! Anh biết em vượt qua mấy năm nay thế nào không? ! Tại sao anh lại phụ tình em, anh phải chịu trách nhiệm với em! Anh.....đã quên chuyện anh đáp ứng em rồi có phải không? Anh nói anh sẽ chăm sóc em cả đời đấy! Em không muốn anh chăm sóc những thứ khác, em muốn cùng anh kết hôn! Em muốn mỗi ngày đều ở chung một chỗ với anh! Nếu như....anh thực sự cùng người con gái khác kết hôn, vậy.....em sẽ lập tức tự sát trước mặt anh!”

Sự việc diễn biến hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Thanh Phong Tuấn, vẫn cho rằng cô gái này chỉ là uống rượu say nhận làm người, gây chuyện lung tung, hiện tại xem ra là có người sai khiến, mục tiêu chính xác là nhắm vào hắn, thật ngoan độc! Chỉ là hôm nay hắn có rất nhiều chuyện quan trọng phải xử lý, không thể để tình hình này tiếp tục diễn ra!

Nghĩ tới đây, hắn ra tay nhanh như chớp, trực tiếp đánh vào sau ót cô gái tự xưng là Anly!

Cuối cùng trong nháy mắt cũng hôn mê, Anly ngạc nhiên thậm chí ánh mắt cuối cùng vẫn oán hận hướng tới cô dâu ! Chắc chắn, không thể không công nhận cô gái này diễn kịch rất tốt, rất có trách nhiệm, diễn quá thực quá trọn vẹn, nếu như chuyện này không xảy ra với Thanh Phong Tuấn chỉ sợ hắn cũng muốn tin!

Dùng cánh tay đỡ được cơ thể xụi lơ của cô ta, dùng ánh mắt ý nói bảo vệ mạng cô ta ra ngoài.

Do Anly mang tới hỗn loạn nên cũng nhanh chóng kết thúc,đợi đến lúc Thanh Phong Tuấn có thời gian nhìn về phía Diệp Vị Ương thì bóng dáng xinh đẹp của cô đã không còn ở đó nữa!

Có thể dễ dàng nhìn ra trong mắt hần thoáng có tia hốt hoảng, Hàn Thiên Tuyết ở bên cạnh cũng càng thêm áy náy. Cô tốt bụng kéo vạt áo của Thanh Phong Tuấn,dùng ngón tay xinh đẹp chỉ vào một hướng khác ” Người anh muốn tìm ở đây.....nhưng mà, lấy đại cuộc làm trọng, bây giờ anh vẫn không thể mù quáng đi tới!”

Thanh Phong Tuấn theo động tác tay của Hàn Thiên Tuyết nhìn sang, quả nhiên thấy Diệp Vị Ương đang ngồi nghỉ ngơi ở chiếc ghế dựa trong một góc, nhưng thân hình cao ráo của Đông Phương Thước hoàn toàn cản trở tầm nhìn của hần!

Có chút lo lắng cô xảy ra chuyện gì cũng muốn nhanh chóng đem cô rời khỏi người con trai bên cạnh, Thanh Phong Tuấn lại muốn bước đi nữa rồi! Đáng tiếc —————

Đáng tiếc là vị mục sư chủ hôn đã chuẩn bị sẵn sàng đứng trên đài lộ thiên. Đài lộ thiên hoa lệ lẫm mẫm đã mở màn rồi!

Thuận theo ý trời đi! Lên sân khấu đi! Hiện tại không thể để xảy ra bất cứ sai lầm,đang ở trên sân cầu lộ thiên cao,cô dâu chú rể đứng một chỗ, hần đã ngầm lấp đặt cơ quan có thể mang theo Hàn Thiên Tuyết đang mang thai thẳng lợi rồi đi.

Chỉ cần Hàn Thiên Tuyết an toàn rồi đi,vậy những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều,dù sao thì trong bụng cô cũng có đứa bé quá mức nguy hiểm.Nếu như hiện tại hần đi về phía Diệp Vị Ương chỉ khiến cho ông cụ sinh nghi, sau đó sẽ khiến Diệp Vị Ương rơi vào nguy hiểm mà thôi. Thật ra hiện tại bên cạnh Diệp Vị Ương còn có Đông Phương Thước như vậy sẽ an toàn hơn.Nhưng chỉ cần thấy Đông Phương Thước ở bên cạnh cô lâu một chút, cả người Thanh Phong Tuấn lại khó chịu vô cùng.

Hần dường như chấp nhận đề Hàn Thiên Tuyết kéo tới sân khấu lộ thiên lẫm mẫm trong khách sạn.

Tiếp theo họ chuẩn bị đến nơi cử hành hôn lễ.

Tất cả khách mời đều bước chân theo cô dâu chú rể rời khỏi,Chỉ một lát mà cả khách sạn hoa lệ giờ chỉ còn nhân viên dọn dẹp cùng với ĐÔNG PHƯƠNG THƯỚC và DIỆP VỊ ƯƠNG.

Khi vừa phát hiện ra sự tồn tại của cô gái tên Anly xa lạ,sắc mặt Diệp Vị Ương tái nhợt lạ thường. Cô chovậy còn một người khác bị Thanh Phong Tuấn cho làm vợ bé.Không thể trách cô lại nghi ngờ như vậy, vốn nói chắc như đinh đóng cột tin tưởng hần nhưng hôm nay hần lại cùng người con gái khác cử hành hôn lễ,nhìn cũng không muốn nhìn cô lâu một chút,chứ đừng nói mở miệng nói cùng cô.

Không thể nói ra cảm giác gì chỉ cảm thấy trái tim có trăm ngàn vết thương.Nhất là khi thấy Anly lớn mắt náo loạn đám cưới, trong nháy mắt trực tiếp hôn Thanh Phong Tuấn,cô không chỉ cảm thấy chua xót mà còn cảm thấy có một chút ngưỡng mộ,cho dù cô gái kia khó ưa đến mức nào thì cô ấy vẫn rất dũng cảm. Bất cô ở trước mắt mọi người làm chuyện đó với người yêu cô không thể làm được.Cái này,có lẽ không thể mang trái tim của Thanh Phong Tuấn trở về rồi.

Thấy cô xuất hiện cùng Đông Phương Thước ưu tú, cũng không thấy hần để ý tới đây nói một câu!

Cô thua, thất bại hoàn toàn!

Cô dâu Hàn Thiên Tuyết vốn rất xinh đẹp, hiện tại so với tấm hình bên trên còn đẹp hơn! Không chỉ có đẹp, mà còn rất rộng lượng! Người khác hôn chú rể của cô như vậy,cô vẫn có thể giữ nguyên dáng vẻ lịch sự,cười ngọt ngào đưa khăn tay lên! Cô nghĩ.....dường như bên cạnh Thanh Phong Tuấn cần có một người phụ nữ thế này! Chỉ có cô gái rộng rãi sáng sủa ngọt ngào mới có thể đi vào trái tim hần! Có thể vĩnh viễn lấy một danh phận hợp pháp quang minh chính đại ở bên cạnh hần.....người đó nhất định không phải cô!

Mất mát trong lòng rất rõ ràng có muốn che dấu tâm sự cũng không che dấu được. Cho tới khi Đông Phương Thước kéo tay cô, dẫn cô tới một góc mặc dù chưa phải thân thiết với đối phương đến phức có những hành động tự nhiên như thế nhưng cô lại đặc biệt nghe theo, không có chút phản kháng hay giãy giụa nào!

—————Điểm này dường như đã lấy được lòng Đông Phương Thước,tâm hình hần ngược lại rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Hành động của hần, ánh mắt của hần, khí chất vương

giả không cho cự tuyệt!

Khi nhìn thấy Hàn Thiên Tuyết và Thanh Phong Tuấn cùng nhau tiến tới sân khấu lộ thiên bên ngoài khách sạn, ánh mắt Diệp Vị Ương không thể kiềm chế được âm thầm thêm mấy phần! Cô tới đây có ý nghĩa gì đây? Người đó thấy cô lại không thêm để ý xem cô như không khí tiếp tục hôn lễ lãng mạn!

Diệp Vị Ương cảm thấy tất cả sức lực đều bị rút hết, ở một góc khách sạn giống như đũa thừa, củ thừa, mặc cho ánh mắt phức tạp của Đông Phương Thước cứ soi kỹ trên người cô.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Thước mở miệng dò hỏi “Tiểu Diệp, chắc chắn, xem ra em rất thích Thanh thiếu. Nhưng.Làm sao bây giờ? Hả.hình như không còn yêu em”

“Tôi biết rõ.vậy nên.không cần anh nắc nỏ!” Thanh âm của cô giống như người đũa thừa củ thừa không còn sinh khí

Tiếng cười tà mị xói truyền tới, toàn bộ cơ thể yêu nghiệt của Đông Phương Thước dựa hẳn vào bức tường trơn bóng, một tay đút túi, mị hoặc nói ” Tôi nhớ mấy hôm trước lúc quen Tiểu Diệp, rõ ràng là một con mèo có móng vuốt nha, tại sao hiện tại lại dịu dàng như vậy? Dễ dàng bỏ qua vậy sao? Không hối hận? Nếu em gạt đầu tôi lập tức dẫn em rời đi, nếu em lắc đầu, tôi có thể giúp em thử lòng Thanh thiếu một chút. Bởi vì.tôi cũng rất muốn hiểu rõ, em ở trong lòng hắn quan trọng tới mức nào!”

Lời của hắn tà mị lại làm ra vẻ nghiêm túc khiến Diệp Vị Ương không tự chủ ngẩng đầu lên!

Bốn mắt nhìn nhau, hắn lại hỏi cô “Thế nào? Tiểu Diệp, em có muốn đánh cược một lần nữa không? Dù có thua cũng không có thiệt hại gì nhiều, nhiều lắm là hôn tình huỷ hoại trước mặt một chút mà thôi.”

Đúng vậy, không mất gì, nếu như đối phương vẫn không hề để ý giống lúc trước, nhiều lắm là đau lòng thêm một chút mà thôi, đau chết là tốt nhất, xong hết mọi chuyện!

Vì vậy, Diệp Vị Ương bình mề lại sứt, nặng nề gạt đầu một cái.

Khi hai người họ ra sân khấu lộ thiên thì hôn lễ không hiểu vì sao cô dâu lại bị ngã!

Chỉ thấy cô dâu Hàn Thiên Tuyết thì thầm vào tai chú rể, nghe không rõ nội dung. Sau đó, chỉ thấy chú rể có vẻ như thở phào nhẹ nhõm gạt đầu một cái. Tiếp đó, cô dâu lên tiếng “Các vị tiên, phu nhân, tất cả mọi người đã thấy rồi, tôi cùng vị hôn phu của tôi trước kia ai cũng không phải người bình thường, nói cách khác, tôi và anh ấy đều là người không câu nệ tiểu tiết, chỉ muốn mở lòng mình, khiến cho hôn lễ hôm nay không có gì phải tiếc nuối là tốt rồi! Nhưng bây giờ, khi nghi thức hôn lễ đã tiến hành được một nửa, tôi đột nhiên nhớ lại, vị học trưởng tôi tôn kính nhất lại có chuyện trên đường, chậm trễ không tới được, không có lời chúc phúc của anh ấy, tôi cảm thấy rất buồn, cho nên.nghi thức hôn lễ lại phải hoãn lại lần thứ hai! Tôi biết rõ mọi người đều là những người nổi tiếng khắp nơi, tất cả mọi người đều mang theo người bạn yêu quý của mình tới, để tặng thêm không khí cho hôn lễ, để mọi người không cảm thấy nhàm chán, tiếp sau đây sẽ là thời gian khiêu vũ tự do! Khi âm nhạc vang lên, mọi người có thể cùng với người bạn yêu quý tùy hứng nhảy một khúc!”

Hàn Thiên Tuyết nói câu đó rất lạnh nhạt, hội trường lập tức có tiếng vỗ tay hưởng ứng! Cô tự nói trong lòng với mình, nếu như sau đó Dạ Phi Phàm đáng ghét còn không chạy tới, cô sẽ tức giận mà ngã thật! Thực sự, cô không có dũng khí để chờ thêm nữa, đã nhiều năm trôi qua dường như Dạ Phi Phàm đối với cô chỉ có hận, không còn yêu nữa!

Mọi người sau tiếng vỗ tay, âm nhạc dịu nhẹ vang lên, trong hội trường những nhân vật nổi tiếng đều đứng lên! Họ từng bước hướng tới giai nhân đi tới, thậm chí còn làm rất tốt động tác mời khiêu vũ!

Đông Phương Thước cũng ưu nhã đưa tay trái lên vuốt miệng cổ tay áo bên phải, động tác thờ ơ rồi lại rất nho nhã anh tuấn, đối với hội trường hoa lệ đã quen, lời nói lại lộ ra tính âm trầm lại băng băng, đưa tay mời Diệp Vị Ương đang đứng bên cạnh, lại vừa tỉ mỉ dùng ánh mắt quan sát tất cả biểu tình của cô “Tiểu Diệp! Xin hỏi tôi có vinh hạnh được mời em nhảy cùng tôi một điệu đêm nay không?”

Thú vị! Rất thú vị! Thì ra cảm giác lúc trước của hắn là không sai! Ngoài Thanh thiếu, hội trường còn có một người giấu giếm vô cùng tốt nhưng ánh mắt chưa từng rời đi cô dâu Hàn Thiên Tuyết !

Àch.người có thể ăn mình giò, có thể tùy ý ra vào nơi này trừ Dạ Phi Phàm.chắc là không còn người khác đúng không?

Ha ha, cảm giác này thật không tệ, trò chơi so với tưởng tượng của hắn càng thú vị hơn rồi! Chắc chắn, nếu như cả Dạ Phi Phàm trầm ổn cũng ăn mình phá rồi hôn lễ này, không phải người Dạ Phi Phàm muốn cướp chính là cô dâu chứ? Vậy thì sau đó Đông Phương Thước hẳn chỉ cần đảm bảo Thanh Phong Tuấn không cướp đi tiểu Diệp là được.

Tinh quang trong mắt Đông Phương Thước một lần nữa lóe lên, rất dễ nhìn ra hiện tại tâm tình rất tốt, không để Diệp Vị Ương lùi bước phản kháng, hắn đã cầm tay cô dắt vào sân nhảy.

Hành động như vậy, vẻ mặt như vậy, đó là một loại khí chất vương giả không thể cự tuyệt!

Bình tĩnh vô ba đích biểu tượng hạ thường thường giấu kín trừ cuộn trào mãnh liệt ba đào.

Đông Phương Thước đưa Diệp Vị Ương khiêu vũ, càng ngày càng tiến gần về phía Thanh Phong Tuấn.

Lập tức! Âm nhạc trở nên dồn dập! Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy bên không có một lực nhẹ buông ra, Đông Phương Thước đổi thành một tay nhẹ nhàng kéo tay cô cùng cô xoay vòng 360 độ! Đến khi dừng lại đã đem eo cô ôm vững lại.

Một động tác rất hoàn mỹ! Cô dùng đôi lông mi dài, đôi mắt đẹp, ngón tay, vòng eo, biểu diễn điệu múa mềm mại, tiếng giày cao gót trong trẻo vang lên một tiếng như gió lốc tạt chuyển,biểu đạt làm cô nhất thời kinh ngạc.

Bước nhảy của Diệp Vị Ương xoay tròn một chỗ, rực rỡ trước ánh mắt của bao người.Nhưng chính cô cũng không hề biết những điều này , mấy năm nay mặc dù cũng được học khiêu vũ nhưng trừ đi biểu diễn, Diệp Vị Ương đều chưa từng một lần nhảy nghiêm túc,một đoạn cũng không hết nhưng lại mang tới nhiều sự chú ý, khiến cô khó tránh khỏi căng thẳng.

Chỉ nghe Đông Phương Thước giống như đang thân mật cúi xuống bên tai cô êm ái nói “Chớ khẩn trương, đi theo bước chân của tôi là được rồi!” Thanh âm trầm thấp dễ nghe, đã bớt đi sự bất cần đời trước đó, hơn nữa lại có phần dụ dỗ khích lệ.

Chính một câu trấn an lòng người như vậy khiến Diệp Vị Ương cảm thấy có thể nhảy tốt hơn, như vậy.....cũng dễ cho Thanh Phong Tuấn nhìn thấy cô cùng người khác khiêu vũ rất đẹp !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Dấu hôn trên cổ cô, tức giận!

Chính một câu trấn an lòng người như vậy khiến Diệp Vị Ương cảm thấy có thể nhảy tốt hơn,như vậy.....cũng dễ cho Thanh Phong Tuấn nhìn thấy cô cùng người khác khiêu vũ rất đẹp !

Đông Phương Thước ghé vào bên vành tai cô hướng dẫn từng bước một “Thả lỏng cơ thể,ngẩng đầu lên.....”

Diệp Vị Ương nghe lời thử bước đi một cách mềm mại quả nhiên chính là cao thủ khiêu vũ!

Sau đó, Đông Phương Thước giống như một lão sư dạy khiêu vũ hoàn mỹ nhất lại nhẹ nhàng nói “Đó là một phần của bản nhạc trầm lắng,chúng ta xoay người.....”

Diệp Vị Ương bắt đầu nghiêm túc lắng nghe linh hồn của âm nhạc,theo âm nhạc biến đổi sắc mặt!

Chỉ thấy có lúc hai hàng lông mày của cô khẽ nhíu lại lộ rõ vẻ xót xa vô hạn,có lúc lại cười tươi tắn lộ rõ vẻ vui mừng vô biên,lúc lại nghiêng người buông xuống lộ rõ vẻ lưỡng lự uyển chuyển ngưng ngừng,lúc lại nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay thể hiện sự nhẫn nại vững vàng, ánh sáng trong mắt lóe lên một cái!

Những ánh sáng rực rỡ cũng thay đổi linh hoạt nơi Đông Phương Thước vừa đi qua cũng thay đổi rõ ràng. Ngay cả hần cũng không khỏi âm thầm thán phục nha đầu này quả thực chính là cao thủ vũ công ! Không học khiêu vũ chính quy,cơ thể lại thuần thục xoay tròn theo hần nhận thả tự nhiên! Giống như một con thiên nga trắng!

Chớ vội nói Diệp Vị Ương đã thành công khiến trong mắt hần chỉ có cô,cách đó không xa Thanh Phong Tuấn cũng đột nhiên ngừng khiêu vũ cùng cô đâu, ánh mắt thâm thúy phức tạp nhìn sang tiện tay cầm một ly rượu đỏ.Mà cũng rất dễ nhận thấy mọi người cũng bị kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng thuần khiết hấp dẫn,kết thúc một khúc,tiếng vỗ tay không ngớt! Thanh âm trầm trồ khen ngợi cũng không dứt!

Tiếng bàn luận hâm mộ nhỏ nho truyền tới” Ai nha, nếu có thể cùng với cô gái này nhảy một điệu thì thật là tốt!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!Anh xem dáng vẻ kia thực sự quá hoàn mỹ xinh đẹp! Có thể đặt tay lên chiếc eo thon nhỏ kia,oa, tuyệt đối là một loại.....hường thụ cực kỳ!”

“Khụ khụ.....Đáng tiếc cô gái của Đông Phương thiếu gia ai dám giành.....”

Buồn cười nhất chính là những lời bàn luận này lại trùng hợp ở xung quanh Thanh Phong Tuấn! Nghe tới câu cuối cùng sắc mặt của hần đã xanh mét, dường như đã hoàn toàn không thể chịu đựng được việc Diệp Vị Ương đột nhiên bị người khác nhìn chăm chăm. Mà đôi mắt to của Hàn Thiên Tuyệt bên cạnh lại đột nhiên sáng lên,cô nói nhỏ vào tai Thanh Phong Tuấn “Rốt cuộc tôi cũng thấy anh ấy tới rồi! Dạ Phi Phàm đến rồi! Tôi nghĩ,anh ấy nhất định sẽ dẫn tôi rời đi an toàn,hiện tại anh không cần coi chừng tôi,muốn làm gì thì đi đi, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt! Lần này nghi thức giả hôn lễ cuối cùng cũng không phải làm nữa!”

Thanh Phong Tuấn nhếch mày “Nếu Dạ Phi Phàm không bảo vệ cô thật tốt, sau lần này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần,tôi hi vọng hần sẽ giải quyết thật tốt” Nói xong, ánh mắt của hần một lần nữa khóa chặt lấy Diệp Vị Ương.

“Tôi biết rồi, bây giờ chúng ta chia nhau ra hành động đi, anh bảo vệ Diệp Vị Ương rồi đi, tôi sẽ để Dạ Phi Phàm dẫn tôi ra ngoài từ mặt đạo. Về phần cha tôi, anh muốn làm thế nào thì cứ làm, tôi đối với ông ấy.....đã hoàn toàn thất vọng!”

Hàn Thiên Tuyết nói xong cũng lặng lẽ bước về phía Dạ Phi Phàm.

Vì vậy, Thanh phong Tuấn phân phó mọi người chú ý tới động tĩnh từ bốn phía, tùy vào hành động của ông cụ để dùng những phương pháp có sẵn, chung quanh sản nhảy bố trí một bức tường người bảo vệ an toàn, sau đó hắn bắt chấp nguy hiểm cầm ly rượu đỏ đi về hướng Diệp Vị Ương và Đông Phương Thước vừa nhảy xong một bản nhạc.

Diệp Vị Ương chỉ ngạc nhiên nhìn hắn đi về phía cô, trái tim lại bắt đầu co rút hoảng loạn, hi vọng rằng hắn có thể dắt tay cô rồi đi, trở về biệt thự của bọn họ từ bỏ hôn lễ xa hoa này. Nhưng lúc này cô mới phát hiện ra hắn mặc một bộ Âu phục chủ rêu trắng như tuyết được may rất vừa vặn, vô cùng hợp với dáng người của hắn tôn lên vóc người cao ráo hoàn mĩ! Lại thêm một chiếc áo sơ mi màu xám tro, không biết từ lúc nào đã tháo chiếc nơ xuống, cổ áo sơ mi không bị gò bó mở hai nút áo lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Hắn khiến cho người ta có cảm giác cho dù hắn ở đâu cũng luôn có thể giữ nguyên được thái độ cao quý ưu nhã, thậm chí là.....áp lực!

Đúng vậy, áp lực! Vài sợi tóc ngang ngạnh rủ xuống che đi tròng mắt đậm màu sắc bén như chim ưng. Cặp mắt kia khiến cho người ngoài cho dù có tìm tòi xem xét cũng không thể tìm ra nơi sâu nhất, vốn là mị lực phát ra bốn phía nhưng bên trong lại có băng lạnh ngàn năm, giờ phút này lạnh buốt tới thấu xương! Mỗi mông vốn vô cùng gọi cảm nhưng bây giờ từ đầu tới cuối là nụ cười vô tình như không cười, hắn.....đường như rất tức giận!

Là vì cô tự tiện rời khỏi biệt thự nên tức giận? Hay bởi vì.....cô đâu vừa rồi đi? Diệp Vị Ương hơi mím môi phân nửa là về sau đi, cô không có mị lực lớn như vậy, từ khi xuất hiện tới giờ hắn chưa từng để ý đến cô! Cô cùng người con trai xa lạ xuất hiện thật lâu, thế mà hắn một chút phản ứng cũng không có, hoàn toàn xem cô như.....không khí! Trong lòng quá chua xót. Cô đột nhiên cảm thấy mình thật.....đáng thương!

Thanh Phong Tuấn nhẹ hóp một ngụm chất lỏng lạnh băng, rượu đỏ vào trong cổ có hương vị rất ngon. Hắn mê ly hít con người, nhẹ nhàng lắc lắc cái ly, ly rượu đỏ vốn trong suốt đẹp mắt lại sẫm sẫm dần dần trông càng đẹp hơn! Chỉ một ly rượu bên trong có một chút rượu, chỉ cần muốn cũng có thể tạo nên ngàn lớp sóng. Hắn đem ly rượu giao cho bồi bàn, sau đó.....

Sau đó cười hướng Diệp Vị Ương làm động tác mời “Vị tiểu thư cao quý xinh đẹp, xin hỏi tôi có được vinh hạnh mời em nhảy bản nhạc tiếp theo không?”

Diệp Vị Ương nhìn hắn, hắn rõ ràng đang cười nhưng nụ cười kia lại lạnh giá căn bản không tới tầm mắt!

Nụ cười của Thanh Phong Tuấn cũng không lọt vào mắt, về ngoài bình tĩnh của Diệp Vị Ương khi thấy hắn bước đi về phía cô liền sụp đổ.

Khi ánh mắt Thanh Phong Tuấn nhìn chăm chú, lòng vô bắt đầu dậy sóng.

Áp lực! Diệp Vị Ương chỉ thấy cảm giác áp lực nặng nề cuộn cuộn dâng lên! Cô vẫn biết Thanh Phong Tuấn không hề giận mà do khí thế của hắn rõ ràng là cười, bộ dạng tươi cười trên khuôn mặt anh tuấn rõ ràng nhìn rất đẹp nhưng lại cảm thấy sợ run lên! Cô biết lần này hắn thực sự nổi giận.....

Không cho cô quá nhiều thời gian sững sờ, Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa làm động tác mời “Vị tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi tôi có thể cùng em nhảy bản nhạc tiếp theo không?” Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp dễ nghe không nhìn ra tâm tình, chỉ.....nhìn thẳng vào dấu hôn trên cổ Diệp Vị Ương.

Bản nhạc cho điệu nhảy thứ hai đã vang lên.

Vậy mà Diệp Vị Ương lại theo bản năng lùi lại một bước “Vâng.....Thật xin lỗi, tôi đột nhiên cảm thấy có chút không khỏe cho nên không thể tiếp tục khiêu vũ!”

Thừa dịp cô trả lời, Đông Phương Thước chớp lấy cơ hội nắm lấy tay cô.

Bắt đầu từ lúc này, tròng mắt Thanh Phong Tuấn càng trở nên thâm trầm, hắn bỏ động tác mời xuống, cơ thể cao ráo đứng thẳng nhìn chăm chăm vào mắt Đông Phương Thước!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Vị Ương trúng kim độc, nằm trong ngực hắn!

Có vài người chỉ cần một ánh mắt đã phá hủy tất cả, Thanh Phong Tuấn và Đông Phương Thước trong nháy mắt đã nhìn thẳng vào nhau, thay đổi rất nhiều việc cũng thay đổi rất nhiều nhịp điệu diễn biến.

Nụ cười dịu dàng của Đông Phương Thước trở nên quý dị,hắn mở miệng đầu tiên “Thanh thiếu,đừng quên hôm nay anh là chủ rể,ánh mắt của anh nên dõi theo cô dâu xinh đẹp mới đúng,bạn gái của tôi tự tôi sẽ chăm sóc,nếu tiểu Diệp nói không khỏe,sắc mặt cũng tái nhợt,như vậy.....tôi đưa cô ấy tới phòng dành cho khách quý nghỉ một chút thứ lỗi không tiếp được rồi!”

Nói xong hắn xoay người lại khoa trương trực tiếp đem Diệp Vị Ương ôm lấy!

Không ngờ Đông Phương Thước ở trước mặt người khác có thể hành động như vậy, bị hắn ôm ngang lên cơ thể Diệp Vị Ương trở nên cứng ngắc,cô vừa định giãy giụa,thế nhưng Đông Phương Thước lại giống như đã đoán trước dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được thì thầm vào tai cô “Muốn biết vị trí của mình trong lòng hắn thì hãy phối hợp với tôi”

Diệp Vị Ương sững sốt,lập tức bình tĩnh lại ngoảnh ngoảnh vui ở trong ngực Đông Phương Thước. Đây là cách duy nhất,dù sao hôm nay nhất định cũng phải mạo hiểm một lần ““Cứu tử nhất sinh” hay “Tan xương nát thịt” cũng không có gì khác nhau! Nếu như Thanh Phong Tuấn thực sự không quan tâm tới cô, không tin cô,vậy cứ để trái tim lặng lẽ chết đi!

Ở góc độ của Thanh Phong Tuấn mà nhìn,chi thấy Diệp Vị Ương như chú chim nhỏ nép vào ngực Đông Phương Thước! Hắn vốn muốn tiếp tục nhẫn nhịn, muốn nhịn tới khi hôn lễ thuận lợi chấm dứt mới xử lý chuyện này thật tốt nhưng vừa nhìn thấy cô mặc lễ phục cùng Đông Phương Thước diễn màn khiêu vũ hoa lệ tình cảm trước mặt,hắn lại không cách nào nhịn nổi! Hắn một hồi cô gái bình thường vẫn rất nghe lời tại sao lại không tin hắn rồi khỏi biệt thự, tại sao lại phải cùng người con trai khác xuất hiện ở đây! Càng quá đáng hơn là tại sao lại để người con trai khác kéo tay cô,ôm eo cô, thậm chí.....bế cô lên? Cô và Đông Phương Thước đã quen nhau tới mức nào?

Một loạt vấn đề vướng mắt trong đầu khiến hắn muốn nổi điên! Năm đám của hắn siết chặt trong ống tay áo, có một cổ tức giận ngập trời đang lên men đang dâng dâng lên!

“Đừng lại! Vị Ương, hiện tại tốt nhất em nên cho tôi một lời giải thích hợp lý!” Dường như Thanh Phong Tuấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói chuyện, giờ phút này, có vẻ như hắn đã hoàn toàn quên mất hôn lễ đang diễn ra cũng quên mất hắn chính là nhân vật chính trong hôn lễ long trọng này! Hắn chỉ gắt gao nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Diệp vị Ương, ánh mắt kia như muốn xuyên thủng da thịt cô thẳng vào trái tim cô!

Lần đầu tiên trong đời,Thanh Phong Tuấn lại vì chuyện này mất khống chế! Nhất cử nhất động của hắn đều đã khiến cho các vị khách cùng ký giả chú ý.

Mà lời nói của hắn cũng thành công khiến bước chân Đông Phương Thước đang ôm Diệp Vị Ương rồi đi dừng lại,dùng ánh mắt ý bảo Diệp Vị Ương sắc mặt trắng bệch không cần trả lời,hắn trả lời thay bằng một câu mập mờ nồng đậm mùi thuốc súng “Giải thích? Thanh thiếu như anh đã thấy,tôi đã bạn gái của tôi thân mật tới buổi lễ kết hôn của anh cũng chân thành chúc phúc tân hôn vui vẻ!” Nói xong lại một lần nữa bước chân đi, lần này là sai bước không hề dừng lại.

Đầu ngón tay Thanh Phong Tuấn đã đâm sâu vào lòng bàn tay,máu tươi chảy xuống thế nhưng lại không hề biết! Hắn chỉ biết lúc này Diệp Vị Ương có ý giữ trầm mặc, loại thái độ này của cô khiến hắn không thể lý giải được,coi như hôn lễ hôm nay hắn đã làm đau lòng cô,cô cũng không cần phải cùng người con trai khác tới đây,bình thường còn rụt rè sống nội tâm tới đây làm gì?

Đang nghĩ xem có nên đuổi theo hay không, lúc này cũng có mấy thực hạ của tổ chức ám ảnh vội vàng chạy tới, thậm chí trên mặt còn mang theo vết thương “Thiếu chủ! Xảy ra chuyện lớn rồi, Hàn Thiên Tuyệt tiểu thư bị người ta đánh bất tỉnh mang đi,người đó thân thủ rất tốt,chúng tôi.....chúng tôi sợ đánh không trúng sẽ làm tổn thương tới hàn thiên tuyệt tiểu thư cho nên không ngăn cản hắn! Còn nữa.....phòng khách quý trên lầu đang có người của lão gia mai phục!”

Thanh Phong Tuấn nghe xong liền cau chặt lông mày nhìn theo hướng Đông Phương Thước rồi đi bước nhanh đuổi theo,vừa nói “Không cần quan tâm tới Hàn tiểu thư, người mang cô ấy đi sẽ chăm sóc cô ấy đang hoảng, cô ấy rất an toàn. Hiện tại điều động toàn bộ chủ lực đi theo tôi!”

Nhưng.....vẫn muộn, khi Thanh Phong Tuấn đến chỉ thấy trước đó Diệp Vị Ương đã trúng một cây kim độc của ông cụ,sau đó cả người cô ngã vào lòng ngực Đông Phương Thước!

Ông cụ thích nghiên cứu cơ thể người,nghiên cứu chế độc được cùng với vũ khí sinh hóa, trời mới biết được ông ta phóng kim độc đáng sợ đến mức nào!

Hôn lễ trở nên náo loạn,rất dễ nhận thấy ông cụ đối với hành động tạo phản của hắn vô cùng tức giận gào lên muốn hủy diệt tất cả,muốn lấy đi người hắn quan tâm nhất!

Mất thấy ông cụ ra lệnh cho đám người một lần nữa bao vây lấy Diệp Vị Ương,Thanh Phong Tuấn chỉ có thể tạm thời ngăn cản không rảnh bận tâm tới trên lầu Đông Phương Thước đang ôm Diệp Vị Ương nhanh chóng rời đi!

Khi Đông Phương Thước ôm Diệp Vị Ương bị trúng độc tới phòng khách liền gặp được rất nhiều nam phục vụ,những người này đều bị cô gái trong ngực hắn hấp dẫn,ngay cả nháy mắt cũng không có!

Một nam người hầu háo sắc lá gan có vẻ hơi lớn chạy đến nhìn nọt,xung phong nhận việc giống như muốn lái xe đến bãi đỗ xe,muốn đỡ lấy Diệp Vị Ương giảm bớt sức nặng cho Đông Phương Thước mang giai nhân vào trong phòng nghỉ ngơi,cái này gọi là nguy trang lễ phép công khai làm chuyện hạ lưu!

Không đợi hắn đến gần ,một chữ đơn giản lạnh như băng lập tức vang lên “Cút!”

————— Khí thể của Đông Phương Thước rất mãnh liệt, ánh mắt cũng rất lạnh rất có lực sát thương!

Cả đám người phục vụ đều kịch liệt run lên lần một vòng xuống lầu, không dám tiếp tục mơ mộng hão huyền rồi lại bị đạn của ông cụ ngộ thương chết ngay tại chỗ! Mấy người kia sợ quá lập tức chạy trốn sang một bên!

Đông Phương Thước chỉ thản nhiên liếc quá bốn phía, ánh mắt sắc bén băng hàn, giờ phút này sắc mặt hắn không chút thay đổi khiến mọi người run sợ lập tức dời tầm mắt không dám nhìn Doệp Vị Ương mê người thêm một cái nữa!

Có thể nói hôm nay thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, trái tim chịu không được cũng có thể trước đó đi đường quá xa rách cả da chân, hoặc phơi mặt giữa trời nắng chói chang, tới khách sạn có máy điều hòa không khí vừa rồi ở bên ngoài lại bị ép khiêu vũ, lúc nào khách sạn lại có khí lạnh, có lẽ đã bị cảm rồi, hơn nữa bởi vì kim độc phát tác, đến tận bây giờ thái độ của Thanh Phong Tuấn vẫn lạnh như băng như cũ, cả người Diệp Vị Ương rơi vào trạng thái khẩn trương mệt mỏi rồi giống như không thể chịu đựng được nữa, sắc mặt tái nhợt nằm trong ngực Đông Phương Thước!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Tình dục, hôn, xé rách

Ads Edi+Beta: Tieumanulk

“Tiểu Diệp, cô còn tốt đó chứ? Có muốn cần tôi đưa cô đi bệnh viện?” Đông Phương Thước quan tâm hỏi.

Hắn không biết lão gia là ai nhưng hắn chỉ sợ độc châm kia không đơn giản như bề ngoài, vì vậy trong lòng vô cùng lo lắng.

“Không. Không cần, anh. thả tôi xuống, tôi có thể tự đi.” Hiện tại đã không còn bóng dáng Thanh Phong Tuấn không cần thiết tiếp tục giả bộ, Diệp Vị Ương đương nhiên muốn nhanh rời khỏi ngực hắn, tiếp xúc thân mật thể này cô còn chưa quen.

Lời cô làm Đông Phương Thước hết sức không vui, hơi thở quyen rũ rũ hoặc lại bắt đầu quanh quẩn bên cạnh vành tai Diệp Vị Ương, phun ra hơi thở ái muội: “Em xác định. em bây giờ có thể tự mình đi? Tiểu Diệp Tử, em rất không ngoan, không đáng yêu chút nào! Được, anh thả em xuống thử xem em đi thể nào!”

Mới nói xong, hắn không cho Diệp Vị Ương bất kỳ cơ hội phản ứng lập tức đặt cô xuống mặt đất, để cô đứng thẳng sau lập tức buông lỏng tay ra!

Chỉ vừa buông tay, thiếu đi chống đỡ Diệp Vị Ương giống như lục bình, xương cốt mềm nhũn muốn ngã về phía sau.

Mắt thấy cô sắp cùng mặt đất đến tiếp xúc thân mật, Đông Phương Thước lúc này mới cười kiêu lưu manh, cánh tay dài chụp tới trước lúc cô ngã lần nữa giam cầm cô trong ngực!

Vì tư thế ngã nhào bất thành linh ban nãy, mà giờ đây cô đang nằm ngửa trong ngực Đông Phương Thước, môi đỏ mọng khê mở, ánh mắt mông lung, thân thể ấm áp thơm ngát có thể do cả người vẫn còn yếu hoàn toàn dựa vào trên người Đông Phương Thước, cô tựa vào như cực kỳ chủ động trên chọc cùng làm nũng.

“. Làm ơn, có thể. Có thể đưa tôi rời khỏi nơi này trước? Chút nữa tôi sẽ không sao.” Tư thế mặc cỡ hoàn toàn phụ thuộc người đàn ông bên cạnh làm khuôn mặt Diệp Vị Ương vốn tái nhợt trở nên hồng hào kiêu kiêu, cô biết Thanh Phong Tuấn đang ở cửa cầu thang đối phó kẻ địch, cô không muốn tạo thêm nhiều hiểu lầm, kế hoạch thử thăm dò đến đây đã đủ.

Nhưng Đông Phương Thước nhìn cô, tròng mắt thâm thúy u ám thoáng lóe ánh sáng nóng bỏng!

Hắn một tay giữ chặt eo cô, một tay không tự chủ say mê xoa lên má phắn.

Trên đầu ngón tay truyền tới xúc cảm mềm mại trơn mịn để hắn mê muội, hầu kết bỗng nhiên nhúc nhích, giọng nói khàn khàn lần nữa truyền đến: “. Tiểu Diệp Tử, được, anh hiện tại đưa em rời đi.” Nói đến đây, trong óc hắn lại tự động hiện lên cảm giác tuyệt vời lúc ôm cô trong xe.

Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng lưu luyến trên gương mặt cô, làm mặt cô có chút ngứa cộng thêm trên người không thoải mái nên ý chí cùng sức chống cự đều rất kém, Diệp Vị Ương cắn cánh môi khê nói. Thanh âm làm nũng nghe như khiêu khích khiến đối phương muốn hôn vãi cái!

Làm ơn! Cô mệt quá, thân cùng tâm đều mệt, thật muốn khóc, thật muốn ngủ.

Một giây sau, động tác rõ ràng rất nhẹ nhàng nhưng đối với cô bây giờ mà nói cũng là chấn động mạnh! Diệp Vị Ương chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cả người cô lại bị Đông Phương Thước bế ngang, ý thức bắt đầu thay đổi có chút mơ hồ, cảm giác đôi tay ôm mình rất có lực, bước chân cũng rất trầm ổn, không khí cũng trở nên mát mẻ, sau đó chung quanh trở nên rất yên lặng.

Đúng thật thoải mái, cô giống như mèo con nghiêng đầu cọ xát lên vật thể không rõ. Tiếp nữa cô dường như lại rơi vào giường lớn mềm mại, hơi thở nóng rực quét qua bên tai cô, xẹt qua tóc cô mang đến cảm giác tê dại.

Khi Đông Phương Thước một đường hôn từ trán cô, mặt, lông mày dần dần đi tới cánh môi mê người thì Diệp Vị Ương rút cuộc khôi phục ý chí, mở ra con ngươi tỉnh táo, cô xấu hổ cau mày hỏi: “Ê! Anh nhanh lên đi, anh lại muốn làm gì?”

Thì ra người này không đưa cô rời đi mà trực tiếp ôm cô vào một phòng khách bí ẩn khác!

“Tiểu Diệp Tử, em biết gì chứ? Hiện tại đi cũng được nhưng không thích hợp, với lại tổn rất nhiều hơi sức. Thật ra tạm thời ở chỗ này cũng không có gì không tốt. Em chưa từng nghe qua sao? Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. goan, nghe lời.”

Đông Phương Thước lúc này trong mắt lấp đầy tình dục, hân cúi đầu ánh lăm lăm lên tia khác thường, thì ra chẳng biết lúc nào làn váy của Diệp Vị Ương đã bị tốc lên rất cao lộ ra đôi chân thon dài mềm mại trắng nõn. Thậm chí ánh mắt cản trở của Đông Phương Thước còn nhìn xuống vòng eo mảnh khảnh rồi đến gò ngực căng tròn cùng khuôn mặt nhỏ bé động lòng người!

Không thể phủ nhận cô gái phía dưới không chỉ có dáng người ma quỷ, còn quyến rũ phong tình nhìn thôi đã khiến hân khó nhịn!

“ Tiểu Diệp Tử, là em châm ngòi lửa trên người anh, làm anh muốn lập tức ăn em, cho nên. em phải phụ trách dập tắt lửa.”

Lời hân mới vừa nói xong, Diệp Vị Ương đã cảm thấy đôi tay bị giữ chặt “ Ô.”

Cô tránh né không kịp bị hôn môi! Cô muốn Đông Phương Thước buông cô ra, muốn hân dừng tay nhưng đối phương lại thừa dịp cô mở miệng nhanh chóng xông vào miệng cô, ngay sau lưỡi thom ngắt bị dây dưa quấn quýt mất lấy.

Không! Tuyệt đối không thể thế này! Chuyện này không đúng, tội ác đây! Trong đầu tất cả đều bóng hình Thanh Phong Tuấn, hi vọng hân có thể lập tức xuất hiện, cứu cứu cô, cứu cứu cô a! Cô không muốn có quan hệ với người đàn ông khác!

Cảm giác váy bị xé rách, thậm chí Đông Phương Thước đã đưa tay. sờ lên ngực cô, cố gắng mở ra quần áo trước ngực. Mà đôi môi nóng bỏng vẫn như cũ lưu luyến không rời khỏi môi cô!

Đôi tay bị giữ chặt không còn vũ khí khác, cô nhắm mắt rơi lệ đồng thời cắn mạnh! Trong một nháy mắt trong miệng cô xông đến mùi máu tanh ——

Đông Phương Thước buông ra cô, kinh ngạc xen lẫn lo lắng hỏi: “Em! Em dám cắn tôi? !” Gọi cô Tiểu Diệp Tử đại biểu cung chiều dung túng thế nhưng trong lòng hân lúc này vô cùng tức giận! Chưa từng có cô gái nào chống cự hân nha!

Nhưng Diệp Vị Ương chỉ dùng đôi mắt đầm lệ bi thương nhìn hân, yếu ớt nói: “Đông Phương Thước, anh mau dừng tay, nếu không sau này anh khôi phục trí nhớ nhất định sẽ hối hận, anh nhất định sẽ hối hận đã đối với tôi thế này. Chúng ta. Chúng ta đã từng là bạn rất thân a. Tôi. rất cảm ơn anh hôm nay mua quần áo, giày, đồ trang sức quý giá, là anh giúp tôi có thể. tỏa sáng xuất hiện trước mặt hân, nhưng. có thể cho tôi đi không? Tôi thật sự”

“Em, em cho rằng tôi không có em thì không được sao? !” Đông Phương Thước híp lại cặp mắt xéch vô cùng nguy hiểm, hân dường như mất đi lý trí chỉ hướng cửa giận dữ hét: “A, cút! Lập tức cút cho tôi!”

Không để ý tới khắp người một môi cùng nhếch nhác cũng không quan tâm bên ngoài còn rất nguy hiểm, Diệp Vị Ương vội vã sửa sang lại quần áo lần nữa ngay cả giày cũng quên xỏ bằng hơi sức cuối cùng tông cửa xông ra!

Mà sau khi cô ra ngoài lại đụng phải.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Tròng mắt hân nở rộ ánh sáng lạnh ngàn năm !

Ads Thời điểm Diệp Vị Ương không để ý nguy hiểm chạy ra ngoài đụng phải một người.

Cho nên người tới thấy cô vốn dùng dây chuyền Hồng Bảo Thạch quán mái tóc vì ban nãy giầy giũa đã hoàn toàn xóc xếch rũ xuống, cổ trắng nõn cùng cánh tay trải rộng vết hôn, thậm chí, lan tràn đến rãnh ngực mê người! Đôi môi đỏ mọng vốn kiêu diễm ướt át bị sưng vù, lễ phục hoa lệ đắt giá có nếp uốn cùng vết rách, đôi chân trần trụi bên ngoài rõ ràng từng bị thương, bộ dạng có chút nhếch nhác.

Chẳng qua Diệp Vị Ương trước mắt dù có xóc xếch vẫn quyến rũ, nhưng bản thân cô lại thấy rất khó chịu. Nếu như có thể cô rất muốn trốn ở một nơi ai

cũng không nhìn thấy. Bởi vì tất cả đều tuyên bố tình trạng ái muội trước đó! Thiếu chút xíu, thật sự chỉ thiếu chút xíu nữa cô bị người đàn ông ngoại trừ Thanh Phong Tuấn.

Nghĩ đến điều nhiều chuyện đáng sợ cùng nhục nhã, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, cho dù Thanh Phong Tuấn thái độ thế nào, mặc dù hắn đồng ý cho cô ở lại, cô vẫn chọn cách rời đi. Thanh Phong Tuấn là người thích sạch sẽ ngay cả thân thể cùng linh hồn không cho phép thay đổi. Như vậy cô sẽ cảm thấy bản thân thật bẩn!

Giờ phút này Diệp Vị Ương kinh ngạc chạy ra khỏi khách sạn liền đụng phải tiểu Ngân, thoáng cái xấu hổ xông đến. Hiện tại cô không muốn dấn vế chặt vật của mình bị Thanh Phong Tuấn hay bất luận người nào khác nhìn thấy, hơn nữa tiểu Ngân còn là anh em tốt nhất của Thanh Phong Tuấn.

Có một loại người không cần nói quá nhiều, chỉ cần qua cử động cùng ánh mắt đã đủ hiểu. Diệp Vị Ương cùng Tả La Đường môn—— tiểu Ngân chính là như thế.

Giống như hiện tại Diệp Vị Ương trong mắt lóe ánh sáng phức tạp muốn tránh né, tiểu Ngân lập tức hiểu cô không muốn hỏi nhiều. Vì vậy hắn không hỏi thêm điều gì, chỉ yên lặng rời ra áo khoác của mình phủ lên trên vai mảnh khăn, rất nghiêm túc giúp cô cài lại bốn viên nút trên áo vest.

Áo vest hắn rất rộng mặc trên người cô rất ấm áp, hắn hình như không dùng nước hoa, phía trên có mùi vị cỏ xanh tươi mát cùng mùi vị thiên nhiên gần gũi.

Hắn đối với người ngoài luôn lạnh lùng ít nói nhưng có lẽ vì quan hệ cùng Thanh Phong Tuấn, hắn mỗi lần nhìn cô đều rất ôn hòa. Trong mắt hắn nhìn Diệp Vị Ương không có ngu ngốc cùng khinh bỉ. Sau đó nghe hắn thấp giọng nói: “Chị dâu tương lai, thiếu chủ có việc gấp cần xử lý, ngài ấy bảo tôi đưa cô về biệt thự trước.”

“A, được.” Cô khẽ gật đầu, trong lòng rất muốn trở lại biệt thự mặc dù mất tự do nhưng lại an tĩnh, ở chỗ này phát hiện thật sự quá rối loạn, cô không muốn gây thêm phiền phức cho Thanh Phong Tuấn.

Hai người một trước một sau duy trì khoảng cách hai bước xa. Diệp Vị Ương rất muốn hỏi tiểu Ngân tình trạng Tâm nha đầu bây giờ thế nào rồi, có tung tích cô ấy chưa, thế nhưng khi nhìn nhìn thấy bóng người cô đơn lẻ loi của hắn, cô một chữ cũng không hỏi được.

Mà sau khi bọn họ rời đi, trong phòng Đông Phương Thước đang nổi giận thì nhận được một cuộc điện thoại! Cả khuôn mặt anh tuấn vì cú điện thoại thần bí này mà trở nên nghiêm túc hơn lúc nào hết, thậm chí khi nói ngay cả thân thể cũng ngồi thẳng, giọng nói sắc bén: “Anh xác định? Nếu như tin tức có bất kỳ cạm bẫy cùng sai lầm, như vậy.” Còn chưa nói hết lời đã tiết lộ vô cùng nguy hiểm làm người ta không rét mà run!

Quả quyết cúp điện thoại, hắn nhìn cửa phòng đóng chặt, dùng tay phải nhẹ nhàng chống đỡ cảm dưới làn nữa lâm vào trầm tư. Vốn không xác định có nên triển khai sẵn mọi hoạt động người phụ nữ kia không, hiện tại dường như không cần thiết do dự nữa!

Được, rất tốt! Thanh thiếu, chúng ta thử lần đối đầu đi!

Nhìn Hồng Bảo Thạch rơi trên giường do Diệp Vị Ương vùng vẫy rơi xuống, Đông Phương Thước đi qua đang chuẩn bị nắm nó ném ra cửa sổ, trong đầu rồi lại hiện lên bộ dạng quyến rũ của cô, Hồng Bảo Thạch. Rất hợp với cô. Vì vậy, hắn nhún mày bỏ lại vào túi.

Liếc qua bên giường thấy được đôi giày đáy bằng, chẳng qua đôi một góc độ mà nói, cô gái kia không mang giày hắn chạy không nhanh? !

Xoay mình đứng lên động tác lưu loát mau lẹ vô cùng, Đông Phương Thước xông ra ngoài.

Rất đáng tiếc, hắn chạy ra chỉ kịp nhìn thấy bóng tiểu Ngân đưa Diệp Vị Ương lên xe thể thao rồi đi.

Đáng chết! Chậm một bước! Điều do cô gái không biết điều đó! Đông Phương Thước ảo não lại liếm liếm môi dưới của mình, động tác yêu nghiệt cực kỳ, nhưng. Đầu lưỡi mơ hồ bị đau!

Đông Phương Thước nheo lại tròng mắt nguy hiểm ở trong lòng hừ lạnh: Tiểu Diệp Tử, em thật đúng là độc ác! Chưa từng có phụ nữ nào đối với hắn như vậy, hắn trời sanh tâm cao khí ngạo lúc đó chỉ muốn bóp chết cô nhưng cuối cùng không làm được thậm chí ngay cả một sợi tóc của cô cũng không động vào, trực tiếp cho cô đi! Thôi đi, sớm biết đã mạnh mẽ ăn hết bôi sạch mới để cô đi! Tóm lại cô gái này khiến hắn cảm giác rất quen thuộc, thành công gọi lên hứng thú của hắn, hắn tin bọn họ rất nhanh lại gặp mặt thôi.

Thời điểm xe gần đến biệt thự, hắn bỗng nhiên mở miệng: “. Chị dâu tương lai, thật ra chị có nghĩ tới, chị bây giờ trở về. Thiếu chủ sẽ rất tức giận. Nếu như chị muốn tránh mặt, tôi có thể.” Tôi có thể tạm thời thả cô rời đi. Những lời hắn muốn nói còn chưa ra khỏi miệng đã bị Diệp Vị Ương kiên định cắt đứt: “Không, cảm ơn lòng tốt của anh nhưng tôi muốn trở về.” Cô biết sau khi trở về có thể sẽ bị Thanh Phong Tuấn tức giận dọa nhưng trong lòng vẫn muốn nhanh chóng nhìn thấy hắn!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong xe rơi vào im lặng, không khí trở nên có chút đè nén. Hai người cũng không có ai tiếp tục mở miệng nói chuyện.

.....

Biệt thự Thanh Phong Tuấn ——

Thời điểm Diệp Vị Ương cùng tiểu Ngân đi vào đại sảnh lại nhìn thấy Thanh Phong Tuấn như kỳ tích sớm trở về nhà, đúng như dự đoán sắc mặt hắn u ám trước nay chưa từng có!

Trong phòng khách yên tĩnh đến ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe!

Tất cả nhân viên bảo vệ biệt thự cùng người làm toàn bộ đến đông đủ, bọn họ sợ hãi đứng thẳng mà Thanh Phong Tuấn ngồi trên ghế sa lon bằng da thật không nói một câu, trong lòng lạnh lùng nở rộ ánh sáng lạnh ngàn năm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Động Mạ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Cô gái đáng chết khiến hần không tập trung, tâm phủ khí tảo!

Thanh Phong Tuấn ngồi trên ghế sa lon bằng da thật không nói một câu, trong lòng lạnh lùng nở rộ ánh sáng lạnh ngàn năm!

“Mười mấy người, mười mấy đôi mắt lại để một cô gái chạy mất!” Thanh âm bức bối, ngọn lửa dâng trào cuộn cuộn trong lòng ngực, hần nói xong câu đó thì không nói nữa.

Nhưng hần càng không nói mọi người càng nơm nớp lo sợ, có cảm giác đè nén khó chịu.

Thanh Phong Tuấn rõ ràng đang tức giận ngập trời, nhân lúc con nỏ giận còn chưa ập đến Diệp Vị Ương, tiểu Ngân không thể không đứng dậy khuyên can.

“Đại ca, chuyện ngày hôm nay là lỗi của em, em không xử lý thỏa đáng sắp xếp mọi người bảo vệ biệt thự.” Hần đứng ra tự nhận mình sai.

Thanh Phong Tuấn kinh ngạc nhìn hần, tiểu Ngân tính tình hần vô cùng hiểu, thay vì nói hần lãnh đạm không bằng nói hần lạnh lùng, trừ Tâm nha đầu ra không có bất kỳ người nào có thể làm hần chú ý, bởi vì cậu ta là người bạn hần tin nghiệm nhất, không sợ có ngày y phản bộ hần. Nhưng Nhưng bây giờ hần lại có thể vì Diệp Vị Ương mà phá vỡ nguyên tắc trước sau như một! Hần lại chủ động đứng ra gánh chịu tất cả sai lầm!

“A, tiểu Ngân, cậu nói thử xem cậu sai chỗ nào? Chuyện này có liên quan gì đến cậu? Tôi nhớ trước ba ngày cử hàng hôn lễ cậu đã không có mặt ở biệt thự. Cậu như vậy.” chỉ làm tôi tức giận hơn thôi! Chỉ làm tôi cảm thấy cậu quan tâm quá mức Diệp Vị Ương! Cậu nói tiếp Thanh Phong Tuấn không nói ra nhưng vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

Mấy giờ trước hần hơi có bất an, gọi điện thoại trở về biệt thự không tìm được người, hần thiếu chút nữa đã mất khống chế!

Thanh Phong Tuấn ánh mắt lo lắng khóa thật chặt Diệp Vị Ương, cô gái này vốn cho hần rất “Vui vẻ” không hề nhu nhược như bề ngoài! Đáng ghét hơn là khi biết được cô không có ở biệt thự thì hần lại hoang mang không thể khống chế! Giống như. bị mất báu vật quý trọng nhất!

Cô từ. lúc nào đã chiếm vị trí quan trọng đến thế trong lòng hần? Sau nữa, hần thấy cô ăn mặc lộng lẫy chói lọi cùng Đông Phương Thước xuất hiện ở hiện trường hôn lễ thì hần lại có vọng động giết người! Bởi vì. Hần nhìn thấy nơi cổ cô có vết hôn! Nhìn là biết vừa mới có vậy tuyệt đối không phải dấu vết hần để lại! Cô gái này sao có thể để đàn ông khác đến gần cô? A, mà xem xét lại cô bây giờ, thật buồn cười, tại sao khoác áo vest của tiểu Ngân? Muốn che giấu cái gì?

—— Chỉ nghĩ thế thôi, Thanh Phong Tuấn trong mắt tích tụ băng hàn càng ngày càng dày, khóe miệng phối hợp nhếch nhếch cười châm chọc, phệ huyết tàn nhẫn cực kỳ! Đó là Thanh Phong Tuấn nhiều năm trước mới gia nhập hắc đạo, bất chấp tất cả chỉ vì đạt tới mục đích của mình. Hần thế này không thể nghi ngờ làm mọi người sợ hãi.

Thấy Thanh Phong Tuấn vẫn nhìn Diệp Vị Ương, tiểu Ngân mơ hồ bất an, hần từ trước đến giờ ít mở miệng muốn thử khuyên can lần nữa: “. Đại ca”

“Tiểu Ngân, cậu lui xuống trước nơi đây không có chuyện của ngươi. Bắt đầu từ ngày mai tôi không muốn thấy mặt những người này.” Những cận vệ làm ăn thất trách không cần thiết phải giữ lại!

“Không phải lỗi bọn họ, anh không thể vô duyên vô cớ khai trừ bọn họ.” Diệp Vị Ương vẫn cúi thấp đầu rút cuộc ngừng đầu nhìn thẳng Thanh Phong Tuấn, thanh âm nhát nhát mang theo kiên định. Không biết lúc nào trong tay cô có thêm một tờ báo. Đúng rồi, là phát hiện trên xe tiểu Ngân, không giống tờ báo trước đó cô xem, đây là báo giải trí nhưng cũng đăng tít trên trang đầu! Cô lập tức siết thật chặt ngay cả khớp xương trắng bệch cũng không có ý định buông ra, vì vậy tiểu Ngân nhìn cô, không nhiều lời để cô mang báo vào biệt thự.

Hiện tại cô nắm chặt tờ báo bỗng nhiên không hiểu mình đang ở đâu, giống như người đi lạc vào sương mù rốt cuộc tìm được lối ra, nhìn người đàn ông đối diện trong mắt lóe tức giận. Rồi đi đi. . . sau khi rồi đi sẽ không chọc hần giận cũng sẽ không. khổ sở. Nhưng trước khi rồi đi không thể liên lụy người khác, không thể để người khác chịu tội thay mà mất đi công việc.

Bởi vì tức giận Thanh Phong Tuấn không nhìn thấy quyết tuyệt trong mắt cô, hân hạnh giọng hỏi ngược lại: “. Không phải lỗi bọn chúng, vậy rốt cuộc là lỗi ai?”

Đến bây giờ hân vẫn chưa thể bình tĩnh tại hiện trường hôn lễ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng cô và Đông Phương Thuộc cùng nhau xuất hiện! Lúc đó hân tức đến phát điên, cô đáng chết để hân lo lắng thật lâu! Đáng chết để hân không thể tập trung, tâm phù khí táo! Hân nhiều lần không kiềm chế được thiếu chút nữa vứt bỏ hôn lễ chỉ sợ cô bỏ trốn sẽ không được gặp lại! Hân rất muốn tự mình kéo cô ra ngoài mắng cô một trận, áp dụng giáo dục rung động xác định cô sẽ không đột ngột mất tích đi gặp gỡ người đàn ông khác! Sau đó. Sau đó hân sẽ ôm cô vào lòng, ôm cô thật chặt trấn an lo sợ trong lòng hân!

Hân mặc dù có thể khắc chế mình không lao ra hiện trường hôn lễ đó là bởi vì hân vận dụng một tia lý trí cuối cùng tự nói với mình, cô sẽ không nói mà bỏ đi, cô vẫn an toàn sống ngời ở một nơi vắng vẻ trong vườn hoa độc sách!

Nhưng rồi thế nào? A. Ha ha ha. Hân tức giận nhìn người trước mắt quần áo không chỉnh tề, hân thật rất tức giận!

“. Lỗi của tôi, là tôi vi phạm cam kết với anh.” Đang lúc ấy thì Diệp Vị Ương nhẹ nhàng nói. Sau đó đôi mắt không có thần nhìn về phía Tiểu Ngân, không có tinh thần cùng hơi sức nói: “Tiểu Ngân, Thiếu chủ điện hạ bảo anh ra ngoài thì anh cứ ra ngoài đi.” Đi đi. . . đi rồi sẽ không nhìn thấy cô tiếp theo sẽ gặp tình cảnh bị thương, cô thủy chung không muốn ở trước mặt người khác lộ mặt yếu ớt của mình.

Không thể nghi ngờ lời cô nói lời cô nói như ngời nỏ, Thanh Phong Tuấn bàn tay đặt trên ghế sa lon “Vào” một cái siết chặt, mạch dưới da cũng hiện rõ. Tốt, rất tốt! Cô gái này dám kéo dài khoảng cách với, thân mật gọi thẳng tên bạn hân, còn hân lại gọi. thiếu chủ điện hạ các người!

Đang ở hân chuẩn bị đứng khỏi ghế salon, Tiểu Ngân dùng ánh mắt phức tạp nhìn qua, chỉ nghe hân đề nên nói: “. Về Diệp tiểu thư, đại ca, tôi hi vọng anh sớm tỉnh táo, đừng để mình làm ra chuyện sau này hối hận.”

Lần này hân không gọi cô là chị dâu tương lai bởi vì hoàn cảnh cùng không khí đều không thích hợp.

Nói xong, Tiểu Ngân xoay người rời đi, hân biết Diệp Vị Ương không muốn hân nhìn thấy tình trạng tiếp theo có thể xảy ra mà hân cũng sợ mình sẽ mất khống chế làm trái mệnh lệnh Thanh Phong Tuấn khiến ai cũng không vui cho nên hân chỉ có thể rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Thiếu chủ hắc đạo tàn khốc trừng phạt!

Lời nói của Tiểu Ngân trước khi đi như kỳ tích tưới tắt một phần lửa giận trong người Thanh Phong Tuấn.

Lửa giận đi xuống, lửa ghen lại lên tới. Diệp Vị Ương dường như chưa bao giờ thiếu hụt người yêu, luôn có một người đàn ông bất tri bất giác yêu cô.

Vì vậy nhìn Diệp Vị Ương vẫn quật cường đứng nghiêm, trong khoảng thời gian ngắn hân lại quên mất cô đã trúng độc châm của lão gia!

Thanh Phong Tuấn hiển nhiên đã mất lý trí, sau khi Tiểu Ngân đi, hân ngũ vị tạp trần từ trên ghế salon đứng lên, từng bước từng bước hướng bức ép Diệp Vị Ương: “. Vị Ương, em cũng biết mình vi phạm cam kết? sao”

—— Những lời này vừa nói ra mọi người trong phòng lập tức câm như hến! Chỉ có. Diệp Vị Ương không sợ hãi, cô đứng thẳng người bình tĩnh nhìn lại hân, từng chữ từng câu nói rành mạch: “Đúng vậy, tôi cố ý vi phạm cam kết. Là tôi cố ý tránh mọi người chạy khỏi nơi đây!”

Mỗi lần nói một chữ, cô lại siết chặt tờ báo trong tay, trong lòng càng đau thêm một phần. Cô đã làm sai điều gì? Bỏ rơi cô chạy đi kết hôn cùng cô gái khác là hân, tại sao cô không thể đi ra ngoài? ! Ở lại nơi đây không rời một tấc cô đối được cái gì? ! A, đổi lại nhìn hôn lễ của hân và người khác sao? Ha ha, thật châm chọc!

Dường như không nghĩ Diệp Vị Ương trực tiếp dùng lời sắc bén phản bác hân, Thanh Phong Tuấn không quen cô thế này, mặc dù cô quật cường mạnh mẽ hấp dẫn sự chú ý của hân nhưng lại cảm giác cách hân rất xa, để cho hân bắt không được.

Vì vậy hân nheo lại tròng mắt, trầm giọng hỏi: “. Tại sao?”

Tại sao? Hỏi cô hôm nay sao phải trốn ra khỏi biệt thự sao? A, cô cũng muốn hỏi tại sao cô ban đầu lại chọn đi theo hân! Đó là sai lầm trầm trọng đúng không? Cô vẫn cho rằng đây là hạnh phúc mà cô muốn, cô vẫn cho rằng chỉ cần cuộc sống có hân bên cạnh sẽ rất tốt đẹp, cho rằng bản thân lãnh đạm thanh tâm quả dục, cho rằng mất đi tự do cũng không quan trọng, cho rằng cho dù cả đời không bước ra biệt thự một bước chỉ cần có hân bên cạnh đã thỏa mãn, nhưng. nhưng hân lại không hoàn toàn thuộc về cô.

Cô dường như chỉ là con rối được hấn cung chiều, cảm giác bản thân rất ngu cũng cảm thấy tại hôn lễ lần này của hấn là chứng minh tốt nhất, hấn nhất định chưa từng thật lòng quan tâm cô, cho nên Diệp Vị Ương lựa chọn không trả lời vấn đề hấn đặt ra, giữ vững im lặng.

“ Em! Anh bảo em nói!” Nếu như cô có ý khiêu chiến sự giận giữ trong người hấn, như vậy. cô đã thành công! Thanh Phong Tuấn khuôn mặt tuấn đạt phủ đầy băng hàn.

Nói chuyện sao? Hấn muốn cô nói gì?

A, đúng vậy, cô cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hấn, hấn đã làm được bao nhiêu chuyện hứa với cô? Mẹ cô mất tích lâu như vậy cô sốt ruột lo lắng nhưng hấn thì thế nào hấn luôn bình tĩnh thậm chí không chút lo lắng không muốn dùng nhiều tâm tư vào chuyện này! Hấn rốt cuộc yêu cô được mấy phần? Có đặt cô trong lòng hay không?

Nhưng cô hiểu, những lời này cô chỉ có thể nghĩ chứ không thể hỏi. Hấn sẽ không thích nghe!

Hấn thích chỉ cô dịu dàng khéo léo biết điều nghe lời, tại sao cô không chịu ngoan ngoãn sống trong biệt thự, chuẩn bị bữa ăn tối phong phú cho hấn, an tâm chờ hấn thành thạo đến thăm chứ? ! Nếu là thế, vậy cô trả lời ——

“ Không biết.” Tiếp tục im lặng cũng không phải cách, cô cảm thấy mệt quá, chân từ từ đứng không vững. Trước đó bị trúng châm độc, hiện tại cảm giác càng lúc càng khó chịu rồi.

Nhưng cô mệt mỏi trả lời bị xem thành cố ý trả lời có lệ, lần nữa ép Thanh Phong Tuấn đến bờ biển giới gần sụp đổ, hấn dùng lực lay động hai vai cô, cố gắng dao động cô trở về cô gái thuần theo ngọt ngào ngày trước: “Diệp Vị Ương, em rốt cuộc có ý gì? Em dường như bất mãn anh? !”

Sức của hấn rất lớn, lúc đến đầu cô muốn ngất: “Bất mãn?” Cô nhẹ chớp mắt: “Tôi không có, tôi nào dám đối bất mãn ngài. Ngài cho tôi ăn, cho tôi ở, còn mời thầy dạy kèm giỏi nhất đến dạy tôi mà.”

Người đang ở thời điểm chán nản cùng tuyệt vọng thái độ thường sẽ rất cực đoan. Mà lời nói Diệp Vị Ương như đang gây hấn với hấn!

Thanh Phong Tuấn hoàn toàn bị chọc giận, hấn đến gần khuôn mặt cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô, rất lạnh đạm hỏi: “ Vị Ương, có thể anh bình thường đối với em quá tốt nên em chưa thấy anh giận giữ? Em biết. Ở trong tổ chức Âm Ảnh không tuân theo người ra lệnh phải chịu trừng phạt thế nào chứ?”

“Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết! Tôi sao phải biết hả? Làm người ngu cái cũng không biết mới hạnh phúc.” Thật sự rất đau, người cũng lúc lạnh lúc nóng, Diệp Vị Ương tự lẩm bẩm

Nếu thường ngày Thanh Phong Tuấn nhất định sẽ nhìn ra cô không bình thường, nhưng hiện tại hấn đã bị sợ mất đi cùng với ghen tỵ che mờ lý trí, hấn hoàn toàn không thấy được Diệp Vị Ương bất thường.

Hấn cắn răng nghiêng lợi bắt đầu nói: “Tôi rất vui được giải thích sự tồn tại của tổ chức Âm Ảnh, đây là một trong ba bang phái hấn đạo lớn nhất toàn thế giới! Em biết anh bình thường xử trí những thuộc hạ cứng đầu cứng cổ thế nào không?”

Diệp Vị Ương lại trừng to hai mắt, tổ chức Âm Ảnh, cô biết hấn là thiếu chủ điện hạ cao cao tại thượng trong bang phái hấn đạo.

Người tài giỏi như hấn so với người bình thường như cô vốn khác nhau một trời một vực, không chút xứng đôi? Hấn và cô gái Hàn Thiên Tuyết đó mới môn đăng hộ đối?

. Tại sao rõ ràng chân rất đau nhưng bây giờ cảm thấy lòng đau hơn rồi? Cô kinh ngạc nhìn hấn chỉ nghe hấn lạnh lùng ra lệnh đàn em: “Tốt, em đã nhất định dùng ánh mắt khiêu khích này nhìn anh, vậy hôm nay anh sẽ cho em biết về quy tắc trừng phạt trong tổ chức Âm Ảnh! – “A K, lấy roi ngựa đến cho tôi!”

Vốn. chỉ cần ngoan ngoãn như bình thường cúi đầu nhận sai, dịu dàng rúc vào trong ngực hấn, giải thích với hấn sao lại chạy khỏi biệt thự, tại sao phải cùng Đồng Phương Thước thân mật, hấn có thể rộng rãi tha cho cô nhưng thái độ cô không đúng, từ sau khi trở lại vẫn không đúng! Cảm giác này khiến hấn khủng hoảng hoang mang bản thân giữ không được cô. cô sẽ rời khỏi hấn.

—— Không thể! Hấn Thanh Phong Tuấn sao có thể cho phép tình huống đó xảy ra? Hấn không cho cô đi cô tuyệt đối không thể tự tiện rời khỏi hấn? Hấn muốn cho cô vĩnh viễn nhớ kỹ dạy dỗ hôm nay! Cho dù tàn nhẫn, hấn cũng nhất định độc ác để bắt cô nhớ!

Vệ sĩ A K lại ngoài dự đoán không lập tức đi lấy roi ngựa đến mà trực tiếp quỳ gối trước mặt Thanh Phong Tuấn: “Thiếu chủ điện hạ, xin ngài đừng như thế. Diệp tiểu thư là cô gái yếu đuối, cô ấy không chịu nổi trừng phạt thế này đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Cởi quần áo xuống, chủ động hôn anh

Thì ra A K quen với tiểu Ngân lạnh lùng ít nói, Diệp Vị Ương cố ý bảo tiểu Ngân rời đi, vì không dễ cô cảm giác khó chịu, lúc tiểu Ngân rời đi đã nháy mắt với AK, bảo hắn thay mình bảo vệ Diệp Vị Ương.

A K hiển nhiên là người thông minh, hắn đương nhiên không muốn đắc tội hai bên, hắn luôn trung thành với Thanh Phong thiếu gia, chẳng qua tiểu Ngân đã từng cứu mạng hắn! Hiện tại hắn mới dám quý xuống xin tha cho Diệp Vị Ương vì ngay cả người ngoài như hắn cũng nhìn ra Diệp Vị Ương rất có địa vị trong lòng Thanh Phong Tuấn.

Nhiều năm qua, hắn từng thấy Thiếu chủ diện hạ đối đãi lạnh lùng với mấy cô gái khác trừ Hàn Thiên Tuyết tiểu thư ra, còn Diệp Vị Ương tuyệt đối là người ngoại lệ cuối cùng. Nếu không phải cô có vị trí trong lòng thiếu chủ, thiếu chủ cũng không cần trước mặt ngày kết hôn còn vội vã chạy về nơi này?

Cái này gọi là người ngoài sáng suốt, người trong cuộc mờ hồ!

A K thủy chung tin nếu như hôm nay Thanh Phong Tuấn thật đánh Diệp Vị Ương, sau này chắc chắn hối hận.

Nhưng hắn quý xuống cầu cạnh lại làm Thanh Phong Tuấn càng thêm tức giận!

“A, em đây! Em thật lợi hại, không riêng gì Dạ thiếu gia, Đông Phương Thước cùng tiểu Ngân, hiện tại ngay cả lòng AK cũng bị em mua chuộc, xin hỏi. khoảng thời gian anh ít trở lại, em đã lên lút quen được bao nhiêu người bạn, để bọn họ giúp em thành công chạy trốn?” Hắn tức giận tròn trĩnh mắt nhìn Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương buồn bã nghĩ, nếu như cô có lòng chạy trốn, thật vất vả đi ra ngoài cô còn quay trở lại làm gì? Lời hắn nói vô tình tăng thêm hai cái chứng cứ phạm tội: Kết giao đàn ông, tư thông trốn ra biệt thự.

Thì ra vô luận yêu hắn cỡ nào lòng cũng sẽ mệt mỏi. Cô nhàn nhạt mở miệng nói ra lời thật lòng: “Nếu như nơi này là thiên đường, tôi cần gì phải rời đi?”

“ Em! Ý em là nơi này như địa ngục, làm em không cách nào chịu được, không đi không được?” Thanh Phong Tuấn cười lạnh, hắn nhếch cao tuấn lông mày.

“ Đã từng tôi đứng từng ảo tưởng nơi này là Thiên đường, đáng tiếc. nó cho tới bây giờ đều không phải.”

“Ý là em không muốn ở lại nơi này, em thật muốn đi sao?” Giọng điệu hắn càng thêm lạnh lẽo, thậm chí ngay cả hai tay bên người cũng một lần nữa nắm chặt, tại sao lại có cảm giác đau lòng? Bao nhiêu năm chưa từng từng có rồi? Loại cảm giác nước mắt nhà tan không thể nắm giữ bất cứ thứ nào!

“Tôi có thể rời đi sao?” Cô hỏi ngược lại.

“ Em cho rằng rời khỏi anh, em còn nơi nào để đi?” Hắn cố ý dùng giọng răng đe hi vọng ngăn chặn đường lui của cô.

“Tôi bỗng nhiên cảm thấy tôi còn có thể đi tìm mẹ ruột tôi, mặc dù khoảng thời gian sống chung với mẹ rất ngắn, nhưng tôi hiểu bà ta yêu tôi thật lòng. Cùng bà ta sống chung một chỗ tôi.” Cô lấy lại tinh thần nói ra lời giận giữ. Trong lòng cô cũng biết, nếu thật rời khỏi nơi này cô sẽ đi tìm mẹ, sẽ chăm sóc tốt mẹ, sau này không cần dựa vào bất luận kẻ nào, vô luận cuộc sống khổ sở cỡ nào, vô luận có chết cô cũng nhất định không cần nhờ người nào giúp đỡ. Lòng mất một lần là đủ rồi, nếu có lần thứ hai đau đớn, không bằng trực tiếp chết đi sẽ tốt hơn.

“ Mẹ ruột em? Em thật cho rằng còn có thể nhìn thấy bà ta?” Hắn cười, vì cô cố ý nói muốn rời đi mà lời trách móc bắt đầu có gai.

“Anh không cần giúp tôi tìm mẹ, tôi tự nhiên sẽ tự mình đi tìm.”

“Nếu như. Trên cái thế giới này căn bản không có người đó rồi sao?” Thanh Phong Tuấn tiếp tục tàn nhẫn, sau đó. ngay tiếp theo chính lòng hắn cũng đau xé đi.

Không được vậy, hắn muốn nói lời dễ nghe, muốn mở miệng yêu cầu cô ở lại nhưng tất cả đều mất không chế, càng ngày càng phát triển theo hướng ngược lại! ikienthuc.org

Hắn cảm giác cô càng ngày càng cách xa hắn, đây hoàn toàn không như hắn muốn. Hắn cảm giác biểu hiện mình cực kỳ kém cỏi!

Diệp Vị Ương nhìn hắn: “Ý anh. mẹ tôi đã chết? Hơn nữa. có liên quan đến anh? Nếu quả thật như vậy, tôi sẽ hận anh! Tôi sẽ càng thêm bất chấp tất cả rồi đi!

Cô rất vất vả mới có tình thương của mẹ, mẹ cô lại rời cô mà đi.

Cô nhìn hắn nhìn đến nước mắt sắp chảy xuống, thế nhưng cô quật cường ngẩng đầu kiên quyết không khóc! Cô muốn cười! Cười rồi khỏi nơi này!

Cô quyết tuyệt thành công đối lại hắn tàn nhẫn, đuổi tất cả người làm trong phòng, hắn lạnh lùng buông lỏng ra cả vật, lạnh giọng nói: “ Đòi này kiếp này trừ phi em chết, nếu không. đừng mơ rời khỏi nơi đây! Em đã không còn chỗ để đi, trừ nơi này em không có nhà! Đừng quên đòi này em nhất định là người phụ nữ của anh! Cởi quần áo xuống, chủ động hôn anh!”

Chết mới có thể rời đi sao? Cô không phản kháng từng cái từng cái cời hết trước mặt hắn, như gôm sứ tình mỹ dễ vỡ, cười đến vô cùng rạn vỡ, cười đến chảy cả nước mắt, một lần cuối cùng ngược mắt nhìn hắn, người đàn ông tuần mỹ như thiên thần hiện tại như ma quỷ không cho cô kháng cự!

Cô đau khổ lắm lắm” Qua tới nay thôi, giữa tôi và anh không còn ân oán, không thiếu nợ lẫn nhau, không liên qua.”

Nhìn Diệp Vị Ương trên thân thể xinh đẹp mềm mại có nhiều vết hôn xa lạ, Thanh Phong Tuấn không nhịn được nữa, lần đầu thô bạo siết chặt cảm dưới hoàn mỹ.

Hắn chưa từng nghĩ cô quyết tuyệt rồi đi ngay lập tức. Muốn đi sao? Không, tuyệt đối không thể nào! Không được hắn cho phép cô dừng nghĩ đến chuyện bỏ đi!

Đột nhiên đã cảm thấy thân thể linh lung rất chóng mắt, không muốn nhìn thấy vết hôn chói mắt bên trên, Thanh Phong Tuấn nổi giận trực tiếp kéo chân móng đến, ném lên người Diệp Vị Ương: “Che tốt cho tôi!”

A, muốn cô cời quần áo là hắn. Hiện tại chán ghét người cô vẫn là hắn. Hắn sẽ không biết, bị người đàn ông khác hôn cô cũng rất xấu hổ, rất khổ sở. Hắn đại khái chỉ biết cho rằng cô chủ động dụ người khác thôi.

Thấy cô như người chết đuối, chắn che trên người kín đến mức gió thổi không lọt, lấy ánh mắt bi thương phòng bị nhìn hắn, Thanh Phong Tuấn lại nghĩ tới cô cứng đầu muốn rời đi, thế nên tiếp tục lạnh lùng châm chọc nói: “Rời khỏi nơi này khắp nơi đều nguy hiểm, em cho rằng em có mấy cái mạng chứ?”

Đúng vậy, Diệp Vị Ương nghĩ thầm người đàn ông này đã cứu cô nhiều lần. Nhưng tim đã chết rồi còn sợ gì nữa chứ?

Nhìn thấy cô nhếch nhác bất lực Thanh Phong Tuấn có chút hối hận nhưng vì xác định cô không có lần sau bỏ trốn, hắn nhất định ác hơn chút nữa! Hắn chỉ muốn chỉ muốn bức cô không có đường lui, sau đó nhận rõ sự thật tiếp tục tâm cam tình nguyện ở lại mà thôi. Nhưng Nhưng mà hắn quên mất đạo lý vật cực tất phản.

Chó gáp cũng sẽ nhảy tường hướng chi là tư tưởng con người đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Trong mắt Thanh Phong Tuấn lóe lên bạo ngược

Chó gáp cũng sẽ nhảy tường hướng chi tư tưởng con người? Diệp Vị Ương mở miệng, giọng nói như cũ không lớn nhưng từng chữ từng câu phản bác trúng chỗ đau Thanh Phong Tuấn—— cô muốn cho hắn biết, cô là người con gái kiên cường đủ dũng cảm có tay có chân, mặc dù không có hắn cô vẫn có thể sống tốt! Chỉ nghe cô nói.

“Thanh Phong Thiểu chủ, ngài cho rằng. . . không có ngài tôi ngay cả một chút năng lực kiếm sống cũng không có? Không có ngài tôi một ngày cũng sống không nổi sao?”

Quên mất chân còn đang đau, quên mất đầu còn đang đau, hơn nữa vết thương trong tim còn đang chảy máu, ánh mắt cô quật cường lóe ra tia sáng giống như cô ý chọc giận đối phương, cô cười quyến rũ nói “. Ha ha, cho dù không có anh tôi vẫn có thể sống sót, biết đâu có một người khác còn ưu tú hơn anh nguyện ý như anh vậy đó bao tôi, nói về điểm này tôi hẳn nên cảm kích anh, dù sao cũng nhờ anh biến tôi từ con gái thành phụ nữ, dạy tôi nhiều kinh nghiệm.”

“. em, em nhất định phải khiêu chiến tính khoan dung của tôi sao? Em biết bình thường người nào mới gọi anh ‘ Thiểu chủ ’ sao? Chỉ có thuộc hạ tổ chức Âm Ảnh mới gọi như thế. Chẳng lẽ em thật muốn ném thử trừng phạt trong tổ chức Âm Ảnh là như thế nào sao?”

Thanh Phong Tuấn trong mắt lóe lên bạo ngược, hắn chưa từng cho cô thấp hèn, ngược lại ở trong lòng hắn cô là một cô gái rất thuần khiết. Nhưng cô gái ngoan ngoãn thuần khiết trong tích tắc lại trở nên quật cường phản nghịch, hoàn toàn thoát khỏi hắn khống chế. Trừ hôn nhân ra hắn thật không nghĩ ra mình có chỗ nào không tốt.

—— Hắn không biết, có một số cô gái một khi yêu luôn đòi hỏi lòng trung thành, rất dễ ý chuyện kết hôn mà cô dâu là người khác.

Diệp Vị Ương nghiêng đầu, lấy ánh mắt đậm đặc như nhìn người xa lạ nhìn hắn: “Trừng phạt sao? Ngài hôm nay đã không ngừng nói rất nhiều lần, có gì không thể? Bằng không ngài hiện tại thử một chút đi, có lẽ mạng tôi so với ngài tưởng tượng còn cứng rắn hơn. Nếu như. ngài trừng phạt mà tôi có thể không chết, vậy. xin ngài cho tôi rời đi!”

Thanh Phong Tuấn hướng về phía ngoài cửa rống to: “A Tứ, lấy ra đến đây!” Lần này hắn không gọi AK trước đó mà gọi người tuyệt đối sẽ không ngỗ nghịch hắn. Hắn cũng muốn xem thử trừ hắn ra còn ai dám yêu cô! Hắn muốn cô hoàn toàn tỉnh táo lại, muốn diệt trừ tận gốc ảo tưởng ngoài hắn còn muốn có người đàn ông khác!

—— nhưng hắn đang nổi giận không ý thức được, đó chẳng qua Diệp Vị Ương nói nhảm mà thôi.

A Tứ cầm lấy roi đi đến có chút đồng tình nhìn Diệp Vị Ương, lần này xem ra không ai có thể cứu cô gái xinh đẹp này rồi, bởi vì thiếu chủ điện hạ thật sự tức giận!

“Em! Mau thu lại mình nói, nhận mình đã sai! Nếu không.” Thanh Phong Tuấn cau mày nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ nói ra khỏi miệng.

Cô sai lầm rồi, cô không nên khiêu khích hắn, cho dù hắn có yêu cô đến đâu nghe được cô nói như vậy cũng phát điên !

Nhìn Thanh Phong Tuấn nắm thật chắc roi da, Diệp Vị Ương chỉ im lặng để chấn che thân trượt xuống phi dưới, để cho thân thể trơn bóng lộ rõ trước mặt hắn.

Im lặng làm theo không cầu xin tha thứ làm Thanh Phong Tuấn trong mắt lóe tia tà ác: “Muốn chống chọi sao!”

Lại có hai vệ sĩ khỏe mạnh nghe theo lệnh đi đến, đi tới bên người Thanh Phong Tuấn, một trái một phải kéo tay cô.

Sợ sao? Không sợ .

Đau không? Vậy thì đau một lần đã đủ, đau chết đi! Hắn hiểu lầm cô, tại hiện trường hôn lễ hắn và Hàn Thiên Tuyết đứng chung như trời tạo một đôi, cảnh tượng đó lướt qua đầu cô, những đau đớn đó làm thân thể cô chết lặng.

Thanh Phong Tuấn hít lại trông mắt lạnh như băng cầm lấy roi đi lên mấy bước, trong quá trình không cần thận đã phải thứ gì.

Cúi đầu nhìn xuống là tờ báo trước đó bị Diệp Vị Ương siết chặt nắm nhỏ.

Thanh Phong Tuấn ánh mắt phức tạp khom lưng nhặt lên tờ vào, nhìn thoáng qua phía trên, sắc mặt xanh mét.

“Em vì cái này mà chạy trốn?” Thanh Phong Tuấn giờ cao.

“. Phải tôi cho rằng. Lâu như vậy, tôi có quyền lợi biết.”

Hắn có thể đối xử thế này với Hàn Thiên Tuyết? Vô luận xảy ra chuyện gì hắn nhất định cũng không cầm lấy roi để đánh cô ta! Hắn nhất định chỉ biết hết sức ôn nhu quan tâm cô gái tên Hàn Thiên Tuyết, bởi vì. cô là vợ tương lai của hắn, mà Diệp Vị Ương cô bắt quá chỉ là con rối hắn nhất thời cưng chiều mà thôi!

Nghe xong những lời này, Thanh Phong Tuấn cảm thấy thất bại cùng bất lực, hắn rất không thích bản thân mất đi không chế, cũng rất không thích cô không còn nghe lời hắn.

Hắn muốn truy cứu, tuyệt đối muốn truy cứu, rốt cuộc người nào lan truyền chuyện này! Nhưng trước đó, hắn nhất định phải dạy dỗ một trận cô gái muốn bỏ trốn này! Hắn không biết dùng cách nào giữ lại lòng phụ nữ, chỉ thói quen vận dụng thủ đoạn nhất quán trong hắc đạo.

Hắn lập tức giờ cao roi, hai gã đàn ông cường tráng lập tức hiểu ý, đem thân thể Diệp Vị Ương đến trước đưa lưng về phía Thanh Phong Tuấn.

Đang lúc roi thứ nhất sắp rơi xuống, AK dường như lại nghe ai nói, lập tức vọt vào:

“Thiếu chủ! A K da dày hơn, để tôi tới thay Diệp tiểu thư được không, nếu như Thiếu chủ thật sự khó có thể nguôi giận thì cứ đánh chết A K ” Nói xong hắn đứng người Diệp Vị Ương .

“. Người có quan hệ gì với cô ta mà đòi đến chịu phạt thay hả?” Thanh Phong Tuấn lạnh lùng quét qua, A K bị dọa rùng mình một cái lập tức ngừng miệng. Tuy nói Đường chủ tiểu Ngân dặn hắn bảo vệ tốt Diệp tiểu thư nhưng giờ phút này Thiếu chủ thật sự rất đáng sợ. Haizzz, Thiếu chủ điện hạ đang nổi giận ai cũng không dám trêu chọc .

Nhưng lời Thanh Phong Tuấn lại làm Diệp Vị Ương cảm thấy đang châm biếm cô, cô to gan phản bác: “Tôi cùng hắn có quan hệ gì sao? Không phải giống quan hệ giữa tôi và ngài sao! Dù sao tôi đã không phải dạng phụ nữ đáng hoàng, tất cả đàn ông đối với tôi mà nói bất quá cũng là.” Diệp Vị Ương nói mĩa, nếu hắn không tin cô trong sạch, cô không muốn quản nữa, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng, hoàn toàn chết rồi. Mặc đi. sao cũng được. tốt nhất một lần cắt đứt sạch sẽ, chết cũng tốt!

Lời cam chịu còn chưa nói xong, Thanh Phong Tuấn đã vọt tới trước mặt cô, giữ lấy người cô, sức rất mạnh không tới ba giây đồng hồ, cầm dưới trắng nõn đã tím tái.

Biết rất rõ cô đang nói lung tung nhưng vẫn rất giận, giận đến miệng không biết nói lời gì: “. em, em biết em đang nói gì không?”

Biết rất rõ chuyện này tuyệt đối không thể, nhất cử nhất động của cô đều được băng ghi hình thu lại nhưng hắn vẫn giận giữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Ban đêm,cô biến thành điểm tâm ác ma

Thanh Phong Tuấn luôn tỉnh táo hiện tại bị chọc giận,gìoi roi lên cao “roẹt” một tiếng,roi vẽ ra đường vòng cung tàn nhẫn trên không trung,thanh âm chói tai làm mọi người bên trong nhà căng thẳng thần kinh!

Một giây sau roi vọt lên lưng cô,nóng bỏng đau rát nhưng cô cắn chặt răng,quạt cường không chịu rên đau!Hai vệ sĩ thô lỗ giữ Diệp Vị Ương trước đó đi vào quên mất đóng cửa,có mấy người giúp việc đoán chừng đang quét dọn vệ sinh,lúc đi ngang qua tất cả đều không nhìn được che mặt nhanh chân rời đi,không dám tận mắt nhìn hết thấy.

Môi bị cô cắn nát.

Nhưng. Không thể kêu đau! Đây là kiên trì cuối cùng,cô không có gì cả chỉ còn dư lại tự ái đáng thương,cô không cho rằng hôm nay mình làm sai! Không thể khóc,không thể cầu xin,không thể rên rỉ,mặc dù. cô đau đến ngay cả dạ dày cũng co giật,đau đến muốn ngất!

Cô quạt cường lập tức nhận lấy lần vung roi vô tình thứ hai.

Nóng rực như bị phỏng,cô nghĩ sau lưng nhất định đều bê bết vết máu ?Cô thậm chí có thể ảo tưởng ra bộ dạng bản thân bong da tróc thịt.Đau đến chết lặng,ý thức từ từ tan rã. Cứ chết đi,sao không để cô chết thế nào.

Cô là ai? Tại sao muốn ở đây? Vì người nào mà bỏ đi cuộc sống riêng mình?

Khi Thanh Phong Tuấn lần nữa giơ cao cánh tay,ngay cả đám bên cạnh người nhất gan cùng ATừ bây giờ cũng nhìn không nổi nữa,hắn đứng trước người Diệp Vị Ương không nói lời nào nhưng dùng hành động tỏ vẻ chịu trách phạt thay cô!

“ A Từ,ngay cả cậu cũng tới phản đối tôi? Chẳng lẽ cậu cũng là một trong các vị khách nhiệt tình mà cô ta nói?” Hiện tại Thanh Phong Tuấn đã không biết mình đang nói gì,tức giận đã thiêu đốt toàn bộ lý trí hắn.

“Thiếu chủ điện hạ,nếu tiếp tục đánh sợ rằng Diệp tiểu thư sẽ chịu không nổi! Nếu như cô ấy chết không chỉ có chính ngài hối hận,nói không chừng còn gây xích mích với Đường chủ tiểu Ngân.” A Từ kiên trì nói rõ sự thật,hy vọng có thể làm Thanh Phong Tuấn ý thức được mình đang làm chuyện gì.

Lời A Từ nói không sai,Thanh Phong Tuấn vung roi thứ hai đã không nhân nhượng nhưng hắn cần một lý do hoặc một cái cớ để ngưng trận trách phạt hoang đường này.Tại sao cô bỗng nhiên trở nên quạt cường thế?Thà rằng bị đánh cũng không chịu trở lại lòng ngực ám áp của hắn? Nếu như cô chịu cùng hắn nói chuyện rõ ràng,tuyệt đối không làm mất đi không chế.Hiazzz,thật là một ngày hồng phúc!

Hắn. Đánh cô hai roi,đánh thật mạnh hai roi vào lưng cô cũng đánh vào trái tim lẫn nhau.Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân quá đáng ghét? Tiếp tục thế này hắn cùng với lão gia ban đầu dùng roi hành hạ Diệp Vị Ương có gì khác nhau?

Thanh Phong Tuấn bực bội quăn roi đi,chán chường buông lỏng ra mấy viên nút cài trước áo sơ mi.

Hai vệ sĩ lực lưỡng vừa thấy hắn quăn roi,trong lòng thật ra cũng thương hoa tiếc ngọc sợ Thiếu chủ điện hạ tạm thời thay đổi chú ý lần nữa trách phạt cô gái rõ ràng không chịu nổi trước mắt,cho nên lập tức đem Diệp Vị Ương cẩn thận đến trước người Thanh Phong Tuấn.

Không có khổ sở oán hận chịu hành hạ cũng không có vẻ mặt bất lực cầu xin,cô chẳng qua yên tĩnh nhìn Thanh Phong Tuấn như người xa lạ,gióng như cô chưa bao giờ biết người đàn ông này!

Ánh mắt trong suốt kia ngay cả Thanh Phong Tuấn đang giận cũng không dám nhìn lâu,không dám nhìn cô giống như hắn vừa phạm sai lầm không thể bù đắp!

Vì che dấu lúng túng trong lòng,hắn cau mày thuận miệng hỏi: “Em có chuyện gì muốn nói nữa không?”

“ Có,tôi muốn nói. ngài đánh quá nhẹ rồi,đối với tôi đau đớn này chẳng đáng là gì,tôi từ nhỏ đã rất có tính nhẫn nại,ngài vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng từ nhỏ tôi đã sống thế nào đâu!”

Rõ ràng đang khiêu khích,sau khi bị quạt roi làm cô nhớ lại khoảng thời gian cô đơn cùng buồn bã lúc nhỏ,nhớ đến mỗi khi mẹ nuôi tâm tình không tốt luôn đánh đập cô,không được yêu thương.

Lời Diệp Vị Ương nói khiến con người thâm thúy của Thanh Phong Tuấn co rút lại,hắn đương nhiên biết cô lúc còn nhỏ sống không vui vẻ.

Vừa nhìn thoáng qua sống lưng Diệp Vị Ương,hắn nhớ đến trên đó từng trải đầy rẫy vết thương chồng chất do lão gia gây nên,chẳng qua sau được hắn tìm người chữa trị hết.Nhưng bây giờ.

——— Lý trí quay trở về,trong lòng bắt đầu cảm thấy áy náy.Hắn thử thăm dò lui đi một bước,muốn từ mặt khác an ủi tâm linh bị thương của Diệp Vị Ương cho nên hắn mở miệng nói: “ Người phụ nữ không tốt với em sớm đã chết.”

Không có phản ứng,Diệp Vị Ương như cũ giữ vẻ mặt lạnh như băng nhìn hắn,gióng như hắn chỉ là người xa lạ!

Điều này làm Thanh Phong Tuấn lần nữa phát điên,hắn thật sự không chịu nổi một giây Diệp Vị Ương quát cường mà xa cách,ánh mắt cô khiến hắn cảm thấy hắn thật đã mất đi cô cũng không thể vãn hồi!

Nổi giận cho tất cả vệ sĩ cùng người hầu ra ngoài,hắn ôm ngang lấy cô dùng sức ôm cô trở về phòng mình,”Ầm!” một tiếng khép cửa phòng lại!

Một giây cửa phòng đóng lại,Diệp Vị Ương không được dịu dàng đặt lên mặt giường lớn!

Thanh Phong Tuấn vừa cởi quần áo của mình,vừa mang theo nụ cười phệ huyết đi đến gần cô.

Trời,đau quá! Lúc trước Diệp Vị Ương còn có thể chịu đựng nhưng giờ phút này bị đặt mạnh lên giường,vết thương bị quất trên lưng trực tiếp ma sát ra giường,loại đau đớn này giống như bị xát muối,đau đến tận xương!

Nước mắt không thể ... bị khống chế chảy xuống,toàn thân tê dại liểu,có cảm giác nội tạng bị chuyển động lệch vị trí!

Không đợi cô khôi phục từ cơn đau,Thanh Phong Tuấn đã đi tới trước gót chân,thắng cái hắn một tay nắm lấy cằm cô,tung mình đè lên thân thể mỏng manh đang chịu đau đớn.

Mà AK ngoài cửa sớm bị đuổi ra ngoài sớm vội vã đi tìm tiểu Ngân nhưng tìm từ trên xuống dưới lại không tìm được.Hắn không biết bình thường vào lúc này,tiểu Ngân đều ra ngoài tìm kiếm Tâm nha đầu của hắn.Mà tiểu Ngân không nghĩ đến Thanh Phong Tuấn giận đến trình độ đáng sợ như thế.Hắn đã nhờ A K canh chừng,ở bên cạnh nhắc nhở một chút hắn không có chuyện gì,dù sao ngay cả hắn cũng biết. Thanh Phong Tuấn rất quan tâm Diệp Vị Ương.

Cho nên trong phòng bắt đầu một cuộc tàn nhẫn cướp đoạt,Diệp Vị Ương không đường trốn tránh biến thành điểm tâm của ác ma.

“ Em biết không? Sơ xuất lớn nhất của em chính là không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh,có ý chọc giận anh! Tối nay,cầu xin anh đi!” Đòi môi lạnh như băng của Thanh Phong Tuấn nhanh chóng hung hăng hôn lên môi anh đào của cô,nuốt sống tiếng hét còn chưa kịp ra khỏi miệng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Cô nằm dưới người hắn..sướng đến không tả nổi

“ Em biết không? Sơ xuất lớn nhất của em chính là không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh,có ý chọc giận anh! Tối nay,cầu xin anh đi!” Đòi môi lạnh như băng của Thanh Phong Tuấn nhanh chóng hung hăng hôn lên môi anh đào của cô,nuốt sống tiếng hét còn chưa kịp ra khỏi miệng!

Kéo ra chặn bực trên người cô,dán mắt trên thân thể trắng nõn bỗng nhiên có mấy dấu hôn xa lạ,Thanh Phong Tuấn cười lạnh,không chút lưu tình nắm lấy cánh tay che trước ngực giờ cao khỏi đỉnh đầu,một tay khác thì cởi ra quần áo của mình,lồng ngực lồ lộ lần nữa đè xuống,tựa như ác ma gặm cắn xâm chiếm môi cô,hoi thở đứt quãng tràn ra cuồng vọng rồi lại bao hàm dục vọng “ Vị Ương,để chúng ta cùng nhau trầm luân xuống địa ngục đi,cả đời này em đừng mơ có thể rời khỏi anh. Nhớ kỹ!Không được để bất luận kẻ nào đụng phải thân thể em, nếu không.”

Lúc này Thanh Phong Tuấn vẫn còn tức giận,trừ trừng phạt mạnh mẽ hôn sâu cô gái nằm dưới người ra,hắn thật không biết làm sao phát tiết buồn bực trong lòng.

Thời điểm thân thể hai người chặc chẽ dán hợp chung một chỗ,Diệp Vị Ương lòng thoáng chìm xuống đáy cốc! Lưng đau không bằng vết thương lòng! Nếu đã không yêu cô,nếu nhẫn tâm tổn thương cô sao hiện tại có thể cùng cô làm ra chuyện thân mật như thế này chứ? Cô không muốn!

“Buông!Đừng cho rằng tôi yêu anh! Tôi cho tới bây giờ cũng chưa yêu anh! Sau này cũng tuyệt đối sẽ không yêu anh!Anh không có mị lực để một phụ nữ cam tâm tình nguyện thân phục với anh!Cho nên đừng dùng tiền bạc hoặc bạo lực bắt tôi khuất phục!Anh ngoại trừ quyền lợi cùng tiền bạc ra,người như anh không có gì đáng giá để tôi nhìn nhiều thêm một lần!”Giống như không nghe được Thanh Phong Tuấn lầm bầm tuyên bố,Diệp Vị Ương bị cuốn trong tuyệt vọng trước nay chưa từng có, cô bắt đầu liều mạng vùng vẫy trốn tránh,hoàn toàn không để ý vết thương sau lưng đã loét ra không ngừng chảy máu như những đóa hoa đỏ nở rộ trên mặt trường trắng phau nhìn thấy mà giật mình!

Nhưng cô nằm dưới người sướng đến không tả nổi,đoán chừng giờ phút này bất kỳ người đàn ông nào nhìn cũng không thể không huyết mạch bành trướng! Thanh Phong Tuấn ánh mắt từ từ lộ ra đặc biệt thâm ý,từ nhìn qua Diệp Vị Ương,vốn muốn trừng phạt cô,vốn muốn cô phải nhớ kỹ hắn nhưng bây giờ phát hiện mình bị hành hạ đến nổi lên dục vọng nguyên thủy nhất.

Không thể không nói Diệp Vị Ương đẹp đến không có chỗ nào để xoi mói,lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cặp mắt kia đặc biệt tinh táo quát cường,sau đó. ánh mắt nhìn xuống chút nữa là cần cổ duyên dáng,xương quai xanh tinh sảo,mọi thứ đều có một loại quyến rũ xen lẫn hồn nhiên.

Trái tim rung động,Thanh Phong Tuấn ngón tay như mang theo ma lực,tay hắn lướt nhẹ qua vòng eo mảnh khảnh rồi đến hai chân thon dài,làn da trắng nõn trong suốt dưới đèn thủy tinh như đang gọi hắn lập tức nhào tới ăn cô!

Sau khi nhẹ nhàng vuốt ve,hắn hôn nhẹ lên xương quai xanh mỏng manh cùng bà vai.

Nụ hôn dịu dàng như giữa người yêu mới có,Diệp Vị Ương cả người run rẩy,người đàn ông lãnh tình này hành hạ cô còn chưa đủ sao?Cô không muốn lần nữa trầm luân!

Nhưng Nhưng mà.

Một... hai rồi đến ba,Thanh Phong Tuấn không ngừng hôn di chuyển lên trên,cuối cùng dừng ở khoe môi Diệp Vị Ương!Hơi thở nóng rực để cô mím chặt môi,cắn răng,không chịu buông lỏng cùng thỏa hiệp!

Điều này làm Thanh Phong Tuấn vốn còn chưa nguôi giận bắt đầu mang theo ham muốn cọ sát qua lại nơi khoe môi rất cực. như không thể chịu được cô kháng cự,hắn không vui cắn mạnh lên cô,Diệp Vị Ương không phát ra dù chỉ một rên rỉ nhỏ nhưng khoe miệng. lại chảy ra dòng máu tươi.

Cô im lặng nhìn chăm chăm hắn,nghe tiếng nghiến lợi nhìn thẳng hắn tựa hồ lên án hắn chính là ác ma!

Dòng máu đỏ tươi chảy từ cánh môi xuống,mái tóc đen dài xỏa xuống trên vai,quạt cường không chịu nổi cơn người bao hàm tuyệt vọng cùng bất lực,lúc nàyDiệp Vị Ương xinh đẹp tựa như một con dao sắc bén đâm thẳng vào trong mắt Thanh Phong Tuấn,để hắn cảm thấy đau nhói.Con người quá lạnh,láng vẻ lại rất xinh đẹp khiến hắn như phạm phải tội ác!

Hắn cười lạnh bỏ loại cảm giác phạm tội buồn cười,dùng hết sức hôn sâu xuống.

Thanh Phong Tuấn trong nụ cười có một loại máu tanh áp đảo hết thảy thế lực,khiến Diệp Vị Ương hoàn toàn không thể tránh thoát,lưng đau,trái tim nguội lạnh, cộng thêm được tính độc châm đan xen giày vò lấy cô,cả người cô run rẩy liên hồi.

Hết nụ hôn này đến nụ hôn khác. trong lúc tuyệt vọng không thể chống cự Diệp Vị Ương đã hôn mê bất tỉnh!

Cô ngã đi rất cực làm Thanh Phong Tuấn hoàn toàn tỉnh táo lại!Sau khi tỉnh táo lại luống cuống tay chân!

Trong biệt thự chỉ có hộp cấp cứu nhưng không có bác sĩ làm sao bây giờ?

Thanh Phong Tuấn bối rối giúp Diệp Vị Ương đắp kín mền,vừa mặc xong quần áo loạn xạ của mình,lo lắng hô lớn: “Người đâu! Đi tìm Bác sĩ! Nhanh tìm bác sĩ cho ta!”

Lúc này đàn em A Tứ vội vàng hấp tấp chạy vào, ung kính nói: “Thiếu chủ,ngoài biệt thự có mộ bà lão,bà ấy nói bà là bà lão Anh Túc có thể chữa trị vết thương cho Diệp tiểu thư .”

Bà lão anh túc?Bà lão xuất thần nhập hóa tinh thông y học Trung Quốc của nước Z? Người lúc trước chữa hết sẹo toàn thân Diệp Vị Ương?Bà ta không phải đã rời đi sao? Sao lại xuất hiện ở thời điểm mấu chốt?

Bất quá,rất hiển nhiên Thanh Phong Tuấn không có thời gian lo lắng nhiều,tất cả cứu người quan trọng hơn!

“Mau mời! Mau cho bà lão anh túc đi vào!”

~~~~~

Bà lão anh túc đến nhìn Diệp Vị Ương sắc mặt tái nhợt,rồi nhìn lại vết thương trên lưng cô,cau mày sắc mặt không vui trừng mắt nhìn Thanh Phong Tuấn.Sau đó, bà dùng châm ghim mấy châm lên người Diệp Vị Ương,lắc đầu.

Thấy bà ta lắc đầu,Thanh Phong Tuấn như chim sợ náy,muốn điên lên mất,vội vàng hỏi: “Bác sĩ,cô ấy thế nào? Sao cô ấy còn chưa tỉnh?Bà hãy nhanh cứu cô ấy!”

“Hiện tại biết sót ruột rồi sao?Lúc đánh cô ấy sao không sót ruột?Cô trúng độc châm đã qua nhiều canh giờ,bỏ lỡ thời gian trị liệu tốt nhất sao anh không sót ruột? Lỡ để lại di chứng sao anh không sót ruột?Cô ấy mang thai hơn hai tháng có thể sảy thai sao anh không sót ruột hả?” Bà lão anh túc rất ít nói chuyện cũng lạnh lùng mở miệng.

“Di chứng? Mang thai? Sảy thai. . . . .” Thanh Phong Tuấn đã hoàn toàn mất đi tỉnh táo lúc trước,hắn lảo đảo lắp lại mấy từ khiến hắn hoảng sợ,chân tay lảo đảo luống cuống.

Đáng chết! Hắn rốt cuộc đã làm gì cô? Vị Ương mang thai mà hắn vừa rồi không chỉ đánh cô,còn thiếu chút. . . . . cưỡng đoạt cô yếu thế!

“Hừ,anh nên thấy may mắn rồi da chẳng qua quất sau lưng cô ấy chứ không phải trên bụng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Trong mắt Thanh thiếu có hoảng hốt xen lẫn tuyệt vọng!

“Cậu nên cảm thấy may mắn vì mấy roi kia chỉ quất vào sau lưng cô ấy mà không phải bụng!” Anh tức lão nhân gằn dữ nói.

Thanh âm của Thanh Phong Tuấn run rẩy, muốn đưa tay chạm vào bụng Diệp Vị Ương một cái rồi lại không dám. Dường như sợ rằng chỉ cần chạm nhẹ một cái sẽ tổn thương nó, nhìn sắc mặt vốn đã tái nhợt của cô, hẳn khó khăn hỏi “Ý bà là.....Đứa bé không sao? Vậy tại sao cô ấy không tỉnh?”

Giờ phút này, Thanh Phong Tuấn hối hận không dứt! Hẳn đáng chết lắm phải không? Cho dù ghen tỵ ăn dấm chua vì cô đi cùng người con trai khác, còn ăn mặc xinh đẹp chạy ra ngoài, dù nhìn không vừa mắt vết hôn trên cổ cô, hẳn cũng không được mất lý trí đi đánh cô, lại càng không nên.....quên lúc đó cô bị trúng kim độc của ông cụ.

Nghĩ tới đây, không đợi anh tức lão nhân mở miệng trả lời, Thanh Phong Tuấn một lần nữa vội vàng hỏi “Bà nói kim độc sẽ để lại di chứng, vậy sẽ để lại di chứng như thế nào? Có khiến cô ấy cảm thấy khó chịu không? Có khiến cô ấy đau? Y thuật của bà cao siêu chữa trị cho cô ấy nhanh một chút! Cho dù bà muốn bao nhiêu tiền tôi cũng đưa cho bà! Bà chỉ cần chữa khỏi cho cô ấy!”

“Ha ha.....” Anh tức lão nhân cười lạnh “Thế nào? Hiện tại đã biết yêu thương cô ấy rồi à? Chỉ là dường như cậu chỉ quan tâm tới sự an nguy của cô ấy mà không một chút quan tâm tới đứa bé trong bụng cô ta nhỉ? Cậu không sợ di chứng để lại sẽ ảnh hưởng tới đứa bé sao? Có lẽ.....sẽ làm cho biến dị, sinh ra một quái thai!”

Thanh Phong Tuấn cau mày, vô cùng nghiêm túc nhìn Diệp Vị Ương đang hôn mê, làm bầm nói “Tôi chỉ muốn cô ấy sống thật tốt, cái gì khác cũng không quan trọng. Cho dù cả đời không có con cũng không quan trọng, tôi có thể cùng cô ấy nhận nuôi một đứa nhỏ, chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi. Bác sĩ, bà nhất định phải cứu cô ấy, những thứ khác không cần quan tâm, cứu cô ấy là việc đầu tiên!”

“Muốn ta cứu cô ấy không phải là không được, ta đã châm cho cô ấy vài châm không chế độc tố phát tán nhưng nhiều nhất cũng chỉ duy trì được mấy ngày. Thiết bị ở đây cũng không đầy đủ, ta hi vọng cậu có thể sớm đưa cô ấy tới bệnh viện lớn, ta sẽ ở bệnh viện có thiết bị đầy đủ nhất làm phẫu thuật cho cô ấy, cố gắng cứu cả đứa bé trong bụng. Tuy nhiên.....cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt cho trường hợp xấu nhất.....!”

“Cái gì chuẩn bị tâm lý thật tốt cho trường hợp xấu nhất? Bác sĩ, bà có ý gì?” Thanh Phong Tuấn nắm chặt hai nắm tay, cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, nhưng thanh âm vẫn run rẩy.

“Đúng là ý đó, trong quá trình ta ép chất độc ra ngoài Diệp tiểu thư có thể sẽ mất trí nhớ, hơn nữa cho dù chất độc được giải hoàn toàn nhưng sau này cũng sẽ để lại di chứng, mỗi sáng cơ thể của cô ấy bị đau đớn, nặng nhất chính là thương tích sau lưng rất dễ chuyển biến xấu, tuy nhiên không thể dùng bất cứ loại dược nào giúp cô ấy hồi phục nó bởi vì như vậy sẽ làm tổn hại nghiêm trọng tới sức khỏe của đứa bé. Cứ như thế, khi tiến hành phẫu thuật chỉ có mình cô ấy chịu đau đớn, hơn nữa trong quá trình vết thương biến xấu có thể sẽ mất cả hai mạng!” Anh Tức lão nhân đứng ở góc độ chuyên nghiệp nói ra tình huống có thể xảy ra trong mấy ngày tới.

“Tôi nói không cần quan tâm tới đứa bé! Tôi chỉ muốn cô ấy sống thật tốt! Đừng để tôi nói lại lần thứ ba. Nếu như.....Cô ấy có mệnh hệ gì tôi sẽ khiến cả bệnh viện đồ cùng biến mất! Ánh mắt Thanh Phong Tuấn lạnh băng dứt khoát, hẳn như vậy bất cứ kẻ nào cũng không dám khiêu chiến.

Nhưng Dường như Anh Tức lão nhân lại không sợ hãi, tiếp tục bình tĩnh lãnh đạm nói “Đứa bé trong bụng cô ấy cũng là cốt nhục của cậu, cậu có thể không quan tâm, nhưng cậu có đứng ở góc độ của cô ấy mà suy nghĩ không? Nếu như cô ấy muốn giữ lại đứa bé này? Vừa rồi tôi mới kiểm tra cơ thể cho cô ấy, theo tôi biết cô ấy đã từng sinh non một lần rồi, nếu như sinh non một lần nữa làm một phụ nữ, nếu như sống cô nhất định sẽ đau đến không muốn sống nữa!”

“Chuyện bệnh viện tôi sẽ liên lạc sớm, bà chỉ cần quan tâm làm thế nào để cô ấy sống, nếu như cùng lúc cũng có thể cứu luôn đứa bé thì không còn gì tốt hơn, nếu như không thể thì cứ người lớn trước! Sau này khi cô ấy tỉnh lại hậu quả sẽ tự tôi chịu!”

Hắn lầm nhảm trong lòng, Vị Ương không phải anh không muốn đứa bé, anh chỉ.....thực sự không muốn mất em. Mất ai thì mất nhưng không thể mất em! Thật xin lỗi, hôm nay làm em tổn thương. Nếu em tỉnh lại, nếu khỏe mạnh sống sót, sau này tôi sẽ mặc cho em xử lý. Xin em ngàn vạn ừng rời xa anh, đừng tàn nhẫn bỏ lại anh, em không phải đã từng đáp ứng gã cho anh rồi sao.

Thanh Phong Tuấn bị Anh Tức lão nhân đuổi ra, tự mình đi liên lạc với bệnh viện, căn phòng của Diệp Vị Ương nhất thời yên tĩnh lại.

Anh Tức lão nhân thấy bốn phía không còn một ai, lại thay một cây kim châm, Diệp Vị Ương yếu ớt tỉnh lại.

“Diệp tiểu thư, bây giờ thân thể của con còn rất yếu không tiện nói nhiều, tới đây ta hỏi cô đáp, nếu như đúng thì cô gật đầu còn không đúng thì chỉ việc giữ nguyên trạng thái bất động hiện tại là được rồi!”

Diệp Vị Ương cảm thấy Anh Tức lão nhân này rất thần bí, mặc dù cô thực sự không muốn gặp bất kì ai nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Súng và thuốc ta đưa cho con vẫn còn giữ chứ?” Ánh mắt của Anh Tức lão nhân nhìn chằm chằm vào Diệp Vị Ương hỏi.

Diệp Vị Ương gật đầu một cái. Khẩu súng và viên thuốc kia có thể giải thoát cho cô, cô làm sao có thể tùy ý vứt đi chứ? Giống như hiện tại, toàn thân

đau đớn, đau khổ tới mức trái tim muốn chết đi, lúc này cô chỉ muốn biến mất khỏi thế giới này cho rồi.

Cô ngơ ngẩn nhìn trần nhà, suy nghĩ bắt đầu bay xa, bay tới một buổi trưa trước đó. Ngày đó, cô kéo tay Thanh Phong Tuấn đi tới bên cạnh cây đại thụ sau vườn hoa, cô hướng về phía hắn nói chuyện làm nhảm, chuyện trước kia còn cùng hắn đánh cuộc chuyện của tổ chim, sau đó dưới ánh mặt trời ấm áp của buổi trưa hân hân cô, ngay lập tức hắn đề cô lên đám cỏ xanh cô cũng có thể cảm nhận được dự vọng của hắn, nhưng vì cô xấu hổ, vì nơi có nhiều người qua lại nên hắn kiềm chế mình, nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy. Cô còn nhớ rõ rằng có lần cô không cẩn thận ngã xuống hồ, kết quả hắn cho người xây hàng rào chung quanh hồ, nhớ lúc đó hắn rất tin tưởng cô, không hề nghi ngờ cô và Dạ Phi Phàm có bất cứ quan hệ ái muội nào, vốn ..... lần đó cô cho rằng hắn sẽ tức giận đến mức ..... giống như không bao giờ để ý đến cô nữa, nhưng ..... hắn chỉ tỷ mỉ tự tay chườm đá ở thương ở chân cô.

Còn nhớ lúc hắn đưa cho cô chiếc vòng phỉ thúy với vẻ mặt nóng bỏng, hắn nói, cô rất sạch sẽ. ....

“Có nhiều lúc người ta phải buông tay, ta biết cô yêu Thanh Phong Tuấn, yêu đến không màng tới tính mạng của mình, nếu như bây giờ ngay cả con cũng đã chết, vậy còn gì mà con không bỏ được? Trên thực tế, ban đầu hắn tiếp cận con là có mục đích. Trên thế giới này kẻ chân chính không có mục đích tốt với con nhất chính là Đông Phương Thước” Thanh âm của anh Túc lão nhân không còn già nua nữa, bà cắt đứt sự trầm tư của Diệp Vị Ương.

“Bác sĩ, dường như bà biết rất nhiều chuyện! Tại sao bà lại nói ban đầu Thanh Phong Tuấn tiếp cận tôi là có mục đích?” Diệp Vị Ương yếu ớt khó khăn mở miệng hỏi dò.

“Cô gái, cô nên biết, ta đến từ nước Z, cả đời ta bảo vệ Đông Phương Thước, hề có sự hiện hữu nào đó uy hiếp tới hắn ta đều đặc biệt chú ý. Thật ra thì hoàng tử chân chính của nước Z không phải là Đông Phương Thước mà là Thanh Phong Tuấn, chẳng qua thời điểm sinh ra bị giấu kín thôi, Thanh Phong Tuấn tính kế nhiều năm báo thù thật ra căn bản cũng chưa thành công lần. Hắn thất lạc khi còn là hoàng tử nước Z, con công chúa mà quốc sư tuyển chọn, kẻ thù lớn nhất của hắn chính là ông cụ nhưng hắn vẫn muốn tiêu diệt hết nước Z, giết nữu hậu của hắn. Ha ha, nếu như ông cụ đã nhận được sự trừng phạt nhất định ở hội trường kết hôn giả bị thương nặng, như vậy bí mật kia ta cũng không muốn nói, ta muốn sau này sẽ cùng chôn vào cát bụi với ta!”

Diệp Vị Ương ngắt lời bà “.....Điều này đối với việc hắn có ý tiếp cận con có ..... quan hệ gì?” Hỏi xong, sắc mặt Diệp Vị Ương càng tái nợt, thở hồng hộc.

“Làm sao mà không có quan hệ? Bởi vì hắn hận nhảm người, hắn muốn hủy diệt nước Z mà lúc hắn điều tra cô chính là người thiết kế thần bí của nước Z, chỉ cần hắn đến gần con hắn có thể nhân cơ hội tiến vào nội bộ nước Z. Lần đầu tiên con và hắn gặp mặt là lần cô bị hãm hại thất bại trong cuộc thi người mẫu, mặc dù lúc đó không phải là Thanh Phong Tuấn muốn hãm cô nhưng hắn cũng rất đúng lúc xuất chiêu anh hùng cứu mỹ nhân khiến cho bộ y phục của cô xảy ra vấn đề lớn căn bản đã sớm có âm mưu, ý đồ không tốt!”

“Hắn chỉ có lòng tốt cho con mượn chiếc áo khoác tây mà thôi đó không phải âm mưu? Bà đừng ..... vu oan cho hắn!” Diệp Vị Ương càng có hết sức nói chuyện.

“Thân thù của ta con đã biết cũng không phải quá kém, khi đó Đông Phương Thước đáp ứng anh họ đã qua đời của hắn chăm sóc con thật tốt, ta không yên lòng nên đã lên đi theo. Ngay lúc đó ta cũng ở hiện trường, ta cảm thấy rõ ràng hắn khoác lên người con chiếc áo khoác có gắn thiết bị định vị! Ha ha, thật đúng lúc, Diệp tiểu thư, không phải tôi hôm đó bị rất nhiều người truy sát sao?”

“Bà ..... nói vậy! Chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi, chỉ là đám lưu manh đầu đường muốn cướp chút tiền mà thôi, hơn nữa lần đó Thanh Phong Tuấn còn cứu tôi! Hắn còn trúng một phát đạn!” Diệp Vị Ương gần đến kho khăn khuôn mặt tái nhợt như tuyết.

“Phát súng kia là ngoài ý muốn là khổ nhục kế. Bao gồm cả việc sau này hắn đối tốt với con cũng chỉ là muốn con đưa hắn vào nước Z!”

“Bà đã nói Thanh Phong Tuấn rõ ràng là hoàng tử nước Z, là người dân nước Z, vậy tại sao bà lại muốn bôi nhọ hắn, muốn tôi rời xa hắn thiên vị Đông Phương Thước? Bà có biết sau khi Đông Phương Thước bị mất trí nhớ suýt nữa đã làm gì với tôi không? Hắn thiếu chút nữa đã ..... Cưỡng bạo tôi! Khụ khụ. .... Khụ!” Diệp Vị Ương nói xong lại tiếp tục ho.

“Bởi vì ..... Đông Phương Thước là con của ta và ông cụ! Nếu như Thanh Phong Tuấn không thể mang lại hạnh phúc cho cô, làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, mà con trai ta lại thích cô, tại sao cô không chọn ở cùng con trai ta? Thanh Phong Tuấn giết mẹ nuôi cô sau lưng cô cũng đã giết đi mẹ ruột cô, chẳng lẽ con không hận hắn? Đừng nghĩ rằng ta đang lừa gạt cô, nếu như không phải trong lòng hắn có quý, cô nhờ hắn giúp một tay tìm người, tại sao hắn lại chậm chạp nói tung tích không nói với cô! Bởi vì căn bản hắn đã giết người đó! Được rồi, ta không kích thích con nữa, nếu như con có thể tha thứ cho Thanh Phong Tuấn vậy ta cũng không còn gì để nói, suy nghĩ về lúc hắn dùng roi đánh cô đi. Nếu như con nghĩ thông thì nói với ta, hiện tại ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai tới bệnh viện mang theo thuốc và súng ta đưa cho con đó là thời cơ tốt nhất để con rời khỏi Thanh Phong Tuấn!” Anh Túc lão nhân nói xong lời này, nhanh chóng châm kim châm vào huyệt ngủ của Diệp Vị Ương.

Diệp Vị Ương cứ như vậy hôn mê thêm lần nữa.

Sau đó, Anh Túc lão nhân tháo mặt nạ da người xuống, gương mặt đó không hề trẻ tuổi nhưng tuyệt đối không già, rất có khí chất, ánh mắt thâm thúy, thậm chí nhìn kĩ có thể nói so với Đông Phương Thước có điểm tương đồng! Bà hướng về phía Diệp Vị Ương đang hôn mê nói một tiếng “Thật xin lỗi. ....”

Đúng vậy, bà nói láo rồi, thật ra mẹ ruột của Diệp Vị Ương bị ông cụ sát hại.

Anh Túc lão nhân đối với ông cụ chỉ có hận không có yêu nhưng bà lại vô cùng yêu con trai mình, bà hi vọng con trai có thể hạnh phúc. Cho nên, bà chỉ có thể khiến Diệp Vị Ương hận Thanh Phong Tuấn!

Ngày thứ hai, khi tới bệnh viện, Diệp Vị Ương nhắm mắt giả vờ ngủ say, một lần nữa nghe được tin mình có thai con chưa kịp vui mừng liền nghe Thanh Phong Tuấn không tiếc bất cứ giá nào để bảo toàn tính mạng cho cô, lúc cần thiết sẽ lựa chọn bỏ đi đứa bé.

Làm sao có thể như thế được? Cô thật vất vả và ới có lại đứa bé này, cho dù có phải chết cũng không cho kẻ nào đoạt đi quyền lợi làm mẹ của cô! Thế là cô lén mang theo khẩu súng và viên đạn rồi cùng Anh Túc lão nhân thỏa thuận điều kiện, nếu giúp cô giữ được đứa bé, cô sẽ theo thỏa thuận rời khỏi Thanh Phong Tuấn.

.....

Đã là ngày thứ hai sau ngày phẫu thuật, cô rơi vào trạng thái hôn mê thanh tỉnh, thả lỏng khi ngủ, tình yêu tốt đẹp cô chỉ có thể thực hiện trong giấc mơ, vì vậy cô nhiệt tình yêu thương trong mơ.

Hôm đó Anh Túc lão nhân thật dễ dàng khiến cho Diệp Vị Ương thương tâm thì ra lúc đầu Thanh Phong Tuấn tiếp cận cô là có mục đích. Điều này khiến cô mất hết ý chí. Cố ý để Anh Túc lão nhân nghĩ cách rời khỏi, cô không cách nào hận hận nhưng hiện tại không biết dùng thái độ thế nào để đối mặt với hắn, nên chỉ còn biết tạm thời trốn tránh.

Cô không biết, mỗi ngày sau khi cô ngủ Thanh Phong Tuấn đều đến thăm cô, vô cùng ưu thương.

Có lẽ xa nhau một thời gian để bình tĩnh lại cũng tốt, có lẽ đợi cô một người lên lên đem con sanh ra được cục cưng cũng tốt, có thể cả hai sẽ bắt đầu lại lần nữa, tất cả ân oán trước kia cũng có thể xóa bỏ. Chỉ cần tạo ra một hiện trường giả bỏ trốn thôi.

Dưới sự đau đớn không có thuốc giảm đau cơ thể cô đang ngoan cường chịu đựng, trong lòng cũng đang tìm một thời cơ thích hợp để bỏ trốn.

Lại qua bảy ngày, thời gian nghỉ ngơi của cô cũng đã nhiều rồi thể lực cũng dần hồi phục, không cách nào có thể ngủ được nhất là hôm nay, cơn bão bão bất tan phá từng trận mưa to gió lớn đánh lên mặt sữa sở thủy tinh giống như trời đất bị hủy diệt.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tiết trời như vậy thích hợp nhất cho việc rời đi. Cô không thể tiếp tục ở lại nơi này, Anh Túc lão nhân nơi cơ thể của cô có thể tùy lúc biến xấu, đến lúc đó Thanh Phong Tuấn nhất định sẽ bỏ đi đứa bé. Không thể để bị kịch như vậy xảy ra. Cho nên, Diệp Vị Ương chậm rãi bò dậy, đi đến tủ quần áo bệnh viện bên cạnh, cơ thể run lên rùng rùng như đám lá rụng mùa thu nhưng cô mạnh mẽ chống đỡ cơ thể, cô cầm chiếc áo mưa lớn lên, đau khổ cười, vì cục cưng tất cả đều đáng giá.....

Nhưng! Cô vừa bước tới cửa cầu thang đã gặp về mặt hết sức mệt mỏi của Thanh Phong Tuấn!

Thanh Phong Tuấn vừa thấy bộ đồ cô mặc lập tức lo lắng khàn khàn hỏi “.....Vị Ương cơ thể em còn rất yếu, em muốn đi đâu?”

Diệp Vị Ương tay trái yếu ớt chống lên vách tường, một tay khác ngăn cản hắn tới gần, vội vàng nói “Anh.....đừng tới đây!”

“Được được được, Vị Ương, tôi không tới, em đừng kích động, em từ từ trở về giường bệnh của em đi, có được không?” Giương mặt thanh tú của Thanh Phong Tuấn hết sức tái nhợt, kiên nhẫn dỗ dành cô.

Diệp Vị Ương nhìn hắn thật sâu một cái, cười, cười đến nước mắt cũng chảy xuống, tay của cô từ từ đưa vào túi áo mưa lớn, sau đó từng câu từng chữ mà hỏi “Lần đầu tiên anh tới gần em là có ý gì phải không, có ý đồ khác đúng không? Vừa mới gặp anh đã đối với em rất tốt, tất cả đều là giả dối có phải không? Chỉ vì.....lợi dụng em?”

Khi hỏi mấy chữ cuối cùng, trái tim Diệp Vị Ương rất đau, cô tiếp tục ép hỏi “Nói cho em biết sự thật, đừng gạt em, nếu không.....em sẽ chết. Em sẽ hận anh cả đời!”

Thanh Phong Tuấn nhìn nước mắt của cô, đau đớn nhắm mắt lại, ngày hắn sợ nhất rốt cuộc đã tới, hắn ngàn lần không nên vạn lần không nên đến mặt tới mức lúc đầu vì có mục đích mới tiếp cận cô.

Nhưng cô ở trước mặt yếu ớt như vậy, hắn không dám gạt đầu nhưng cũng không dám lắc đầu lừa gạt cô lần nữa, bởi vì hắn quá rõ tính tình của cô, sợ cô sẽ làm điều gì đó dại dột.

“Ha ha.....ha ha ha! Anh cho rằng không nói lời nào, không lắc đầu không gật đầu là được sao? Như vậy là anh thừa nhận chứ gì? ha ha, tôi thật ngu ngốc lại còn cho rằng tôi hiểu lầm anh! Anh tiếp cận tôi nhất định đã điều tra ra tôi là kẻ đáng thương, anh nhất định biết khác vọng lớn nhất từ bé của tôi là tình thương của mẹ, cho nên.....anh cố ý tỏ ra ôn nhu, cố ý đối tốt với tôi, nhìn tôi ngu ngốc rơi vào cái bẫy do anh đặt ra, anh nhất định rất cao hứng phải không? Nhưng! Anh biết không? Cho dù cả đời tôi đau khổ thất bại nhưng tôi ghét nhất là người khác lừa gạt tôi! Làm sao anh có thể nhẫn tâm lừa gạt tôi lâu như vậy.....?”

Diệp Vị Ương vừa khóc vừa cười, mượn lúc đưa tay lau nước mắt thừa dịp bỏ viên thuốc vào miệng, nhanh chóng tan, nuốt xuống.

Cô kinh ngạc nhìn Thanh Phong Tuấn, người đàn ông này có nhiều thời gian có nhiều cơ hội nói chuyện thẳng thắn với cô, vậy tại sao hắn lại chọn im lặng giấu giếm. Trên thế giới này làm gì có bức tường nào không lọt gió? Cô.....đã biết! Cô.....đau lòng đến muốn chết đi thật nhanh!

Những chuyện khác cô đều không muốn hỏi hắn nữa, nếu chuyện vô cùng quan trọng Anh Túc lão nhân nói cho cô đều là thật, thiếu chủ hắc đạo chính là hắn, muốn giết một người nhất định rất dễ dàng phải không? Mẹ của cô nhất định là.....do hắn giết.

Không hỏi. Thực sự không hỏi. không muốn hỏi nữa. Muốn.....chạy trốn.....thật xa.....

Trong mắt cô phủ đầy tuyết vọng lạnh lùng dứt khoát, đứng trước mặt hân ngừng thờ.....

Viên đạn lạnh như băng xuyên qua tim, trước khi cô mất đi ý thức vì đau đớn dường như cô thấy đầy mắt hân có kinh hoàng xen lẫn tuyết vọng gương mặt như nát vụn ra, nhất định là cô đã nhìn lầm rồi phải không?

Con đau truyền đến, cô không còn ý thức!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Thiên tài bảo bối, tuyệt kỹ đập cửa!

Phát súng kia không bắn vào tim Diệp Vị Ương. Lúc Thanh Phong Tuấn nhìn thấy Diệp Vị Ương ngã vật xuống dưới vũng máu, rốt cuộc tinh thần cũng sụp đổ như con thú bị thương gào lên?.....Không!”

Hân hốt hoảng ôm lấy cô, cầm lấy bàn tay đầy máu.....

Đây là lần đầu tiên hân khóc sau khi cha nuôi chết, hân khóc như một đứa con nít mất đi tất cả, nước mắt hân nhỏ xuống trên mặt Diệp Vị Ương, bị thương khôn tả.....

“.....Vị Ương, làm sao em có thể đối xử với anh như vậy? Tại sao em.....em không thể chết!” Giờ khắc này Thanh Phong Tuấn hoàn toàn mất đi lý trí, vì ở lồng ngực Diệp Vị Ương đã mất đi nhiệt độ trở nên lạnh như băng!

Hân điên cuồng thận trọng ôm cô chạy trên hành lang bệnh viện, lớn tiếng hô “Bác sĩ! Bác sĩ ở đâu? Mau tới cứu vợ của tôi! Tôi.....vợ.....Vị Ương, em đừng ngủ, em tỉnh..... tỉnh.....!”

Anh Túc lão nhân nghe tiếng kêu liền chạy tới, theo sau bà còn có mấy trợ lý mang khẩu trang, bà ra hiệu bằng mắt, mấy người đó liền vây quanh Thanh Phong Tuấn mất hết lý trí.

Sau đó, bà vừa đeo găng tay vừa nói “Mặc dù máu chảy nhiều như vậy, ta cũng không nắm chắc sẽ cứu sống cô ấy nhưng nếu cậu không giao cô ấy cho ta đưa vào phòng thủ thuật, ta dám khẳng định cô ấy chắc chắn sẽ chết!” Nói xong, nửa ép buộc nửa giải thích nhẹ nhàng đỡ lấy Diệp Vị Ương trong tay Thanh Phong Tuấn đặt lên bàn mổ, lúc chuẩn bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, Thanh Phong Tuấn giống như mỗi lần một mực đòi cùng vào.

Anh Túc lão nhân không thể làm gì khác ngoài cau mày một lần nữa nói “Bây giờ cậu cần tỉnh táo lại! Công việc phẫu thuật rất tàn nhẫn, cậu vào xem đến lúc đó sẽ mất không chế, như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc chữa trị!”

Nhưng, Thanh Phong Tuấn không còn nghe lọt mấy câu này, hân muốn theo vào.

Anh Túc lão nhân nổi giận, một lần nữa dùng ánh mắt ra hiệu với mấy trợ lý phía sau, trong phút tâm tình hỗn loạn, không phòng bị Thiếu chủ hắc đạo Thanh Phong Tuấn lần đầu tiên bị người ta đánh ngất xỉu.....

.....

Trong phòng phẫu thuật, người con trai đi theo Anh Túc lão nhân tháo khẩu trang ra, người này chính là Đồng Phương Thước~

Hân kinh ngạc nhìn Diệp Vị Ương cả người đầy máu vẫn hôn mê bất tỉnh trên bàn mổ, lo lắng nói “Tiền bối, cô ấy rốt cuộc bị làm sao? Bà không phải sẽ nói cho tôi biết, đùa mà thành thật chứ?”

Đồng Phương Thước còn không biết Anh Túc lão nhân trước mắt chính là mẹ ruột đã dịch dung của mình.

Anh Túc lão nhân nhìn hân thật sâu, thanh âm già nua nói “Ta ẩn náu ở nước Z nhiều năm như vậy, từ nhỏ đã âm thầm bảo vệ cậu lớn lên, cậu không nên không tin ta. Ta đã đáp ứng chuyện của cậu như vậy, làm sao có thể phạm sai lầm được.”

“Trên người cô ấy tại sao có nhiều máu như vậy? Hơn nữa.....cơ thể cũng rất lạnh.” Đồng Phương Thước sau khi mất trí nhớ người con gái đầu tiên hân yêu cũng chính là Diệp Vị Ương. Hân không muốn cô gái này chết đi như vậy. Huống chi hân là hoàng tử nước Z mà thân phận cô gái này cũng rất tôn quý, công chúa được quốc vương chỉ định đấy. Không có quan hệ máu mủ vừa hay có thể làm vợ hân.

“Máu trên người cô ấy không phải của cô ấy là súng đặc chế bằng nguyên tố phóng xạ, so với máu người cũng không có gì khác biệt, thậm chí cậu lấy bộ đồ dính máu trên người cô ấy đi xét nghiệm, kết quả định định sẽ giống với máu của cô ấy, không hề có khác biệt. Về phần khẩu súng, càng không thể nhìn ra đó là súng giả, đây là vũ khí mô phỏng được nghiên cứu hiện đại nhất năm nay của nước Z, có thể đánh lừa thị giác của kẻ địch, cũng có thể dùng để tự vệ.

Sở dĩ cô ấy vẫn hôn mê, hôn nữa toàn thân lạnh như băng đều là hiện tượng bình thường. Đó là bởi vì cô ấy đã trúng qua tử độc châm của ông cụ, cộng thêm việc đã uống thuốc đặc chế của ta, hôn mê một thời gian ngắn sẽ khó tránh khỏi. Hôn nữa cơ thể của cô ấy còn rất yếu lại hết sức muốn bảo vệ đứa bé, nếu cậu muốn cô ấy sống thêm được vài năm, sợ rằng sau khi cô ấy sinh đứa bé xong, cậu phải huấn luyện cô ấy trở nên mạnh mẽ hơn, để cho thể chất của cô ấy trở nên tốt hơn một chút!” Anh Túc lão nhân kiên nhẫn nói từng chút một.

Đồng Phương Thước nghe xong thờ phào nhẹ nhõm, thờ ơ nhún vai một cái, cười nói “Chỉ cần cô ấy có thể sống, thân thể của cô ấy sau này cứ để tôi lo, nhất định cô ấy sẽ được huấn luyện thành một cô gái mạnh mẽ! Nhưng.....À, phải thay người khác nuôi con, không biết đứa bé trong bụng cô ấy sinh ra là nam hay nữ, có đáng yêu hay không nhỉ? Hi vọng là một đứa bé gái có đáng đáp giống cô ấy, nếu giống tên Thanh thiếu kia, vậy thì tôi sẽ không cự nãi.....”

Đáng tiếc, Đồng Phương Thước phải thất vọng

Ngày đó, khi Anh Túc lão nhân căn cứ thời gian gần đúng liền phái người đưa cô ta cùng Đồng Phương thước từ lối đi bí mật rời đi, sau đó đem thi thể của một cô gái có ngoại hình gần giống với Diệp Vị Ương tới, dùng được thủy phá hủy gương mặt đối phương cũng bắn một phát súng ở gần trái tim, lưng cũng y theo vết thương của Diệp Vị Ương để xử lý.

Những thứ này bà làm vô cùng cẩn thận hơn nữa lại là người có vai vế nhất trong giới y học, xem qua cơ thể của Diệp Vị Ương lúc hôn mê, căn bản không nhìn ra bất cứ sơ hở nào. Chỉ chờ Thanh Phong Tuấn tỉnh để giao lại.

Thanh Phong Tuấn đường nhiên không dễ gạt nhưng hắn cũng tận mắt nhìn thấy Diệp Vị Ương bị trúng đạn máu chảy đầy đất, cơ thể trở nên lạnh như băng. Hắn đau khổ rồi lại như vô cùng tuyệt vọng đau hương!

“Mặt của cô ấy..... chuyện gì đã xảy ra?” Người hấn muốn bảo vệ nhất, ở trước mắt hấn đã hoàn toàn thay đổi.

“Độc châm hoàn toàn phát tác. Cậu cũng biết thủ đoạn của ông cụ. Cho dù cô ấy còn sống cũng sẽ biến thành bộ dạng này, hơn nữa..... sẽ mất trí nhớ!”

Đúng vậy, cho dù Diệp Vị Ương có không bị hủy dung nhưng vì độc châm cùng với tác dụng phụ của viên thuốc mà Anh Túc Lão nhân đưa nên cũng tạm thời bị mất trí nhớ!

Thanh Phong Tuấn đã từng hoài nghi, đã từng tức giận, đã từng đau thương, cũng đã từng khóc tổng lên hấn muốn cẩn thận kiểm tra cái xác nữ kia, nhưng cả Tiểu Ngân cũng nhìn không được, đau buồn nói “Chị dâu đã đi rồi! Không nên tiếp tục làm cho linh hồn chị ấy không được an nghỉ!”

Vì vậy bất kể là thật hay giả, Thanh Phong Tuấn đau đớn muốn đem thi thể kia hỏa táng.

Có một khoảng thời gian rất dài, tinh thần Thanh Phong Tuấn sa sút, ôm hũ tro cốt thật chặt tự trách mình hối hận không dứt!

Mãi cho đến khi Anh Túc lão nhân đột nhiên biến mất như một kì tích lại một lần tình cờ nghe nói nước Z vừa đặc chế mô hình vũ khí kiểu mới, trong lòng hấn lại bắt đầu dấy lên một tia hi vọng.

Tiểu Ngân thấy hấn quá thương nhớ Diệp Vị Ương, thương nhớ đến điên rồi nhưng hấn vẫn kiên trì ra lệnh cho mọi người bắt đầu đăng tin tức, tìm kiếm Diệp Vị Ương, tìm kiếm tin tức của Anh Túc lão nhân vô danh!

Hắn giống như những tin đồn cổ chấp bởi vì một suy nghĩ rất mong manh của mình lại có một tia hi vọng, quyết định tin rằng Diệp Vị Ương giả chết, cô nhất định đang sống ở một góc nhỏ nào đó trên thế giới chờ hấn chuộc tội, chờ hấn tìm được cô.

Tiểu Ngân mặc dù rất không đồng ý rất không tin tưởng suy nghĩ và cách làm của hấn nhưng vì hấn có ý muốn gửi gắm nên cũng chiều ý hấn làm theo.

Chỉ là báo cùng tin tức đầy trời đầy đất, Diệp Vị Ương ở hải đảo cách nước Z không xa cũng không thấy được, hơn nữa..... cô thực sự mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ được.

.....

Lại nói Diệp Vị Ương đau đớn nhất chính là thời gian sinh bảo bối kia

Lạnh quá, lạnh thấu xương, sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng cô, lúc nào cũng ăn mòn dần đi từng tấc da thịt..... Cô muốn tỉnh lại, cố gắng tỉnh táo nhưng không thể, cho dù cô có cố gượng giữa thế nào cũng không thoát được khỏi giấc mơ này!

Diệp Vị Ương sau khi được Đồng Phương Thước lên đồi người đưa đi, khi tỉnh lại đã là bốn ngày sau.

“Chắc chắn..... Tiểu Diệp rốt cuộc em đã tỉnh lại rồi sao? Em có biết mấy ngày nay tôi lo lắng cho em nhiều thế nào không? Em phải bồi thường tôi như thế nào đây? Cả đời tôi chưa bao giờ kinh sợ như thế này!” Khi nói câu này trong lòng Đồng Phương Thước lại nói thêm một câu, ha ha nhưng mà cũng đáng, nói như vậy thì hiện tại Thanh Phong Tuấn còn thảm hơn hấn nhiều phải không? Sợ rằng cả tổ chức Âm Ảnh đang đang nhốn nháo hết cả ấy chứ!

Diệp Vị Ương kinh ngạc nhìn người con trai trước mắt..... người con trai bá đạo trong giấc mơ không cho phép cô chết chính là hấn?

Nhìn trần nhà, đầu đầu cũng một màu trắng xám, Diệp Vị Ương không biết mình đã mất đi thứ gì, chỉ biết ngực có nỗi đau âm ỉ thất vọng khi mất đi.

“Tiểu Diệp, không cần nghĩ gì hết, trước tiên em nên nghỉ ngơi thật tốt, tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho em. Em yên tâm, tôi sẽ không phảỉ nhiều người đề ý tới em, không hạn chế tự do của em. Nhưng tôi cũng phải thận trọng nói cho em biết, tôi thương em cũng chiều em, như vậy em cũng phải nghe lời, ở lại bên cạnh tôi thật tốt đừng cố chạy trốn! Nếu không. ....Khụ khụ, cẩn thận tôi sẽ đánh vào cái mông em!”

Nói xong, Đông Phương Thuộc cười ha hả rồi đi, lúc xoay người có thể nhận ra giữa lông mày hấn vì liên tiếp trông chừng cô mà thiếu ngủ. Diệp Vị Ương bởi vì câu nói đùa cuối cùng của hấn mà đỏ mặt. Người con trai này ngoài mặt hung dữ nhưng bên trong cũng không có xấu.

.....

Ở thiếu chút nữa liền cho rằng Diệp Vị Ương từ vong đoạn kia tuyệt vọng trong cuộc sống, Thanh Phong quân tuần quá khứ thế giới bị triệt để đã phá vỡ, chừng chặc chính hấn bắt đầu thay đổi phải tâm phù khí tảo. ....

Hấn không thể quên được ngày đó trong bệnh viện vết máu trên giường bệnh mà rùng mình!

Hiện tại đã tìm được lý do thuyết phục mình Diệp Vị Ương còn sống, điều này khiến hấn phấn chấn lên bắt đầu sử dụng hết lực lượng để tìm kiếm Diệp Vị Ương.

Hấn dường như lật từng miếng đất ở thành phố A lên, từng nơi một đều không bỏ sót. Hấn đăng báo hàng loạt tin hi vọng sau khi Diệp Vị Ương thấy hấn thổ lộ tâm chân tình sẽ quay trở lại nhưng tin tức như đá chìm xuống đáy biển không thu lại được gì. Ngược lại vô số cô gái tham hư vinh tìm đến cửa lại bị hấn gạt dừ đuổi đi.

Hấn rút cuộc cũng khẳng định phát hiện ra, trên thế giới này người hấn động lòng nắm trong tay sợ dây có thể khống chế hấn chính là Diệp Vị Ương!

Cái cây lâu ngày bị hấn bỏ quên hôm nay đã gãy do Diệp Vị Ương đã vứt bỏ nó, vì vậy trái tim của hấn bắt đầu đau đớn, găng đêm khó có giấc ngủ yên.

Cô đi, thực sự đã đi mà không để lại một chút dấu vết. Mặc dù biết nếu như cô còn sống thật, rất có thể là Anh Túc lão nhân hoặc Đông Phương Thuộc đưa cô đi nhưng nghe nói Đông Phương Thuộc đã sớm thoát ly khỏi hoàng tộc nước Z, bỏ cả vinh hoa phú quý, từ rất lâu đã hợp tác cùng thủ lĩnh Huyết Sắc Điện Đường – Ưu Việt.

Tổng bộ Huyết Sắc Điện Đường thần bí ở nơi nào, hấn lại không điều tra ra được! Hacker chuyên gia như tiểu Ngân cũng tạm thời không điều tra được! Tiểu Ngân nói, hấn cần thời gian một hai năm để thu thập tài liệu, là một hai năm đấy! Hơn nữa chỉ để thu thập tài liệu mà thôi cũng không thể lập tức giúp hấn biết được cô còn sống hay đã chết.

Ha ha, thì ra hấn không có cái suy nghĩ lợi hại nào cả, không có cách nào moi cô ra từ cái góc nào đó của thế giới, chỉ có thể tro mắt nhìn trái tim của mình ngày càng sa ngã, vô dụng đến mức đối diện với mình cũng không dám nghĩ thừa nhận. ....

Mất đi cô, hấn giống như mất đi tất cả!

Không thấy được cô, hấn giống như không thể thở nổi!

Hấn cảm hận loại cảm giác bất lực này! Giống như thời gian lại mang suy nghĩ của nhiều năm trước về. Ngôi nhà đó tan vỡ chỉ trong một đêm! Đó chính là đau lòng, vô dụng, sợ hãi cùng không yên tĩnh, không giữ được. ....không giữ được. ....Dùng hết sức nhưng cái gì cũng không giữ được!

.....

Năm năm sau.

Hai giờ sáng, biệt thự của Thanh Phong Tuấn.

Hạng sang DV máy quay đĩa đậm truyền tới âm luật cùng mỗi ban đêm lúc một dạng trầm thấp mà đè nén. Đó là giọng của một người đàn ông Đức, hát vào buổi đêm nào đó khi người yêu chết giống như cõi lòng Thanh Phong Tuấn năm năm nay vẫn không nhận ra.

Âm nhạc tùy ý tràn ngập khắc không gian. Hấn với thân hình cao to hoàn mỹ cô đơn đứng trong không gian đen kịt trong thư phòng, cặp mắt sắc bén trước kia bây giờ có chút chán chường mong lung nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ như một hồ sâu sâu không thấy đáy.

Một giờ sau vẫn đứng ở trước cửa sổ không nhúc nhích, Thanh Phong Tuấn lại xoay người cầm ly rượu trên khay trà lên, rót cho mình một ly whisky, sau đó lại tiếp tục tư thế bất động.

Khói băng trong ly dần dần tan ra, hấn hơi nghiêng ly rượu, một hớp rót toàn bộ sắc rượu vàng vào miệng, lạnh buốt vào trong họng.

Lại một đêm khó ngủ. ....

Trút đi về bờ ngoài bận rộn quý đoán ban ngày, hấn không còn là tổng tài của đại tập đoàn Phản Quang, không còn là thiếu chủ duy nhất của tổ chức Âm Ảnh, mà là một người bình thường không thể bình thường hơn, tất cả những thương tâm hồi hận đè nén trong lòng cùng lúc kéo tới đánh thẳng vào tất cả những giác quan cảm nhận của hấn, trong tim như bị tê liệt đau đớn cả đêm không lúc nào buông tha cho hấn, mỗi đêm đều là ác mộng, xung quanh đều là máu tanh nhưng hấn luôn có một loại ảo giác mãnh liệt, Diệp Vị Ương chưa chết!

Không cam tâm, hấn không cam tâm! Phạt nói, kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một duyên gặp gỡ thoáng qua kiếp này, đây

là duyên phận hòa hợp kỳ diệu! Như vậy.....khi hân thật vất vả để yêu một người, tại sao người đó lại có thể chết?

Năm năm hân đầu khổ không phục, hi vọng của hân cũng không mờ nhạt đi, mất đi mới biết quý trọng, mới như mò kim đáy bể không chịu buông tha tự lừa dối mình vẫn tiếp tục tìm kiếm!

Thay vì nói đang tìm, không bằng nói đó chính là lý do duy nhất để hân tiếp tục sống.

Hít một hơi thật sâu, cảm giác đau khổ vẫn tràn đầy trong lồng ngực hân, Thanh Phong Tuấn hướng về phía bầu trời đêm lâm lâm “.....Tôi không lập bia cho em bởi vì anh tin em còn sống. Nếu như trực giác của anh sai, nếu như.....em thực sự còn sống, vậy rốt cuộc em ở nơi nào? Em có biết không.....anh rất nhớ em!”

Uống sạch giọt rượu cuối cùng trong ly, Thanh Phong Tuấn đứng thẳng người, ra khỏi thư phòng.

Khởi băng trông ly thủy tinh đặt ở cửa sổ sát đất vẫn chưa tan hết, âm nhạc đê mê vẫn tràn ngập trong gian phòng trống rỗng.....

.....

Đào bắc Hải.

Một người khác ở một nơi xa xôi, trong một căn phòng xa xôi dường như cũng giống Thanh Phong Tuấn thao thức cả đêm.

Hình ảnh hỗn loạn khiến tâm tình người đang ngủ say bất an! Cô đột nhiên vùng vẫy, sắc mặt hoảng hốt hoàn toàn thể hiện trên khuôn mặt không trang điểm một chút nào, mặc dù vì cơn ác mộng mà mồ hôi túa ra đầy trên trán nhưng khuôn mặt vẫn lộ ra vẻ đẹp mê người! Đặc biệt là mái tóc dài đen nháy đỏ xuống giống như đám mây bông bồng bênh tùy ý xoắn trên vai xoắn trên gối, hơi thở quyến rũ tan ra chỉ thuộc về cô gái ấy! Da thịt trơn mềm trắng như tuyết, cộng thêm dáng người tuyệt vời quả thật là trời sinh ưu tú!

“Không cần! Cầu xin anh không cần đi, ở lại với em nhiều hơn một chút.....” Cô gái nhắm chặt hai mắt hoảng hốt gào thét “Van xin anh.....Anh không cần đi, anh đi rồi.....em sẽ chết, thực sự sẽ chết.....”

Lạnh quá, lạnh thấu, lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, như muốn găm nhăm từng tấc da thịt cô.....Cô muốn tỉnh lại, muốn nắm lại bàn tay đã buông tay cô ra, xin hân đừng quay đầu rời đi, bắt lực hết lần này tới lần khác cho dù cô gãy gập thể nào cũng vô dụng!

————— Đây là cơn ác mộng của Diệp Vị Ương khi suýt chút nữa chết trên bàn mổ, cô biết người cầm tay cô là Đông Phương Thước nhưng đáy lòng như thiếu một thứ gì đó mà nứt ra thành một vết thương, cô vô cùng hoảng sợ trong giấc mơ luôn có một bóng người rời khỏi cô, hân cũng không chịu quay lại nhìn lấy một lần! Đây là giấc mơ mà sau năm năm sống lại cô không thể nào thoát khỏi!

————— Dĩ nhiên, cô mất trí nhớ! Năm năm tới chỉ còn dư lại một chút cảnh mơ hồ trong mơ lạnh như băng, trong mơ có một bóng người con trai lại nhìn không rõ là ai.

Mồ hôi lạnh khiến cô giùng giàng từ trong giấc mơ tỉnh lại nhìn lên trần nhà trống rỗng, tại sao năm năm liên tiếp lại mơ chỉ một cơn ác mộng? Người đàn ông trong mơ kia là ai? Tại sao lại có cảm giác chân thật như vậy?! Nếu như.....thực sự có một người đàn ông như vậy tồn tại, nhất định là người cô rất coi trọng phải không? Đúng là.....Đông Phương Thước sao?

Người cô muốn yêu hiện tại cũng là người duy nhất có thể yêu chính là Đông Phương Thước! Cô đang đem hết toàn lực để khiến mình yêu Đông Phương Thước xấu xa kiêu ngạo lại có lúc rất đáng yêu rất tà ác! Ai, hi vọng lần sau khi hôn cô sẽ không có cảm giác muốn ói, nếu không.....sẽ làm tổn thương tới lòng tự trọng phái nam của Đông Phương Thước, không thể dễ dàng tha thứ cho những câu nói dụng chạm quá đáng của hân, hân nhất định sẽ tức chết! Như vậy cô có thể sẽ bị thương rồi, nhất định sẽ bị huấn luyện đáng sợ hơn!

Ô ô.....đầu cô nhất định là bị hỏng rồi, Đông Phương Thước tức giận đẹp trai như vậy đối với cô lại rất tốt, cô nên dùng hết tâm hết sức vui vẻ tiếp nhận hân, tại sao mỗi lần.....

Nghĩ tới nghĩ lui, mặt Diệp Vị Ương lại đỏ lên, mỗi lần hôn đến thời khắc mấu chốt cô đều không chịu nổi kêu dừng lại!

Ai nha, bảo Bối năm tuổi cũng rất thích Đông Phương Thước, tại sao cô lại không tiếp nhận được?

Diệp Vị Ương khép chặt cánh cửa bị một người dùng một cước đá bay, một bóng người nhỏ oai hùng nhẹ nhàng đi vào, mở đèn, nhìn về phía Diệp Vị Ương đang ngẩn người, quan tâm hỏi “.....Mẹ, mẹ làm sao vậy? Vội rồi hình như con nghe mẹ hét chói tai. Mẹ.....lại gặp ác mộng có phải không?”

Sau khi mở đèn, trong phòng sáng trưng, ánh sáng kéo Diệp vị Ương từ trong suy nghĩ ra, cô cố gắng mở lớn hai mắt nhìn vào Bảo Bối, nghi hoặc nhìn về mặt lo lắng vượt qua tuổi của bảo Bối, miễn cưỡng nói “Bảo bối, con không ngoan, con còn chưa đi ngủ, lần sau trước khi vào nhớ gõ cửa biết chưa, không được dùng chân đạp. Mẹ không sao.....sớm đã thành thói quen, con không cần lo lắng cho mẹ.”

“Mẹ, mẹ lại mơ giấc mơ kia phải không? Con vừa nghe được mẹ lớn tiếng thét, thật sự không yên tâm, cho nên không nhịn được tới xem một chút. Rốt cuộc ở trong mơ ai đã bắt nạt mẹ, nếu như bị con phát hiện ra con sẽ đập bay hân giống như đập cửa!” Tiểu Bảo Bối đi tới, ngồi xuống mép giường, đỡ cánh tay trắng mềm nhỏ bé mà quý vuốt tóc Diệp Vị Ương bị mồ hôi thấm ướt ra sau tai.

“Ai, mẹ không sao.....chỉ là.....có vẻ như cửa bị hư rồi, lại phải tìm người tới sửa. Bảo bối, mẹ lại mơ ác mộng, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói cho

chú Đông Phương Thước của con,mẹ không muốn chú ấy lo lắng cho mẹ!”

Tiểu Bảo Bối đẹp trai vô cùng làm bộ thờ dài, yếu ớt nói “Mẹ không biết con và chú Đông Phương Thước mới xấu mẹ trước mặt, điểm này con rõ nhất,muốn con giữ bí mật cũng không phải là không thể,có hai điều kiện nha.Thứ nhất, mặc dù con rất thích chú Đông Phương Thước nhưng con cũng không thích lần nào chú ấy cũng vuốt ve mặt con! Con đã kháng cự nhiều lần rồi nhưng chú ấy vẫn ghen tị vì con đẹp trai hơn chú ấy! Chuyện vô cùng trọng nại này giao cho mẹ đi đàm phán với chú Đông Phương Thước đi, tuyệt đối không cho chú ấy vuốt mặt con nữa! Thứ hai, mẹ không cần cả ngày cực khổ rèn luyện mình như vậy...một đại nữ xinh đẹp mà chú Đông Phương Thước cùng bà Anh Túc lại dám huấn luyện mẹ thành một phụ nữ mạnh mẽ, hừ, con không thích mẹ như vậy,con đã trưởng thành, thân thù của con cũng không kém ai, về sau mẹ cứ để con bảo vệ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Mẹ đêm nay con muốn ngủ cùng mẹ! (1-2)

“Một đại nữ xinh đẹp như mẹ mà chú Đông Phương Thước cùng bà Anh Túc lại dám huấn luyện thành một phụ nữ mạnh mẽ,hừ,con không thích mẹ như vậy,con đã trưởng thành, thân thù của con cũng không kém ai,về sau mẹ để con bảo vệ!”

Mấy năm nay trước mặt mọi người Diệp Vị Ương luôn thể hiện mình là người ngoan cường,một sát thủ hắc đạo cực kì ưu tú,không những phương diện thân thù mà còn có bắn súng,các loại huấn luyện cô đều hoàn thành tới mức hoàn hảo!Chỉ có trước mặt tiểu bảo bối và Đông Phương Thước cô mới không phòng bị quay trở lại đáng vẻ thuần khiết của một thiếu nữ ngây thơ,thình thoảng cũng làm nũng với họ.Cô như vậy không những tình thân mà còn có tình yêu, cũng khiến cho người khác muốn phải quý trọng quyến luyến.

“Tốt lắm.....mẹ biết rồi,bảo bối ngoan,bây giờ trời đã rạng sáng rồi,con mau về nghỉ ngơi đi,mẹ đoán sau đó sẽ ngủ thiếp đi,ngủ cho tới tận sáng luôn!”
Diệp Vị Ương hôn trán bảo bối một cái vỗ về con mình.

“Không, mẹ,con đi đóng cửa phòng lại,sau đó.....đem nay con cùng ngủ với mẹ!” Tiểu bảo bối xoa một bên má bị hôn vẫn dính chút nước bọt, đầu tiên thay Diệp Vị Ương đáp kín chắn,sau đó chạy đi đóng cửa phòng.

Nghe tiếng cửa cảm ứng lạch cách tắt một cái, tiếp theo một bóng nhỏ vô cùng nhanh nhẹn nhảy lên giường,Diệp Vị Ương cười hài lòng.

Bảo bối nép trong ngực cô cọ xát tìm một tư thế thoải mái nhất,tay nhỏ bé đặt lên bàn tay lớn của cô,giục cô nhanh chóng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh,sau khi chờ bảo bối hoàn toàn ngủ,Diệp Vị Ương rời giường tới cửa sổ lớn sát đất,lẳng lẳng nhìn bầu trời đêm đang dần rạng sáng.

Ai, ngủ đi! Trời cao phù hộ, đừng để cô tiếp tục gặp phải giấc mơ đó nữa! Muốn mơ một giấc mơ khác cơ!

—————
Khi một người nào đó đang đặc biệt mong chờ một chuyện gì đó, trong ý thức mông lung lại mong rằng sẽ trở thành sự thật. Dĩ nhiên cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.

Diệp Vị Ương sau một hồi lâu cũng ngủ thiếp đi lại mơ rồi. Giấc mơ lần này không giống với những giấc mơ trước,có thể từng làm qua giải phẫu đại não bắt đầu sinh ra vô hình tế nhị biến hóa,khiến cô cảm thấy ngạc nhiên rồi lại vô cùng quen thuộc cảnh trong mơ————

Trong mơ vẫn có một người đàn ông cao ráo mơ hồ như trước,luôn có thể nghe được giọng nói trầm thấp của hắn,thanh âm say mê gào thét tên của một cô gái đó là sự tuyệt vọng là cầu xin!Người kia không ngừng gọi giống như vĩnh viễn sẽ không ngừng vĩnh viễn sẽ buông tha,trong giấc mơ tìm cô cũng run rẩy. Cô vô cùng cố gắng muốn tới gần người phát ra âm thanh đó để nghe rõ hơn một chút,nghe kỹ hơn,nhưng.....đang lúc cô muốn nhìn cảnh trong mơ rõ hơn thì có tiếng kêu cắt đứt! Tiếng gọi thân tình ngập tràn đau thương!

Diệp Vị Ương một lần nữa tỉnh lại cảm giác vô cùng tối tăm!

Cảnh trong mơ cô nhớ vô cùng rõ ràng,cô cảm giác lòng mình đang nhanh chóng bị thất thủ! Có lẽ.....cô đã không cẩn thận yêu người đàn ông trong mơ.....có phải không? Cảm giác đó rất mãnh liệt chắc chắn rằng Đông Phương Thước chưa từng mang đến cho cô cảm giác như thế!

Chắc chắn,bỗng nhiên cảm giác có lỗi với Đông Phương Thước,hắn đối với cô rất tốt,mặc dù lúc thân mật cô có một loại cảm giác không đúng cho lắm,sau đó tức giận liền phạt cô chạy bộ,luyện võ,bắn súng nhưng những cái khác căn bản rất chiều chuộng cô. Hắn nói.....Khụ khụ, hằng ngày sẽ không làm chuyện gian tà,phải đợi tới khi cơ thể cô tự động chậm nhận sự có mặt của hắn,hoàn toàn tiếp nhận hắn mới thôi! Sau đó hắn sẽ lập tức cười cô làm vớ!

Ha ha,cô cũng rất tò mò đợi tới ngày đó! Dù sao có người cưng chiều cảm giác không bị ép buộc thật là hạnh phúc nha!

Chỉ là như đã nói vừa rồi không phải chỉ là một giấc mơ sao? Cũng không có gì là có lỗi với ai,dù sao thì Đông Phương Thước cũng không biết! Cô hoàn toàn có thể cùng người trong mơ phát triển tình cảm đậm sâu nhưng trong cuộc sống hiện tại không thể bỏ nhà theo trai à?

Hắc hắc, cứ coi như giấc mơ này là một trò tiêu khiển đi, một người đàn ông đẹp lại bị gọi là trò tiêu khiển! So với giấc mơ mấy năm nay cô vẫn bị quấy rầy, cô hi vọng người nọ vĩnh viễn không vút bỏ cô!

—— Cái này dường như biến thành một niềm vui mới rồi! Bất tri bất giác ban đêm không ngủ được khiến cho người ta khó mà phát hiện ra một thứ tình cảm bắt đầu lặng lẽ nảy sinh. ....

—— Dù Đông Phương Thuộc có cố gắng hết sức cũng không cách nào ngăn cản chuyện tình này. Cho dù hắn rất mạnh có thể khiến người ta niêm phong trí nhớ trước kia của Diệp Vị Ương nhưng trước một giấc mơ, ở tình huống mà hắn không biết, năng lực của hắn hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể để cho giấc mơ thức tỉnh chủ nhân của nó hướng tới một người đàn ông khác trong tương lai. ....

.....

Phong làm việc chủ tịch tập đoàn Phản Quang.

Tòa nhà cao vút với trúc đồ sộ tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời, thủy tinh màu tím khúc xạ ánh sáng đem tòa mà cao tầng bao phủ bởi thứ ánh sáng ấm áp. Nhưng lòng người lại lạnh lẽo, ánh sáng mặt trời không cách nào có thể sưởi ấm được.

Chợt một chiếc xe thể thao màu bạc lao đang lao với tốc độ cực nhanh dừng lại ngay ngã rẽ bên trái tòa nhà cao tầng, không để ý tới người khác, trực tiếp vọt vào vị trí tốt nhất rồi dừng lại một cách chính xác.

Chiếc xe thể thao mở cửa ra, một người đàn ông vẻ mặt lãnh tuấn bước ra hắn mặc bộ âu phục cao quý màu đen vừa khít với cơ thể, dáng người cao lớn tuấn mĩ tựa như ác ma, đôi mắt kia vốn lúc nào cũng sáng ngời lúc này lại lóe lên tia sáng lạnh, trong đôi mắt đó không nhìn ra bất kì thứ cảm xúc gì, hoàn mĩ không khiếm khuyết đi qua mọi người như đế vương đi vào tòa cao ốc tập đoàn Phản Quang của hắn.

Hôm nay là ngày thuộc hạ của hắn ra ngoài thu thập thông tin trở về. ....

Chỉ mong. .... Chỉ mong lần này sẽ không khiến hắn thất vọng một lần nữa!

“Thiếu chủ, căn cứ vào tin tức Tiểu Ngân báo về từ bên kia, chúng ta chỉ có thể xác định được khoảng thời gian tám đến chín tháng sau khi sự việc xảy ra năm năm trước, có một cô gái giống với Diệp tiểu thư làm một ca phẫu thuật lớn ở bệnh viện lớn nhất Thụy Sĩ, cụ thể thì không biết là phẫu thuật gì nhưng sau đó bệnh viện này cũng không biết vì sao mà bị phá hủy hoàn toàn không còn dấu vết. Cho nên. ....” Thuộc hạ của tổ chức Âm Ảnh có chút khúm núm, không dám nói tiếp.

“..... Cho nên khi các người tra ra được địa chỉ của bệnh viện thì mọi đầu mối đã bị đứt? Lần này lại không có tin tức mới?” Thanh Phong Tuấn đứng ở cửa sổ sát đất đột nhiên xoay người lại, cặp mắt lạnh như băng phát ra thứ ánh sáng khát máu.

“..... Đứng. Đứng. Mong thiếu chủ thứ tội!” Những thuộc hạ khác cũng dứt khoát quỳ xuống. Trong suy nghĩ của bọn hắn, thiếu chủ trước kia không phải như thế này, nói năng rất thận trọng ít nhất cũng không nghiêm khắc đáng sợ như hiện tại. Haizzz, vị Diệp tiểu thư kia nhất định chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng thiếu chủ rồi!

Thật ra bọn họ cũng mong mang được cô về sớm hơn một chút, ít nhất cũng muốn thiếu chủ trở lại bộ dạng trước đây. Mặc dù tổ chức Âm Ảnh năm năm nay dưới quyền của thiếu chủ danh tiếng ngày càng vang dội nhưng tất cả mọi người đều run sợ, rất sợ một ngày nào đó đột nhiên lại tàn.

“Vậy tiếp tục điều tra! Không tra ra được tin tức mới thì đừng trở về!” Thanh Phong Tuấn không ngần đầu ra lệnh.

“Vâng!” Những người liên quan nhận lệnh rồi đi.

Sau khi tất cả rời đi, Thanh Phong Tuấn vô cùng chậm chạp cực kì cẩn thận móc từ trong túi ra một đôi vòng ngọc bằng phi thủy. Trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười có hơi ám.

Đó là vòng tay hắn từng tặng cho Diệp Vị Ương, khí chất rất giống với Diệp Vị Ương, cuối cùng cũng bị cô bỏ lại, trước khi phẫu thuật ở bệnh viện đã tháo ra bỏ bà ngăn kéo ở biệt thự nhưng hiện tại ít nhất hắn cũng biết cô đang còn sống ở một nơi nào đó trên thế giới, như vậy hắn vẫn còn cơ hội đeo cho cô lần nữa có phải không?

Haizzz, ai tới nói cho hắn biết, người con gái khiến hắn tổn thương trở nên yếu đuối, khiến hắn hao tâm tổn lực rốt cuộc đang ở đâu?

Hoặc không yêu, hoặc cả đời chỉ yêu một người. Hắn —— Thanh Phong Tuấn hoàn toàn thua trong tay một người con gái mà còn là cam tâm tình nguyện.

Nhìn vòng ngọc phi thủy hồi lâu, hắn lại đem nó cất vào trong túi.

Bên kia, Diệp Vị Ương đứng trên bờ biển đôi mắt nhìn xa xăm, nước biển xanh lam bầu trời xanh thăm dung hợp lại một chỗ, màu xanh yếu ớt trong suốt, gió biển ướn át dường như muốn mang con người hòa tan vào trong trời xanh biển biếc. ....

Đảo Bắc hải khí trời ấm áp, Diệp vị Ương một mình ngồi trên gò cát, xung quanh là những gốc dừa cao lớn, không biết gió từ nơi nào thổi đến trong không khí thoang thoảng mùi dừa thơm.

Bảo bồi lại ôm Laptop chạy vào mặt thất nghiên cứu cái gì đó, đứa con thiên tài của cô mới năm tuổi thôi mà giống như yêu mấy tính còn hơn cả mẹ nó!

Ông anh Đông Phương Thước gần đây không biết bận rộn cái gì, hít một hơi hương dứa thật sâu, haizzz, thật nhàm chán! Nếu có thể thì giúp Đông Phương Thước một tay thì thật tốt! Ngay cả Tâm nha đầu cũng phải thường xuyên làm nhiệm vụ (năm năm trước Tâm nha đầu là do Anh Túc lão nhân vô tình cứu được từ trong tay ông cụ, người con gái tiểu Ngân khổ tâm tìm kiếm)

Trên đảo nhỏ, cả tổ chức Thiên đường chỉ có cô học một thân kĩ năng lại không có đất dụng võ!

Đang lúc cô tập trung suy nghĩ, sau lưng truyền đến giọng nói của Tâm nha đầu “Chị Vị Ương, chị thật rảnh rỗi!”

Diệp Vị Ương xoay người nhìn Tâm nha đầu đi chân không từ bãi khác khác chạy tới, không biết trên tay cầm thứ gì. Lúc này cô thờ dãi nói “Đúng vậy, chị rảnh rỗi đến điên mất rồi. Tâm nha đầu, thế nào rồi? Nhiệm vụ ần này đã hoàn thành rồi sao? Tất cả đều thuận lợi chứ?”

Tâm nha đầu ngồi xuống bên cạnh Diệp Vị Ương, thân nhiên nói “Chỉ là nhiệm vụ nhỏ mà thôi làm sao em không giải quyết được. Chỉ là lần này rời khỏi đảo ngược lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn!”

“Cái gì thế? Nói chị nghe một chút đi!” Bấy giờ mặc dù Diệp Vị Ương đã mất trí nhớ nhưng cũng giống trước kia, cô không phải người hiểu kì, chỉ thuận miệng hỏi.

“Đừng vội! Chị Vị Ương, em hỏi chị trước một chút, chị cả ngày ở trên đảo này chẳng lẽ không nghĩ tới muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài một chút sao?”

“Không phải. Chờ Đông Phương Thước hết bận chị sẽ rủ hần cùng, hơn nữa có bảo bối đáng yêu ở đây chị sẽ không nhàm chán. Ra khỏi đảo hay không đối với chị không có ý nghĩa gì hết, thế giới bên ngoài chị không có hứng thú.”

“.....Ách, chị Vị Ương, em muốn hỏi chị một vấn đề chẳng lẽ chị chưa bao giờ hỏi Đông Phương thiếu chủ tại sao bảo bối không phải của hần? Đối với cha ruột của Bảo bối chị không tò mò sao?” Tâm nha đầu nhưn mày hỏi dò.

“Đông Phương Thước nói lần đầu tiên hần gặp chị là ở hiện trường của một vụ tai nạn xe cộ, nói chồng chị đã chết. ....mà lúc đó chị lại mang thai, hần yêu thích đôi mắt này nên ma xui quỷ khiến lần đầu tiên xen vào chuyện của người khác đưa chị đi cấp cứu. Hần nói, về phần người cha đã chết của Bảo Bối là ai hần cũng không biết, người chết như đèn tắt hần cũng không điều tra. Ngược lại chung sống với chị năm năm lại không bài xích một người đã sinh con như chị, hần nói hình như đã yêu chị nguyện ý lấy chị. Em nói đi, có phải chị quá may mắn rồi không?”

A, thì ra hần nói với chị như vậy, em chỉ thuận miệng hỏi một chút. Là một phần tử ở đây, khụ khụ, em nói hơi khó nghe một chút, chị Vị Ương chị ngàn vạn lần đừng giận em nhé, em thực sự cảm thấy chị được bảo vệ quá tốt lại không phải làm nhiệm vụ quả thực có thể làm bình hoa trang trí. Nếu rảnh rỗi, chị nên mang theo Bảo Bối ra ngoài đảo một chút. Có lẽ.....bên ngoài sẽ có thứ chị muốn nhìn thấy!” Tâm nha đầu đã trải qua nhiều chuyện lời thốt ra cũng rất uyển chuyển, trước kia cô yêu tiểu Ngân nhiều năm đã từng cứu từ nhất sinh, cho nên cô mong đối phương có thể tìm được mình. Nhưng Diệp Vị Ương lại khác, đó là một chị gái thiện thiện lương lại rất xinh đẹp cũng có Bảo Bối với Thanh Phong Tuấn đại ca, vậy nên người một nhà nên sớm đoàn tụ.

Nhưng cô đã từng đồng ý với Anh Túc lão nhân và Đông Phương Thước, tuyệt đối không nói sự thật cho Diệp Vị Ương, cũng không thể thông báo cho Thanh Phong Tuấn biết người hần cần tìm ở trên hòn đảo vắng vẻ này.

Tâm nha đầu đối với Thanh Phong Tuấn là tuyệt đối sùng bái, tôn kính nhưng năm năm trước thiếu chút nữa chết trong tay ông cụ, Anh Túc lão nhân và Đông Phương Thước cứu cô, người đó có ơn với cô, cô không thể phản bội.

Nhưng! Hiện tại thực sự cô không thể nhìn nổi nữa, cô thật sự rất sợ hai người cứ thế yêu nhau! Bởi vì cô không phải kẻ ngốc, cô biết tất cả những kênh tin tức, báo hằng ngày Diệp Vị Ương xem đều đã qua xử lý, còn tờ báo hằng ngày bên ngoài đều đăng tin Thanh Phong Tuấn ở đất liền đăng tin tìm kiếm cụ.

“Haizzz, chị cũng tự cảm thấy mình giống bình hoa!” Diệp Vị Ương cũng không quá tìm hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của Tâm nha đầu, cô chỉ đơn giản cho rằng bận rộn tốt sợ cô không ra khỏi Bắc Hải đảo sẽ tiếc nuối. Nhưng làm sao biết được? Có bỏ phải có phải sao! Ở đây rất an bình, có Đông Phương Thước quan tâm, có Bảo Bối đáng yêu làm bạn là được rồi. Lấy tay chống cằm đôi mắt to trong trẻo không chớp mắt nhìn chăm chăm mặt biển.

Tâm nha đầu nhìn chăm chăm một bên mắt đẹp của cô, thời gian đã khiến cô trở nên xinh đẹp hơn rồi, thậm chí....so với trước kia càng thêm quyến rũ động lòng người! Cô hiện tại như một con búp bê bằng sứ tinh xảo đến không thể hoàn mĩ hơn được nữa, chỉ một cái liếc mắt cũng khiến người ta muốn nâng niu trong lòng bàn tay!

Nhìn Diệp Vị Ương như vậy trong lòng Tâm nha đầu rất thích! Không thể nói được cô thích chị gái này thế nào có lẽ trên người chị có khí chất mặc dù lãnh đạm nhưng cũng không mất đi vẻ quật cường! Thường thì chỉ có những người như thế mới có thể ở trong hoàn cảnh bức bách mới thoát ra tiềm năng đặc biệt!

Trải qua mấy năm chung đụng, Tâm nha đầu nhìn Diệp Vị Ương từ một cô gái mảnh mai bây giờ đã được Đông Phương Thước huấn luyện thể chất rất khác, thông qua rèn luyện sức khỏe khôi phục không ít!

Diệp Vị Ương như vậy khiến cho Tâm nha đầu muốn làm cho cô một việc gì đó.

Vì vậy, Tâm nha đầu giả hoạt mở lớn hai mắt, gõ đầu Diệp Vị Ương, nói ” Biển rộng có gì đẹp mà nhìn, còn không đẹp mắt bằng cuốn tạp chí trong tay em. Chị Vị Ương, bình thường chị cũng không xem thứ này? Em cố ý mang từ bên ngoài về đây, có muốn xem một chút không? Thật ra thì trên bài báo rất thú vị, coi như bù cho chị đáng tiếc vì không ra khỏi đảo đi!”

Diệp Vị Ương nghe tiếng liền quay đầu lại, bĩu môi ” Tầm nha đầu, chị căn bản không có hứng thú với tạp chí, không muốn xem đâu!”

“Ồ, chị Vị Ương, hiện tại em đã thay đổi cách cho chị giải sầu rồi, chị xem một chút, trên tạp chí có thể có một tin tức lớn nha! Đảm bảo chị sẽ cảm thấy hứng thú! Đây chính là đại nhân vật nổi danh lừng lẫy của thế giới nha!”

“Ai là đại nhân vật vậy? Trong lòng chị chỉ có tiểu Bảo Bối là lớn nhất!” Lúc Diệp Vị Ương thuận miệng nói, tầm mắt không thể tránh được nhìn tạp chí trong tay Tầm nha đầu, rõ ràng chỉ liếc mắt nhưng tầm mắt của cô lại dừng ở bức hình! Không thể rời đi!

Cô dứt khoát trực tiếp cầm lấy quyển tạp chí từ trong tay Tầm nha đầu, đọc hết sức nghiêm túc.....

Từng chữ trên đó cô đọc đều không bỏ sót, cả người cô cúi thấp xuống, không như không biết những chữ trên đó, vẫn không ngừng đầu giữ nguyên tư thế đó thật lâu!

Đúng lúc Tầm nha đầu có chút thiếu kiên nhẫn, muốn hỏi hiện tại cô nhớ những thứ gì một chút, Diệp Vị Ương lại lên tiếng trước một bước “..... Thanh Phong Tuấn? Hửn..... hửn là ai? Trên tạp chí nói hửn..... là người đàn ông độc thân hoàng kim, rõ ràng không kết hôn nhưng vẫn tuyên bố trong lòng hửn đã có người vợ thích hợp? Nói hửn gần đây cuối cùng cũng chuẩn bị hôn lễ?”

Chỉ hỏi như vậy nhưng trong lòng Diệp Vị Ương lại cực kỳ nặng nề. Còn hình người đàn ông trên tạp chí cô có cảm giác rất quen thuộc, rất quen thuộc! Quen thuộc đến mức ánh mắt của cô cũng bắt đầu đau nhói, nếu không phải cố gắng nhịn đi thì nước mắt chưa từng chảy sẽ chảy ra mắt.

Chuyện thật kỳ quái, tại sao cô lại đau lòng đối với hình của một người đàn ông xa lạ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Thiên tài Bảo Bối PK Ba ba tổng tài

Tại sao cô lại đau lòng đối với một người đàn ông xa lạ? Đầu Diệp Vị Ương đột nhiên đau đốn, đặt cuốn tạp chí trên gối, dùng hai tay ôm lấy đầu!

Hành động này thực sự hù Tầm nha đầu, cô vội vàng cắt lời nói “Chị Vị Ương! Không cần nhớ cũng không cần nghĩ.....”

Nghe Tầm nha đầu nói, sau khi không tốn sức suy nghĩ đầu Diệp Vị Ương như không hề đau đốn hỏi “Người này..... Là nhân vật rất tài ba sao?” Bởi vì rất ít nghe Tầm nha đầu khen người người nào cho nên lần này cô có chút tò mò.

“Trên thực tế, hửn ngoài việc là tổng tài của tập đoàn xuyên quốc gia Phản Quang còn là thủ lĩnh của tổ chức Âm Ảnh. Tổ chức Âm Ảnh là tổ chức hắc đạo rất xuất sắc rất cường đại. Ngay từ mấy năm trước, nghe nói..... chỉ số thông minh tuyệt đối của Thanh Phong Tuấn là ngoài 180, thiên tài giới kinh doanh thậm chí cả giới chính trị, hắc đạo. Hửn rất biết cách sử dụng năng lực của thuộc hạ để phục vụ cho mình, em nghĩ..... đến tận hôm nay thì cái tên Thanh Phong Tuấn đã truyền ra khắp thế giới rồi! Hửn hành động quỷ dị đa đoan lại thần bí khó lường, chắc chắn... quả thực có thể so với con hổ lỵ Đông Phương Thước kia. Mọi người ngoại trừ kính ngưỡng phong thái vương giả của Thanh Phong Tuấn cũng rất ngưỡng mộ thái độ thủ đoạn cao minh của hửn. Nghe nói tài sản trên tay hửn cũng có thể đem ra so với mấy quốc gia lặn ý, nói tóm lại thực lực của hửn tuyệt đối không thể xem nhẹ nha!”

“Oa! Tầm nha đầu, hôm nay quả thực em đã khiến chị phải lau mắt mà nhìn đây! Chưa từng thấy em khen ngợi một người nào như vậy. Em không phải đã thắm..... thắm mến người này rồi chứ?” Diệp Vị Ương không suy nghĩ trước sau cứ vui cười nói, hiếm mới có cơ hội giải trí với Tầm nha đầu.

Tầm nha đầu lại thiếu chút nữa vì lời nói của cô mà tức chết “Chị Vị Ương! Đầu chị nghĩ đi đâu đó? Em nói nhiều như vậy chỉ muốn nói cho chị một đạo lý! Cho dù hửn có ưu tú hơn nữa, sau lưng hửn nhất định có cô đơn có bị thương, nói cách khác hửn nhất định có nhược điểm, có sơ hở để bị người khác đánh bại!”

“Ách, được rồi, như vậy thì sao? Tiếp theo em sẽ không nói cho chị biết..... nhược điểm của người này nhất định cả thế giới đều biết rồi? Như vậy không phải là hửn đang rất nguy hiểm? Cho dù vì lý do nào đi chăng nữa, chân mày Diệp Vị Ương bắt đầu nhăn lại.

“Trước kia Thanh Phong Tuấn làm việc rất trầm nhưng mấy năm nay hửn bắt đầu lộ liễu tìm người khắp thế giới. Cũng giống như đem bí mật của mình hoàn toàn phơi bày ra bên ngoài. Thử nghĩ lại xem, nếu không phải bắt đắc dĩ, nếu không phải thực sự rất quan tâm, một người hết sức lý trí làm sao có thể làm ra chuyện này? Như vậy chẳng phải mang nhược điểm lớn nhất của mình trực tiếp bày ra trước mắt kẻ thù hay sao? Em nghĩ hửn công bố chuyện này ra ngoài có lẽ muốn nói người đó... cô ta còn quan trọng hơn tính mạng của hửn!”

“À, nghe em nói vậy chị cũng cảm thấy hành động của hửn rất cảm động. Có lẽ người được hửn bất chấp tất cả để tìm kiếm nhất định rất hạnh phúc. Nhưng mà..... Tầm nha đầu! Ý của em muốn nói hiện tại có người muốn bắt lấy nhược điểm này làm lợi thế để đối phó với hửn?” Diệp Vị Ương sau khi hiểu rõ điểm này liền khẩn trương, mắt vốn đã lớn lại tròn to hơn.

“Đúng vậy,theo như giá trị con người hiện tại của hắn thật sự quá hiển hách quá mê người.Nếu hắn đột nhiên chết đi,sẽ có rất nhiều người có thể chia nhau chén súp đó. Em còn nhớ hai năm trước đã có người bỏ ra số tiền khổng lồ muốn bọn em lấy mạng Thanh Phong Tuấn nhưng bị Đồng Phương thiếu chủ trực cự tuyệt!”

“Haizz,nói thật,không biết vì sao chị cảm thấy may mắn vì hai năm trước Đồng Phương Thước và người này không xảy ra xung đột hoặc biến thành kẻ địch.Chị không hiểu rõ tại sao mình lại có suy nghĩ này nhưng cũng không muốn người kia xảy ra chuyện gì,chị rất kì quái phải không. Dĩ nhiên chị cũng không muốn anh Đồng Phương Thước có chuyện.”

“Chị Vị Ương,loại cảm giác này của chị không kỳ quái. Cũng rất nhiều người gặp qua tình huống như thế,đó là thứ tình cảm đã được định trước.” Khác với lần trước Tâm nha đầu ngược lại lại không có ý ám chỉ điều gì chỉ nghĩ gì nói vậy. Chợt cô giống như vừa nghĩ ra điều gì, giữ tốc độ lời nói cực kỳ chậm rãi “.....Chị Vị Ương, chẳng lẽ chị thực sự không muốn biết nhược điểm của Thanh Phong Tuấn rốt cuộc là gì sao?”

Đang lúc Diệp Vị Ương đang muốn hỏi thêm một chút thì một giọng nói trầm thấp tà mị cường thế chen vào “Tâm nha đầu, mới đi làm nhiệm vụ trở về đã cùng Vị Ương nói chuyện gì vậy?Vị Ương, cùng tôi vào phòng đi, tôi có chuyện muốn cùng em bàn bạc.”

Ha ha, Đồng Phương Thước hắn nói “bàn bạc” nha,không phải chuyện nam giới quyết định tất cả đâu. Cô rất thích điểm này của hắn.

Vì vậy Diệp Vị Ương cười ngọt ngào với Đồng Phương Thước,mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện với Tâm nha đầu. Sau đó, nhìn Tâm nha đầu cau mày vẻ mặt phức tạp quay đầu rồi đi,không hề nhìn về phía cô nữa,cô mới đứng dậy cùng Đồng Phương Thước rời đi.

Mà bìa cuốn tạp chí kia bị gió thổi tung lên hoàn toàn rơi vào tầm mắt của Đồng Phương Thước, đôi mắt hắn lập tức càng thêm thâm trầm, bên trong sóng đánh mãnh liệt, không ai nhìn ra hiện tại hắn đang nghĩ cái gì.

.....

Lại một đêm đông tố, tại biệt thự riêng của Thanh Phong Tuấn

Ngoài cửa sổ ánh chớp lập lòe,tiếng sấm không ngừng,cuồng phong bão táp kéo đến giống như vô số sợi roi đánh lên cửa kính phát ra tiếng vang ầm ầm.

Thanh Phong Tuấn nằm trên giường nhìn cảnh mưa gió ngoài cửa sổ,tâm tình thật lâu không có cách nào bình tĩnh lại được!Con mưa khiến người ta phiếm muộn trong lòng đã trút xuống cả một ngày đêm rồi! Trong thời gian qua hắn luôn cảm thấy có điềm báo không lành. Hắn ghét mưa! Cho dù có mưa lớn thế nào cũng không rửa hết hình ảnh ngày đó Diệp Vị Ương quyết tâm tòi khỏi cuộc sống của hắn.

Cho dù cảm giác được cô còn sống nhưng lúc đó nhất định rất đau lòng? Nhất định...chảy rất nhiều máu? Cơ thể của cô.....phải chưa trị như thế nào? Mà vết thương lành rồi cũng khó trở lại như cũ?

Thanh Phong Tuấn thống khổ nhắm hai mắt lại,hắn từ từ xoa huyết thái dương,trong thời gian mấy năm nay Diệp Vị Ương dường như thành con ác mộng của hắn,hằng đêm không muốn nghỉ ngơi,nhắm mắt lại đều hiện ra bộ dạng không ngừng chảy máu của cô nhìn thấy mà đau lòng,cũng khiến cho hắn.....vô cùng đau đớn! Tất cả, tất cả, đều là lỗi của hắn.....

Mấy năm nay,hắn cô độc,mặc dù sự nghiệp của hắn ngày càng mở rộng nhưng trong lòng cô quạnh không phải ai cũng có thể lấp đầy được

Khi người còn ở biệt thự này,Thanh Phong Tuấn thường ngồi cùng Diệp Vị Ương ở một góc ban công rộng lớn cảm nhận thời gian trôi đi,khiến cho người ta cảm thấy giống như một đứa trẻ sợ ánh sáng, luôn trốn trong các ngõ ngách,một mình liếm láp vết thương của mình.

Ngồi cả ngày!Nhưng lúc hắn từ ban công xuống về mặt cô độc kia lại không thấy nữa,ngoài mặt vẫn là một dáng băng hàn anh tuấn,một cái mỉm cười của Thanh Phong Tuấn có thể khiến vô số phụ nữ hết chới tại.

Khó khăn lắm hắn mới xác định được mình phải yêu thương bảo vệ cả đời nhưng người đó ba năm trước sống chết không biết, hai năm sau không rõ tung tích.Năm năm. Một khoảng thời gian khá dài khiến người ta phát điên lên!

Bão táp ban đêm quần quật kéo đến,Thanh Phong Tuấn không còn mê trong điệu nhạc nước Đức nữa,bởi vì nó không thể an ủi tâm trạng chán chường trong lòng.Mà đôi lại hắn phát lại cảnh sinh hoạt trong biệt thự trước đây của Diệp Vị Ương,một lần lại một lần ánh mắt dừng thật sâu trên từng cử chỉ ôn nhu trên màn hình,cô gái nhu tình như nước khiến hắn yêu thương.

Trong lòng hắn quyết định chỉ cần có thể tìm được cô,hắn tuyệt đối sẽ không để cô rời đi. Lần này,cứ để hắn yêu cô theo đuổi cô đến bù cho cô.

Nhưng tiểu Ngân lại nhắc hắn có buổi họp quan trọng,nếu như năm năm tới công khai tìm Diệp Vị Ương không được,như vậy thực sự không thể công khai tìm kiếm được nữa chỉ có thể âm thầm tìm.

Nếu không hai giới Hắc Bạch đều biết Thanh Phong Tuấn nắm hao tổn năm năm để tìm một người phụ nữ,hắn có thể không sợ kẻ địch mang Diệp vị Ương ra uy hiếp mình,vì hắn không sợ kẻ địch nhưng Diệp Vị Ương thì sao?

Hắn không thể đẩy Diệp Vị Ương vào nguy hiểm một cách vô lý được.Cho nên Thanh Phong Tuấn thay đổi kế hoạch, hắn công bố ra ngoài rằng đã tìm được người muốn tìm cũng xác nhận thân phận bạn gái,hai người sẽ nhanh chóng kết hôn.

Hắn làm như vậy có hai mục đích: Một là để những kẻ đang cố gắng tìm kiếm Diệp vị Ương muốn dùng cô ấy để uy hiếp hắn hết hi vọng,hai là kích thích

ép Diệp Vị Ương ra mặt. Dù sao hắn nói. ....hắn muốn kết hôn chỉ vì thật sự hi vọng xa vời rằng Diệp vị Ương còn một chút quan tâm tới hắn, giận dữ chạy tới trước mặt hắn, chỉ thẳng vào mặt hắn mắng : Thanh Phong Tuấn, tên đại hôn đản này! Trước kia không phải anh đã từng nói sẽ lấy tôi sao? Tại sao bây giờ lại thông báo cho cả thế giới biết anh muốn kết hôn với người khác?

Hắn thật sự rất hi vọng cô có thể xuất hiện như thế.

Đúng lúc này, người phụ nữ giả làm bạn gái tên Vương Tuyết xuất hiện, Thanh Phong Tuấn chỉ lợi dụng cô ta để ngăn ngoại giới gây nguy hiểm cho Diệp Vị Ương mà thôi.

Nhưng Vương Tuyết và Diệp Vị Ương quả thật có vài điểm tương tự mà Thanh Phong Tuấn cố ý lựa chọn. Coi như bia đỡ đạn tạm thời hay vật thay thế cũng được, hắn không cách nào hướng trái tim mình về phía cô gái nào khác. Cho nên Vương Tuyết có mái tóc đen dài giống Diệp Vị Ương năm đó, có vóc dáng cao gầy giống cô, đáng về nhìn qua cũng rất thuần khiết rất sạch sẽ, hiện tại là sinh viên đại học nghệ thuật.

Vương Tuyết có cảm giác như sâu trong lòng Thanh Phong Tuấn có một người con gái mà hắn không muốn cho ai biết, cô không hỏi cũng không dám hỏi đụng chạm đến nỗi đau trong lòng hắn.

Mặt trong thế giới nội tâm của Thanh Phong Tuấn lại chính là một đứa bé quật cường, bởi từ nhỏ đã thông minh, mặc dù trong giới hắc đạo khổ sở, mặc dù từ rất nhỏ đã là cô nhi nhưng sự nghiệp vẫn cứ thẳng lên tận trời, vì vậy hắn cảm giác tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn cho dù về phương diện tình cảm đi chăng nữa trên đời này trừ cái chết còn có cái gì không nằm trong tay hắn? Nhưng.....

Nhưng tính mạng Diệp Vị Ương tuyệt đối nằm ngoài tầm tay hắn.

Vương Tuyết này cũng rất sẽ đối phó, cô ta yêu tiền, hư vinh, tùy hứng nuông chiều, đặc biệt không quá nhiều chuyện đi trông coi việc của người khác.

Cô chỉ cảm thấy Thanh Phong Tuấn là một người đàn ông ưu tú, được ở bên cạnh hắn là một chuyện hết sức tự hào. Hơn nữa Thanh Phong Tuấn có rất nhiều cũng là một tối tượng kết hôn tốt. Chẳng qua nếu hắn chịu dành nhiều thời gian đi với cô hơn, ít dùng những lời nói thâm trầm u buồn một chút như vậy thì thật sự quá hoàn mỹ. Cô không thích hắn ngồi ở bên cạnh cô, thông qua cơ thể cô nhớ dung bóng dáng một người con gái bí mật nào đó.

Sau khi ngẫm hồi dò, lại có lần lên tìm trong phòng làm việc của Thanh Phong Tuấn (biệt thự tư nhân của hắn chưa bao giờ để phụ nữ vào), rốt cuộc cũng biết được người tên Diệp Vị Ương có phần giống mình! Điều đầu tiên cô cảm giác được là.....Diệp Vị Ương thực sự rất xinh đẹp! Rất dịu dàng! Giống như thiên sứ lạc xuống trần gian!

Phía sau bức hình của Diệp vị Ương có một dòng chữ cứng cáp của Thanh Phong Tuấn ghi bằng tiếng Anh, dịch ra tiếng Trung có nghĩa là : Tình yêu xa vời tôi không thể có.

.....

Bắc Hải đảo.

Trên mặt Đông Phương Thước thoáng có vẻ thất bại muốn buông tay, nếu như năm năm cũng không thể khiến một người phụ nữ yêu mình, có nên để cô được tự do?

Hắn không dò nhìn biểu tình lưu luyến si mê của Diệp Vị Ương lúc lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Phong Tuấn trên cuốn tạp chí, đó là biểu hiện mà năm năm qua Diệp Vị Ương chưa từng biểu hiện với hắn.

Mặc dù không cam lòng nhưng còn cách nào nữa đây? Sống chung càng lâu hắn càng hi vọng cô được hạnh phúc. Mặc dù.....hạnh phúc đó hắn không thể cho cô được.

Ngày đó, trong phòng của Diệp Vị Ương, đóng cửa phòng nói chuyện cùng Diệp Vị Ương về Thanh Phong Tuấn thật lâu. Cũng từ đó trên TV, điện thoại di động của Diệp Vị Ương bắt đầu có thể tra cứu tất cả các tin tức, tin tức trong các tờ báo cũng đầy đủ hết.

Sau đó, tất cả mọi người trong đó có tiểu Bảo Bối phát hiện ra cô chảy nước mắt tìm kiếm thông tin của một người.

Tên của người đó là: Thanh Phong Tuấn.

Đông Phương Thước vốn muốn trở thành người tốt tới cùng gọi điện thoại cho Thanh Phong Tuấn tới đón người nhưng thông tin mới nhất báo rằng hắn muốn kết hôn cùng người phụ nữ khác!

Điều này khiến hắn vô cùng tức giận, quả quyết quyết định đưa Diệp Vị Ương và tiểu Bảo Bối về thành phố A kích động người đàn ông này.

Vì vậy, trận PK giữa thiên tài Bảo Bối và cha ruột sắp bắt đầu. ....

Dĩ nhiên, Đông Phương Thước và Diệp Vị Ương cũng không nghĩ tới, thiên tài Bảo Bối đã sớm đoán được cha ruột của mình là Thanh Phong Tuấn rồi!

Chẳng gia để cho mẹ cậu nhìn thấy tin tức trên tờ báo khóc bù lu bù loa lên, đại tổng tài hư hỏng thế này có tư cách gì làm cha cậu đây? Hừ, cái này phải qua kiểm tra cậu mới có quyết định được!

Hình ảnh của cha hắn tìm trên Internet được rất nhiều, hừ, so với tiểu bảo cậu thì đẹp trai hơn, thật khiến cho người ta tức giận, trừ điếm hết sức!

Hon nữa có người nói đại tổng tài này siêu cấp giàu có,giàu không ai bằng,hừ, điểm này cũng hông làm khó cậu bởi vì cậu chưa lớn,lên thiết kế chương trình software kiếm tiền cũng không thể không bằng người này được! Hừ, dám so tiền với cậu tiếp tục trừ 20 điểm!

Cuối cùng điểm máu chốt phải xem mẹ cậu có thích hay không.Hay dùng sự thông minh của mình sắp xếp cho bố và mẹ gặp nhau một lần?

Ừ,chủ ý này rất tốt! Nếu cậu đã ra tay sắp xếp bọn họ gặp mặt nhất định phải vô cùng hoành tráng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Con trai thiên tài năm tuổi, đã không còn nụ hôn đầu (1)

Bởi vì thiên tài biểu Bảo la hét nhất định đòi về thành phố A học một buổi đào tạo thiên tài mà Đông Phương Thuộc cũng ngầm đồng ý,vì vậy,hôm nay Diệp Vị Ương .....trở về thành phố A! Đúng hơn phải nói cô,thiên tài Bảo bối và Đông Phương Thuộc cùng nhau trở về!

Lại nói một ngày nào đó, Diệp Vị Ương đọc được một mẩu tin tức.....

“Thành phố A Trung Quốc bốn mươi lăm người khiêu chiến Băng Phong,trong đó ba mươi người chết,mười người mất tích,năm người bị thương nặng,trong đó có chủ tịch tập đoàn Phần Quang – Thanh Phong Tuấn tiên sinh! Chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia này tuổi đời vẫn còn trẻ giống như rất thích phong trào khiêu chiến cực hạn thể này,trước mắt đang được điều trị tại bệnh viện lớn nhất thành phố A .....Để biết thêm thông tin xin mời theo dõi tin tức buổi chiều,những ký giả chúng tôi sẽ thông báo tình hình cho các bạn!”

Khi Diệp Vị Ương nhìn thấy được mẩu tin tức này,cả người choáng váng,tay không ngừng run rẩy.

Đợi đến khi thiên tài Bảo Bối chơi ở ngoài một rồi trở về TV đã được tắt đi từ lâu,cậu nhìn thấy Diệp Vị Ương một mặt nước mắt,sắc mặt tái nhợt như tờ giấy,đây cũng lần đầu tiên thiên tài Bảo Bối thấy mẹ khóc thút thít.

Vì vậy,cậu đem cây súng đồ chơi tiêu sái ném lên ghế salon,nhúu đôi lông mày đẹp trai lại,cởi đôi dép có số đo lớn hơn đôi chân nhỏ bé xin xắn ra, lịch bạch chạy đến trước mặt Diệp Vị Ương,hết sức rõ ràng nói “Mẹ, có phải mẹ lại nhớ tới cha rồi phải không?”

Diệp Vị Ương sững sờ một chút,mặt tái nhợt hỏi”Ack, làm sao con biết?”

Bảo bối thiên tài héch cánh môi mềm mại,ánh mắt thông minh giảo hoạt đảo vòng thán nhiên nói “Phụ nữ đều có bộ dáng đó nha,lần trước sau khi con cùng cha nuôi đi Anh quốc du lịch trở về,kết quả nghe nói lớp của con có một bạn nữ bắt đầu từ lúc con đi Anh Quốc liên oà khóc mãi không thôi, ôi, mẹ, mẹ đừng khóc nữa,phụ nữ khóc trông thật khó coi. Nếu không phải con cố gắng hôn bạn gái khóc đến xấu như quỷ kia thì. ... Thôi đi, thật đúng là không biết bạn ấy con khóc lóc thương tâm tới lúc nào đây.....”

Chuyện này thế nào vậy? Con trai bé như vậy đã đem nụ hôn đầu cho mất?

Diệp Vị Ương vốn đã rất thương tâm,bây giờ nghe con trai nói dở khóc dở cười! Khóe miệng cô không tự chủ được vừa thút thít vừa cười,miễn cưỡng có thể gọi là cười đi!

“A, cười rồi, mẹ rốt cuộc cũng đã cười! Nhìn thấy mẹ khổ sở con cũng không biết làm thế nào để dỗ mẹ,lại không thể trực tiếp dùng kẹo dỗ dành mẹ giống như học sinh nữ! Mẹ, mẹ đừng khóc nữa nếu không con cũng sẽ hôn mẹ một cái được không? Thật ra thì nếu như mẹ nhớ cha ruột có nhiều lời muốn nói, vậy có thể nhìn lên trời hoặc hướng mặt lên trời hét lên,nhất định cha ở thiên đường sẽ nghe được! Sau đó cha nuôi sẽ tới, đến lúc đó có hân và mẹ, mẹ sẽ không cô đơn nữa.”

Được rồi,tiểu tử này tự mình nhận Đông Phương Thuộc làm cha nuôi, hơn nữa lại còn giả ngu nói cha cậu vì sự nghiệp vinh quang vì sự phồn vinh thịnh vượng của tổ quốc mà cống hiến hết sức mình là một anh hùng vĩ đại mà hi sinh.(Được rồi,về điểm này,sau này Thanh thiếu sẽ tìm con trai từ từ tính sổ, dĩ nhiên đó là chuyện sau này.)

Diệp Vị Ương nín khóc mỉm cười,con trai cô rất giống cha,không thích đồ dành người khác,cũng không thích dính dáng tới nữ sinh tuổi,tuy nhiên ở trong trường học nó luôn được hoan nghênh,còn được gọi là thiên tài trẻ tuổi.Cũng vì tư duy phát triển sớm nên đã sớm có thể học nhảy cóc lên lớn hai cao trung, vì thế mà khiến cậu không có một tuổi thơ không thuộc về cậu,sau này Diệp Vị Ương nhất quyết không cho cậu học nhảy cóc.Vì vậy,tiểu tử này ở trong trường chịu đủ kiểu “ngược đãi” của các nữ sinh!

Tiểu tử này cũng thích sạch sẽ,mỗi lần từ trường học trở về liền vội vàng rửa tay rửa mặt,sau đó như tiểu đại nhân oán trách Diệp Vị Ương

“Mẹ! Hôm nay một nữ sinh hảo sắc suýt nữa cỡi y phục của con.....Nếu không phải đôi mắt của cô ấy rất đẹp,con thật muốn đánh vào mông cô ấy! Hon nữa.....con cũng sợ cô ấy khóc,ai,tại sao một đại nhân như con lại phải uy hiếp một đứa bé chứ? (Đứa nhỏ này cũng quên mất nó mới có

năm tuổi)

“Mẹ! Hôm nay thầy cô giáo lớp còn đều rất bi ối,vừa thấy con hết xoa mặt lại hôn hôn, thật buồn nôn.....” Ai bảo đáng đáp cậu so với một cô bé còn xinh xắn hơn?”

“Mẹ,mẹ đừng xem vóc dáng con nhỏ bé nha, lớp con có một tiểu hổn đản(==) không đánh thắng được con,hừ, ai bảo hần cười cha ruột con chết sớm! Con còn có mẹ thân ái và cha nuôi đẹp trai! Cha nuôi nói không sai. . .người khác đánh con một quyền, con sẽ phải trả lại gấp đôi.”

Mấy chiều cha ruột chỉ con quả nhiên hữu dụng,vài đường đã xử lý xong tên kia,hiện tại con đã là đại ca của hần,con muốn hần đi Đông,hần tuyệt đối không dám đi Tây! Chẳng qua phiền toái nhất chính là hần giống cô bé kia càng ngày càng sùng bái con. ....”

————— Mỗi lần như thế Diệp Vị Ương đều hết sức đau lòng. Cô biết tiểu Bảo là một đứa bé khéo léo hiểu chuyện lại quá thông minh,trưởng thành sớm, lâu lâu lại giả vờ giả vịt nói lung tung để chọc cô cười,bởi vì. ....đứa nhỏ này biết trong lòng cô có một khúc mắc vẫn nhớ tới người kia,vẫn không mấy vui vẻ,rồi lại không cách nào chủ động liên lạc.

Thậm chí đối với đứa con này,mấy năm mất trí nhớ cô không biết vì sao không đặt tên chữ cho cậu.

Con cô chỉ mới năm tuổi mà gọt táo như đang đùa giỡn với dao hay sao ấy? Sau giờ học lại về nhà gọt táo cho cô ăn,còn nói do Đông Phương Thước huấn luyện.

Ngoài ra đứa con nghịch ngợm này còn có thể trực tiếp phá giải trò chơi tổng động viên mật mã của chính phủ mà vẫn không bị phát hiện ? Nghe nói chiều này được một siêu cấp sư phụ gặp trên internet dạy cho.

Tóm lại chỉ cần nghĩ tới đứa con đáng yêu,Diệp Vị Ương có thể tạm mỉm cười,không muốn tiếp tục khiến con trai lo lắng.

Nhưng kể từ khi thấy thời sự đưa tin,mỗi ngày mỗi đêm cô đều bình tĩnh trong con ác mộng. Cũng may con trai cô tuy chỉ có năm tuổi,suy nghĩ lại khác hần với những đứa trẻ bình thường,nội tâm rất mạnh mẽ,ba tuổi đã ở phòng riêng không ngủ cùng người lớn,cho nên cô không quá lo lắng.

Bên dưới là cuộc nói chuyện giữa Đông Phương Thước và Diệp Vị Ương.

Đông Phương Thước từ bên ngoài trở về như thường ngày vuốt vuốt tóc Diệp Vị Ương “Vị Ương,em còn chưa ngủ sao? Đang đợi tôi về sao?”Diệp Vị Ương lại không trả lời,lùi về phía sau một bước rồi vòng tay Đông Phương Thước.

Đông Phương Thước rất dễ nhận thấy cũng xem qua một số thông tin quốc tế cho nên nụ cười của hần trong nháy mắt liền biến mất.

Diệp Vị Ương lấy dũng khí, khó khăn cười “Anh Đông Phương Thước,thật xin lỗi,em không thể tiếp tục làm bạn với anh được nữa!”

Nhưng ngay cả cười khổ Đông Phương Thước cũng không thể cười,nhiều năm như vậy,năm năm rồi,năm năm chưa từng ép buộc cô,năm năm coi thiên tài bảo bối như con ruột, đổi lại hần được cái gì?

Trong mắt Diệp Vị Ương,cô và Đông Phương Thước chỉ là người thân,hiện tại cô đã biết rõ ràng điểm đến tình yêu của mình,cô và hần tuyệt đối không thể trở thành vợ chồng.

Ân tình nặng hơn núi,cô không muốn làm tổn thương nhưng lại nhất định dừng cảm đối mặt.

“Thật xin lỗi,anh Đông Phương Thước,năm năm qua anh không biết rằng em sống một ngày tựa như một năm.Năm năm rồi,em không thể cứ mãi sống cuộc sống vô hồn,cuối cùng em cũng nhớ ra hần.Anh nhất định phải tha thứ cho em. ” Diệp Vị Ương cố ý hạ thấp giọng,không muốn đánh thức thiên tài bảo bối đang ở phòng cách vách.

Trong lòng Đông Phương Thước vô cùng bi thương,không ai hiểu rõ hần mất bao nhiêu tâm tư cho nữ nhân này,hần yêu cô.

Năm năm này, hần không muốn tạo áp lực cho cô,thậm chí bằng mọi cách đối tốt thiên tài bảo bối để mình danh chính ngôn thuận ở bên cô, nhưng rốt cuộc vẫn không thể đi tới trái tim Diệp vị Ương.

“Đông Phương Thước,anh rất tự tin,cũng rất ưu tú,nếu không anh cũng không tốt với em mà đã trực tiếp cưỡng bách em rồi.Những năm này rất cảm ơn anh, có lẽ sau khi em rời đi ít nhất anh cũng có thời gian như người bình thường,có thể tìm được người thật sự yêu anh.” Diệp Vị Ương thành tâm chúc phúc.

Tại sao cô lại có thể chúc phúc cho hần gặp người khác? Sẽ cùng những người phụ nữ khác hạnh phúc? Đông Phương Thước đau lòng nghĩ.

“Nghe nói người kia đã thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa.....bên cạnh hần còn có một người phụ nữ tên Vương Tuyết,bọn họ sắp kết hôn.” Đông Phương Thước cười khổ, không nhịn được hỏi “Có muốn anh làm người thay thế không,nếu như hần không quay lại em cùng anh trở thành một đôi vợ chồng chân chính, thế nào? Em trở lại anh cũng sẽ cần em,được không? Anh không ngại.”

Diệp vị Ương kiên định lắc đầu một cái “Anh luôn tốt như vậy,thật ra em rất hối hận vì đã kéo anh vào vũng bùn,đều tại trước kia em mất trí nhớ,điều này khiến em cảm thấy mình rất ích kỷ.”

Đông Phương Thước lại hi vọng cô ích kỉ một chút. Hần nhìn thủy quan sâu trong tròng mắt của Diệp Vị Ương,biết mình cho dù có ngang ngược nói thế

nào cũng không đành lòng để cô phải khổ sở khóc thút thít, lại mềm lòng rồi.

Cho dù hận cô nhiều năm rồi vẫn không yêu mình, cuối cùng vẫn không thể khiến cô khổ sở mà chỉ có thể lựa chọn buông tay.

“Được, anh muốn em và hạnh phúc.....Anh sẽ quay trở về cuộc sống một mình.” Hấn nhắm mắt lại, đau đớn nhưng bộ.

Diệp Vị Ương áy náy nói “Không cần tự em mang theo tiểu Bảo về thành A cũng được, cho dù lần này trở về kết quả thế nào, em đều muốn thử một lần, mặc dù.....bên cạnh hẳn đã có bạn gái nhưng dù sao hẳn vẫn chưa kết hôn. Em vẫn còn cơ hội.”

Đồng Phương Thước cố gắng kiên nhẫn nghe Diệp Vị Ương nói hết lời, sau đó nhún mày tự giễu nói “Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Có lẽ....đây là lần cuối cùng anh đưa em đi, để em một mình đưa con trai về thành A anh thực sự không yên tâm, chẳng lẽ cơ hội cuối cùng đưa em trở về cũng không được sao? Chỉ một lần cuối anh muốn quan tâm tới em, em cũng nhất quyết cự tuyệt sao? Em yên tâm, nếu em hạnh phúc, anh sẽ không tới quấy rầy em. Nhưng.....nếu em gặp phải bất kì chuyện không vui nào, nếu như cái tên Thanh Phong Tuấn kia có bất kì hiểu lầm nào với em, hẳn dám có gan làm em tổn thương, không coi trọng lời em, em nhất định phải liên lạc với anh, anh sẽ lập tức chạy từ Bắc Hảo đảo về thành A, dẫn em rồi đi một lần nữa. Anh hi vọng.....Thanh Phong Tuấn sẽ không cho anh thêm một cơ hội nữa, bởi vì.....anh tuyệt đối sẽ không mềm lòng buông tay em. Mong rằng hai người.....hạnh phúc.”

————— Không ai biết khi Đồng Phương Thước nói xong những lời này lòng hẳn đau cỡ nào.

————— Cùng lúc, không ai thấy bóng người nhỏ bé của tiểu tử ngoài cửa phòng Diệp Vị Ương!

Trong mắt con trai thiên tài lóe lên ánh sáng như tia chớp, thầm nghĩ, hắc, không sao! Chờ sau khi cậu mà mẹ trở về thành phố A, cậu sẽ giúp mẹ chặt đứt hết hoa đá của cha ruột! Hừ, ai dám cướp đi hạnh phúc thuộc về mẹ cậu chứ! Ách, nhưng mà.....nói như vậy, con trai thiên tài đột nhiên cảm thấy cha nuôi cậu thật đáng thương! Cha nuôi cậu có tình thân hi sinh rất lớn!

Trước kia con trai thiên tài thường nói đùa rằng mẹ Diệp Vị Ương chưa bao giờ chung chăn gối với cha nuôi, còn hỏi cậu không phải từ trong kẽ đá sinh ra chứ? Vì sao năm năm rồi mẹ và cha nuôi không đến nhà thờ cử hành hôn lễ, không trở thành vợ chồng chân chính?

A, hiện tại rốt cuộc cũng hiểu rõ, không phải cha nuôi không thương mẹ mà vì mẹ quá yêu cha ruột của cậu rồi!

Chỉ là....Ai nha nha, cha nuôi cũng ắt ấu u tu, rất rất lợi hại a, một đại nhân vật như vậy mà mẹ lại không yêu, thật không biết cha ruột cậu là loại người gì? Chẳng lẽ đáng đáp vừa cao to vừa đẹp trai? Ủm, suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, cậu ở trường yêu nghiệt như vậy, khuynh quốc khuynh thành, mẹ lại đẹp như thế, cha ruột nhiều lắm cũng chỉ kém cậu vài điểm thôi.

Oa oa, thật là mong ngày trở về nước quá!

Thành phố A, con trai thiên tài sắp tới rồi!

————— Con trai thiên tài cứ thế ôm một bụng hưng phấn lên trở về phòng mình cái đầu nhỏ lăn qua lộn lại suy nghĩ rất nhiều chuyện, tận tới gần rạng sáng mới thiếp ngủ đi!

Sang ngày thứ hai con trai thiên tài cùng Diệp Vị Ương và Đồng Phương Thước trở về thành phố A

“Ô a.....tiểu Bảo ca ca, không phải anh muốn tới thăm tiểu Ngẫu sao? Anh hôn tiểu Ngẫu rồi không muốn chịu trách nhiệm bỏ về nước sao? Nhưng....cha với mẹ em nói, họ tạm thời không thể trở về thành phố A! Ô ô....làm sao anh có thể vứt bỏ tiểu Ngẫu được?! Làm sao anh có thể như vậy được?!”

————— Mẹ nó, con gái nhà ai mà khóc thương tâm như vậy, đúng là một vốc nước mũi một đồng nước mắt.

Con trai thiên tài nghĩ vì mình mới mua áo sơ mi trắng mới, không thể không thỏa hiệp nói “Ai nha, được rồi được rồi, cùng lắm là tôi đáp ứng cậu khi về nước sẽ gọi điện thoại cho cậu! Chỉ cần cậu không khóc, sau này mỗi ngày tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu được không?”

“Ô ô, đây là anh nói đó nha, anh gạt em thì anh là con cún!” Cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt to, đáng thương muốn hứa hẹn.

Tất cả người lớn cùng cười lớn. Con trai thiên tài nghĩ thầm, còn gạt người sẽ biết thành con cún! Thật ngây thơ! Thật khờ khạo! Thật không có văn hóa! Thật mê tín! Nhưng mà cũng thật.....đáng yêu! Ha ha.....

Sau khi Đồng Phương Thước đưa Diệp Vị Ương và con trai thiên tài trở về thành phố A, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, rất nhanh cậu trực tiếp lao vào một địa phương. Vì vậy một việc hết sức trùng hợp xảy ra, Vương tuyết lại là học sinh của Diệp Vị Ương!

Đúng vậy, thân phận ban ngày của Diệp Vị Ương là giáo sư trong trường đại học thiết kế thời trang nổi tiếng.

Ngày mới vừa bắt đầu. Tám tám chín giờ sáng gì đó.

Thành phố A rực rỡ hoa lệ, cửa phòng học ban C của học viện nghệ thuật vang lên tiếng mở cửa “két két”, tiếp đó chính là tiếng “Lộc cộc lộc cộc” của giày cao gót bước trên sàn nhà bằng gỗ thượng hạng.

Tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều hướng về một người phụ nữ .....Diệp Vị Ương xinh đẹp!

Chương 214: Thiên tài bảo bối thiết kế cha mẹ!Diệp Vị Ương xinh đẹp!

Trong phòng học tất cả ánh mắt đều hướng về một người phụ nữ —— Diệp Vị Ương xinh đẹp! Từ lớp sơn màu đen giày cao gót nhìn lên trên cặp chân, trắng muốt mà thon dài, cảm giác thật tuyệt vời! Ánh mắt từ hai chân đi lên là một chiếc váy đen nhánh cùng kiểu áo sơ mi trắng thực nữ. Cách ăn mặc bao hàm thanh thuần xen lẫn mê hoặc người.

Thật ra bộ trang phục này tuyệt không lộ liễu, ngược lại trên dưới cả người đều được phủ kín, ngay cả cổ áo cũng chỉ mở một viên nút mà thôi, ngay cả xương quai xanh cũng không có chữ để nói đến rãnh ngực, nhưng hết lần này tới lần khác điều làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, thiếu chút chảy máu mũi.

“Tôi họ Diệp, các người có thể gọi tôi Madamye.” Diệp Vị Ương nhẹ cười, sắc mặt bình tĩnh, giọng nói hòa nhã.

Diệp Vị Ương vừa mở miệng, học sinh ở dưới lập tức bàn luận xôn xao sơ lược lý lịch của cô:

Diệp Vị Ương là bậc thầy thiết kế thời trang cao cấp, có thâm niên thiết kế, tình thông ít nhất tiếng nói sáu nước, còn là nhà thiết kế anh túc thần bí, cũng từng đoạt giải thiết kế, nhưng cô còn rất trẻ bất quá chỉ mới hai mươi lăm. Sơ yếu lý lịch rất tốt! Rất mê người! Rất có lực rung động! Nhưng mà . . . .

Nhưng tóc cô so sánh với hình trong hồ sơ xinh đẹp gấp trăm lần! A, thật . . . thật quá dài quá dài, quá đen quá đen, bóng loáng tự nhiên như tấm vải nhung xoắn, có một loại mềm mại hết sức dịu dàng cổ điển!

Bất quá mọi người vừa nhìn thấy Diệp Vị Ương lập tức liên tưởng đến một người —— Vương Tuyết!

Wương Tuyết là nhà thiết kế thời trang thế hệ mới, cũng có mái tóc thẳng dài như Diệp Vị Ương. Cho nên, học viện nghệ thuật Huyền Lệ kể từ khi Diệp Vị Ương tới xây ra một quang cảnh rất kỳ lạ, chỉ cần hai thầy trò Vương Tuyết cùng Diệp Vị Ương sống vai đi lại, các thầy giáo học sinh quay đầu lại tỷ lệ cao gần một trăm hai mươi phần trăm! Bất quá đây chỉ là thân phận ban ngày của Diệp Vị Ương mà thôi.

Ban đêm, vì thử nghiệm thành quả Đồng Phương Thước cùng bà lão anh túc mấy năm này huấn luyện cô, cô thỉnh thoảng có tiến hành công việc ăn trộm với độ khó cao, những người bị cô trộm đều là nhà giàu có, sau đó toàn bộ quyền cho công trình hi vọng. Dĩ nhiên, loại hành động này luôn được thiên tài bảo bối ở bên cạnh giục giây ủng hộ đồng ý.

Thiên tài Tiểu Bảo thường xuyên nói cuộc sống như vậy mới phong phú nhất hạnh phúc nhất. Sau đó, hần chớp chớp đôi mắt đẹp kiểu yêu nghiệt, quyết định đây là kế hoạch thứ hai của hần —— để cho cha mẹ dùng phương thức đủ đặc biệt để gặp mặt!

Vì thúc đẩy kế hoạch này, hần thiên tài Tiểu Bảo làm rất nhiều bài học, đồng thời còn dùng kỹ thuật hacker xâm nhập máy cha hần nhìn lên rất nhiều tài liệu trực tiếp, cũng biết cha ruột hần quan tâm nhất đúng là . . . . . Hắc hắc.

Cho nên ngày hôm sau Diệp Vị Ương đã nhận được tin tức, thiên tài Tiểu Bảo nhà cô bị bắt cóc! Không biết người bắt cóc là ai chỉ biết, thời điểm đối phương gọi điện thoại tới đòi tiền thanh âm rất kỳ quái, chắc chắn trải qua máy thay đổi giọng nói. Bất quá người này cũng thật kỳ quái gọi điện đến lại không đòi tiền nhưng chỉ rõ cho Diệp Vị Ương thời gian năm ngày, muốn cô đi trộm đôi vòng ngọc phi thúy quý giá nhất của Thanh Phong Tuấn! Còn nói một khi báo cảnh sát thì lập tức giết con trai cô!

Bọn cướp rất lớn lối cũng rất hồ đồ, muốn Diệp Vị Ương đi trộm vòng ngọc phi thúy nhưng ngay cả hình mẫu cũng không cho cô xem.

Nhưng vì an nguy của con trai cô không quản được nhiều. Lần này cô muốn dựa vào sức mình dùng thời gian nhanh nhất cứu ra con cô! Cô đã làm phiền và phụ lòng Đồng Phương Thước năm năm, thật sự không muốn nữa làm hần lo lắng thêm. Mà kể từ khi nghe được Thanh Phong Tuấn lại có bạn gái mới cùng đối tượng kết hôn, lòng cô đau đớn không thôi mới tạm thời không muốn công khai đi tìm hần.

Nếu vậy thì cứ làm theo lời bọn cướp, đi trộm thôi. . . . .

~~~~~

Trên đường dòng người lẫn xe cộ qua lại như kiến, chẳng qua chưa có bóng người Diệp Vị Ương muốn đến gần.

Nhưng cô cũng không thất vọng, mà hết sức chăm chú dùng ống dòm cẩn thận quan sát tình huống mặt đường. Cô mặc áo da màu đen bó sát người, tóc dài đen nhánh tùy ý xoắn xoắn phủ lên đường cong xinh đẹp sống lưng.

Kể từ khi trở lại thành phố A, cảnh cô thấy trong mơ không xuất hiện qua. Thường xuyên một đêm ngủ thẳng đến hừng sáng.

Cô cố ý lựa chọn góc đứng có lợi có thể quan sát Thanh Phong Tuấn cùng với bên cạnh hắn có bao nhiêu vệ sĩ,nhưng..... rất đáng tiếc,đến bây giờ mục tiêu vẫn chưa xuất hiện!

Bằng không trước điều tra chỗ ở hiện tại của hã, thừa dịp buổi tối có thể lên vào tìm kiếm?

Roi vào suy nghĩ cô giống như thiên sứ kỳ ảo, mái tóc dài mềm mại đen nhánh theo gió vung lên tạo thành một phong cảnh xinh đẹp.

Được rồi! Vậy thì nửa đêm tối nay triển khai hành động!

Khẩn Diệp Vị Ương tâm tình có chút phức tạp chính là kết quả cô điều tra ra Thanh Phong Tuấn vẫn ở trong biệt thự tư nhân, hơn nữa trong tài liệu ghi rõ mấy năm không có bất kỳ cô gái nào đi vào.

Không phải bên cạnh hắn luôn có bạn gái mới hay sao? Điều này Diệp Vị Ương thật đoán không ra.

~~~~~

Phòng làm việc của Thanh Phong Tuấn

“Tuần,em đến thăm anh!Gửi anh thiệp mời này,ngày mai nhất định phải tham dự tiệc sinh nhật của em đây!” Vương Tuyết hưng phấn vung túi Chanel trên tay,vừa hô to vừa đi về phía làm việc yên tĩnh.

“Thiếp mời để lại,cô có thể đi rồi.” Thanh Phong Tuấn giọng nói rất lãnh đạm.Hắn hơi nhướn mày,rất chán ghét trong miệng cô gái khác nghe được cách xưng hô thân mật tên hắn.Chỉ có mỗi Diệp Vị Uông mới được phép gọi hắn như thế,cảm giác như những người yêu nhau nũng nịu cùng nhau.

“Ho! Tuấn! Có đôi khi anh rất tuyệt tình nha! Em mới đến anh đã đuổi em đi! Được rồi, em về trước, thiếp mời anh nhất định phải giữ đấy, ngày mai phải đúng lúc xuất hiện tại sinh nhật của em đấy! Rất mong chờ. . . . . tạm biệt!”

Rốt cuộc cả phòng làm việc trở lại trạng thái yên tĩnh, Thanh Phong Tuấn tiện tay cầm thiệp mời trở về, ném vào trên bàn sách biệt thự. Sau đó dường như không chịu được không khí vắng lạnh trong biệt thự, hắn lần nữa cầm lấy chìa khóa xe rời đi. Mà lúc này mặt trời đã lặn về phía Tây!

Nửa đêm, khắp cả vùng đất rất yên tĩnh, ngay cả các cửa hàng làm việc cũng đã đóng cửa. Diệp Vị Ương mặc một bộ áo quần màu đen bó sát người, ở thời điểm rất xa đã cẩn thận tắt đi đèn xe. Chạy khoảng cách một đoạn ngắn trong đêm tối, ngay cả động cơ cũng hoàn toàn tắt. Cô dừng xe cất ở một nơi bí mật.

Xuống xe, cô yên lặng không một tiếng động đi tới biệt thự xa hoa cách đó không xa. Nhanh nhẹn tránh được tia hồng ngoại dày đặc, cô nhanh chóng leo vào trong biệt thự. Trong nháy mắt, cô đã nhanh chóng leo lên lầu hai rộng lớn. Diệp Vị Ương dựa vào ánh đèn mờ ảo cẩn thận quét mắt một lần chung quanh phòng, sau khi xác định không có bất kỳ nguy hiểm mới yên tâm đi vào.

Mở đèn đèn pin đặc chế cỡ nhỏ, không tốn nhiều thời gian đi quanh căn phòng đầy rẫy thiết kế, cũng không quan trọng lòng có cảm giác rất quen thuộc với nơi này, Diệp Vĩ Ương rất thuận lợi tìm được thư phòng Thanh Phong Tuấn.

Đèn pin đặc chế cầm tay ánh sáng yếu ớt chỉ có thể chiếu sáng LCD vách tường nhỏ nhỏ trước cửa thư phòng. Diệp Vị Ương tỉnh táo chăm chú nhìn vật nhỏ này, tự hỏi chứ không có lập tức hành động. Nhận được điều tra mới nhất, Thanh Phong Tuấn tối nay tạm thời phải chủ trì hội nghị rất quan trọng, có thể rất muộn mới trở về, bởi vậy cô có đủ thời gian tìm được món đồ bọn cướp muốn.

Cố gắng bình phục tâm trạng, cô tập trung tinh thần vươn ra tay phải, bắt đầu giải mật mã thư phòng..... tích..... tích..... tích.....

——thời gian từng giây từng phút lững lờ trôi qua trên đầu ngón tay, nhưng trên màn hình nhỏ nhỏ vẫn hiển thị dòng chữ thật to “Mất mã sai!”

Thật kỳ quái, trước kia mật mã chính một câu khẩu hiệu bí ẩn của tổ chức Ám Ảnh, tại sao hiện tại cô mở không ra? Thử dùng ngày sinh nhật của Thanh Phong Tuấn, máy vẫn báo mật mã sai.

Nếu như sai một lần nữa là xong đời, phải vận dụng cả đồng thời gian tìm người chuyên nghiệp để mở, hơn nữa một khi chết khóa trang bị bảo vệ sẽ tự động mở, với lại trong nhà còn lắp đặt thiết bị phòng vệ nào cô còn chưa biết, sợ rằng rất khó lui thân, hơn nữa không tới một khắc sẽ có bảo vệ đến đây kiểm tra.

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt ri khỏi trán Diệp Vĩ Ương, thời gian đã không còn nhiều, nếu không giải được mật mã mà lỡ như Thanh Phong Tuấn đột nhiên về nhà thì càng chết. Đến lúc đó cô đúng là tiến thoái lưỡng nan!

Tình tào một chút! Điểm mấu chốt là không được rối loạn. Vì an toàn cục cung nhà cô nhất định phải dùng hết toàn lực. Diệp Vị Ương hết sức cẩn thận suy nghĩ bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một dòng chữ, rất cục! Trên màn hình từ đèn đỏ chuyển sang đèn xanh!

Tuyệt vời! Thật dễ cô đoán đúng! Diệp Vĩ Ương trong lòng kích động không thôi! Dĩ nhiên, dòng chữ theo bản năng xuất hiện trong đầu cô là ngày tháng chính xác cô và Thanh Phong Tuấn lần đầu gặp nhau. Sau khi cô quyết tuyệt rồi đi, Thanh Phong Tuấn đã đổi mặt mã thư phòng thành ngày đó dùng để kỷ niệm.

Sau khi giải được mật mã, cửa thư phòng bắt đầu không tiếng động chuyển động sang hai bên, rất nhanh trước mắt Diệp Vị Ương xuất hiện một thư

phòng thiết kế vô cùng tinh vi !Được trang trí vô cùng xa hoa! Quả thực có thể so với thiết kế khách sạn năm sao.

Chần chờ một chút rồi mới to gan bước vào,đi qua mặt bàn thiết kế hình chữ U,cô bắt đầu khấn trong công việc tìm kiếm.Nhưng rất nhanh,dường như tất cả mọi góc ngách trong phòng đều được cô lục soát cẩn thận nhưng không có tìm được món đồ muốn có.Không muốn dễ dàng buông tha,cô lại tồn thêm nửa giờ tìm các nơi khác,đáng tiếc vẫn không có chút đầu mối.Diệp Vị Ương thất vọng rũ xuống hai vai,chẳng lẽ hôm nay thật sự không công mà lui?

Cô lu loát đem đồ khôi phục nguyên dạng,sau đó lại cẩn thận nhìn quanh bốn phía,xác định tất cả bài biện đều giống như lúc cô vào phòng,mới chuẩn bị bước ra gian phòng.

Nhẹ nhàng mở ra cửa sổ,cô chuẩn bị rời đi một cách lặng lẽ,rồi mới tìm đối sách.

Một trận gió đêm mát mẻ thổi vào trong phòng,vô thức lay động một tấm giấy trên bàn đọc sách bay đến bên chân Diệp Vị Ương.Cô tò mò khom lưng nhặt lên, nhìn gần mới thấy được thiết kế rất tỉ mỉ,mở ra xem. . . . .

Đó là một thư mời dự sinh nhật!Phía trên ghi rõ dạ vũ hóa trang ! (Vương Tuyết muốn mượn buổi dạ vũ hóa trang ngày đó đeo mặt nạ trực tiếp hôn Thanh Phong Tuấn!)

Có lẽ cô có thể mượn cơ hội này đi xem một chút,chỉ vậy mới hiểu rõ tình huống,cũng có lẽ. . . . . vòng ngọc phi thủy cô muốn tìm đã sớm bị Thanh Phong Tuấn tặng cho cô gái tên Vương Tuyết này rồi. Vũ hội hóa trang lần này cô không thể không đi .

Cô đem thư mời đặt rất cẩn thận trong túi áo ngoài của mình,sau đó nhẹ nhàng mở cửa sổ trực tiếp bay vọt ra ngoài,thoảng cái biến mất trong bóng đêm bao la. . . . .

.....

Lúc Thanh Phong Tuấn từ bên ngoài trở lại ——Sau khi đậu xe xong mới đi vào đại sảnh

Phụ nữ ?

Không sai! Là mùi vị của phụ nữ.

Cả ngày ngày tiếp đãi khách hàng vừa mới vừa vào cửa đã cảm nhận được hơi thở không thuộc về hắn.Đó là hương thơm đặc biệt chỉ có trên người phụ nữ, vô cùng. . . . . quen thuộc! Nghĩ đến nhất định có người lên vào.Là. . . . . cô sao? Cô đã trở lại? ! Đã đi chưa?

Thanh Phong Tuấn tìm bắt đầu đập gia tốc,rồi lại không dám quá hy vọng xa vời người đến chính là Diệp Vị Ương,dù sao trên thế giới phụ nữ thích dùng nước hoa mùi bách hợp rất nhiều.Theo mấy năm nay làm ăn khắc nghiệt trên thương trường,nên có rất nhiều người muốn đánh cắp văn kiện giấy tờ của hắn.Đối phương rốt cuộc là người phụ nữ thế nào đây? Sao có thể dễ dàng thoát khỏi mấy cơ quan cạm bẫy hắn đã cài?

Trong biệt thự cameras không gặp phải bất kỳ hư hao nhưng kỳ quái chính là không quay được ai ra vào nơi này,bởi vậy có thể thấy được người đó thâm thủ không thể,hơn nữa còn là chuyên gia về lĩnh vực này!

Hắn nhanh chóng gọi điện thoại bảo bọn vệ sĩ về vị trí cũ,thuận tiện cho đàn em bắt đầu điều tra chuyện này,bởi vì hắn rất tò mò cô gái dùng hương hoa bách hợp này là ai? Chỉ cần có một phần vạn có thể,hắn không muốn lần nữa buông tha Diệp Vị Ương!

Hắn biết thời gian năm năm có thể thay đổi rất nhiều người,rất nhiều chuyện,Diệp Vị Ương trước kia đã rất thông minh,nếu như năm năm sau thân thủ cô trở nên tốt hơn,hắn cũng cảm thấy rất hợp lý.Chẳng qua nếu quả thật là Diệp Vị Ương sao lại muốn rời đi? Còn đang hận hắn sao? Ngay cả gặp mặt hắn một lần cũng không chịu sao?

—— Vừa nghĩ đến chuyện này,Thanh Phong Tuấn vừa mới dấy lên hi vọng lại bị dập tắt.Rất nhớ cô.. nhớ cô. . . . .nhớ đến mỗi đêm tìm đều đau.....

Ánh trời chiều xuyên qua cửa thủy tinh chiếu lên trên sàn nhà.

Diệp Vị Ương ngẩn người nhìn quần áo trong tủ.Kể từ khi quyết định tham gia dạ vũ sinh nhật của Vương Tuyết,cô vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc mình phải mặc thế nào,vừa có thể hấp dẫn ánh mắt đầu tiên của đối phương,vừa không để bản thân quá khó tiếp nhận đây?

Sau đó,cô lại phát hiện không biết ai đã chuẩn bị giùm cô một bộ dạ phục rất lộng lẫy cùng mặt nạ! Vô cùng vừa người!

Cô còn đang kinh ngạc,bọn cướp lại gọi điện thoại đến nói rất ủng hộ cô tham gia dạ vũ lần này,quần áo cùng mặt nạ là tài trợ miễn phí,hi vọng cô lần này tham gia dạ vũ là người đẹp nhất,sớm lấy được món đồ bọn họ muốn có.Nếu không thời gian năm ngày rất nhanh sẽ trôi qua,đến lúc đó cô chỉ có thể đi nhặt xác con trai bảo bối của cô.

Diệp Vị Ương cau mày nghĩ,bọn cướp lần này thật sự thật lợi hại,có thể nắm rõ tường tận từng hành động của cô,xem ra cô phải nhanh lấy được món đồ đối phương muốn,nếu không cục cựa sẽ nguy hiểm mất.

Mà Diệp Vị Ương làm sao cũng không nghĩ ra tất cả kế hoạch đều do thiên tài bảo bối tình quái tặng quà cho cô. Dĩ nhiên,chuyện này nói sau.

Chắc chắc. . . . . Thật là một buổi dạ vũ làm người ta hết sức mong đợi. . . . .

Không chán chờ nữa,Diệp Vị Ương đứng lên,thuận tay gộp lại mái tóc dài mềm mại,không bằng đem tất cả giao cho nhà thiết kế tạo hình thời.

*****

Một ngày mới bắt đầu.Tại hiện trường sinh nhật dạ vũ của Vương Tuyết.

Vô số mùi thơm hoa bách hợp nở rộ,kèm theo từng đợt âm nhạc du dương phân tán.

—————Vương Tuyết không biết Thanh Phong Tuấn tại sao yêu tha thiết hoa bách hợp nhưng vẫn nghe theo ý trang trí bằng bách hợp.Nhưng vô hình đã giúp Diệp Vị Ương giấu đi mùi thơm vốn có trên người.

Diệp Vị Ương dưới mặt nạ hơi nhú lại chân mày,gương mặt thanh tú bị lây lo lắng,bỗng nhiên cảm thấy nơi này không an toàn,cũng không có trong kế hoạch của cô.Cô dường như cũng quên có rất nhiều người muốn tìm được cơ hội giết Thanh Phong Tuấn người giàu có nhất nhì trong giới hắc bạch.

“Tiểu thư,vị tiểu thư này. . . . .”

Diệp Vị Ương vô thức nghĩ đột nhiên phát hiện có người dường như đang gọi tên cô.Nghiêng đầu chỉ thấy mấy nhân viên tiếp đón đi về phía cô.

“Vị tiểu thư này,phiên cô đưa thư mời,chúng tôi cần ghi tên những người đến đây.”

“Ừm,được.” Sớm đoán được sẽ như thế,cô mở ra túi đen đưa tờ thư mời trước đó trộm được,trò hay chính thức bắt đầu,cô quan sát nhân viên tiếp tân thoáng cái thay đổi sắc mặt —————

“Sao? Đây. . . . . Đây là. . . . . Thẻ Vip của Thanh Phong tiên sinh? !” Nhân viên tiếp tân giật mình hét lên không lớn lắm nhưng đủ để khiến mấy nhân vật xung quanh chú ý,bọn họ tò mò nhìn sang Diệp Vị Ương rồi thấp giọng nghị luận,mọi người trong lòng đều suy đoán cô gái quyền rũ này rốt cuộc có quan hệ gì với Thanh Phong Tuấn ?

Diệp Vị Ương đeo mặt nạ quỷ dị Mạn Đà La,hoàn toàn đem một nửa dung mạo tinh xảo lộ ra ngoài,cô kéo nhẹ cánh môi quyền rũ cười: “Đúng vậy,tôi là bạn nhảy tối nay của Thanh Phong tiên sinh,ngài ấy tạm thời bận công việc chút nữa sẽ đến.”

“A!Thì ra như vậy.Tiểu thư hãy vào hội trường nghỉ ngơi chốc lát,trước có thể dùng một ít món,đội Thanh Phong tiên sinh tới chúng tôi sẽ nói cho ngài ấy biết.” Nhân viên tiếp tân không chút hoài nghi lời Diệp Vị Ương,thứ nhất nếu không phải người thân cận thật sự không thể lấy được thẻ muốn mời Thanh Phong Tuấn; thứ hai là cô gái xinh đẹp như hoa này không thể nói láo,hoàn toàn có tư cách hợp phù hợp với Thanh Phong Tuấn tiên sinh cao quý a.Haizzz,chỉ tiếc cho cô gái sinh nhật tối nay,nghe nói còn là vợ tương lai của Thanh Phong tiên sinh,xem ra phân lượng chỉ bất quá như thế,sinh nhật cô ta mà Thanh Phong tiên sinh còn đưa một bạn gái xinh đẹp đến.

“Ừm,được.Vậy thì cảm ơn.” Diệp Vị Ương thu lại nụ cười quyền rũ,về mặt khôi phục lãnh đạm.Cô không thích ánh mắt mấy người ở đây nhìn cô.Mặc dù hôm nay đeo mặt nạ che bớt một phần dung mạo nhưng che dấu không được vẻ đẹp trời sinh,cô không muốn như động vật quý hiếm bị người ta dòm ngó.

Xoay người cô đi về phía vườn hoa,năm năm huấn luyện làm cô có thói quen đến nơi nào đều phải quan sát trình trạng xung quanh,để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn không thể rút lui.

Chỉ chốc lát sau —————

Một trận ong ong xao động truyền đến,hấp dẫn Diệp Vị Ương tiếp tục sai bước đi đến,chỉ thấy bên cạnh thật nhiều người giống như học sinh tiểu học vui mừng chạy về phía cửa,trên mặt mang theo nét vui mừng cùng không thể tin,mà những người này phần lớn đều là phái nữ,ack,rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không lẽ xảy ra hỏa hoạn hay cướp bóc?

Cô từ từ đi tới trong đám người,nghe phái nữ chung quanh không ngừng bàn luận.

A. . . . . Thì ra là vậy! Còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì lớn! Chẳng qua. . . . . cái tên Thanh Phong Tuấn tới mà thôi.

Ack. . . . . Thật đúng dịp! Thanh Phong Tuấn hôm nay đeo mặt nạ bán thú nhân thần bí !Nhìn qua giống như một đôi với cô.

Hắn mặc một thân áo vest màu bạc tinh khiết,áo sơ mi mỏng bên trong được mở rộng cổ áo lộ ra màu da tiểu mạch khỏe mạnh.Ngũ quan hoàn mỹ lãnh khốc bị mặt nạ bán thú nhân thần bí ngăn cản một phần,chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sắc bén mà u ám cùng đôi môi mỏng.Rất hiển nhiên hấp dẫn phái nữ nơi đây.

Nếu không phải vì để người ngoài càng thêm nhận định sự tồn tại giả của Vương Tuyết mà không còn chú ý đến Diệp Vị Ương,hắn sẽ không đến tham gia yến hội nhằm chán thế này.Đôi mắt thâm thúy quan sát khắp hội trường,hắn liền thấy nhân viên tiếp tân đang vui vẻ đi về phía hắn.

A,đại khái muốn xem thư mời chứ gì? Xem ra Vương Tuyết đặc biệt cẩn thận ở phương diện này,bất quá tấm thẻ kia hắn không biết mình đã ném đi đâu.

Nhân viên tiếp tân dừng lại trước mặt hắn,khom người chín mươi độ cúi chào,thái độ tương đối cung kính nói: “Hoan nghênh Thanh Phong tiên sinh đến,bạn gái ngài đã giúp ngài trình thẻ,cô ấy nói ngài bận sẽ đến trễ.”

Hà?Bạn gái hần?

Thanh Phong Tuấn suy nghĩ xoay chuyển tương đối nhanh,lúc trước hoài nghi có người lên vào biệt thự của hần,hiện tại nhất định liên quan đến thẻ mời kia.

Hần lập tức bình tĩnh hỏi: “Ừm,bởi vì tôi hôm nay hơi bận rộn nên không thể đón cô ấy đến, cho nên. . . . . Xin hỏi cô ấy hôm nay mặt trang phục thế này? Người ở đây quá nhiều,tôi sợ nhất thời tìm không được.”

“A! Thanh Phong tiên sinh,bởi vì bạn gái ngài đưa ra thẻ của ngài cho nên chúng tôi quên hỏi tên cô ấy,trực tiếp ghi danh tên ngài vào sổ.Bạn gái ngài quả thực đẹp như thiên tiên!Mặc dù cô ấy đeo loại mặt nạ nửa đoạn như ngài nhưng vẫn có thể thấy được gương mặt tuyệt mỹ của cô ấy!” Nhân viên tiếp tân nhớ lại nói: “Cô ấy mặc một bộ lễ phục ngắn màu rượu đỏ,vóc người cao gầy nhìn qua rất quyến rũ cũng rất dịu dàng,như mỹ nhân xuất chúng,chi cần ngài nhìn qua nhất định nhìn ra, huống chi đó là bạn gái ngài hần có điểm quen thuộc để nhận biết!”

Thanh Phong Tuấn không nói thêm gì nữa,chi nhếch cao khóe miệng vẽ ra độ cung hoàn mỹ,hần đã lâu chưa từng cười thế này.

Rất tốt,trời cũng giúp hần!Bất luận người phụ nữ kia là ai,tôi nay hần nhất định tự mình tìm được cô!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 215: Đại kết cục:Kích hôn triển miên(1)

Dưới thân cây cao lớn,Diệp Vị Ương mượn lá cây thô to cùng thân cành che thân thể nhỏ nhắn của mình.Cô thuận thế tựa vào trên cây khô nhìn cách đó không xa Thanh Phong Tuấn càng ngày càng gần nơi cô đứng. . . . .

Thật khản trương!Đứng,không biết có thể tạm thời bò lên cây trốn một chút không? Diệp Vị Ương ngẩng đầu nhìn lên trời,cây này vừa đủ cao,ở thời khắc mấu chốt xem như cứu một mạng rom rạ đây.Đột nhiên!Xa xa trên mái nhà chớp tắt một điểm đỏ hấp dẫn Diệp Vị Ương chú ý!

Đó là. . . . . súng bắn tia tia hồng ngoại mới nhất? !Không lẽ mục tiêu chính là. . . . .

Diệp Vị Ương quay đầu nhìn về phía phương hướng Thanh Phong Tuấn,hần hiện tại trên căn bản đã thoát khỏi phần lớn phụ nữ đeo bám,một mình hướng đi về phía này tìm kiếm cô.

Mất thấy mục tiêu súng bắn tia nhắm về phía hần,Diệp Vị Ương bắt đầu lo lắng cho Thanh Phong Tuấn .

Haizz,tên đàn ông ngu ngốc này,biết rất rõ mình là một con cá lớn nhất định sẽ có rất nhiều tổ chức tranh nhau cướp đoạt ám sát,ai cũng không đại gì bỏ một cơ hội kiếm tiền tốt thế này,hôm nay hần xuất hiện ở chỗ này thật rất nguy hiểm,còn tự tin không mang theo vệ sĩ nữa chứ?

Diệp Vị Ương dĩ nhiên không biết vì dụ xà xuất động,chi cần có một cơ hội tìm được cô Thanh Phong Tuấn tuyệt đối đồng ý “bí quá hoá liều”.Hiện tại,cô long như lửa đốt cẩn thận núp phía sau thân cây lớn! Thanh Phong Tuấn sao vẫn còn ở đây? Còn đứng ở chỗ rất nguy hiểm nữa!

Mà tia hồng ngoại sau khi nhắm trúng tín hiệu thì không còn lúc ẩn lúc hiện như ban đầu dường như đã định vị trí,không biết có lập tức nổ súng hay không! Diệp Vị Ương trái tim như muốn vọt lên cổ họng! Khản trương cực kỳ!

Haizz,không bao lâu sau,vừa ngẩng đầu nhìn thoáng qua,Diệp Vị Ương không chút suy nghĩ chạy về hướng Thanh Phong Tuấn! Phi người muốn thay hần đỡ viên đạn,coi như trả hần năm đó lần đầu gặp nhau hần cũng thay cô đỡ một súng!

Nhưng dường như cùng một thời gian phát hiện cô,Thanh Phong Tuấn nhìn thật sâu vào mắt cô,cả người hần ngẩn ngơ một chút,sau đó trước lúc Diệp Vị Ương muốn giúp hần đỡ đạn,theo bản năng cùng với trong lòng không muốn để cô bị thương mãnh liệt trào dâng,hần trở tay đẩy Diệp Vị Ương sang vị trí bên cạnh! Viên đạn bắn tia phóng đi sượt qua vai trái Diệp Vị Ương rồi xỏ xuyên qua vai phải Thanh Phong Tuấn! Máu tươi chảy ra. . . . .

Tất cả khách khứa đều thét chói tai bỏ chạy .

Lúc này tình tảo nhất cơ trí nhất ngược lại chính là Diệp Vị Ương,nặc dù trong lòng vì Thanh Phong Tuấn vào thời khắc quyết định đẩy cô ra cảm thấy hoảng sợ không thôi,cũng lo lắng cho vết thương trên người hần,nhưng cô biết bây giờ không thể tự rối loạn,cứu người quan trọng hơn! Cho dù không tổn thương vị trí quan trọng.Nhưng nếu không được chữa trị kịp thời cũng có thể tàn phế hoặc chảy máu quá nhiều mà chết.

Diệp Vị Ương tỉnh táo trực tiếp căn dặn: “Người nổ súng đã biết đã thảo kinh xà chắc chắn đã lần trốn,chúng ta không cần lãng phí thời gian đuổi theo,các anh nhanh cho người đưa xe đến đây.” Khi này cũng chỉ có cô mới có thể nhắc nhở mọi người hiện tại cần nhất làm việc gì nhất.

Bọn người hầu bị Diệp Vị Ương khẫu khí như chị hai ra lệnh bọn họ làm việc nhưng rất kỳ quái bọn họ lại không cảm thấy ghét,ngược lại ánh mắt còn lóe ra phần kính nể,lập tức trả lời ngắn gọn một chữ: “Dạ.”

Đúng,bọn họ phải lập lái xe đưa Thanh Phong tiên sinh đi bệnh viện! Trước hết thử tin cô gái thần bí trước mặt một lần xem.Mà Thanh Phong Tuấn nằm trong ngực Diệp Vị Ương từ từ rơi vào trạng thái hôn mê,nhưng khóe môi lại nhếch nụ cười. . . . .

Hắn có thể cảm giác được,cô gái hiện tại ôm hắn thân thể mềm mại rất quen thuộc,xúc cảm nói cho hắn biết cô gái tóc rất dài mà quan trọng nhất chính là. . . . . Trên người cô có mùi thơm thanh nhã . . . . . rất quen thuộc. . . . .

Vị Ương em về rồi đúng không? Thật sự là em ? Lần này anh sẽ không để em bị thương nữa. . . . .

*****

Biệt thự Thanh Phong Tuấn.

Trong lúc mê man chỉ cảm thấy đau đớn lan truyền khắp cơ thể hắn,khiêu chiến cùng kích thích mỗi sợi dây thần kinh.Cảm giác đau đớn như lửa đốt từ vai phải lan truyền đến tứ chi,Thanh Phong Tuấn cố gắng muốn mở hai mắt ra nhưng không thể,con ác mộng mỗi đêm dày vò hắn như lại muốn kéo đến. . . . .

Trong mộng Diệp Vị Ương cả người đều là máu,bất luận hắn có thét đến tê tâm liệt phế,cô vẫn không tỉnh lại,không trở lại. . . . .

Dường như là mộng lại không phải mộng,hắn nghe được tiếng bước chân rối loạn,cảm giác có khăn ướt lạnh như băng đặt lên vầng trán nóng hổi,đau đớn giảm bớt một chút.Hắn bắt đầu vô thức nhỏ giọng lầm bầm: “. . . . . Vị Ương,Vị Ương. . . . . đừng đi. . . . . đừng. . . . . rời khỏi anh. . . . .”

Hả?Ngồi ở mép giường Diệp Vị Ương ngẩn ra suýt nữa rơi lệ.Cô cùng hắn tách ra năm năm,hắn còn không biết có cục cưng tồn tại đây.

Bỗng nhiên trong giấc mộng Thanh Phong Tuấn bắt đầu bất an vùng vẫy,Diệp Vị Ương nhướn đôi mi thanh tú,tiến lên nhẹ nhàng ôm thân thể hắn không cho hắn tiếp tục giãy giụa.

. . . . . Cảm giác thật ấm áp,đã bao lâu rồi mới có lại! Thanh Phong Tuấn cảm giác mình đã đợi rất nhiều rất nhiều năm,hắn nôn nóng nhích lại nơi đem đến ấm áp,hắn lúc tỉnh vô cùng kiên cường còn trong hôn mê bắt đầu lệ thuộc vào loại quen thuộc này,hắn thật sợ lần nữa mất đi.

Diệp Vị Ương lại cau mày buồn rầu cực kỳ,đỏ mặt khom nửa người,ngồi thẳng cũng không phải mà nằm cũng không phải! Cứ ôm thế này,có tính bị hắn gián tiếp ăn đậu hủ?Rất kỳ quái chính là. . . . . Ack,cô lại không ghét đụng chạm cơ thể hắn?

Rạng sáng bốn giờ,Thanh Phong Tuấn chớp chớp trông mắt đã nhắm lâu,từ trong giấc mơ hồ tỉnh lại.

Sắc trời đã mờ sáng.Trên bả vai hắn vết thương còn đang nhói đau,ban đầu nóng rực đau rất chuyển biến thành tê dại.Thử nhúc nhích bả vai bỗng nhiên đau đớn như kim châm,hắn khó chịu cau mày.

Thanh Phong Tuấn đỡ lấy bả vai bị thương miễn cưỡng ngồi dậy,thân thể của hắn bây giờ còn yếu ớt,mấy năm nay không có cô bên người,hắn làm việc điên cuồng liều mạng khiêu chiến cực hạn không sợ chết,nhiều lần bị thương,hiện tại làm hắn chịu không nổi.Ngoài ra có thể trước đó bị sốt,hiện tại vẫn còn cảm giác choáng váng,cố gắng mở to hai mắt kiểm tra vết thương của mình.

Ack? Quần áo của hắn. . . . . không biết bị người nào đổi thành đồ ngủ,là một bộ rộng rãi dày vón nên dễ mùa đông mặc nhưng hiện tại mặc trên người hắn vừa vặn giúp hắn không nhiễm phong hàn.Không thể không nói người giúp hắn thay quần áo rất cẩn thận,biết bệnh nhân bị thương sức chống cự rất yếu.

Đột nhiên! Trong não chột lóe linh quang,hắn nhớ lại có người phụ nữ đến đây! Tim đập lại bắt đầu gia tốc,không để ý tình trạng thân thể hiện tại,hắn đứng dậy đi tới gian phòng Diệp Vị Ương nằm cách vách. . . . .

Kết ———— lách tách ————

Có thanh âm mở cửa truyền đến,Diệp Vị Ương vốn chưa ngủ về mặt lập tức khấn trương,cô vội vàng kéo lại áo ngủ nhanh chóng nhắm mắt lại bắt đầu giả bộ ngủ! Nhưng trong lòng khấn trương không thôi,lập tức một khuôn mặt anh tuấn hiện lên trong đầu cô,không phải. . . . . tên Thanh Phong Tuấn kia tỉnh rồi chứ? Vậy hắn bị thương sao không nghỉ ngơi,chạy tới đây làm gì?

Cảm giác bên cạnh giường bị trũng xuống,có hơi thở phai nam lại gần,Diệp Vị Ương giả bộ ngủ càng thêm khấn trương,lòng mi thật dài run rẩy, tim đập rộn lên. Cô còn chưa biết phải thế nào đối mặt hắn đây.

Thanh Phong Tuấn vốn chỉ cúi người,muốn nhìn khuôn mặt hắn nhớ ngày nhớ đêm nhưng nhìn thấy lông mi Diệp Vị Ương run rẩy.

Cô ấy tỉnh rồi ? Giả bộ ngủ sao?

Cô ấy tỉnh rồi ? Giả bộ ngủ sao?Vậy. . . . . để hắn đến đánh thức cô,hắn nhớ mùi vị cô đã rất lâu rồi.Nghiêng người,hôn lên môi cô!

“. . . . . Uml” Người này. . . . . Người này sao có thể làm vậy? Diệp Vị Ương thật không thể tiếp tục giả ngủ.Cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của Thanh Phong Tuấn thả ra nuốt vào nơi nhạy cảm,thậm chí. . . . . mang theo kiên nhẫn hết sức dụ người miêu tả đường nét môi cô,y đồ muốn

cạy ra môi cô.

Hắn giam giữ cánh môi mềm mại của cô như người lữ hành bị lạc trong sa mạc chịu khát đã lâu bỗng nhiên tìm được dòng nước suối ngọt,nóng bỏng mà vô cùng quý trọng hôn hít mút lấy!Diệp Vị Ương không tự chủ ngấm khẽ thành tiếng,Thanh Phong Tuấn vờn đầu lưỡi linh hoạt trơn vào thật sâu đẩy đưa.

Nụ hôn nóng bỏng như muốn hút cô vào trong thân thể.Tay còn lại của hắn cũng không dừng lại,không biết lúc nào từ xương quai xanh trượt xuống đưa vào trong đồ ngủ mỏng manh,cảm nơi căng mịn mềm mại trước ngực cô. . . . .

———— Trước khi mất đi không chế,Diệp Vị Ương dùng lý trí cuối cùng nhẹ nhàng đẩy ra người đàn ông trên người.

“ . . . . . Hít.” Thanh Phong Tuấn bị chạm nhẹ vai phải,đau đết hắn hít một hơi.

Diệp Vị Ương lập tức khấn trương nhích tới gần chút ít, trên mặt mang theo quan tâm không thể che giấu”Anh. . . . . anh làm sao vậy? Thật xin lỗi,tôi. . . . . tôi không phải cố ý đẩy anh.Không phải. . .tôi. . . . . tôi muốn đẩy anh đấy,nhưng . . . . . nhưng tôi quên mất trên người anh có vết thương.”

————Haizzz,sống hai mươi lăm năm chưa từng có lúc nào nói lắp như thế này,Diệp Vị Ương cảm thấy nhức đầu,sắc mặt cũng vì mắc cỡ mà ửng hồng.

“Vết y của em có phải. . . . . Nếu như vết thương anh tốt hơn thì có thể tiếp tục làm chuyện anh vừa rồi muốn làm sao?” Không biết tại sao thấy hiện tại Diệp Vị Ương từ chối hắn,lòng đau nhói nhưng vẫn cố ý vờ vạ lời cô,đây là lần đầu muốn lưu manh vô lại đơn giản vì không muốn cô gái yêu mến trước mắt lần nữa chuồn mất.Bất luận dùng phương pháp vô sỉ thế nào dù cô chịu đồng ý đi vào hôn nhân điện phủ rồi hắn nói,vậy mới có thể yên lòng.Bởi vì. . . . . hắn phát hiện đáng về hiện tại của cô rất xinh đẹp.

“Dĩ nhiên không được!” Diệp Vị Ương thoáng cái trợn to hai mắt,về mặt phòng bị.

Nhìn cô từ chối trực tiếp mà đứt khoát,còn nói như đinh đóng cột”. . . . . Hí.” Thanh Phong Tuấn lại cố ý bắt đầu nhử mày hút không khí như vô cùng đau đớn.

“Ồ ơ,anh sao thế?” Vừa thấy Thanh Phong Tuấn suýt xoa,Diệp Vị Ương hoàn toàn không còn tỉnh táo và thông minh như bình thường,có chút lơ mơ,có chút ngốc nghếch,cũng có chút thẳng thắn chân thật như trong xương vốn đã thế.

“Vết thương của anh hình như bị em vừa rồi dùng sức đẩy mà nứt ra rồi.” Thanh Phong Tuấn còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘ dùng sức ’,cứ như hắn hôn cô, bị ‘ tàn nhẫn ’ đẩy ra thật mạnh vậy ý.

Đáng tiếc Diệp Vị Ương đang lo lắng không rảnh để ý lời hắn có ý gì,lập tức dựa vào thói quen trong phòng tìm được một hộp y tế,cô bò lên chính giữa giường hướng về phía Thanh Phong Tuấn ngồi tại mép giường về mặt phức tạp vầy vầy tay: “Ồ,anh đây. . . . . tới đây.”

Chưa nói tới cách chào hỏi này như đã biết rất lâu,giữa bạn bè,giữa người yêu chứ không gọi theo kiểu quan hệ vợ chồng. Dám chào hỏi người nổi tiếng như Thanh Phong Tuấn thế này đoán chừng chỉ có mỗi mình cô.

Nhưng Thanh Phong Tuấn không bức bối ngược lại tâm trạng rất vui vẻ,không nói gì nghe theo lời cô nhích đến gần.

Hai người thoáng cái cách rất gần,Thanh Phong Tuấn tương đối cao,trong lúc Diệp Vị Ương cúi đầu nhẹ nhàng kéo đồ ngủ bên vai phải xuống,cau mày khăn trương xử lý vết thương có dấu hiệu rách,hắn mỉm cười nghiêng mắt nhìn xuống là có thể nhìn thấy xương quai xanh hẳn cảm thậm chí bởi vì động tác cô cúi đầu mà áo ngủ rũ xuống để lộ gò gực căng mịn nhìn không xót một chút gì.Thân thể cũng vì thế mà nóng rực nhưng vì sợ hù đến cô chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục bình tĩnh.

——Diệp Vị Ương đang cẩn thận băng bó vết thương tuy nhiên cảm thấy hắn có biến hóa rất nhỏ,không suy nghĩ sâu sa,cô ngẩng đầu lo lắng nhìn hắn,vờn tay trái nhẹ nhàng chạm lên trán hắn,sau đó lớn tiếng thét lên: “Ai nha,sao anh lại nóng thế này? Có phải vì vết thương bị nứt làm anh bị sốt? Không được,tôi đi lấy thuốc hạ sốt cho anh!” Nói xong cô muốn nhảy xuống giường.

Bàn tay nhỏ bé vừa muốn rút lại lạnh bị Thanh Phong Tuấn nắm thật chắc,một giây sau cô rơi vào lồng ngực rắn chắc,hắn dùng cánh tay không bị thương ôm cô thật chặt.Bởi vì lo lắng cho vết thương của hắn mà Diệp Vị Ương không dám giãy giụa quá mức,giọng oán hận cầu nhàu: “Nhanh buông ra mau,em đi lấy thuốc hạ sốt cho anh.”

“ . . . . . Không cần,anh không sao.Em đừng động,ngồi im để anh ôm một lát là được rồi.” Thanh Phong Tuấn cười khỏ,những năm qua cô không có ở đây,vô luận có cô đơn tịch mịch hơn nữa hắn cũng không chạm qua các phụ nữ khác,hiện tại rõ ràng muốn đến nỗi lửa cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ,sợ mình quá đáng sẽ khiến người đẹp trong ngực bỏ trốn.

Cuộc đời này,hắn khó có thể buông tay!Không biết bị Thanh Phong Tuấn ôm bao lâu,Diệp Vị Ương thân thể vẫn giằng co nhưng không dám lộn xộn

Rất cục giọng hắn không còn khăn khăn dè dặt,nhiệt độ thân thể hình như cũng trở lại bình thường,hắn mới thở dài nói: “Thời gian còn sớm,em nghỉ ngơi chút nữa đi.”

Diệp Vị Ương đang xấu hổ vừa nghe lời này lập tức im lặng nằm xuống,biết điều nhắm lại hai mắt.

Thanh Phong Tuấn đắp chăn xong cho cô nhưng không muốn rời đi gian phòng tồn tại hơi thở của cô.Hắn đứng dậy đi tới trước bệ cửa sổ,thất thần

ngắm nhìn bên ngoài, không biết đang nhìn những gì, nghĩ chuyện gì.

Cảm nhận được hân không rời đi, Diệp Vị Ương không nén khỏi tò mò len lén mở hé mắt, hân đứng bên cạnh cửa sổ cách cô một khoảng, hân có một đôi mắt sâu thâm thúy, trên trán tỏa ra phách khí vương giả không giảm, nhìn thêm nhiều lần hân không nhận được bị lạc trong đó trong đó. Hân khẽ nghiêng đầu, ánh sáng mỏng manh từ cửa sổ sát đất phản chiếu lên mặt, ngũ quan như điêu khắc, đôi môi đang khẽ ch, ack, còn có chút nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ vấn đề khó khăn gì, tóm lại . . . . . người đàn ông anh tuấn cao lớn này vô luận có bao nhiêu vẻ mặt vẫn rất mê người .

Diệp Vị Ương không biết tại sao ánh mắt cô dường như chỉ có thể dính trên người Thanh Phong Tuấn .

Bởi vì ánh mắt cô quá mức chăm chú, thế nên lúc Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên xoay người, cô không kịp nhắm mắt lại, chỉ có thể âm thầm ảo não tự trách mình, mặt thì đỏ bừng lên.

“Anh bị thương cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút!” Cô đỏ mặt không nhận được dặn dò thêm một câu.

Sau đó, ở nơi cô không nhìn thấy, hân xoay người cười vui vẻ. Cô đang quan tâm hân.

Sau khi Thanh Phong Tuấn rời khỏi, Diệp Vị Ương không tiếp tục ngủ mà nhìn hết thấy xung quanh phòng, cảm thấy rất quen thuộc cho nên cô mở ra ngăn kéo thứ nhất. . . . .

Diệp Vị Ương mở ra ngăn kéo, ở trong đó đặt một đôi vòng ngọc phi thúy không biết Thanh Phong Tuấn đặt ở đây lúc nào!

Là vòng ngọc màu màu xanh biếc! Diệp Vị Ương giống như bị đầu độc hay bị quỷ thần xui khiến lấy vòng ngọc ra khỏi ngăn kéo, cô cẩn thận cầm lên, vòng tay rõ ràng là lạnh như băng nhưng lại làm cô cảm thấy rất ấm áp?

Tay vươn vào, thật vừa vặn không lớn không nhỏ. Trong đầu hỗn loạn như hồi xuân lóe ra một câu ni non : “Vị Ương của anh, em giống như nó rất tinh khiết, vô cùng xinh đẹp. . . . . Hân từng hết sức chân thành thâm tình cứ như cô là cô gái thanh thuần tốt đẹp nhất vậy! Vòng tay này. . . . . vòng tay này vốn thuộc về cô, bọn cướp sao lại muốn lấy vòng tay này?

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, vẫn là bọn cướp gọi điện thoại tới! Diệp Vị Ương vội vàng đón nghe, bỗng rồi xen lẫn lo lắng nói: “Vòng ngọc phi thúy tôi đã tìm được rồi, các người không được tổn thương con tôi!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi.

Điều này khiến Diệp Vị Ương sợ hãi, lần nữa vội vàng đi đến nói: “Ê? Ê? Ê? Có nghe hay không, đồ các người muốn đang ở trong tay tôi, không được tổn thương con trai tôi!”

Người bên kia điện thoại dường như cảm giác được cô cuồng đến phát khóc, cho nên rốt cục mở miệng, vừa mở miệng lại truyền đến giọng của thiên tài báo bối: “. . . . . Mẹ, là con đây. Mẹ trước đừng nói chuyện hãy nghe con nói hết. Mẹ không cần lo lắng cho con, con không sao. Con chỉ. . . . Haizz, con nói rồi mẹ không được tức giận nha. Thật ra căn bản không có bọn cướp nào hết, là con tự biên tự diễn đấy. Nếu con không làm vậy, mẹ rõ ràng rất nhớ cha lại chậm chạp không muốn gặp mặt ông ấy, như vậy sao được đây? Con chỉ muốn dùng cách đặc biệt ép mẹ đi gặp mặt một lần! Mẹ và cha vẫn vẫn khỏe chứ?”

Nghe được giọng con trai, nghe được tiểu quý khác người giải thích một hồi, Diệp Vị Ương vừa bực mình vừa buồn cười, quan tâm hỏi: “Tiểu Bảo, vậy con hiện tại ở nơi đâu? Một đứa bé ở bên ngoài chạy loạn, con không biết mẹ rất lo lắng cho con sao?”

“Ai nha, mẹ, con không còn là nhóc con nữa? Có đứa nhóc nào thân thủ tốt như con chứ? Có đứa nhóc nào thông minh như con vậy sao? Yên tâm đi, con không sao. Mẹ nghe con nói này hôm qua con vốn định tìm một người đi làm bộ tập kích để cha và mẹ ở thời khắc nguy hiểm nhận ra tình cảm lẫn nhau, nhưng con còn chưa ra tay, không biết người thất nào lại dám nổi sùng! Mẹ, chuyện này cha nuôi đã biết, hân nói rất có thể liên quan đến chuyện lão gia và nữ chủ huyết sắc điện phủ, mẹ yên tâm, tất cả cứ giao cho con cùng tra nuôi giải quyết. Con chịu trách nhiệm tra tài liệu cho ba nuôi, ba nuôi chịu trách nhiệm bằng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt kẻ địch, mẹ chỉ cần đừng phụ khổ tâm con an bài là được rồi, cùng cha nuôi bù đắp lại tình cảm đi nha!”

. . . . . Diệp Vị Ương hoàn toàn hết chỗ nói với đứa con trai, yêu cầu nói: “Con phải bảo đảm chỉ giúp cha nuôi tra tài liệu, không cho phép tham gia hành động thực tế đấy!”

“OK lun, mẹ yên tâm, mấy ngày nữa con sẽ chủ động đến thăm mẹ, trước đó con sẽ giúp mẹ tiêu diệt tình địch tên là Vương Tuyệt gì đó. Dĩ nhiên, cho dù mẹ có yêu cha cỡ nào, nếu như ông ấy chỉ là ông chồng tốt mà không phải người cha tốt, con cũng sẽ không thích ông ấy. Mẹ có thể nói cho ông ấy biết, con sẽ tìm một cơ hội bất ngờ khảo nghiệm ông ấy đấy, tạm biệt!”

Thanh Phong Tuấn đứng ở cửa phòng Diệp Vị Ương về mặt kinh ngạc, hân không nghe lầm chứ? Con trai ? Cục cưng?

Trong phòng tắm bốc đầy hơi nóng, Diệp Vị Ương đang tắm.

Lét két——— lách tách———!

Cửa phòng Diệp Vị Ương căn bản đã bị Thanh Phong Tuấn mở ra, hân đi vào. Nhìn khắp nơi. Đầu rồi? Vị Ương đi đâu?

Không nhìn thấy bóng dáng Diệp Vị Ương, hân không thể làm gì khác hơn ngồi trước bên giường, nhưng . . . . . có tiếng động rất nhỏ từ phòng tắm truyền đến, hân nghi ngờ nghiêng đầu ———

Cô gái này lại thất thần suy nghĩ lung tung, quên mất đóng cửa ngoài phòng tắm, kết quả. . . . . cửa thủy tinh thứ hai chiếu rọi ra vóc dáng tuyệt mỹ. Bóng hình lỏa lồ tuyệt mỹ. . . . . đủ để khiến tất cả phái nam huyết mạch bành trướng.

Thanh Phong Tuấn cảm giác mình miệng đắng lưỡi khô, cô gái này. . . . . đi tắm sao quên đóng cửa ngoài chứ? Mặc dù cô đang ở trong phòng mình nhưng mà . . . . . cũng không nên thiếu cảnh giác, không biết có phải muốn thử nghiệm sự kiên nhẫn của hắn hay quá yên tâm về hắn? Trời ơi. . . . . cửa thủy tinh thứ hai hoàn toàn trong suốt. . . . .

Hắn bắt buộc mình đem tâm mắt dời khỏi cửa thủy tinh, nếu không. . . . . thật sự không dám bảo đảm nếu tiếp tục xem hắn có thể sẽ phá cửa xông vào. Hắn đã nói, hắn chưa bao giờ là quân tử, huống chi ở trong đó lại là người yêu vât vả lắm mới tìm lại được.

Đúng, có lẽ chờ xong khoảng thời gian bận rộn, xử lý tốt chuyện công ty cùng bang hội, hắn sẽ đưa cô đi dạo chơi bù đắp lại khoảng thời gian tiếc nuối không thể ở bên cô. Tốt nhất gạt cô kết hôn rồi hắn nói! Hắn không thể đợi thêm nữa, cô gái này hắn nhất định phải lấy rồi! Sau đó. . . . . đi hưởng tuần trăng mật.

Thanh Phong Tuấn vẫn còn tự hỏi, cửa phòng tắm thứ hai vừa lúc mở ra. Diệp Vị Ương nhìn thấy mình quên đóng cửa phòng tắm, lập tức giật mình! Minh cũng quá sơ sót! May không có ai ở đây với lại đây cũng là gian phòng của cô. Quên mất cầm quần áo ngủ vào, quần khăn tắm ra ngoài hắn không sao chứ?

Diệp Vị Ương cả người chỉ quần mỗi cái khăn tắm giống như thủy tiên tử. Vì không chuẩn bị tâm tư nhìn thấy người trong phòng, hơn nữa còn là Thanh Phong Tuấn, cô lập tức sững sờ ở cửa như bị điểm huyết không thể động dảy.

“ . . . . . Em, tới đây.” Thanh Phong Tuấn mới gặp cô thân thể rất thành thực lập tức có phản ứng nhưng thấy cô vẫn còn sững sờ bất động, sợ cô cảm lạnh cho nên dứt khoát lấy khăn lông dài đặt đầu giường, đứng dậy đi tới phía cô.

Diệp Vị Ương toàn thân còn thấm ướt, mái tóc dài tự nhiên xõa xuống, đáng vẻ hết sức động lòng người khiến người yêu thương.

Mất thấy Thanh Phong Tuấn hai mắt thâm thúy bước nhanh về hướng mình, Diệp Vị Ương lập tức luống cuống tay chân: “ . . . . . A, em, em mới vừa . . . . . Tắm”

———Lời vừa ra khỏi miệng, cô hồi hận thiếu chút cắn đứt đầu lưỡi của mình, đây là câu trả lời sao! Trăm phần trăm giấu đầu lòi đuôi!

“ . . . . . Vị Ương, anh chờ em rất lâu rồi đấy.” Khàn khàn nói xong câu đó, Thanh Phong Tuấn nhìn thấu trong mắt Diệp Vị Ương có khăn trương cùng bất an, cho nên môi mông nở nụ cười tà mị đầu độc nói “Vết thương trên người anh đã không còn đáng ngại.”

“Ừm.” Diệp Vị Ương khăn trương nghiêng mắt nhìn Thanh Phong Tuấn, hắn hiện tại nói đến chuyện vết thương trên người làm gì? Hắn không phải nên xoay người đi ra ngoài, quần tử một chút đem không gian tặng cho cô thay quần áo sao? Chờ một chút! A a! Chắc chắn. . . . . người này không phải đang ám hiệu trần trụi với cô đó chứ? Ám hiệu cô, thân thể hắn đã không đáng ngại, có thể làm chút chuyện?

Trời, không phải vậy chứ! Cô vẫn còn xấu hổ a. Diệp Vị Ương cả gương mặt lần nữa hồng thắm! A a a, không biết có kẻ đất không, để cô trực tiếp chui vào đi!

“ . . . . . Vị Ương, đầu em đang suy nghĩ gì đó? Mặt đỏ giống như. . . . . táo đỏ, làm anh không nhịn được muốn. . . . . cắn một ngụm” Nói xong hơi thở nóng rực của Thanh Phong Tuấn đã gần kề lỗ tai cô, hắn hơi cúi đầu, nghiêng người, thật đem gương mặt cô thành quả táo. . . . . ack, cắn một cái! Dĩ nhiên, lực nhẹ vô cùng, thay vì nói cắn không bằng nói hôn yêu!

Một dòng nước xiết trong nháy mắt chạy khắp toàn thân Diệp Vị Ương, cô giống như bị điện giật người đàn ông trước mắt thật sự quá nguy hiểm, hắn không cần bất kỳ vũ khí nào đã có thể phá tan lòng đề phòng đàn ông của cô!

Cảm giác được cô rung mình, Thanh Phong Tuấn quên mất dự tính ban đầu đem khăn lông trong tay quăng trên mặt đất, đổi thành khóa chặt cả người Diệp Vị Ương trong lòng ngực rộng rãi của mình. Năm năm không gặp nhớ cô nhớ đến phát điên, cô bây giờ tựa như một khối ngọc thô đang đợi hắn đến giám định và thưởng thức, thật ra thì. . . . . hắn đã sớm muốn tiến thêm một bước thân mật hơn nhưng vẫn cố gắng đè nén mình, khàn khàn hỏi: “ . . . . . Bây giờ còn lạnh không?”

“Anh. . . . .” Diệp Vị Ương đỏ mặt muốn rỉ máu, không khí thoáng cái trở nên ái muội, đây không phải đều trước đó cô nghĩ. Cô không nghĩ dụ dỗ hắn, cô rõ ràng lúc chỉ đang suy nghĩ đến chuyện con trai cho nên mới quên mất đóng cửa phòng tắm.

“ . . . . . Đứng động.” Thanh Phong Tuấn khó khăn mở miệng, ánh mắt trở nên u ám, hôm nay được ôm mỹ nhân trong ngực, mà mỹ nhân chỉ bọc một khăn tắm mỏng manh, cho dù có Liễu Hạ Huệ trên đời nhất định cũng khó kiên trì được.

“Buông. . . . .” Hai chữ buông ra còn chưa nói hết, Thanh Phong Tuấn đôi môi bỗng nhiên ập đến, hắn bắt đầu hôn thật sâu, cánh môi trơn mịn thật sự rất mê người để hắn kim lòng không được sa vào, kéo dài xen lẫn kịch liệt. . . . .

Không biết có phải Thanh Phong Tuấn biểu hiện yêu thương quá mức rõ ràng, Diệp Vị Ương thật sự không chống được thể công ôn nhu, thân thể cô dần dần mềm nhũn, hai tay bất tri bất giác chủ động quàng qua cổ hắn, để thân thể cao lớn của hắn chịu cả sức nặng người cô.

Thanh Phong Tuấn tay cũng bắt đầu khống chế không được di chuyển trên da thịt mịn màng, giữa hai người chỉ cách mỗi chiếc khăn tắm vì không chịu nổi ma sát mà rơi trên mặt đất, hắn thuận thế vòng tay ra sau lưng, một tay khác thì đổi hướng xoa căng tròn trước ngực cô, phân phục trên chọc xoa nắn, đôi

môi từ dịu dàng đổi thành điên cuồng cướp đoạt,hắn hôn một đường từ cổ trắng nõn trượt xuống để lại vô số nụ hôn thâm tình. . . . .

Diệp Vị Ương đã không còn lo lắng như ban đầu,hiện tại chỉ có tình cảm mê loạn vừa xa lạ vừa quen thuộc len vào trong cơ thể cô,khiến cô muốn nhanh chóng được giải thoát.Cô bắt đầu theo bản năng phụ thuộc vào thân thể Thanh Phong Tuấn,hai tay cô từ từ lướt qua hông hắn,từng chút từng chút một dôi lên trên,cách áo ngủ đắt tiền cô có thể cảm nhận tiếng tim đập kiên định của hắn!

Thanh Phong Tuấn đã sớm vận sức chờ phát động,ấn nhẫn khó nhịn hiện tại thời cơ đã chính mùi,Diệp Vị Ương đã chuẩn bị xong cho hắn,hắn nhanh chóng ôm ngang lấy cô cùng ngã lên mặt giường. . . . .

Một giây cả hai ngã xuống mặt giường,Diệp Vị Ương trong lòng tự nói: “Tuấn,lần này trở lại đối với chuyện đã qua em một chữ cũng không hỏi.Xin tin tưởng,em thật lòng yêu anh.Xin tin tưởng,vết thương anh gây ra cho em bị thời gian khâu vá sửa lại thành vết sẹo vĩnh hằng.Mặc dù trong lòng vết sẹo vẫn còn,mặc dù trái tim vẫn còn hơi đau,nhưng bởi vì thấy được anh cho tới nay vẫn muốn chữa khỏi nó,cô gắng xóa đi nó mà em đã quên được.Bất kể vết sẹo xấu xí đó làm cho người ta thấy mà hoảng sợ,nhưng quá khứ . . . . . cứ để cho nó qua đi,cứ để lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ và tổn thương lẫn nhau làm thành một tang lễ hoa lệ,những chuyện đã qua tựa như đóa hoa chết trong ngôi mộ hoang vu,tất cả cứ để nó hóa thành tro bụi. . . . .”

Mà Thanh Phong Tuấn đang dục hòa đốt người vẫn nghĩ đến một chuyện khác:Chờ hừng sáng hắn và cô sẽ nói chuyện rõ ràng về cực cung.

Lúc này Thanh Phong Tuấn vẫn còn chưa biết hắn sinh ra một tiểu ác ma thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mạ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Phiên ngoại: Hôn lễ thể kỷ của Thanh Thiếu! Hàng đêm ôm nhau ngủ,rót cuộc mập mờ tiến hành !

Thanh Phong Tuấn là người nói được làm được.Hắn biết mình còn thiếu Diệp Vị Ương một hôn lễ.Hắn lấy nhanh tốc độ như điện chớp đem chuyện công ty cùng tổ chức Âm Ảnh giao cho tiểu Ngân cùng con trai thiên tài năm tuổi xử lý,với lý do muốn con trai bắt đầu rèn luyện từ nhỏ,còn hắn không để ý mọi người kháng nghị trực tiếp đưa Diệp Vị Ương lên du thuyền xa hoa đến đất nước Italy lãng mạn.

Thuyền trưởng con thuyền con thuyền này cực kỳ cung kính Thanh Phong Tuấn, trên thuyền ngoại trừ có một số người hầu đáng vẻ chất phát ra thì không thấy những du khách khác,điều này khiến Diệp Vị Ương hoài nghi chủ thuyền chân chính rốt cuộc là người nào.

Hắn thân sĩ kéo tay cô,cả người tỏ vẻ vô cùng thần bí.

Trong nháy mắt,cả bầu trời đêm nở rộ pháo hoa sáng lạng cả đại dương! Có vô số bách hợp cùng hoa hồng không biết lúc nào bị người giúp việc đem ra ngoài, biến thành hình dáng trái tim! Trên Boong tàu bày biện bữa ăn tối cùng rượu đỏ cao quý nhất Thanh Phong Tuấn một chân quỳ xuống,một tay đặt ngay vị trí ngực mình,một tay kéo tay phải Diệp Vị Ương,châm chú nhìn cô,dùng lễ nghi Phương Tây,gọng nói chân thành tha thiết : “. . . . . Vị Ương,gả cho anh đi! Anh sẽ cho em một hôn lễ thể kỷ lãng mạn nhất khó quên nhất,sáng sớm ngày mai tỉnh lại em sẽ phát hiện,mình sẽ ở trên một ốc đảo huyền ảo xinh đẹp,nơi đó có tòa thành tự do của chúng ta!”

—————Từ khoảnh khắc bầu trời xuất hiện nhiều pháo hoa lấp lánh,Diệp Vị Ương tìm lại bắt đầu cuồng loạn,người đàn ông trước mắt. . . . . đang cầu hôn cô! Tất cả cô gái vào lúc này hẳn căng thẳng một chút,hàm súc một chút,không thể lập tức gật đầu sao? Không thể để lộ đang vui mừng đến phát điên? Nhưng sao cô lại do dự ?Cô yêu hắn mà! Cho nên cô mỉm cười gật đầu,để hắn giống như làm ảo thuật từ trong ống tay áo móc ra chiếc nhẫn hộ xoàn tinh xảo,đeo vào tay cô.

Thanh Phong Tuấn nội tâm độc thoại: “Khi đeo chiếc nhẫn này lên ngón tay Diệp Vị Ương,cảm giác hạnh phúc cùng hài lòng hoàn toàn cuộn lấy hắn.Khi hắn rất chân thành hôn lên môi anh đào của cô,xúc cảm tốt đẹp chân thật lại một lần nữa rung động lấy hắn.Đề hắn không kim lòng được yêu thương cô,khoái cảm mãnh liệt đã sớm vượt qua chiều sâu linh hồn!giống như lần này mới thật sự là đêm đầu tiên của cô! Hắn biết có lẽ vì tâm cảnh của hắn bất đồng,cô bây giờ đã đồng ý lời cầu hôn của hắn,như vậy. . . . . cô chính là vợ của hắn,là người hắn yêu cả đời!

Hắn vốn là thương nhân lãnh đạm,trong người chảy thêm dòng máu hắc đạo,hắn không hiểu lãng mạn nhưng hắn nguyện ý vì cô thay đổi mình.Chi cầu cả đời không xảy ra tình cảnh giống như năm năm trước,tổn thương cô tận xương cũng tự trách đến bây giờ.Hắn chưa từng yêu sâu sắc một người,muốn cùng cô mãi mãi bên nhau. . . . .”

Trên bong thuyền có gió thổi tới,nến đỏ được đồ chụp thủy tinh bảo vệ lóe ra ánh sáng lung linh ấm áp.Có rượu đỏ thượng hạng,có thể vừa ngồi dùng bữa vừa nói chuyện phiếm thưởng thức rượu ngon,còn có thể ngắm biển rộng dài vô tận cùng ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Diệp Vị Ương cả người cùng trên mặt đã bị màu hồng chiếm cứ,nhưng không biết có phải mùi vị rượu đỏ quá mức ngọt ngào hay cảm giác quá hạnh phúc mà bàn tay đeo nhẫn cưới của cô không ngừng nâng ly,hết ly này đến ly khác.Nhìn lại Thanh Phong Tuấn,hắn uống rất ít,cặp mắt giờ phút này càng thêm thâm thúy,hắn chẳng qua chỉ kinh ngạc cô gái rực rỡ như hoa trước mắt,tâm thần nhộn nhạo. . . . .

Qua một lúc lâu, không khí xung quanh giữa cô và hắn vẫn an bình, cho đến. . . . . cho đến Diệp Vị Ương say rượu ngất thơ cong lên đôi môi đỏ mọng, chớp đôi mắt to bắt đầu đếm: “. . . . . Hả? Một, hai. . . . . Ba. . . . . , sao thế này? Sao có nhiều Tuấn vậy? Người nào mới là thật đây? Người nào mới là Tuấn vừa cầu hôn mình à?”

————— Cho đến lúc này Thanh Phong Tuấn mới bật cười, hắn đuổi tất cả người giúp việc đi, sau đó nghiêng người thân mật ngậm vào ngón tay ngọc của Diệp Vị Ương đang đếm loạn!

A! Trong nháy mắt cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân Diệp Vị Ương, ngứa quá a, dường như có cái gì đang liếm ngón tay cô, là cún con sao? Không, không đúng, nhất định là mèo con! Đúng, nhất định là mèo con! Cô trước kia muốn nuôi một con mèo, không phải là hai con, hai con mèo Ba Tư xinh đẹp, lớn gọi đại quai, nhỏ gọi tiểu quai!

“Ack. . . . . Tuấn, em muốn mèo Ba Tư, muốn nuôi hai con mèo Ba Tư!”

————— Thanh Phong Tuấn nhìn cô lão đảo mở to đôi mắt to sưng mù “Bỏ nhào” hướng mình, lần nữa cười rộ lên: “Được, vài ngày nữa nhất định giúp em lựa chọn hai con mèo Ba Tư ngoan ngoãn nhất trên thế giới.”

“Wow! Tuấn. . . được đây được đây!” Cô gái say rượu tiếp tục làm nũng trong ngực hắn, lúc nói chuyện môi đỏ mọng mềm mại lơ đãng chạm vào cổ áo thật mỏng, nơi đó nút áo được mở rộng ba viên để lộ màu da tiểu mạch khỏe mạnh.

Thanh Phong Tuấn cười gian tà, ở vành tai nhạy cảm của Diệp Vị Ương nhẹ giọng dụ dỗ: “Anh tốt vậy em phải thưởng gì cho anh?” Sớm biết sẽ không cho Diệp Vị Ương uống rượu, chỉ hai ly rượu đỏ đã làm cô say khướt thế này, biết thế hắn sớm nên dùng chiêu này để dụ dỗ lòng mỹ nhân! Đáng về cô say rượu thật sự rất đáng yêu!

Vừa nghe nói hắn đòi phần thưởng, cô lập tức lăm bắm ngừng đầu khỏi ngực hắn, nhìn cảm của hắn, sau đó môi anh đào nửa mở làm ra hình dáng suy tư.

Cô thế này. . . . . cô thế này. . . . . haizz haizz, yêu nghiệt quá yêu nghiệt quá, họa thủy quá họa thủy quá. . . . . Một giây sau, Thanh Phong Tuấn không thể tiếp tục khống chế ———

“Vị Ương. . . . .” Bàn tay to của hắn đột nhiên vòng ra sau ót cô, nồn nóng không kịp chuẩn bị kéo cô về hướng mình, cùng lúc đó hôn lên môi cô!

Ừm, trời a, đôi môi mềm mại còn thoang thoang mùi sữa, hơi thở ngọt ngào khiến hắn say mê! Cô mùi vị thật ngọt còn mang theo nhàn nhạt mùi vị rượu đỏ! Cảm giác tuyệt vời làm hắn lên thẳng đỉnh thiên đường.

Hắn khàn khàn lăm bắm với cô: “. . . . . Vị Ương, anh. . . . . anh không thể đợi đến sau khi hoàn thành hôn lễ ngày mai, anh. . . . . hiện tại muốn có em! Vật nhỏ mê người này, sao anh muốn em thế nào cũng cảm thấy không đủ. . . . .”

Khó khăn nói xong câu đó, môi hắn lần nữa đề xuống mang theo dịu dàng cùng yêu thương! Bước chân cũng không còn nhàn rãi, bắt đầu ôm cô gái bị hôn đến mơ màng vào trong ngực đi về phía phòng mình.

Ham muốn trời dậy lập tức hành động, quần Diệp Vị Ương đã bị cởi xuống, ngay cả động tác giúp cô cởi quần áo mặc dù không từ tốn nhưng vẫn vô cùng cẩn thận, sợ sờ sẩy khóa kéo quần sẽ tổn thương làn da trắng nõn. Nếu như có cơ hội Thanh Phong Tuấn luôn sẵn lòng ân cần tỉ mỉ!

A, ngoan quá! Vị Ương thật ngoan, cả quá trình thế nhưng không có phản kháng! Xem ra hắn giấu mọi người len lén cử hành hôn lễ thế kỷ là chuyện hoàn toàn chính xác! Với lại không biết sau này con trai sẽ trả đũa hắn thế nào đây. . . . .

Trên khuôn mặt anh tuấn của Thanh Phong Tuấn giờ đây tràn đầy hạnh phúc, giờ này khắc này hắn chỉ muốn ôm cô gái xinh đẹp gần trong gang tấc vào trong ngực!

Hắn tham lam hôn lên đôi môi dịu ngọt, đầu lưỡi cuồng dã thăm dò vào trong miệng cô, đan chéo vào nhau, mút lấy. . . . Thanh Phong Tuấn lần nữa sử dụng nụ hôn nóng bỏng làm Diệp Vị Ương say rượu ứng phó không kịp, thân thể mềm mại của cô không ngừng lệ nhẹ lên lồng ngực hắn khiến động tác tiếp theo trở nên điên cuồng. . . . .

Ngón tay của hắn dịu dàng mà bá đạo, hắn hôn nồng nàn mà tê dại, hơi thở ấm áp sạch sẽ mê người. . . . .

Không khí ái muội lên vào tâm phổi, để Diệp Vị Ương say rượu chỉ cảm thấy như có gió xuân thảng ba nhẹ nhàng trêu chọc mặt hồ nhạy cảm. . . . . Trong khoảng thời gian ngắn mặt hồ chấn động nhiều bông hoa rực rỡ lung lay theo gió. . . . . tình cảnh say mê lòng người, Diệp Vị Ương cảm giác được nhiệt độ trên môi mình giống như có cánh hoa bị gió thổi rơi trên môi cô, có nhàn nhạt mùi thơm cùng ngọt. . . . .

Cho nên cô theo bản năng đưa hai cánh tay lơ lửng người đàn ông đem đến ấm áp cho cô! Cô giống như đang mời gọi, điều này khiến Thanh Phong Tuấn mừng rỡ như điên!

Thân thể trắng như ngọc quyến rũ mê người, vốn sẽ làm Thanh Phong Tuấn động tình, cộng thêm Diệp Vị Ương vô thức lăm bắm ni non: “Tuấn, em muốn. . . . . mèo Ba Tư. . . . .” Càng làm cả người hắn nóng lên. . . .

Ôm thân thể nóng bỏng vào trong ngực, cảm giác rất tốt đẹp! Thanh Phong Tuấn thích nghe cô gái nằm dưới người kim lòng không đậu bậc ra thở dốc nho nhỏ! Đôi môi hơi run rẩy, nuốt xuống cảm giác thỏa mãn phái nam tinh khiết. Rõ ràng ngay cả Diệp Vị Ương cũng không biết chuyện mình đang làm! Điều này làm Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa cảm thấy quyết định đúng đắn cho cô uống rượu! Đêm nay cả đời hắn sẽ khó quên!

Vị Ương của hần vĩnh viễn có thể làm hần mê muội! Rõ ràng không phải lần đầu tiên có được cô nhưng giống như mỗi lần đều cảm nhận được ngọt ngào tận đáy lòng!

Thân thể thơm ngát hoàn toàn đón nhận hần mang dâng hiến thuần mỹ! Cho dù chỉ một nụ hôn nhẹ đều có thể làm khoe mắt cô, đuôi lông mày, lỗ tai, thậm chí cổ cũng bị nhiễm ửng đỏ, đến cuối cùng ngay cả ngực cũng hận không được đỏ!

Thì ra một khi hoàn toàn yêu một người, cho dù chỉ có một nụ hôn cũng có thể trong nháy mắt khiến người ta trầm luân. . . . .

Đội tất cả binh phục trở lại, được ôm cô ngủ đã là một chuyện rất vui sướng. Vị Ương của hần bị hần ôm vào ngực rất nhanh ngủ say, nhưng cùng cô ngủ chung một giường trong khoảng thời gian ngắn hần lại không thể ngủ. Không dám lộn xộn sợ cô tỉnh dậy.

Mái tóc đen nhánh mượt mà được vén ra sau tay, đem đầu cô nhẹ tựa vào vị trí trái tim của mình, cố gắng nhắm mắt lại bắt buộc mình ngủ, thật mong đợi đến hôn lễ ngày mai.

Nhưng . . . . . trời lại không chịu theo ý nguyện, có chủ tâm "hành hạ" hần Thanh Phong Tuấn.

Nửa đêm, Thanh Phong Tuấn thật vất vả mới chợp mắt được chút xíu bỗng nhiên cảm thấy khác thường! Diệp Vị Ương ngủ say ngón tay thon dài không biết từ lúc nào từ trước ngực chuyển sang sau lưng hần, rồi một đường đi xuống. . . . . trượt đến hông hần! Trong khi giật chết. . . . . Vì tìm kiếm ấm áp vốn đang gối lên tay hần, lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của hần mà ngủ, hiện tại cả nửa người dưới của cô lại dán chặt lên người hần!

"Em. . . em. . . ." Tiếng thở dài nóng rực phả ra sau tai Diệp Vị Ương, Thanh Phong Tuấn tiếp theo ngay cả thở mạnh cũng không dám, tim cũng nhúu lại một chỗ. Haizzz, cô gái nhỏ này hôm nay ngủ ngon thế, đoán chừng chỉ có mỗi hần chịu nổi khổ giày vò. Nếu như hần lại muốn . . . . . cô. . . . . cô có thể bị dọa không?

Haizzz, chấp nhận thôi, ăn không được thì hôn thêm vài cái vậy. Ai bảo cô dụ dỗ hần trước.

Nghĩ như vậy, Thanh Phong Tuấn lại cúi đầu in một nụ hôn lên đỉnh đầu Diệp Vị Ương, nụ hôn tiếp theo khắc sâu trên tóc cô. . . . .

Hiasszz, tôi nay nhất định lại phải mất ngủ. . . . .

Ngày thứ hai, Diệp Vị Ương mơ màng bị ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ rọi vào đánh thức. Một mồi hé mị, tia sáng chói mắt khiến mắt cô lờn nửa khép lại, một lát sau cô tránh nơi ánh sáng rọi đến lờn nửa mở mắt ra.

Vừa mở mắt. . . Trời ạ! Cô phát hiện Thanh Phong Tuấn cả người trần truồng nằm bên cạnh, vẻ mặt ngủ rất ngon giấc!

Diệp Vị Ương dường như theo phản ứng bản năng bắn ra ngồi dậy, khẽ động dùng chân bâng tạt bao trùm lại người, không ngờ chắn trên người rơi xuống, cô lập tức kinh ngạc——Thần linh ơi! Dưới chân cô cùng hần. . . . . không một mảnh vải a!

Ai tới nói cho cô biết tối hôm qua sau khi say rượu, bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Nhìn chằm chằm đường nét hoàn mỹ không tì vết trên da thịt Thanh Phong Tuấn, Diệp Vị Ương mất lập tức đỏ bừng! Được rồi, mặc dù không phải lần đầu tiên cùng hần, nhưng. . . . . cô thật sự rất lo lắng vấn đề khác, nhìn trên người mình trải rộng dấu hôn cùng với trên người Thanh Phong Tuấn linh tinh vết cào cấu, cô thật sự rất hoài nghi tối hôm qua bản thân mình chủ động dụ dỗ hần? *Mồ hôi nhỏ giọt* Nếu quả thật vậy, chẳng phải xấu hổ đến phải nhảy xuống Thái Bình Dương sao?

Đang lúc Diệp Vị Ương suy nghĩ lung tung, cố gắng bức mình nhớ lại căn kẽ chuyện tối hôm qua, cố gắng nghĩ xem do người nào chủ động trước, người đàn ông bên cạnh nhìn như ngủ say lại mở miệng——

"Bà xã, em nên học cách sau khi rời giường phải đắp chăn lên người ông xã chứ. . . . ."

—— thanh âm trầm bổng quyến rũ lạ thường! Quay đầu nhìn sang, hai mắt hần lại nhắm như cũ, bộ dáng giống như còn đang ngủ mê.

Diệp Vị Ương trừng to hai mắt, không xác định bản thân có phải vừa nghe nhầm.

" . . . . . Bà xã, tối hôm qua em hành hạ ông xã mình đến sắp chết, bây giờ còn lấy chăn. . . . ." Lần này, Thanh Phong Tuấn hơi mờ ra đôi mắt thâm thúy ánh sao, khoe miệng khi nói những lời này còn vẻ nên độ cong hài lòng, thoạt nhìn tâm trạng không tệ lắm. Nhưng giọng nói lại cổ giả vờ như rất đáng thương, hành động này so với nghiêm túc lạnh như băng trước đó rất không cân xứng nhưng vẫn rất mê người.

Hả? Ý của Thanh Phong Tuấn không phải là. . . . . quả nhiên tối hôm qua do cô chủ động dụ dỗ hần? Trời ạ, mau tìm đồng đậu hũ đến để cô đập đầu đi! Sớm biết cô sẽ không dậy sớm để giờ đây lúng túng tiếp tục giả vờ ngủ không phải là được rồi sao! Thất sách thất sách ah!

—— Trong lòng nghĩ như vậy, Diệp Vị Ương mắc cỡ đỏ mặt, ôm lấy chăn nhích sang một chút, biết điều đem chăn lớn chia cho Thanh Phong Tuấn một chút, nhưng không dám chen người vào chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm thân thể tiếp xúc.

Thanh Phong Tuấn như một mảnh báo ẩn núp, canh lúc cô đang nhích tới gần, đắp chăn rồi muốn lui lại hần lập tức tung mình đem Diệp Vị Ương nhẹ nhàng đặt dưới người!

Lập tức, Diệp Vị Ương cùng lồng ngực lửa lò của hần dán vào nhau! Mặt đỏ đến nhò ra huyết! Đôi mắt to thật sự không biết làm gì chỉ nghiêng mắt nhìn.

Dưới mền tơ mỏng manh, đường cong lưng lung trên người cô bị hắt nhìn không xót một chút gì, Thanh Phong Tuấn cảm giác cả người nóng rang, hắt khàn giọng lầm bầm “ . . . . . Bà xã, chào buổi sáng. Khuôn mặt của em thật giống như táo đỏ, rất đỏ rất đỏ, đỏ đến anh muốn . . . . . Cần một ngủn!”

“A. . . . . Đừng giỡn mà! Tuấn, ngày hôm qua em không tốt, chúng ta đừng làm rộn nữa có được không?” Không hiểu tại sao cô cảm giác cả người mệt rã rời, hệt sự cần ăn chút gì bổ sung lại thể năng.

Nhìn cô mệt mỏi Thanh Phong Tuấn yêu thương điểm nhẹ lên cánh mũi đáng yêu, thỏa hiệp nói: “Được, hôm nay quả thật không nên trễ nải, chút nữa sẽ có thợ trang điểm cùng thợ tạo hình giới nhất đến trang điểm cho em, đừng quên hôm nay mới là hôn lễ chân chính của chúng ta.”

“Hả? Nhưng . . . . . đáng vẻ em thế này sao có thể mặt áo cưới, sẽ bị người ta cười mất. . . . .” Diệp Vị Ương càng nói càng nhỏ thật sự rất mắc cỡ, người đầy dấu hôn mà trong tình hình chung áo cưới dày cộm nặng nề cần có người giúp mới có thể thuận lợi mặc vào.

Thanh Phong Tuấn buồn cười nhũn mảy, xem thường nói: “Vậy thì sao chứ? Vừa vận tuyên bố quyền sở hữu thuộc về anh. Dĩ nhiên, nếu như bà xã thật sự để ý thì áo cưới để anh giúp em mặc.”

“Hả? Không. . . . . Không cần, hãy để thợ trang điểm giúp em” Hiazzz, thay vì để cô gái khác nhìn thấy trống trơn còn tốt hơn không mặc quần áo bị người mình yêu nhìn chăm chăm, như vậy sẽ xấu hổ và ngượng ngùng muốn chết .

“Tốt lắm, tất cả đều do bà xã đại nhân làm chủ. Để anh ra ngoài xem bọn họ chuẩn bị bữa sáng xong chưa.” Thanh Phong Tuấn vừa quan tâm nói vừa mặc quần áo xem đây như nơi không người, hắt thật ra không phải muốn xem bữa sáng chuẩn bị xong chưa mà muốn xem tất cả chi tiết chuẩn bị cho buổi hôn lễ thỏa đáng chưa, hắt đã nói muốn tổ chức một hôn lễ lãng mạn khiến Diệp Vị Ương cả đời khó quên.

Sau khi Thanh Phong Tuấn ra ngoài, Diệp Vị Ương ôm lấy mền tơ đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ ——

Hả! Du thuyền lúc nào thì cập bờ rồi? Cách đó không xa biển rộng vẫn trong veo như cũ, nhưng hấp dẫn tầm mắt nhất vẫn là. . . . . địa phương du thuyền cập bến, nơi đó kiến trúc cao lớn lộng lẫy giống như. . . . . tòa thành?

Không để Diệp Vị Ương nghi ngờ quá lâu, mấy giây sau các cô gái Tây Phương bỗng nhiên tiến vào, không cho cô thời gian thẹn thùng, ngay lập tức giúp cô thay quần áo, chỉ chốc lát sau cô đã mặc bộ váy cưới màu trắng tinh khiết.

Cũng vào lúc này cửa phòng lần nữa bị mở ra, Thanh Phong Tuấn đi đến, vui vẻ ngồi xuống trên ghế sa lon bên cạnh, dùng giọng khàn khàn nuông chiều nói: “. . . . . Bà xã xinh đẹp, mau xoay người lại để anh nhìn em một chút nào.”

Nghe được giọng nói hắt truyền đến, Diệp Vị Ương hướng về phía gương mỉm cười, không để ý dấu hôn chói mắt trước ngực, cô chậm rãi xoay người kéo theo làn váy, từng bước từng bước khuôn mặt mang theo nụ cười hạnh phúc đi đến hướng hắt.

Mà cũng chính lúc này cô mới phát hiện Thanh Phong Tuấn toàn thân cũng rực rỡ hắt lên! Hắt mặt áo bành tô cực kỳ vừa người, tôn lên gương mặt anh tuấn làm cho người ta mê muội. . . . .

Thanh Phong Tuấn trong mắt Diệp Vị Ương quả thật rất sáng chói ——

Giờ phút này Diệp Vị Ương đang chạy về hướng hắt, váy áo đung đưa như trăm hoa đua nở! Trên dưới cân xứng phối hợp lựa mông, thiết kế cùng tạo hình đặc biệt làm cô như một đóa bách hợp thanh tân, nở rộ lóa mắt! Đặc biệt là đôi mắt to tràn đầy sức sống trên mặt cô, nhất thời nức nở khiến người ta không thể dời tầm mắt!

“. . . . . A, bà xã, em thật sự rất đẹp làm anh tưởng có tiên nữ hạ phàm đây. . . . .” Thanh Phong Tuấn tự đáy lòng ca ngợi.

Ở thời điểm Diệp Vị Ương cách hắt chỉ có ba bước, hắt đột nhiên vươn tay kéo nhẹ cô, cánh tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh, hít một hơi dài hương thơm trên người cô, mới cười lớn ôm cô đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng ra ngoài, Diệp Vị Ương mới cảm giác được nơi này còn đẹp hơn so cô tưởng tượng!

Vì là một hòn đảo biệt lập đương nhiên không dễ dàng có xe thể thao, cho nên Thanh Phong Tuấn giống như làm ảo thuật để Diệp Vị Ương thấy được cỗ xe ngựa hoa lệ chỉ có công chúa Bạch Tuyết mới có!

Không đợi cô phục hồi sau kinh ngạc, Thanh Phong Tuấn đã như vương tử dịu dàng kéo cô lập tức ngồi lên xe. Chỉ chốc lát sau bọn họ đi tới một sân khấu được trang trí tinh xảo. Phía trên có rất nhiều nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đứng xếp hàng đợi sẵn.

Muốn lên sân khấu cao thế kia cần phải đi lên một đoạn bậc thang thật dài, Diệp Vị Ương mặc áo cưới cô dâu hết sức không tiện, mỗi lần cất bước đều rất khó khăn, lúc này Thanh Phong Tuấn đứng sau lưng dứt khoát khom lưng bế ngang cô lên! Trước mặt đám đông lại có hành động thân mật Diệp Vị Ương tim đập cuồng loạn, gương mặt trắng mịn cũng chuyển đỏ!

Mãi cho đến lên sân khấu, Thanh Phong Tuấn mới nhẹ nhàng đem cô gái trong ngực để xuống. Nhưng bàn tay thủy chung không dịch chuyển, dịu dàng vòng qua eo cô, kéo cô đi đến chính giữa sân khấu.

Nhiếp ảnh gia Phương Tây bên cạnh có một nữ trợ lý giúp việc, cô phong tình vận chùng sai bước đến nhiệt tình giúp Thanh Phong Tuấn sửa sang lại quần áo, còn Diệp Vị Ương thì hoàn toàn không để ý.

Đại mỹ nữ Phương Tây con ngời xanh như hổ phách không ngừng phóng điện về phía Thanh Phong Tuấn, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, cô dùng việc giúp chỉnh sửa quần áo cổ ý giả bộ lễ nhẹ lên thân thể Thanh Phong Tuấn.

Chắc chắn. . . . . Diệp Vị Ương thấy vậy mở to hai mắt nhìn! Cô gái này thật sự. . . . . quá ngông cuồng đi chứ? Mặc dù đã từng nghĩ, người đàn ông anh tuấn như Thanh Phong Tuấn rất được nhiều cô gái yêu thích, bình thường nhất định có rất nhiều cô gái chủ động lấy lòng hắn rồi?

—————Nghĩ đến điểm này, dưới tình huống Diệp Vị Ương không cảm nhận được, môi đỏ mọng kiêu diễm đã úy khuất cong lên giống như món đồ mình yêu thương nhất bị người khác nhìn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Động Mệ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Hôn lễ thể kỷ của Thanh Thiếu! Hàng đêm ôm nhau ngủ, rốt cuộc mập mờ tiến hành !

Có thể Thanh Phong Tuấn phát hiện Diệp Vị Ương rầu rĩ không vui cũng có thể không chịu nổi nữ trợ lý giúp chỉnh sửa cổ áo thôi mà cũng trì trệ, thật sự rất ghét mùi nước hoa nồng đậm trên người đối phương thổi đến, hắn vẫn chỉ thích mùi thơm hoa bách hợp thanh nhã trên người bà xã mình thôi! Thanh Phong Tuấn lập tức không vui nhũn mảy, suy nghĩ có nên tháo ra mặt nạ thân sĩ không khách khí đẩy ra cô gái làm việc không cần thiết trước mắt ra!

Mất thấy vẻ mặt chú rể thay đổi, mấy nam nhiếp ảnh gia Phương Tây vội vàng kéo nữ trợ lý "Vui đến quên cả trời đất" trở lại! Chú rể là kim chủ của bọn họ, có thể đến nơi này chụp hình kết hôn cho Thanh Phong điện hạ là chuyện vô cùng vinh hạnh mới có được, bọn họ tuyệt đối không được đắc tội.

—————Những đạo lý căn bản này bọn họ đương nhiên hiểu, nhưng. . . . . hiazzzz, lại thêm một người đáng thương vô ý chọc giận Thanh Phong Tuấn rồi !

Những người đó vốn được Thanh Phong Tuấn gật đầu đồng ý mới cất bước giúp đỡ cô dâu chú rể chụp ảnh, nội dung công việc tuyệt đối nghiêm túc không có chữ bôi hoặc khinh bạc, nhưng. . . . . khi bàn tay nhiếp ảnh khác không cẩn thận đụng phải cánh tay mang bao tay ren trắng của Diệp Vị Ương, Thanh Phong Tuấn ánh mắt lạnh như băng phần nộ lập tức phóng đến, hắn vô cùng không vui tuyên bố: "Tất cả tránh ra cho tôi, nơi này không cần các người nữa!"

Nhiếp ảnh gia đáng thương căn bản không biết mình làm sai chuyện gì nhưng vẫn hết sức cung kính lui xuống.

Diệp Vị Ương nhìn hắn, lúc trước vì cô gái Phương Tây tiếp xúc thân mật mà không vui hoàn toàn không còn tồn tại. Bởi vì cô không thể ngăn cản những cô gái khác ngưỡng mộ người đàn ông ưu tú này nhưng giờ khắc này cô nhìn thấy trong mắt hắn tất cả đều là yêu độc chiếm xen lẫn bá đạo. Nếu như cô vẫn chưa yên tâm, vậy cô cũng quả để tâm chuyện vụn vặt rồi.

Thanh Phong Tuấn đứng lúc bày ra bộ dạng bá đạo không chỉ không làm Diệp Vị Ương chán ghét, ngược lại thậm chí trong lòng âm áp lạ thường. Cô chỉ có thể cười nhạt lẳng lặng nhìn hắn thật lâu.

" . . . . . Ha ha, bà xã, em nên nhìn anh như vậy, tốt nhất sau này mỗi một ngày tỉnh dậy anh đều có thể nhìn thấy em ở bên cạnh nhìn anh, anh chỉ cần nhắc tay là có thể nắm được tay em, khoảng cách như thế rất an toàn. Đó chính là hạnh phúc mà anh hằng mong." Thanh Phong Tuấn không phải tình thánh, ngược lại nhiều năm trước hắn còn là kẻ ngốc trong tình trường nhưng hiện tại hắn lại nói ra những lời yêu thương động lòng người.

Diệp Vị Ương mặt ửng hồng, thấp giọng dò hỏi: "Tuấn, anh vừa rồi thật hưng dữ, là . . . . . ghen tị sao? Vì những người đó đụng trúng tay em?" Nếu như là vậy, vì cảm nhận của ông xã cô sẽ cẩn thận một chút, cô biết hắn sẽ không giận lấy sang cô nhưng vậy quá úy khuất người khác, phải gánh chịu tức giận một cách vô cơ.

Lời cô nói làm Thanh Phong Tuấn có chút lúng túng, hắn ngừng đầu nhìn lên bầu trời bao la xanh thẳm, ho khan một cái, sau đó không được tự nhiên trả lời cô: " . . . . . Đúng vậy, em hiện tại là bà xã của anh, anh sao có thể để người đàn ông khác đụng vào em chứ." Hắn nói như đương nhiên rồi lại cẩn thận sợ mình quá bá đạo sẽ hù dọa cô chạy mất. Đồng thời, hắn rất không quen cảm giác ghen tị, ở trước mặt bà xã đại nhân bị nhìn thấy rõ ràng thật sự quá mất mặt.

Diệp Vị Ương nhẹ nhàng cười thành tiếng, thanh âm thanh thúy quanh quẩn bên cạnh Thanh Phong Tuấn, làm khuôn mặt luôn nghiêm túc lạnh lùng cũng bị lấy nhàn nhạt hồng phần. Chỉ nghe bà xã vì muốn an lòng rất thẳng thắn nói: "Tuấn, thật ra thì. . . . . vừa rồi em cũng ghen tị cho nên chúng ta huê nhau đi nha! Ha ha. . . . ."

Cô đang cười cười nhưng không ngờ Thanh Phong Tuấn bỗng nhiên lại. . . . . tiến về phía trước, bàn tay to mềm mại thon dài trắng nõn nắm lấy cằm dưới của cô, Diệp Vị Ương vẫn chưa kịp thấy rõ trong mắt hắn sao lại lóe lên tia sáng nóng rực, chỉ thấy khuôn mặt hắn vù một cái đã đến gần. . . . .

Khi tâm tư cô đang rơi vào trong mắt đen thâm thúy, lập tức cảm giác được đôi môi ấm áp đã đặt lên môi cô! Ack . . . . . Hắn. . . . . vừa hôn cô! Đường như vẫn không đủ lập lại dịu dàng trên trục đường nét môi cô. . . . .

“ . . . . . Bà xã,lúc anh hôn em cho dù anh biết đôi mắt em mê người cỡ nào nhưng có phải không nên dùng ánh mắt vô tội đó nhìn anh? Đôi mắt to xinh đẹp này có phải thích hợp nhắm lại hay không? Bằng không. . . . . hiazzzz,anh làm sao tiếp tục hôn đây? Muốn hôn lại không thể hôn cảm giác thật sự rất khó chịu. . . . .” Thanh Phong Tuấn cuối cùng kết thúc nụ hôn dài hơi,nhẹ giọng nỉ non bên tai cô,thanh âm trầm thấp như đang tâm sự với người mình yêu nhất.

Tâm trạng hiện tại của hắn đặc biệt tốt bởi vì chỉ cần ôm lấy cô,hôn môi cô,xúc cảm mềm mại đó làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào.Không có ai được vận khí tốt như hắn,có được bà xã dịu dàng động lòng người như cô!

Từ hôm nay trở đi cô được dán lên nhãn Thanh Phong thế gia chân chính thuộc về hắn! Cảm giác này từ đầu lan tràn đến từng tế bào trên người hắn,rất thoải mái tốt đẹp!

Không biết trong lòng hắn đang cuộn sóng,Diệp Vị Ương sau khi nghe hắn trêu chọc thì biết điều nhắm hai mắt lại,mặt đỏ bừng.Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng,nếu như không phải hai tay Thanh Phong Tuấn vẫn vòng lấy eo cô,cô nghĩ. . . . . mình sẽ trực tiếp té xỉu. . . . . Đó là mùi vị hạnh phúc!

Thân thể cô bị hắn siết chặt vào trong ngực không chút kẽ hở,cảm nhận được nơi nào đó ở nửa người dưới của hắn lập tức trương to lạ thường,cô kinh ngạc lập tức mở mắt ——

Mặt tràn đầy nghi ngờ hỏi thăm,thậm chí có phần e lệ mà hắn cũng đang nhìn cô,mặt lại tà ác có phần say mê,sau đó hắn lần nữa cúi đầu rù rì bên tai cô: “ . . . . . Bà xã,biết anh hiện tại có ý xấu gì không? Không sai. . . . . anh muốn em,hiện tại điên cuồng muốn có em. . . . .”

Thanh âm lúc trầm lúc bổng của Thanh Phong Tuấn khiến Diệp Vị Ương ngượng ngùng không thôi.

Đôi mắt trong veo của cô thoáng cái mở thật lớn,nhiếp ảnh gia chỉ mới lui ra một chút chứ chưa rời khỏi hiện trường nha!Tuấn,không phải anh muốn làm ở đây chứ?

Thanh Phong Tuấn nheo lại trông mắt đen sâu thăm nhìn dáng vẻ Diệp Vị Ương xinh đẹp mê người đang sợ hãi,hắn thích thú cười rộ lên! Về mặt bà xã hắn thật sự rất phong phú . . .thú vị . . .thú vị . . .cuộc sống sau này có cô bên cạnh nhất định sẽ không còn tịch mịch.

“ . . . . . Bà xã,không trêu chọc em nữa,anh tin nhiếp ảnh gia vừa rời liên tục nhất play,nhất định đã chụp lại được khoảnh khắc em then thùng đáng yêu,hiện tại anh tuyên bố buổi chụp ảnh chính thức kết thúc,chúng ta bắt đầu đi du lịch hưởng tuần trăng mật nào! Đây không phải nơi chúng ta dừng lại,mà chỉ là trạm thứ nhất trong hôn lễ của chúng ta.” Thanh Phong Tuấn vừa nói,khóe miệng khẽ nhếch.

Du lịch trăng mật? Một nơi xinh đẹp thế này chỉ là trạm thứ nhất tân hôn thôi sao? Diệp Vị Ương nghi ngờ nhú lại đầu lông mày,Thanh Phong Tuấn rốt cuộc muốn tạo cho cô bao nhiêu niềm vui đây?Cảm giác hắn bây giờ thật biết quan tâm cùng người lạnh lùng điên cuồng làm việc tưởng chừng hai người.

Cứ như vậy,Diệp Vị Ương mặc áo cưới một lần nữa ngồi lên du thuyền tư nhân,cùng Thanh Phong Tuấn đến một tòa thành khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Hôn lễ thế kỷ của Thanh Thiếu! Hàng đêm ôm nhau ngủ,rốt cuộc mập mờ tiến hành ! (5)

Lại qua một ngày mới,Thanh Phong Tuấn đưa Diệp Vị Ương đến địa điểm tiếp theo hưởng tuần trăng mật,bay đi đến nước Pháp nổi danh”thành phố lãng mạn”cùng nhau hẹn hò,nghe nói nơi Diệp Vị Ương muốn đến là vườn hoa lavender lớn thứ hai trên thế giới

Vườn hoa Lavender hàng năm chỉ đến thời điểm tháng sáu đến tháng tám mới mở ra cho người ta đến thăm,ngàn vạn đóa hoa màu xanh,màu tím,màu hồng phấn , màu trắng được trồng theo một hàng dài,theo gió lay động xinh đẹp cực kỳ! Hấp dẫn nhóm lớn du khách từ ngàn dặm xa xôi mà đến.

Thanh Phong Tuấn cùng Diệp Vị Ương đón gió hiu hiu,nắm tay lẫn nhau đi dạo trong biển hoa.Cảm giác mười ngón tay khấu chặt khiến trong lòng đối phương cảm thấy ấm áp.Thật muốn nắm tay thế này đi suốt cả đời.

“Vị Ương,chờ đến khi trở về,em có phải quan tâm tiểu tử thú kia nhiều hơn anh không?” Thanh Phong Tuấn nheo lại đôi mắt thâm thúy,khóe môi gọi cảm mang theo chút nụ cười,làm bộ như thuận miệng hỏi.

Thật ra Diệp Vị Ương trả lời thế nào cũng không quan trọng chỉ cần cô luôn ở bên cạnh hắn là được.Hơn nữa hắn hỏi chỉ muốn cô thả lỏng cười vui vẻ mà thôi. Dù sao ngồi xe từ khách sạn tới hoa viên này tốn một khoảng thời gian khác dài,Diệp Vị Ương bị say xe,trạng thái tinh thần không được tốt,hắn có chút lo lắng.

Quả nhiên nghe xong lời hấn,Diệp Vị Ương nhếch miệng cười,môi mấp máy trên mặt thoáng hiện hai lúm đồng tiền,mái tóc dài đen nhánh tung bay như hoa tiên tử,cười hỏi ngược lại hấn: “Tuấn,anh ăn đấm của cục cưng sao? Ha ha,không lẽ đây là nguyên nhân anh không cho cục cưng đi cùng chúng ta sao? Bảo bối nhất định rất tức giận.Haizzz,lần này anh quá ấu trĩ rồi,hôn lễ của chúng ta sao có thể bỏ rơi cục cưng?”

Diệp Vị Ương vui vẻ cười nói,cảm giác trước đó say xe choáng váng như một loại ảo giác,cô lập tức khôi phục sức sống! Thanh Phong Tuấn khó kìm lòng nổi in lại nụ hôn lên trán cô,dịu dàng nói: “Coi như thế đi.Tiểu tử kia biết điều biết cha hấn đã bỏ lỡ biết bao nhiêu thời gian,hấn không biết xấu hổ còn tới đây làm kỳ đà sao.” Chọc được cô cười mới là điểm mấu chốt.Cô và cục cưng hấn đều yêu.

“Tuấn,anh yên tâm,em và cục cưng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh!” Đôi mắt cô lấp lánh như sao trên bầu trời chói mắt cực kỳ,lời hứa hẹn bật ra lại rất thành! Cuộc đời này,ông trời đã ban cho hấn cô và cục cưng,nên hấn nhất định phải thật quý trọng!

Gió dần dần lớn hơn,Thanh Phong Tuấn nhìn Diệp Vị Ương mặc quần áo mỏng manh,hấn cởi xuống áo khoác của mình dịu dàng choàng lên trên vai cô,tay không có lập tức rút lui mà rất tự nhiên trượt xuống quãng qua eo nhỏ,nửa ôm cô vào người bước chân cũng chậm đi,hai người chậm rãi đi về phía trước.

Dường như cảm nhận được nội tâm hấn không ổn định,Diệp Vị Ương hỏi: “Tuấn,anh làm sao vậy?” Cô muốn đem tay mình nắm lấy lòng bàn tay ấm áp của Thanh Phong Tuấn,ngẩng đầu lại nhìn thấy đôi mắt nóng rực! Nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy Diệp Vị Ương cảm giác mình đã bị hòa tan. . . . .

Thanh Phong Tuấn trong mắt không biết lúc nào châm lên ngọn lửa hoa mỹ,hấn chậm rãi nói: “. . . . . Vị Ương,bà xã của anh,người phụ nữ của anh,tình cảnh này anh thật sự rất muốn. . . . . hôn em” Lần này bất kể có bao nhiêu du khách đang ở đây hấn vẫn muốn hôn lên đôi môi anh đào của vợ hấn.

Hơi thở nóng bỏng quanh quẩn tại vành tai nhạy cảm của Diệp Vị Ương,làm Diệp Vị Ương đỏ mặt thở hổn hển,cô không nhịn được cười khẽ đưa tay xoa xoa lỗ tai của mình,muốn trốn vào trong ngực hấn nhưng cô không biết động tác đơn thuần kia càng khiến người ta nhớ nhung,Thanh Phong Tuấn đã cúi đầu ngậm lấy đôi môi thơm mềm. . . . .

Hôn lướt qua đường cong đôi môi Diệp Vị Ương,cuối cùng dùng lưỡi linh hoạt vòng quanh đầu lưỡi mềm,khẽ mút hôn vào trong miệng .Nụ hôn của hấn lưu luyến trên môi cô không nở rời đi.

Thanh Phong Tuấn nở nụ cười khó được mang mờ ám lăm bằm nói: “. . . . . Vị Ương,em rất đẹp.”

Hấn rất thích dáng vẻ cô ngượng ngùng đỏ mặt.

Đúng,không biết một khắc đẹp đó bị bao nhiêu người dùng cameras chụp lại,nhưng Thanh Phong Tuấn tuyệt không quan tâm.Có thể ở trước mắt người đời tuyên bố hạnh phúc của hấn,hấn thật vui không gì sánh bằng.

Chỉ thấy lông mi Diệp Vị Ương hơi rung lên,vì động tĩnh mà ngượng ngùng làm Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa động lòng.

Hấn lần nữa hôn cô mà cô cũng bắt đầu vứt bỏ hết thảy,bắt đầu vụng về đáp lại hấn,hơi thở hai người hòa quyện lại với nhau ở giữa biển hoa!

Thanh Phong Tuấn nắm tay cô,đặt ngay bị trí tim.Thanh âm của hấn ôn nhu mà mê mẩn còn hơi khàn khàn: “Rất ngọt. . . . . em rất ngọt. . . . .”

Diệp Vị Ương hai tròng mắt mở to chăm chú nhìn Thanh Phong Tuấn,cô thờ dốc mềm nhũn cọ nhẹ lên tai hấn,mặt đã nóng lên.Đầu lưỡi ẩm ướt bắt đầu liếm láp tỉ mỉ đường cong vành tai mềm mại khiến Diệp Vị Ương không nhịn được thở hổn hển.

Cô chỉ cảm thấy bây giờ rất an tâm dù có bỏ lại cả thế giới củo cũng tình nguyện,chỉ cần. . . . . có hấn bên cạnh!

Trong không khí mang theo ám áp ngọt ngào.Trên môi,trên gáy,vành tai đều nóng rực.Cánh môi Diệp Vị Ương vì gió mà lạnh lẽo bị Thanh Phong Tuấn liếm láp mà nhẹ nhàng mở ra đẩy lên ngọn lửa thiêu đốt người Thanh Phong Tuấn.Hồ hấp của hấn dần trở nên rối loạn,rất cục Thanh Phong Tuấn không nhịn được nhỏ giọng nguyên rủa: “Chết tiệt,anh muốn nhanh trở về khách sạn. . . . .”

Ngừng một chút,hấn lại nói: “Bà xã,nếu không. . . . . anh ôm em thế nào?” Biết cô xấu hổ trong tròng mắt thâm thúy nồng đậm nụ cười,thình thoảng không quan tâm thân phận địa vị ở trước mặt mọi người làm chút chuyện điên cuồng thật ra cũng không tệ,ít nhất trong trí nhớ sẽ lưu lại vĩnh viễn một hồi ức lãng mạn!

“Ack . . . . . Không cần,nơi này nhiều người như vậy! Không cần anh ôm” Diệp Vị Ương mặt đỏ bừng,kéo cánh tay Thanh Phong Tuấn nhỏ giọng đáp trả hấn.

“Vậy không cần anh ôm sao?Ủm,thất vọng quá đi.” gương mặt anh tuấn của Thanh Phong Tuấn cố ý giả bộ mất mát.

“Hả? Vậy. . . . . anh công em đi!” Diệp Vị Ương đỏ mặt chịu thỏa hiệp.

Thanh Phong Tuấn cười gât đầu,hấn lập tức ngồi xổm xuống chờ Diệp Vị Ương nhẹ nhàng ngồi lên người,hấn mới từ từ đứng lên,trên lưng hấn tăng thêm một phần sức nặng hạnh phúc.

“Tuấn,anh công em qua kia xem Lavender màu tím đi!” Diệp Vị Ương nhẹ nhàng tựa đầu dán tại cổ Thanh Phong Tuấn nhỏ giọng nói.Cô sợ lớn tiếng sẽ phá hỏng cảm giác tốt đẹp lúc này.Thật ra không có gì có thể hạnh phúc bằng lúc này.

“Được,anh sẽ công em qua đó.”

Thanh Phong Tuấn cứ thế đeo Diệp Vị Ương,dọc theo đường đi vừa nói vừa cười cho đến một chỗ nở rộ Lavender màu tím,sau đó hắn nhờ người chụp hình hộ! Trong hình hắn cõng cô,hai người mỉm cười nhìn nhau! Mà bối cảnh Diệp Vị Ương cũng rất thích,trừ những đóa hoa xinh đẹp ra xa xa còn có tàng cây lớn cùng bầu trời xanh bao la!

“Tuấn,em yêu anh.” Giọng cô dịu dàng tựa như gió trong không trung.

“Vị Ương,anh cũng yêu em . . . . .” Giọng của hắn mang theo mùi hoa lấp đầy cả trái tim . . . . .

Hắn dùng cuộc đời của mình thề,hắn luôn ở bên cạnh cô,bảo vệ cô,che chở cô....cho đến một khắc trước khi chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Bảo Bối ác ma, tiêu diệt tình địch, hung hăng chinh cha! [1]

Lại nói Thanh Phong Tuấn nắm chặt thời gian cùng Diệp Vị Ương” Bồi dưỡng tình cảm”ôm ôm ấp ấp,về phía thiên tài bảo Bối cũng không còn nhân rồi!Sau khi bảo bối thiên tài tới tập đoàn Phản Quang, cái miệng đáng yêu của cậu há thành hình chữ O luôn!

Trời ạ! Đồ sộ thật đấy,công ty cha cậu quá cao a,đoán chừng ít nhất cũng tới mười mấy tầng! Mẹ nó,thế này thì bao nhiêu là tiền. Cha cậu thực sự quá giàu có rồi?!

Được! Vậy cậu sẽ đem toàn bộ tiền của mình cho mẹ dùng,sau đó cha sẽ đem toàn bộ tiền cho cậu dùng, hắc!

Thời gian nghỉ trưa đặc biệt có rất nhiều loại người ra ra vào vào,có người đi dùng cơm,rồi lại có người đã ăn xong định trở về công ty nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục làm việc. Thiên tài Bảo Bối đi cùng những người này cào cào cửa kính xoay tròn.

Vóc người cậu nhỏ nhỏ,trên vai vắt một túi sách trông vô cùng đáng yêu. Thật ra hôm nay cậu tới là để gây chuyện,lần đầu tiên tới công ty của cha nhất định phải khiến người có ấn tượng sâu sắc mới được.

Cậu kéo mũ lưỡi chai thấp hơn một chút,lấy đi cặp sách. Hắc hắc,trong cặp sách không phải sách nhưng tất cả đều là bảo bối do cậu nghiên cứu ra.

Thiên tài Bảo Bối lợi dụng kĩ thuật hacker tra được hiện tại công ty của Thanh Phong Tuấn đang sử dụng thiết bị bảo vệ,cậu dựa vào kĩ xảo cộng hưởng kim loại mà tiểu Ngân dạy,lên Thanh Phong Tuấn mua trực bánh xe biến tặc loại siêu cường bảo vệ,nghiên cứu chế tạo một người máy rất nhỏ điều khiển từ xa.

Ừm,hiện tại cha hắn đang cùng mẹ ân ái,cậu nhăm chán tìm chút trò giết chút thời gian.

Kết quả thiên tài Bảo Bối nhẹ nhàng nhấn nút một cái,cảnh vệ của tòa ao ốc lập tức cảnh giác,các cô ở đại sảnh và nhân viên bảo an loạn thành một đoàn.

Có người vội vàng chạy đi kiểm tra thiết bị bảo vệ,có người chạy đi kiểm tra bảo dưỡng điều tra nhân vật khả nghi,cũng có người suy nghĩ có nên gọi điện thoại báo cho đại tổng tài Thanh Phong Tuấn về cục diện hỗn loạn khó nghĩ có thể xảy ra hay không.

Nhưng nghe một cô ở đại sảnh nói Thanh Phong Tuấn trước khi rời đi có phân phó,cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được phép quấy rầy hắn!

Hắc hắc, thiên tài Bảo Bối nghe được liền cười, ít nhất điều này cũng chứng minh rằng mẹ trong lòng cha vẫn rất có trọng lượng.

Tất cả nhân viên làm việc cũng rời lên hết cả, không ai đi vào vị trí tiếp đón trước đại sảnh nữa, không có bảo an trông chừng,thiên tài Bảo Bối nghênh ngang tiêu sái đi vào thang máy,cậu không chút suy nghĩ nhấn vào tầng cao nhất,chín chín. Thật lâu,nơi làm việc của cha cậu nhất định ở trên cùng,vì trên cao mới có thể nhìn thấy phong cảnh khắp thành phố.

—————Hỏi vóc dáng cậu nhỏ thấp đáng yêu làm sao có thể với lên mở chốt quay tay của thang máy ư? Thật ra cậu đã sớm tính toán trước rồi, trong cặp có mang theo một cây gậy plastic có thể gấp được,bên trong rỗng ruột,cậu mang theo vô cùng nhẹ nhàng,tạm thời xem nó làm tay của cậu có thể tùy thời mang ra sử dụng.

————— Thiên tài Bảo Bối cũng không lo lắng rằng nhân viên bảo an sẽ chụp được hình của cậu, bởi vì hôm nay cậu đội mũ lưỡi trai đã qua quá trình cải tạo đặc biệt,vành nón trong suốt có tác dụng khuếch tán hiệu quả,nếu như thông qua camera.....công cụ này căn bản không thể thấy được người cậu,nhiều lắm cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh mũ của cậu,dĩ nhiên điều này ít nhất cũng phải năm giờ sau mới có thể cho thấy hình ảnh,bởi vì cậu ở

đây trong vòng năm giờ giống như trong suốt không tồn tại.

——Đây là phát minh hạng nhất của tiểu khoa học cậu đã phát minh,nếu như công bố ra ngoài nhất định sẽ gây nên chấn động lớn, như vậy tên của con trai thiên tài là cậu sẽ nổi tiếng khắp thế giới,sẽ có rất nhiều nhà khoa học vĩ đại thế hệ trước tìm gặp cậu.

Sau khi cửa thang máy mở, thiên tài Bảo Bối gài cố định mảnh giấy kém lên đầu gây plastic,cắm vào khe cửa,nhẹ nhàng đi qua đi lại vài vòng,cửa liền mở ra!Rất nhẹ rất nhẹ đẩy ra, ai thế?!Bên trong thậm chí còn có cả mỹ nữ!

Được rồi,người phụ nữ này thiên tài Bảo Bối đã từng gặp qua lúc đi tới trường tìm mẹ,cũng hông phải một người phụ nữ hời hợt hư hỏng là học sinh của mẹ cậu!Trên báo chí nói,cô ta là bạn gái cuối cùng của cha? Bà xã tương lai nữa chứ?

Hừ! Cô gái này có thể tùy tiện ra vào phòng làm việc của cha cậu sao? ikienthuc.org

Ngất! Cô gái này lại có thể ngồi ở chỗ của cha cậu ngủ thiếp đi?

Được rồi,hon phân nửa là tình địch của mẹ rồi,vậy thì nhân cơ hội này dọn dẹp một chút.

Thiên tài Bảo Bối lại một lần nữa đưa tay về phía “Túi đồ bảo bối” của mình,cậu lấy từ bên trong ra một hộp hương liệu, mở ra, sau đó bỏ lên bàn, ở độ cao nàu cạy cùng Vương Tuyết ngừ.

Hắc,cậu đưa hương liệu cuống phía trái mũi để cho cô ta hít vài hơi.

OK, hiện tại cô ta ít nhất cũng phải ngủ thêm nửa giờ nữa mới tỉnh lại! Nửa giờ đủ cho cậu làm rất nhiều chuyện nha!

Thiên tài Bảo Bối liếc mắt khắp nơi,phát hiện Vương Tuyết có gọi điểm tâm nóng hổi nhưng cô gái này lại ngủ thiếp đi,không ăn thật là tiếc! Ai da.....vừa lúc đang đói bụng!

Ăn! Ăn! Ăn!.....

Thiên tài Bảo Bối ăn hon phân nửa,sau khi ăn xong nhị lại gương mặt như hoa như ngọc của Vương Tuyết, cô gái này làm sao có thể câu dẫn cha cậu vậy? Tại sao có thể là địch của mẹ cậu? Tại sao còn đi học mà đã yêu sớm như vậy? Quá không ngoan,dùng bánh ngọt vẽ con rùa đen trên mặt cô ấy đi!

Hừ,cậu ở trước mặt mẹ Diệp Vị Ương là một tiểu thiên sứ vô hại nhưng ở trước mặt người khác lại là một tiểu ác ma thấp phân yêu nghiệt!

Thiên tài Bảo Bối nói là làm ngay,một lần nữa bỏ lên trên bàn làm việc,sau đó bê chiếc bánh ngọt chỉ dư được gần một nửa rất nghiêm túc vẽ.

Khoảng sau mười phút,thiên tài Bảo Bối nghiêng đầu thưởng thức kiệt tác của chính mình,ai da, miễn cưỡng tạm được, sớm biết thiếu một chút bơ thì vừa này đã ăn ít hơn một chút.

Ha ha, sau khi cô gái này tỉnh dậy phát hiện đồ ăn của mình không biết bị người nào ăn mà một miếng cũng không còn,liệu có giật mình sợ hãi không nhì!Hừm, hi vọng rằng tốt nhất cô ấy cho rằng mình đã gặp quỷ.

Bước kế tiếp làm gì đây? Thiên tài Bảo Bối lại buồn chán,cậu lại tiếp tục nhìn Vương Tuyết chăm chăm,càng nhìn càng không vừa mắt.

Chắc chắc,cô gái ham hư vinh này làm cao có thể bắt chước giống mẹ thân yêu của cậu được? Rõ ràng khuôn mặt của cô ta cũng không hợp với mái tóc dài thẳng. Hay nhân tiện tạo một kiểu tóc mới cho cô ấy đi?

Được! Lần đầu tiên tới phòng làm việc của cha,vậy thì phải nhanh tay một chút,tạm thời làm một con ong mặt nhỏ cần cù đi,thế là một lần nữa Thiên tài Bảo Bối lại đưa tay vào túi đồ bảo bối,lần này không có lấy ra thứ đồ cao cấp gì,chỉ lấy ra một cái bật lửa bình thường.

Được rồi, không có máy uốn tóc chuyên nghiệp,không còn cách nào khác phải dùng bật lửa làm thay rồi. ....!

Ủm, thiên tài Bảo bối đột nhiên thấy Vương Tuyết rất hạnh phúc,kinh nghiệm cắt tóc đầu tiên của cậu lại trả nghiệm ở trên người cô!

Một! Hai! Ba! Bắt đầu! Thiên tài Bảo Bối cũng không phai người không biết nói đạo lý không biết nhân tính,cậu không đem tóc của Vương Tuyết đốt rụi,mà rất có kĩ thuật lấy tốc độ thật nhanh lướt chiếc bật lửa qua cách cự ly hoặc xa hoặc gần, vì vậy cứ như thế.....

Ha ha ha.....Cuối cùng tóc Vương Tuyết vẫn còn. Nhưng.....ngắn một cách nghiêm trọng còn có chút mùi khét khó ngửi, hon nữa sau khi bị nóng quá lại trở nên mất tự nhiên xoắn mất rồi! Ai yo yo, trào lưu mới nhất, kiểu tóc mới nhất!

Được rồi, thiên tài Bảo Bối cũng biết thủ nghệ của cậu dở nhưng mà cậu đã tận lực xuống tay rất lưu tình.

Thiên tài Bảo Bối cuối cùng cũng đánh giá tóc của Vương Tuyết nói như thế này : chắc chắc, một đầu tóc đen dài thẳng mềm mượt vô cùng nhu thuận chỉ cần cải tạo một chút đã trở thành chó lông quăn,cô gái này đi ra đường có ảnh hưởng tới bộ mặt của thành phố không? Về đến nhà có dọa người nhà chết khiếp không? Cầu nguyện một chút.....

Sau khi cải tạo Vương Tuyết xong, thiên tài Bảo Bối không có việc gì làm, dù sao cũng mong cha hòa nhã lúc chính thức gặp mặt, không bằng trực tiếp

đi thẳng vào biệt thự của ông ta đi, địa chỉ lần trước cậu đã sớm tra được rồi hi hi. ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Bảo Bối ác ma, tiêu diệt tình địch, hung hăng chinh cha

Nếu như nơi sống riêng của cha khiến cậu hài lòng sẽ được cộng điểm ngay, không keo kiệt sẽ cộng điểm, cộng thật nhiều điểm, rất nhanh đến một trăm điểm thôi. Ngược lại thật sự quá tệ thì. ....haizzz, vậy thì chỉ có thể nhịn đau mà tiếp tục trừ điểm! Hừ, nếu vậy thì mất luôn sáu mươi điểm, dù có phong độ hơn nửa cũng không đủ điểm, mà không đủ điểm cậu sẽ kéo mẹ về Bắc hải đảo tìm cha nuôi, không cần cha ruột!

Nghĩ vậy, thiên tài Bảo Bối liền nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc Thanh Phong Tuấn.

Trước khi đi, cậu còn phá luôn đoạn mật mã bảo mật nhất trong máy tính của Thanh Phong Tuấn, xem xong thần không biết quỷ không hay chạy ra ngoài, tiện tay lấy danh nghĩa thanh Phong Tuấn chọn một chi cổ phiếu không quá thu hút nhưng tiểu thiên tài bảo Bối chắc chắn sẽ trúng lớn.

Làm xong tất cả, thiên tài Bảo Bối như lúc tới tiêu sái rời đi, cậu đội lên mũ lưỡi trai, không mang đi một phần tài liệu bởi vì. ....tất cả đều nằm cả trong đầu cậu rồi! Cứ như vậy đi, về sau nếu cha đối với mẹ không tốt, cậu có thể đã kích cha khiến công ty cha điều đứng một chút, còn nếu như cha đối tốt với mẹ, cậu có thể căn cứ vào thông tin cơ mật âm thầm giúp cha giải quyết nhẹ nhàng rất nhiều vụ buôn bán. Tất cả phụ thuộc vào biểu hiện của cha á.

Lúc thiên tài Bảo Bối tới biệt thự của Thanh Phong Tuấn, vừa lúc Diệp Vị Ương đang lo lắng an toàn cho cậu, nhất định phải bắt Thanh Phong Tuấn đưa mẹ về trước cổng trường học, nói muốn chờ con trai về rồi cùng tới chỗ ở của hắn. Mà công ty của Thanh Phong Tuấn sau khi bị thiên tài Bảo Bối chinh ác nghiêm trọng như vậy, nhân viên không ty cũng không thể không thông báo cho Thanh Phong Tuấn.

Đợi đến lúc thanh Phong Tuấn một mình trở về đã rất trễ rồi. Lúc mở cửa thấy có cái gì đó khác với ngày thường.

Nhưng! Khi hắn phát hiện đèn phòng ngủ sáng, khi hắn phát hiện trên giường hắn xuất một đứa trẻ đang ôm gối ôm lớn ngủ, hắn không thể tin được, kinh ngạc, còn nghĩ mình đi nhầm phòng rồi sao?

Đứa nhóc này nhìn có chút quen mắt, đã gặp ở nơi nào rồi nhỉ? Nhất thời nhớ không ra.

Ánh mắt Thanh phong Tuấn cuối cùng cũng rất có lực rung động, khi hắn đưa mắt nhìn lâu xuống phía dưới, thiên tài Bảo Bối nửa mê nửa tỉnh mở mắt.

Trong phút chốc cậu mở mắt ra, Thanh Phong Tuấn lập tức biết tiểu tử này là ai! Không phải là con của hắn sao! Hơn nữa còn có đôi môi cùng đôi mắt to xinh đẹp rất giống Diệp Vị Ương!

A, chỉ thấy thiên tài Bảo Bối vừa tỉnh lại còn chưa hiểu tình huống lúc này, cũng quên mình ở đâu rồi, đại khái không nhìn rõ người trước mặt là người nào, miệng nhỏ lập tức chu ra, đầu vừa nhấc, tay nhỏ bé duỗi một cái hướng Thanh Phong Tuấn đòi hỏi “Nước, con muốn uống nước, mẹ rót cho con chút nước đi!”

Thanh Phong Tuấn khòe miệng giật giật, tiểu tử này khẳng định chưa tỉnh ngủ, chiếm đoạn giường hắn không nói còn không sợ gì đến một nam nhân như hắn làm mẹ, muốn uống nước? Được rồi, nhìn đáng yêu bé con đáng yêu như vậy, hơn nữa suốt năm năm không gặp, hắn nguyện ý làm người giúp việc cho bé con.

Thanh Phong Tuấn đưa cho thiên tài Bảo Bối một ly nước, nửa ngồi xồm cồm cao cao có ý tốt đưa cho cậu. Nhưng mà. ....

Ước chừng quá ba phút, tay cầm ly nước của Thanh Phong Tuấn cũng đã mềm nhũn, thiên tài Bảo Bối vẫn không chịu nhận!

“Này, nhóc con, không phải là hết đòi uống nước sao? Nước đây, cầm lấy!” Thanh Phong Tuấn cật lực để giọng mình trở nên âm áp trầm thấp một chút, sợ hù bé con.

“Không chịu! Mẹ dứt cho con uống ồ. . .ng cơ!” Được rồi, thật ra thì thiên tài Bảo Bối đã tỉnh ngủ, cậu chỉ là đang tiếp tục giả vờ ngốc nghếch thôi! Bình thường cậu ở nhà rất chịu khó, không cần ai nuông chiều còn thường giúp Diệp Vị Ương làm chút việc nhà.

Thanh Phong Tuấn vừa nghe lời của cậu, mặt đầy hắc tuyến! Ngất! Diệp Vị Ương bình thường dạy bảo con trai thế nào vậy? Thế nào mà lại nuôi ra một tiểu Bá Vương? Con quý nhỏ lưỡi biếng thế này? Thôi, người lớn không chấp con nít, không cần so đo với một bé con, hiện tại hắn còn không lấy được sự đồng ý của bé con, không nghe được bé con gọi cha, hay dụ dỗ bé con rồi đợi bà xã hắn dọn sang, đợi cả nhà sống chung hắn sẽ giáo dục bé con thành người tốt một lần nữa.

Nghĩ như vậy Thanh Phong Tuấn rất có kiên nhẫn vô cùng êm ái chế trụ sau ót thiên tài Bảo Bối, bắt đầu từ từ cho cậu uống nước. Nhưng.....

Thiên tài Bảo Bối một hớp cũng không uống!

“Oa! Thì ra chú không phải mẹ con,vì rồi con nhận làm người,mẹ con sẽ không vụng về như thế đâu,con không uống nước lạnh,không uống nước sôi,con muốn uống nước ấm cơ! Ô,con vẫn còn rất khát nước.....ô, ô.....Chú ơi, con muốn uống nước ấm, con muốn uống nước ấm.....”

—————Thiên tài Bảo Bối dứt khoát ăn vạ! Cậu cũng muốn xem người cha này của cậu có bao nhiêu kiên nhẫn, có đáng để cậu cho hấn thêm điểm không!

Thanh Phong Tuấn nhú chân mày lại thật sâu. Nhịn,tiếp tục nhịn. Không thể không nhịn. Tiểu Tổ Tông này thật khó hầu hạ!

Lại qua ba phút, Thanh Phong Tuấn mang theo một ly nước ấm từ dưới lầu đi lên,lần này không có vấn đề gì chứ? Nhưng.....

“Chú ơi, con đột nhiên hết khát rồi. Mẹ con hôm nay không ở nhà,con mộng du lạc đường,tỉnh dậy không hiểu sao lại tới nơi này,con không biết con vào bằng cách nào,cả ngày con chỉ mới ăn một bữa cơm,trên người cũng không có tiền,chú thương con, nấu cơm cho con ăn đi!”

Thiên tài bảo Bối chớp chớp đôi mắt to ngây thơ,trong lòng vừa cho cha thêm mười điểm,cảm thấy hấn vô cùng có kiên nhẫn,đánh giá khen ngợi lại vừa rất ác ý đưa ra yêu cầu mới, tính toán tiếp tục thử dò xét,tiếp tục gây khó khăn.

Thanh Phong Tuấn nhìn đồng hồ,hon mười giờ đêm rồi,rất nhiều khách sạn đều đã đóng cửa nhưng mà hấn vẫn có thể giúp tiểu tử này mua đồ ăn ngoài. Được rồi, hấn thừa nhận hấn mềm lòng vừa nghe bé con nói cả ngày mới ăn một bữa cơm,hấn đau lòng không thôi.

“Trước mặt kệ con làm sao tới được nơi này,con đói bụng,vậy chú chỉ có thể mua đồ ăn ngoài cho con thôi.” Thanh Phong Tuấn điềm đạm nói. Nhưng...

Thiên tài Ba Bối lắc đầu một cái,cái miệng nhỏ nhắn nói rất kiên định “Con không ăn đồ ăn mua ngoài! Mẹ con nói rồi, đồ ăn ngoài người khác làm không đảm bảo vệ sinh! Trẻ con ăn vào rất dễ bị bệnh, ô, con muốn chú nấu cơm cho con ăn!”Mắt cậu cố tình mở lớn,cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên,còn giả bộ thật ủy khuất nữa!

Được rồi, Thanh Phong Tuấn tự nhận mình xiêu xèo,đến Diệp Vị Ương cũng chưa thực sự ăn được đồ ăn do hấn làm, thế mà tiểu tử này lại may mắn đến thế, thật không biết làm thế nào mà chạy được tới nhà hấn.

Lúc Thanh Phong Tuấn tiến về phòng bếp nấu cơm cũng là lúc thiên tài Bảo Bối lén tăng thêm cho hấn mười điểm! Ừm, đàn ông biết nấu cơm là đàn ông tốt!

Đúng mười lăm phút sau.

Lần này thiên tài Bảo Bối ngoan ngoãn không ít,nhìn Thanh Phong Tuấn mang phần đồ ăn dinh dưỡng ra nước miếng không khỏi chảy ròng ròng. Nhưng.....

Thanh Phong Tuấn thấy cái miệng nhỏ nhắn của cậu nhếch lên,lập tức cảm giác không ổn hỏi “Tiểu Tổ Tông, con sao vậy? Con nhất định phải ăn, nếu không chú liên bụng đi.”

“Ô ô, ...con muốn ăn! Nhưng,chú ơi, con không ăn hành với tỏi! Lần nào cũng để mẹ bỏ những thứ này vào trong thức ăn,như vậy món ăn mới có mùi vị,hương vị màu sắc đều hoàn hảo hơn nhưng lúc con ăn mẹ cũng sẽ bỏ hành với tỏi ra giúp con! Chú ơi, chú cũng lựa ra giúp con đi.....” Thiên tài Bảo Bối tiếp tục giả vờ đáng thương.

Thanh Phong Tuấn sững sốt,trước đây cho rằng bé con bộ dạng trắng trẻo nõn nà,hơi mập một chút,còn tưởng bé con không kén ăn, không nghĩ tới thói quen sinh hoạt của cậu cũng giống bản thân,cũng thích trong món ăn có hành và tỏi nhưng chưa bao giờ thích ăn chúng.

Nhưng hấn quyết định không nhượng bộ đối với con nhỏ quá nương chiều là không tốt.

“Chú không phải mẹ con,cho nên không giúp con lựa hành với tỏi,con không có tay sao? Vậy thì tự mình lựa đi. Nếu quả thực lười lựa thì miễn cưỡng ăn hết cũng được,ăn như thế mới có lợi cho cơ thể!” Thanh Phong Tuấn tình ý sâu xa nói.

Nào biết thiên tài Bảo Bối phản ứng rất nhanh chóng, tiếp lời cũng rất nhanh “Chú mặc dù không phải là mẹ con nhưng con lại cảm giác rất có duyên phận nha,chú dùng biệt thự bí mật kiên cố thế này,con vẫn có thể lập tức chạy tới trong phòng chú đấy thôi? Cho nên chú làm cho con có cảm giác người cha thật hoàn hảo nha.Chú ơi, bụng con rất đói,chú nhân tâm để một đứa bé tiếp tục bị đói sao? Nhưng con nói trước, con không ăn cơm lạnh đâu,nếu như chú không muốn giúp con lựa hành với tỏi,con sẽ đói chết trong nhà chú,để cho lương tâm chú áy náy bất an cả đời. Nếu như chú chờ thêm chút nữa mới giúp con lựa hành với tỏi ra, cơm lạnh, chú phải chịu trách nhiệm hâm lại cho con. A, đúng rồi, hâm nóng lại con cũng không ăn, mẹ con làm thức ăn rất vừa vặn, mẹ nói ăn đồ ăn mới mới có lợi,con không ăn đồ ăn hâm nóng lại.”Thiên tài Bảo Bối tiếp tục nói dóc,thật ra đâu phải cậu không ăn qua đồ ăn hâm lại đâu.

Kết quả Thanh Phong Tuấn thấy cậu liếm môi trên biết cậu thực sự đói bụng, không thể không thỏa hiệp một lần nữa, giúp cậu lựa thông và tỏi.

Chương 221: Bảo Bối ác ma, tiêu diệt tình địch, hung hăng chinh cha [2]

Nếu như nơi sống riêng của cha khiến cậu hài lòng sẽ được cộng điểm ngay, không keo kiệt sẽ cộng điểm, cộng thật nhiều điểm, rất nhanh đến một trăm điểm thôi. Ngược lại thật sự quá tệ thì.....haizzz, vậy thì chỉ có thể nhịn đau mà tiếp tục trừ điểm! Hừ, nếu vậy thì mất luôn sáu mươi điểm, dù có phong độ hơn nữa cũng không đủ điểm, mà không đủ điểm cậu sẽ kéo mẹ về Bắc hải đảo tìm cha nuôi, không cần cha ruột!

Nghĩ vậy, thiên tài Bảo Bối liền nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc Thanh Phong Tuấn.

Trước khi đi, cậu còn phá luôn đoạn mật mã bảo mật nhất trong máy tính của Thanh Phong Tuấn, xem xong thần không biết quỷ không hay chạy ra ngoài, tiện tay lấy danh nghĩa thanh Phong Tuấn chọn một chi cổ phiếu không quá thu hút nhưng tiểu thiên tài bảo Bối chắc chắn sẽ trúng lớn.

Làm xong tất cả, thiên tài Bảo Bối như lúc tới tiêu sái rời đi, cậu đội lên mũ lưỡi trai, không mang đi một phần tài liệu bởi vì.....tất cả đều nằm cả trong đầu cậu rồi! Cứ như vậy đi, về sau nếu cha đối với mẹ không tốt, cậu có thể đã kích cha khiến công ty cha điều đứng một chút, còn nếu như cha đối tốt với mẹ, cậu có thể căn cứ vào thông tin cơ mật âm thầm giúp cha giải quyết nhẹ nhàng rất nhiều vụ buôn bán. Tất cả phụ thuộc vào biểu hiện của cha á.

Lúc thiên tài Bảo Bối tới biệt thự của Thanh Phong Tuấn, vừa lúc Diệp Vị Ương đang lo lắng an toàn cho cậu, nhất định phải bắt Thanh Phong Tuấn đưa mẹ về trước cổng trường học, nói muốn chờ con trai về rồi cùng tới chỗ ở của hắn. Mà công ty của Thanh Phong Tuấn sau khi bị thiên tài Bảo Bối chinh ác nghiêm trọng như vậy, nhân viên không ty cũng không thể không thông báo cho Thanh Phong Tuấn.

Đợi đến lúc thanh Phong Tuấn một mình trở về đã rất trễ rồi. Lúc mở cửa thấy có cái gì đó khác với ngày thường.

Nhưng! Khi hắn phát hiện đèn phòng ngủ sáng, khi hắn phát hiện trên giường hắn xuất một đứa trẻ đang ôm gối ôm lớn ngủ, hắn không thể tin được, kinh ngạc, còn nghĩ mình đi nhầm phòng rồi sao?

Đứa nhóc này nhìn có chút quen mắt, đã gặp ở nơi nào rồi nhỉ? Nhất thời nhớ không ra.

Ánh mắt Thanh phong Tuấn cuối cùng cũng rất có lực rung động, khi hắn đưa mắt nhìn lâu xuống phía dưới, thiên tài Bảo Bối nửa mê nửa tỉnh mở mắt.

Trong phút chốc cậu mở mắt ra, Thanh Phong Tuấn lập tức biết tiểu tử này là ai! Không phải là con của hắn sao! Hơn nữa còn có đôi môi cùng đôi mắt to xinh đẹp rất giống Diệp Vị Ương!

A, chỉ thấy thiên tài Bảo Bối vừa tỉnh lại còn chưa hiểu tình huống lúc này, cũng quên mình ở đâu rồi, đại khái không nhìn rõ người trước mặt là người nào, miệng nhỏ lập tức chu ra, đầu vừa nhắc, tay nhỏ bé duỗi một cái hướng Thanh Phong Tuấn đòi hỏi “Nước, con muốn uống nước, mẹ rót cho con chút nước đi!”

Thanh Phong Tuấn khòe miệng giật giật, tiểu tử này khẳng định chưa tỉnh ngủ, chiếm đoạn giường hắn không nói còn không sợ gì đến một nam nhân như hắn làm mẹ, muốn uống nước? Được rồi, nhìn đáng đáng yêu như vậy, hơn nữa suốt năm năm không gặp, hắn nguyện ý làm người giúp việc cho bé con.

Thanh Phong Tuấn đưa cho thiên tài Bảo Bối một ly nước, nửa ngồi xồm cồm cao cao có ý tốt đưa cho cậu. Nhưng mà.....

Ước chừng quá ba phút, tay cầm ly nước của Thanh Phong Tuấn cũng đã mềm nhũn, thiên tài Bảo Bối vẫn không chịu nhận!

“Này, nhóc con, không phải là hết đòi uống nước sao? Nước đây, cầm lấy!” Thanh Phong Tuấn cật lực để giọng mình trở nên âm áp trầm thấp một chút, sợ hù bé con.

“Không chịu! Mẹ rót cho con uống uống...ng cơ!” Được rồi, thật ra thì thiên tài Bảo Bối đã tỉnh ngủ, cậu chỉ là đang tiếp tục giả vờ ngốc nghếch thôi! Bình thường cậu ở nhà rất chịu khó, không cần ai nuông chiều còn thường giúp Diệp Vị Ương làm chút việc nhà.

Thanh Phong Tuấn vừa nghe lời của cậu, mặt đầy hắc tuyến! Ngất! Diệp Vị Ương bình thường dạy bảo con trai thế nào vậy? Thế nào mà lại nuôi ra một tiểu Bá Vương? Con quý nhỏ lười biếng thế này? Thôi, người lớn không chấp con nít, không cần so đo với một bé con, hiện tại hắn còn không lấy được sự đồng ý của bé con, không nghe được bé con gọi cha, hay dụ dỗ bé con rồi đợi bà xã hắn dọn sang, đợi cả nhà sống chung hắn sẽ giáo dục bé con thành người tốt một lần nữa.

Nghĩ như vậy Thanh Phong Tuấn rất có kiên nhẫn vô cùng êm ái chế trụ sau ót thiên tài Bảo Bối, bắt đầu từ từ cho cậu uống nước. Nhưng.....

Thiên tài Bảo Bối một hộp cũng không uống!

“Oa! Thì ra chú không phải mẹ con,vì rồi con nhận làm người,mẹ con sẽ không vụng về như thế đâu,con không uống nước lạnh,không uống nước sôi,con muốn uống nước ấm cơ! Ô,con vẫn còn rất khát nước.....ô, ô.....Chú ơi, con muốn uống nước ấm, con muốn uống nước ấm.....”

—————Thiên tài Bảo Bối dứt khoát ăn vạ! Cậu cũng muốn xem người cha này của cậu có bao nhiêu kiên nhẫn, có đáng để cậu cho hắn thêm điểm không!

Thanh Phong Tuấn nhú chân mày lại thật sâu. Nhịn,tiếp tục nhịn. Không thể không nhịn. Tiểu Tỏ Tông này thật khó hầu hạ!

Lại qua ba phút, Thanh Phong Tuấn mang theo một ly nước ấm từ dưới lầu đi lên,lần này không có vấn đề gì chứ? Nhưng.....

“Chú ơi, con đột nhiên hết khát rồi. Mẹ con hôm nay không ở nhà,con mộng du lạc đường,tỉnh dậy không hiểu sao lại tới nơi này,con không biết con vào bằng cách nào,cả ngày con chỉ mới ăn một bữa cơm,trên người cũng không có tiền,chú thương con, nấu cơm cho con ăn đi!”

Thiên tài bảo Bối chớp chớp đôi mắt to ngây thơ,trong lòng vừa cho cha thêm mười điểm,cảm thấy hắn vô cùng có kiên nhẫn,đánh giá khen ngợi lại vừa rất ác ý đưa ra yêu cầu mới, tính toán tiếp tục thử dò xét,tiếp tục gây khó khăn.

Thanh Phong Tuấn nhìn đồng hồ,hơn mười giờ đêm rồi,rất nhiều khách sạn đều đã đóng cửa nhưng mà hắn vẫn có thể giúp tiểu tử này mua đồ ăn ngoài. Được rồi, hắn thừa nhận hắn mềm lòng,vừa nghe bé con nói cả ngày mới ăn một bữa cơm,hắn đau lòng không thôi.

“Trước mặt kệ con làm sao tới được nơi này,con đói bụng,vậy chú chỉ có thể mua đồ ăn ngoài cho con thôi.” Thanh Phong Tuấn điềm đạm nói. Nhưng...

Thiên tài Ba Bối lắc đầu một cái,cái miệng nhỏ nhắn nói rất kiên định “Con không ăn đồ ăn mua ngoài! Mẹ con nói rồi, đồ ăn ngoài người khác làm không đảm bảo vệ sinh! Trẻ con ăn vào rất dễ bị bệnh, ô, con muốn chú nấu cơm cho con ăn!”Mắt cậu cổ tình mở lớn,cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên,còn giả bộ thật ủy khuất nữa!

Được rồi, Thanh Phong Tuấn tự nhận mình xiu xẻo,đến Diệp Vị Ương cũng chưa thực sự ăn được đồ ăn do hắn làm, thế mà tiểu tử này lại may mắn đến thế, thật không biết làm thế nào mà chạy được tới nhà hắn.

Lúc Thanh Phong Tuấn tiến về phòng bếp nấu cơm cũng là lúc thiên tài Bảo Bối lên tăng thêm cho hắn mười điểm! Ừm, đàn ông biết nấu cơm là đàn ông tốt!

Đúng mười lăm phút sau.

Lần này thiên tài Bảo Bối ngoan ngoãn không ít,nhìn Thanh Phong Tuấn mang phần đồ ăn dinh dưỡng ra nước miếng không khỏi chảy ròng ròng. Nhưng.....

Thanh Phong Tuấn thấy cái miệng nhỏ nhắn của cậu nhếch lên,lập tức cảm giác không ổn hỏi “Tiểu Tỏ Tông, con sao vậy? Con nhất định phải ăn, nếu không chú liên bụng đi.”

“Ồ ô, ...con muốn ăn! Nhưng,chú ơi, con không ăn hành với tỏi! Lần nào cũng để mẹ bỏ những thứ này vào trong thức ăn,như vậy món ăn mới có mùi vị,ương vị màu sắc đều hoàn hảo hơn nhưng lúc con ăn mẹ cũng sẽ bỏ hành với tỏi ra giúp con! Chú ơi, chú cũng lựa ra giúp con đi.....” Thiên tài Bảo Bối tiếp tục giả vờ đáng thương.

Thanh Phong Tuấn sững sốt,trước đây cho rằng bé con bộ dạng trắng trẻo nõn nà,hơi mập một chút,còn tưởng bé con không kén ăn, không nghĩ tới thói quen sinh hoạt của cậu cũng giống bản thân,cũng thích trong món ăn có hành và tỏi nhưng chưa bao giờ thích ăn chúng.

Nhưng hắn quyết định không nhượng bộ đối với con nhỏ quá nương chiều là không tốt.

“Chú không phải mẹ con,cho nên không giúp con lựa hành với tỏi,con không có tay sao? Vậy thì tự mình lựa đi. Nếu quả thực lười lựa thì miễn cưỡng ăn hết cũng được,ăn như thế mới có lợi cho cơ thể!” Thanh Phong Tuấn tình ý sâu xa nói.

Nào biết thiên tài Bảo Bối phản ứng rất nhanh chóng, tiếp lời cũng rất nhanh “Chú mặc dù không phải là mẹ con nhưng con lại cảm giác rất có duyên phận nha,chú dùng biệt thự bí mật kiên cố thế này,con vẫn có thể lập tức chạy tới trong phòng chú đấy thôi? Cho nên chú làm cho con có cảm giác người cha thật hoàn hảo nha.Chú ơi, bụng con rất đói,chú nhẫn tâm để một đứa bé tiếp tục bị đói sao? Nhưng con nói trước, con không ăn cơm lạnh đâu,nếu như chú không muốn giúp con lựa hành với tỏi,con sẽ đói chết trong nhà chú,để cho lương tâm chú áy náy bất an cả đời. Nếu như chú chò thêm chút nữa mới giúp con lựa hành với tỏi ra, cơm lạnh, chú phải chịu trách nhiệm hâm lại cho con. A, đúng rồi, hâm nóng lại con cũng không ăn, mẹ con làm thức ăn rất vừa vặn, mẹ nói ăn đồ ăn mới mới có lợi,con không ăn đồ ăn hâm nóng lại.”Thiên tài Bảo Bối tiếp tục nói dõng,thật ra đâu phải cậu không ăn qua đồ ăn hâm lại đâu.

Kết quả Thanh Phong Tuấn thấy cậu liếm môi trên biết cậu thực sự đói bụng, không thể không thỏa hiệp một lần nữa, giúp cậu lựa thông và tỏi.

Chương 222: Bảo Bối ác ma, tiêu diệt tình địch, hung hăng chinh cha! [3]

Edit:Dục

Beta:Tieumanulk

Thiên tài bảo bối được ăn cực kỳ vui vẻ, cậu lại cộng thêm cho Thanh Phong Tuấn mười điểm, nguyên nhân vì cậu cho rằng người cha này rất có trái tim yêu thương và đủ tỉ mỉ! Tính ra cha hắn là người đàn ông tốt một trăm phần trăm nha!

Nhưng mà.....Ba giây sau cậu vừa ăn vừa đưa tay trái ra.....

“Bé con! Con lại muốn chú phải làm gì?” Thanh Phong Tuấn lại một lần nữa nhủ mày, bé con này phiền toái, thật muốn đánh vào cái mông be bé đó!

“Chú ơi, chú cho con mượn điện thoại gọi một lúc.....đã trễ thế này, con sợ mẹ con lo lắng!”

Nghe được cậu nói muốn gọi điện thoại cho Diệp VĩUông, Thanh Phong Tuấn vui mừng gật đầu, ừm, bé con này cũng có điểm tốt. Hắn đưa điện thoại cho thiên tài bảo bối, hai mắt cậu sáng lên.

Oa! Điện thoại IPHONE4S cầm tay loại mới nhất nhiều chức năng! Nhìn đáng giá xem ra cha hắn thực sự có tiền, nếu không sao có được công ty lớn nhất, biệt thự sang trọng nhất, các sản phẩm dùng trong nhà đều đứng đầu về kỹ thuật trên thế giới.

“Nhìn cái gì thế, còn không mau gọi điện an ủi mẹ con, sau đó đi giày vào, chú đưa con về.” Thanh Phong Tuấn giục, hắn không muốn để Diệp VĩUông lo lắng, tìm con khắp mọi ngõ ngách.

Khi điện thoại di động vang lên, nghe từ bên kia truyền tới giọng thiên tài bảo bối non nớt đáng yêu thì Diệp VĩUông vẫn luôn lo lắng rút cuộc thả lỏng.

“Bảo bối! Rút cuộc con đang ở đâu? Mẹ thực sự rất lo lắng cho con, mẹ còn tưởng.....” Đã từng đối mặt nhiều khảo nghiệm tàn khốc, Diệp VĩUông đã học được cách nhìn đau đớn không rơi lệ, mà bây giờ lại khóc không thành tiếng.

Thì ra trong lúc vô tình cô đã đem đứa trẻ này trở thành kết tinh tình yêu giữa cô và Thanh Phong Tuấn, quý trọng hơn cả tính mạng của mình.

“Mẹ.....mẹ đừng khóc, đừng khổ sở cũng đừng lo lắng, mẹ, mẹ phải tin tưởng con, con thông minh như vậy làm sao có thể xảy ra chuyện gì được? Cho nên mẹ phải tự chăm sóc mình thật tốt chờ ngày mai con sẽ về nhà. Con hiện tại đang ở trong nhà của một bạn học, đã để mẹ lo lắng rồi, về sau con sẽ không như thế nữa, bây giờ khuya lắm rồi, người nhà bạn học giữ con ở lại một đêm, sáng sớm mai con sẽ trở lại nhà. A, đúng rồi, mẹ ngủ trước mười hai rưỡi nhớ uống một ly nước ấm, chuyên gia dinh dưỡng nói kiên trì thế này sẽ tốt cho cơ thể của mẹ, đừng vì con không có ở nhà mà quên mất nha. Còn nữa...mẹ ăn tối luôn rất ít, người lại gầy, hay trước lúc đi ngủ mẹ ăn một trái táo đi, chăm sóc cho làn da xinh đẹp, con không có ở đây không ai gọt táo cho mẹ, vậy mẹ cũng không cần tự gọt đâu, con sợ mẹ gọt sẽ làm ngón tay bị thương. Mẹ ăn luôn quả táo đi như vậy cũng tốt. Quan trọng nhất chính là sáng sớm mai để bụng rỗng uống một chén nước ấm nha, xem như thanh lọc dạ dày, những năm nay mẹ đi ra ngoài chụp phong cảnh luôn không ăn cơm đúng giờ, dẫn đến bệnh đau bao tử khiến con rất lo lắng.

Tóm lại, mẹ, con không có ở nhà mẹ phải tự chăm sóc mình thật tốt nha, hôn một cái nào..chụt!....Ha ha, cười một cái nữa, dạ, mẹ ngủ ngon!”

Thiên tài bảo bối nói xong một mạch, Thanh Phong Tuấn bên cạnh không thể tưởng tượng nổi nhìn bé con.

Đây là bé con ác ma được nuông chiều bốc đồng trước đó sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc rõ ràng mang theo ôn hòa, khéo léo cùng ấm áp, mỗi câu nói cùng Diệp VĩUông đều nghiêm túc, mỗi việc dặn dò cứ y như người trưởng thành, nghe cách ăn nói bé con hắn biết rất nhiều thứ!

Này.....đây là một đứa bé năm tuổi sao? Trước sau tương phản quá lớn, trừ phi bé con có ý gây khó dễ cho hắn. Thanh Phong Tuấn nhìn không được nghĩ, sống từng ấy năm cuối cùng gặp phải một tiểu tử tà ác phức tạp rồi, trở mặt so với trời trời gió còn nhanh hơn, quả thực có phần giống hắn.

Vì vậy, chờ thiên tài bảo bối lưu luyến cúp điện thoại, hắn lập tức vờ giận giữ nói “Cái thằng nhóc này, nói dóc mà chứ như đang uống nước vậy, còn dám nói đang ở nhà bạn học nữa sao? Người ta giữ con lại ở một đêm? Thằng nhóc, chú hứa cho con ở lại hồi nào hả?”

“Ai nha, chú, tuy con đã dối mẹ nhưng đó là lời nói dối thiện ý nha. Chú đừng hẹp hòi quá, cháu thấy không phải chúng ta rất có duyên sao, tính cách cũng rất hợp cho nên con muốn ở chỗ này một đêm xem như câu thông tình cảm cùng cách mạng hữu nghị cũng được mà. Bây giờ chú đuổi con đi, sau này chú nhất định sẽ hối hận đến thủng ruột bởi vì trên thế giới này không thể tìm được một tiểu thiên tài đáng yêu thông minh đẹp trai như con đâu.”

Mày kiếm Thanh Phong Tuấn nhướn lên, khinh khỉnh nói “Thằng nói thôi, không biết dùng từ thì đừng dùng, cái gì mà cách mạng hữu nghị? Chú với con lúc nào thì cần thống nhất thành cách mạng chiến tuyến rồi hả? Còn nữa...con hãy thành thật khai báo đi, chúng ta cần câu thông tình cảm cái gì?”

Câu nói sau cùng của hắn rõ ràng đang dụ dỗ con trai chủ động thừa nhận quan hệ máu mủ giữa hai người! Hắn vốn không phải người nói nhiều lại đang một mồi, bây giờ lại bị thiên tài bảo bối chọc cho tâm tình tốt vô cùng, rất có hứng cùng tiểu tử này tiếp tục nói dóc.

“Hừm, bản thiên tài từ chối mọi vấn đề của chú!” Thiên tài bảo bối mới không hơn thua với hắn, kéo áo hắn đi lên.

“Hôm nay con thật tự tính ở lại nơi này?” Thanh Phong Tuấn xoa trán, bé con này không thể dụ dỗ, xem ra người làm cha như hắn cần phải tiếp tục cố gắng, chỉ chiếc giường lớn của mình.

Thiên tài bảo bối gật đầu như bấm tới “Vâng vâng vâng! Đúng vậy, con thích cái giường này, mà cái giường này lớn quá, con có thể chia cho chú một nửa nha. Đây là vinh hạnh lớn lao của chú ấy, chứ con từ nhỏ đã không thích ngủ cùng người khác!”

Khi nói lại còn hơi cau mày, Thanh Phong Tuấn nghe lại không biết nên khóc hay nên cười.

“Được rồi, bây giờ, chú dẫn con đi tắm, chú không muốn ngủ với một đứa trẻ không tắm.”

“Ai da, chú muốn giúp con tắm? Vâng. .... Ồm một cái, chú ôm con đi nào!”

————— Thiếu vắng tình thương của cha khiến thiên tài bảo bối cực kì vui vẻ, giờ phút này cậu mới biểu hiện giống như một đứa bé năm tuổi thực sự.

Lại nói nửa đêm canh ba thiên tài bảo bối đã đá chăn ra năm lần, trở mình những bảy lần, còn giống như chơi đánh lộn khiến Thanh Phong Tuấn dờ khóc dờ cười. Chẳng qua nghĩ đến bé con này là con trai bảo bối của mình lại rất ư thông minh, hắn không thể nổi nóng mà rất có kiên nhẫn đắp chăn cho thiên tài bảo bối, bị bé con quấy rầy cả đêm hắn nhất định không ngủ được.

Sau đó hắn lại không nhận được nghỉ, haizzz chăm sóc con trai ngủ thôi đã khó như vậy, bình thường không biết Diệp Vĩ Ương chăm sóc sẽ rất vất vả cỡ nào?

Đại khái nằm đến nửa đêm tầm mười một mười hai giờ, gần đến rạng sáng Thanh Phong Tuấn vẫn trần trọc không ngủ được nhận được, sau đó nhận được điện thoại của ban an ninh cao nhất của công ty.

Người bên kia điện thoại nom nớp lo sợ “Tổng. .... Tổng giám đốc, Vương Tuyết tiểu thư làm ầm lên ở công ty. ....”

Thanh Phong Tuấn quay sang nhìn con trai ngủ say trên giường, đắp kín chăn cho bé con, cầm điện thoại lên, nhẹ nhàng xuống giường đi tới thư phòng tiếp tục nghe điện thoại “An ninh công ty làm ăn kiểu gì vậy? Trông một phụ nữ cũng không được? Về sau đừng để cô ta tới công ty!”

“Ồ ồ. .... Tổng giám đốc, bây giờ tất cả mọi người đều cảm thấy công ty giống như có quỷ nháo vậy a! Đặc biệt là Vương Tuyết tiểu thư, cô ấy thực sự chói sáng giống như hoàn toàn biến thành người khác, trở thành. .... thật khủng khiếp, tinh thần không bình thường! Toàn thân cô ấy phát run ở phòng an ninh của chúng tôi hai tư giờ không chịu đi, tôi thực sự không biết phải làm thế nào nên mới phải gọi cho ngài.”

Thanh Phong Tuấn nhíu mày một lần nữa “Chỉ vì chuyện này? Tìm vài người đưa cô ta về nhà!”

Hắn bây giờ không muốn chỉ vì một người ngoài mà ảnh hưởng đến gia đình, cũng không muốn dính dáng đến một người phụ nữ mà hắn không yêu, lãng phí thời gian rời khỏi con trai bảo bối của mình một phút một giây.

Đúng lúc hắn đang tính cúp điện thoại, điện thoại trong tay nhân viên an ninh bị Vương Tuyết giật lại, cô khóc lóc kể lể trong điện thoại “Ồ ồ. .... Thanh Thiếu, đều tại hôm nay anh không chịu dẫn em đi theo! Em ở lại phòng làm việc của anh chờ nhưng anh vẫn không trở lại! Ồ. .... những chiếc bánh ngọt kia em thực sự chưa ăn, em cũng không nghe thấy tiếng mở cửa, em vừa tính bánh ngọt liền biến mất hết, trên khắp mặt em đều là vết bầm, còn có. .... em, tóc của em. .... A, ô oa. .... Tóc của em. .... Ô, em không muốn sống! Ô, Thanh thiếu bộ dạng của em lúc này không thể ra ngoài gặp người khác nữa rồi!” Vương Tuyết khóc đến thê thảm.

Thanh Phong Tuấn cau mày thực sự tính cúp điện thoại, nhưng. ....

Nhưng áo ngủ bị kéo xuống, sau đó giọng nói vô cùng êm tai hết sức non nớt của con trai truyền đến “Đưa điện thoại cho con, con muốn nói chuyện với cô ấy!”

Không sai, thiên tài bảo bối đã tỉnh.

A ha ha, ác ma thiên tài tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dựng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Bảo Bối ác ma, tiêu diệt tình địch, hung hăng chinh cha! [4+5] [HOÀN]

“Bác này,cô không cần hỏi chú nhà con,con nói cho cô nghe một chuyện hay lắm. Bề ngoài của cô không khó nhìn đâu,nó đang là trào lưu hiện giờ ấy,rất xứng với cô.Chắc,lộn rồi,bác ơi,nếu như bác không tin vậy trước hết hãy ra đường chạy một vòng,bây giờ tuy rằng còn sớm,trên đường lại không có nhiều người nhưng con cam đoan,chỉ cần có người nhất định trăm phần trăm sẽ ngoái lại nhìn cô đó!”

Thiên tài bảo bối vừa nói xong,hồn hờ hướng về phía Thanh Phong Tuấn làm mặt quỷ,cậu trái một tiếng bác gái,phải một tiếng cô ơi,Vương Tuyết bên kia giận đến toàn thân phát run.

Thanh Phong Tuấn chờ con trai mình đùa dai xong,nhìn bé con so với mình thấp hơn rất nhiều,cười vui vẻ như tiểu hồ ly anh tuấn,hắn đã không muốn mở miệng hỏi bé con tại sao biết tất cả những chuyện xảy ra trong công ty...Hắn chỉ muốn nói,con trai khiến hắn thật kiêu ngạo! (Dĩ nhiên,sau này hắn hận đã nhận định quá sớm,bé con này quả thật là một ác ma!)

Lại nói,ngày hôm sau Thanh Phong Tuấn mang theo con trai đón Diệp VịUống dọn tới ở chung,tại gian phòng của Diệp VịUống trong ký túc xá cả nhà ba người rốt cuộc cũng đoàn tụ.Diệp VịUống tính giữ Thanh Phong Tuấn ở lại ăn cơm trưa sau đó cùng dọn nhà.Mà thiên tài bảo bối lại viện cớ ra ngoài đi chơi,nói rằng đến giờ ăn trưa mới trở lại.

Mà Thanh Phong Tuấn cũng rất biết nắm bắt thời cơ,sau khi con trai rời đi lập tức xoa mi tâm nói “Bị bé con hành cả đêm anh thực sự mệt mỏi,trước hết cứ lên giường em nghỉ ngơi một chút.”

Lời nói này của Thanh Phong Tuấn rất hợp tình hợp lý,hơn nữa giả bộ mệt mỏi giống không chịu được,Diệp VịUống không thể không tin,đau lòng gật gật đầu.Vì vậy,chỉ một lát sau,Thanh Phong Tuấn liền vào phòng Diệp VịUống giả vờ ngủ say.

Điều này khiến cho chủ nhân căn phòng là Diệp VịUống có chút tay chân luống cuống,không biết phải làm gì cho phải.Cô bắt đắc dĩ thời dài,ngồi dậy khỏi ghế salon phòng khách,đầu đặt trên hai đầu gối ngẩn ngơ.Nghĩ thầm,chắc.....cách xa năm năm không thể nhìn thật kĩ bộ dạng hắn lúc ngủ,không bằng bây giờ nhân dịp luôn.....

Diệp VịUống rón rén đi tới trước cửa phòng,nhẹ nhàng kéo ra một khe hở.Trên hành lang,ánh mặt trời theo động tác mở cửa của cô len lỏi sải vào.

Ban ngày hắn nghỉ ngơi chẳng lẽ không kéo rèm cửa sổ? Không được,như vậy không tốt đối với giấc ngủ,cô có nên đi vào giúp hắn một chút không?Cứ như vậy Diệp VịUống ước chừng mình do dự đến mười phút mới đưa ra quyết định,chân mang dép nhưng tay ôm gối đầu đi tới trước giường Thanh Phong Tuấn.Thử hỏi dò xét tình hình một chút“Tuấn,anh ngủ thật rồi sao?”

Chờ thật lâu,cô cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động kỳ quái nào,yên tâm ngẩng đầu lên,đang chuẩn bị giúp hắn kéo rèm cửa sổ,lại ngạc nhiên không biết Thanh Phong Tuấn đã ngồi dậy từ lúc nào,khuôn mặt đẹp tựa yêu nghiệt,trông mắt nồng nàn rực lửa nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt của hắn khiến Diệp Vị Ưống hốt hoảng.

Hiazzz,sớm biết như vậy đã không đi vào,nhất định đã quấy rầy hắn nghỉ ngơi rồi?Ánh mắt mê muội vậy khiến cô rất có áp lực nha.Đang lúc Diệp VịUống đang nghĩ có nên rời đi hay không,Thanh Phong Tuấn chậm rãi vén chăn lên,giọng trầm thấp xen lẫn ái muội“VịUống,cùng anh ngủ một lát đi.”

Hả? Nói gì vậy? Dọa người! Mặc dù rất hoài niệm lồng ngực của hắn nhưng cô còn chưa học được tính coi mờ nha!Rõ ràng còn ban ngày mà!

Đang muốn lùi về phía sau lại nghe được Thanh Phong Tuấn thở dài một tiếng,chủ động xuất kích nhanh chóng khóa trái cửa phòng không cho cô cơ hội chạy thoát.Sau đó hắn cười khe khẽ,nhẹ nhàng đá quét ngang một cái,biết Diệp VịUống nhanh nhẹn sẽ nhấc cao chân lắc mình tránh khỏi sự tập kích của hắn,vì vậy hắn nhân cơ hội đá rơi đôi dép lông nhưng lúc cô nhấc cao chân lên,kéo gối ôm đầu ra,nhẹ nhàng lại bá đạo lôi cô lên giường.

Ngay sau đó,suốt một cái,hắn đã kéo cô chui vào chăn ấm áp,bàn tay tự nhiên ôm lấy eo thon của cô để đầu cô vùi vào trong ngực hắn.Ngửi được mùi hương thơm ngát trên người cùng trên tóc Diệp VịUống,Thanh Phong Tuấn thỏa mãn hít một hơi sâu.Còn có cái giường này vẫn rất dễ chịu,ôm cô thật thoải mái,dục vọng của hắn cứ như thế bùng lên,thật muốn yêu thương cô mãi mãi.

Thanh Phong Tuấn cúi đầu nhìn Diệp VịUống chôn chặt trong ngực hắn,nhẹ nhàng thở dài, ông bàn tay từ từ dùng sức kéo cô ôm thật chặt vào trong ngực,như muốn đem cô hòa vào trong xương tủy khảm vào cơ thể hòa làm một,cả đời cũng không chia lìa.Tựa như mấy năm trước,mỗi lần ôm cô,hắn đều có cảm giác chưa thỏa mãn,Thanh Phong Tuấn không thể không thừa nhận hắn rất nhớ.Hắn thật hoài nghi năm năm nay không có Diệp VịUống bên cạnh,hắn không biết làm sao trôi qua.Những ngày đó thực sự là địa ngục.

Thanh Phong Tuấn nghe tiếng hít thở nhỏ đều đều của Diệp vịUống,đôi mắt cơ trí thâm trầm thoáng hiện lên nét cười,hắn biết cô xấu hổ đang vờ ngủ đây mà.Vì vậy,ngón tay thon dài ôm bên hông cô bắt đầu không an phận,một hồi len len xoa lên sống lưng,một hồi lại chuyển đến vòng bụng bằng phẳng khiến người ta mơ màng.

“A.....um.....”Diệp VịUống rốt cuộc cũng không chịu được nhú mày khe khẽ rên rỉ.Thật là! Hắn không biết một chút hành động “vô tâm” của hắn gây vờ có lỗi sao?Toàn thân nóng rang giống như bốc cháy,thật khó chịu!

Giảng co một hồi Diệp VịUống rốt cuộc không thể tiếp tục vờ ngủ,không nhịn được chủ động mở miệng nói “Không phải anh vừa nói nói mệt sao? Tại sao bây giờ lại không ngủ? Có phải em quấy rầy anh không? Vậy anh mau buông em,em ra ngoài là được!”

“.....Em,Anh có thể thả em đi sao?Chính em châm lửa cho nên em phải chịu trách nhiệm” Giọng hân hơi khàn khàn,mị hoặc lòng người.

“Em.....em cần bản cái gì cũng không làm nha,anh.....là anh lộn xộn” Diệp VĩUông đỏ mặt cãi lại lời buộc tội của hân.

“Được rồi.....nếu không, VĩUông,vậy em làm chút gì đi.Hoặc anh với em cùng nhau làm..”Hân cố ý thì thầm bên tai cô,ánh mắt lại giống như thiên thạch đen lóe ra lửa cắn nuốt cô,nhịp tim cũng theo nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể mà gia tăng tốc độ.

“.....” VĩUông đương nhiên nghe rõ ý tứ trong lời nói của hân,tim đập bang bang, không biết làm sao để thoát khỏi ngực hân,hiazzzz,ở phương diện này cô thực sự là một người hay xấu hổ nhất gan chỉ muốn chạy trốn thôi.A,nghĩ tới cảnh đó đã cảm thấy đỏ mặt,không được,mặt thể này làm sao ra ngoài gặp người.

“Chúng ta.....Chúng ta không thể như vậy.Bảo bối bất cứ lúc nào cũng có thể trở về.”Diệp VĩUông đỏ mặt tim đập liên hồi ngượng ngừng tìm lý do.

“Yên tâm,anh tin con trai anh sẽ không muốn cha nó mất hứng.”

Không sai,hôm nay Thanh Phong Tuấn cố ý chơi xấu,đôi mắt híp lại lóe sáng nhìn Diệp VĩUông đôi môi anh đào khẽ mở xinh đẹp động lòng người,cộng thêm hai má cô hồng hồng giống như tinh linh không hiểu việc đời,thật mê hoặc a!

Thanh Phong Tuấn nhìn đến miếng lưỡi đáng khô,bụng dưới căng thẳng,ánh mắt hân tối lại như đá ngầm bộc phát ánh sáng nóng bỏng,lật người lại.....Diệp VĩUông chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trời đất đảo ngược,người bị đè xuống,mình bị cơ thể Thanh Phong Tuấn kiềm chặt!

Hân chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng thật mỏng với chiếc quần tây,cơ thể đàn ông dính sát vào cơ thể cô,hơi thở nóng hổi phả lên trên mặt cô.....
a.....

Bỗng nhiên Diệp VĩUông phát hiện mặt của hân rất gần mặt mình,trong lòng như có con thỏ cào cào nhảy loạn,khản trương đến không dám thở.Một lúc sau,cô mơ màng nghe giọng nói hơi khàn khàn của hân vang lên.

“Năm năm này.....Em có nhớ anh giống như anh nhớ em,nhớ đến lòng cũng đau không hả? VĩUông của anh?” Thanh Phong Tuấn vì dục vọng sôi sục mà giọng nói thay đổi,một tay giữ chặt cầm cô,tròng mắt đen thâm thúy lóe lên ánh sáng thần bí nhìn thẳng vào mắt cô,khản cấp muốn có đáp án trước khi yêu cô.

“Tuấn,em.....em.....” Ánh mắt VĩUông đã sớm tiết lộ tất cả,thật hổ thẹn khi trả lời.Cô thương hân,yêu so với hân cũng không hề ít,khổ sở không ngày nào chịu buông tha cô.

Thanh Phong Tuấn nhìn cô thật sâu,ngọn lửa cháy trong tròng mắt đen đã đủ lan ra cả một đồng cỏ.Haizz,cô lấp bắp,khản trương nói không đầy đủ,khuôn mặt lại ửng đỏ thấy cả mạch máu,sau đó đôi môi đỏ thắm khẽ đóng khẽ mở.

“VĩUông,em câu dẫn anh.....” Cuối cùng không thể kìm nén được Thanh phong Tuấn chỉ có thể buông ra một câu,đồng thời tăng thêm tội danh cho Diệp VĩUông vô tội.Sau đó,hân chột cùi đầu không tha cho đôi môi đỏ mọng đã dụ hoặc hân.Lưỡi hân linh hoạt xông vào trong miệng cô,mút cái lưỡi thơm mềm mại của cô,nhiệt độ nóng rực truyền hết lên cơ thể hoàn mĩ của cô!Nụ hôn này bí mật mang theo kích tình đè nén một hồi lâu,gián tiếp cọ sát dây dưa cánh môi mềm mại của cô không ngừng rời đi, càng hôn càng sâu, càng hôn càng chìm đắm, cuồng dã mà gọi tình.

Trời,mùi vị của cô còn ngọt ngào giống như kết quả hân đoán sau năm năm!Môi cô giống như quét một lớp mật ong, khiến cho hân không kiềm chế được muốn chiếm đoạt, trong nháy mắt hân thậm chí quên mất nơi này không phải nhà của hân,hôm nay cũng chẳng phải chủ nhật,hân quên mất công ty,quên mất tất cả mọi thứ xung quanh chỉ biết rõ cơ thể hân khát vọng cùng với cô đang nhẹ nhàng run rẩy phía dưới!

Trong đầu Diệp VĩUông trống rỗng,cảm giác hân hôn cô,mát hân.....có,mắc cỡ.....có,rõ ràng.....có,bá đạo.....có, điên cuồng..... có!Một kiểu hôn tuyệt đối nóng bỏng!Thậm chí dần dần quần áo của bọn họ gần như cởi ra toàn bộ, tay của hân đặt lên ngực trần trụi của cô.

Mới bắt đầu Diệp VĩUông có thể chịu đựng,nhưng càng về sau Thanh Phong Tuấn cố ý sâu thêm giống như muốn bù đắp những trống rỗng tiếc nuối trong năm năm qua,đầu óc cô bắt đầu thiếu đường khí,ý thức dần rời rạc.Giống như trong cơ thể dân trên một cảm giác nóng ran khó nói nên lời,muốn tràn ra từ trong cơ thể cô, vì vậy,cô chỉ dựa theo trực giác bắt đầu bất an uốn éo người.

————— Cô không biết động tác như thế sẽ khiến cho người ta càng thêm điên cuồng.Trong hoảng hốt cô sường như nghe được Thanh Phong Tuấn khàn khàn mắng một câu cùng với tiếng thở dốc không ngừng.

Trong lúc mơ màng đôi tay cô giống như bị đầu độc chậm rãi không dao động vòng lên ôm cổ hân,bầu vú hân thật chặt,theo bản năng hôn trả hân,học bộ dạng hân hôn cô,nhẹ nhàng mút thỏa thích đôi môi mọng của hân.

“Ừ.....”

Cô khẽ rên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh cũng câu dẫn lửa tình trong hân dâng trào,lý trí của cô trong lúc hôn trả lại hân trong nháy mắt đều bay biến hết,thân thể của cô và hân dán thật chặt lại với nhau,bụng dưới thắt lại khiến hân đau đớn.

“.....A, VĩUông của anh, em thật đẹp!”Giọng nói của hân ở bên tai cô thầm thì sau đó hé miệng khéo léo ngậm lấy vành tai mịn màng,bàn tay trực tiếp chạm tới nụ hoa nhẹ nhàng vuốt ve,cơ thể nhạy cảm của cô lại một lần nữa phát run.

Cô hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc nóng bỏng mà hấn tạo ra, hồ hững kêu tên hấn, Loại cảm giác xa lạ mãnh liệt này thậm chí khiến cô có chút sợ,căn bản không nằm trong phạm vi cô có thể thừa nhận,năm năm rồi. Đúng vậy, tình yêu của cô,người yêu của cô....

Chỉ hôn toàn thân cô căn bản không thể thỏa mãn được dục vọng của Thanh Phong Tuấn,hấn muốn nhiều hơn! Nhưng. ....

Nhưng chẳng biết từ lúc nào cửa bị khóa trái lại truyện tới giọng kêu gào của thiên tài bảo bối,lúc này cậu lại đang cố gắng.

“Này,chú! Miệng của mẹ con là để chú hôn như vậy sao? Quần áo của mẹ con chú có thể cởi ra sao?Ngực của mẹ con chú có thể nhìn sao? Đó là giải đất giành riêng cho con đấy! Mau buông phụ nữ nhà con ra,nếu không con giết chú!”

Nghe thấy giọng nói non nớt,Thanh Phong Tuấn và Diệp VĩUông cùng lúc đều ngẩn người ra.

Khuôn mặt trắng nõn của Diệp VĩUông hồng lên như đánh phấn,biết hiện tại vô cùng ngượng ngùng,thấy rõ ánh mắt Thanh Phong Tuấn càng thêm thâm trầm, yết ầu chuyển động,bụng dưới càng chặt hơn,rất khó khăn,dục vọng trong người thể mạnh như nước ra sức kêu gào,thật khó chịu,thật muốn yêu.....

“Dáng chết!” Thanh Phong Tuấn không nhìn được trong lòng nguyên rủa, vốn con trai thiên tài dễ gần đáng yêu hiện tại lại chính là người hấn không muốn gặp nhất

Haizzz,thằng nhóc thú vị này,lúc nào không trở lại,tại sao lại phải chọn đúng lúc này ! Nhất định bé con cố ý!

“Đóng cửa! Đi ra ngoài! Sao lại đi vào,ra ngoài mau! Thằng nhóc thú vị,cho con ba giây lập tức biến khỏi đây,nếu không. ....đừng trách chú đánh cái mông con!” Thanh Phong Tuấn cau mày uy hiếp.

Mặc dù hấn nói như vậy nhưng cơ thể vì di chuyển tí tẹo này mà khiến cho gò má Diệp VĩUông càng thêm đỏ,nhỏ giọng nói “Anh. ....anh có thể đứng lên trước được không?”

Thiên tài bảo bối trong lòng vui mừng,bên ngoài lại vờ kháng nghị “Chú, đây là nhà con, chú lại đuổi con đi? Thôi đi,muốn con đi cũng được,cho con một lý do thích hợp!” Coi như Thanh Phong Tuấn lại giả bộ hung hăng nữa nhưng đáng tiếc, thiên tài bảo bối căn bản không sợ hấn.

Hấn mới không đi á,khó lắm mới bắt gặp cha cùng xấu hổ mẹ thân mật bồi dưỡng tình yêu,nếu có thể quang minh chính đại “rình xem”, tại sao lại không làm? A ha ha,rất mãnh liệt a...nói không chừng lại có thể cho cậu một em gái nhỏ đáng yêu! Ủ,cậu muốn em gái không cần em trai!

Thanh Phong Tuấn cười gian,kéo chân lên đem cánh xuân sắc mê người của Diệp VĩUông che lại một chút cũng không lọt,còn hấn lúc đầu chỉ tháo cà vạt ra,cơ thể vẫn ở trong chăn nóng,ngược lại bây giờ cô áo sơ mi trắng hơi thả lỏng mấy cúc áo, nhìn qua hết sức tuần mĩ yêu nghiệt!

Hấn cười cười,ở trước mặt con trai khề cần vành tai Diệp Vĩ Uông,liếm qua liếm lại trêu chọc dụ dỗ,ái muội nói “Con trai muốn một lý do chính đáng,không bằng. ....em tự mình nói cho nó biết đi!” Nói cho bé con biết hấn là cha ruột của bé,hôn mẹ cậu là chuyện đương nhiên!.

Thanh âm của hấn rất nhỏ,thiên tài bảo bối tựa tai vào vừa ra vào,không nghe được nhưng Diệp VĩUông lại nghe không sót một chữ.

“Vậy thì anh nói cho nó đi,em. ....em không biết mở miệng như thế nào. Hay .....anh để cho em đứng lên trước?” Ở trước mặt con trai,Diệp VĩUông vẫn cố gắng duy trì hình tượng,thể nhưng tư thế hiện tại thật sự khiến cô rất khó chịu ngượng ngùng.

Cô cứ vui trong lòng hấn nói chuyện,thong thả ung dung,hơi thở thơm như hoa lan,sắc mặt vẫn ửng hồng như thế.

Để hấn mở miệng? Hoặc để cho cô đứng dậy trước?

Thanh Phong Tuấn rất mất hứng mở miệng dò hỏi “Nói như vậy. ....nếu không giải quyết được con trai. ....về sau cũng không đụng được đến em?”

Chắc,thế nào nữa rồi? Cái này rõ ràng cô chưa nói mà?Tại sao lại có thể nói những câu khiến người ta ngại ngùng như vậy? Thật là chỉ muốn chui vào cái hang trốn thôi.

Diệp VĩUông đỏ mặt không nói lời nào rất dễ nhận thấy ngậm chấp nhận! Vì vậy, một đại tổng tài thất bại càng giống như đưa đám

Thanh Phong Tuấn một đời anh minh,tại sao mà lại sinh ra một tiểu ác ma như vậy a???????

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Dụng Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.